
@IMAGINATOR1D
AFTER
PARAMPARÇA
ANNA TODD
Sisters Planet
BİR
wattpad
FENOMENİ
PEGASUS

EZİCİ BİR KARŞILAŞMA
KIRILAN KALPLER
VAZGEÇİLEMEYEN AŞKLAR

İlişkilerinin çalkantılı başlangıcından sonra, Tessa ve Hardin işleri yoluna koymaya çalışır. Tessa, Hardin'in zalim olabileceğini bilse de kendisinden sakladıklarını sarsıcı itirafıyla derin bir ikileme sürüklenmiştir.

Tessa'nın önünde iki hayat vardır: Hardin için ertelediği, görmezden geldiği, belki de vazgeçtiği... Bir tarafta sevdikleri ve kariyeri onu beklemektedir. Diğer taraftaysa Hardin, vurdumduymaz kişiliğine ve havarda görünüşüne rağmen delicesine aşık olduğu genç adam. Onun kollarında geçirdiği tutku dolu gecelerden, bütün vücudunu titreten dokunuşlarından, doyumsuz öpücüklerinden sonra bu hiç kolay olmayacaktır.

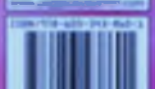
Tessa tutulmayan bir sözü daha kaldırabileceğinden emin değilken gururunu hiçe sayıp ona bir şans daha verebilecek midir?

Telafisi çok güç bir hata yaptığını bilen Hardin'in ise savaşmadan kaybetmeye niyeti yoktur. Peki, aşk için değişebilecek midir?

∞

... hayat bir daha asla eskisi gibi olmayacak.





Tessa'nın kaybedecek çok şeyi var.
Hardin'in ise hiçbir şeyi...
Tessa'dan başka.

Beni sevdiğini biliyordum; gerçekten sevdiğini biliyordum. Bunu biliyordum. Peki, yaptığı bütün hatalara ve geçmişte işlediği bütün günahlara rağmen onu seviyor muydum? Mutluluk için, hayatının geri kalanını yalnız geçirmemek için tek şansının ben olduğunu söylemişti. Ne kadar ağır bir ifadeydi. Ve ne kadar doğru bir ifadeydi. Kimse onu benim sevdiğim gibi sevmeyecekti. Sevilmeyi hak etmediği için değil, kimse onu benim gibi tanımayacağı için. Peki hâlâ tanıyor muydum? Karar veremiyordum ama onu, gerçek Hardin'i tanıdığıma inanmak istiyordum.

AFTER

PARAMPARÇA

Pegasus Yayınları: 1315
Bestseller Roman: 571

After: Paramparça
Anna Todd
Özgün Adı: After - We Collided

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN: 978-605-343-860-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Anna Todd, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANNA TODD

AFTER

PARAMPARÇA

İngilizceden çeviren:
Selim Yeniçeri

PEGASUS YAYINLARI

Giriş

Hardin

Ne altımdaki buzlu beton kaldırımı ne de üzerime yağan karı hissedebiliyordum. Hissettiğim tek şey, göğsümü yarıp parçalayan boşluktu. Zed arabasının yolcu koltuğunda Tessa'yla birlikte otoparktan çıkarken ben dizlerimin üzerinde çaresizce izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Bunu hayal bile edemezdim; en çılgınca hayallerimde bile böylesine bir acı duyacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Buna kaybın acısı dendiğini duymuştum. Daha önce değer verdiğim bir şeyim ya da bir kimsem olmamıştı; asla birinin varlığına, bana ait olmasına ihtiyaç duymamış, birine böylesine sımsıkı tutunmak istememiştim. Panik –onu kaybetmenin katıksız paniği– planlı bir şey değildi. Bunların hiçbiri değildi. Kolay olması gerekiyordu: Onunla yatacaktım, paramı alacaktım ve Zed'e karşı böbürlenme hakkını kazanacaktım. Gayet açık ve net. Ancak hiç de öyle olmamıştı. Bunun yerine, saplantılı bir şekilde uzun yapılacaklar listesi hazırlayıp duran uzun etekli, sarı saçlı kız yavaş yavaş içime işlemiş, sonunda beni kendine inanamayacağım kadar sırılsıklam âşık etmişti. Ruh hastası arkadaşlarıma kızın bekâretini çalışımın kanıtını gösterdikten sonra bir lavaboya kusana kadar onu ne kadar sevdiğimi anlamamıştım.

Bundan nefret etmiştim; her anından... Ama yine de durmamıştım.

Bahsi kazanmıştım fakat beni hayatım boyunca mutlu eden tek şeyi kaybetmiştim; onunla birlikte, kendimde görmemi sağladığı iyiliğin son zerrelerini de. Kar giysilerime işlerken, bağımlılığını bana geçirdiği için babamı suçlamak istiyordum; onunla fazla uzun süre kaldığı ve böyle ruh hastası bir çocuk büyütmesine yardım ettiği için

annemi suçlamak istiyordum; benimle konuştuğu için Tessa'yı suçlamak istiyordum. Lanet olsun, herkesi suçlamak istiyordum.

Ama kimseyi suçlayamazdım. Bunu ben yapmıştım. Onu ve aramızdaki her şeyi mahveden bendim.

Yine de hatalarımı onarmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Şimdi nereye gidiyordu? Onu bulabileceğim bir yere mi?

1. Bölüm

Tessa

"Bir aydan uzun sürdü," diye hıçkırdım, Zed bahsin nasıl başladığını açıklamayı bitirirken. Midem bulanıyordu ve biraz rahatlayabilmek için gözlerimi kapadım.

"Biliyorum. Bahanelerle geliyor, daha fazla zaman istiyor ve alması gereken miktarı azaltıyordu. Hepsi çok tuhaftı. Hepimiz sadece kafasını kazanmaya taktığını sanıyorduk –bir şeyi ya da kendini kanıtlamaya çalışıyormuş gibi– ama şimdi anlıyorum." Zed bir an için durarak yüzümü inceledi. "Konuştuğu tek konu buydu. Sonra seni sinemaya davet ettiğim gün kontrolden çıktı. Seni bıraktıktan sonra gelip bana çattı ve senden uzak durmam gerektiğini söyledi. Sarhoş olduğunu düşündüğüm için sadece gülüp geçtim."

"Sana... sana nehir kıyısından söz etti mi? Ve... başka şeylerden?" Sorarken nefesimi tutmuştum. Gözlerindeki acıyan bakışlar sorumun cevabı oldu. "Ah, Tanrım." Yüzümü ellerime gömdüm.

"Bize her şeyi anlattı... Yani *her şeyi*..." dedi kısık sesle.

Sessiz kalarak telefonumu kapadım. Bardan çıktığımdan beri titreşimi kesilmemişti. Beni aramaya hakkı yoktu.

"Yeni yurdun nerede?" diye sordu Zed ve kampüse yaklaştığımızı o zaman anladım.

"Yurtta kalmıyorum ki. Hardin ve ben..." Cümlemi zorlukla tamamlayabildim. "Beni bir hafta önce birlikte yaşamaya ikna etti."

"Ciddi *olamazsın*," dedi Zed şaşkınlıkla.

"Ciddiyim. O kadar... o... o..." diye kekelerken Hardin'in zalimliğini ifade edecek bir kelime bulamadım.

"İşlerin bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Gördüğümüzde... biliyorsun, kanıtı yani... normal yaşamına geri dönüp her gece başkasıyla birlikte olmaya devam edeceğini sanmıştım. Fakat sonra ortadan kayboldu. Geçen gece limana gelip Jace'le beni sana bir şey söylememeye ikna etmeye çalışması dışında yanımıza bile gelmedi. Jace'e susması için deve yüküyle para önerdi."

"Para mı?" dedim. Hardin bundan daha fazla alçalamazdı. Zed'in arabasının içi öğrendiğim her yeni şeyle birlikte biraz daha daralıyordu.

"Evet. Elbette ki Jace gülüp geçti ve Hardin'e çenesini kapalı tutacağını söyledi."

"Ama sen söylemedin mi?" diye sordum, Hardin'in kanlı ellerini ve Zed'in yüzünü hatırlayarak.

"Pek sayılmaz... Sana her şeyi bir an önce anlatmazsa kendim anlatacağımı söyledim. Belli ki bu fikir hiç hoşuna gitmedi," dedi elini yüzüne doğru sallayarak. "İçini biraz olsun rahatlatacaksa, sana gerçekten değer verdiğini düşünüyorum."

"Vermiyor. Verse bile bunun artık bir önemi kalmadı," dedim ve başımı cama yasladım.

Bütün öpüşmelerimiz, dokunuşlarımız, yaptığımız her şey, Hardin'in arkadaşları arasında paylaşılmıştı. En mahrem anlarımız. En mahrem anlarım benim bile değildi.

"Evime gelmek ister misin? Yani yanlış anlamanı istemem. Sadece... ne yapacağına karar verene kadar kullanabileceğin bir kanepem var," diye önerdi.

"Hayır. Hayır, teşekkür ederim. Ama telefonunu kullanabilir miyim? Landon'ı aramam gerek."

Zed konsolun üzerinde duran telefonu başıyla işaret etti ve bir an için şenlik ateşine gittiğimizde Hardin için Zed'i sepetlemiş olmasam işlerine kadar farklı olacağını düşündüm. O zaman bütün bu hataları yapmış olmayacaktım.

Landon ikinci çalışta cevap verdi ve yapacağını bildiğim gibi onlarda kalmamı teklif etti. Evet, ona olanları anlatmamıştım fakat böylesine nazik biriydi işte. Zed'e Landon'ın adresini verdim ve beni şehrin öbür ucuna götürürken yol boyunca sessiz kaldı.

"Seni onun evinden başka bir yere götürdüğüm için canıma okuyacak," dedi sonunda.

"Bütün bunların ortasında kaldığın için özür dilerdim... ama bütün bu işleri başınıza kendiniz açtınız," dedim, dürüstçe. Zed'e biraz acıyordum çünkü bana karşı Hardin'den çok daha iyi niyetli olduğuna inanıyordum fakat yaralarım o kadar tazeydi ki şu anda bunu düşünmek bile istemiyordum.

"Biliyorum."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye önerdi ve başımla onaylayarak arabadan indim.

Soğuk havada nefesimin sıcak dumanlar halinde yayıldığını görebiliyordum. Ancak soğuğu hissedemiyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum.

Landon tek arkadaşımdı ama o da Hardin'in babasının evinde yaşıyordu. Bu ironi gözümden kaçmamıştı.

"Gerçekten gök delinmiş gibi," dedi Landon beni aceleyle içeri alırken. "Palton nerede?" diye azarladı, şakacı bir tavırla ve beni ışıkta görünce yüzünü buruşturdu. "Neler oldu? Ne yaptı?"

Ken ve Karen'ın alt katta olmamasını umarak etrafa bakındım. "O kadar belli oluyor, ha?" Gözlerimin altını sildim.

Landon beni kollarına aldı ve gözlerimi tekrar sildim. Artık duygusal veya fiziksel olarak hıçkıracak gücüm kalmamıştı. Onun ötesine, çok ötesine geçmiştim.

Landon bana bir bardak su getirdi. "Haydi, odana çık."

Gülümsemeyi başardım fakat üst kata çıktığımda sapıkça bir dürtü beni Hardin'in odasına sürükledi. Ne yaptığımı fark edince geri dönmek için hazır bekleyen acı bütün gücüyle kıpırdandı ve hemen arkamı dönüp koridorun diğer ucundaki odaya yürüdüm. Kapıyı açarken Hardin'in gece rüyasında attığı çığlıkları duyduğum gece zihnimde canlandı. "Kendi odam"da yatağın üzerinde otururken bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Landon birkaç dakika sonra geldi. Yanıma otururken endişesini gösterecek kadar yakında ama kendi tarzında saygısını koruyacak kadar mesafeliydi. "Olanları konuşmak ister misin?" diye sordu nazikçe.

Başımla onayladım. Bütün destanı tekrarlamak ilk öğrendiğimde olduğundan daha fazla canımı yakmasına rağmen, Landon'a olanları anlatmak neredeyse özgürleştirici bir etki yapıyordu ve beni aşağılayan süreci bilmeyen en azından bir kişi olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Landon beni dinlerken taş gibi hareketsiz olduğundan, ne düşündüğünü anlayamıyordum. Bütün bunların ona üvey kardeşiyle ilgili neler düşündürdüğünü merak ediyordum. Ya da benimle ilgili. Ancak anlatacaklarımı bitirdiğimde hemen öfkeyle yerinden fırladı.

"Buna inanamıyorum! Nesi var bu herifin?! Ben de tam onun neredeyse... saygın... biri olmaya başladığını düşünürken... o gidip... *bunu* yapıyor! O kadar hastalıklı bir şey ki! Üstelik herkes bir yana, bunu sana yapmasına kesinlikle inanamıyorum. Sahip olduğu tek şeyi neden yok ediyor ki?"

Landon sözlerini bitirir bitirmez başı yana döndü.

O anda ben de fark ettim: Biri koşarak merdivenden yukarı çıkıyordu. Sadece ayak sesleri değil, ahşap zemine çılgınca çarpan ağır botlar.

"O geldi," dedik ikimiz birden ve bir an için gerçekten dolaba gizlenmeyi düşündüm.

Landon yüzünde yetişkinlere has bir ciddiyetle bana baktı. "Onu görmek istiyor musun?"

Telaşla başımı iki yana salladım ve tam Hardin'in sesini duyduğumuzda Landon kapıyı kapamak için bir hamle yaptı.

"*Tessa!*"

Landon kolunu uzatırken Hardin kapıdan geçip içeri daldı. Odanın ortasında durdu. Yataktan kalktım. Böyle şeylere alışkın olmayan Landon bir an şaşaladı.

"Tessa, Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür buradasın." Hardin iç çekti ve elleriyle saçlarını sıvazladı.

Onu görünce içim sızladı ve başımı çevirerek bakışlarımı duvara odakladım.

"Tessa, bebeğim. Beni dinlemen gerek. Lütfen, sadece..."

Sessizliğimi koruyarak ona doğru yürüdüm. Gözlerinin umutla parladığını ve kollarını bana uzattığını gördüm ama ben hiç durakşamadan yürüyüp yanından geçince bütün umudu söndü.

Güzel.

"Konuş benimle," diye yalvardı.

Ben başımı iki yana sallayarak Landon'ın yanında durdum. "Hayır. Seninle bir daha asla konuşmayacağım!" diye bağırdım.

"Bunda ciddi olamazsın..." Hardin bana yaklaştı.

"Git yanımdan!" diye çığlık attım, kolumu tutmaya kalkışınca.

Landon aramıza girdi ve kolunu üvey kardeşinin omzuna attı. "Hardin, gitmen gerek."

Hardin dişlerini sıktı ve bir ona bir bana baktı. "Landon, asıl senin yolumdan çekilmen gerek," diye uyardı.

Yine de Landon yerinden kıpırdamadı. Hardin'i yeterince iyi tanıdığımdan, o anda seçeneklerini tarttığını biliyordum; benim yanımda Landon'ı yumruklamaya değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Aksine karar vererek derin bir nefes aldı. "Lütfen... bize sadece bir dakika ver," dedi, sakin kalmaya çalışarak.

Landon bana bakarken gözlerim ona yalvarıyordu. Tekrar Hardin'e döndü. "Seninle konuşmak istemiyor."

"Onun ne istediğini bana söylemeye kalkma sakın!" diye bağırdı Hardin ve duvara bir yumruk indirerek sıvaları çatlattı.

Geri sıçrayarak tekrar ağlamaya başladım. *Şimdi olmaz, şimdi olmaz,* diye içimden tekrarladım duygularım dizginlemeye çalışırken.

"Git, Hardin!" diye bağırdı Landon. O anda Ken ve Karen kapıda belirdiler.

Ah, hayır. Buraya gelmemeliydim.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Ken.

Kimse bir şey söylemedi. Karen anlayışlı bir tavırla bana baktı ve Ken sorusunu tekrarladı.

Hardin babasına öfkeli gözlerle baktı. "Tessa'yla konuşmaya çalışıyorum ve lanet olasıca Landon kendi işine bakmak istemiyor!"

Ken önce Landon'a, sonra bana baktı. "Ne yaptın sen, Hardin?" Ses tonundaki endişe... *öfkeye* mi dönüşmüştü?

"Hiçbir şey! Lanet olsun!" Hardin ellerini havaya attı.

"Her şeyi batırdı, yaptığı bu ve şimdi de Tessa'nın gidecek yeri kalmadı," diye açıkladı Landon.

Konuşmak istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Gidecek yeri elbette var; eve gidebilir. Ait olduğu yere... benimle birlikte," dedi Hardin.

"Hardin bunca zamandır Tessa'yla oyun oynamış; ona ağza alınmayacak şeyler yapmış!" diye patladı Landon ve Karen dehşetle inleyerek bana yaklaştı.

Olduğum yerde büzüldüm. Kendimi küçücük ve çırılçıplak hissediyordum. Ken ve Karen'ın bunu bilmesini istemiyordum... ama pek bir şey fark etmeyebilirdi çünkü bu geceden sonra beni bir daha görmeyecekleri kesindi.

"Onunla gitmek istiyor musun?" diye sordu Ken düşüncelerimi bölerek.

Zayıf bir şekilde başımı iki yana salladım.

"Eh, ben de seni almadan bir yere gitmiyorum," diye tersledi Hardin. Bana doğru bir adım attı ama geri çekildim.

"Bence gitmen gerek, Hardin," dedi Ken beni şaşırtarak.

"Anlayamadım?" Hardin'in yüzü ancak *gazap* olarak tanımlanabilecek bir duyguyla mosmor olmuştu. "Evine geldiğim için şanslısın ve sen beni dışarı atmaya cüret mi ediyorsun?"

"İlişkimizin iyi bir şekilde gelişmesinden dolayı çok mutluyum ama bu gece gitmen gerek."

Hardin ellerini havaya doğru savurdu. "Bu saçmalık; *o* senin neyin ki?"

Ken bana baktı ve sonra tekrar oğluna döndü. "Ona her ne yaptıysan, umarım hayatındaki tek iyi şeyi kaybetmene değmiştir," dedi ve başını eğdi.

Ken'in sözlerinin şoku muydu, yoksa bütün öfkesinin dolup taştığı bir noktaya ulaşması mıydı, bilmiyordum fakat Hardin düz düz ona bakakaldı; sonra şaşkınlıkla bana bir bakış attı ve odadan çıktı. Onun kararlı adımlarla merdivenden inişini dinlerken hepimiz sessizdik.

Sokak kapısı sertçe çarparak kapandıktan sonra Ken'e döndüm ve hıçkırıklarımın arasında, "Çok özür dilerim," dedim. "Hemen gideceğim. Bunların olmasını istememiştim."

"Hayır, istediğin ve ihtiyaç duyduğun kadar kalabilirsin. Buraya ne zaman istersen gelebilirsin," dedi Ken ve Karen'la birlikte bana sarıldılar.

"Aranıza girmek istemezdim," dedim, Ken'in oğlunu evden atmasından kendimi berbat hissederek.

Karen elimi tutarak hafifçe sıktı. Ken bana yorgun gözlerle baktı. "Tessa, Hardin'i seviyorum fakat bence sen olmasaydın zaten aramızda girebileceğin bir şey olmayacaktı," dedi.

2. Bölüm

Tessa

Elimden geldiğince kalarak suyu üzerime akıttım. Beni temizlemesini, bir şekilde güven vermesini istiyordum. Ancak sıcak duş umduğum gibi rahatlamama yardımcı olmuyordu. İçimdeki sızıyı hafifletecek hiçbir şey düşünemiyordum. Sonu yok gibiydi. Kalıcıydı. İçimde yaşamaya başlamış bir organizma, sürekli büyüyen bir boşluk gibiydi.

"Duvar için çok üzgünüm. Bedelini ödemeyi önerdim ama Ken bana izin vermiyor," dedim ıslak saçlarımı fırçalarken Landon'a bakarak.

"Onu kafana takma. Çok şey yaşadın." Landon kaşlarını çattı ve eliyle sırtımı sıvazladı.

"Hayatımın nasıl bu hale geldiğini, işlerin nasıl bu noktaya vardığını anlayamıyorum." En iyi arkadaşımla göz göze gelmekten çekinerek bakışlarımı ileri diktim. "Üç ay önce her şey mantıklıydı. Böyle bir şeyi asla yapmayacak biriyle, Noah'yla birlikteydim. Annemle yakındım ve hayatımın nasıl ilerleyeceğini biliyordum. Şimdiyse hiçbir şeyim kalmadı. Gerçekten hiçbir şey. Staja devam edip etmeme konusunda bile kararsızım çünkü Hardin ya oraya da gelir ya da Christian Vance'den beni kovmasını ister, zira bunu yapabilir." Yastığı yatağın üzerinden kaparak bütün gücümle sıktım. "Onun kaybedecek bir şeyi yoktu ama benim vardı. Her şeyimi almasına izin verdim. Onunla tanışmadan önce hayatım basit, sade ve planlıydı. Şimdiyse... ondan sonra... sadece... sonra işte."

Landon gözlerini iri iri açarak bana baktı. "Tessa, stajından vazgeçemezsin; senden yeterince şey çaldı. Bunu da çalmasına izin verme lütfen," diye yalvardı. "Onun olmadığı bu yeni hayatında tek güzel şey, canının istediğini yapabilecek, her şeye baştan başlayabilecek olman."

Onun haklı olduğunu biliyordum fakat o kadar basit değildi. Artık hayatımdaki her şey Hardin'e bağlıydı; lanet olasıca arabamın boyası bile. Bir şekilde hayatımdaki her şeyi bir arada tutan bağ haline gelmişti ve onun yokluğunda eski hayatımın dönüştüğü moloz yığınının altında kalakalmıştım.

Teslim olup yarı isteksizce başımla onaylayınca Landon gülümsedi. "Haydi, biraz dinlen şimdi." Bana sarıldı ve gitmek için döndü.

"Sence bu bitecek mi?" diye sordum. Landon tekrar bana döndü.

"Ne?"

Sesim fısıltı gibiydi. "Acı?"

"Bilmiyorum... Yine de biteceğini düşünmek isterim. Zaman iyileştirir... *çoğu* yarayı," dedi ve yarı çatılmış kaşlarla güven verici bir tavırla gülümsedi.

Zamanın beni iyileştirip iyileştirmeyeceğini bilmiyordum. Ancak iyileştirmezse sağ kalamayacağımı biliyordum.

Ertesi sabah stajıma geç kalmamam için Landon beni her zamanki kibarlığıyla yataktan kaldırdı. Çıkmadan önce Ken ve Karen'a teşekkür etmek, Hardin'in duvarlarında açtığı delikten dolayı özür dilemek için bir mesaj yazdım. Landon sessizdi ve arabayı kullanırken sessizce bana bakıp duruyor, cesaret verici bir şekilde gülümsemeye çalışıyor, hatırlamam gereken sloganlar tekrarlıyordu. Yine de kendimi berbat hissediyordum.

Otoparka girerken zihnimde anılar canlandı. Hardin'in karların arasında diz çöküşü. Zed'in bahisle ilgili açıklamaları. Hemen arabamın kapısını açarak soğuk havadan kaçmak için çabucak bindim. Dikiz aynasında kendi yansımamı görünce yüzümü buruşturdum. Gözlerim kan çanağıydı ve etraflarında koyu renk halkalar oluşmuştu. Altları torba torba şişmişti ve korku filmi görünüşünü tamamlıyordu. Kesinlikle sandığımdan daha fazla makyaja ihtiyacım vardı.

Bu saatte açık olan tek mağazaya, Walmart'a gidip duygularımı gizlemek için ihtiyaç duyduğum her şeyi aldım. Ancak görünüşüm üzerinde gerçekten çaba harcayacak gücüm ya da enerjim olmadığından, çok daha iyi göründüğümden emin değildim.

Tipik durum: Vance'e ulaştım ve Kimberly beni görünce inledi. Onu teselli etmek için gülümsemeye çalıştım ama hemen masasından fırladı.

"Tessa, hayatım, iyi misin?" diye sordu telaşla.

"O kadar kötü mü görünüyorum?" Zayıf bir şekilde omuz silktim.

"Hayır, elbette hayır," diye yalan söyledi. "Sadece..."

"Bitkin görünüyorum. Çünkü öyleyim. Finaller beni bitirdi," dedim.

Başıyla onaylayarak sıcak bir tavırla gülümsedi fakat ofisime yürürken koridor boyunca bakışlarını sırtımda hissettim. Sonrasında günüm akıp geçerken sonu gelmeyecek gibi geldi ve sabahın ilerleyen saatlerinde Bay Vance kapımı vurdu.

"Merhaba, Tessa," dedi gülümseyerek.

"Merhaba," dedim zorlukla.

"Sadece seninle biraz konuşmak ve şimdiye kadarki çalışmandan ne kadar etkilendiğimi söylemek istedim." Güldü. "Birçok çalışanımdan daha iyi ve daha detaylı iş çıkarıyorsun."

"Teşekkür ederim, bunun benim için anlamı çok büyük," dedim ve zihnimdeki ses bana hemen bu stajı Hardin'in sayesinde aldığımı hatırlattı.

"O halde, seni bu hafta sonu Seattle'daki konferansa davet etmek istiyorum. Böyle şeyler genellikle çok sıkıcıdır ama bu seferki dijital yayıncılık, 'gelecek dalgası' hakkında filan. Birçok kişiyle tanışıp bir sürü şey öğrenebilirsin. Birkaç ay sonra Seattle'da bir şube açıyorum ve kendim de birkaç kişiyle tanışmalıyım." Yine güldü. "Ee, ne dersin? Bütün masrafların karşılanacak ve cuma günü öğleden sonra yola çıkacağız; Hardin de isterse gelebilir. Konferansa değil, Seattle'a," diye açıkladı, bilgiç bir gülümsemeyle.

Neler olup bittiğini bir *bilseydi.*

"Elbette gitmeyi çok isterim. Davetiniz için gerçekten çok teşekkür ederim!" dedim hevesimi gizleyemeyerek. Dahası, nihayet hayatımda güzel bir şeyler olduğunu görerek rahatlamıştım da.

"Harika! Kimberly sana bütün detayları anlatsın ve nasıl bir program izleyeceğimizi..." diye devam etti fakat benim zihnim başka yerlere sürüklenmişti bile.

Konferansa gitme fikri acımı biraz hafifletmişti. Hardin'den uzaklaşacaktım ama diğer yandan, Seattle bana Hardin'in beni oraya götürmek isteyişini hatırlatmıştı. Hayatımın her alanında iz bırakmıştı; bütün Washington eyaleti dahil. Ofisim giderek küçülüyormuş, odadaki hava giderek boğuklaşıyormuş gibi geliyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Bay Vance endişeyle kaşlarını çatarak.

"Ah, evet, sadece... Bugün hiçbir şey yemedim ve dün gece de pek uyumadım," dedim.

"Haydi, eve git o zaman. Yaptığın şeyi evde bitirebilirsin," dedi.

"Sorun değil..."

"Hayır, eve git. Yayınevlerinde ambulans bulunmaz. Sensiz idare edebiliriz," diye güvence verdi el sallayarak ve yürüyüp gitti.

Eşyalarımı topladım, tuvaletteki aynada kendime baktım –evet, hâlâ perişan görünüyordum– ve tam asansöre binmek üzereydim ki Kimberly bana seslendi.

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu. Başımla onayladım. "Eh, Hardin'in kafası bozuk. Bu yüzden dikkatli ol."

"Ne? Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü az önce seni bağlamadığım için bana küfretti." Gülümsedi. "Onuncu arayışında bile. Onunla konuşmak isteseydin cep telefonundan arayabileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedim bu kadar gözlemci olduğu için içimden Kimberly'ye teşekkür ederek. Telefonda Hardin'in sesini duymak, içimdeki acı verici boşluğun daha hızlı büyümesine neden olurdu.

Yine gözyaşlarına boğulmadan arabama ulaşmayı başardım. Dikkatimi dağıtacak, beni oyalayacak bir şey olmadığında, düşüncelerimle ve anılarımla baş başa kaldığımda acı sadece daha da kötüleşiyordu. Elbette ki Hardin'den on beş cevapsız arama olduğunu ve okumadığım on yeni mesajım olduğunu fark edince acım daha da derinleşti.

Araba kullanabilecek kadar toparlandıktan sonra yapmaya korktuğum şeyi yaptım ve annemi aradım.

İlk çalışta cevap verdi. "Alo?"

"Anne," diye hıçkırdım. Bu kelime ağzımdan çıkarken içimde tuhaf duygular uyandırdı ama şimdi annemin tesellisine ihtiyacım vardı.

"Ne yaptı?"

Herkesin tepkisi bu olduğundan, Hardin'in herkesin gözünde ne kadar tehlikeli algılandığını açıkça gösteriyordu; benim ne kadar kör olduğumu da.

"Ben... o..." Doğru dürüst bir cümle kuramadım. "Eve gelebilir miyim, sadece bugünlük?" diye sordum.

"Elbette, Tessa. İki saat sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapadı.

Beklediğimden iyiydi ama umduğum kadar sıcak değildi. Keşke Karen gibi daha sevecen ve kabullenici olsaydı. Keşke biraz yumuşasa, sevgi dolu ve güven veren bir annenin sıcaklığını hissettirebilseydi.

Otobana çıkarken Hardin'den gelen mesajları okumak gibi aptalca bir şey yapmadan önce telefonumu kapadım.

3. Bölüm

Tessa

Çocukluğumun geçtiği eve dönüşüm tanıdık ve kolay, benim açımdan pek fazla düşündürmeyen bir şeydi. Büyüdüğüm kasabaya ulaşmadan önce kendimi iyice zorladım ve elimden geldiğince, avazım çıktığınca, boğazım ağrıyana kadar bağırdım. Bunu yapmanın sandığımdan çok daha zor olduğunu fark ettim; özellikle de bağırıp çağırmaktan hoşlanmadığım için. İçimden ağlamak ve gözden kaybolmak geliyordu. Hayatımı üniversitenin ilk gününe geri sarmak için her şeyimi verirdim; o zaman annemin tavsiyesini dinleyip odamı değiştirirdim. Annem *Steph'in* üzerimde kötü etki yapacağından endişelenmişti; asıl sorunun o kıvırcık saçlı, kaba saba çocuk olacağını bir bilseydik. Sahip olduğum her şeyi alıp savuracağını, beni paramparça edip üfleyeceğini, gökyüzüne savuracağını ve arkadaşlarının ayaklarının altına sereceğini tahmin edebilseydik.

Bütün bu süre boyunca evden sadece iki saat uzaklıktaydım fakat bütün olanlardan sonra mesafe çok daha uzakmış gibi geliyordu. Okula başladığımdan beri eve hiç gitmemiştim. Noah'yla ayrılmış olmasam birçok kez giderdim. Onun evinin önünden geçerken bakışlarımı yoldan ayırmamaya çalıştım.

Evin önüne yanaştım ve arabadan neredeyse atlayarak indim. Kapıya ulaştığımda vurup vurmamam gerektiğinden emin olamadım. Bunu yapmak tuhaf gelmişti fakat kendimi öylece içeri girecek kadar rahat da hissetmiyordum. Üniversiteye gitmek için buradan ayrıldığımdan beri bu kadar çok şey nasıl değişebilmişti?

Sonunda öylece içeri girmeye karar verdim ve annemi yüzünde makyajı, elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla kahverengi deri kanepenin

yanında ayakta dururken buldum. Her şey aynı görünüyordu: Temiz ve son derece düzenli. Tek fark, Ken'in evinde geçirdiğim süreden dolayı şimdi daha küçük gelmesiydi. Dışarıdan bakıldığında annemin evi kesinlikle küçüktü ve pek çekici sayılmazdı ama içerisi güzelce dekore edilmişti ve annem evliliğinin kargaşasını gizlemek ve dikkatleri temizliğe çekmek için daima güzel renkler ve çiçekler kullanırdı. Bu dekorasyon stratejisini babamdan sonra da sürdürmüştü çünkü sanırım o zamana kadar alışkanlığa dönüşmüştü. Ev sıcaktı ve burnuma tanıdık tarçın kokuları geliyordu. Annem tütsülere özellikle önem verirdi ve her odada bir tane vardı. Kapının yanında ayakkabılarımı çıkarırken cilalı ahşap zeminde kar istemeyeceğini biliyordum.

"Kahve içer misin, Theresa?" diye sordu bana sarılmadan önce.

Kahve bağımlılığımı annemden almıştım ve bu bağlantı dudaklarıma hafif bir gülümseme getirdi. "Evet, lütfen."

Onun peşinden mutfağa girerek küçük masaya otururken konuşmaya nasıl başlayacağımdan emin değildim.

"Bana olanları anlatacak mısın?" diye sordu aniden.

Derin bir nefes aldım ve cevap vermeden önce kahvemi yudumladım. "Hardin'le ayrıldık."

Annemin yüzü ifadesizdi. "Neden?"

"Şey, sandığım gibi biri çıkmadı," dedim. Kendimi acıdan uzaklaştırmak ve annemin tepkisine hazırlamak için iki elimle kahve kupasını kavradım.

"Kim olduğunu düşünüyordun ki?"

"Beni seven biri." Hardin'in kendi başına bir birey olarak başka nasıl biri olduğunu düşündüğümden emin değildim.

"Artık sevdiğini düşünmüyor musun?"

"Hayır, sevmediğini biliyorum."

"Bu kadar emin olmanın nedeni ne?" diye sordu soğuk bir tavırla.

"Çünkü ona güvendim ve korkunç bir şekilde bana ihanet etti." Detayları atladığımı biliyordum fakat tuhaf bir şekilde hâlâ Hardin'i annemin yargılarından korumam gerektiğini hissediyordum. Böylesine aptal olduğum için kendime kızıyordum; o benim için aynısını yapmazken onu bu kadar düşündüğüm için.

"Bu olasılığı onunla birlikte yaşamaya karar vermeden önce düşünmen gerekmez miydi sence?"

"Evet, biliyorum. Haydi, bana ne kadar aptal olduğumu söyle. Sana söylemiştim de," dedim.

"Sana söylemiştim. Onun gibi erkeklerle ilgili seni uyarmıştım. Onun gibi ve baban gibi erkeklerden uzak durmak en iyisidir. Gerçekten başlamadan bittiği için sevindim. İnsanlar hatalar yapar, Tessa." Kupasının üzerinde pembe ruj izi bırakarak kahvesini yudumladı. "Seni bağışlayacağından eminim."

"Kimin?"

"Noah'nın elbette."

Bunu nasıl anlamıyor ki? Sadece onunla konuşmaya, beni teselli etmesine ihtiyacım vardı; yine Noah'yla birlikte olmam için beni zorlamasına değil. Ayağa kalkarak ona baktım ve sonra etrafa bakındım. *Ciddi mi bu? Olamaz.* "Hardin'le işler yürümedi diye tekrar Noah'yla çıkmak zorunda değilim!" diye çıkıştım.

"Neden olmasın? Tessa, sana bir şans daha vermeye hazır olduğu için şükretmelisin."

"Ne? Neden bu konuyu bırakamıyorsun? Şu anda kimseyle birlikte olmaya ihtiyacım yok; özellikle de Noah'yla." İçimden saçlarımı yolmak geliyordu. Ya da anneminkileri.

"Ne demek özellikle Noah'yla? Onun hakkında nasıl böyle konuşabilirsin? Çocukluğunuzdan beri sana daima harika davrandı."

İç çekerek tekrar yerime oturdum. "Biliyorum, anne. Noah'ya çok değer veriyorum ama o şekilde değil."

"Sen neden söz ettiğini bile bilmiyorsun." Yerinden kalkarak kahvesinin kalanını lavaboya döktü. "Konu her zaman aşk değildir, Theresa; istikrar ve güvenlik de aynı ölçüde önemlidir."

"Ben daha on sekiz yaşımdayım," dedim. Sırf istikrar için sevmediğim biriyle birlikte olma düşüncesine katlanamazdım. Ben kendi istikrar ve güvenliğimi istiyordum; seveceğim ve karşılığında beni sevecek birini.

"Neredeyse on dokuz. Ve şimdi dikkatli olmazsan kimse seni istemez. Şimdi gidip makyajını tazele çünkü Noah her an gelebilir," dedi ve dönüp mutfaktan çıktı.

Teselli bulmak için buraya gelmemem gerektiğini bilmeliydim. Bütün gün arabamda uyusam daha iyi olurdu.

Noah gerçekten de beş dakika sonra geldiğinde görünüşümü düzeltme zahmetine bile girmemiştim. Onu küçük mutfağa girerken görmek bana kendimi o ana kadar olduğundan daha da aşağılık hissettirmişti ki bunun mümkün olabileceğini bile sanmazdım.

En mükemmel gülümsemesiyle bana baktı. "Selam."

"Selam, Noah," diye karşılık verdim.

Bana yaklaştı ve ona sarılmak için ayağa kalktım. Sıcaktı ve tıpkı hatırladığım gibi bluzu güzel kokuyordu. "Annen beni aradı," dedi.

"Biliyorum," dedim gülümsemeye çalışarak. "Seni bu işin içine sokup durduğu için özür dilerim. Derdinin ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Senin mutlu olmanı istiyor," dedi, annemi savunarak.

"Noah..." diye uyardım.

"Sadece seni neyin gerçekten mutlu edeceğini bilmiyor. Bunun ben olmamı istiyor; öyle olmasa bile." Hafifçe omuz silkti.

"Özür dilerim."

"Tess, özür dileyip durmayı kes. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," dedi ve bana tekrar sarıldı.

"Değilim," diye itiraf ettim.

"Bunu görebiliyorum. Konuşmak ister misin?"

"Bilmiyorum... Sorun olmayacağından emin misin?" Onu uğrunda terk ettiğim çocuk hakkında konuşarak Noah'yı tekrar incitmeye dayanamazdım.

"Evet, eminim," dedi ve kendine bir bardak su koyduktan sonra masanın diğer tarafına oturdu.

"Pekâlâ..." dedim ve ona temel olarak her şeyi anlattım. Mahrem olduğu için elbette ki seks kısımlarını atladım.

Şey, *değillerdi*. Ama benim için öyleydiler. Hardin'in yaptığımız şeyleri arkadaşlarına anlattığına hâlâ inanamıyordum... en kötüsü buydu. Çarşafları göstermiş olmasından daha kötüsü, bana beni sevdiğini söyledikten ve benimle seviştikten sonra gidip herkesin önünde aramızda geçenlerle alay etmiş olmasıydı.

"Seni inciteceğini biliyordum. Sadece ne kadar ağır olacağını bilmiyordum," dedi Noah. Ne kadar kızgın olduğunu görebiliyordum; normalde ne kadar sakin ve kontrollü olduğu düşünülürse, onun yüzünde bu duyguyu görmek tuhaftı. "Sen onun için fazla iyisin, Tessa; o serserinin teki."

"Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum; onun için *her şeyden* vazgeçtim. Oysa dünyadaki en kötü duygu, seni sevmeyen birini sevmek."

Noah bardağını tutarak ellerinin arasında çevirdi. "Bir de bana sor," dedi kısık sesle.

Böyle bir şey söylediğim için –hem de ona– içimden kendimi tokatlamak geldi. Ağzımı açtım fakat özür dilememe fırsat bırakmadan sözümü kesti.

"Sorun değil," dedi ve uzanıp başparmağıyla elimin üzerini okşadı.

Tanrım, *keşke* Noah'yı seviyor olsaydım. Onunla çok daha mutlu olurdum ve Hardin'in bana yaptığı gibi bir şeyi o asla yapmazdı.

Noah gittiğimden beri kaçırdığım her şeyi bana anlattı ki pek fazla da sayılmazdı zaten. WCU yerine üniversite için San Fransisco'ya gidecekti; buna şükrettim. En azından onu incitmemin iyi bir sonucu olmuştu: Washington'a gitmek için ihtiyacı olan motivasyonu kazanmıştı. Bana Kaliforniya'da araştırdıklarını anlattı ve o gittiğinde güneş batmıştı. Onun ziyareti boyunca annemin odasından hiç çıkmadığını o zaman fark ettim.

Arka bahçeye çıkarak çocukluğumun büyük bölümünü geçirdiğim seraya doğru yürüdüm. Camdaki yansımama ve küçük yapının içine bakarken bütün bitkilerin ve çiçeklerin ölmüş, ortamın darmadağınık olduğunu gördüm; bu o ana mükemmel uyuyordu.

Yapmam gereken çok şey, vermem gereken çok karar vardı. Öncelikle yaşayacak bir yer ayarlamam ve eşyalarımı Hardin'in evinden almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Her şeyi orada bırakmayı gerçekten düşünüyordum fakat bunu yapamazdım. Orada bıraktıklarımı dışında hiç giysim yoktu ve daha da önemlisi ders kitaplarım oradaydı.

Elimi cebime atarak cep telefonumu çıkarıp açtım ve saniyeler geçmeden gelen kutumun ağzına kadar dolu olduğunu, sesli mesaj sembolünün ekranda göründüğünü fark ettim. Sesli mesajlara aldır

madan sadece gönderenlere bakarak mesajları taradım. Biri dışında hepsi Hardin'den geliyordu.

O birini gönderense Kimberly'ydi: Christian yarın evde kalmanı söyledi. Birinci katın boyanması gerektiği için herkes zaten öğlende çıkacak, bu yüzden sen de evde kal. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Sevgiler.

Ertesi gün izinli olduğumu öğrenmek beni çok rahatlatmıştı. Stajımı seviyordum fakat WCU'dan naklimi istemem, hatta belki Washington'ı terk etmem gerektiğini düşünmeye başlıyordum. Kampüs Hardin'den ve bütün arkadaşlarından kaçabileceğim kadar büyük değildi; üstelik Hardin'le yaşadıklarımı sürekli bana hatırlatacak şeyler istemiyordum. Şey, yaşadığımı sandığım şeyleri yani.

Tekrar içeri döndüğümde ellerim ve yüzüm soğuktan uyuşmuştu. Annem bir koltukta oturmuş, dergi okuyordu.

"Bu gece kalabilir miyim?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış attı. "Evet. Yarın seni yurda tekrar nasıl yerleştirebileceğimizi konuşuruz," dedi ve dergisine geri döndü.

O gecelik annemden başka bir şey alamayacağıma karar vererek eski odama çıktım ve bıraktığım gibi olduğunu görünce şaşırdım. Hiçbir şeyi değiştirmemişti. Yatağa girmeden önce makyajımı silmekle bile uğraşmadım. Zordu ama hayatımın çok daha iyi olduğu zamanları –Hardin'le tanışmamdan önceki günleri– hayal ederek uykuya dalmaya çalıştım.

Gecenin bir saatinde telefonum çalarak beni uyandırdı ama bir an için Hardin'in de uyuyup uyuyamadığını merak ederek aldırmadım.

Ertesi sabah işe gitmeden önce annemin bana söylediği tek şey, okulu arayarak onları beni yurda geri almaya zorlayacağı oldu; eskisinden uzakta, farklı bir binayı düşünüyordu. Kampüse gitmeyi düşünerek evden çıktım ama sonra aniden otobandan çıkıp Hardin'le tuttuğumuz daireye uzanan yola saptım ve fikrimi değiştirmemek için gaza bastım.

Oraya ulaştığımda otoparkta Hardin'in arabasını görmek için iki tur attım. Ortalıkta olmadığından emin olunca arabamı park edip arkların arasından çabucak kapıya yöneldim. Lobiye ulaştığımda ko-

tumun paçaları sırılsıklamdı ve soğuktan donuyordum. Hardin dışında başka şeyler düşünmeye çalışıyordum fakat imkânsızdı.

Hayatımı bu ölçüde mahvettiğine ve benimle birlikte tanıdığım herkesten uzakta bir daireye taşındığına göre benden gerçekten nefret ediyor olmalıydı. Bana bu kadar acı yaşattığı için de muhtemelen şimdi kendiyle gurur duyduğundan emindim.

Kapıyı açmak için anahtarlarımı çıkarmaya çalışırken bütün benliğimi bir panik dalgası sardı ve neredeyse beni yere deviriyordu.

Ne zaman bitecek bu? Ya da en azından azalacak mı?

Doğruca yatak odasına giderek dolaptan çantalarımı kaptım ve hiç umursamadan bütün giysilerimi içlerine tıktım. Komodin gözüme ilişti; Hardin'le Ken'in düğününden önce gülümseyerek çektiğimiz fotoğraf küçük bir çerçevede duruyordu.

Hepsinin bir oyun olması çok acıydı. Yatağın üzerinden uzanıp çerçeveyi kaparak beton zemine fırlattım. Paramparça oldu ve yatağın üzerinden diğer tarafa atlayıp fotoğrafı kaparak elimden geldiğince küçük parçalar halinde yırtarken nefessiz kaldığımı hissedene kadar hıçkırıklara boğulmuş olduğumu fark edemedim.

Kitaplarımı boş bir kutuya attım ve güdüsel bir şekilde Hardin'in *Uğultulu Tepeler*'ini de aldım; onu özlemeyeceğini biliyordum ve açıkçası, benden aldıklarından sonra en azından bu kadarını borçluydu.

Boğazım ağrıyordu; bu yüzden mutfağa girerek bir bardak su aldım. Masaya oturarak birkaç dakika bunların hiçbiri olmamış gibi davrandım. Gelecekteki yalnız günlerimle yüzleşmek zorunda kalmak yerine rol yapmak... Hardin kısa süre sonra derslerini bitirerek eve dönecek, bana gülümseyecek, ne kadar sevdiğini ve bütün gün beni ne kadar özlediğini söyleyecekti. Beni tezgâhın üzerine oturtup özlem ve aşkla öpecek...

Kapının tıkırtısı beni zavallı hayallerimden sıyırdı. Hardin kapıdan girerken ayağa fırladım. Omzunun üzerinden baktığı için beni görmedi.

Siyah elbise giymiş bir esmerle gelmişti.

"İşte burası..." diye başladı ve yerde duran çantalarımı fark edince duraksadı.

Bakışları evin içinde dolaştı ve sonunda mutfağa dönerek beni buldu; gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Tess?" dedi gerçekten orada olduğumdan emin olamıyormuş gibi.

4. Bölüm

Tessa

Berbat görünüyordum. Üzerimde bol paçalı bir kot, bir bluz, yüzümde önceki günden kalma makyaj vardı ve saçlarım darmadağınıktı. Hardin'in arkasında duran kıza baktım. Kıvırcık siyah saçları ipek gibiydi ve sırtından aşağı dalgalar halinde dökülüyordu. Yüzünde hafif ve mükemmel bir makyaj vardı ama sonuçta zaten makyaja ihtiyaç duymayan türden kadınlardandı. Elbette.

Bu çok küçük düşürücüydü ve o anda yere gömülüp o güzel kızın gözlerinin önünden yok olmayı diledim.

Çantalarımı yerden almak için eğildiğimde, Hardin kızın orada olduğunu o anda hatırlamış gibi ona döndü.

"Tessa, burada ne işin var?" diye sordu. Ben gözlerimin etrafındaki makyajı silerken yeni sevgilisine döndü. "Bize bir dakika verebilir misin?"

Kız bana baktı, başıyla onayladı ve binanın koridoruna çıktı.

"Burada olduğuna inanamıyorum," dedi Hardin, mutfağa girerken. Ceketini çıkarırken düz beyaz gömleği yukarı sıyrılarak bronz tenini gözler önüne serdi. Karnındaki kurumuş ağacın öfkeli, kıvrık dalları benimle alay ediyordu. Dokunmam için kışkırtıyorlardı. O dövmeyi seviyordum; dövmeleri arasında en sevdiğim oydu. Oysa onunla ağaç arasındaki benzerliği ancak şimdi görebiliyordum. İkisi de hissizdi. İkisi de yalnızdı. En azından ağacın tekrar çiçek açma umudu vardı. Hardin'in böyle bir umudu yoktu.

"Ben... sadece gidiyordum," diyebildim. O kadar mükemmel, o kadar güzel görünüyordu ki. Güzel görünüşlü bir yürüyen felaket.

"Lütfen açıklamama izin ver," diye yalvardı ve gözlerinin altındaki koyu renk halkaların benimkilerden daha belirgin olduğunu o zaman fark ettim.

"Hayır." Tekrar çantalarıma uzandım fakat onları elimden kaparak tekrar yere bıraktı.

"İki dakika, istediğim sadece bu, Tess."

İki dakika burada Hardin'le birlikte geçirmek için fazla uzun bir süreydi ama hayatıma devam edebilmek için söyleyeceklerini duymam gerektiğini biliyordum. İç çekerek otururken, ifadesiz yüzümü ele verecek türden sesleri tutmaya çalışıyordum. Hardin'in şaşırdığı belliydi ama hemen karşıma oturdu.

"Kesinlikle hayatına çabuk devam etmişsin," dedim başımla kapıyı işaret ederek.

"Ne?" dedi Hardin ve sonra esmer güzelini hatırladı. "Benimle çalışıyor; kocası yeni doğan kızlarıyla birlikte aşağıda. Yeni bir ev arıyorlar ve bu yüzden burayı görmek istediler."

"Taşınıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, kalırsan taşınmayacağım ama sen yokken burada kalmaya devam etmek için herhangi bir neden göremiyorum. Sadece seçeneklerimi gözden geçiriyorum."

Biraz rahatlamıştım fakat sonra savunmacı tarafım, o esmerle yatmamasının yakın zamanda başka biriyle yatmayacağı anlamına gelmediğini hatırlattı. Hardin'in evden taşınmaktan söz etmesinden dolayı duyduğum hüzne aldırmamaya çalıştım; o giderken ben burada olmasam bile.

"Evimize birini getireceğimi mi sanıyordun? Daha iki gün oldu; benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

Gerçekten cüretkâr ve yüzsüzdü doğrusu. "Evet! Elbette... Artık!"

Ben kararlı bir tavırla başımla onaylayınca yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Ancak bir an sonra yenilgiyle iç çekti. "Dün gece nerede kaldın? Babamın evine gittim ama orada değildin."

"Annemdeydim."

"Ah." Ellerine baktı. "Aranız düzeldi mi?"

Gözlerine baktım; bana ailemle ilgili soru sormaya cüret etmesine inanamıyordum. "Bu artık seni hiç ilgilendirmez."

Bana uzanacak gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Seni çok özledim, Tessa."

Yine nefesim kesildi fakat işleri kıvırmakta ne kadar usta olduğunu hatırlayarak başımı çevirdim. "Eminim öyledir."

Duygularımdaki fırtınaya rağmen onun önünde daha fazla çözülmeyi göze alamazdım.

"Özledim, Tessa. Her şeyi batırdığımı biliyorum ama... ama seni seviyorum. Sana ihtiyacım var."

"Kes şunu, Hardin. Kes! Zamanını ve enerjini boşa harcama. Beni kandıramazsın; artık bitti. İstediğin şeyi elde ettin, neden hâlâ peşini bırakmıyorsun?"

"Çünkü yapamıyorum." Elime uzandı ama sertçe geri çektim. "Seni seviyorum. Bunu telafi etmem için bana bir şans vermelisin. Sana ihtiyacım var, Tessa. Sana ihtiyacım var. Senin de bana ihtiyacın var..."

"Hayır, aslında yok. Sen hayatıma girmeden önce gayet iyiydim."

"İyi olmak *mutlu* olmak anlamına gelmez," dedi.

"*Mutlu* mu?" diye çıkıştım. "Ve ne, şimdi mutlu muyum yani?" Beni mutlu ettiğini nasıl öne sürebilirdi?

Diğer yandan, beni gerçekten mutlu etmişti. Çok mutlu. Bir zamanlar.

"Burada oturup bana seni sevdiğime inanmadığını söyleyemezsin."

"Sevmediğini biliyorum; bütün bunlar senin için bir oyundu. Ben sana âşık olurken, sen beni kullanıyordun."

Gözleri doldu. "Seni sevdiğimi kanıtlamama izin ver lütfen. Ne istersen yaparım, Tessa. Ne istersen."

"Bana yeterince şeyi kanıtladın zaten, Hardin. Şu anda burada oturuyor olmamın tek nedeni, hayatıma devam edebilmem için söyleyeceklerini dinlemek zorunda olmam."

"Hayatına devam etmeni istemiyorum," dedi.

Sertçe nefesimi üfledim. "Konu *senin* ne istediğin değil! *Beni* ne kadar *incitmiş* olduğun."

Sesi zayıf ve çatlaktı. "Beni hiç bırakmayacağını söylemiştin."

O böyle olduğunda kendime güvenmiyordum. Acısının bana hükmedişinden, bana mantığımı kaybettirişinden nefret ediyordum.

"Bana bir neden vermezsen seni asla bırakmayacağımı söylemiştim. Ama *verdin*."

Neden onu bırakıp gitmemden korktuğunu şimdi gayet iyi anlıyordum. Beni hak etmekle ilgili bir paranoya olduğunu sanmıştım fakat yanılmıştım. Çok yanılmıştım. Gerçekleri öğrendiğimde gideceğimi biliyordu. Şimdi de bunu yapmalıydım. Çocukluğunda yaşadığı şeylerden dolayı onun için mazeretler uydurmuştum ama artık o konuda da yalan söyleyip söylemediğini merak etmeye başlıyordum. Hem de hepsiyle ilgili.

"Bunu daha fazla sürdüremem. Sana güvenmiştim, Hardin. Sana bütün benliğimle güvenmiştim; sana bağlanmıştım, seni sevmiştim ve sen başından beri beni kullanıyordun. Bütün bunların bana kendimi nasıl hissettirdiği konusunda bir fikrin var mı senin? Etrafımdaki herkesin benimle alay etmesi, arkamdan gülmesi; hem de en güvendiğim kişi olarak sen de aralarındayken?"

"Biliyorum, Tessa, biliyorum. Sana ne kadar üzgün olduğumu anlatabilmem mümkün değil. En başında bu bahis konusunu açtığımda ne halt ettiğimi sandığımı bile bilmiyorum. Sadece kolay olacağını..." Bana yalvarırken elleri titriyordu. "Sadece benimle yatacağını ve her şeyin orada biteceğini sanmıştım. Oysa o kadar inatçı, dik başlı ve o kadar... ilginç biriydin ki kendimi sürekli seni düşünürken buldum. Odamda tek başıma oturuyor, sadece kavga etmek için bile olsa seni görmenin yollarını arıyordum. Nehir kıyısına gittiğimiz günden sonra bunun artık bir bahisten ibaret olmadığını biliyordum fakat bir türlü itiraf edemiyordum. Kendimle çatışıyordum ve ünüm için endişeleniyordum; bunun saçmalık olduğunu biliyorum ama dürüst olmaya çalışıyorum. Ve herkese yaptığımız şeyleri anlatırken aslında gerçekten yaptığımız şeyleri anlatmıyordum... Sana bunu yapamazdım; en başında bile. Sadece gerçekten olmamış şeyler uyduruyordum ve onlar da yutuyordu."

Gözlerimden birkaç damla yaş süzülünce onları silmek için uzandı. Yeterince hızlı geri çekilemedim ve tenime değen parmaklarının yakıcılığını hissettim. Yanağımı avucuna dayamamak için bütün gücümü harcamak zorunda kaldım.

"Seni bu halde görmekten nefret ediyorum," diye mırıldandı. Gözlerimi kapayıp tekrar açarken gözyaşlarımın kesilmesini diliyordum. Ben sessiz kalırken o devam etti: "Yemin ederim, Nate ve Logan'a nehir kıyısından söz etmeye başladığımda sinirlendiğimi, hatta kıskandığımı, seninle yaptığımız şeyleri öğrenmeleri fikrinden hiç hoşlanmadığımı fark ettim... Bu yüzden onlara... Şey, sadece bir sürü şey uydurdum işte."

Yaptığımız şeylerle ilgili onlara yalan söylemesinin gerçekleri anlatmasından daha iyi olmadığını gayet iyi biliyordum. Ancak gerçekte aramızda olup bitenleri sadece ikimizin bildiğini öğrenmek nedense beni rahatlatmıştı.

Tabii ki bu yeterince iyi değildi. Ayrıca, muhtemelen şu anda da yalan söylüyordu –asla bilemezdim– ve ona çabucak inanmaya hazırdım. *Neyim var benim be?*

"Sana inansam bile, bağışlayamam," dedim. Gözlerimi kırpıştırarak yaşlardan kurtuldum ve yüzünü ellerine gömdüğünü gördüm.

"Beni sevmiyor musun?" diye sordu, parmaklarının arasından bana bakarak.

"Evet, seviyorum," diye itiraf ettim. İtirafımın gerçekliği bütün ağırlığını hissettirdi. Ellerini indirerek bana bakarken itirafımdan pişmanlık duydum. Yine de doğruydu. Onu seviyordum. Onu çok seviyordum.

"O halde neden beni bağışlayamıyorsun?"

"Çünkü bu bağışlanamaz bir şey. Sen sadece yalan söylemedin. Bir bahsi kazanmak için bekâretimi aldın ve sonra da çarşaftaki kanı herkese gösterdin. Böyle bir şey nasıl bağışlanabilir?"

Ellerini indirdi ve yeşil gözleriyle çaresizce bana baktı. "Bekâretini aldım çünkü seni seviyorum!" dedi ve ben başımı daha kararlı bir tavırla iki yana sallarken o devam etti: "Sensiz kim olduğumu artık bilmiyorum."

Bakışlarımı kaçırdım. "Bu zaten yürümeyecekti, ikimiz de biliyorduk," dedim kendimi daha iyi hissetmek için. Karşısında oturup onu acı içinde izlemek zordu fakat aynı zamanda da onun acı çektiğini görürken adalet duygum beni rahatlatıyordu... bir şekilde.

"Neden yürümesin ki? Harika bir çifttik..."

"Paylaştığımız her şey bir yalana dayanıyordu, Hardin." Ve bana verdiği acı yüzünden ani bir güvenle ekledim: "Ayrıca, bir kendine bir de bana bak." Tam olarak ciddi değildim fakat ilişkimizle ilgili en büyük güvensizliğini ona karşı kullandığımda yüzünde gördüğüm ifade –içimdeki bir şeyi öldürse bile – aynı zamanda bana Hardin'in bunu hak ettiğini de hatırlattı. Birlikteyken nasıl göründüğümüz, onun için fazla iyi olduğum konusunda daima endişeleniyordu. Ve şimdi bunu yüzüne çarpmıştım.

"Konu Noah'yla mı ilgili? Onu gördün, değil mi?" diye sordu Hardin ve yüzsüzlüğü karşısında ağzım açık kaldı. Gözleri yaşlarla parlıyordu ve bütün bunları onun yaptığını kendime hatırlatmam gerekti. Her şeyi o mahvetmişti.

"Evet, gördüm ama onun hiçbir ilgisi yok. Senin sorunun bu; insanlara istediğini yaparak ortalıkta dolaşıyorsun, sonuçlarını hiç umursamıyorsun ve herkesin anlayış göstermesini bekliyorsun!" diye bağırarak masadan kalktım.

"Hayır, böyle *yapmıyorum*, Tessa!" diye bağırdı. Gözlerimi devirdim. Sonra duraksadı ve ayağa kalkarak pencereden dışarı baktı. Tekrar bana döndü. "Peki, evet, belki de yapıyorum. Ancak sana gerçekten değer veriyorum."

"Eh, bunu fethinle ilgili böbürlenmeden önce düşünmeliydin," dedim kararlı bir tavırla.

"Fetih mi? Sen şu anda gerçekten ciddi misin? Benim için bir fetih filan değildin; benim için her şey demektin! Sen benim nefesim, acım, kalbim, hayatımsın!" Bana doğru bir adım attı. Bütün bunlardaki en üzücü noktaysa, Hardin'in şimdiye kadar bana söylediği en dokunaklı sözler olmasıydı ama onları bağırarak söylemesiydi.

"Eh, bunun için artık çok geç!" diye bağırarak karşılık verdim. "Sen sadece..."

Aniden beni hazırlıksız yakalayarak ensemi yakaladı ve beni kendine çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağzının tamdık sıcaklığı neredeyse dizlerimin bağını çözdü. Neler olup bittiğini anlayana kadar dilim onunkiyle birlikte hareket etmeye başlamıştı bile. Rahatlayarak inlediğini duyduğum anda onu itmeye çalıştım. Bir eliyle bileklerimi yakalayarak göğsüne bastırırken beni öpmeye

devam etti. Kendimi kurtarmaya çalışıyordum fakat ağzım onunkiyle birlikte devam ediyordu. Beni de çekerek geriledi ve tezgâha yaslandı; aynı anda diğer elini boynumun yan tarafına götürerek beni hareketsiz bıraktı. İçimdeki bütün acı ve kalp kırıklığı çözülmeye, onun ellerinde gevşemeye başladım. Bu yanlıştı... ama aynı zamanda da doğruydu.

Yine de yanlıştı.

Ben geri çekilirken o dudaklarını yine dudaklarıma bastırmaya çalıştı fakat başımı çevirdim. "Hayır," dedim.

Bakışları yumuşadı. "Lütfen..." diye yalvardı.

"Hayır, Hardin. Gitmem gerek."

Bileklerimi bıraktı. "Nereye gideceksin?"

"Ben... henüz bilmiyorum. Annem beni tekrar bir yurda yerleştirmeye çalışıyor."

"Hayır... hayır..." Sesinde çılgınca bir ton belirirken başını iki yana sallıyordu. "Sen burada yaşıyorsun; yurda geri dönme." Elleriyle saçlarını sıvazladı. "Eğer gitmesi gereken biri varsa o benim. Lütfen kal da nerede olduğunu bileyim."

"Nerede olduğumu bilmene gerek yok."

"Kal," diye tekrarladı.

Kendime karşı tamamen dürüst olmam gerekirse ben de onunla kalmak istiyordum. Onu nefes almaktan daha çok sevdiğimi söylemek istiyordum ama bunu yapamazdım. Geri dönüp yine erkeklerin kendisine istediklerini yapmasına izin veren kız olmayı reddediyordum.

Çantalarımı topladım ve peşimden gelmesini engelleyeceğini bildiğim tek şeyi söyledim: "Noah ve annem beni bekliyorlar. Gitmem gerek," diye yalan söyleyerek kapıdan çıktım.

Peşimden gelmedi ve ben de yüzündeki acıyı görmek için ona bakmamayı başardım.

5. Bölüm

Tessa

Arabama bindiğimde sandığım gibi ağlamadım. Sadece oturup pencereden dışarı baktım. Kar arabamın ön camına yapışıyor, ben içindeyken üzerini örtüyordu. Rüzgâr şiddetliydi ve karları alıp savuruyor, beni iyice gizliyordu. Cama yapışan her kar tanesiyle, sert gerçeklikle araba arasında bir bariyer oluşuyordu.

Hardin'in ben evdeyken geldiğine inanamıyordum. Onunla karşılaşmamayı ummuştum. Yine de acı açısından olmasa da genel durum açısından yardımı olmuştu. En azından artık hayatımın bu feci dönemini geride bırakmaya çalışabilirdim. Ona ve beni sevdiğine inanmak istiyordum fakat zaten ona inandığım için bu duruma girmiştim. Artık üzerimde kontrolü kalmadığını bildiği için böyle davranıyor olabilirdi. Beni sevse bile bu neyi değiştirirdi ki? Yaptığı hiçbir şeyi geri almaz, paylaştıklarımızla ilgili bütün kötü şakaları, korkunç böbürlenmeleri ya da yalanları silmezdi.

Keşke o evin kirasını ödeyebilecek durumda olsaydım; o zaman kendim orada kalır, Hardin'i gitmeye zorlardım. Şimdi yurda dönüp yeni bir oda arkadaşıyla tanışmak istemiyordum; herkesin kullandığı genel duşları kullanmak istemiyordum. Neden her şey bir yalanla başlamak zorunda kalmıştı ki? Farklı şekilde karşılaşsak, şimdi o evde olabilir, birlikte kanepede gülüşebilir ya da yatak odasında öpüşebilirdik. Oysa ben arabamda tek başıma oturuyordum ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Nihayet kontağı çevirip motoru çalıştırdığımda ellerim buz gibi olmuştu. Yazın evsiz biri olamaz mıydım?

Kendimi yine Catherine gibi hissediyordum ama *Uğultulu Tepeler*'deki her zamanki Catherine'im değil. Bu kez kendimle özdeş

leştirdiğim kişi *Northanger Manastırı*'ndaki Catherine'di: Tek başına yolculuk yapmaya zorlanmış yalnız kadın. Tamam, ben aşağılanıp kovulduktan sonra Northanger Manastırı'ndan yüz on kilometrelik bir yolculuk yapmayacaktım ama yine de onun ne hissettiğini anlayabiliyordum. Kitabın bu şeklinde Hardin'in kim olabileceğine karar veremiyordum. Bir yandan, o da Henry gibi akıllı ve kurnazdı; üstelik romanlar hakkında benim kadar çok şey biliyordu. Ne var ki Henry ondan çok daha nazikti ve bu noktada Hardin kibirli ve kaba biri olan John'a daha çok benziyordu.

Nereye gideceğimi bilemeden arabamı kullanırken, Hardin'in sözlerinin üzerimde itiraf etmek isteyeceğimden daha büyük bir etki yaptığını anladım. Kalmam için yalvarması, neredeyse parçaları tekrar kırabilmesi için birleştirmiş gibiydi. Sadece yapabileceğini kanıtlamak için kalmamı istediğinden emindim. Ben yola çıktığımdan beri tekrar aramaya ve mesaj atmaya başlamış değildi.

Kampüse gidip kış tatilinden önce son finalime girmek için kendimi zorladım. Sınav sırasında ortamdan son derece bağımsızdım ve kampüsteki herkesin yaşadıklarımla ilgili hiçbir şey bilmemesi imkânsız gibi geliyordu. Sahte bir gülümseme ve havadan sudan sohbetler sanırım acıyı gizleyebilirdi.

Yeni bir yurda yerleşmekle ilgili durumu kontrol etmek için annemi aradım ama sadece "mümkün olmadı" diye mırıldandı ve telefonu hemen kapadı. Bir süre amaçsızca dolaştıktan sonra kendimi Vance'den bir blok ötede buldum ve saatin akşam beş olduğunu fark ettim. Yine Ken'in evinde kalmak için Landon'ı arayarak ondan yararlanmış olmak istemiyordum. Aldırmayacağını biliyordum fakat Hardin'in ailesini bütün bunların ortasına çekmem doğru değildi ve açıkçası, o evde bir sürü anı vardı. Buna dayanamazdım. Motellerin sıralandığı bir caddeden geçtim ve daha iyi görünenlerden birinin otoparkına girdim. Daha önce hiç motelde kalmadığımı hatırladım ama gidecek başka yerim de yoktu.

Resepsiyon masasının arkasındaki kısa boylu adam bana dostça gülümsedi ve ehliyetimi istedi. Birkaç dakika sonra bana bir kart anahtar verdi ve Wi-Fi şifresini yazdığı bir kâğıdı elime tutuşturdu.

Oda tutmak sandığımdan daha kolay olmuştu; biraz pahalıydı fakat ucuz bir yerde kalıp güvenliğimi riske atmak istemiyordum.

"Kaldırımdan yürüyüp sola dönün," dedi gülümseyerek.

Ona teşekkür ettim ve tekrar dondurucu soğuğa çıkarak çantalarımı taşımak zorunda kalmamak için arabamı odamın önüne park ettim.

O düşüncesiz, egoist çocuk yüzünden kendimi içinde bulduğum durum buydu işte: Bütün eşyaları karmakarışık halde çantalara sıkıştırılmış halde bir motelde tek başına kalan biriydim. Her zaman bir planı olan biri yerine, dayanacak kimsesi olmayan birine dönüşmüştüm.

Çantalarımdan bazılarını alarak, yanındaki BMW'ye kıyasla hurda gibi görünen arabamı kilitledim. Günümün daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, çantalardan biri elimden kayarak karlı kaldırıma düştü. Giysilerim ve birkaç kitabım ıslak karların üzerine yuvarlandı. Boştaki elimle onları toplamaya çalıştım ama hangi kitaplar olduklarına bakmaya korkuyordum; en sevdiğim eşyalarımın da kendimle birlikte mahvolması düşüncesine dayanamazdım.

"Size yardım edeyim, küçükhanım," dedi bir adam, elini uzatırken. "*Tessa?*"

Şaşkınlıkla adamın mavi gözlerine ve endişeli yüzüne baktım. "Trevor?" dedim, o olduğunu bilmeme rağmen. Olduğum yerde doğrularak etrafıma bakındım. "Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım," dedi gülümseyerek.

"Şey... ben..." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

Beni açıklama yapma zahmetinden kurtardı. "Su tesisatım ayvayı yedi ve ben de buraya geldim." Yere eğilerek eşyalarımı topladı ve sırılsıklam olmuş olan *Uğultulu Tepeler*'i bana uzatırken bir kaşını kaldırdı. Sonra bir çift ıslanmış bluzla *Gurur ve Önyargı*'yı verdi. "İşte... bu bir hayli kötü görünüyor."

O anda evrenin bana hastalıklı bir oyun oynadığını hissettim.

"Klasiklerle ilgilendiğini nedense tahmin etmiştim," dedi dostça gülümseyerek. Çantalarımı aldı ve başımla onaylayarak teşekkür ettikten sonra kart anahtarı kaydırıp kapıyı açtım. İçerisi buz gibi olduğundan, hemen klimayı çalıştırdım ve sonuna kadar açtım.

"Elektrik faturalarına aldırmadıklarına göre, insan buradaki fiyatları merak ediyor," dedi Trevor ve çantalarımı yere bıraktı.

Gülümseyerek başımla onayladım. Karların arasına düşen giysileri alıp duş perdesinin demirine astım. Ana odaya geri döndüğümde, gerçekte benim olmayan bu odada duran bu kişiyle aramızda mahcup bir sessizlik oldu. "Dairen yakınlarda mı?" diye sordum ortamı biraz canlandırmak için.

"Müstakil. Evet, yaklaşık bir buçuk kilometre mesafede. İşe yakın olmak istiyorum, böylece geç kalmaktan korkmuyorum."

"İyi fikirmiş..." Bu benim de yapacağım bir şeye benziyordu.

Trevor rahat giysiler içinde çok farklı görünüyordu. Onu daha önce sadece takım elbiseyle görmüştüm fakat şimdi üzerinde mavi kot pantolon, kırmızı bir bluz vardı ve genellikle mükemmel şekilde jölelenmiş olan saçları şimdi dağınıktı.

"Sanırım. Eee yalnız mısın?" diye sordu ve sorduğu sorudan rahatsız olduğunu belli eden bir şekilde bakışlarını yere indirdi.

"Evet. Yalnızım." Bunu bildiğinden çok daha farklı şekillerde kastetmiştim.

"Burnunu sokuyormuş gibi olmak istemiyorum; sadece erkek arkadaşın benden pek hoşlanmadığı için sordum." Hafifçe güldü ve siyah saçlarını alnından çekti.

"Ah, Hardin kimseden hoşlanmaz, kişisel algılama." Tırnaklarımla oynadım. "Ama erkek arkadaşım değil."

"Ah, affedersin. Öyle olduğunu sanmıştım."

"Öyleydi... yani sayılır."

Öyle miydi? Öyle olduğunu söylemişti. Ama sonuçta Hardin bir sürü şey söylemişti.

"Ah, tekrar özür dilerim. Sürekli yanlış şeyleri söyleyip duruyorum." Trevor güldü.

"Sorun değil. Sakıncası yok," dedim ve çantalarımın geri kalanını açtım.

"Gitmemi ister misin? İşini bölmek istememiştim." Samimi olduğunu göstermek ister gibi kapıya doğru döndü.

"Hayır, hayır, kalabilirsin. İstersen yani. Mecbur değilsin elbette," dedim çabucak.

Neyim var benim?

"O halde anlaştık, kalıyorum," dedi ve masanın yanındaki koltuğa oturdu. Ben de oturacak bir yer aradım ve sonunda yatağın kenarına oturmaya karar verdim. Ondan bir hayli uzaktım; bunu fark edince odanın aslında ne kadar geniş olduğunu da anladım.

"Eh, şimdiye kadar Vance'i sevdin mi?" diye sordu, parmaklarını ahşap masanın üzerinde dolaştırırken.

"Bayıldım. Beklediğimden çok daha fazlası var. Tam anlamıyla hayalimdeki iş. Umarım mezun olduktan sonra işe alınırım."

"Ah, bana kalırsa mezuniyetinden çok önce sana iş teklif edecekler. Christian seni çok takdir ediyor; geçen gün öğle yemeğinde geçen hafta teslim ettiğin taslaktan başka bir şey konuşmadı. Bu konuda yetenekli olduğunu söylüyor ki ondan geliyorsa bu muhteşem bir iltifattır."

"Ciddi misin? Böyle mi dedi?" Gülümsemekten kendimi alamadım ama gülümsemek hem tuhaf gelmiş hem de rahatlatmıştı.

"Evet, yoksa neden seni konferansa davet etsin ki? Sadece dördümüz gidiyoruz."

"Dördümüz mü?" diye sordum.

"Evet. Sen, ben, Christian ve Kim."

"Ah, Kim'in de geleceğini bilmiyordum." Bay Vance'in beni en iyi arkadaşının oğlu olan Hardin'le ilişkimden dolayı beni davet etme zorunluluğu duymadığını umuyordum.

"Kim olmadan tek bir hafta sonu bile geçirmez o," diye takıldı Trevor. "Yani ofis yönetim becerilerinden dolayı, elbette."

Hafifçe gülümsedim. "Bunu görebiliyorum. Sen neden gidiyorsun peki?" diye sordum ve hemen zihnimde kendimi tokatladım. "Yani, finans bölümünde çalıştığın için neden gittiğini sordum," diye netleştirmeye çalıştım.

"Hayır, anlıyorum, siz kitap tutkunlarının yanınızda ayaklı bir hesap makinesine ihtiyacınız olmaz." Gözlerini devirdiğini görünce güldüm; gerçekten güldüm. "Yakında Seattle'da bir şube açacak ve potansiyel bir yatırımcıyla görüşme yapacağız. Ayrıca, birkaç yere bakacağız, dolayısıyla iyi bir anlaşma yaptığımızdan emin olmak için bana ihtiyacı var ve Kimberly de beğendiğimiz binanın iş akışımıza uygun olup olmadığını belirleyecek."

"Emlak işiyle de mi ilgileniyorsun?" Oda nihayet ısınmıştı; bu yüzden ayakkabılarımı çıkararak ayaklarımı altıma topladım.

"Hayır, hiç ilgisi yok. Ancak sayılarla aram çok iyidir," diye böbürlendi. "Güzel zaman geçireceğiz. Seattle harika bir şehirdir. Hiç gittin mi?"

"Evet, en sevdiğim şehirdir. Gerçi çok fazla yer görmedim..."

"Ben de öyle. Ohio'luyum, dolayısıyla ben de çok fazla yer görmedim. Ohio'yla kıyaslandığında Seattle gerçekten New York gibi kalıyor."

Trevor hakkında daha çok şey öğrenmek istediğimi fark ettim. "Seni Washington'a hangi rüzgâr attı?"

"Şey, lise son sınıftayken annem vefat etti ve benim de taşınmam gerekti. Görecek daha çok şey var. Bu yüzden, ölmeden önce hayatımı yaşadığımız sıkıcı kasabada geçirmeyeceğime dair ona söz verdim. WCU'ya kabul edildiğim gün, hayatımın en güzel ve en kötü günüydü."

"En kötü mü?" diye sordum.

"Annem aynı gün öldü. İroni, ha?" Hüzünle gülümsedi. Dudaklarının sadece yarısının yukarı kıvrılışı çok şirindi.

"Üzüldüm."

"Üzülme. Bizimle birlikte buraya ait olmayan insanlardandı. Fazla iyiydi işte. Ailem onun zamanını hak ettiğimizden daha fazla alıyordu ve ben de hiçbir şeye değişmezdim," dedi. Sonra gülümseyerek beni işaret etti. "Ya sen? Burada sonsuza dek kalacak mısın?"

"Hayır, hep Seattle'a taşınmak istemiştim. Ancak son zamanlarda daha da uzağa gitmeyi düşünmeye başladım," diye itiraf ettim.

"Düşünmelisin. Elinden geldiğince yolculuk yapmalı ve görebildiğin kadar çok şey görmelisin. Senin gibi bir kadın bir kutuya hapsolmamalı." Yüzümdeki tuhaf ifadeyi fark etmiş olmalıydı çünkü hemen ekledi: "Affedersin... Sadece çok fazla şey yapabileceğini kastetmiştim. Çok yetenekli olduğun hemen anlaşılıyor."

Fakat beni rahatsız eden söyledikleri değildi. Beni bir kadın olarak tanımlamasından çok mutlu olmuştum; hayatım boyunca herkes öyle davrandığı için kendimi hep bir çocuk gibi hissetmiştim. Trevor sadece bir arkadaştı, yeni bir arkadaştı ama bu korkunç günde yanımda olduğu için gerçekten seviniyordum.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordum.

"Henüz yemedim. Pizza sipariş etmeyi düşünüyordum; böylece o fırtınaya geri dönmek zorunda kalmam." Güldü.

"Birini paylaşabiliriz," diye önerdim.

"Anlaştık," dedi uzun zamandır görmediğim kadar nazik bir ifadeyle.

6. Bölüm

Hardin

Babamın yüzünde hayatım boyunca gördüğüm en aptal ifade vardı; şimdi olduğu gibi kollarını göğsünde kavuşturarak evinin kapısında dururken ve otoriter görünmeye çalışırken, her seferinde bu olurdu.

"Buraya gelmeyecek, Hardin; onu bulacağını biliyor."

Babamın dişlerini boğazına tıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun yerine parmaklarımla saçlarımı taradım ve parmak boğumlarım acıyınca hafifçe yüzümü buruşturdum. Kesikler bu kez her zamankinden daha derindi. Sıvayı yumruklamak elime sandığımdan daha fazla hasar vermişti. İçimde hissettiklerimle kıyaslanamazdı bile. Böyle bir acının varlığını hayal bile edemezdim; kendime verebileceğim herhangi bir fiziksel acıdan çok daha kötüydü.

"Oğlum, bence onu biraz rahat bırakmalısın."

Bu herif kim olduğunu sanıyor be?

"Rahat bırakmak mı? Onun rahat bırakılmaya ihtiyacı yok! Onun evine dönmeye ihtiyacı var!" diye bağırdım. Yan evde oturan yaşlı kadın dönüp bize baktı ve kollarımı ona doğru kaldırdım.

"Lütfen komşularına kabalık etme," diye uyardı babam.

"O zaman komşularına söyle de, kendi lanet olasıca işlerine baksınlar!" Beyaz saçlı yaşlı kadının bunu duyduğundan emindim.

"Güle güle, Hardin," dedi babam iç çekerek kapıyı kaparken.

"*Çok mu yerel bu!*" diye bağırdım ve nihayet arabama geri dönmeden önce birkaç kez verandada bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Hangi cehennemde bu? Bu kadar deliye dönmekle birlikte, onun için çok da endişeleniyordum. Yalnız mıydı, korkuyor muydu? Ah, elbette, Tessa'yı tanıyan biri olarak hiç korkmadığını biliyordum; muhtemelen

neden benden nefret etmesi gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Hatta bu nedenleri listeliyor da olabilirdi. Her şeyi kontrol etme takıntısı ve aptal listeleri beni delirtirdi fakat şimdi en saçma konulardaki karalamalarını bile görmeyi özlüyordum. Bir şeye odaklandığında dolgun altdudağını çiğneyişini ya da tatlı yüzünde beliren o çatık kaşlı ifadeyi bir kez daha görmek için her şeyimi verirdim. Ancak şimdi Noah ve annesinin yanında olduğu düşünülürse muhtemelen sahip olduğumu sandığım küçücük şansı da kaybetmiştim. Neden Noah'nın kendisine benden daha uygun olduğunu hatırlayınca yine ona geri dönerdi.

Tessa'yı tekrar aradım ama telefonu yirminci kez tekrar sesli mesaj kutusuna yönlendirdi. Lanet olsun, böylesine aptalın tekiydim işte. Bir saat boyunca aklıma gelen bütün kütüphanelere, bütün kitapevlerine gittikten sonra, eve dönmeye karar verdim. Belki oraya gelirdi. Belki oraya gelirdi... Elbette ki gelmeyeceğini biliyordum.

Ama ya gelirse? Evdeki kargaşayı temizleyip düzenlemem, duvarlara çarparak kırdığım tabakların yerine yenisini almam gerekiyordu; eve gelirse diye.

Bir adamın sesi gürleyerek iliklerimi titretti: "Neredesin, Scott?"

"Onu bardan çıkarken gördüm. Burada olduğunu biliyorum," dedi bir diğeri.

Yataktan kalkarken zemin soğuktu. Önce babamla arkadaşlarının geldiğini sandım fakat şimdi öyle olduğunu düşünmüyordum.

"Çık dışarı, her neredeysen dışarı çık!" diye bağırdı biri ve bir gümbürtü koptu.

"Burada değil," dedi annem, ben merdivenin dibine ulaşıp herkesi görebildiğimde. Annem ve dört adam.

"Ah, bak burada ne varmış," dedi uzun boylu adam. "Scott'ın böylesine ateşli bir karısı olduğu kimin aklına gelirdi ki?" Annemi kolundan yakalayarak kanepeden çekip ayağa kaldırdı.

Annem çaresizce gömleğini yakaladı. "Lütfen... burada değil. Size borcu varsa elimdeki bütün parayı veririm. Evdeki her şeyi alabilirsiniz, hatta televizyonu bile..."

Fakat adam sadece dişlerini göstererek sırıttı. "Televizyon mu? Lanet olasıca bir televizyonu ne yapayım?"

Annemin kendini adamın ellerinden kurtarmaya çalıştığını izledim; bir defasında yakaladığım balığı hatırlatmıştı. "Birkaç mücevherim var; fazla değil ama lütfen..."

"Kes be sesini!" diye bağırdı diğer adamlardan biri, annemin suratına bir tokat patlatırken.

"Anne!" diye bağırarak oturma odasına koştum.

"Hardin... sen yukarı çık!" diye bağırdı annem ama annemi bu kötü adamlarla bırakıp gitmeye hiç niyetim yoktu.

"Defol buradan, seni küçük pislik," dedi biri beni sertçe itip yere oturturken. "Bak, kaltak, sorun şu ki bu kocanın marifeti," diye hırladı, kel kafasında kocaman bir yarığı işaret ederek. "O burada olmadığına göre, *istediğimiz* tek şey *sensin*." Adam gülümserken annem onu tekmelemeye çalıştı.

"Hardin, bebeğim, yukarı çık... Hemen!" diye bağırdı.

Bir dakika, bana neden kızgın ki?

"Anlaşılan çocuk izlemek istiyor," dedi yaralı adam annemi kanepeye doğru iterken.

Aniden uyanarak doğrulup oturdum.

Lanet olsun.

Bu rüya sürekli tekrarlanıyor, her gece bir öncekinden daha kötüye gidiyordu. O rüyaları görmemeye ve uyuyabilmeye alışmıştım. Tessa'nın sayesinde. Hepsi Tessa'nın sayesindeydi.

Oysa şimdi sabahın dördünde yaralı ellerimden kan bulaşmış çarşaflarla ve kâbuslar yüzünden berbat bir baş ağrısıyla burada oturuyordum.

Gözlerimi kapayarak gerçekten buradaymış gibi davranmaya çalıştım ve bir kez daha uykuya dalabilmeyi diledim.

7. Bölüm

Tessa

"Tess, bebeğim, uyan," diye fısıldadı Hardin, dudaklarını kulağımın altındaki hassas noktaya bastırırken. "Uyanırken çok güzel görünüyorsun."

Gözlerine bakmak için gülümseyerek onu saçlarından kendime çektim. Burnumu onunkine sürtünce güldü.

"Seni seviyorum," dedi ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Ancak onları hissedemiyordum. "Hardin?" dedim. "Hardin?"

Ama yanımdan silinip gitti...

Aniden gözlerimi açarak gerçeğe geri döndüm. Tuhaf oda zifiri karanlıktı ve bir an için nerede olduğumu hatırlayamadım. Sonra anladım: Bir motel odasındaydım. Yalnızdım. Komodinin üzerinden telefonumu kaparak saate baktım. Sabah 4.00. Gözlerimin kenarındaki yaşları silerek gözlerimi kapadım ve sadece bir rüya olsa bile Hardin'e geri dönmeye çalıştım.

Nihayet tekrar uyandığımda saat yedi olmuştu. Duşa girdim ve sıcak suyun tadını çıkarmaya çalıştım. Sonra saçlarımı kurutup makyajımı yaptım; bugün ilk kez içimden iyi görünmek geliyordu. Bundan... içimdeki yıkıntıdan kurtulmak zorundaydım. Başka ne yapabileceğimi bilmediğimden, annemin tavsiyesine uyup içimdekileri gömmek için mükemmel bir yüz çizdim.

İşim bitince artık iyi dinlenmiş gibi ve gerçekten bakımlı görünüyordum. Saçlarımı kıvırıp beyaz elbisemi çantamdan çıkardım ama yüzümü buruşturdum. Bu odada ütü bulunması iyi olmuştu. Dizlerime kadar bile inmeyen bu elbise için hava soğuk, çok soğuktu ama

dışarıda uzun süre kalmayacaktım. Düztaban sade siyah ayakkabılar seçip elbiseyle birlikte yatağın üzerine koydum.

Giyinmeden önce düzenli durmaları için çantalarımı tekrar topladım. Annemin beni arayıp yurtla ilgili iyi bir haber vermesini diliyordum. Aksi takdirde o bir şeyler ayarlayana kadar burada kalmam gerekecekti ki bu da azıcık birikimimi hızla tüketiyordu. Belki de kendi yerimi tutmayı düşünmeliydim. Vance'e yakın bir yerde küçük bir yer tutabilirdim.

Kapıyı açtığımda karların sabah güneşi altında büyük ölçüde erimiş olduğunu gördüm. Tanrı'ya şükür. Ben arabamın kapısını açarken, Trevor benimkinden iki kapı aşağıdaki odasından çıktı. Üzerinde siyah bir takım elbise ve boynunda yeşil bir kravat vardı; çok bakımlı görünüyordu.

"Günaydın! Bunlar için sana yardım edebilirdim, biliyorsun," dedi, taşıdığım çantaları görünce.

Önceki gece birlikte pizza yedikten sonra biraz televizyon izlemiş ve üniversiteyle ilgili hikâyelerimizi birbirimize anlatmıştık. Çoktan mezun olduğu için benden çok daha fazla hikâyesi vardı ve üniversite deneyimimin nasıl olabileceğini –ve olması gerektiğini– dinlemek hoşuma gitmekle birlikte, beni biraz hüzünlendirmişti de. Hardin gibi insanlarla partilere gitmemem gerekirdi. Kendime küçük ama gerçek dostlardan oluşan bir grup bulmalıydım. O zaman çok farklı ve çok daha iyi olurdu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu ve cebinden anahtarlarını çıkardı. BMW'nin motoru bir tıkırtıyla çalıştı. Elbette ki BMW onunkiydi.

"Araban kendi kendine mi çalışıyor?" diye sordum gülerek.

Anahtarı kaldırıp gösterdi. "Eh, bu şey başlatıyor."

"Güzelmiş." Biraz alaycı bir tavırla gülümsedim.

"Kolaylık," diye karşılık verdi.

"Abartılı?"

"Biraz." Güldü. "Yine de büyük kolaylık. Bugün her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Çantalarımı arabamın bagajına koydum. "Teşekkür ederim, dışarısı buz gibi," dedim ve direksiyona geçtim.

"Ofiste görüşürüz, Tessa," dedi ve o da BMW'sine bindi.

Güneşe rağmen hava hâlâ soğuktu; bu yüzden klimayı açmak için hemen anahtarı kontağa soktum.

Tık... tık... tık... Arabamın tek tepkisi bu oldu.

Kaşlarımı çatarak tekrar denedim ama yine aynı sonucu aldım.

"Hadi ama!" dedim yüksek sesle, avuçlarımı direksiyona vururken.

Arabamı çalıştırmak için üçüncü kez denedim fakat elbette ki bu kez tıkırdamadı bile. Dışarı baktım; neyse ki Trevor hâlâ oradaydı. Camını indirdi ve talihsizliğime gülmekten kendimi alamadım.

"Beni götürebilir misin?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"Elbette. Sanırım gideceğin yeri biliyorsun..." O gülerken ben arabamdan indim.

Vance'e kadar kısa yolculuğumuz sırasında telefonumu açmadan edemezdim. Neyse ki –ve şaşırtıcı bir şekilde– Hardin'den hiç yeni mesaj gelmemişti. Birkaç sesli mesaj vardı fakat ondan mı, yoksa annemden mi geldiklerini bilmiyordum. Ne olur ne olmaz diye onları dinlememeyi tercih ederek anneme mesaj yazdım ve yurtla ilgili bir gelişme olup olmadığını sordum. Soğukta yürümek zorunda kalmayayım diye Trevor beni kapıda indirdi; çok düşünceli biriydi.

"Gayet iyi görünüyorsun," dedi Kimberly, ben ofise girip bir donut kaparken.

"Biraz daha iyiyim. Sayılırım," dedim ve kendime bir bardak kahve koydum.

"Yarına hazır mısın? Hafta sonu buradan kaçmak için sabırsızlanıyorum; Seattle inanılmaz bir alışveriş merkezidir ve Bay Vance'le Trevor toplantıdayken biz de yapacak eğlenceli bir şeyler bulabiliriz. Acaba... şey... Hardin'le konuştun mu?"

Bir an duraksadım ama sonra ona açıklamaya karar verdim. Muhtemelen zaten öğrenecekti. "Hayır. Aslını istersen dün eşyalarımı aldım," dedim. Kimberly kaşlarını çattı.

"Buna üzüldüm, güzelim. Zamanla kolaylaşır."

Tanrım, haklı olmasını umuyordum.

Günüm beklediğimden daha hızlı aktı ve o haftaki taslağımı okumayı erken bitirdim. Seattle'a gitmek için sabırsızlanıyordum ve kısa bir süre için olsa bile zihnimi Hardin'den uzaklaştırabileceğimi umuyordum.

Pazartesi doğum günümdü ve hiç de sabırsızlıkla beklemiyordum. Her şey böyle çabucak altüst olmasaydı, salı günü Hardin'le birlikte İngiltere uçağında olabilirdim. Noel'i annemle birlikte geçirmeyi de istemiyordum. O zamana kadar yurda dönmeyi –temelde boş olsa bile– ve o zaman belki de anneme gitmemek için yeterince iyi nedenler bulabileceğimi umuyordum. Noel olduğunu ve aslında çok yanlış davrandığımı biliyordum ama pek de bayram kutlayacak havada değildim.

Annem gün içinde bana mesaj atarak yurttan henüz haber alamadığını açıkladı. *Harika.* En azından Seattle yolculuğuna kadar sadece bir gece daha geçirmem gerekiyordu. Oradan oraya taşınmak hiç de eğlenceli bir şey değildi.

Paydos etmek için hazırlanırken işe kendi arabamla gelmediğimi hatırladım ve Trevor'ın henüz çıkmamış olması için dua ettim.

"Yarın görüşürüz, burada buluşacağız ve Christian'ın şoförü bizi Seattle'a götürecek," dedi Kimberly.

Bay Vance'in şoförü mü var?

Elbette vardı.

Asansörden indiğimde Trevor lobideki siyah kanepelerden birinde oturuyordu; siyah kanepe ve siyah takım elbisesiyle mavi gözlerinin tezatlığı çok hoş görünüyordu.

"Seni götürecek birine ihtiyacın olup olmadığını bilemedim ve seni ofisinde rahatsız etmek istemedim," dedi.

"Teşekkür ederim, gerçekten. Motele dönünce arabam için birini arayacağım." Hava sabaha oranla biraz ısınmıştı ama dışarısı hâlâ buz gibiydi.

"İstersen yanında bekleyebilirim. Tesisatım onarıldı, dolayısıyla yine motelde kalmayacağım fakat istersen seninle bekleyebilirim..." Aniden sustu ve gözleri iri iri açıldı.

"Ne?" diye sordum ve onun bakışlarını izleyince Hardin'i otoparkta BMW'nin yanında durmuş, Trevor'la bana öfkeli gözlerle bakarken gördüm.

Bir kez daha nefesim kesildi. Nasıl oluyor da hâlâ daha da kötüleşebiliyordu?

"Hardin, burada ne işin var?" diye sordum, öfkeli adımlarla ona doğru yürürken.

"Eh, aramalarıma cevap vermediğin için başka seçeneğim yoktu, değil mi?" dedi.

"Cevap vermememin bir nedeni var; böyle elini kolunu sallayarak işyerime gelemezsin!" diye bağırdım.

Trevor huzursuz görünüyordu ve Hardin'den korktuğunu biliyordum ama yine de yanımdan ayrılmadı. "İyi misin? Hazır olduğunda bana söyle."

"Neye hazır?" Hardin bize öldürecekmiş gibi baktı.

"Arabam bozulduğu için beni kaldığım motele o götürüyor."

"Motel!" Hardin sesini yükseltti.

Ben ne olduğunu anlayıp müdahale bile edemeden, Hardin Trevor'ı ceketinin yakasından yakalayarak kırmızı bir kamyonete şiddetle çarptı.

"Hardin! Dur! Bırak onu! Birlikte kalmadık!" diye açıkladım. Ona neden açıklama yapmak zorunda olduğumu bilmiyordum fakat Trevor'a zarar vermesini istemiyordum.

Hardin, Trevor'ın yakasını bıraktı ama geri çekilmedi.

"Onu rahat bırak. Geri çekil. Hemen!" Hardin'in omzunu yakaladım ve biraz gevşedi.

"Ondan uzak dur," diye hırladı Hardin, yüzünü Trevor'ınkinin neredeyse dibine sokarak.

Trevor bembeyaz oldu ve yine bu kargaşaya hiç hak etmeyen birini daha sürüklediğimi hissettim.

"Çok özür dilerim," dedim Trevor'a.

"Sorun değil. Hâlâ seni götürmemi istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, istemiyor," dedi Hardin, benim yerime cevap vererek.

"Evet, lütfen," dedim Trevor'a. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Trevor her zamanki centilmenliğiyle başıyla onayladı ve bizi yalnız bırakmak için arabasına yürüdü.

8. Bölüm

Tessa

"Bir motelde kaldığına inanamıyorum." Hardin eliyle saçlarını sıvazladı.

"Evet... ben de öyle."

"Evde kalabilirsin; ben kardeşlik evine filan giderim."

"Hayır." Bu olmayacaktı.

"Lütfen zorluk çıkarma." Eliyle alnını ovaladı.

"Zorluk mu? Ciddi olamazsın! Şu anda seninle konuşmam bile yanlış!"

"Biraz sakinleşir misin? Şimdi, arabanın nesi var? Ve neden şu adam da motelde kalıyor?"

"Arabamın nesi olduğunu bilmiyorum." Homurdandım. Trevor'la ilgili sorusuna cevap vermeyecektim; onu hiç ilgilendirmezdi.

"Ben bir bakarım."

"Hayır, birini çağıracağım. Sen sadece git."

"Peşinizden motele geleceğim." Başıyla yolu işaret etti.

"Şunu keser misin artık?" diye hırladım. Hardin gözlerini devirdi. "Bu senin için bir oyun filan mı; beni ne kadar zorlayabileceğini mi görmeye çalışıyorsun?"

Onu itmişim gibi bir adım geriledi. Trevor'ın arabası hâlâ buradaydı ve beni bekliyordu.

"Hayır, yaptığım şey bu değil. Yaptığım onca şeyden sonra bunu nasıl düşünebilirsin?"

"Aslını istersen yaptığın *onca şeyden dolayı* bunu düşünüyorum," dedim sözlerine neredeyse gülerek.

"Sadece benimle konuşmanı istiyorum. Bunu çözebileceğimizi biliyorum," dedi. Başından beri benimle o kadar çok oyun oynamıştı ki hangisinin gerçek olduğunu anlayamıyordum.

"Senin de beni özlediğini biliyorum," dedi Hardin arabasına yaslanarak. Sözleri beni olduğum yere mıhlamıştı. Bu kadar kibirli olduğuna inanamıyordum.

"Duymak istediğin bu mu? Seni özlediğim mi? Elbette seni özlüyorum ama bak ne diyeceğim: Aslında özlediğim sen değilsin, olduğunu sandığım kişi ve artık kim olduğunu anladığıma göre, seninle hiçbir ilgim olmasını istemiyorum!" diye bağırdım.

"Kim olduğumu en başından beri biliyordun! Başından beri kendimdim, bunu biliyorsun!" diye bağırarak karşılık verdi. Birbirimize bağırmadan neden konuşamıyorduk ki? Beni delirtiyordu, nedeni buydu.

"Hayır, onu bilmiyorum; bilseydim ben..." Onu bağışlayacağımı itiraf etmeden kendimi toparladım. Yapmak istediklerimle yapmam gereken şeyler birbirinden tamamen farklıydı.

"Sen ne?" diye sordu. Elbette ki devam etmem için beni ikna etmeye çalışacaktı.

"Hiç, artık gitmen gerek."

"Tess, son birkaç gündür neler yaşadığımdan haberin yok. Uyuyamıyorum. Sensiz hareket edemiyorum. Nefes bile alamıyorum. Bir şansımız olduğunu bilmeye..."

Sözünü bitirmesine izin vermeden araya girdim.

"*Senin* neler yaşadığından mı?" Nasıl bu kadar bencil olabiliyordu?

"Sence ben neler yaşadım, Hardin? Bütün hayatının saatler içinde paramparça olduğunu hayal etmeye bir çalışsana! Birini uğrunda her şeyden vazgeçecek kadar severken, hepsinin bir oyun, bir bahisten ibaret olduğunu öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu sanıyorsun? Sence böyle bir durumda insan neler hisseder?!" Ellerimi aramızda çılgınca hareket ettirerek ona doğru bir adım attım. "Beni zerre kadar umursamayan biri için annemle ilişkimi kaybetmek sence bana ne hissettirmiş olabilir? Lanet olasıca bir motel odasında kalmanın nasıl bir şey olduğunu sanıyorsun? Sen her yerde karşıma çıkarken bütün bu olanları geride bırakmaya çalışmak nasıl bir şeydir sence? Ne zaman durman gerektiğini bilmiyorsun sen!"

Hardin bir şey söylemeyince ben sözlerime devam ettim. Bir yandan ona fazla sert davrandığımı biliyordum fakat bana olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti ve bunu kesinlikle hak ediyordu.

"Bu yüzden karşıma geçip ne kadar zor şeyler yaşadığını söylemeye kalkma çünkü bütün bunlar senin kendi marifetin! Hepsi! Her şeyi sen mahvettin! Her zaman yaptığın gibi! Bu yüzden sana acımıyorum... Aslında acıyorum. Sana acıyorum çünkü asla mutlu olamayacağını biliyorum. Hayatın boyunca yalnız kalacaksın ve bunun için sana acıyorum. Ben hayatıma devam edeceğim, bana olması gerektiği ve hak ettiğim şekilde davranan bir erkek arkadaş bulacağım, onunla evleneceğim ve çocuklarım olacak. Mutlu olacağım!"

Uzun nutkumdan sonra nefesim kesilmişti ve Hardin bana kıpkırmızı gözler, şaşkınlıktan açık kalmış bir ağızla bakıyordu.

"En kötüsü de ne, biliyor musun? Hayatımı mahvedeceğin konusunda beni uyarmıştın ve ben seni dinlemedim." Gözyaşlarımı durdurmak için umutsuzca çabalıyordum ama yapamıyordum. Yüzümden acımasızca süzülürlerken rimelim akıyor, gözlerim yanıyordu.

"Ben... çok üzgünüm. Gidiyorum," dedi kısık sesle. Tamamen yenilmiş gibi görünüyordu ve ben de onun böyle görünmesini istiyordum fakat beni sandığım şekilde tatmin etmemişti.

En başında bana gerçekleri anlatsaydı belki onu bağışlayabilirdim; hatta benimle yattıktan sonra bile. Oysa o her şeyi benden gizlemiş, susmaları için insanlara para teklif etmiş, kira kontratına imza atmamı sağlayarak onunla kalmamı sağlamaya çalışmıştı. Biriyle yaşadığım ilk birliktelik asla unutmayacağım bir şeydi ve o bunu mahvetmişti.

Trevor'ın arabasına koşarak hemen bindim. Klima açıktı ve yüzüme üflediği sıcak hava gözyaşlarımın sıcaklığına karışıyordu. Trevor sessizdi ve beni motele götürürken hiç konuşmadığı için bir kez daha minnet duydum.

Güneş battıktan sonra kendimi zorlayarak sıcak, çok sıcak bir duş aldım. Geri geri benden uzaklaşarak arabasına binerken Hardin'in yüzünde gördüğüm ifade zihnime kazınmıştı. Gözlerimi kapadığım her seferinde onun yüzünü görüyordum.

O gittiğinden beri telefonum hiç çalmamıştı. İlişkimizi yürütebileceğimize bütün aptallığımla inanmıştım. Farklılıklarımıza ve asabi

mizacına rağmen... şey, ikimizin de... bir şekilde yürütebileceğimizi sanmıştım. Nasıl uykuya dalabildiğimden emin değildim ama daldım.

Ertesi sabah ilk iş yolculuğuma çıkma konusunda biraz endişeliydim ve paniğe kapılmaya başlıyordum. Ayrıca, arabamı tamir etmesi için birini çağırmayı da unutmuştum. En yakındaki tamirciyi arayıp çağırdım. Muhtemelen aracım bütün hafta sonu onlarda kalacağı için fazladan para ödemem gerekecekti ama bu şimdi endişelerimin en küçüğüydü. Para istemeye gerek görmeyeceklerini umduğumdan, telefona cevap veren dost canlısı adama bundan söz etmedim.

Hazırlandım, saçlarımı kıvırdım ve her zamankinden biraz daha ağır bir makyaj yaptım. Henüz giymediğim lacivert bir elbise seçtim; bu elbiseyi, Hardin vücuduma tam oturan ve kıvrımlarımı belli eden ince kumaşlı şeyleri sevdiği için almıştım. Elbisenin kendisi hiç de dekolte değildi; eteği dizlerimin hemen altına iniyordu ve yarım kolluydu. Ancak vücuduma oturuşu beni gerçekten seksi gösteriyordu.

Bana onu düşündüren her şeyden nefret ediyordum. Aynanın önünde dururken üzerimde bu elbise varken bana nasıl bakacağını, gözbebeklerinin nasıl irileşeceğini ve dudağındaki küpeyi dişlerinin arasına almadan önce dudaklarını nasıl yalayacağını hayal edebiliyordum.

Kapının vuruluşu beni gerçeğe geri getirdi.

"Bayan Young?" Kapıyı açtığımda karşımda mavi tamirci tulumlu bir adam duruyordu.

"Benim," dedim ve anahtarlarımı çıkarmak için çantamı açtım. "İşte, beyaz Corolla," dedim anahtarları adama verirken.

Arkasına baktı. "Beyaz Corolla mı?" diye sordu, şaşkınlıkla.

Dışarı çıktım. Arabam... yoktu.

"Bu da ne?.. Tamam, resepsiyonu arayıp arabamı çektirip çektirmediklerini sorayım." Güne ne kadar harika bir şekilde başlıyordum!

"Alo, ben Tessa Young, otuz altı numaralı oda," dedim resepsiyondaki adam cevap verince. "Arabamı siz mi çektirdiniz?" Nazik davranmaya çalışıyordum ama kızmaya başlamıştım.

"Hayır, ben çektirmedim," dedi.

Başım dönüyordu. "Pekâlâ, o halde arabam çalınmış filan olmalı..." Biri arabamı aldıysa başım gerçekten dertteydi. Üstelik yola çıkma saati neredeyse gelmişti.

"Hayır, bu sabah arkadaşınız gelip aldı."

"Arkadaşım mı?"

"Evet, hani şu... dövmeleri filan olan." Adam, Hardin onu duyabilirmiş gibi kısık sesle konuşmuştu.

"Ne?" Adamın dediklerini gayet net duymuştum fakat ağzımdan başka bir şey çıkamadı.

"Evet, iki saat kadar önce bir çekiciyle gelip arabayı aldı," dedi. "Özür dilerim, sizin bildiğinizi sanıyordum..."

"Teşekkürler." Homurdanarak telefonu kapadım. Karşımda duran adama döndüm. "Çok özür dilerim. Görünüşe bakılırsa biri arabamı başka bir tamirciye götürmüş bile. Haberim yoktu; zamanınızı boşa harcadığım için çok özür dilerim."

Adam gülümsedi ve bana hiç sorun olmadığını söyledi.

Hardin'le önceki günkü tartışmamızdan sonra bugün işe gitmek için araca ihtiyacım olacağı aklımdan çıkmıştı. Haber vermek için Trevor'ı aradım ve Bay Vance'le Kimberly'den geçerken beni almalarını istediğini söyledi. Ona teşekkür ettikten sonra telefonu kapadım ve pencerenin perdesini tekrar çektim. Otoparka siyah bir araba girerek odamın önünde durdu. Cam aşağı inince Kimberly'nin sarı saçlarını gördüm.

"Günaydın! Seni kurtarmaya geldik!" dedi gülerek, ben kapıyı açarken. Sevgili nazik ve akıllı Trevor, her zaman düşünceliydi.

Sürücü inerek şapkasının ucuyla selam verdikten sonra çantamı alıp bagaja yerleştirdi. Arka kapıyı açtığında birbirine dönük iki kanepe gördüm. Birinde Kimberly yanındaki deri döşemeye vurarak oturmamı işaret etti. Diğerinde Bay Vance ve Trevor gülümseyerek bana bakıyorlardı.

"Hafta sonu kaçamağına hazır mısın?" diye sordu Trevor gülümseyerek.

"Hem de tahmin edemeyeceğin kadar," diye cevap verdim ve arabaya bindim.

9. Bölüm

Tessa

Otobana çıkarken Trevor ve Bay Vance, Seattle'daki yeni bir binanın metrekare fiyatı konusundaki derin sohbete geri döndüler. Kimberly dirseğiyle beni dürttü ve eliyle konuşma işareti yaptı.

"Bu adamlar çok ciddi," dedi. "Eh, Trevor arabana bir şey olduğunu söyledi?"

"Evet. Ne olduğunu bilmiyorum," dedim Kimberly'nin dostça gülümsemesinden aldığım cesaretle neşeli görünmeye çalışarak. "Dün bir türlü çalışmayınca tamirci çağırdım ama Hardin birine aldırmış bile."

Kimberly sırıttı. "Israrcı, ha?"

İç çektim. "Sanırım öyle. Keşke bütün bunları hazmedebilmem için bana biraz zaman verseydi."

"Neyi hazmedebilmek için?" diye sordu. Bahisten, yaşadığım aşağılanmadan haberi olmadığını unutmuştum ve ona anlatmayı da kesinlikle istemiyordum. Sadece Hardin'le ayrıldığımızı biliyordu.

"Bilmem, her şeyi işte. Şu anda hayatımda çok şey olup bitiyor ve hâlâ kendime ait bir yerim yok. Bu konuyu olması gerektiği kadar ciddiye almadığını düşünüyorum. Benimle ve hayatımla istediği gibi oynayabileceğini sanıyor. Yanıma gelip özür dileyince her şeyi bağışlayacağımı sanıyor ama işler öyle yürümüyor. En azından artık değil," dedim öfkeyle.

"Eh, senin adına sevindim. Kendini ezdirmediğin için mutlu oldum," dedi.

Detayları sormadığı için memnundum. "Teşekkür ederim. Ben de."

Ben de Hardin'e karşı kendimi ezdirmediğim ve öylece teslim olmadığım için kendimle gurur duyuyordum fakat aynı zamanda da

önceki gün ona söylediklerim için kendimi berbat hissediyordum. Kesinlikle hak ettiğini biliyordum ama gerçekten iddia ettiği kadar değer verip vermediğini sorgulamaktan kendimi alamıyordum. Derinlerde bir yerde gerçekten değer veriyorsa bile, beni tekrar incitmemesini garantilemeye yeteceğini sanmıyordum.

Çünkü yaptığı şey buydu: İnsanları incitiyordu.

Kimberly konuyu değiştirdi. "Bu gece son konuşmadan hemen sonra dışarı çıkmalıyız," dedi heyecanla. "Pazar günleri bu ikisi bütün sabahı toplantılarda geçirecek, dolayısıyla o süreçte biz alışveriş yapabiliriz. Bu gece dışarı çıkarız; belki cumartesi gecesi de. Ne dersin?"

"Nereye çıkacağız?" dedim gülerek. "Ben daha on sekiz yaşındayım."

"Ah, lütfen. Christian, Seattle'da birçok kişiyi tanıyor. Onun yanındaysan her yere girebilirsin." Tam yanında oturmasına rağmen Bay Vance'den söz ederken gözlerinin parlayışı hoşuma gitmişti.

"Pekâlâ," dedim. Daha önce hiç "dışarı" çıkmamıştım. Kardeşlik evinde birkaç partiye gitmiştim ama bir gece kulübüne ya da benzeri bir yere hiç gitmemiştim.

"Eğlenceli olacak, merak etme," dedi. "Ve kesinlikle bu elbiseni giymelisin," diye ekledi gülerek.

10. Bölüm

Hardin

Hayatın boyunca yalnız kalacaksın ve bunun için sana acıyorum. Ben hayatıma devam edeceğim, bana olması gerektiği ve hak ettiğim şekilde davranan bir erkek arkadaş bulacağım, onunla evleneceğim ve çocuklarım olacak. Ben mutlu olacağım!

Tessa'nın sözleri zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Haklı olduğunu biliyordum fakat haklı olmamasını umutsuzca diliyordum. Şimdiye kadar yalnız olmaktan hiç rahatsızlık duymamıştım; oysa neleri kaçırdığımı artık biliyordum.

"Var mısın?" Jace'in sesi bulanık düşüncelerimi böldü.

"Ah, ne?" diye sordum. Araba kullandığımı neredeyse unutmuştum.

Gözlerini devirerek otundan bir nefes çekti.

"Var mısın diye sordum. Zed'in evine gidiyoruz."

Homurdandım. "Bilmiyorum..."

"Neden olmasın? Böyle ödleklik etmeyi kesmelisin. Lanet olasıca bir bebek gibi sızlanıp duruyorsun."

Ona öfkeli gözlerle baktım. Önceki gece biraz olsun uyumuş olsam uzanıp onu boğardım. "Hiç de değil," dedim yavaşça.

"Aynen öyle, ahbap. Bu gece sarhoş olmalı ve bir kız bulup yatmalısın. Orada birkaç kolay kız olacağından eminim."

"Benim biriyle yatmaya ihtiyacım yok." Tessa'dan başkasını istemiyordum.

"Eh, haydi, Zed'in evine gidelim. Kimseyle yatmak istemesen bile, en azından birkaç bira içebilirsin," dedi.

"Hiç daha fazlasını yapmak istediğin olmuyor mu?" diye sordum. Bana boynuzlarım çıkmış gibi baktı.

"Ne?"

"Bilirsin, sürekli partilerde dolaşmaktan ve başka başka kızlarla koklaşmaktan sıkılmıyor musun?"

"Hey, hey... Bu sandığımdan da kötüymüş. Berbat durumdasın, dostum!"

"Hayır, değilim. Sadece söylüyorum. Sürekli aynı şeyleri yapmak bir süre sonra sıkar."

Yatakta Tessa'yla yan yana uzanıp onu güldürmenin ne kadar zevkli, en sevdiği romanlar hakkında gevezelik edişini dinlemenin, orasını burasını mıncıklamaya kalkıştığım her seferinde elime vurmasının ne kadar eğlenceli olduğunu bilmiyordu. Şimdiye kadar gittiğim ya da gitmek istediğim bütün partilerden çok daha iyiydi.

"Seni gerçekten büyülemiş. Büyük başarı, değil mi?" Güldü.

"Hayır, büyülemedi," diye yalan söyledim.

"Eminim öyledir..." Otun geri kalanını arabanın açık pencere-sinden dışarı attı. "Ama şimdi bekâr, değil mi?" diye sordu ve ben direksiyonu daha sıkı tutunca, o da daha yılışık bir tavırla güldü. "Sadece şakalaşıyorum, Scott. Sadece ne kadar kızacağını görmek istedim."

"Siktir git," diye hırladım ve kendimi kanıtlamak için arabayı Zed'in evine doğru çevirdim.

11. Bölüm

Tessa

Seattle'daki Four Seasons, hayatımda gördüğüm en güzel oteldi. Bütün güzel detayları rahatça görebilmek için yavaş yürümeye çalıştım fakat Kimberly beni kolumdan yakaladı ve Trevor'la Bay Vance'i arkasında bırakarak beni asansöre ve sonra da koridordan aşağı sürükledi.

Bir kapının önünde durdu. "Burası senin odan. Çantalarını boşaltıktan sonra hafta sonu programını gözden geçirmek için süitimizde buluşuruz; gerçi bunu çoktan yaptığını biliyorum. Üzerini değiştirmelisin çünkü bu elbiseyi gerçekten dışarı çıkacağımız geceye saklaman gerektiğini düşünüyorum." Göz kırparak koridordan uzaklaştı.

Son iki geceyi geçirdiğim motel odasıyla burası arasındaki fark inanılmazdı. Bu otelin lobisindeki tek bir tablonun fiyatı, muhtemelen moteldeki bütün bir odayı dekore etmek için harcadıklarından fazla olmalıydı. Pencereden görünen manzara da inanılmazdı. Seattle çok güzel bir şehirdi. Seattle Yayıncılık ya da Vance Yayıncılık'ta –sonuçta burada bir ofis açıyorlardı– çalışırken bu şehirde yüksek bir apartman dairesinde oturduğumu hayal edebiliyordum.

Giysilerimi astıktan sonra siyah dar bir etek ve leylak rengi bir bluz giydim. Konferans beni heyecanlandırıyordu ama dışarı çıkma fikriyle geriliyordum. Biraz eğlenmem gerektiğini biliyordum fakat bütün bunlar benim için çok yeniydi ve Hardin'in yarattığı hasar yüzünden içimde hâlâ derin bir boşluk duygusu vardı.

Kimberly ve Bay Vance'in süitine gittiğimde saat iki buçuk olmuştu. Endişeliydim çünkü saat üçte aşağıdaki ziyafet salonunda olmamız gerektiğini biliyordum.

Kimberly kapıyı açtığında beni sıcak bir tavırla karşılayarak içeri aldı. Süitlerinin kendi salonu ve ayrı bir oturma odası vardı. Annemin evinden bile daha büyük görünüyordu.

"Bu... vay canına," diyebildim sadece.

Bay Vance güldü ve kendine bir bardak su koydu. "İdare eder."

"Aşağı inmeden önce bir şeyler yiyebilmek için oda servisi istedik. Birazdan gelir," dedi Kimberly ve gülümseyerek ona teşekkür ettim. O yemekten söz edene dek ne kadar acıktığımı fark etmemiştim ve bütün gün bir şey yememiştim.

"Sıkıntıdan patlamaya hazır mısın?" diye sordu Trevor oturma odasından gelirken.

"Benim için sıkıcı olmayacak." Gülümsedim. Trevor güldü. "Buradan gitmek istemeyebilirim," diye ekledim.

"Ben de," diye itiraf etti.

"Aynen," dedi Kimberly.

Bay Vance başını iki yana salladı. "Bu ayarlanabilir, hayatım." Elini Kimberly'nin sırtına koydu ve onları öyle yakın davranırken görünce bakışlarımı kaçırdım.

"Ana ofisi buraya getirip her şeyi taşıyalım!" diye takıldı Kimberly. En azından ben şaka yaptığını düşündüm.

"Smith, Seattle'a bayılırdı," dedi Bay Vance.

"Smith mi?" diye sordum ve sonra düğündeki oğlunu hatırlayarak kızardım. "Ah, oğlunuz, pardon, elbette."

"Sorun değil; tuhaf bir isim, biliyorum." Bay Vance gülerek yine Kimberly'ye doğru eğildi. Sevgi ve güven dolu bir ilişki yaşamak çok güzel olmalıydı. Bu konuda Kimberly'yi kıskanıyordum; kıskanmak utanç verici bir şeydi ama yine de kıskanıyordum işte. Hayatına ona değer verdiği ve onu mutlu etmek için her şeyi yapacağı açıkça anlaşılan bir adam vardı. Çok şanslıydı.

Gülümsedim. "Bence güzel bir isim."

Yemeğimizi yedikten sonra aşağı indik ve beni kitaplara bayılan insanlarla dolu dev gibi bir konferans salonuna attılar. Cennette gibiydim.

"Çevre, çevre, çevre," dedi Bay Vance. "Her şey çevreyle ilgili." Sonraki üç saat boyunca beni oradaki neredeyse herkesle tanıştırdı. En iyi tarafı da beni stajyer olarak tanıtmaması ve bir yetişkin gibi davranmasıydı. Hepsi öyle davranıyordu.

12. Bölüm

Hardin

"Bak, bak, bak, kimler gelmiş," dedi Molly, Jace'le birlikte Zed'in evine girdiğimizde gözlerini devirerek.

"Şimdiden sarhoş ve hamile misin?" diye sordum.

"Ne olmuş? Saat beşi geçti," dedi şeytanca sırıtarak. Başımı iki yana salladım. "Benimle bir kadeh iç, Hardin," dedi ve tezgâhın üzerinden kahverengi içki dolu bir şişe ile iki kadeh kaptı.

"Tamam. Bir tane," dedim ve küçük kadehleri doldururken gülümsedi.

On dakika sonra kendimi telefonumdaki fotoğraf galerisini karıştırırken buldum. Keşke Tessa'nın birlikteyken daha çok fotoğrafımızı çekmesine izin verseydim; o zaman şimdi bakabileceğim daha çok resmi olurdu. Tanrım, Jace'in dediği gibi berbat durumdaydım. Yavaş yavaş aklımı kaybettiğimi hissediyordum ve en kötü tarafı da ona tekrar yaklaşmamı sağladığı sürece ne kadar delireceğimi hiç umursamamamdı.

Mutlu olacağım, demişti. Ben onu mutlu edemediğimi biliyordum fakat edebilirdim. Diğer yandan, onu rahatsız edip durmam da haksızlıktı. Arabasını yaptırmıştım çünkü bunun için kendi başına endişelenmesini istememiştim. Bunu yaptığım için memnundum çünkü işe gidecek aracı olduğundan emin olmak için Vance'i aramasam, Seattle'a gideceklerini öğrenemeyecektim.

Neden bana söylememişti? Şimdi yanında ben olmam gerekirken, o lanet olasıca Trevor oradaydı. Onun Tessa'dan hoşlandığını biliyordum ve Tessa'nın da onunla ilgilenmeye başladığını görebiliyordum. Tam Tessa'nın ihtiyacı olan tipti ve birbirlerine çok benziyorlardı.

Bense Tessa'dan aynı ölçüde farklıydım. Trevor onu mutlu edebilirdi. Bu düşünce beni çileden çıkarıyordu ve içimden Trevor'ın başını bir cama sokmak geliyordu...

Yine de... belki de Tessa'ya biraz zaman tanımalı ve mutlu olması için bir şans vermeliydim. Önceki gün beni bağışlayamayacağını açıkça söylemişti.

"Molly!" diye seslendim kanepeden.

"Ne?"

"Bana bir kadeh daha getir." Ve ona hiç bakmama rağmen, zafer edasıyla gülümsediğini hissedebiliyordum.

13. Bölüm

Tessa

"Bu kesinlikle inanılmazdı! Beni de getirdiğiniz için çok teşekkür ederim!" Hepimiz asansöre binerken Bay Vance'e resmen yağ çekiyordum.

"Benim için gerçekten büyük bir zevkti; en iyi çalışanlarımdan birisin. Stajyer ol ya da olma, çok yeteneklisin. Ve lütfen, Tanrı aşkına, daha önce de söylemiştim, bana Christian de!" dedi sahte bir sertlikle.

"Evet, peki. Bu kesinlikle inanılmazdan da öteydi, Bay... *Christian*. Herkesin dijital yayıncılık hakkındaki düşüncelerini dinlemek harikaydı; özellikle de böyle büyümeye devam edecekken ve okurlar için böylesine kolaylık sağlarken. Bu devasa bir şey ve pazar büyümeye devam ediyor..." diye konuşup duruyordum.

"Doğru, doğru. Ve bu gece Vance Yayıncılık'ın biraz daha büyümesine katkıda bulunduk; operasyonlarımızı tamamen harekete geçirdiğimizde kaç tane yeni müşteri kazanacağımızı bir düşün," dedi.

"Pekâlâ, sohbetiniz bitti mi?" diye takıldı Kimberly ve Christian'ın koluna girdi. "Şimdi üzerimizi değiştirip şehre dalalım! Aylardır bakıcı bulabildiğimiz ilk hafta sonu bu oldu." Şakacı bir tavırla dudaklarını büzdü.

Christian ona gülümsedi. "Başüstüne, hanımefendi."

Karısı öldükten sonra Bay Vance'in –yani *Christian*'ın– ikinci kez mutluluk şansı yakalamasına seviniyordum. Trevor'a baktım; o da hafifçe gülümsedi.

"Ben bir içki istiyorum," dedi Kimberly.

"Ben de," dedi Christian. "Pekâlâ, yarım saat sonra lobide buluşuyoruz. Şoför bizi otelin önünden alacak. Yemek benden!"

Odama döndüğümde saçlarıma rötuş yapabilmek için saç maşamı fişe taktım. Gözkapaklarıma koyu renk far sürdüm ve aynaya baktım. Göz makyajım biraz ağır kaçmıştı ama çok daha ağır değildi. Gözlerime siyah kalem çektim ve yanaklarıma allık sürdükten sonra saçlarımı biçimlendirdim. Bu sabah giydiğim lacivert elbise şimdi makyajım ve biçimli saçlarımla daha da iyi görünüyordu. Keşke Hardin...

Hayır, hayır, keşke yok, diye tekrarladım kendi kendime ve siyah ince topuklularımı giydim. Cep telefonumla çantamı kaparak arkadaşlarımla buluşmak için odadan çıktım. Arkadaşlarımla... Onlar benim arkadaşım mıydı?

Bilmiyordum ama Kimberly öyle davranıyordu ve Trevor da çok nazikti. Christian benim patronum olduğu için dolayısıyla biraz farklıydı.

Asansörde Landon'a mesaj atarak Seattle'da harika zaman geçirdiğimi yazdım. Onu özlüyordum ve Hardin'le artık birlikte olmasak bile onunla yakın kalabileceğimizi umuyordum.

Asansörden indiğimde girişe yakın bir yerde Trevor'ın siyah saçlarını fark ettim. Siyah kumaş pantolonu ve krem rengi kazağıyla bana biraz Noah'yı hatırlatmıştı. Kendimi göstermeden önce uzaktan bakarak ne kadar yakışıklı olduğunu düşündüm. Beni gördüğünde gözleri iri iri açıldı ve öksürükle inilti arasında bir ses çıkardı. Yanaklarının kızardığını görünce hafifçe gülmekten kendimi alamadım.

"Çok... çok güzel görünüyorsun," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim. Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Yanakları daha da kızardı. "Teşekkürler," diye mırıldandı. Böyle dengesini kaybettiğini görmek tuhaf bir şeydi. Genellikle çok sakin ve kontrollüydü.

"İşte buradalar!" dediğini duydum Kimberly'nin.

"Vay canına, Kim!" dedim ve bir illüzyonu dağıtıyormuşum gibi elimi yüzüme doğru salladım. Eteği sadece bacaklarının ortasına kadar inen kırmızı askılı elbisesiyle baş döndürücü görünüyordu. Kısa sarı saçlarını havaya dikmişti ve bu onu hem seksi hem de kaliteli gösteriyordu.

"İçimden bir ses bütün gece erkekleri uzaklaştırmaya çalışacağımızı söylüyor," dedi Christian, Trevor'a dönerek. Bizi kaldırıma çıkarırlarken ikisi de güldüler.

Christian'ın talimatıyla araba bizi güzel bir deniz ürünleri restoranına götürdü. Orada hayatım boyunca tattığım en lezzetli somonu ve yengeç köftesini yedim; Christian bu arada bize New York'taki yayıncılık günleriyle ilgili muhteşem hikâyeler anlatıyordu. Hepimiz harika zaman geçiriyorduk. Trevor'la Kimberly ona biraz takıldılar çünkü her konuda harika bir mizah duygusu vardı.

Yemekten sonra araba bizi yakındaki bir yere götürdü; baştan aşağı camdan yapılmış üç katlı bir binanın önündeydik. Pencerelerden içeri bakınca yanıp sönen yüzlerce lamba salınan vücutları gösteriyor, kollar, bacaklar üzerinde muhteşem ışık oyunları yaratıyordu. Bir gece kulübünün aşağı yukarı böyle olacağını tahmin etmiştim fakat bu çok daha büyük ve çok daha kalabalıktı.

Arabadan inerken Kimberly kolumu yakaladı. "Yarın daha yavaş bir yere gideceğiz; konferanstan bazıları buraya gelmek istediği için geldik!" Güldü.

Kapıda duran dev gibi adam elinde bir bloknot tutuyordu ve girip çıkanları kontrol ettiği belliydi. İçeri girmek için heyecanla bekleyen insanlar bütün kaldırımı doldurmuştu ve kuyruk caddenin köşesine kadar uzanıyordu.

"Çok beklememiz gerekecek mi?" diye sordum, Trevor'a dönerek.

"Ah, hayır." Güldü. "Bay Vance beklemez."

Christian kapıdaki korumaya bir şeyler fısıldadığında ve iriyarı adam içeri girmemize izin vermek için hemen kordonu kenara çektiğinde Trevor'ın ne demek istediğini anladım. İçeri girdiğimizde güçlü müzik ve yoğun duman dolu ortamda dans eden ışıklar beni bir an sersemletti.

İnsanların yabancılara sürtünerek dans etmeye çalışmak, yapay duman solumak ve bir baş ağrısı yaşamak için neden para ödediklerini anlayacağımı hiç sanmıyordum.

Kısa elbiseli bir kadın bizi bir merdivenden çıkararak duvar yerine ince perdeleri olan küçük bir odaya aldı. İçeride iki kanepe ve bir masa vardı.

"Burası VIP bölümü, Tessa," dedi Kimberly, meraklı gözlerle etrafıma bakındığımı görünce.

"Ah," dedim ve onlara uyarak kanepelerden birine oturdum.

"Genellikle ne içersin?" diye sordu Trevor bana dönerek.

"Ah, genellikle içmem," dedim.

"Ben de. Eh, ben şarap severim fakat aslında içkiyle pek aram yoktur."

"Ah, hayır, bu gece *içiyorsun*, Tessa. İhtiyacın var!" dedi Kimberly neredeyse bağırarak.

"Ben..." diyebildim sadece.

"Küçükhanıma bir *Sex on the Beach*, bana da," dedi Kimberly kadına dönerek.

Garson başıyla onayladı ve Trevor bir kadeh kırmızı şarap isterken, Christian da daha önce adını hiç duymadığım bir içki sipariş etti. Henüz yaşımın tutup tutmadığını sorgulayan olmamıştı. Ya olduğumdan daha büyük görünüyordum ya da Christian burada insanların ona ve yanındakilere bir şey sormayacağı kadar iyi tanınıyordu.

Sex on the Beach'in ne olduğunu bilmiyordum fakat cehaletimi sergilememeyi tercih ediyordum. Kadın geri döndüğünde bana üzerinden bir parça ananasla küçük pembe bir şemsiye uzanan uzun bir bardak verdi. Ona teşekkür ettim ve pipetten hemen içkiyi yudumladım. Gerçekten çok güzeldi; tatlıydı fakat yutarken biraz acılık algıladım.

"İyi mi?" diye sordu Kimberly. Başımla onaylayarak büyük bir yudum daha aldım.

14. Bölüm

Hardin

"Ah, haydi, Hardin. Bir tane daha," dedi Molly kulağıma. Henüz sarhoş olmak isteyip istemediğime karar vermemiştim. Üç kadeh içmiştim ve bir tane daha içersem kafayı bulacağımı biliyordum. Diğer yandan, elimden geldiğince uyuşmak ve olan biten her şeyi unutmak da cazip bir fikir gibi görünüyordu. Yine de düzgün düşünebilmek için ayık olmam gerekiyordu.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordu Molly dili dolanarak.

Molly ot ve viski kokuyordu. Bir yandan onu banyoya götürüp düzmek istiyordum çünkü bunu yapabilirdim. Sırf Tessa lanet olasıca Trevor'la birlikte Seattle'da olduğu ve ben de yarı yarıya sarhoş bir halde bir kanepede üç saattir oturduğum için.

"Haydi, Hardin, sana onu unutturabileceğimi biliyorsun," dedi Molly kucağıma oturarak.

"Ne?" diye sordum, Molly kollarını boynuma dolarken.

"Tessa. Sana onu unutturmama izin ver. *Adını* bile hatırlayamayacak hale gelene kadar beni düzebilirsin." Sıcak nefesi boynuma çarpınca sertçe geri çekildim.

"Kalk üzerimden," dedim.

"Neyin var senin be?" diye tersledi, egosunun incindiği belli bir şekilde.

"Seni istemiyorum," dedim sertçe.

"Ne zamandan beri? Diğer zamanlarda beni düzmekten hiç gocunmadın ya?"

"O zamandan beri..." diye başladım.

"*Neden* beri?" Kollarını çılgınca sallayarak kanepeden fırladı. "O lanet olasıca *burnu havada kaltakla* tanıştığından beri mi?"

Aptalca bir şey yapmamak için Molly'nin bir kadın olduğunu –oynadığı şeytani rolün sadece rol olduğunu– kendime hatırlatmam gerekti. "Onun hakkında böyle konuşma." Ayağa kalktım.

"Bu doğru. Kendine bir bak. Seni istemediği belli, bir zamanlar Meryem Ana gibi takılan o sürtük yüzünden lanet olasıca kaybolmuş bir köpek yavrusuna döndün!" diye bağırdı; gülüyor muydu yoksa ağlıyor muydu, anlayamadım. Bu ikisi Molly'de aynı gibi görünürdü.

Jace ve Zed onun yanına gelirken yumruklarımı sıktım. Molly bir elini Jace'in omzuna koydu. "Söyleyin ona, çocuklar. Bu herifi o sürtüğe gammazladığımızdan beri lanet olasıca bir pislik gibi davranıyor."

"Biz değil. *Sen*," diye düzeltti Zed.

Molly ona öfkeli gözlerle baktı. "Aynı şey," dedi ve Zed gözlerini devirdi.

"Sorun ne?" diye sordu Jace.

"Hiç," diye cevap verdim Molly'nin yerine. "Sadece kaşınan kıçını düzmedim diye kızdı."

"Hayır, kızdım çünkü sen *piçin* tekisin! Kimse seni burada istemiyor zaten. Jace her şeyi o şapşala anlatmamı bu yüzden istedi."

Birden görüş alanım kıpkırmızı oldu. "Ne dedin sen?" dedim dişlerimi sıkarak. Jace'in serserinin teki olduğunu biliyordum fakat Molly'nin Tessa'ya her şeyi o şekilde anlatmasının sadece kendi kıskançlığından kaynaklandığını sanıyordum.

"Evet, bana anlatmamı o söyledi. Hepsini planlamıştı: Birkaç kadeh içirdikten sonra senin önünde ona her şeyi anlatacaktım ve sen lanet olasıca bir bebek gibi ağlarken, o Tessa'nın peşinden gidip teselli edecekti." Molly güldü. "Ne demiştin sen, Jace? 'Onu çıldırtana kadar düzeceğim' mi?" dedi Molly, parmaklarıyla tırnak işaretleri yaparak.

Jace'e doğru bir adım attım.

"Hey, sadece şakaydı, dostum..." diye geveledi.

Yanlış görmediysem, yumruğum Jace'in çenesine indiği anda Zed'in dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Yumruklarım Jace'in yüzüne peş peşe ve tekrar tekrar inerken hiçbir şey hissetmiyordum; saldırımı sürdürmek için üzerine çıktığımda

öfkem her şeyi gölgede bırakıyordu. Onun Tessa'ya dokunduğunu, öptüğünü, soyduğunu zihnimde görüyordum ve bu görüntülerle her seferinde daha sert, daha güçlü vuruyordum. Yüzündeki kan beni daha da kışkırtıyor, elimden geldiğince canını yakma isteğiyle dolduruyordu.

Jace'in siyah çerçeveli gözlüğü, kırılmış ve camları paramparça olmuş halde yüzünün yanında yerde duruyordu. Birden güçlü ellerin beni tutup onun üzerinden kaldırdığını hissettim.

"Haydi, dostum! Durmazsan herifi öldüreceksin!" diye bağırdı Logan, beni bir şekilde gerçeğe geri döndürerek.

"Aranızda bana söylemesi gereken bir şey olan varsa hemen söylesin!" diye bağırdım bir zamanlar dostlarım olarak gördüğüm gruba.

Herkes sessizdi; Molly bile.

"Ciddiyim! Eğer biri onunla ilgili tek kelime daha ederse siz orospu çocuklarını tek tek harcamaktan bir saniye bile çekinmem!" Yerden kalkmaya çalışan Jace'e son bir bakış attım ve Zed'in evinden soğuk geceye çıktım.

15. Bölüm

Tessa

"Bunlar çok lezzetliymiş!" diye bağırdım Kimberly'ye meyveli içkimin geri kalanını emerken. Bardaktan elimden geldiğince fazlasını alabilmek için pipeti iştahla buzun içinde gezdirdim.

Kimberly sırıttı. "Bir tane daha ister misin?" Gözleri biraz kızarmıştı ama hâlâ kendindeydi; benimse başım dönmeye başlamıştı bile.

Sarhoş. Aradığım kelime buydu.

Hevesle başımla onayladım ve müziğin ritmiyle parmaklarımı dizlerime vurduğumu fark ettim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Trevor bunu fark edince gülerek.

"Evet, aslında kendimi çok iyi hissediyorum!" diye bağırdım müziğin arasında.

"Dans etmeliyiz!" dedi Kimberly.

"Ben dans etmem! Şey, yani, *edemem*. En azından bu tarz müzikle!" Kulüpteki insanların dans ettiği şekilde hiç dans etmemiştim ve genellikle onlara katılma fikri beni *korkuturdu*. Ancak o anda damarlarımda dolaşan alkol beni daha önce hiç hissetmediğim şekilde cesaretlendirmişti. "Canı cehenneme, haydi dans edelim!" diye haykırdım.

Kimberly gülümsedi ve dönüp Christian'ı dudaklarından öptü ama bu bir buseden fazlasıydı. Sonra aniden ayağa fırlayarak beni kanepeden kaldırdı ve kalabalık dans pistine doğru sürükledi. Bir tırabzanın yanından geçerken aşağı baktım ve iki kat altımızda zeminin dans eden insanlarla dolu olduğunu gördüm. Herkes öylesine kendi dünyasına dalmış gibi görünüyordu hem ürkütücü hem de ilginçti.

Elbette ki Kimberly ustaca hareket ediyordu; bu yüzden gözlerimi kapadım ve müziğin vücudumu kontrol altına almasına izin verdim.

kendimi tuhaf hissediyordum fakat sadece ona uymak istiyordum; şu dünyada başka hiçbir şeyim yoktu.

Sayısını bilmediğim şarkılar boyunca dans ettikten ve iki kadeh daha içtikten sonra dünya etrafımda dönmeye başladı. Çantamı kaptım ve izin isteyerek tuvaletlere yönelip terli vücutların arasından kendime yol açtım. Çantamda telefonumun titreştiğini hissedince elimi içine attım. Annem arıyordu. Cevap vermeye hiç niyetim yoktu; o anda onunla konuşamayacak kadar sarhoştum. Tuvalet kuyruğuna ulaştığımda bir dürtüyle gelen kutuma baktım ve Hardin'in mesaj atmamış olduğunu anlayınca kaşlarımı çattım.

Belki de neler çevirdiğini öğrenmeliyim?

Hayır. Bunu yapamazdım. Bu sorumsuzca bir davranış olurdu ve ertesi gün pişmanlık duyardım.

Kuyrukta beklerken duvarlardan yansıyan ışıklar başımı döndürmeye başlamıştı. Bu duygunun geçmesini umarak dikkatimi telefonumun ekranına odaklamaya çalıştım. Bölmelerden birinin kapısı nihayet açılınca hemen içeri dalıp tuvaletin üzerine eğildim ve vücudumun kusup kusmama konusunda karar vermesini bekledim. Bu duygudan nefret ediyordum. Hardin burada olsa bana su getirir, saçlarımı geri çekerdi.

Hayır. Hayır, yapmazdı.

Onu aramalıydım.

Kusmayacağımı anlayınca küçük bölmeden çıktım ve lavabo bölümüne geçtim. Telefonumda birkaç düğmeye basarak omzumla yanağımın arasına sıkıştırdım ve bir parça kâğıt havlu kopardım. Islatmak için bir musluğun altına uzattım fakat ben elimi göze doğru sallayana kadar havlunun üzerine su akmadı. Bu otomatik lavabolardan nefret ediyordum. Rimelim biraz akmıştı ve bambaşka birine benziyordum. Saçlarım darmadağınık, gözlerim kan çanağıydı. Üçüncü çalıştan sonra telefonu kapadım ve lavabonun kenarına bıraktım.

Neden cevap vermiyor ki bu? diye sordum, kendi kendime ve ta o anda telefonum titreşmeye başladı. Neredeyse suya düşeceğini fark edince güldüm. Nedenini bilmiyordum ama komik gelmişti.

Ekranda Hardin'in adını gördüm ve hemen parmağımı üzerinde kaydırdım. "Harold?" dedim telefona.

Harold mı? Ah, Tanrım, çok fazla içmiştim.

Hardin'in sesi tuhaf ve nefes nefeseydi. "Tessa? Her şey yolunda mı? Sen beni mi aradın?"

Tanrım, sesi cennetten çıkma gibiydi.

"Bilmiyorum; ekranda öyle mi gördün? Çünkü eğer öyleyse, çok büyük olasılıkla ben aramışımdır." Bunu söylerken güldüm.

Ses tonu değişti. "Sen içki mi içtin?"

"Belki," dedim ve kullanılmış kâğıt havlu parçasını çöpe attım.

Tuvalete iki sarhoş kız girdi ve biri kendi ayağına takılarak herkesi güldürdü. En büyük bölmeye birlikte daldıklarında ben de dikkatimi tekrar telefon görüşmesine çevirdim.

"Neredesin?" diye sordu Hardin sertçe.

"Ah, sakin ol, tamam mı?" Her seferinde sakin olmamı bana o söylerdi ve şimdi sıra bendeydi.

İç çekti. "Tessa..." Kızgın olduğunu hissedebiliyordum fakat umursamayacak kadar sarhoştum. "Ne kadar içtin?" diye sordu.

"Bilmem... beş tane filan. Altı. Sanırım," diye cevap verdim ve duvara yaslandım. Soğuk karolar elbisemin ince kumaşı üzerinden sıcak vücuduma çok iyi geldi.

"Beş-altı ne?"

"*Sex on the Beach*... Biz hiç kumsalda seks yapmadık... Eğlenceli olabilirdi," dedim sırıtarak. Keşke şimdi o aptal yüzünü görebilseydim. Aptal değil... *güzel*. Ama şimdi aptal daha iyi uyuyordu.

"Ah, Tanrım, kafayı bulmuşsun sen," dedi. Nedense parmaklarıyla saçlarını taradığını hissettim. "Neredesin?" diye sordu tekrar.

Çocukluk ettiğimi biliyordum ama yine de cevap verdim. "Senin olmadığın bir yerde."

"Belli. Şimdi söyle bana. Bir gece kulübünde misin?" diye bağırdı.

"Ahh... biri dikenlerini çıkardı." Güldüm.

Arka taraftaki müziği duyabildiği belliydi. Bu yüzden, "Yerini kolayca bulabilirim," dediğinde ona neredeyse inanacaktım. Gerçi umurumda değildi.

Sözler dudaklarımdan kendiliğinden döküldü. "Bugün beni neden aramadın?"

"Ne?" diye sordu, sorumdan afalladığı belli bir şekilde.

"Bugün beni aramaya çalışmadın." Zavallı gibi görünüyor olmalıydım.

"Aramamı istediğini sanmıyordum."

"İstemiyorum ama yine de..."

"Eh, yarın ararım o zaman," dedi sakince.

"Telefonu kapama daha."

"Kapamıyorum... Sadece yarın arayacağımı söylüyorum, sen açmasan bile," diye açıkladı ve içim burkuldu.

Rahat bir sesle konuşmaya çalıştım. "Tamam." *Ne yapıyorum ben?*

"Şimdi bana nerede olduğunu söyleyebilirsin."

"Hayır."

"Trevor da yanında mı?" Sesi ciddiydi.

"Evet ama Kim de burada... ve Christian." Nedenini bilmiyordum ama savunmaya geçmiştim.

"Demek plan buydu, ha? Seni konferansa götürmek, sarhoş etmek ve lanet olasıca bir gece kulübüne sürüklemek?" Sesini yükseltti. "Hemen oteline geri dönmelisin. İçki içmeye alışık değilsin ve şimdi dışarıda, Trevor'la..."

Sözünü tamamlamasına fırsat vermeden telefonu kapadım. Kim olduğunu sanıyordu ki? Sarhoş olayım ya da olmayayım, onu aradığım için şanslıydı bir kere. Keyfimi kaçırmıştı.

Bir içkiye daha ihtiyacım vardı.

Telefonum tekrar tekrar titreşti ama her seferinde meşgule attım. *Al sana, Hardin.*

VIP bölümüne geri döndüm ve garsondan bir içki daha istedim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Kimberly. "Bir şeye kızmış gibisin?"

"Evet, iyiyim!" diye yalan söyledim ve garson getirir getirmez içkimi bir seferde bitirdim. Hardin serserinin tekiydi, birlikte olmamamızın nedeni kendisiydi ve bir de onu aradığımda bana bağırmaya mı cüret ediyordu? Yaptıklarını yapmış olmasa, şimdi burada yanımda olabilirdi. Onun yerine yanımda Trevor vardı. Son derece tatlı ve yakışıklı biri olan Trevor.

"Ne?" dedi Trevor, kendisine baktığımı fark edince gülümseyerek.

Gülerek başımı çevirdim. "Hiç."

Bir içkiyi daha bitirip ertesi günün ne kadar harika olacağından konuştuktan sonra tekrar ayağa kalktım. "Ben yine dans edeceğim!" diye bağırdım.

Trevor bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı; belki de benimle gelmeyi teklif edecekti fakat yanakları kıpkırmızıydı ve sessiz kaldı. Kimberly yeterince dans etmiş gibi bakarak beni gönderdi ama dans pistine tek başıma çıkmaktan rahatsız değildim. Pistin ortasına ilerleyerek hareket etmeye başladım. Muhtemelen gülünç görünüyor olmalıydım fakat müziğin tadını çıkararak diğer her şeyi unutmak –sarhoşken Hardin'i aramam gibi– iyi gelmişti.

Şarkı yarısına geldiğinde arkamda uzun boylu birini hissettim. Dönüp baktığımda koyu renk kot ve beyaz bir gömlek giymiş yakışıklı bir çocukla karşılaştım. Kumral saçlarını kısacık kestirmişti ve gülümseyişiyle çok yakışıklı görünüyordu. Hardin'le boy ölçüşemezdi ama sonuçta kimse o değildi.

Hardin'i düşünmeyi kes, diye hatırlattım kendime, adam ellerini kalçalarıma koyup yüzünü kulağıma yaklaştırırken. "Sana katılabilir miyim?"

"Şey... tabii," diye cevap verdim. Aslında alkol benim yerime konuşuyordu.

"Çok güzelsin," dedi ve sonra beni diğer tarafa çevirerek arkamdan yaklaştı. Şimdi sırtıma yapışmıştı. Gözlerimi kapayarak başka biri olduğumu hayal ettim: Bir gece kulübünde yabancılarla dans eden bir kadın.

İkinci şarkının ritmi daha yavaş, daha tenseldi ve kalçalarım daha yavaş hareket ediyordu. Birbirimize döndük ve elimi ağzına götürerek dudaklarını tenime değdirdi. Gözlerime baktığında bir an sonra dili ağzıma girdi. Ağzımdaki yabancı tat midemi ağzıma getirirken kalbim onu itmem için bana haykırıyordu. Fakat beynim bambaşka bir şey söylüyordu: *Onu öp ve Hardin'i unut. Öp onu.*

Bu yüzden midemin bulanmasına aldırmadım. Gözlerini kapayarak dilimi onunkinin üzerinde kaydırdım. Üniversitede geçirdiğim üç ay içinde bütün hayatım boyunca olduğundan daha fazla erkekle öpüşmüştüm. Yabancının elleri sırtıma ve biraz daha aşağı kaydı.

"Benimle evime gelmek ister misin?" diye sordu dudaklarını dudaklarımdan ayırırken.

"Ne?" Onu duymuştum fakat nedense bu soruyu sormakla onun sorusunu silebileceğimi hissetmiştim.

"Benim evime gidelim," dedi dili dolanarak.

"Ah... Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Ah, iyi bir fikir." Güldü. Çok renkli ışıklar yüzünde dolaşırken onu tuhaf ve çok daha tehditkâr gösteriyordu.

"Seninle evine geleceğimi sana düşündüren ne? Seni tanımıyorum bile!" diye bağırdım müziğin arasında.

"Çünkü az önce benimle öpüşüyordun ve buna *bayıldın*, seni yaramaz kız," dedi gayet açık bir şeymiş gibi.

Tam ona bağırmaya ya da kasıklarına bir diz indirmeye hazırlanırken sakinleşmeye ve bir an için net bir şekilde düşünmeye çalıştım. Vücudumu bu çocuğunkine sürtmüş ve sonra da onunla öpüşmüştüm. *Elbette* ki daha fazlasını isteyecekti. Neyim vardı benim? Az önce bir gece kulübünde bir yabancıyla koklaşmıştım; bu bana hiç yakışmıyordu.

"Özür dilerim ama hayır," dedim ve dönüp yürüdüm.

Grubun yanına geri döndüğümde Trevor kanepede uyuyakalmak üzere gibi görünüyordu. Sevimliliği karşısında gülümsemekten kendimi alamadım.

Tanrım, çok fazla içmiştim.

Bir yere oturdum ve masanın üzerindeki buz kovasından bir şişe su kaptım.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Kimberly. Başımla onayladım.

"Evet, harika zaman geçirdim," dedim, birkaç dakika önce olanlara rağmen.

"Gitmeye hazır mısın, hayatım? Sabah erken kalkmamız gerekiyor," dedi Christian, Kim'e dönerek.

"Evet. Ne zaman istersen." Elini Christian'ın bacağının üzerinde gezdirdi. Başımı çevirirken yanaklarımın kızardığını hissettim.

Trevor'ı dürttüm. "Geliyor musun, yoksa burada mı uyuyacaksın?" diye takıldım.

Gülerek doğrulup oturdu. "Henüz karar vermedim, bu kanepe çok rahat. Müzik de çok sakinleştirici..."

Christian şoförü aradı ve birkaç dakika içinde geleceğini öğrendi. Hepimiz kalktık ve kulübün bir tarafından aşağı inen spiral merdivenden inmeye karar verdik. Birinci kattaki barda Kimberly son bir içki daha istedi ve beklerken ben de bir tane daha içip içmeme konusunda kararsız kaldım fakat sonra yeterince içtiğime karar verdim. Bir tane daha içersem sızabilir ya da kusabilirdim. İkisinin de olmasını istemezdim.

Christian'ın telefonuna bir mesaj gelince hep birlikte çıkışa doğru yürüdük. Tenime değen serin hava iyi geldi ama arabaya binerken sadece hafif bir esinti olmasına sevindim.

Otele döndüğümüzde saat neredeyse sabahın üçüydü. Sarhoştum ve açlıktan ölüyordum. Mini buzdolabına dalıp neredeyse içindeki her şeyi mideme indirdikten sonra yatağa doğru sendeledim ve ayakkabılarımı bile çıkarmadan devrildim.

16. Bölüm

Tessa

"Kaaappa çeneni!" diye homurdandım, iğrenç bir gürültü beni sarhoş uykusundan uyandırırken. Annemin bir şey için bana bağırmadığını, gürültünün birinin kapıyı yumruklamasından kaynaklandığını ancak birkaç saniye sonra algılayabildim.

"Tanrım, *geliyorum*!" diye bağırdım ve kapıya doğru sendeleyerek yürüdüm.

Ama sonra durdum ve masanın üzerindeki saate baktım: Neredeyse sabahın dördüydü. *Bu da kim böyle?*

O sarhoş halimde bile zihnim korkuyla doldu. Ya Hardin geldiyse? Sarhoş kafayla onu aradığımdan beri üç saatten fazla zaman geçmişti ama beni nasıl bulacaktı ki? Ona ne diyecektim? Buna hazır değildim.

Yumruklama devam edince bütün düşüncelerimi bir kenara atarak ve kendimi en kötüsüne hazırlayıp kapıyı açtım.

Oysa gelen sadece Trevor'dı. Hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak gözlerimi ovaladım. Hâlâ yatağa uzanırken olduğum kadar sarhoştum.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim ama telefonum sende mi?" diye sordu.

"Ha?" dedim ve içeri girebilmesi için geri çekildim. Kapı arkasından kapanınca her yer karanlığa gömüldü; tek ışık, pencereden süzülen şehir ışıklarıydı. Ancak ışık düğmesini bulamayacak kadar sarhoştum.

"Sanırım telefonlarımız karışmış. Seninki bende ve sanırım sen de kazayla benimkini almışsın." Avucunda tuttuğu telefonumu bana uzattı. "Sabaha kadar bekleyecektim fakat seninki hiç susmadı."

"Ah," diyebildim sadece ve gidip çantamı açtım. Gerçekten de Trevor'ın telefonu cüzdanımın üzerinde duruyordu.

"Özür dilerim... arabadayken seninkini almış olmalıyım," dedim ve telefonunu iade ettim.

"Sorun değil. Seni uyandırdığım için gerçekten özür dilerim. Yataktan kalktığında böylesine güzel gördüğüm tek kız sens..."

O anda kapı güçlü bir şekilde vurulunca Trevor'ın sözü yarım kaldı ve ani gürültü tepemi attırdı.

"*Ne oluyor be?* Tessa'nın odasında parti mi var?" diye bağırdım ve öfkeli adımlarla kapıya yürüdüm; Trevor'ın neden olduğu gürültü için beni uyarmaya gelen ama bu arada ondan daha fazla gürültü yapan otel görevlisi her kimse, ona bağırıp çağırmaya hazırdım.

Kapıya yaklaşırken gürültü daha da arttı ve olduğum yerde aniden donup kaldım. Ve duydum: "Tessa! Aç şu lanet olasıca kapıyı!" Aramızda hiçbir engel yokmuş gibi Hardin'in sesi gürledi. Arkamda bir ışık yandı ve Trevor'ın korkudan sararmış bir yüzle orada durduğunu gördüm.

Gerçekte bambaşka bir nedeni olmasına rağmen, Hardin'in onu odamda bulması hiç iyi olmazdı.

"Banyoya saklan," dedim. Trevor'ın gözleri iri iri açıldı.

"Ne? Banyoya filan saklanamam!" diye bağırdı ve bu fikrin ne kadar gülünç olduğunu o zaman fark ettim.

"*Şu soktuğumun kapısını aç!*" diye tekrar bağırdı Hardin ve kapıyı tekmelemeye başladı. Tekrar tekrar.

Kapıyı açmadan önce yine Trevor'a bakarken Hardin katletmeden önce yakışıklı yüzünü ezberlemeye çalışıyordum.

"*Geliyorum!*" diye bağırdım ve kapıyı aralayınca baştan aşağı siyahlara bürünmüş olan Hardin'i karşımda buldum. Sarhoş gözlerimle onu baştan aşağı süzünce her zamanki botları yerine ayaklarında siyah Converse ayakkabılar olduğunu gördüm. Botları dışında başka bir şey giydiğini hiç görmemiştim. Bu yeni ayakkabılar hoşuma gitmişti...

Ama dikkatim dağılıyordu.

Hardin kapıyı iterek açtı ve yanımdan geçerek doğruca Trevor'a doğru yürüdü. Neyse ki tişörtünü yakalayarak her nasılsa onu durdurmayı başardım.

"Onu sarhoş edip lanet olasıca otel odasına girebileceğini mi sanıyorsun sen?!" diye bağırdı Hardin, Trevor'a doğru ilerlemeye çalı-

şirken. Bütün gücüyle asılmadığının farkındaydım çünkü aksi takdirde böyle ince tişörtünü tutmak yerine yere seriliş olurdum. "Gözetleme deliğinden içerideki ışığın yandığını gördüm; ikiniz burada karanlıkta ne halt ediyordunuz?"

"Ben... Ben..." diye geveledi Trevor.

"Hardin, kes şunu! Yanıma yaklaşan herkesi dövüp duramazsın!" diye bağırarak tişörtünü çekiştirdim.

"Evet... Dövebilirim!" diye hırladı.

"Trevor," dedim. "Sen odana dön de ben onunla biraz konuşayım. Bu manyaklık için çok özür dilerim."

Trevor neredeyse gülecekti ama Hardin'in bakışları ona engel oldu.

Trevor odadan çıkar çıkmaz Hardin bana döndü. "Manyaklık mı?"

"Evet, manyaklık! Buraya gelip odama dalarak arkadaşımı dövmeye kalkışamazsın sen!"

"Onun burada işi yok! Neden buradaydı ki? Sen neden hâlâ giyiniksin? Ve lanet olsun, bu elbise nereden çıktı?" dedi vücudumu baştan aşağı süzerken.

Karnıma yayılan sıcaklığa aldırmamaya ve onun yerine öfkeme odaklanmaya çalıştım.

"Kazayla bende kaldığı için kendi telefonunu almaya gelmiş. Ve... Sorduğun diğer soruların hiçbirini hatırlayamıyorum," diye itiraf ettim.

"Eh, belki de o kadar çok içmemeliydin."

"İstediğim zaman, istediğim şeyi, istediğim şekilde ve istediğim nedenle içerim. Teşekkürler."

Gözlerini devirdi. "Sarhoşken çok sinir bozucu oluyorsun." Geniş koltuğa çöktü.

"Sense... *her zaman* sinir bozucusun. Oturabileceğini kim söyledi?" diye çıkıştım kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Hardin o parlak yeşil gözleriyle bana baktı. Tanrım, çok çekici görünüyordu. "O herifi senin odanda bulduğuma inanamıyorum."

"Asıl beni *seni* odamda gördüğüme inanamıyorum!" diye karşılık verdim.

"Onunla yattın mı?"

"*Ne?* Sen bana bu soruyu sormaya nasıl *cüret* edersin?" diye bağırdım.

"Soruma cevap ver."

"Hayır, seni öküz. Elbette yatmadım."

"Yatacak mıydın? Bunu istiyor musun?"

"Ah, Tanrım, Hardin! Sen delisin!" Başımı iki yana sallayarak pencereyle yatağın arasında gidip geldim.

"Eh, o zaman neden hâlâ giyiniksin?"

"Bu çok mantıksız!" Gözlerimi devirdim. "Ayrıca, kimle yattığım seni hiç ilgilendirmez. Belki onunla yatmışımdır belki de başka biriyle?" İçimden gülümsemek geliyordu fakat yavaşça eklerken sert yüz ifademi korumaya çalıştım: "Bunu asla bilemezsin."

Sözlerim istediğim etkiyi yaptı ve Hardin'in yüzünde öfkeli, çıldırmış bir ifade belirdi. "Ne dedin sen?" diye bağırdı.

Ah, bu sandığımdan çok daha eğlenceliydi. Hardin'in yanında sarhoş olmak hoşuma gitmişti çünkü aklımdan geçenleri –ciddi olduğum şeyleri– tereddüt etmeden söyleyebiliyordum ve her şey komik geliyordu.

"Beni duydun..." dedim ve Hardin'in tepesine dikildim. "Belki de kulüpteki birinin beni tuvalete götürmesine izin vermişimdir. Belki Trevor beni bu yatağa atmıştır," dedim ve rahat bir tavırla omzumun üzerinden yatağa baktım.

"Kapa çeneni. Hemen çeneni kapa, Tessa," diye uyardı Hardin.

Ama güldüm. Kendimi çok güçlü hissediyordum ve içimden Hardin'in tişörtünü yırtarak üzerinden çıkarmak geliyordu. "Sorun ne, Hardin? Trevor'ın ellerinin vücudumda dolaşması fikrinden hoşlanmadın mı?" Nedeni Hardin'in öfkesi mi, alkolün etkisi mi, yoksa onu özlemiş olmam mıydı, bilmiyordum ama davranışlarımın sonuçlarını hiç düşünmeden koltukta kucağına yerleştim. Dizlerimi bacaklarının iki tarafına koymuştum. Bu hareketimi hiç beklemediğinden sanırım titriyordu.

"Ne... ne yapı... Ne yapıyorsun, Tessa?"

"Söylesene, Hardin, Trevor'ın beni..."

"Kes şunu! Böyle konuşmayı kes!" diye yalvardı. Onu dinledim.

"Ah, neşelen biraz, Hardin. Bunu yapmayacağımı biliyorsun."

Kollarımı boynuna sardım. Onun kollarında olmanın nostaljik duygusu neredeyse nefesimi kesmişti.

"Sen sarhoşsun, Tessa," dedi ve kollarımı çözmeye çalıştı.

"Eee... Seni istiyorum," dedim ikimizi de şaşırtarak.

Düşüncelerimi –en azından mantıklı olanları– duymamaya karar vererek iki elimle saçlarını yakaladım. Ah, bu saçları parmaklarımın arasında hissetmeyi çok özlemiştim.

"Tessa... Sen ne yaptığını bilmiyorsun. Çok sarhoşsun," dedi.

Ancak sesinde inanç yoktu.

"Hardin... düşünüp durmayı kes. Beni özlemedin mi?" dedim dudaklarımı boynuna değdirip hafifçe emerken. Hormonlarım kontrolü tamamen ele almıştı ve onu bu kadar çok arzuladığımı hiç hatırlamıyordum.

"Evettt..." diye tısladı, ben iz bırakacak kadar sert bir şekilde emerken. "Yapamam, Tess... Lütfen."

Ben durmayı reddederek kucağında kalçalarımı oynattım ve inlediğini duydum.

"Hayır..." diye fısıldadı ve iri elleriyle kalçalarımı tutarak hareketimi engelledi.

Ona öfkeli gözlerle baktım. "Burada iki seçeneğin var: Ya beni düzersin ya da gidersin. Sen karar ver."

Az önce ne demiştim ben?

"Sen bu... durumdayken böyle bir şey yaparsam sonra benden nefret edersin," dedi gözlerime bakarak.

"Senden zaten nefret ediyorum," dedim ve yüzünü buruşturdu. "Sayılır," diye ekledim daha yumuşak bir sesle.

Kalçalarımı tutan elleri gevşeyerek hareket etmeme izin verdi. "En azından önce bütün bunları biraz konuşabilir miyiz?"

"Hayır, Debbie Downer[1] gibi davranmayı kes." Homurdanarak kendimi bacağına sürttüm."

"Bunu yapamayız... Böyle olmaz."

Bu herifin ne zamandan beri ahlak değerleri vardı? "Senin de istediğini biliyorum, Hardin. Kalktığını hissedebiliyorum," dedim kulağına.

Sarhoş dudaklarımdan dökülen müstehcen kelimelere inanamıyordum fakat Hardin'in dudakları pespembe, gözleri iri iri açıktı.

---

1 Karamsar yorumlarıyla bulunduğu her ortamda keyif kaçıran, Rachel Dratch tarafından canlandırılan *Saturday Night Live* karakteri. (ed.n.)

"Haydi, Hardin, beni şu masanın üzerine yatırmak istemiyor musun? Ya da yatağa? Lavaboya? Bu oda çok geniş, bir sürü olasılık var..." diye fısıldadım, kulakmemesini nazikçe ısırırken.

"Lanet olsun... Tamam. Lanet olsun," dedi ve ellerini saçlarıma daldırarak dudaklarımı dudaklarına çekti.

Hardin'in dudakları benimkilere değdiği anda vücudum alev aldı. Dudaklarımı dudaklarından çekmeden inledim ve Hardin'in de aynı ölçüde ihtirasla inlediğini duydum. Parmaklarım saçlarına daldı ve kendimi ya da ona olan ihtiyacımı kontrol edemeyerek daha sert çekiştirdim. Kendini tuttuğunu biliyordum ve bu beni delirtiyordu. Ellerim saçlarından siyah tişörtünün kenarına kaydı ve kumaşı kavrayarak yukarı çekip başının üzerine kaldırdı. Öpüşmemizi böldüğü anda Hardin hafifçe geri çekildi.

"Tessa..." diye yalvardı.

"Hardin," diye karşılık verdim ve parmaklarımı dövmelerinin üzerinde dolaştırdım. Sert kaslarının derisinin altındaki hareketlerini, siyah mürekkepli desenin vücudunu süsleyişini özlemiştim.

"Senden yararlanamam," dedi ama ben dilimi altdudağında dolaştırdığımda inledi.

Hafifçe kıkırdadım. "Konuşmayı kes."

Elim kotunun üzerinden erekliğini avuçlamak için aşağı kayarken bana direnemeyeceğini biliyordum ve bu da bana olması gerekenden daha fazla zevk veriyordu. Hardin'le bütün kontrolün bende olacağı bir durumda kalacağım hiç aklıma gelmezdi; rollerin böyle tersine dönmesi aslında eğlenceliydi.

Çok tahrik olup sertleşmişti; üzerinden kalkarak fermuarına uzandım.

17. Bölüm

Hardin

Zihnimden hızla düşünceler geçiyordu ve bunun ne kadar yanlış olduğunu biliyordum ama elimde değildi. Onu istiyordum; ona ihtiyacım vardı. Onu özlüyordum. Ona sahip olmak zorundaydım; üstelik bana iki seçenek sunmuştu: Ya onu düzecek ya da oradan gidecektim. Dolayısıyla seçeneklerim bunlarsa, onu bırakıp gitmem söz konusu olamazdı. Dudaklarından dökülen kelimeler çok tuhaf, çok beklenmedikti...

Ama çok da ateşliydi.

Küçük elleri aşağı uzanarak kotumun düğmesini çözüp fermuarını açtı. Kemerim ayak bileklerime indiğinde başımı iki yana salladım. Düzgün düşünemiyordum; mantıklı düşünemiyordum. Kendimi kaybetmiş, genellikle tatlı ama şimdi vahşi olan, neredeyse dayanamayacağım kadar delicesine âşık olduğum bu kadına kapılmıştım.

"Dur..." diye tekrarladım. Aslında durmasını istemiyordum fakat suçluluk duygusunu bastırmak için biraz direnmek istiyordum.

"Hayır... durmak yok. Yeterince bekledim." Külotumu aşağı çekip erkekliğimi eline alırken sesi yumuşak ve alaycıydı.

"Has... Tessa..."

"Fikir de bu zaten."

Onu durduramıyordum. İstesem bile. Buna, bana ihtiyacı vardı. Ve sarhoş olsun ya da olmasın, beni istemesini sağlayabilmemin tek yolu buysa kaçırmaya niyetim yoktu.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve organımı ağzına aldı. Ona baktığımda bakışlarını gözlerime dikerek gözlerini kırpıştırdı. Lanet olsun, aynı anda hem bir meleğe hem de bir iblise benziyordu;

dilini üzerimde dolaştırırken hem çok tatlı hem de çok müstehcen görünüyordu.

Erkekliğimi yüzüne dayayarak bana baktı ve sırıtarak sordu: "Bu hoşuna gidiyor mu?"

Neredeyse sadece sözleri beni boşaltacaktı. Konuşamayacak bir halde başımla onaylarken erkekliğimi o tatlı ağzına olabildiğince sokarak daha güçlü emdi. Durmasını istemiyordum ama ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Onu hissetmeliydim. "Dur," diye yalvardım ve omzundan nazikçe ittim. Başını iki yana salladı ve sonra tehlikeli bir hızla beni ağzının içinde ileri geri kaydırmaya başladı. "Tessa... lütfen," diye inledim fakat güldüğünü hissettim. Titreşimler beni zirveye taşırken, neyse ki boğazına boşalacağımı anlayınca geri çekildi.

Gülümsedi ve şişmiş dudaklarını elinin tersiyle sildi. "Tadın çok güzel."

"Lanet olsun, bu müstehcen kelimeleri nereden öğrendin sen?" diye sordum Tessa ayağa kalkarken.

"Bilmem... Böyle şeyleri hep düşünürüm. Sadece söylemeye götüm olmaz," dedi ve beni yatağa doğru çekti.

Bu sözlerine neredeyse gülecektim. Kesinlikle ondan beklenmeyecek şeylerdi ama bu gece kontrol ondaydı ve bunun gayet farkındaydı. Tam anlamıyla onun merhametine kalmış olmamdan hoşlandığını biliyordum.

Üzerindeki bu elbise her erkeği etkisiz hale getirirdi. Kumaşın vücudunu, pürüzsüz tenindeki bütün girintileri sarışı, hayatımda gördüğüm en seksi manzaraydı. Tabii onu başının üzerinden çekip şakacı bir tavırla yüzüme fırlatana kadar. İç çamaşırlarıyla kalan vücuduna bakarken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Sutyeninin beyaz danteli dolgun göğüslerini zorlukla tutabiliyor, aynı renkteki külotu hafifçe yana toplandığı için bacağıyla kasığı arasındaki yumuşak ten görünüyordu. Tenindeki neredeyse şeffaf çizgilerden utanmasına rağmen orayı öpmemden hoşlandığını biliyordum. Nedenini bilmiyordum; benim gözümde baştan aşağı kusursuzdu.

"Sıra sende." Gülümsedi ve şiltenin üzerine sırtüstü uzandı.

Beni terk ettiği günden beri bunun hayalini kuruyordum. Gerçekleşeceğini hiç sanmamıştım ama şimdi oluyordu işte. Muhtemelen bir

daha olmayacağı için bütün detayları hafızama kazımam gerektiğinin farkındaydım.

Biraz fazla duraksamış olmalıydım çünkü başını yana yatırarak bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Kendim mi başlayayım?" diye alay etti.

Tanrım, bu kadın iyice delirmiş durumda.

Cevap vermek yerine yatakta ona katıldım. Bacaklarının yanına oturdum ve sabırsız bir tavırla külotunu çekiştirdi. Ellerini kenara çekerek külotunu ben indirdim.

"Seni çok özledim," dedim fakat saçlarımı kavrayarak yüzümü istediği noktaya doğru çekti. Başımı iki yana salladım ama teslim olarak dudaklarımı kadınlığına yapıştırdım. En hassas noktasına özellikle dikkat ederek dilimi kaydırırken inleyip kıvranıyordu. Bunu ne kadar sevdiğini biliyordum. Ona ilk dokunduğumda, "Neydi o?" diye sorduğunu hatırlıyordum.

Masumiyeti beni hâlâ tahrik ediyordu.

"Ah, Tanrım, Hardin," diye inledi.

Bu sesi özlemiştim. Normalde ne kadar ıslak ne kadar hazır olduğu konusunda yorum yapardım ama şimdi söyleyecek söz bulamıyordum. Kendimi onun iniltilerine ve yatağı çekiştiren ellerine kaptırmıştım. Bir parmağımı içine daldırarak ileri geri hareket ettirmeye başladığımda daha güçlü inledi.

"Daha, Hardin, lütfen, daha," diye yalvardı ve ona istediğini verdim. İki parmağımı içinde çevirip kıvırdıktan sonra geri çektim ve yerine dilimi yerleştirdim. Doruğa yaklaştığında her zaman olduğu gibi bacaklarının kasıldığını fark ettim. Geri çekilerek parmaklarımın ona sürtünüşünü izledim ve parmaklarımın üzerine boşalırken çığlık attığını duydum; adımı haykırmıştı. Ona bakarak bütün detayları zihnime kazıdım; gözlerini sımsıkı yumuşu, dudaklarının mükemmel bir O biçiminde büzülüşü, göğsünün ve yanaklarının hafifçe kızarışı. Onu seviyordum; lanet olsun, bu kadını seviyordum. O boşaldıktan sonra kendimi tutamayarak parmaklarımı ağzıma soktum. Tadı çok güzeldi ve beni bir daha terk ettiğinde bu tadı hatırlayabilmeyi umuyordum.

Göğsünün hızla kalkıp inişi dikkatimi dağıttı ve gözleri aniden açıldı. Güzel yüzüyle sırıtıyordu ve parmağıyla bana yaklaşmamı işaret ettiğinde gülümsemekten kendimi alamadım.

"Yanında prezervatif var mı?" diye sordu ben üzerine uzanırken.

"Evet..." dedim. Gülümsemeye devam ederken hafifçe kaşlarını çattı ve bunu çok fazla düşünmemesini umdum. "Sadece alışkanlık," diye itiraf ettim.

"Umurumda değil," diye mırıldandı ve yerde duran kotuma baktı. Doğrulup oturarak pantolonumu kaptı ve ceplerini karıştırarak aradığını buldu.

Folyo paketi isteksizce elinden alarak gözlerine baktım. "Bundan emin misin?" diye sordum, yirminci kez.

"Evet. Bir daha sorarsan *senin* prezervatifini alıp *Trevor'ın* odasına giderim," diye hırladı.

Ona baktım. Bu gece acımasızdı ve onu kendimden başka bir erkekle düşünemiyordum. Belki de böyle bir şey beni öldüreceği için. Onu o aptal Noah'yla birlikte hayal etmeye çalıştığımda nabzımın yükseldiğini ve kanımın kaynadığını hissettim.

"Nasıl istersen, eminim o..." diye başladı ama elimi dudaklarına bastırarak onu susturdum.

"Sakın bu cümleyi bitirme," diye hırladım ve avucumun altında gülümsediğini hissettim. Bunun sağlıklı olmadığını, bana bu şekilde acı çektirmesinin ve benim onu sarhoşken düzmemin iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama ikimizin de kendimizi tutamadığımız açıktı. Beni istediğini bilirken onu reddedemezdim ve bir şans... Aramızdaki şeyin gücünü hatırladığında bana bir şans daha vermesi için küçük bir olasılık vardı. Elimi ağzından çekerek paketi yırtıp açtım. Ben prezervatifi takar takmaz Tessa kucağıma yerleşti.

"Önce böyle yapmak istiyorum," diye ısrar etti erkekliğimi kavrayıp kucağıma otururken. Kalçaları kasıklarıma süründüğünde yenilgiyle ve zevkle iç çektim. En tatlı ritmi yaratarak kalçalarıyla daireler çizmeye başladı. Vücudunun şekli, kalçalarının mükemmel dolgunluğu büyüleyici ve inanılmayacak kadar seksiydi. Uzun süre dayanamayacağımı biliyordum; çok uzun süredir açtım. Son zamanlarda sadece onu hayal ederek kendimi rahatlatmakla yetinmiştim.

"Konuş benimle, Hardin. Eskiden yaptığın gibi konuş benimle," diye inledi ve kollarını boynuma sararak beni kendine çekti. Çok geride kalmış gibi "eskiden" demesinden rahatsız olmuştum.

Hareketlerine uyum sağlamak için yataktan hafifçe havalandım ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Sana müstehcen şeyler fısıldamam hoşuna gidiyor, değil mi?" dedim nefes nefese. Tessa inledi. "Cevap ver," dedim ve başıyla onayladı. "Bunu biliyordum; istediğin kadar masum rolü yap ama ben seni tanıyorum." Boynunu ısırdım. Kendimi kaybederek sertçe tenini emerken iz bıraktığımdan emindim. Lanet olasıca Trevor görsün diye. Herkes görsün diye.

"Sana bunları hissettirebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyorsun... Sana başka hiç kimsenin böyle çığlık attıramayacağını biliyorsun... Kimse nerene dokunacağını bilmez," dedim ve elimi aşağı uzatıp vücutlarımızın birleştiği noktayı okşadım. Sırılsıklam olduğu için parmaklarım teninde kolayca kayıyordu.

"Ah, Tanrım..." diye mırıldandı.

"Söyle, Tessa, tek kişinin ben olduğumu söyle." Klitorisini daha dar dairelerle ovalıyor ve kalçalarımı onun ritmine uyduruyordum.

"Öylesin." Başını arkaya attı. Bana olan tutkusuyla kendini kaybetmişti ve ben de ona katılıyordum.

"Neyim?"

Yalan olsa bile söylemesine ihtiyacım vardı. Onu böyle umutsuzca arzulamam beni dehşete boğuyordu. Kalçalarını tutarak pozisyon değiştirdim ve onu sırtüstü yatağa yatırıp kendim ayakta kaldım. Daha önce hiç olmadığı kadar sert bir şekilde içinde gidip gelirken çığlıklar atıyordu. Parmaklarımı dolgun kalçalarına bastırdım. Beni hissetmesini, her şeyimi hissetmesini ve ona sahip oluşumdan hoşlanmasını istiyordum. O benim, ben de onundum. Yumuşak teni terden parıldıyor ve muhteşem görünüyordu. Hareketlerimin şiddetiyle göğüsleri ritmik bir şekilde sallanıyordu ve gözleri başının arkasına doğru dönmüştü.

"Tek kişi sensin... Hardin... tek..." dedi ve dudağını ısırışını, yüzünü tırmalayışını, sonra ellerini benim yüzüme uzatışını izledim. Altımda zevkle inleyerek kıvranırken kendini kaybedişini izliyordum... Ve çok güzeldi. Doruğa ulaşırken her şeyden vazgeçişi müthişti. Söylediği sözlerle ben de boşaldım ve tırnaklarını sırtıma geçirdiğini hissettim. Aramızdaki bu tutku harikaydı. Onu da beraberimde sürükleyerek doğruldum ve yine kucağıma oturmasına izin verdim. Kollarını sırtına

dolamıştım ve o da başını omzuma yatırmıştı. İçinde düzenli bir ritimle gidip gelirken nihayet adını haykırarak ben de prezervatife boşaldım.

Kollarımı vücudundan çözmeden geri uzandım ve parmaklarımı alnında dolaştırıp terden ıslanmış saçlarını yüzünden çekerken iç çekti. Göğsü sürekli kalkıp inerek beni sakinleştiriyordu.

"Seni seviyorum," dedim ve ona bakmaya çalıştım fakat başını çevirerek bir parmağını kabaca dudaklarıma değdirdi.

"Şişşt..."

"Beni öylece susturamazsın..." Onu yanıma devirdim ve "Bunu konuşmamız gerek," dedim yumuşak bir sesle.

Bana sarılışı az önceki sevişmemizden bile daha güzeldi ve onunla aynı yatakta uyuma düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Çok uzun zaman olmuştu. "Tamam," dedim ve alnına bir buse kondurdum. Hafifçe yüzünü buruşturdu ama benimle kavga edemeyecek kadar bitkin olduğunu biliyordum.

"Seni seviyorum," diye tekrarladım fakat o başka bir şey söylemeyince çoktan uykuya dalmış olduğunu düşünerek kendimi yatıştırdım.

İlişkimiz –ya da aramızdaki şey her neyse– bir gecede tam anlamıyla tersine dönmüştü. Aniden olmaktan korktuğum her şeye dönüşmüştüm ve şimdi Tessa üzerimde tam bir kontrole sahipti. Beni dünyanın en mutlu erkeği yapabilir ya da tek kelimesiyle ezip paramparça edebilirdi.

18. Bölüm

Tessa

Telefonumun alarmının melodisi rüyama dans eden bir penguen olarak girdi. Gerçekten, rüyadaki zihnim onu dans eden bir penguen olarak algıladı.

Ama o güzel hayal uzun sürmedi. Biraz daha kendime geldim ve başım hemen zonklamaya başladı. Doğrulup oturmaya çalıştığımda üzerimdeki bir ağırlık bana engel oldu... Biri.

Ah, hayır. Ürkütücü bir yabancıyla dans pistindeki anlarım aklıma geldi. Paniğe kapılarak hemen gözlerimi açtım... ve onun yerine neredeyse üzerime yayılmış halde yatan Hardin'in dövmeli vücuduyla karşılaştım. Başını karnıma koymuş ve bir kolunu vücuduma sarmıştı.

Ah, Tanrım. Ne yaptım ben?

Hardin'i uyandırmadan üzerimden itmeye çalıştım fakat homurdanarak yavaşça gözlerini araladı. Sonra gözlerini tekrar kapadı ve bacaklarımızı birbirinden çözerek üzerimden kalktı. Yataktan fırladım ve Hardin gözlerini tekrar açtığında bir şey söylemek yerine bir yırtıcı hayvan gibi sessizce beni izledi. Hardin'in sert bir şekilde içimde gidip gelişi ve benim onun adını haykırışımla ilgili görüntüler zihnimi dolduruyordu. *Ne yaptığımı sanıyordum ben?*

Bir şeyler söylemek istedim fakat açıkçası, ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Zihnim etkisiz hale gelmişti ve ödüm patlıyordu. Yaşadığım ikilemi hissetmiş gibi, Hardin örtüyü de beraberinde sürükleyerek ve beline sararak yataktan kalktı. Ah, Tanrım. Koltuğa oturup bana baktığında, üzerimde sadece sutyenim olduğunu fark ettim. Güdüsel bir şekilde bacaklarımı birbirine yapıştırarak tekrar yatağa oturdum.

"Bir şey söyle," dedi.

"Be... ben... ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bunun olduğuna inanamıyordum. Hardin'in burada, benim yatağımda ve çıplak olduğuna inanamıyordum.

"Üzgünüm," dedi ve başını ellerine dayadı.

Saatler önce aldığım aşırı miktardaki alkol ve önceki gece Hardin'le yatmış olmam yüzünden başım zonkluyordu. "Olmalısın," diye mırıldandım.

Saçını çekiştirdi. "Beni sen aradın."

"Sana buraya gelmeni ben söylemedim," diye karşılık verdim. Bu durumla nasıl başa çıkacağıma henüz karar verememiştim. Onunla kavga edip dışarı atmam mı, yoksa duruma bir yetişkin gibi mi yaklaşmam gerektiğini bilemiyordum.

Yataktan kalkarak banyoya yönelirken sesi de beni izledi. "Sarhoştun. Başının dertte olduğunu filan sandım. Trevor da buradaydı."

Duşu açarak aynaya baktım. Boynumda mosmor bir çürük vardı. Lanet olsun. Parmaklarımı hassas noktanın üzerinde dolaştırırken Hardin'in tenimde dolaşan dilini hatırladım. Hâlâ biraz sersem halde olmalıydım çünkü düzgün düşünemiyordum. Hayatıma devam ettiğimi sanmıştım; oysa kalbimi kıran adam otel odamdaydı ve çılgın bir ergen gibi boynumda kocaman bir çürükle dolaşıyordum.

"Tessa?" dedi ve ben sıcak suyun altına kayarken banyoya girdi. Neredeyse kaynayan su günahlarımı alıp götürürken sessiz kaldım. "Sen..." Sesi çatladı. "Dün gece olanlardan dolayı pişman mısın?"

Neden bu kadar tuhaf davranıyordu ki? Gözünü açtığı anda kibirli bir tavırla sırıtmasını ve en az beş kez "bir şey değil" filan demesini beklerdim.

"Be... ben... bilmiyorum. Evet, huzursuzum," dedim.

"Benden nefret ediyor musun... yani, öncekinden daha fazla?"

Sesindeki duygusallık içimi burktu fakat tutumumu değiştirmemem gerekiyordu. Bu durum zaten baştan aşağı bir sorundu; onu unutmaya daha yeni başlamıştım. Hayır, başlamadın, diye alay etti bilinçaltım ama ona aldırmadım.

"Hayır. Aynı sayılır," dedim.

"Ah."

Saçlarımı son kez duruladım ve duşun beni alkolün etkisinden sıyırması için dua ettim.

"Niyetim senden yararlanmak değildi, yemin ederim," dedi ben duşu kapatırken. Küçük raftan bir havlu kaparak sarındım. Üzerinde sadece külotuyla kapının kirişine yaslanmıştı ve onun da göğsüyle boynunda küçük kırmızılıklar vardı.

Bir daha asla içki içmeyecektim.

"Tessa, muhtemelen öfkeli olduğunu biliyorum ama konuşmamız gereken çok şey var."

"Hayır, yok. Sarhoştum ve seni aradım. Sen buraya geldin ve seviştik. Konuşacak başka ne var?" Elimden geldiğince sakin kalmaya çalışıyordum. Üzerimde yarattığı etkiyi bilmesini istemiyordum. Önceki gece yarattığı etkiyi.

O anda yumruk boğumlarının sıyrılmış olduğunu gördüm. "Ellerine ne oldu?" diye sordum. "Ah, Tanrım, Hardin... Trevor'ı dövdün, değil mi?!" diye bağırdım ve sonra başım acıyla zonklayınca yüzümü buruşturdum.

"Ne? Hayır, öyle bir şey yapmadım." Kendini savunmak için ellerini kaldırdı.

"O halde kim?"

Başını iki yana salladı. "Fark etmez. Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var."

"Hayır, yok. Hiçbir şey değişmedi." Makyaj çantamı açıp kapatıcımı çıkardım. Boynuma bol miktarda sürmeye başladığımda Hardin sessizce arkamda duruyordu.

"Bu bir hataydı. Seni hiç aramamalıydım," dedim sonunda, üçüncü katın bile çürüğü kapamaya yetmediğini görünce sinirlenerek.

"Bir hata filan değildi; beni özlemiş olduğun açık. Bu yüzden aradın."

"Ne? Hayır, aradım çünkü... çünkü bir kazaydı. Bunu yapmak istememiştim."

"Yalan söylüyorsun."

Beni çok iyi tanıyordu. "Biliyor musun? Neden aradığım hiç fark etmez," diye çıkıştım. "Sen buraya gelmemeliydin." Rimelimi kaparak hızlı hareketlerle bol bol sürmeye başladım.

"Evet, gelmeliydim. Sarhoştun ve neler olabileceğini ancak Tanrı bilebilirdi."

"Ah, ne gibi? Yatmamam gereken biriyle yatmam gibi mi?"

Yanakları kızardı. Çok sert davrandığımın farkındaydım fakat sarhoşken benimle yatmaması gerektiğini bilmeliydi. Islak saçlarımı fırçamla çekiştirdim.

"Hatırlarsan bana seçenek bırakmadın," dedi, aynı sertlikle.

Hatırlıyordum; kucağına oturup kasıklarına sürtündüğümü hatırlıyordum. Ya benimle sevişmesi ya da gitmesi gerektiğini söylediğimi hatırlıyordum. Beni durdurmaya çalıştığını hatırlıyordum. Davranışlarımdan dolayı dehşete kapılmıştım ve utanıyordum ama en kötüsü, onu ilk öptüğümde üzerine atladığımı iddia ettiğini de hatırlıyordum.

Öfke dalga dalga benliğime yayıldı ve saç fırçamı gürültülü bir şekilde tezgâhın üzerine savurdum. "Sakın bütün bunların suçunu bana yüklemeye kalkma, hayır diyebilirdin!" diye bağırdım.

"Dedim! Defalarca!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Neler olduğunun farkında değildim ve bunu sen de biliyordun!" diye yalan söyledim. Ne istediğimi gayet iyi biliyordum; sadece itiraf etmek istemiyordum.

Ancak önceki gece söylediğim müstehcen şeyleri tekrarlamaya başladı: "Tadın çok güzel!" "Eskiden yaptığın gibi konuş benimle!" "Tek kişi sensin, Hardin!"

Ve bu da sabrımı taşırdı.

"Defol! Hemen defol buradan!" diye bağırdım ve saate bakmak için telefonumu kaptım.

"Dün gece bana gitmemi söylemiyordun ya," dedi zalimce.

Ona döndüm. "Sen buraya gelmeden önce gayet iyiydim. Trevor buradaydı," dedim çünkü bunun onu ne kadar çıldırtacağını biliyordum.

Ama gülerek beni şaşırttı. "Ah, *lütfen*, Trevor'ın senin için yeterince iyi olmadığını ikimiz de biliyoruz. Sen beni istiyordun; sadece beni. Hâlâ istiyorsun," diye çıkıştı.

"Sarhoştum, Hardin! *Onunla* yatabilecekken neden seni isteyeyim?" Ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

Hardin'in gözlerinde parlayan şey ya acı ya da kıskançlık olmalıydı. Ona doğru bir adım attım.

"Yapma," dedi kolunu uzatarak. "Biliyor musun, hiç sorun değil. Sana o sahip olabilir! Buraya neden geldiğimi bile bilmiyorum. Böyle davranacağını tahmin etmeliydim!"

Biri müdüriyete şikâyette bulunmasın diye sesimi yükseltmemeye çalışıyordum fakat artık bunu yapabileceğimden emin değildim. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya geldin, benden yararlandın ve bir de hakaret etme cüretini mi gösteriyorsun?"

"Senden yararlanmak mı? Asıl sen benden yararlandın, Tessa! Sana hayır diyemediğimi biliyorsun ve sürekli zorlamaya devam ettin!"

Haklı olduğunu biliyordum ama çok kızgındım ve önceki gece yaptıklarımdan dolayı utanıyordum. "Kimin kimden yararlandığı fark etmez; önemli olan tek şey, şimdi buradan gidiyorsun ve bir daha da yanıma yaklaşmıyorsun," dedim kararlı bir tavırla ve vereceği karşılığı duymamak için saç kurutma makinesini çalıştırdım. Saniyeler geçmeden makinenin fişini –ve neredeyse prizi– duvardan çekti.

"Neyin var senin be?" diye bağırarak fişi tekrar taktım. "Prizi yerinden koparacaktın!"

Hardin öfkeden kuduruyordu; *onu ararken ne yaptığımı sanıyordum ki?*

"Bütün bunları konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

İçimdeki sızıya aldırmadan konuştum. "Sana söyledim, konuşacak bir şeyimiz yok. Sen beni incittin ve ben de seni bağışlayamam. O kadar. Nokta." Ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, burada yanımda olması çok hoşuma gidiyordu. Kavga edip birbirimize bağırsak bile, onu çok özlemiştim.

"Beni bağışlamayı denemedin bile," dedi çok daha yumuşak bir sesle.

"Evet, *denedim*. Zihinsel olarak bu konuyu geride bırakmaya çalıştım ama yapamıyorum. Bunun bile oyununun bir parçası olmadığına hâlâ güvenemiyorum. Beni bir daha incitmeyeceğine güvenemiyorum."

Saç maşamı fişe takarken iç çektim. "Hazırlanmam gerek."

Saç kurutma makinesini tekrar çalıştığımda banyodan çıktı ve gittiğini umdum. Diğer yandan, bir aptal gibi dışarı çıktığımda onu hâlâ yatağımda otururken bulmayı da diliyordum. Tabii ki bunu isteyen zihnimin mantıklı kısmı değildi; ihtiyaçlarıyla hiç ilgisi olmayan bir

çocuğa umutsuzca âşık olan, o saf, zavallı kızdı. Hardin'le ilişkimiz asla yürümezdi, bunu biliyordum. Keşke o masum, saf kız da bilseydi.

Hardin'in boynumda bıraktığı izi örtmesini umarak saçlarımı kıvırıp biçimlendirdim. Giysilerimi toplamak için banyodan çıkarken Hardin hâlâ yatağın üzerinde oturuyordu ve o aptal kız biraz sevindi. Kırmızı sutyenimle külotumu çantamdan çıkardım ve havluyu üzerimden indirmeden giydim. Havluyu bıraktığımda Hardin zorlukla yutkundu ama öksürerek gizlemeye çalıştı.

Bir elbiseyi başımın üzerinden geçirirken görünmez bir bağla ona çekiliyormuşum gibi hissediyordum fakat bu hisse karşı koyarak beyaz elbisemi dolaptan aldım. Durumumuz düşünülürse, şimdi onun yanında kendimi tuhaf bir şekilde rahat hissediyordum. Neden her şey böylesine kafa karıştırıcı ve yorucuydu ki? Neden böylesine karmaşık olmak zorundaydı? Ve en önemlisi, neden onu kafamdan atıp hayatıma devam edemiyordum?

"Gerçekten gitmelisin," dedim sakince.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu, ben elbisemin fermuarını çekmeye çalışırken.

"Hayır... Ben iyiyim. Hallettim."

"Dur." Ayağa kalkarak yanıma geldi. Aşkla nefret, öfkeyle sükûnet arasındaki ince çizgide yürüyorduk. Bu tuhaftı ve benim için kesinlikle zehirliydi.

Saçlarımı kaldırdım ve olması gerekenden daha yavaş bir şekilde fermuarı çekti. Nabzımın hızlandığını hissederken bana yardım etmesine izin verdiğim için kendime kızıyordum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum, bu düşünce zihnime belirir belirmez.

Eyaletin öbür ucundan buraya kadar peşimden gelmemiş gibi omuz silkti. "Vance'i aradım elbette."

"Sana oda numaramı o mu verdi?" Bu fikir hoşuma gitmemişti.

"Hayır, resepsiyon görevlisi verdi." Hafifçe sırıttı. "Bir hayli ikna edici olabilirim."

Otelin bunu yapmış olması bana kendimi daha iyi hissettirmemişti. "Bunu yapamayız... Biliyorsun, şakalar yapıp dostça davranamayız," dedim ve siyah topuklularımı giydim.

Pantolonunu alarak bacaklarına geçirmeye başladı. "Neden?"

"Çünkü birbirimize yakın olmamız ikimiz için de iyi değil."

O şeytani gamzelerini göstererek gülümsedi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi sakince ve tişörtünü giydi.

"Evet, doğru."

"Hayır."

"Lütfen gider misin artık?" diye yalvardım.

"Bunda ciddi değilsin, olmadığını biliyorum. Kalmama izin verdiğinde ne yaptığını gayet iyi biliyordun."

"Hayır, bilmiyordum," diye sızlandım. "Sarhoştum. Dün bütün gece ne yaptığımın farkında değildim; kulüpteki çocukla öpüşmemden senin odama girmene izin vermeme kadar."

Hemen ağzımı kapadım. Bunu yüksek sesle söylemiş olamazdım. Ancak Hardin'in gözlerinin fal taşı gibi açılmasına ve çene kaslarının gerilmesine bakılırsa anlaşılan söylemiştim. Baş ağrım on katına çıktı ve içimden kendimi tokatlamak geldi.

"N-n-ne? Sen ne... Az önce ne dedin sen?" diye hırladı.

"Hiç... Ben..."

"Biriyle mi *öpüştün*? Kimle?" diye sordu, az önce bir maraton koşusu tamamlamış gibi soluğu kesilmiş bir halde.

"Kulüpteki biri," diye itiraf ettim.

"Ciddi misin sen?" diye sordu. Ve başımla onaylayınca patladı. "Ne... *Gerçekten*... Ne halt ettiğini sanıyorsun, Tessa? Lanet olasıca bir kulüpte herhangi biriyle öpüşüyorsun, sonra da gelip benimle mi yatıyorsun? *Kimsin* sen be?" Elleriyle yüzünü sıvazladı. Onu sandığım kadar iyi tanıyorsam, bir şeyleri kırıp dökmeye hazırlanıyordu.

"Oluverdi işte. Oradan birlikte filan da çıkmadık zaten," diye kendimi savunmaya çalıştım ama konuştukça batıyordum.

"Vay canına... İnanılmazsın. Benim Tessam bir kulüpte lanet olasıca bir yabancıyla asla öpüşmezdi!" diye bağırdı.

"'Benim Tessam'mı? Öyle biri yok," dedim.

Tekrar tekrar başını iki yana salladı. Sonunda gözlerimin içine bakarak konuştu: "Biliyor musun? Sen *haklısın*. Sadece bil diye söylüyorum, sen o çocukla öpüşürken... ben de Molly'yi düzüyordum!"

19. Bölüm

Tessa

Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum. Molly'yi düzüyordum.

Kapıyı çarpıp hayatımdan sonsuza dek çıktıktan uzun süre sonra bile Hardin'in sözleri zihnimde yankılanıyordu. Diğerleriyle buluşmak için aşağı inmeden önce biraz sakinleşmeye çalıştım.

Hardin'in benimle oyun oynadığını, hâlâ o sürtükle koklaştığını tahmin etmem gerekirdi. Tanrım, muhtemelen benimle "çıkarken" bile onunla düşüp kalkmış olmalıydı. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim ki? Önceki gece beni sevdiğini söylediğinde ona neredeyse inanmıştım; yoksa neden Seattle'dan buraya kadar gelecekti ki? Ancak cevabı şuydu: Çünkü o Hardin'di ve sırf benimle uğraşmak için her şeyi yapardı. Her zaman yapmıştı ve her zaman da yapacaktı. Kafamı asıl karıştıran, o çocukla öpüştüğümü ağzımdan kaçırdığım ve önceki gece her şey benim başımın altından çıkmasına rağmen temelde hatayı Hardin'e yüklediğim için duyduğum suçluluk duygusuydu. Bunu ona –ya da kendime– itiraf etmek istemiyordum işte.

Onu ve Molly'yi birlikte hayal etmek midemi ağzıma getiriyordu. Yakında bir şeyler yemezsem kusacaktım. Sadece alkolün etkisinden değil, Hardin'in itirafından dolayı. Molly... Başka kimse yokmuş gibi... O kızdan tiksiniyordum. Hardin'le yatmasının bana yine acı vereceğini bildiği için onu aptalca sırıtırken zihnimde canlandırabiliyordum.

Bu düşünceler akbabalar gibi etrafımda dönüp duruyordu; tıpkı kendimi tam bir sinir krizinin eşiğinden geri çekene kadar. Gözle

rimin uçlarını bir kâğıt mendille sildim ve çantamı aldım. Asansöre bindiğimde neredeyse yine kendimi kaybediyordum fakat zemin kata ulaşana kadar kontrolümü geri kazanmıştım.

"Tessa!" diye seslendi Trevor lobinin diğer tarafından. "Günaydın," dedi bana bir fincan kahve verirken.

"Teşekkür ederim. Trevor, Hardin'in dün geceki davranışı için özür dilerim..." diye başladım.

"Sorun değil, gerçekten. O biraz... heyecanlı?.."

Neredeyse gülecektim ama bunu yapma düşüncesi yine midemi bulandırdı. "Şey, evet... *heyecanlı*," diye mırıldandım ve kahvemi yudumladım.

Telefonuna bir göz attıktan sonra cebine geri koydu. "Kimberly ve Christian birazdan iner." Gülümsedi. "Eh... Hardin hâlâ burada mı?"

"Hayır. Ve geri de dönmeyecek." Hiç umursamıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. "İyi uyudun mu?" diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Evet ama senin için endişelendim." Trevor'ın bakışları boynuma döndü ve çürüğün görünmemesi için saçımla oynadım.

"Endişelendin mi? Neden?"

"Sana bir şey sorabilir miyim? Niyetim seni üzmek değil..." Sesi temkinliydi ve bu beni biraz germişti.

"Evet... Sor haydi."

"Hardin... bilirsin... seni hiç incitmedi, değil mi?" Trevor bakışlarını yere indirdi.

"Ne? Çok kavga ettik, dolayısıyla evet, beni sürekli incitti," diye cevap verdim ve lezzetli kahveden bir yudum daha aldım.

Aptal aptal bana baktı. "Yani, *fiziksel* olarak demek istedim," diye mırıldandı.

Başımı aniden yana çevirerek ona baktım. Hardin'in bana vurup vurmadığını sormamıştı, değil mi? Bu düşünceyle yüzümü buruşturdum. "Hayır! Elbette hayır. Bunu asla yapmaz."

Trevor'ın bakışları, gerçekten beni gücendirme niyetinde olmadığını gösteriyordu. "Özür dilerim... O kadar şiddet eğilimli ve öfkeli görünüyor ki."

"Hardin öfkelidir ve bazen şiddet eğilimi gösterir ama beni o şekilde asla ama asla incitmez." Hardin'i böyle bir şeyle suçladığı için Trevor'a karşı tuhaf bir öfke duydum. Hardin'i hiç tanımıyordu... Ama sonuçta, görünüşe bakılırsa ben de tanımıyordum.

Birkaç dakika sessizce durduk ve sonunda Kimberly'nin bize yaklaşan sarı saçlarını görene kadar bunu düşündüm.

"Gerçekten özür dilerim. Sadece daha iyi davranışları hak ettiğini düşünüyorum," dedi Trevor sakince, diğerleri bize katılmadan önce.

"Kendimi berbat hissediyorum. Kesinlikle berbat," diye homurdandı Kimberly.

"Ben de; başım beni öldürüyor," dedim, uzun bir koridordan konferans merkezine doğru yürürken.

"Ama sen çok iyi görünüyorsun. Diğer yandan bense yataktan sürünerek kalkmışım gibi görünüyorum," dedi.

"Hiç de değil," dedi Christian, Kimberly'yi alnından öperek.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Fakat senin görüşün tarafsız değil." Kimberly güldü ve şakaklarını ovaladı.

Trevor gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa bu gece dışarı çıkmayacağız." Herkes aynı fikirdeydi.

Konferans salonuna ulaştığımızda doğruca kahvaltı büfesine yöneldim ve bir kâse kahvaltılık gevrek kaptım. Olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde yerken Hardin'in sözlerini bir türlü kafamdan atamıyordum. Keşke onu en azından bir kez daha öpseydim... Hayır, *bunu dilemiyorum.* Hâlâ sarhoş olmalıydım.

Seminerler çabucak akıp geçti ve açılış konuşmacısının sesi salonda biraz fazla güçlü patlarken Kimberly yüzünü buruşturmasına rağmen, öğle yemeği zamanı geldiğinde benim baş ağrım büyük ölçüde geçmişti.

Öğle yemeği. Hardin şimdiye kadar geri dönmüş ve şimdi Molly'nin yanında olmalıydı. Sırf bana inat olsun diye doğruca ona gittiğinden emindim. Bizim odamızda yatmışlar mıydı? Yani, *eski* odamızda? Bizim olması gereken yatakta? Önceki gece bana dokunurken adını nasıl inleyerek söylediğini hatırlayınca Molly'nin vücudu benimkinin yerini aldı. Hardin ve Molly'den başka bir şey göremiyordum. Molly ve Hardin.

"Beni duydun mu?" diye sordu Trevor yanıma otururken.

Özür dileyen bir tavırla gülümsedim. "Affedersin, dalmışım."

"Herkes otelde kalacağına göre, bu akşam birlikte yemek ister misin diye sordum." Masmavi parıldayan gözlerine baktım ve ben hemen cevap vermeyince kekeledi: "Ta... tabii istemiyorsan... sorun değil."

"Aslında bunu çok isterim," dedim.

"Gerçekten mi?" dedi heyecanla. Özellikle Hardin'in davranışlarından sonra onu geri çevireceğimi sandığını görebiliyordum.

Yine konuşmacıları dinleyerek geçen dört saat boyunca, çılgın eski sevgilim kendisine o şekilde davranmış olmasına rağmen Trevor'ın benimle hâlâ dışarı çıkmak istemesi fikrinin kalbimi ısıtmasına izin verdim.

"Tanrı'ya şükür, bitti. *Uykuya* ihtiyacım var," diye homurdandı Kimberly, hep birlikte asansöre binerken.

"Anlaşılan eskisi kadar genç değilsin," diye takıldı Christian ve Kimberly gözlerini devirerek onun omzuna yaslandı.

"Tessa, yarın bu ikisi toplantılara girip çıkarken biz seninle alışverişe gideceğiz," dedi ve gözlerini kapadı.

Bence bu harika bir fikirdi. Seattle'da Trevor'la birlikte sakin ve güzel bir yemek gibi; aslında Hardin'le geçirdiğim vahşi geceden sonra *inanılmaz* geliyordu. Bu hafta sonu davranışlarımdan dolayı zaten biraz huzursuzdum; bir yabancıyla öpüşmüştüm, Hardin'i benimle sevişmeye zorlamıştım ve şimdi de üçüncü bir erkekle yemeğe çıkıyordum. Ancak bunlar arasında en zararsızı sonuncusuydu ve en azından fiziksel bir yönü olmayacağını biliyordum.

Senin için olmayacağı kesin ama Hardin ve Molly için... diye kışkırtıp duruyordu bilinçaltım.

Tanrım, o kız gerçekten sinirimi bozuyordu.

Odamın kapısına gelince Trevor durdu. "Saat altı buçukta seni almaya gelirim, uygun mu?"

Ona gülümseyerek ve başımla onaylayarak cevap verdikten sonra suç mahalline girdim.

Trevor'la yemeğe gitmeden önce biraz kestirme niyetindeydim ama bunun yerine yine duş aldım. Önceki gece olanlardan dolayı kendimi kirli hissediyordum ve Hardin'in kokusunu vücudumdan

atmak zorundaydım. İki hafta önce bugün şimdi her şeyin çok farklı olacağını, Hardin'le birlikte Noel'i kutlamak için Londra'daki annesini ziyarete gideceğimizi sanıyordum. Şimdiyse kendime ait bir yerim bile yoktu ki bu da annemi aramam gerektiğini hatırlattı. Önceki gece beni defalarca aramıştı.

Duştan çıktıktan sonra tekrar makyaj yapmaya başlarken hızlı arama tuşuna bastım.

"Alo, Theresa," dedi, soğuk bir sesle.

"Selam, dün gece seni arayamadığım için özür dilerim. Şu yayıncılık konferansı için Seattle'dayım ve yemekte müşterilerle konuşuyorduk."

"Ah, eminim doğrudur. O da orada mı?" diye sordu ve bunu sorması beni afallattı.

"Hayır... Neden sordun ki?" dedim elimden geldiğince kayıtsızca.

"Çünkü dün gece nerede olduğunu öğrenmek için burayı aradı. Ona numaramı vermenden hoşlanmadım; onunla ilgili düşüncelerimi biliyorsun, Theresa."

"Numaranı ben verme..."

"İkinizin ilişkinizi bitirdiğinizi sanıyordum?" diye böldü.

"Bitirdik. Yani ben bitirdim. Muhtemelen evle ilgili sorması gereken bir şey filan olmuştur," diye yalan söyledim. Annemin evini bile aradıysa, Hardin bana ulaşmak için gerçekten kararlı olmalıydı. Bu düşünce beni hem incitti hem de memnun etti.

"Sözünü etmişken, Noel tatili bitene kadar seni bir yurda yerleştirmemiz mümkün değil fakat hafta boyunca işe ve okula gitmeyeceğine göre buraya gelebilirsin."

"Ah... tamam," dedim. Tatilimi annemin evinde geçirmek istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Pazartesi görüşürüz. Ve Tessa, kendin için neyin doğru olduğunu biliyorsan, o çocuktan uzak durursun," dedi ve telefonu kapadı.

Koca bir haftayı annemin evinde geçirmek cehennem gibi olacaktı; on sekiz yıl boyunca orada nasıl yaşadığımı bilmiyordum. Açıkçası, özgürlüğün tadını alana kadar ne denli kötü bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Belki de Hardin salı günü yurt dışına çıkacak olduğundan, o motelde iki gece daha kalabilir ve o gittikten sonra eve

geçebilirdim. Oraya bir daha gitmek istemesem de kontratın üzerinde hâlâ benim adım vardı ve ayrıca haberi bile olmazdı.

Telefonumu karıştırırken beni aramadığını ya da mesaj göndermediğini fark ettim ama bunu yapmayacağını elbette ki biliyordum. Molly'yle yattıktan sonra bunu yüzüme söyleyebildiğine inanamıyordum. En kötüsü de başka biriyle öpüştüğümü söylemiş olmasam, bunu bana asla söylemeyecek olmasıydı. Tıpkı "ilişkimizi" başlatan bahis gibi. Bu da ona güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

Hazırlığımı bitirince düz siyah bir elbise giymeye karar verdim. Kabarık pilili eteklerle geçen günlerim çok gerilerde kalmıştı. Boynuma bir kat daha kapatıcı sürdüm ve Trevor'ın gelmesini bekledim. Gerçekten de saat tam altı buçukta kapıyı vurdu.

20. Bölüm

Hardin

Babamın dev gibi evine bakarken içeri girip girmeme konusunda kararsızdım.

Karen dışarı bir sürü ışık, minik Noel ağaçları ve dans eder gibi görünen bir Ren geyiği yerleştirmişti. Arabamdan inerken, bahçedeki şişme Noel Baba benimle alay ediyormuş gibi görünerek esintiyle salınıyordu. Kapıyı kapamadan önce yırtılmış uçak bileti parçaları koltuğun üzerine savruldu.

Kullanılmayan uçak biletlerinin parasını geri alıp alamayacağımı öğrenmek için telefon açmam gerekiyordu; aksi takdirde iki bin doları havaya savurmuş olacaktım. Muhtemelen tek başıma gidip bu berbat ülkeden biraz uzaklaşmalıydım fakat nedense, Tessa benimle gelmeyeceği için Londra'ya gitme fikri o kadar da cazip gelmiyordu. Onun yerine annemin buraya gelmeye karar vermesi beni memnun etmişti. Amerika'ya geleceği için gerçekten heyecanlı gibiydi.

Babamın evinin zilini çalarken, neden buraya geldiğim konusunda bir bahane bulmaya çalıştım. Ancak bir şey bulamadan Landon karşımda belirdi.

"Selam," dedim Landon içeri girmem için kapıyı ardına kadar açarken.

"Selam mı?" diye tekrarladı.

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi ceplerime soktum.

"Tessa burada yok," dedi ve bana aldırmadan salona doğru yürüdü.

"Evet... Biliyorum. Seattle'da," dedim birkaç adım arkasından onu izleyerek.

"Eee..."

"Ben... şey... seninle konuşmaya geldim... ya da babamla, yani Ken'le. Veya annenle," diye geveledim.

"Konuşmak mı? Hangi konuda?" Elindeki kitabın içinden ayracı çıkararak okumaya başladı. İçimden kitabı elinden kapıp ateşe atmak geldi ama bu bana bir şey kazandırmazdı.

"Tessa," dedim sakince. Kahkahalara boğulmasını beklerken parmaklarımla dudak pirsingimi kurcaladım.

Bana bakarak kitabı kapadı. "Şunu netleştirelim... Tessa seni görmek istemediği için benimle konuşmaya mı geldin? Ya da babanla. Ya da hatta annemle mi?"

"Evet... Sanırım..." Tanrım, bu herif çok sinir bozucuydu. Yeterince küçük düşmüştüm zaten.

"Pekâlâ... Senin için tam olarak ne yapabilirim? Ben, şahsen, Tessa'nın seninle bir daha konuşacağını sanmıyorum ve açıkçası, senin de şimdiye kadar konuyu kapamış olacağını sanıyordum."

"Ukalalık etmeyi bırak. Batırdığımı biliyorum... ama onu seviyorum, Landon. Ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Sadece şu anda kırgın."

Landon derin bir nefes aldı ve parmaklarıyla çenesini ovaladı.

"Bilmiyorum, Hardin. Yaptığın şey gerçekten bağışlanamaz. O sana güvenmişti; sense onu yerin dibine geçirdin."

"Biliyorum... Biliyorum. Lanet olsun, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

İç çekti. "Bak, buraya böyle yardım istemeye gelişine bakılırsa, bence durumu ne kadar berbat bir hale getirdiğini anlamışsın."

"Sence ne yapmalıyım peki? Onun arkadaşı olarak değil, benim... bilirsin, babamın üvey oğlu olarak soruyorum."

"Yani üvey kardeşin mi? Üvey kardeşin." Gülümsedi. Ben gözlerimi devirince güldü. "Eh, seninle hiç konuştu mu?" diye sordu Landon.

"Evet... Aslını istersen dün gece Seattle'a gittim ve onunla kalmama izin verdi," dedim.

"*Ne* yaptı?" Buna gerçekten şaşırdığı belliydi.

"Evet, sarhoştu. Yani *gerçekten* sarhoştu ve tam anlamıyla beni onu düzmeye *zorladı*." Kelime seçimim karşısında yüzünü ekşittiğini fark ettim. "Affedersin... Yani onunla yatmamı istedi. Şey, *zorlamadı*

çünkü ben de istiyordum, yani nasıl hayır diyebilirdim... o..." *Landon'a bunları ne diye anlatıyorum ki?*

Landon ellerini havaya doğru salladı. "Tamam! Tamam! Anladım, Tanrım."

"Her neyse, bu sabah bana başka biriyle öpüştüğünü söylediği için ben de söylememem gereken bir şey söyledim."

"Tessa biriyle mi öpüşmüş?" diye sordu açıkça bir hayretle.

"Evet... lanet olasıca bir gece kulübünde çocuğun biriyle." Homurdandım. Bunu tekrar düşünmek istemiyordum.

"Vay canına, sana gerçekten kızmış," dedi Landon.

"Biliyorum."

"Bu sabah senin ona söylediğin neydi?"

"Ona dün Molly'yi düzdüğümü söyledim," diye itiraf ettim.

"Yaptın mı? Yani... Molly'yle yattın mı?"

"Hayır, Tanrım, hayır." Başımı iki yana salladım.

Burada neler oluyor böyle; herkes bir yana, kalbimi açmak için bula bula Landon'ı mı buldum?

"O halde neden bunu yaptığını söyledin?"

"Çünkü beni kızdırdı." Omuz silktim. "Başka biriyle öpüşmüş."

"Tamam... Sen de sırf onu incitmek için, nefret ettiğini, tiksindiğini bildiğin için Molly'yle yattığını mı söyledin?"

"Evet..."

"İyi fikir." Gözlerini devirdi.

Bu kibirli tavrını görmezden geldim. "Sence beni seviyor mu?" diye sordum çünkü bilmem gerekiyordu.

Landon aniden başını kaldırdı ve bana ciddi bir tavırla baktı. "Bilmiyorum..." Berbat bir yalancıydı.

"Söyle bana. Benim dışımda onu en iyi tanıyan sensin."

"Seni seviyor. Ancak ona ihanet ettiğin için senin onu asla sevmediğine inanıyor," diye açıkladı Landon.

Kalbim bir kez daha kırıldı. Landon'dan yardım istediğime inanamıyordum ama buna ihtiyacım vardı. "Ne yapabilirim? Bana yardım eder misin?"

"Bilmiyorum..." Kararsız gözlerle bana baktı ama çaresizliğimi anlamış olmalıydı. "Sanırım onunla konuşmayı deneyebilirim. Yarın doğum günü... bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette biliyorum. Onunla planınız mı var?" diye sordum. Olmasa iyi olurdu.

"Hayır, annesinin evine gideceğini söyledi."

"Annesinin evine mi? Neden? Onunla ne zaman konuştun?"

"İki saat önce bana mesaj attı. Başka ne yapacaktı ki? Doğum gününde tek başına bir motelde mi kalacaktı?"

Son sorusunu duymazdan geldim. Bu sabah öfkemi kontrol edebilseydim, belki onunla bir gece daha geçirmeme izin verebilirdi. Oysa o hâlâ Seattle'da ve lanet olasıca Trevor'la birlikteydi.

Merdivenden birinin indiğini duydum ve biraz sonra babam kapıda göründü. "Senin sesini duyduğumu sandım..."

"Evet... Landon'la konuşmaya geldim," diye yalan söyledim. Şey, tam olarak yalan değildi; ilk gördüğüm kişiyle konuşacaktım.

Zavallı durumundaydım.

Babam şaşkın gözlerle baktı. "Öyle mi?"

"Evet. Şey, ayrıca, salı sabahı annem geliyor," dedim. "Noel için."

"Bunu duyduğuma sevindim. Seni özlediğini biliyorum," dedi babam.

İlk dürtüm bir karşılık vermek, ne kadar berbat bir baba olduğuyla ilgili yorum yapmaktı ama açıkçası, hiç içimden gelmiyordu.

"Eh, sizi baş başa bırakayım o zaman," dedi babam ve tekrar basamakları çıktı. "Ah, Hardin?" dedi babam merdivenin yarısına geldiğinde.

"Evet?"

"Gelmene sevindim."

"Tamam," dedim. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Babam gergin bir tavırla gülümsedi ve üst kata doğru devam etti.

Bugün berbat geçiyordu. Başım zonkluyordu. "Şey... Sanırım gitsem iyi olur..." dedim Landon'a. Başıyla onayladı.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi ben kapıya yürürken.

"Teşekkürler." İkimiz de mahcup bir tavırla kapıda durunca kendimi tutamayarak mırıldandım: "Sana sarılacağımı filan sanmıyorsun, değil mi?"

Kapıdan çıkarken güldüğünü ve kapıyı kapadığını duydum.

21. Bölüm

Tessa

"Noel için büyük planlar var mı?" diye sordu Trevor.

Ağzımdaki *ravioli*'nin tadını çıkarırken biraz beklemesi için bir parmağımı kaldırdım. Buradaki yemekler harikaydı ve midesine düşkün biri olmasam da buranın beş yıldızlı bir restoran olması gerektiğini tahmin edebiliyordum.

"Pek sayılmaz. Sadece haftayı geçirmek için annemin evine gidiyorum. Ya sen?"

"Aslını istersen, bir barınakta gönüllü çalışacağım. Ohio'ya geri dönmeyi gerçekten istemiyorum. Birkaç kuzenim ve akrabam var ama annem öldüğünden beri orada benim için pek bir şey kalmadı," diye açıkladı.

"Ah, Trevor, annen için çok üzüldüm. Fakat gönüllü çalışman çok nazik bir davranış." Anlayışlı bir tavırla gülümsedim ve son mantı parçasını da ağzıma attım. O da ilk lokma kadar güzeldi ama Trevor'ın bu açıklamasıyla yemeğimden biraz daha az zevk alırken, böyle bir akşam yemeği için daha fazla şükrettim. Bu tuhaf mıydı?

Bir süre daha konuştuk ve tatlı olarak üzerine karamel dökülmüş inanılmaz bir unsuz çikolatalı pasta yedik. Sonrasında garson hesabımızı getirdiğinde Trevor cüzdanını çıkardı.

"Hesabın yarısını ödemek için ısrar eden kadınlardan değilsin, değil mi?" diye takıldı.

"Hah!" Güldüm. "Belki burası McDonald's olsaydı."

Güldü fakat bir şey söylemedi. Hardin olsa yorumumun feminizmi nasıl elli yıl geri götürdüğü konusunda aptalca ve alaycı bir şeyler söylerdi.

Karla karışık yağmurun hafifçe yağmaya başladığım görünce Trevor bana taksi gelene kadar içeride beklememi söyledi ki bu çok düşünceli bir davranıştı. Biraz sonra pencereden bana el salladı ve bir an önce sıcak taksiye binmek için koşturdum.

"Eh, yayıncılık sektörüne girmene neden olan neydi?" diye sordu, otele geri dönerken.

"Şey, okumayı seviyorum; yaptığım tek şey bu. İlgimi çeken tek şey. Dolayısıyla benim için doğal bir kariyer tercihi oldu. Bir gün yazar olmak istiyorum ama şimdilik Vance'de yaptığım iş hoşuma gidiyor," dedim.

Gülümsedi. "Benim için de muhasebecilik aynı. İlgimi çeken başka bir şey olmadı. Küçük yaşlardan itibaren sayılarla ilgili bir şey yapacağımı belli etmişim."

Ben matematikten nefret ederdim ama o anlatmaya devam ederken sadece gülümsedim. "Peki, sen okumayı seviyor musun?" diye sordum anlatacaklarını bitirdiğinde. O sırada otelin önüne yanaşıyorduk.

"Evet, sayılır. Çoğunlukla kurgusal olmayan şeyleri."

"Ah... neden?" Sormaktan kendimi alamadım.

Omuz silkti. "Kurgu gerçekten pek ilgimi çekmiyor." Trevor arabadan indi ve inmeme yardım etmek için bana elini uzattı.

"Nasıl olur?" diye sordum ve inmek için elini tuttum. "Kitap okumanın en güzel tarafı, gerçek hayattan kaçmak ve yüzlerce, hatta binlerce farklı hayatı yaşayabilmektir. Kurgu dışı yazınlarda bu gücü bulamazsın; seni kurgunun yapabileceği şekilde değiştiremez."

"Değiştirmek mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Evet, değiştirmek. Hiç etkilenmiyorsan –yani bir nebze bile– o zaman doğru kitabı okumuyorsun demektir." Lobiden geçerken duvarlardaki harika sanat eserlerine baktım. "Okuduğum her romanın benim bir parçam haline geldiğini, beni olduğum kişi haline getirdiğini düşünürüm."

"Çok tutkulusun!" Güldü.

"Evet... Sanırım öyleyim," dedim. Hardin benimle hemfikir olurdu; bu sohbeti saatlerce, hatta belki günlerce sürdürebilirdik.

Asansörle yukarı çıkarken nispeten sessizdik ve indiğimizde Trevor koridorda yarım adım arkamdan yürüdü. Saat daha dokuz olmasına rağmen çok yorgundum ve yatıp uyumaya hazırdım.

Odamın kapısına ulaştığımızda Trevor gülümsedi. "Bu gece seninle harika zaman geçirdim. Yemek davetimi kabul ettiğin için teşekkürler."

"Asıl davet için *sana* teşekkürler," diye karşılık verdim gülümseyerek.

"Seninle zaman geçirmek gerçekten güzeldi; çok ortak noktamız var. Seninle tekrar görüşmek isterim." Cevabımı bekledi ve sonra açıklama gereği duydu: "İş ortamı dışında yani."

"Evet, bunu ben de isterim," dedim.

Bana doğru bir adım atınca donup kaldım. Elini kalçama koyarak bana doğru eğildi.

"Şey... Bunun için doğru zaman olduğunu sanmıyorum," dedim.

Utançtan yanakları kızardı ve onu geri çevirdiğim için kendimi çok kötü hissettim.

"Ah, anlıyorum. Affedersin. Be-ben... bunu yapmamalıydım," dedi.

"Hayır, sorun değil. Sadece ben buna hazır değilim..." diye açıkladım. Gülümsedi.

"Anlıyorum. Artık gitsem iyi olur. İyi geceler, Tessa," dedi ve yürüyüp gitti.

Odama girer girmez, tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağa uzanmadan önce soyunup soyunmama konusunda kararsız kaldım. Yorgundum, çok yorgun. Karar verirken uzanmaya karar verdim ve dakikalar geçmeden kendimden geçtim.

Ertesi gün Kimberly'yle zaman hızla akıp geçti ve alışverişten çok dedikodu yaptık.

"Dün gece nasıldı?" diye sordu.

Tırnaklarımı törpüleyen kadın merakla başını kaldırınca ona gülümsedim. "Güzeldi. Hardin'le yemeğe gittik," dedim. Kimberly'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hardin mi?"

"Trevor. Yani Trevor demek istedim." O anda manikür yaptırıyor olmasam, alnıma bir tokat patlatırdım.

"Hmmm..." diye takıldı Kimberly ve gözlerimi devirdim.

Manikürden sonra bir bonmarşe bulduk. Bir sürü ayakkabıya baktık ve hoşuma giden bir şeyler gördüm fakat almak istediğim bir şey bulamadım. Kimberly çok sayıda giysi alırken, hevesi bana alışverişi *gerçekten* sevdiğini hissettirdi.

Erkek reyonundan geçerken raftan lacivert bir gömlek aldı. "Christian'a da bir gömlek alayım. İşin asıl eğlenceli tarafı, onun için para harcamamdan hoşlanmaması."

"Onun... anlarsın, çok parası yok mu zaten?" diye sordum fazla meraklı görünmemeye çalışarak.

"Ah, evet. Hem de bir sürü. Ama dışarı çıktığımızda kendi paramı harcamayı severim. Onunla parası için birlikte değilim," dedi, gururla.

Kimberly'yle tanıştığıma seviniyordum. Landon dışında şu anda tek arkadaşım oydu ve daha önce de hemcinslerimden çok fazla arkadaşım olmadığı için bu biraz yeni bir şeydi.

Buna rağmen Christian aradığında ve bizi alacak arabayı ayarladığında sevindim. Seattle'da inanılmayacak kadar güzel zaman geçirmiştim ama aynı zamanda berbat anlarım da olmuştu. Eve dönerken bütün yol boyunca uyudum ve beni yine motele bırakmalarını istedim. Arabamı daha önce olduğu yere park edilmiş görünce şaşırdım.

İki gecelik daha ücret ödedim ve anneme hasta olduğumu, gıda zehirlenmesinden şüphelendiğimi yazdığım bir mesaj attım. Cevap vermedi; ben de bu yüzden pijamalarımı giyip televizyonu açtım. Hiçbir şey yoktu –yani hiç yayın yoktu– ve ben de kitap okumayı tercih ederdim zaten. Arabamın anahtarlarını kapıp çantamı almak için dışarı çıktım.

Arabamın kapısını açtığımda gözüme siyah bir şey ilişti. Bir e-kitap okuyucu mu?

Elime alınca üzerinde küçük bir Post-it buldum. *İyi ki Doğdun; Hardin.* Önce içim sızladı, sonra kalbim buz kesti. Portatif okuma aletleri fikrinden asla hoşlanmamıştım. Bir kitabı elimde tutmayı tercih ederdim. Ancak bu hafta sonu katıldığım konferanstan sonra bu konudaki görüşüm biraz değişmişti. Ayrıca onca kâğıt çıktısı alıp ziyana neden olmaktansa üzerinde çalıştığım işleri taşımam daha kolay olacaktı.

Yine de Hardin'den aldığım *Uğultulu Tepeler*'i bagajdan kaparak odama geri döndüm. Aleti açtığımda önce gülümsedim, sonra da hıçkırdım. Masaüstü ekranında *Tess* isimli bir dosya vardı; parmağımla tıkladığımda Hardin'le üzerinde tartıştığımız, kavga ettiğimiz ve hatta güldüğümüz bütün romanların uzun bir listesi döküldü.

22. Bölüm

Tessa

Nihayet uyandığımda saat öğleden sonra ikiydi. Öğle saati bir yana, en son ne zaman saat on birden geç uyandığımı hatırlamıyordum ama sabahın dördüne kadar kitap okuduğum ve Hardin'in harika hediyesini karıştırdığım için kendimi bağışlayabilirdim. Çok düşünceli bir hareketti ve hayatımda aldığım en iyi hediyeydi.

Komodinin üzerinden telefonumu alarak cevapsız aramalarıma baktım. Annem iki, Landon bir kez aramıştı. Gelen kutumda birkaç doğum günü mesajı vardı ve biri de Noah'dan geliyordu. Doğum günleri benim için asla o kadar önemli olmamıştı fakat bugünü tek başıma geçirme fikrine de bayılmıyordum açıkçası.

Eh, yalnız olmayacaktım. Catherine Earnshaw ve Elizabeth Bennet, annemden çok daha iyi dostlardı.

Bir sürü Çin yemeği sipariş ettim ve bütün günü pijamalarımla geçirdim. Annemi arayıp "hasta" olduğumu söylediğimde sinirli olduğunu fark ettim. Bana inanmadığını biliyordum ama açıkçası, umurumda da değildi. Bugün benim doğum günümdü ve canım ne isterse yapabilirdim; eğer dışarıdan söylediğim yemeklerle ve yeni oyuncağımla yatakta uzanmayı tercih ediyorsam, o zaman bunu yapacaktım.

Parmaklarım birkaç kez Hardin'in numarasını tuşlamak istedi fakat onlara engel oldum. Hediyesi ne kadar harika olursa olsun, sonuçta Molly'yle yatmıştı. Beni daha fazla incitemeyeceğini düşündüğüm her seferinde bunu yapabiliyordu. Trevor'la cumartesi günkü akşam yemeğimizi düşünmeye başladım. Nazik ve etkileyici Trevor. Söylediklerinde samimiydi ve bana sürekli iltifat ediyordu. Bana bağırıp çağırmıyor, sinirimi bozmuyordu. Bana asla yalan söylememişti. Ne

düşündüğünü ya da neler hissettiğini tahmin etmek zorunda kalmıyordum. Akıllı, eğitimli, başarılı biriydi ve tatil günlerinde barınaklarda gönüllü çalışıyordu. Hardin'le kıyaslandığında son derece mükemmeldi.

Ancak onu Hardin'le kıyaslamamalıydım. Trevor biraz sıkıcıydı, evet; Hardin'le benim gibi romanlara da tutkun değildi. Fakat hasarlı bir ortak geçmişimiz de yoktu.

Hardin'le ilgili en sinir bozucu şey, kabalığı ve bütün kusurlarıyla kişiliğini gerçekten seviyor olmamdı. Komikti, kurnazdı ve istediğinde çok tatlı olabiliyordu. Bu hediyesi kafamı karıştırıyordu; bana yaptıklarını hatırlamak zorundaydım. Bütün yalanları, sırları ve en kötüsü de Molly'yle yatmış olması.

Landon'a teşekkür mesajı attım ve saniyeler geçmeden cevap vererek kaldığım yerin adresini sordu. Ona buraya kadar gelmemesini söylemek istiyordum ama aynı zamanda günümün geri kalanını yapayalnız geçirmek de istemiyordum. Giyinmedim; sadece tişörtümün altından bir sutyen giydim ve Landon'ın gelmesini beklerken okumaya devam ettim.

Bir saat sonra kapı vuruldu ve açtığımda, o tanıdık, sıcak gülümsemesi karşısında ben de gülümsedim. Beni çekip sarıldı.

"Doğum günün kutlu olsun, Tessa," dedi yüzünü saçlarıma gömerek.

"Teşekkür ederim," dedim ona daha sıkı sarılırken.

Beni bırakıp çalışma masasının sandalyesine oturdu. "Biraz daha büyüdün mü bakalım?"

"Hayır... Şey, evet. Geçen hafta on yaş daha büyümüşüm gibi hissediyorum."

Bana hafifçe gülümsedi fakat bir şey söylemedi.

"Dışarıdan yemek söyledim; istersen daha çok var," dedim.

Dönerek beyaz köpük kutuyu aldı ve masanın üzerinden plastik bir çatal kaptı. "Teşekkürler. Ee, bütün gün yaptığın şey bu muydu?" diye sordu.

"Kesinlikle." Yatağın üzerine bağdaş kurarak otururken güldüm.

Landon lokmasını çiğnerken arkama bakarak bir kaşını kaldırdı. "Bir e-kitap okuyucu mu aldın? Onlardan nefret ettiğini sanıyordum."

"Şey... Ediyordum ama artık bayıldığımı söyleyebilirim." Aleti alarak hayranlıkla baktım. "Binlerce kitap parmağımın ucunda! Bundan daha iyisi olabilir mi?" Gülümseyerek başımı yana yatırdım.

"Eh, doğum gününde kendine hediye almak gibisi yoktur," dedi pirinç dolu ağzıyla.

"Aslında, bunu bana Hardin almış. Arabama bırakmış."

"Ah. Çok nazik bir davranış," dedi tuhaf bir tavırla.

"Evet, çok. Hatta bütün bu harika romanları da içine yüklemiş ve..." Birden sustum.

"Bununla ilgili sen ne düşünüyorsun peki?" diye sordu.

"Kafamı daha da çok karıştırdı. Bazen böyle inanılmayacak kadar güzel şeyler yapıyor ama aynı zamanda beni en çok inciten kişi de o."

Landon gülümsedi ve çatalı elinde sallayarak karşılık verdi: "Eh, seni seviyor. Ne yazık ki aşk her zaman sağduyuyla paralel gitmez."

İç çektim. "O aşkın ne olduğunu bile bilmiyor ki." Romantik romanların listesini tararken gerçekten de bu hikâyelerin hiçbirinde sağduyu olmadığını fark ettim.

"Dün konuşmak için bana geldi," dedi ve aniden şaşırınca elimdeki aleti yatağın üzerine düşürdüm.

"*Ne?*"

"Evet, biliyorum. Ben de şaşırdım. Benimle, babasıyla ya da annemle konuşmak için gelmiş," dedi. Başımı iki yana salladım.

"Neden?"

"Yardım istemek için."

Endişelenmeye başladım. "Yardım mı? Ne için? O iyi mi?"

"Evet... Şey, hayır. Benden *seninle* ilgili yardım istedi. Çok berbat görünüyordu, Tessa. Yani, düşünsene, babasının evine gelmiş."

"Ne dedi ki?" Hardin'i ilişki tavsiyesi istemek için Ken'in kapısını çalarken hayal edemiyordum.

"Seni sevdiğini söyledi. Ona bir şans daha vermen için seni ikna etmemi istedi. Bunu bilmeni istedim; senden bir şey gizlemek istemiyorum."

"Ben... şey... ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana geldiğine inanamıyorum. Aslında birinden yardım istediğine inanamıyorum."

"Ne kadar itiraf etmek istemesem de Hardin Scott artık kendisiyle tanıştığım zamanki kişi değil. Hatta bana sarılmakla ilgili şaka bile yaptı." Landon güldü.

Kendimi tutamayarak ben de ona katıldım. "Haydi canım!" Bütün bunlarla ilgili ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama bu düşünce kesinlikle komikti. Gülmeyi kesince Landon'a baktım. "Beni sevdiğine gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum. Onu bağışlaman gerektiğini düşünüp düşünmediğimden emin değilim fakat emin olduğum bir şey varsa o da seni gerçekten sevdiği."

"Sadece bana yalan söyledi, beni *rezil* etti; bana beni sevdiğini söyledikten sonra gidip onlara aramızda geçen her şeyi anlattı. Sonra, ben belki de bunu geride bırakabileceğimizi düşünmeye başlar başlamaz gidip Molly'yle yattı." Gözlerim doldu ve dikkatimi dağıtmak için komodinin üzerindeki su şişesini kaparak bir yudum aldım.

"Onunla yatmamış."

Landon'a baktım. "Evet, yattı. Yattığını bana kendi söyledi."

Landon yemek kabını bırakarak başını iki yana salladı. "Bunu sadece seni incitmek için söylemiş. Böylesinin daha iyi olmadığını biliyorum fakat ikiniz de ateşe ateşle karşılık vermenizle ünlüsünüz."

Landon'a bakarken, düşündüğüm ilk şey Hardin'in gerçekten *iyi* olduğuydu. Üvey kardeşini bile yalanlarına inandırmayı başarmıştı. İkinci düşüncemse şuydu: Ama ya Hardin gerçekten Molly'yle yatmadıysa? Böyle bir şey olmasa onu bağışlamayı düşünebilir miydim? Onu asla bağışlamayacağıma karar vermiştim fakat o çocuğu içimden bir türlü atamıyordum işte.

Evren benimle alay ediyormuş gibi, telefonum Trevor'dan gelen bir mesajla aydınlandı: Doğum Günün Kutlu Olsun, Güzelim.

Ona çabucak cevap yazıp teşekkür ettikten sonra Landon'a döndüm. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Başıyla onayladı. "Haklısın. Eh, Noel'de ne yapacaksın bakalım?"

"Bunu." Boş yemek kutusuyla e-kitap okuyucuyu işaret ettim.

Uzaktan kumandayı kaptı. "Eve dönmeyecek misin?"

"Burayı annemin evinden daha çok ev gibi hissediyorum," dedim ve ne kadar zavallı göründüğümü düşünmemeye çalıştım.

"Noel'de tek başına bir otel odasında kalamazsın, Tessa. Bize gelmelisin. Sanırım annem sana birkaç şey almıştı... yani bilirsin..."

"Hayatım lağım çukuruna gitmeden önce mi?" diye sordum yarı gülerek. Landon şakacı bir tavırla başıyla onayladı.

"Aslını istersen, Hardin yarın gideceği için dairede kalabileceğimi düşünüyordum... sadece bir yurda yerleşene kadar ki bunun da o dönmeden olmasını umuyorum. Olmazsa, her zaman için bu güzel yere geri dönebilirim." Şu anda içinde bulunduğum durumun gülünçlüğüyle ilgili şaka yapmaktan kendimi alamamıştım.

"Evet... Bunu yapmalısın," dedi Landon, bakışlarını televizyon ekranına dikerken.

"Öyle mi dersin? Ya oraya gelirse filan?"

Landon bakışlarını televizyondan ayırmadan başıyla onayladı. "Londra'da olacak, değil mi?"

"Evet. Haklısın. Sonuçta kira sözleşmesinde benim adım var."

Landon'la birlikte televizyon izledik ve Dakota'nın New York'a gidişinden söz ettik. Dakota orada kalmaya karar verirse, Landon gelecek yıl kaydını NYU'ya aldırmayı düşünüyordu. Onun adına mutluydum fakat Washington'dan gitmesini de istemiyordum; bunu ona söyleyecek değildim elbette. Landon saat dokuza kadar yanımda kaldı ve o gittikten sonra yatağıma kıvrılarak uykuya dalana kadar kitap okudum.

Ertesi sabah daireye dönmek için hazırlandım. Oraya gerçekten döneceğime inanamıyordum ama pek fazla seçeneğim de yoktu. Landon'dan yararlanmak istemiyordum, annemin evine gitmeyi kesinlikle istemiyordum ve burada kalmaya devam edersem param bitecekti. Annemin evine gitmediğim için suçluluk duyuyordum fakat bütün hafta onun imalı yorumlarını dinlemek istemiyordum. Noel'de hâlâ oraya gidebilirdim ama bugün gitmeyecektim. Karar vermek için de beş günüm vardı.

Saçlarımı kıvırıp makyajımı yaptıktan sonra uzun kollu bir beyaz bluz ve koyu renk kot pantolon giydim. Aslında üzerimde pijamalarımla kalmak isterdim ama önümüzdeki birkaç gün için erzak alışverişine çıkmam gerekecekti. Hardin'in evde bıraktığı yiyecekleri

yersem orada olduğumu anlardı. Birkaç eşyamı çantalarıma koydum ve aceleyle arabama yürüdüm; arabamı temizlenmiş, içi süpürülmüş ve biraz nane kokusu sinmiş halde bulunca şaşırdım. Hardin.

Markete giderken kar yağmaya başladı. Noel'de ne yapacağıma karar verene dek bana yetecek kadar yemeklik aldım. Kasa sırasında beklerken Hardin'in Noel'de bana ne hediye alabileceğini düşündüm. Doğum günü hediyemde o kadar düşünceli davranmıştı ki bu kez ne bulacağını Tanrı bilirdi. Pahalı değil, basit bir şey olmasını diledim.

"İlerleyecek misin?" diye gürledi arkamdaki bir kadın.

Başımı kaldırdığımda, kasiyer de sabırsızca çatılmış kaşlarla bana bakıyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak aldıklarımı kasa bandına koydum.

Evin otoparkına girerken yüreğim ağzımdaydı. Ya henüz çıkmadıysa? Daha öğle saatiydi. Korkuyla otoparka bakındım ama arabası orada değildi. Muhtemelen havalimanına kendisi gitmiş ve arabasını orada bırakmış olmalıydı.

Ya da onu Molly götürmüştür.

Bilinçaltım ne zaman çenesini kapaması gerektiğini bilmiyordu. Hardin'in burada olmadığına karar verince arabayı park edip alışveriş poşetlerini aldım. Kar hızlanıyor, etrafımdaki arabaları ince bir tabakayla kaplıyordu bile. En azından birazdan sıcak ev ortamında olacaktım. Kapıya ulaştığımda, kilidi açıp içeri girmeden önce son bir nefes aldım. Burayı gerçekten seviyordum; bizim için mükemmeldi... onun için... ya da benim için... ayrı ayrı.

Dolapları ve buzdolabını açtığımda ağzına kadar yiyeceklerle dolu olduğunu görerek şaşırdım. Hardin son birkaç gündür alışverişe çıkmış olmalıydı. Kendi aldığım yemeklikleri sığdırabildiğim yerlere tıkıştırdım ve eşyalarımı almak için tekrar aşağı indim.

Landon'ın söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Hardin'in tavsiye istemek için birine gitmesi ve Landon'ın Hardin'in beni sevdiğini düşündüğünü söylemesi gerçekten şoke ediciydi; bu bildiğim ama umut vermesin diye derinlere gömdüğüm bir şeydi. Beni sevdiğini itiraf edersem, bu sadece her şeyi daha da kötüleştirirdi.

Yukarı döner dönmez kapıyı kilitledim ve çantalarımı odaya koydum. Giysilerimin çoğunu çıkarıp buruşmamaları için astım

ama Hardin'le benim için hazırlanmış gardırobu kullanmak sadece yarama tuz basmıştı. Sol tarafta sadece birkaç siyah kot pantolonunu bırakmıştı. Tişörtlerini asmamak için kendimi zor tuttum; daima biraz buruşuk olurlardı ama ne olursa olsun onların içinde yine de mükemmel görünmeyi başarırdı. Bakışlarım köşede asılı duran siyah gömleğe, düğünde giydiği gömleğe döndü. Aceleyle işimi bitirerek dolaptan uzaklaştım.

Ocakta kendime makarna pişirip televizyonu açtım. *Sıkı Dostlar*'ın en azından yirmi kez izlediğim eski bir bölümünü duyabilmek için televizyonun sesini yükselttim ve mutfağa girdim. Bulaşık makinesini doldururken karakterlerin repliklerini yüksek sesle söylüyordum; Hardin'in fark etmemesini umuyordum fakat lavaboda bulaşık görmekten nefret ederdim. Bir mum yakarak tezgâhların üzerini sildim. Ne olduğunu bile anlamadan yeri ve kanepeyi süpürmeye, yatağı yapmaya başlamıştım. Bütün ev temizlendikten sonra kendi kirli çamaşırlarımı makineye attım ve Hardin'in kurutucuda bıraktığı giysileri katladım. Bugün gerçekten de son bir haftadır geçirdiğim en huzurlu ve sakin gündü. Tabii birilerinin konuştuğunu duyana ve kapı kilidinin döndüğünü ağır çekimde görene kadar.

Lanet olsun. İşte yine burada. Neden ben buradayken her seferinde gelmek zorunda?! Arkadaşlarından birine evi kontrol etmesi için bir anahtar vermiş olmasını umdum... Belki de Zed bir kızla gelmişti? *Hardin dışında herkes olur; herkes olur ama lütfen Hardin olmasın!*

Daha önce hiç görmediğim bir kadın kapıdan girdi fakat kim olduğunu hemen anladım. Benzerlikler inkâr edilemezdi ve kadın çok güzeldi.

"Vay canına, Hardin, bu ev çok güzelmiş," dedi, oğlununki kadar yoğun bir aksanla.

Bu. Oluyor. Olamaz. Hardin'in annesinin önünde tam bir psikopat gibi görünecektim; dolaplarda benim yiyeceklerim, çamaşır makinesinde benim çamaşırlarım ve bütün ev tepeden tırnağa temizlenmiş halde. Olduğum yerde donup kalırken paniğin bütün benliğimi sardığını hissettim.

"Ah, ulu Tanrım! Sen Tessa olmalısın!" Kadın gülümseyerek hızlı adımlarla bana yaklaştı.

Hardin kapıdan girerken başını yana yatırarak annesinin çiçekli bavulunu elinden bıraktı. Yüzündeki şaşkınlık gayet açıktı. Bakışlarımı ondan ayırarak, açık kollarıyla bana doğru gelen kadına döndüm.

"Hardin bu hafta şehir dışında olacağını söylediğinde büyük hayal kırıklığına uğramıştım!" dedi kadın ve bana sımsıkı sarıldı. "Ne utanmaz çocuk; benimle böyle dalga geçiyor!"

Ne?

Kadın ellerini omuzlarıma koyarak beni kendine çevirdi. "Ah, hayatım, ne kadar güzelsin!" Kadın bir çığlık atarak bana tekrar sarıldı.

Ben sessiz kalarak bir kez daha sarılışına karşılık verdim. Hardin dehşete kapılmış ve kesinlikle hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu.

Kulübe hoş geldin.

23. Bölüm

Tessa

Annesi bana dördüncü kez sarılırken Hardin nihayet mırıldandı: "Anne, onu biraz rahat bırakalım. Biraz utangaçtır."

"Haklısın. Özür dilerim, Tessa. Sadece nihayet seninle tanıştığım için çok heyecanlandım. Hardin bana senden çok söz etti," dedi kadın sıcak bir tavırla. Aynı anda geri çekilerek başıyla onayladığını gördüğümde yanaklarımın alev aldığını hissettim. Varlığımı bildiğine bile şaşırmıştım; her zamanki gibi Hardin'in beni sır olarak gizleyeceğini sanmıştım.

"Sorun değil," diyebildim yaşadığım dehşetin arasında.

Bayan Daniels gülümsedi ve oğluna baktı. "Anne, sen gidip mutfakta su içsene," dedi Hardin. O gidince Hardin yanıma geldi. "Ben... şey... se... seninle... yatak odasında biraz konuşabilir miyiz?" diye geveledi.

Başımla onayladım ve onun peşinden bir zamanlar paylaştığımız yatak odasına geçmeden önce mutfağa doğru bir bakış attım.

"Neler oluyor?" dedim sakince, kapıyı kaparken.

Hardin yüzünü buruşturarak yatağa oturdu. "Biliyorum... Özür dilerim. Ona olanları anlatamadım. Yaptıklarımı yani.

"Sen buraya... bilirsin, kalmak için mi geldin?" Sesinde dayanamayacağım kadar belirgin bir umut vardı.

"Hayır..."

"Ah."

İç çekerek parmaklarımla saçlarımı sıvazladım; bu sanırım Hardin'den aldığım bir alışkanlıktı. "Eh, ne yapacağım şimdi?" diye sordum.

"Bilmiyorum..." dedi uzun bir iç çekerek. "Bir şeyleri idare etmeni filan beklemiyorum... Sadece ona söylemek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Senin burada olacağını da bilmiyordum; Londra'ya gideceğini sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim. Ben gitmek istemedim... tek başıma..." Acı dolu gözlerle bana baktı.

"Ona birlikte olmadığımızı söylememenin bir nedeni var mı?" Cevabını duymak istediğimden emin değildim.

"Nihayet birini bulduğum için çok mutluydu... Bunu bozmak istemedim."

Ken'in Hardin'in bir ilişki sürdürmeye uygun olduğunu düşünmediğini söylediğini hatırlıyordum ve haklıydı. Ancak Hardin'in annesinin burada geçireceği zamanı mahvetmek de istemiyordum. Dolayısıyla söylediklerimi söylememin nedeni Hardin değildi: "Pekâlâ. Ona hazır olduğun zaman söylersin. Sadece ona bahisten söz etme." Oğlunun ilk ve tek aşkıyla ilişkisini nasıl mahvettiğinin detaylarını öğrenmenin annesini kesinlikle üzeceğini düşünerek bakışlarımı yere indirdim.

"Ciddi misin? Bizim birlikte olduğumuzu düşünmesinden rahatsız olmaz mısın?" Olması gerektiğinden daha çok şaşırmış gibi görünüyordu. Ben başımla onaylayınca nefesini üfledi. "Teşekkür ederim. Onun yanında beni ele vereceğini düşünmüştüm."

"Bunu asla yapmam," dedim. Ciddiydim. Hardin'e ne kadar kızmış olursam olayım, annesiyle ilişkisine asla zarar vermezdim. "Ben çamaşırları bitirip gideceğim. Senin burada olmayacağını sanmıştım, dolayısıyla motel yerine burada kalmaya karar vermiştim." Huzursuzca omuz silktim. Yatak odasında biraz fazla uzun süre kalmıştık.

"Gidecek yerin yok mu?"

"Annemin evine gidebilirim. Sadece bunu yapmayı istemiyorum," diye itiraf ettim. "Motel fena değil, sadece biraz pahalı." Bu, son bir haftadır Hardin'le yaptığımız en uygar sohbetti.

"Burada kalmayı kabul etmeyeceğini biliyorum fakat en azından sana biraz para verebilirim." Teklifine vereceğim tepkiden korktuğunu görebiliyordum.

"Parana ihtiyacım yok."

"Biliyorum. Sadece teklif etmek istedim." Bakışlarını yere indirdi.

"Artık bu odadan çıksak iyi olur." İç çekerek kapıyı açtım.

"Birazdan gelirim," dedi kısık sesle.

Dışarı çıkıp annesiyle tek başıma yüzleşme düşüncesinden hoşlanmamıştım fakat Hardin'le birlikte bu küçük odada da kalamazdım. Derin bir nefes alarak odadan çıktım.

Mutfağa girdiğimde, annesi lavabonun yanında durduğu yerden bana baktı. "Bana kızgın değil, değil mi? Size yük olmak istememiştim." Sesi çok tatlıydı. Oğlununkinin tam aksiydi.

"Ah, hayır, elbette hayır. Sadece... bu hafta uğraştığı birkaç konu var," diye yalan söyledim. Hep berbat bir yalancı olmuştum, dolayısıyla ne pahasına olursa olsun genellikle yalana başvurmamaya çalışırdım.

"Pekâlâ, güzel. Bazen ne kadar melankolik olabildiğini biliyorum." Kadın o kadar sıcak bir tavırla gülümsedi ki karşılık vermeden edemedim.

Sinirlerimi sakinleştirmek için kendime bir bardak su koydum ve ilk yudumumu alırken yine konuşmaya başladı. "Güzelliğini hâlâ aklım almıyor. Bana hayatında gördüğü en güzel kız olduğunu söylemişti ama abarttığını sanmıştım."

Bir erkeğin hayatı boyunca görmüş olabileceği en güzel kızdan beklenmeyecek bir kabalıkla, ağzımdaki suyu bardağın içine geri tükürdüm. Hardin ne demiş? Bunu doğrulamak için annesine sormak istiyordum ama bunun yerine mahcubiyetimi gizlemek için sudan bir yudum daha aldım.

Güldü. "Açıkçası, her yerinin dövmelerle kaplı, saçlarının yeşil olacağını filan sanmıştım."

"Hayır, dövmeler bana göre değil. Yeşil saçlar da öyle." Güldüm ve omuzlarımın gevşemeye başladığını hissettim.

"Sen de Hardin gibi İngiliz Edebiyatı okuyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Efendim mi? Bana Trish de."

"Vance Yayıncılık'ta stajyerim, dolayısıyla ders programım biraz tuhaf. Şu anda da tatildeyiz."

"Vance mi? Yani Christian Vance mi?" diye sordu. Başımla onayladım. "Ah, Christian'ı en azından... on yıldır filan görmedim." Elimde

tuttuğum su bardağına baktı. "Hardin ve ben bir yıl onunla yaşadık... Ken'den sonra... Neyse, boş ver. Hardin boşboğazlık etmemden hoşlanmaz." Gergin bir tavırla güldü.

Hardin ve annesinin Bay Vance'le yaşadığını bilmiyordum fakat Hardin'in onunla çok yakın olduğunu biliyordum; sadece babasının bir arkadaşı olmaktan öte olduğu belliydi.

"Ken'den haberim var," dedim, Trish'e, rahatsızlığını hafifletmeye çalışarak ama sonra onun başına gelenleri de bildiğimi ima etmiş olacağımdan ve onu üzeceğimden endişelendim.

"Öyle mi?" diye cevap verdiğinde, "Evet, Hardin anlattı..." diye geveledim.

O sırada Hardin mutfağa gelince sustum ve açıkçası bunun olmasına sevindim.

Hardin bir kaşını kaldırdı. "Hardin sana neyi anlatmış?"

Gerginliğim tavan yapmıştı ama şaşırtıcı bir şekilde annesi hemen toparladı: "Hiç, oğlum, kadın kadına biraz konuşuyorduk." Sonra oğluna yaklaştı ve kolunu Hardin'in beline sardı. Hardin güdüsel olduğunu hissettiren bir hareketle geri çekildi. Annesi kaşlarını çattı fakat bunun aralarında normal bir şey olduğunu hissettim.

O sırada kurutucu bipledi ve buradan bir an önce gitmek için odadan çıkıp çamaşırlarımla ilgilenmem gerektiğini anladım.

Kurutucudan sıcak giysilerimi alarak onları katlamak için küçük çamaşır odasında yere oturdum. Hardin'in annesi çok tatlıydı ve onunla farklı şartlarda tanışmış olmayı dilemekten kendimi alamadım. Hardin'e kızgın değildim; yeterince uzun süre kızgın kalmıştım. Sadece üzgündüm ve daha önceki birlikteliğimizi özlüyordum.

Giysilerimle işim bittikten sonra çantalarımı tekrar toplamak için yatak odasına gittim. Keşke gardıroba giysilerimi asmamış veya buzdolabına yiyeceklerimi koymamış olsaydım.

"Yardıma ihtiyacın var mı, hayatım?" diye sordu Trish.

"Şey, bir haftalığına annemin evine gitmek için eşyalarımı topluyorum," dedim motel pahalı olduğu için oraya gidebileceğimi düşünerek.

"Bugün mü gidiyorsun? Hemen mi?" Trish kaşlarını çattı.

"Evet... Noel'i orada geçireceğime söz verdim." Hardin'in yanına gelip beni bu durumdan kurtarmasını diliyordum.

"Ah, en azından bir gece kalabileceğini umuyordum. Seni bir daha ne zaman görebileceğimi Tanrı bilir. Oğlumun âşık olduğu genç kadını tanımayı çok istiyorum."

Aniden içimden bu kadını mutlu etmek geldi. Nedeni Ken'le olanları bildiğimi söylemiş olmam mıydı, yoksa Hardin'in yanında beni koruması mıydı, bilmiyordum. Ancak bunu çok fazla düşünmek istemediğimi bildiğim için iç sesimi bastırdım ve başımla onayladım. "Peki."

"*Ciddi* misin? Kalacak mısın? Sadece bir gece; sonra annenin evine gidebilirsin. Zaten bu karlı havada araba kullanmak istemezsin." O gün beşinci kez bana sarıldı.

En azından Hardin'le aramda bir tampon olacaktı. Trish yanımızdayken kavga edemezdik. Eh, en azından ben etmezdim. Bunun muhtemelen... kesinlikle... çok kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama Trish'e hayır demek zordu. Tıpkı oğlu gibi.

"Eh, ben hızlı bir duş alacağım. Uzun bir uçuş yaptım!" Neşeyle gülümseyerek kapıya yöneldi.

Yatağa oturarak gözlerimi kapadım. Bu hayatımın en tuhaf, en acı verici yirmi dört saati olacaktı. Ne yaparsam yapayım, Hardin'le hep başladığım yere geri dönüyor gibiydim.

Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda, Hardin'i gardırobun önünde sırtı bana dönük halde dururken buldum. "Affedersin, seni rahatsız etmek istemedim," dedi bana dönerken. Doğrulup oturdum. Çok tuhaf davranıyor, her iki cümlesinden birinde özür diliyordu. "Evi temizlemişsin," dedi yumuşak bir sesle.

"Evet... Kendimi tutamadım." Gülümsedim. O da gülümsedi. "Hardin, annene bu gece kalacağımı söyledim. Sadece bu gece ama eğer sakıncası varsa gidebilirim. Çok nazik davrandığı için kendimi kötü hissettim ve hayır diyemedim fakat eğer seni huzur..."

"Tessa, sorun değil," dedi hemen ama sonra titreyen bir sesle ekledi: "Kalmanı istiyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim ve olayların böyle tuhaf bir şekilde gelişmesine anlam veremedim. Hediyesi için ona teşekkür etmek istiyordum ancak zihnimden çok fazla düşünce geçiyordu.

"Dün güzel bir doğum günü geçirdin mi?" diye sordu.

"Ah, evet. Landon geldi."

"Ah..." Sonra salondan annesinin sesini duyduk ve Hardin gitmek için bir hamle yaptı. Kapıdan çıkacakken durup bana döndü. "Nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum."

İç çektim. "Ben de öyle."

Sonra başıyla onayladı ve ikimiz de salonda annesine katılmak için odadan çıktık.

24. Bölüm

Tessa

Hardin'le salona girdiğimizde, annesi topuz yaptığı ıslak saçlarıyla kanepede oturuyordu. Yaşına göre çok genç, çok güzel görünüyordu. "İzlemek için film kiralayalım ve ben de akşam yemeğimizi hazırlayayım!" dedi. "Yemeklerimi özlemedin mi, oburcuk?"

Hardin gözlerini devirerek omuz silkti. "Tabii. Hayatımda gördüğüm en iyi aşçı."

Durum bundan daha tuhaf olamazdı.

"Hey! O kadar da kötü değilim." Trish güldü. "Ve bence az önce bu gece aşçı olmaya gönüllü oldun."

Birlikte olmadığımız ya da kavga etmediğimiz sürece Hardin'le nasıl davranacağımı bilemediğim için huzursuzca kıpırdandım. Bu bizim için gerçekten tuhaf bir pozisyondu fakat aniden aslında hep böyle olduğunu anladım: Karen ve Ken de daha çıkmıyorken çıktığımızı düşünmüşlerdi.

"Yemek yapabiliyor musun, Tessa?" diye sordu Trish, düşüncelerimi bölerek. "Yoksa Hardin mi yapıyor?"

"Şey, ikimiz de yapıyoruz. Aslında, sanırım yapmaktan çok 'hazırlamak' denebilir," diye cevap verdim.

"Oğlumla ilgilendiğini duyduğuma çok sevindim ve bu ev de çok güzel. Sanırım temizliği Tessa yapmış," diye takıldı Trish.

"Onun oğluyla ilgileniyor" filan değildim çünkü beni o kadar incittiği için bu fırsatı kaçırmıştı. "Evet... O çok pasaklı," diye cevap verdim.

Hardin dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben pasaklı filan değilim; o çok temiz."

Gözlerimi devirdim. "Pasaklısın," dedik Trish'le aynı anda.

"Film izleyecek miyiz, yoksa bütün gece benimle mi uğraşacaksınız?" diye sordu Hardin surat asarak.

Nereye oturacağım konusunda rahatsız bir karar vermek zorunda kalmamak için Hardin'den önce oturdum. Bana ve kanepeye bakarak sessizce ne yapacağına karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. Bir an sonra yanıma oturduğunda, yakınlığından duyduğum o tanıdık sıcaklığı hissettim.

"Ne izlemek istersiniz?" diye sordu annesi.

"Fark etmez," dedi Hardin.

"Sen seçebilirsin." Hardin'in cevabını yumuşatmaya çalıştım.

Trish gülümsedi ve *50 İlk Öpücük*'ü seçti ki Hardin'in bu filmden nefret edeceğinden emindim.

Ve gerçekten de Hardin homurdanmaya başladı. "Bu film çok eski."

"Şişşt," dedim. Oflayıp puflayıp da sustu.

Film boyunca ben Trish'le birlikte gülüp iç çekerken Hardin'i birkaç kez bana bakarken yakaladım. Gerçekten güzel zaman geçiriyordum ve birkaç kez bir anlığına da olsa Hardin'le aramızda geçen bütün olumsuzlukları unuttum. Hardin'e doğru eğilmemek, eline dokunmamak, alnına düşen saçları geri itmemek zordu.

"Acıktım," diye mırıldandı film bitince.

"Ben bu kadar uzun yoldan geldim; yemeği ikinizin hazırlamanıza ne dersiniz?" Trish gülümsedi.

"Bu uzun yol konusunun etinden sütünden yararlanıyorsun, değil mi?" diye takıldı Hardin.

Trish, Hardin'in yüzünde de birkaç kez gördüğüm o çarpık gülümsemeyle bakarak başıyla onayladı.

"Ben hazırlarım, hiç sorun değil," diyerek ayağa kalktım. Mutfağa girerek tezgâha yaslandım. Tezgâhın mermer yüzeyini gerektiğinden daha sıkı tutarak soluklanmaya çalıştım. Bunu –Hardin her şeyi mahvetmemiş, ben onu hâlâ seviyormuşum gibi davranmayı– ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Onu seviyorum; ona hâlâ delicesine âşığım. Asıl sorun bu bencil delifişek çocuğa karşı bir şey hissetmemem değildi. Asıl sorun, söylediği ve yaptığı onca iğrenç şeyi görmezden gelerek ona bir sürü şans vermiş olmamdı. Ancak bu kez fazla ağırdı.

"Hardin, centilmen ol ve ona yardım et," dediğini duydum Trish'in ve minik bir bunalım krizi geçirdiğimi gizlemek için buzdolabına koştum.

"Hmm... Yardım edebilir miyim?" Sesi küçük mutfakta yankılandı.

"Olur..." diye cevap verdim.

"Dondurma mı?" diye sordu. Elimde tuttuğum şeye baktım. Aslında tavuğu almak istemiştim fakat dalgındım.

"Evet. Dondurmayı herkes sever, değil mi?" dedim ve o şeytani gamzelerini sergileyerek gülümsedi.

Bunu yapabilirim. Hardin'in yakınında olabilirim. Ona nazik davranabilirim ve anlaşabiliriz.

"Daha önce bana yaptığın o tavuklu makarnadan yapmalısın," diye önerdim.

Yeşil gözlerini bana dikti. "Yemek istediğin şey bu mu?"

"Evet. Çok zahmet olmayacaksa."

"Elbette olmaz."

"Bugün çok tuhaf davranıyorsun," dedim konuğumuzun duymaması için fısıldayarak.

"Hayır, davranmıyorum." Omuz silkerek bana doğru bir adım attı.

Bana doğru eğilirken kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Uzaklaşmak için bir adım geri çekildiğimde buzdolabının kapısını tutup açtı.

Beni öpeceğini sandım. Neyim var benim böyle?

Yemeği çıtırınız bile çıkmadan hazırlarken ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Bütün bu süre boyunca gözümü ondan alamıyordum; tavuğu ve sebzeleri keserken uzun parmaklarının bıçağın sapını kavrayışı, kaynar suyun buharı yüzüne vurduğunda gözlerini kapayışı, sosun tadına bakarken dilinin ağzının kenarlarını yalayışı. Onu böyle izlememin tarafsız kalmam açısından iyi veya hiçbir şekilde sağlıklı olmadığını biliyordum ama elimde değildi.

"Sen annene yemeğin hazır olduğunu söylerken ben de sofrayı kurayım," dedim Hardin yemek pişirmeyi bitirince.

"Ne? Ona seslenirim."

"Hayır, bu kabalık olur. Sen gidip onu al," dedim.

Gözlerini devirdi fakat yine de dediğimi yaptı ama saniyeler sonra tek başına geri döndü. "Uyumuş," dedi.

Onu duymuştum ama yine de, "Ne?" diye sordum.

"Evet, kanepede sızmış. Onu uyandırayım mı?"

"Hayır... Uzun bir gün geçirdi. Ona biraz yemek ayırırım, dolayısıyla uyandığında yiyebilir. Zaten saat geç oldu."

"Saat sekiz."

"Evet... Bu geç bir saat."

"Sanırım." Hardin'in sesi duygusuzdu.

"Neyin var senin? Bu durumun çok huzursuz edici olduğunu filan biliyorum fakat çok tuhaf davranıyorsun," dedim hiç düşünmeden iki tabağa yemek koyarken.

"Teşekkürler," dedi ve birini kaparak sofraya oturdu.

Çekmeceden bir çatal alarak yemeğimi yemek için tezgâha dayandım. "Bana söyleyecek misin?"

"Sana neyi söyleyeceğim?" Hardin çatalını tavuğa batırarak kendisi de yemeye başladı.

"Neden bu kadar... sessiz ve... nazik davrandığını. Bu çok tuhaf."

Cevap vermeden önce lokmasını çiğneyip yuttu. "Sadece yanlış bir şey söylemek istemiyorum."

"Ah," diyebildim sadece. Eh, duymayı beklediğim *bu* değildi.

O anda konuyu bana çevirdi. "Eh, *sen* neden bu kadar nazik ve tuhafsın?"

"Çünkü annen burada ve olan oldu; olan biteni değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok. O öfkeyi sonsuza dek sürdüremem." Dirseğimi tezgâha dayadım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiç. Sadece uygar davranmak ve artık kavga etmemek istediğimi söylüyorum. Bu aramızda herhangi bir şeyi değiştirmez." Gözlerimin dolmasını engellemek için yanağımı ısırdım.

Hardin bir şey söylemek yerine ayağa kalkarak tabağını lavaboya fırlattı. Porselen, beni yerimden sıçratan güçlü bir çatırtıyla ortadan ikiye ayrıldı. Hardin gözünü bile kırpmadı ve yatak odasına doğru yürürken bana bakmadı.

Bu ani hareketinin gürültüsüyle annesini uyandırmadığından emin olmak için salona baktım. Neyse ki annesi hâlâ uyuyordu ve ağzının hafif açıklığıyla oğluna daha da çok benziyordu.

Hardin'in kırıp döktüklerini toplamak her zamanki gibi bana kalmıştı. Bulaşık makinesini doldurdum ve tezgâhı silmeden önce kalanları kaldırdım. Fiziksel olmaktan çok zihinsel olarak bitkindim fakat yatağa girmeden önce bir duş almalıydım. Hangi cehennemde uyuyacaktım ki? Hardin yatak odasındaydı ve Trish de kanepede uyuyordu. Belki de arabama binip motele geri dönmeliydim.

Isıtıcıyı yükselttim ve salonun ışıklarını söndürdüm. Pijamalarımı almak için yatak odasında girdiğimde, Hardin yatağın kenarında oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, başını ellerinin arasına almıştı. Başını kaldırmadı. Çantamdan bir tişört, şort ve külot aldıktan sonra odadan çıkmak için kapıya yöneldim ve tam eşikteyken boğuk bir hıçkırık duyduğumu sandım.

Hardin ağlıyor mu?

Hayır, ağlamıyordu. Bu olamazdı.

Yine de odadan çıkamadım. Sessiz adımlarla yatağın yanına dönerek Hardin'in önünde durdum. "Hardin?" dedim sakince ve ellerini yüzünden çekmeye çalıştım. Direndi fakat daha güçlü çekiştirdim. "Bana bak," diye yalvardım.

Bunu yaptığında nefesim kesildi. Gözleri kan çanağıydı ve yanakları yaşlarla dolmuştu. Ellerini tutmaya çalıştım fakat sertçe geri çekti. "Sadece git, Tessa," dedi.

Bu sözleri çok kez söylediğini duymuştum. "Hayır," dedim ve açık bacaklarının arasına çömeldim.

Ellerinin tersiyle gözlerini sildi. "Bu kötü bir fikirdi. Sabah anneme söyleyeceğim."

"Buna mecbur değilsin." Daha önce birkaç kez gözyaşı döktüğünü görmüştüm ama asla vücudu titreyerek, yanaklarından yaşlar boşanarak ağladığını görmemiştim.

"Evet, mecburum. Hem bu kadar yakınımda hem de bu kadar uzağımda olman bir işkence. Olabilecek en kötü işkence. Hak etmediğimi söyleyemem çünkü hak ettiğimi biliyorum ama bu kadarı çok fazla," diye hıçkırdı. "Benim için bile." Umutsuzca derin bir nefes aldı. "Kalmayı kabul ettiğinde... sandım ki belki de... belki de sen de bana benim sana değer verdiğim gibi değer veriyorsun. Ama görüyorum, Tess. Şimdi bana nasıl baktığını görüyorum. Yol açtığım acıyı

görüyorum. Benim yüzümden ne kadar değiştiğini görüyorum. Bunu kendim yaptığımı biliyorum fakat yine de parmaklarımın arasından kayıp gitmen düşüncesi beni öldürüyor." Yaşlar yanaklarından şimdi daha hızlı süzülüyor, siyah tişörtüne düşüyordu.

Buna bir son verebilmek için bir şeyler –herhangi bir şey– söylemek istiyordum. Acısını silmek için.

Ancak ben her gece ağlarken o neredeydi?

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordum. Başıyla onayladı.

Reddedişi şimdi bile canımı yakıyordu. Burada olmamam gerektiğini, bunu yapmamamız gerektiğini biliyordum ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onunla daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Tehlikeli, acı dolu anlar bile hiç olmamasından daha iyiydi. Keşke onu sevmeseydim, keşke onunla hiç karşılaşmasaydım.

Oysa karşılaşmıştım. Ve onu seviyordum.

"Pekâlâ." Yutkunarak ayağa kalktım.

Elleri beni durdurmak için bileğimi yakaladı. "Özür dilerim. Her şey için, seni incittiğim için, her şey için," dedi sesinde yoğun bir veda tonuyla.

Ne kadar direnseme de benden vazgeçmesine benliğimin derinliklerinde hazır olmadığımı biliyordum. Diğer yandan, onu kolayca bağışlamaya da hazır değildim. Günlerdir sürekli bir şaşkınlık durumunda yaşıyordum fakat bugün en zirve noktasıydı.

"Ben..." Kendimi tuttum.

"Ne?"

"Gitmek istemiyorum," dedim. Sesim o kadar kısık çıkmıştı ki beni duyduğundan bile emin değildim.

"Ne?" diye sordu tekrar.

"Gitmek istemiyorum. Gitmem gerektiğini biliyorum fakat bunu yapmak istemiyorum. En azından bu gece." Karşımdaki yıkılmış, paramparça olmuş adamın bütün parçaların yavaş yavaş ve tek tek bir araya geldiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Çok güzel bir görüntüydü ama aynı zamanda ruhumu eziyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ne anlama geldiğini bilmiyorum fakat öğrenmeye kendim de hazır değilim," dedim konuşarak duygularımı daha iyi anlayabileceğimi umarak.

Hardin bana boş gözlerle bakarken daha önceki hıçkırıklarından eser kalmamıştı. Robot gibi bir hareketle yüzünü tişörtüne sildi. "Tamam. Sen yatakta uyuyabilirsin. Ben yerde yatarım."

Yatağın üzerinden iki yastık ve bir battaniye kapışını izlerken, bütün o gözyaşlarının belki de gösteri amaçlı olabileceğini –belki, sadece belki– düşünmekten kendimi alamadım. Yine de öyle olamayacağını içten içe biliyordum.

25. Bölüm

Tessa

Battaniyemizin altında uzanmışken, Hardin'den böyle bir şeye tanık olacağımı asla tahmin etmediğim düşüncesi zihnimi kurcalayıp duruyordu. O kadar savunmasız, o kadar açıktı ki vücudu gözyaşlarıyla sarsılmıştı. Hardin'le aramdaki dinamiklerin sürekli değiştiğini, dolayısıyla birimizin daima diğerine üstün pozisyona geçtiğini hissediyordum. Şu anda kontrolü alması gereken kişi bendim.

Ama öyle olmasını istemiyordum. Bu dinamikten hoşlanmıyordum. Aşk böyle bir savaş olmamalıydı. Ayrıca, aramızda olanları kontrol edebileceğime de güvenmiyordum. Daha birkaç saat öncesine kadar hepsini kafamda toparlamıştım ama şimdi, onu böylesine sarsılmış halde gördükten sonra, zihnim bulanmış ve düşüncelerim bulanıklaşmıştı.

Karanlıkta bile Hardin'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Tuttuğumu fark ettiğim nefesimi üflediğimde, "Televizyonu açmamı ister misin?" diye sordu hemen.

"Hayır. Sen istiyorsan açabilirsin ama ben iyiyim," diye cevap verdim.

Keşke e-kitap okuyucum yanımda olsaydı; o zaman uyuyana kadar kitap okuyabilirdim. Belki de Catherine ve Heathcliff'in hayatlarının mahvoluşunu izlemek, benimkini daha kolay, daha az travmalı gösterebilirdi. Catherine bütün hayatını o adama duyduğu aşk için savaşarak geçirmiş, kendisini bağışlaması için yalvarıp durmuş ve onsuz yaşayamayacağını iddia etmişti; saatler sonrasında da ölmüştü. Ben Hardin'siz yaşayabilirdim, değil mi? Bütün hayatımı böyle savaşarak geçirmeyecektim. Bu sadece geçici bir şeydi... Değil mi? İnatçılığımız ve dik kafalılığımız yüzünden kendimize ve başkalarına acı çektir-

meyecektik, değil mi? Bu paralelin belirsizliği beni rahatsız ediyordu; özellikle de Trevor'ı Edgar'la kıyaslamaya başladığım için. Bu konuda neler hissedeceğimi bilemiyordum. Tuhaftı.

"Tess?" diye seslendi kendi Heathcliff'im beni düşüncelerimden koparırarak.

"Evet?" dedim boğuk bir sesle.

"Ben Molly'yi düzmedim... yani *onunla yatmadım*," dedi sanki kaba dilini düzeltmek ifadesini daha az şaşırtıcı hale getirecekmiş gibi.

Kısmen bu konuyu açmasına şaşırdığım ve kısmen de ona inanmak istediğim için sessiz kaldım. Ancak yalan söyleme konusunda bir usta olduğu gerçeğini unutamazdım.

"Yemin ederim," diye ekledi.

Ah, neyse, eğer "yemin" ediyorsa... "Neden o zaman öyle söyledin?" diye sordum sertçe.

"Seni incitmek için. Birini öptüğünü söylediğin için o kadar kızgındım ki seni en çok inciteceğini bildiğim şeyi söyledim."

Hardin'i göremiyordum fakat nedense sırtüstü uzandığını, ellerini başının altında birleştirdiğini ve tavana baktığını biliyordum. "Birini gerçekten öptün mü?" diye sordu ben karşılık veremeden.

"Evet," diye itiraf ettim. Fakat derin bir nefes aldığını duyunca darbeyi yumuşatmaya çalışarak ekledim: "Sadece bir kez."

"Neden?" Sesi sakin ama aslında öfkeliydi. Tuhaf bir sesti.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok... Telefondaki davranışından dolayı kızgındım ve çok fazla içmiştim. Bu yüzden çocuğun biriyle dans ettim ve o da beni öptü."

"Onunla dans mı ettin? Nasıl?" diye sordu.

Hardin'in yaptığım her şeyin –birlikte olmadığımız zamanlarda bile– detayını bilme ihtiyacı karşısında gözlerimi devirdim. "Bunun cevabını vermemi istemezsin."

Sözleri aramızdaki havayı yine ağırlaştırdı. "Evet, isterim."

"Hardin, sadece insanların bir kulüpte yaptığı gibi dans ettik. Sonra beni öptü ve evine götürmeye çalıştı." Tavandaki vantilatörün pervanesine bakıyordum. Bu konuda konuşmaya devam edersek, vantilatörün havadaki gerginliği yaramayarak durmak zorunda kalacağını biliyordum.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Elektronik okuyucu için teşekkür ederim. Çok düşünceli bir hareketti."

"Seni evine götürmeye mi çalıştı? Gittin mi?" Ondan gelen hışırtıları duyunca doğrulup oturduğunu anladım.

Kendim şiltenin üzerinde hareketsiz kaldım. "Bunu sormana gerek var mı? Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun," diye tersledim.

"Şey, bir kulüpte biriyle dans edip öpüşeceğini de hiç tahmin etmezdim," diye gürledi.

Kısa bir sessizlikten sonra konuşan ben oldum: "Beklenmedik şeylerle ilgili konuyu açmak isteyeceğini sanmam."

Battaniye yine hışırdadı ve onu hemen yanımda hissettim. Sesi hemen dibimdeydi. "Söyle, lütfen bana yapmadığını söyle."

Yatakta yanıma oturunca kayarak ondan uzaklaştım. "Yapmadığımı biliyorsun. O gece daha sonra *seni* gördüm."

"Söylemene ihtiyacım var." Sesi sertti ama yalvarır gibiydi. "Onu sadece bir kez öptüğünü ve sonrasında da bir daha konuşmadığınızı söyle."

"Onu sadece bir kez öptüm ve sonrasında da bir daha hiç konuşmadık," diye tekrarladım sadece bu sözleri duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu bildiğim için.

Tişörtünün düşük yakasından görünen mürekkep lekelerine odaklandım. Onun yatakta olması beni hem yatıştırıyor hem de tutuşturuyordu. Ortasında kaldığım içsel savaşa dayanamıyordum.

"Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu kısık sesle.

"Hayır," diye yalan söyledim. Ona Trevor'la çıktığımı söylemeyecektim. Zaten bir şey olmamıştı ve Hardin'i de hiç ilgilendirmezdi. Trevor'dan hoşlanıyordum ve onu Hardin denen saatli bombadan uzak tutmak istiyordum.

"Emin misin?"

"Hardin... beni sorgulayacak pozisyonda olduğunu sanmıyorum," dedim ve gözlerine baktım. Elimde değildi.

"Biliyorum," diyerek beni şaşırttı.

Yataktan geri çekildiğinde içimi kaplayan boşluk duygusuna aldırmamaya çalıştım.

26. Bölüm

Hardin

Bugün tam bir cehennemdi. Memnuniyetle karşıladığım bir cehennem ama yine de bir cehennem. Havalimanından eve döndüğümde Tessa'yla karşılaşmayı hiç beklemiyordum. Basit bir yalan uydurmuştum: Noel için bütün hafta boyunca şehir dışında olacağından, kız arkadaşım ortalıkta görünmeyecekti. Annem biraz sızlanmıştı ama çok fazla soru sormamış veya konuyu zorlamamıştı. Hayatımda bir kadın olduğu için çok heyecanlanmış, daha doğrusu şaşırmıştı. Sanırım o ve babam, benim bütün hayatım boyunca yalnız olacağımı düşünüyorlardı. Gerçi ben de öyle düşünüyordum.

Üç ay öncesine kadar yalnız olmak isterken, şimdi bu kızı düşünmeden tek bir saniye bile geçirememek, çarpık bir şekilde eğlenceli geliyordu. Neler kaçırdığımı asla bilmiyordum ve şimdi bulmuşken gitmesine izin veremezdim. Ne var ki sadece oydu; ne yaparsam yapayım, onu içimden atamıyordum.

Bitirmeye, onu unutmaya, hayatıma devam etmeye çalışmıştım... ve bir felaket olmuştu. Cumartesi gecesi birlikte dışarı çıktığım son derece güzel sarışın sonuçta Tessa değildi. Kimse olamazdı. Tabii ona benziyordu, hatta onun gibi giyiniyordu. Küfrettiğimde kızarıyordu ve yemek sırasında benden biraz korkuyormuş gibi görünüyordu. Yeterince tatlıydı ama aynı zamanda da sıkıcıydı.

Tess'in ateşinden yoksundu; kaba dilim için beni azarlamıyordu ve yemeğin ortasında elimi bacağına koyduğumda hiçbir şey söylememişti. Sadece ertesi sabah kiliseye gitmeden önce lanet olasıca bir kötü çocuk fantezisini gerçekleştirmek için benimle çıkmayı kabul ettiğini biliyordum ama bu sorun değildi çünkü ben de onu kullanı-

yor, onunla Tessa'nın boşluğunu doldurmaya çalışıyordum; Tessa'nın Seattle'da hâlâ lanet olasıca Trevor'la birlikte olduğunu düşünmemek için. Onu öpmek için eğildiğimde hissettiğim suçluluk duygusu çok yoğundu. Geri çekilirken masum yüzündeki mahcubiyet çok açıktı; onu restoranda bırakarak neredeyse arabama koşmuştum.

Oturduğum yerde biraz daha doğruldum ve umutsuzca âşık olduğum uyuyan kıza baktım. Giysileri çamaşır makinesindeyken onu dairemizde, dairemizi temiz ve diş fırçasını banyoda bulmak... Bana biraz umut vermişti. Ancak sonuçta umutla ilgili ne dediklerini bilirsiniz.

Hâlâ beni bağışlaması konusundaki o küçücük olasılığa tutunuyordum. Şimdi uyanırsa, yanında ayakta durup onu izlediğimi görünce muhtemelen çığlık atardı.

Yaklaşımımı biraz yavaşlatmam gerektiğini biliyordum. Ona biraz zaman tanımalıydım. Bu davranış ve bu duygular o kadar yorucu, o kadar eziciydi ki onlarla nasıl başa çıkabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama bunu *çözecektim*; bütün bunları düzeltmek zorundaydım. Yüzüne düşen yumuşak saçlarını kenara ittim ve yataktan uzaklaşıp beton zeminde, ait olduğum yerdeki kendi battaniye yığınıma dönmek için kendimi zorladım.

Belki de bu gece biraz uyuyabilirdim.

27. Bölüm

Tessa

Uyandığımda bir an için tepemdeki tuğla tavan kafamı karıştırdı. Son bir haftadır otellerde kaldıktan sonra burada uyanmak tuhaftı. Yataktan kalktığımda zemin boştu; battaniye ve yastıklar dolabın yanına düzgünce konmuştu. Kozmetik çantamı kaparak banyoya yöneldim.

Hardin'in salondan gelen sesini duydum. "Bugün kalamaz, anne. Annesi onu bekliyor."

"Annesi buraya gelemez mi? Onunla tanışmayı çok isterim," dedi Trish.

Ah, hayır.

"Hayır, annesi... beni pek sevmez," dedi Hardin.

"Nedenmiş?"

"Sanırım Tessa için yeterince iyi olmadığımı düşünüyor. Ve belki de görünüşümden dolayı."

"Nasıl görünüyormuşsun? Hardin, kimsenin özgüvenini sarsmasına izin vermemelisin. Açıkçası... tarzını sevdiğini sanıyordum?"

"Seviyorum. Yani kimsenin ne düşündüğü umurumda bile değil. Tessa dışında."

Benim ağzım açık kalırken Trish güldü. "Kimsin sen ve benim oğlum nerede?" Sonra sesinde gerçek bir mutlulukla ekledi: "Yıllardır bana küfretmediğin son konuşmamızı hatırlamıyorum bile. Bu çok güzel."

"Tamam... tamam..." diye homurdandı Hardin ve Trish'in ona sarılmaya çalıştığını hayal edince kıkırdadım.

Duş aldıktan sonra banyodan çıkmadan önce baştan aşağı hazırlanmaya karar verdim. Bir korkak olduğumu biliyordum ama Hardin'in annesinin karşısına yüzümde sahte bir gülümsemeyle çıkmadan önce biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Aslında tam olarak sahte sayılmazdı... *Ve sorun da kısmen bu,* diye hatırlattı bilinçaltım. Dün gerçekten güzel zaman geçirmiştim ve bütün hafta olmadığı kadar iyi uyumuştum.

Saçlarım neredeyse mükemmel bir şekilde kıvrıldıktan sonra kozmetik malzemelerini küçük çantamın içine toparladım. Kapı hafifçe vuruldu. "Tess?" diye seslendi Hardin.

"İşim bitti," diye karşılık verdim ve kapıyı açtığımda onu üzerinde uzun gri pamuklu şortu ve beyaz bir tişörtle kapıya yaslanmış halde buldum.

"Sana acele ettirmek filan istemem ama çişim var."

Bana hafifçe gülümsedi ve başımla onayladım. Şortunun belinde sarkık durduğunu ve yan tarafına yazılmış kıvrımlı yazının beyaz tişörtünün altında daha da görünür hale geldiğine aldırmamaya çalıştım.

"Ben giyinip çıkacağım," dedim.

Başını çevirerek duvara baktı. "Tamam."

Annesine yalan söylemek ve bu kadar erken ayrılmak zorunda kaldığım için korkunç bir suçluluk duygusu içinde yatak odasına gittim. Benimle buluşacağı için çok heyecanlı olduğunu biliyordum ve ben buradaki ikinci gününde gidiyordum.

Beyaz elbisemi giymeye karar vererek eski siyah taytımı altına giydim çünkü onlar olmadan üşürdüm. Muhtemelen kot pantolon ve bluz da giymeliydim ama elbisenin bana tuhaf bir güven duygusu vermesinden hoşlanmıştım ki bu da bugün ihtiyacım olan bir şeydi. Giysilerimi çantalarıma geri koydum ve askıları dolaba astım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Trish arkamdan. Yerimde sıçrarken Seattle'da giydiğim lacivert elbiseyi neredeyse düşürüyordum.

"Ben sadece..." diye geveledim.

Yarı boşalmış dolabı inceledi. "Annende ne kadar süre kalmayı planlıyorsun?"

"Ah... şey... ben..." Gerçekten berbat bir yalancıydım.

"Görünüşe bakılırsa uzun süre kalacaksın."

"Evet... Çok fazla giysim yoktur," diye inledim.

"Ben buradayken biraz alışverişe çıkmak isteyip istemeyeceğini merak ediyordum; belki ben gitmeden dönersen çıkabiliriz?"

Bana inanıp inanmadığını ya da buraya geri dönmeye niyetim olmadığından şüphelenip şüphelenmediğini anlayamıyordum. "Evet... tabii," diye tekrar yalan söyledim.

"Anne..." dedi Hardin kısık sesle odaya girerken. Boş dolaba bakarken kaşlarını çattığını fark ettim ve Trish'in oğlunu benim gibi gözlemlemiyor olmasını umdum.

"Sadece toparlanmayı bitiriyordum," diye açıkladım ve başıyla onayladı. Son çantanın fermuarını çekerek ona bakarken ne söylemem gerektiğinden gerçekten emin değildim.

"Ben çantalarını alırım," dedi Hardin şifonyerden anahtarlarını alıp eşyalarımla birlikte gözden kaybolurken.

O giderken Trish kollarını omuzlarıma attı. "Seninle tanıştığıma gerçekten çok sevindim, Tessa. Tek oğlumun böyle oluşunu görmenin bir anne olarak benim için ne anlama geldiğini bilemezsin."

"Nasıl böyle?" diye sordum.

"Mutlu," diye cevap verdi ve gözlerimin dolduğunu hissettim.

Eğer bu Hardin annesi için mutluysa her zamanki Hardin'i görmek istemeyeceğime karar verdim.

Trish'le vedalaştım ve son kez daireden çıkmaya hazırlandım.

"Tessa?" dedi Hardin'in annesi. Bir kez daha dönüp ona baktım.

"Ona geri döneceksin, değil mi?" diye sordu ve içim sızladı. Noel tatilinden sonra geri dönmemden fazlasını kastettiğini hissettim.

Sesime güvenemiyordum. Sadece başımla onayladım ve çabucak çıktım.

Asansöre ulaştığımda döndüm ve Hardin'le karşılaşmamak için merdivene yöneldim. Karlı havaya çıkmadan önce gözlerimi silerek derin bir nefes aldım. Arabama ulaştığımda, ön camdaki karların temizlenmiş ve motorun çalıştırılmış olduğunu gördüm.

Yolda olduğumu söylemek için annemi aramamaya karar verdim. Şimdi içimden onunla konuşmak gelmiyordu. Bu iki saatlik yolculuğu zihnimi netleştirmek için kullanmak istiyordum. Bir kez daha Hardin'le birlikte olmanın artı ve eksilerini zihinsel olarak listelemek

zorundaydım. Bu düşünceyle boğuştuğum için bile ne kadar aptalca davrandığımı biliyordum; sonuçta bana berbat şeyler yapmıştı. Bana yalan söylemiş, ihanet etmiş ve aşağılamıştı. Şimdiye kadar eksiler listesinde yalanlar, çarşaflar, prezervatifler, bahis, öfke, arkadaşları, Molly, egosu, tavırları ve güvenimi yıkışı vardı.

Artılar listesinde... şey... onu sevdiğim gerçeği vardı. Beni mutluğu etmesi, bana kendimi daha güçlü hissettirmesi, özgüvenimi artırması. Genellikle benim için en iyisini istemesi; tabii umursamaz bir şekilde hasarı veren kendisi olmadığı sürece... Gülüşü, gülümseyişi, bana sarılışı, beni öpüşü, beni değiştirişi.

Artılar listemin özellikle de olumsuz olanlarla kıyaslandığında küçük şeylerle dolu olduğunu biliyordum ama asıl önemli olan küçük şeylerdi, değil mi? Onu bağışlamayı düşündüğüm için tamamen delirmiş olup olmadığıma veya aşkın gerektirdiğini yapıp yapmadığıma karar veremiyordum. Aşk konusunda en iyi rehber hangisi olurdu; duygularım mı, mantığım mı?

Ne kadar karşı koymaya çalışsam da ondan uzak duramıyordum. Bunu asla başaramamıştım.

Bu dönemde bir arkadaşım, özellikle de daha önce bu durumda kalmış bir arkadaşım olması iyi olurdu. Keşke Stephen'ı arayabilseydim fakat bütün bu süre boyunca o da bana yalan söylemişti. Landon'ı arardım ama o da bana görüşünü açıklamıştı ve bazen bir kadının bakış açısı daha iyi, daha yakın oluyordu.

Kar yoğun, rüzgâr güçlüydü ve ısısız yollarda arabamı sallıyordu. Otelde kalmış olmalıydım; buraya gelmeme neyin neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yine de bazı korkutucu anlara rağmen, yolculuk sandığımdan daha çabuk bitti ve daha ne olduğunu anlayamadan annemin evini karşımda buldum.

Düzgünce kürenmiş araba yoluna girdim ve üç kez vurduktan sonra nihayet üzerinde bir bornoz ve ıslak saçlarla kapıyı açtı. Onu makyajsız ve saçları dağınık halde gördüğüm zamanlar sayılıydı.

"Burada ne işin var? Neden aramadın?" diye sordu her zamanki gibi düşmanca bir tavırla.

İçeri girdim. "Bilmiyorum; karda yolculuk yapıyordum ve dikkatimin dağılmasını istemedim."

"Yine de aramalıydın, o zaman hazırlanabilirdim."

"Hazırlanmana gerek yok, gelen benim."

Püfledi. "Pejmürde görünmenin asla mazereti olamaz, Tessa," dedi, *bana* mevcut *durumumdan* söz ediyormuş gibi. Onun gülünç yorumuna neredeyse gülecektim fakat sonra vazgeçtim.

"Çantaların nerede?" diye sordu.

"Arabamda, sonra alırım."

"Ne o... şu giydiğin elbise?" Vücudumu baştan aşağı süzdü ve gülümsedim.

"İş için. Gerçekten hoşuma gidiyor."

"Fazla dekolte... ama rengi güzel sanırım."

"Teşekkürler. Porter'lar nasıl?" diye sordum. Noah'nın ailesinden söz etmemin dikkatini dağıtacağını biliyordum.

"İyiler. Seni özlediler." Mutfağa girerken rahat bir tavırla omzunun üzerinden seslendi. "Belki de onları bu akşam yemeğe davet etmeliyiz."

Yüzümü buruşturarak onun peşinden koşturdum. "Ah, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Bana baktı ve kendine bir fincan kahve koydu. "Nedenmiş?"

"Bilmiyorum... benim için tuhaf olur."

"Theresa, Porter'ları yıllardır tanıyorsun. Üniverste giderken ve staja başlamışken seni bu halde görmelerini çok isterim."

"Yani sadece gösteriş yapmamı mı istiyorsun?" Bu düşünce sinirimi bozuyordu. Sadece böbürlenecek bir şeyi daha olabilmesi için onları yemeğe davet etmek istiyordu.

"Hayır, onlara başardığın şeyleri göstermek istiyorum. Bu gösteriş değildir," diye tersledi.

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim."

"Şey, Theresa, burası benim evim ve onları davet etmek istersem ederim. Hazırlığımı bitirip geri döneceğim." Abartılı bir dönüşle beni mutfakta tek başıma bırakarak çıktı.

Gözlerimi devirerek eski yatak odama girdim. Yorgun bir şekilde yatağa uzanarak annemin kapsamlı güzellik ritüelini bitirmesini bekledim.

"Theresa?" Annemin sesi beni uyandırdı. Uyuyakaldığımı bile hatırlamıyordum.

Eski mi eski pelüş oyuncak filim Buda'nın üzerinden yüzümü kaldırarak uyku sersemi bir halde, "Geliyorum!" dedim.

Sersem bir halde ayağa kalkarak ve sallanarak koridora çıktım. Salona ulaştığımda Noah kanepede oturuyordu. Annemin tehdit ettiği gibi bütün Porter klanı orada değildi ama bu beni uyandırmaya yetmişti.

"Bak sen uyurken kim uğramış!" dedi annem en sahte tavrıyla gülümseyerek.

"Selam," dedim ama aslında düşüncem başkaydı: *Buraya gelmemem gerektiğini biliyordum.*

Noah hafifçe elini salladı. "Selam, Tessa, harika görünüyorsun."

Elbette, Noah'yla herhangi bir sorunum yoktu; ona aileden biri kadar değer veriyordum. Ancak hayatımda süren her şeyden uzaklaşmam gerekiyordu ve onun burada olması sadece suçluluk duygumu ve acımı artırıyordu. Bunun onun hatası olmadığını ve ona ters davranmamın haksızlık olacağını biliyordum; özellikle de bütün ayrılık sürecimizde bana o kadar nazik davranmışken.

Annem salondan çıktı ve ben de ayakkabılarımı çıkarıp kanepede Noah'nın karşısına oturdum. "Tatilin nasıl geçiyor?" diye sordu.

"İyi, seninki?"

"Aynı. Annen senin Seattle'a gittiğini söyledi?"

"Evet, harikaydı. Patronum ve bazı iş arkadaşlarımla gittim."

Heyecanla başıyla onayladı. "Bu harika, Tessa. Senin adına çok sevindim; bu yayıncılık işini gerçekten yapıyorsun yani!"

"Teşekkür ederim." Gülümsedim. Bu sandığım kadar mahcup edici değildi.

Bir an sonra annemin gözden kaybolduğu koridora bakarak bana doğru eğildi. "Annen cumartesi gününden beri çok gergindi. Yani her zamankinden daha çok. Bütün bunlarla nasıl gidiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istediğini anlamadım?"

"Babanla ilgili konuyu diyorum," dedi neden söz ettiğini biliyormuşum gibi yavaşça konuşarak.

Ne? "Babam mı?"

"Annen sana söylemedi mi?" Boş koridora baktı. "Ah... Sakın söylediğimi ona söyleme..."

Noah sözünü tamamlayamadan ayağa fırladım ve hızlı adımlarla koridordan annemin odasına yürüdüm. "Anne!"

Babamla ilgili konu da neyin nesi? Ondan sekiz yıldır haber alamamıştım. Noah'nın böylesine ciddi davranması... *Öldü mü?* Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Babamla ilgili konu ne?" Annemin odasına dalarken sesimi yükseltmiştim. Gözleri iri iri açıldı ama hemen kendini toparladı. "*Ece?*" diye bağırdım.

Gözlerini devirdi. "Tessa, sesini kısman gerek. "Bir şey... endişelenmeni gerektiren bir şey yok."

"Buna sen karar veremezsin; bana neler olduğunu söyle! Öldü mü?"

"Öldü mü? Ah, hayır. Ölse sana söylerdim," dedi ve beni sakinleştirmek ister gibi bir elini indirdi.

"O halde konu ne?"

İç çekerek bir an bana baktı. "Geri döndü. Şimdi senin olduğun yerden çok uzakta değil fakat seninle iletişim kurmayacak, dolayısıyla endişelenmene gerek yok. Ben hallettim."

"Bu ne *anlama* geliyor be?" Ben daha Hardin'le olanları kafamda çözemezken, şimdi bir de yıllardır ortalıkta görünmeyen babam Washington'a geri dönmüştü. Şimdi düşününce başlangıçta neden gittiğini de bilmiyordum ki. Sadece *benim* yanımda olmadığını biliyordum.

"Hiçbir anlama gelmiyor. Cuma gecesi aradığımda sana söyleyecektim fakat telefonu açma zahmetine girmediğin için kendim halletmek zorunda kaldım."

O gece cevap veremeyecek kadar sarhoştum; Tanrı'ya şükür ki cevap vermemiştim. O halde kesinlikle kaldıramazdım. Şimdi bile kaldırmakta zorlanıyordum.

"Seni rahatsız etmeyecek, dolayısıyla yüzündeki o üzgün ifadeyi sil ve hazırlan, gidip biraz alışveriş yapalım," dedi fazla kayıtsız bir tavırla.

"Ben alışverişe filan gitmek istemiyorum, anne. Bu benim için önemli bir konu, biliyor musun?"

"Hayır, değil," dedi son derece sinirli bir sesle. "Yıllardır ortalıkta yoktu. Şimdi de olmayacak ve değişen bir şey yok." Gardırobuna daldı ve onunla tartışmanın bir yararı olmayacağını anladım.

Salona dönerek telefonumu kaptım ve ayakkabılarımı giydim.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Noah.

"Kim bilir," dedim ve soğuk havaya çıktım.

Buraya kadar boşuna gelmiş, karların arasında iki saatlik yolculuğu annemin cadılığını... hayır, *kaltaklığını* çekmek için yapmıştım. Tam bir *kaltaktı*. Arabamın ön camındaki karları kolumla sildim; berbat bir fikirdi çünkü daha da çok üşümeme neden oldu. Arabaya binerek ve takırdayan dişlerimi sıkarak motoru çalıştırdıktan sonra biraz ısınmasını bekledim.

Araba kullanırken çığlık çığlığa bağırıyor, anneme aklıma gelen bütün küfürleri sıralıyordum. Nefesim tükenince şimdi ne yapacağıma karar vermeye çalıştım fakat babamla ilgili anılar zihnime hücum ediyordu ve hiçbir şeye odaklanamıyordum. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken yolcu koltuğundan telefonumu kaptım.

Birkaç saniye sonra küçük hoparlörden Hardin'in sesini duydum. "*Tess?* İyi misin?"

"Evet..." diye başladım ama sesimi kontrol edemedim ve hıçkırığımı zorlukla bastırabildim.

"Ne oldu? Ne yaptı?"

"O... Geri dönebilir miyim?" diye sordum ve nefesini uzunca üfledi.

"Elbette, bebeğim... Tessa," diye düzeltti ama düzeltmemesini dilediğimi fark ettim.

"Ne kadar uzaktasın?" diye sordu.

"Yirmi dakika," diye bağırdım.

"Tamam, telefonda kalmak ister misin?"

"Hayır... kar yağıyor," diye açıklayarak telefonu kapadım.

En baştan yola çıkmamalıydım. Yaptığı her şeye rağmen şimdi Hardin'e koşuyor olmam bir ironiydi.

Çok uzun süre sonra otoparka girdiğimde hâlâ ağlıyordum. Elimden geldiğince yüzümü sildim fakat makyajım akarak yüzümü kirletmişti. Karların arasında arabadan inerken Hardin'i karlarla kaplı kapının yanında dururken gördüm. Hiç düşünmeden koşup ona sarıldım. Şefkatime şaşırmış bir halde geri çekildi ama sonra o da bana sarıldı ve karla kaplı bluzuna yüzümü gömerek ağlamama izin verdi.

28. Bölüm

Hardin

Ömür gibi gelen bir süreden sonra onu tekrar kollarımda tutabilmek, tarif edemeyeceğim kadar güzeldi. Kollarıma koştuğunda bütün benliğimi fiziksel bir rahatlama sarmıştı; bunun olmasını asla beklememiştim. Son zamanlarda o kadar uzak, o kadar soğuktu ki. Onu suçlayamazdım ama canımı yakmadığını da söyleyemezdim.

"İyi misin sen?" diye sordum, yüzümü saçlarına gömerek.

Yüzünü göğsümden ayırmadan başıyla onayladı ama ağlamaya devam etti. İyi filan olmadığını biliyordum. Annesi ona muhtemelen söylememesi gereken şeyler söylemişti. Bunun olacağını biliyordum ve dürüst olmam gerekirse olduğu için de seviniyordum. Tessa'yı incittiği için değil, sevgilim teselli benim kollarımda aradığı için.

"İçeri girelim," dedim.

Başıyla onayladı fakat beni bırakmadı, bu yüzden kendi kendimi zorlayarak kollarımı çözdüm ve onu tutup içeri yürüdüm. Güzel yüzünde siyah lekeler vardı; gözleri ve dudakları şişmişti. Bütün yol boyunca ağlamamış olmasını umuyordum.

Lobiye girer girmez, aşağı getirdiğim atkıyı çıkarıp başına ve kulaklarına sararak güzel yüzünün etrafına mor renkli yumuşak bir bohça yaptım. Üzerinde sadece o elbiseyle donmuş olmalıydı. O elbise... Normalde fantezimi o ince kumaşı üzerinden çıkarmaya kadar götürürdüm. Ama bugün değil; o bu haldeyken değil.

Hafifçe ve çok tatlı bir sesle hıçkırarak atkıyı başının üzerine çekti. Sarı saçları yandan çıkmış, onu her zamankinden daha da küçük göstermişti.

"Konuşmak ister misin?" diye sordum asansörden inerken ve... dairemize doğru yürürken.

O başıyla onaylarken ben de kapıyı açtım. Annem kanepede oturuyordu ve Tessa'yı görünce yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. Ona uyaran bir bakış atarak geri döndüğünde Tessa'yı soru yağmuruna tutmaması konusunda verdiği sözü hatırlamasını umdum. Annem bakışlarını Tessa'dan ayırarak hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi televizyona çevirdi.

"Biz biraz odamıza çekiliyoruz," dedim ve annem başıyla onayladı. Konuşamamanın onu öldürdüğünü biliyordum ama merak yüzünden Tessa'ya kendini daha kötü hissettirmeye niyetim yoktu.

Odaya giderken koridorda durarak termostatı yükselttim çünkü donduğunu biliyordum. Odaya girdiğimde Tessa yatağın kenarına oturmuştu bile. Ne kadar yaklaşmama izin olduğunu bilemediğimden bir şeyler söylemesini bekledim.

"Hardin?" dedi zayıf bir sesle. Sesinin boğuk tonu bana bütün yol boyunca *ağlamış* olduğunu gösterdi ve onun için daha da çok üzüldüm.

Gidip önünde durdum ve tişörtümü yakalayıp beni bacaklarının arasına çekince daha da şaşırdım. Konu annesinin kaba sözler söylemiş olmasından daha fazlası gibiydi.

"Tess... ne yaptı?" diye sordum, makyajını beyaz tişörtümün dibine bulaştırarak tekrar ağlamaya başlarken. Kir umurumda bile değildi; en kötü olasılıkla, bir daha giderse en azından onu bana hatırlatan bir şey olurdu.

"Babam..." dedi ve kaskatı kesildim.

"Baban mı?" Eğer adam oradaysa... "Tessa, orada mıydı? Sana bir şey mi yaptı?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

Başını iki yana salladı ve aşağı uzanıp çenesini kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. Üzüldüğünde bile asla sessiz olmazdı. Hatta sesi özellikle o zaman çıkardı.

"Buraya geri taşınmış ama gittiğini bile bilmiyordum. Yani, sanırım biliyordum fakat üzerinde hiç düşünmemiştim. Onu hiç düşünmemiştim."

Sesim olmasını istediğim kadar sakindi. "Bugün onunla konuştun mu?"

"Hayır ama annem konuşmuş. Bana yaklaşmamasını söylemiş fakat bu konuda benim yerime onun karar vermesini istemiyorum."

"Yani babamı görmedin mi?" Tessa'nın bana bu adamla ilgili anlattığı her şey olumsuzdu. Şiddet eğilimli bir adamdı ve sık sık annesini Tessa'nın yanında tokatlıyordu. Tessa neden *onu* görmek istiyordu ki?

"Hayır... şey, bilmiyorum. Ancak bu kararı veren *ben* olmak istiyorum." Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Beni görmek isteyeceğinden filan değil..."

Bu adamın peşine düşmek ve Tessa'ya yaklaşmasını engellemek dürtüsü kendini hissettiriyordu ve aptalca bir şey yapmadan kendime hâkim olmak zorundaydım.

"Düşünmekten kendimi alamıyorum ama ya *senin* baban gibiyse?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya artık farklıysa? Ya artık içmiyorsa?" Sesindeki umut kalbimi sızlattı... Eh, kalanı yani.

"Bilmiyorum... Bu genellikle olmaz," dedim dürüstçe. Dudaklarının kenarlarının nasıl kıvrıldığını görebildiğim için devam ettim: "Ama olabilir. Belki de değişmiştir..." Kendim inanmıyordum ama ben kim olup da umudunu söndürecektim ki? "Onunla hâlâ ilgilendiğini bilmiyordum."

"İlgilenmiyorum... Şey, ilgilenmiyordum. Sadece annem benden gizlediği için çok kızdım..." dedi ve burnuyla yüzünü tişörtüme silmenin arasında bana olanların geri kalanını anlattı. Tessa'nın annesi, alkolik eski kocasının geri dönüşünden söz ettikten sonra alışverişe çıkmak isteyecek tek kadın olmalıydı. Noah'nın orada olmasının beni daha da kızdırdığı gerçeğiyle ilgili çenemi kapalı tuttum. O çocuk bir türlü ortalıktan kaybolmuyor gibiydi.

Sonunda başını kaldırıp bana baktığında biraz daha sakindi. Otoparkta bana koşarken olduğundan çok daha iyi görünüyordu ve nedeninin burada, yanımda olduğunu düşünmek istiyordum. "Burada olmamın bir sakıncası yok, değil mi?" diye sordu.

"Evet... elbette. İstediğin kadar uzun süre kalabilirsin. Sonuçta burası senin evin."

Gülümsemeye çalıştım ve burnunu bir kez daha tişörtüme silmeden önce şaşırtıcı bir şekilde o da gülümsedi. "Gelecek hafta bir yurt bulmalıyım."

Başımla onayladım. Şimdi konuşursam, sonunda beni bir daha terk etmemesi için yalvarmaya başlayacağımı biliyordum.

29. Bölüm

Tessa

Yüzümdeki makyajı temizlemek ve kendimi toparlamak için banyoya girdim. Ilık su olaylı sabahın bütün kanıtlarını silip götürürken buraya geri döndüğüm için gerçekten memnundum. Hardin'le yaşadığımız her şeye rağmen, onun yanında hâlâ güvende olabileceğimi bilmek güzeldi. Hayatımda daimi olan tek şey oydu; bir kez bunu onun bana söylediğini de hatırlıyordum. O zaman bunda ciddi olup olmadığını merak etmiştim.

Değilse bile, şimdi öyle hissettiğine inanıyordum. Keşke bana duygularını daha fazla açsaydı. Önceki gün onu öyle perişan, yıkılmış halde görmek, tanıştığımızdan beri ondan aldığım en fazla duygu ifadesiydi. Gözyaşlarının arkasındaki sözleri duymak istiyordum.

Yatak odasına geri döndüğümde Hardin'i çantalarımı yere bırakırken buldum. "Aşağı inip eşyalarını aldım," dedi.

"Teşekkür ederim, umarım gerçekten bir şeye engel olmuyorumdur," dedim ve birkaç parça giysi almak için eğildim. Bu elbiseyi üzerimden çıkarmam gerekiyordu.

"Seni burada istiyorum, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi, sakince. Omuz silktim. Hardin kaşlarını çattı. "Bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın, Tess."

"Anladım... Sadece annen buradayken ben bunca dram ve gözyaşıyla geliyorum," diye açıkladım.

"Annem sen burada olduğun için mutlu; ben de öyleyim."

Bunları duyduğuma çok sevindim ama hemen konuyu değiştirdim. "Bugün bir planınız var mı?"

"Sanırım alışveriş merkezine filan gitmek istiyor fakat yarın da gidebiliriz."

"Siz gidin, ben kendi kendime oyalanırım." Bir yıldan uzun süredir görmemişken şimdi annesiyle planlarını iptal etmesini istemiyordum.

"Hayır, sorun değil, gerçekten. Yalnız olmana gerek yok."

"Ben iyiyim."

"Tessa, az önce ne dedim?" diye hırladı ve başımı kaldırıp ona baktım. Benim adıma artık karar veremediğini unutmuş gibi görünüyordu. Kimse veremezdi.

Yumuşayarak toparladı. "Affedersin... sen kal. Ben onu alışverişe götürürüm."

"Çok daha iyi," dedim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım.

Hardin son birkaç gündür çok nazik davranmış, çok... *korkak* görünmüştü. Beni zorlaması yanlış olsa da hâlâ kendisi olduğunu görmek güzeldi.

Üzerimi değiştirmek için gardıroba girdim ve tam elbisemi başımın üzerinden çekerken kapıyı vurdu. "Tess?"

"Evet?" dedim.

Bir an sonra sordu: "Geri döndüğümüzde burada olacak mısın?"

Alaycı bir tavırla güldüm. "Evet. Gidecek başka bir yerim yok ki."

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi; sesindeki hüzün son derece açıktı.

Birkaç dakika sonra ön kapının kapandığını duydum ve yatak odasından çıktım. Muhtemelen burada düşüncelerimle baş başa kalmamak için ben de onlarla gitmeliydim. Şimdiden kendimi yalnız hissetmeye başlamıştım. Bir saat kadar televizyon izledikten sonra sıkıntıdan ölüyordum. Telefonum periyodik olarak çalıyor ve ekranda annemin adı yanıp sönüyordu. Ona hiç aldırmazken, Hardin'in artık eve dönmesini diliyordum. Elektronik kitap okuyucumu aldım ve zaman geçirmek için kitap okumaya başladım fakat bir gözümü saatten ayıramıyordum.

Hardin'e mesaj atmak ve işlerinin daha ne kadar süreceğini öğrenmek istiyordum ama bunun yerine zaman geçirmek için yemek yapmaya karar verdim. Ne yapacağıma karar vermek için mutfağa

girdim; kolay ama zaman alan bir şey olmalıydı. O halde lazanya olmalıydı.

Çok geçmeden saat sekiz, sonra sekiz buçuk oldu ve dokuzda tekrar ona mesaj atmayı düşünmeye başlamıştım bile.

Neyim var benim? Annemle kavga edince aniden yine Hardin'e mi tutunmuştum? Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, ona tutunmaktan asla gerçekten vazgeçmediğimi biliyordum. İtiraf etmek istemesem de Hardin'siz bir hayata hazır olmadığımı biliyordum. Hemen ona dönmeye niyetim yoktu fakat sürekli onun için kendimle savaşmaktan yorgun düşmüştüm. Bana ne kadar korkunç davranmış olsa da şu bahis konusunu öğrendiğim zaman olana kıyasla onsuzken daha da berbat durumdaydım. Kısmen güçsüzlüğüm için kendime kızıyordum ama diğer yandan da bugün geri dönerken ne kadar kararlı olduğum gerçeğini inkâr edemiyordum. Düşünmek ve birbirimize yakınken işlerin nasıl gittiğini görmek için hâlâ biraz zamana ihtiyacım vardı. Hâlâ kafam çok karışıktı.

Dokuz on beş. Sofrayı kurup mutfağı toparlayana kadar sadece on beş dakika geçmişti. Ona sadece bir kez mesaj atacaktım; basit bir şey, sadece Hey, nasıl gidiyor? gibi. Kar yağıyordu, dolayısıyla sadece onu kontrol ediyor olacaktım, bilirsiniz, güvenlik nedenleriyle.

Telefonumu elime alırken ön kapı açıldı ve Hardin ile annesi içeri girerken telefonu çaktırmadan bıraktım.

"Eh, alışveriş nasıldı?" diye sordum. "Yemek mi yaptın?" diye sordu aynı anda.

"Önce sen," dedik ikimiz de ve gülüştük.

Bir elimi kaldırarak ikisine hitaben konuştum. "Yemek yaptım. Siz yediyseniz sorun değil."

"Burası çok güzel kokuyor!" dedi annesi yemek dolu masayı incelerken. Elindeki poşetleri hemen bırakıp sandalyelerden birine çöktü. "Teşekkür ederim, Tessa, hayatım. Alışveriş merkezi berbattı; bütün son dakika Noel alışverişçileri oradaydı. Kim Noel hediyesini almak için son iki güne kadar bekler ki?"

"Ah, *sen*," diye cevap verdi Hardin ve kendine bir bardak su koydu.

"Ah, şişşt," diye azarladı annesi, bir ekmek somununun ucunu koparıp ağzına atarken.

Hardin annesinin yanına oturdu ve ben de Trish'in karşısına geçtim. Trish yemek sırasında alışverişte yaşadıkları berbat şeyleri ve bir adamın Macy'den elbise çalmaya çalışırken güvenlik görevlisine yakalanışını anlattı. Hardin elbisenin adamın kendisi için olduğuna yemin etti ama Trish gözlerini devirerek hikâyesini sürdürdü. Hazırladığım yemeğin gerçekten güzel –hatta her zamankinden daha iyi– olduğunu fark ettim ve üçümüz yemeğimizi bitirdiğimizde bütün lazanya neredeyse bitmişti. Ben iki tabak yemiştim; bir daha bütün gün bir şey yemezlik etmeyecektim.

"Ah, bir ağaç aldık," dedi Trish aniden. "Küçük bir tane ama ikinizin evinizde bir ağacınız olmalı; özellikle de birlikte geçireceğiniz ilk Noel'de!" O el çırpınca ben de güldüm.

Her şey parçalanıp yıkılmadan önce bile Hardin'le hiç Noel ağacı alma konusunda konuşmamıştık. Ben birlikte yaşama ve Hardin'le olma konusuna o kadar takılmıştım ki tatiller neredeyse tamamen aklımdan çıkmıştı. İkimiz de Şükran Günü'yle ilgilenmemiştik; onun nedenleri belliydi ve ben de o günü annemin kilisesinde geçirmek istememiştim. Bu yüzden pizza sipariş etmiş ve benim yurt odamda takılmıştık.

"Sorun değil, değil mi?" diye sordu Trish cevap vermediğimi bana fark ettirerek.

"Ah, evet, elbette değil," dedim ve bakışlarını boş tabağından ayırmayan Hardin'e baktım.

Trish sohbete tekrar daldığında minnet duydum. "Eh, siz parti yaratıklarıyla birlikte uyanık kalmayı çok istesem de güzellik uykumu almalıyım," dedi birkaç dakika sonra. Bana tekrar teşekkür ettikten sonra tabağını lavaboya koydu ve bize iyi geceler dileyerek Hardin'i yanağından öptü. Hardin homurdanarak geri çekilince annesinin dudakları sadece yanağına süründü ama Trish yine de bu küçük temastan memnun olmuş gibi görünüyordu. Kollarını omuzlarıma sararak başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Hardin gözlerini devirdi ve ben de masanın altından ona bir tekme attım. Trish gözden kaybolduktan sonra yerimden kalktım ve geri kalanları kaldırdım.

"Yemek hazırladığın için teşekkürler. Buna gerek yoktu," dedi Hardin ve ikimiz birlikte yatak odasına yöneldik.

"Dün gece sen yerde uyudun, bu gece istersen ben yatabilirim," dedim ama yerde uyumama izin vermeyeceğini biliyordum.

"Hayır, sorun değil. O kadar da kötü değil zaten," dedi.

Yatağın üzerine oturdum. Hardin dolaptan battaniyeleri çıkararak yere serdi. Ona iki yastık attım ve o da kotunun düğmesini açmadan önce bana hafifçe gülümsedi. *Ah, kesinlikle başımı çevirmeliydim.* Bunu gerçekten istemiyordum fakat çevirmem gerektiğini biliyordum. Siyah kotunu aşağı çekerek çıkardı. Aşağı eğilirken dövmeli karnındaki kasların hareketi başımı çevirmemi engellerken, öfkeme rağmen ona duyduğum çekimin gücünü hatırlattı. Siyah paçalı külotu bacaklarına yapışıyordu. Aniden başını çevirip bana baktı. Sert ve dikkatli yüz ifadesi sadece transımı derinleştirdi. Çenesi çok sert, çok çekiciydi. Hâlâ bakıyordu.

"Affedersin," dedim ve utançtan kızaran yanaklarımla başımı hemen yana çevirdim.

"Hayır, sen affedersin. Sadece alışkanlık sanırım." Omuz silkti ve şifonyerden pamuklu bir pijama altı aldı.

"İyi geceler, Tess," diyerek ışığı söndürene kadar bakışlarımı duvardan ayırmadım. Ses tonundaki muzipliği duyabiliyordum.

Sert bir sesle uyanarak tavana baktım. Vantilatörün karanlıkta hareket eden pervanesini zor görebiliyordum.

Sonra tekrar duydum. Hardin'in sesiydi. "Hayır! Lütfen!" diye sızlandı.

Lanet olsun, yine kâbus görüyor. Yataktan fırlayarak çırpınan vücudunun yanına çömeldim.

"Hayır!" diye tekrarladı, bu kez çok daha yüksek sesle.

"Hardin! Hardin, uyan!" dedim kulağına ve omuzlarını sarstım.

Tişörtü ter içindeydi ve gözlerini açarak doğrulup otururken yüzü buruşmuş haldeydi. "Tess..." dedi korkuyla ve beni kollarına çekti.

Parmaklarımı saçlarına sürdükten sonra elimi sırtına kaydırdım ve tırnaklarımı teninde gezdirerek ellerimi yukarı aşağı hareket ettirdim.

"Sorun değil, geçti," dedim, tekrar tekrar, bana daha sıkı sarıldığını hissederken. "Haydi, yatağa dönelim," dedim ve ayağa kalktım. Tişörtüme tutunarak benimle birlikte yatağa girdi.

"İyi misin?" diye sordum yanıma uzandığında.

Başıyla onayladı ve onu kendime çektim. "Bana su getirebilir misin?" diye sordu.

"Elbette. Hemen dönerim."

Yataktan kalkmadan önce lambayı yaktım ve sonra Trish'i uyandırmamak için elimden geldiğince sessiz hareket etmeye çalıştım. Ama mutfağa ulaştığımda Trish oradaydı.

"O iyi mi?" diye sordu.

"Evet, şimdi iyi. Sadece ona su almaya geldim," dedim ve musluktan bir bardak su doldurdum. Arkamı döndüğümde Trish beni kendine çekip sarılarak yanağımdan öptü.

"Yarın konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Aniden konuşamayacak kadar gerildiğim için sadece başımla onayladım. Trish gülümsedi ama yürüyüp giderken burnunu çekti.

Odamıza döndüğümde Hardin döndüğüm için rahatlamış gibiydi ve su bardağını elimden alırken teşekkür etti. Ben izlerken bardaktaki bütün suyu tek yudumda içti ve ben de yatakta ona katıldım. Muhtemelen kâbus yüzünden ne kadar huzursuz olduğunu görebiliyordum fakat bunun kısmen benden kaynaklandığını da biliyordum.

"Gel buraya," dedim ve vücudunu bana doğru kaydırırken gözlerindeki rahatlamayı gördüm. Ona sarılarak başını göğsüne koydum. Onun için olduğunu tahmin ettiğim kadar benim için de rahatlatıcıydı. Yaptığı her şeye rağmen, bu sorunlu çocuğun kollarında kendimi evimde gibi hissediyordum.

"Beni bırakma, Tess," diye fısıldayarak gözlerini kapadı.

30. Bölüm

Tessa

Ter içinde uyandım. Hardin'in başı karnımda, vücudum kollarının arasındaydı. Kollarının ağırlığını yüzünden uyuştuğundan emindim. Bacaklarını benimkilere dolamış, hafifçe horluyordu.

Derin bir nefes alarak elimi dikkatle kaldırıp alnındaki saçları kenara ittim. Saçlarına uzun zamandır dokunmadığımı hissettim ama aslında daha sadece birkaç gün olmuştu. Parmaklarımı yumuşak saçlarında dolaştırırken Seattle'da olanlar zihnimden geçti.

Gözleri titreşerek açıldı ve hemen elimi geri çektim. "Affedersin," dedim yakalandığım için utanarak.

"Hayır, iyi geldi," dedi uyku sersemi bir sesle.

Kendini toparladıktan ve bir an yüzünü tenime gömdükten sonra üzerimden kalktı –fazla erken bir şekilde– ve saçlarına hiç dokunmamış olmayı diledim; o zaman hâlâ uyuyor ve bana sarılıyor olurdu.

"Bugün yapacak işlerim var, bir süre şehir merkezine ineceğim," dedi ve dolaptan siyah kotlarından birini kaptı. Botlarını alarak çabucak ayaklarına geçirdi. Buradan bir an önce kaçmak istediğini hissettim.

"Tamam..." *Ne?* Bir haftadır ilk kez birlikte uyuduğumuz ve birbirimize sarıldığımız için mutlu olacağını sanmıştım. Bir şeylerin değişeceğini sanmıştım; tamamen değil ama belki kararlılığının sarsılmaya başladığını, onunla barışmaya dün olduğumdan birkaç adım daha yakın olduğumu anlayacağını sanmıştım.

"Tamam..." dedi ve kaşındaki yüzüğü iki parmağının arasında sıktıktan sonra beyaz tişörtünü başından çıkarıp şifonyerden siyah bir tane aldı. Odadan çıkmadan önce hiçbir şey söylemeyerek beni yine şaşkın bir halde bırakıp gitti. Olmasını bekleyeceğim bütün şeyler

arasında, böyle çıkıp gitmesi yoktu. Şu anda nasıl bir işi olabilirdi ki? O da benim gibi taslakları okuyordu; ancak evden çalışma özgürlüğüne sahipti ve dolayısıyla neden bugün böyle bir şey isteyecekti ki? Hardin'in son kez "işi" olduğunu söylediğinde yaptıklarım düşününce midem ağzıma geldi.

Annesiyle kısaca konuştuktan sonra sokak kapısının açılıp kapandığını duydum. Kendimi yastıklara bıraktım ve çocuksu bir tavırla yatağı tekmeledim. Ne var ki kafeinin şarkısını duyunca sonunda yataktan kalkıp kahve hazırlamak için mutfağa yürüdüm.

"Günaydın, tatlım," dedi Trish, ben onun tezgâha oturduğu yerde yanından geçerken.

"Günaydın. Kahve hazırladığın için teşekkürler," dedim, yeni kaynamış sürahiyi kaparken.

"Hardin yapacak işleri olduğunu söyledi," dedi fakat aslında söylüyor değil, soruyor gibiydi.

"Evet... öyle bir şey söyledi," diye cevap verdim başka ne diyeceğimi bilemeyerek.

Ama buna aldırmadı. "Dün geceden sonra iyi olduğuna memnunum," dedi endişe dolu bir sesle.

"Evet, ben de." O anda düşünmeden ekledim: "Onun yerde uyumasına izin vermemeliydim."

Soran bir tavırla kaşlarını çattı. "Yerde yatmadığında kâbus görmüyor mu?" diye sordu dikkatle.

"Hayır, eğer ben..." Devam edemedim. Kahvemin şekerini karıştırırken kendimi bu durumdan kurtarmanın bir yolunu düşünüyordum.

"*Sen* yanında olursan," diye tamamladı.

"Evet... Ben yanında olursam."

Bana ancak bir annenin çocuğu hakkında konuşurken bakabileceği –bana böyle söylenmişti– umutlu gözlerle baktı. "Neden o kâbusları gördüğünü bilmek ister misin? Sana söylediğim için benden nefret edeceğini biliyorum ama bence bilmelisin."

"Ah, lütfen, Trish." Yutkundum. Bana o hikâyeyi anlatmasını gerçekten istemiyordum. "Hardin bana... o geceyi anlattı." Trish'in gözleri şaşkınlıkla açılırken yutkundum.

"*Anlattı* mı?" dedi hayretle.

"Özür dilerim, böyle söylemek istemedim. Geçen gece, senin bildiğini..." Özür dileyerek kahvemi tekrar yudumladım.

"Hayır... Hayır... Özür dileme. Sadece sana anlattığına inanamadım. Kâbusları bildiğin açık ama bu... bu çok beklenmedik." Parmaklarıyla gözlerini sildi ve kalbinden gelen bir içtenlikle gülümsedi.

"Umarım sorun değildir. Olanlar için çok üzgünüm." Aile sırlarına burnumu sokmak istemiyordum fakat daha önce böyle bir şeyle başa çıkmak zorunda da kalmamıştım.

"Sorun değil, Tessa, hayatım," dedi ve açıkça hıçkırıklara boğuldu. "Seni bulduğu için çok mutluyum... O kadar kötüydü ki... Sürekli çığlık atıyordu. Onu terapiye göndermeyi denedim ama Hardin'i tanıyorsun. Hiç kimseyle konuşmuyordu. Hem de hiç. Tek kelime bile etmeden öylece oturup düz düz duvara bakıyordu."

Kupamı tezgâhın üzerine bırakarak ona sarıldım.

"Dün geri dönmene neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama dönmene sevindim," dedi yüzünü omzuma gömerek.

"Ne?"

Geri çekildi ve yüzünde çarpık bir ifadeyle gözlerini sildi. "Ah, tatlım, yaşlıyım ama o kadar da yaşlı değilim. İkinizin arasında bir terslik olduğunu biliyordum. Geldiğimizde seni burada gördüğü için ne kadar şaşırdığını fark ettim ve senin İngiltere'ye gelmeyeceğini söylerken bile bir sorun olduğunun farkındaydım."

Bizi analiz edebildiğini hissetmiştim fakat ne kadar iyi okuyabildiğini bilmiyordum. Soğumaya başlamış kahvemden iri bir yudum alarak bunu düşündüm.

Trish nazikçe diğer kolumu tuttu. "Seni İngiltere'ye getireceği için çok heyecanlıydı... yani Hardin'in olabileceği kadar... Ve birkaç gün önce senin şehir dışına çıkacağını söylediğinde anladım. Neler oldu?" diye sordu.

Kahvemi tekrar yudumladım ve onunla göz teması kurdum. "Şey..." Ona ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyordum çünkü *Ah, hiç, oğlun bir bahis üzerine bekâretimi aldı* diyebileceğimi hiç sanmıyordum.

"Bana... bana yalan söyledi," diyebildim sadece. Hardin'le ilgili onu üzmek istemiyordum ve konuyu ona açıkça anlatmaya da niyetim yoktu ama tamamen yalan söylemek de istemiyordum.

"Büyük bir yalan mı?"

"Dev bir yalan."

O anda bana bir mayınmışım gibi baktı. "Üzgün mü?"

Trish'le bunu konuşmak tuhaftı. Onu tanımıyordum bile ve sonuçta Hardin'in annesiydi, dolayısıyla ne olursa olsun oğlunu savunacağından emindim. "Evet..." diye cevap verdim nazikçe, "sanırım üzgün." Ve kahvemin geri kalanını bitirdim.

"Üzgün olduğunu kendisi söyledi mi?"

"Evet... birkaç kez."

"Gösterdi mi?"

"Sayılır." *Gösterdi mi?* Geçen gün yıkılmış halde ve her zamankinden daha sessiz olduğunu biliyordum ama tam olarak duymak istediklerimi söylememişti.

Yaşlı kadın bana baktı ve bir an için cevabının ne olabileceğinden korktum. Ancak sonra, "Eh, annesi olarak ben onun tuhaflıklarına katlanmak zorundayım," diyerek beni hazırlıksız yakaladı. "Ancak sen değilsin. Sana kendini affettirmek istiyorsa bunun için çabalaması gerekecek. Yaptığı şey her neyse, öyle bir şeyi bir daha asla yapmayacağını sana kanıtlamak zorunda... eğer çekip gitmene neden olduysa bunun çok büyük bir yalan olduğunu da tahmin edebiliyorum. Pek sık duygusal davranmayan biri olmadığını sen de hatırlamalısın. Çok öfkeli bir çocuktur... bir *adamdır* yani."

Sorunun kulağa komik geldiğini biliyordum –insanlar sürekli yalan söylerdi– fakat daha üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Sana yalan söyleyen birini sen bağışlar mıydın?"

"Eh, yalanın ne olduğuna ve kişinin ne kadar üzgün olduğuna bağlı. Çok fazla yalana inanmaya hazır olduğunda, gerçeğe dönüş yolunu bulmak zordur."

Yani onu bağışlamamam gerektiğini mi söylüyor?

Parmaklarını hafifçe tezgâhın üzerine vurdu. "Ancak oğlunu tanırım ve onu en son gördüğümden beri ne kadar değiştiğini görebiliyorum. Son birkaç ayda çok değişti, Tessa. Sana ne kadar değiştiğini anla tamam. Gülüyor. Gülümsüyor. Hatta dün benimle sohbet bile etti." Konu ciddi olmasına rağmen Trish'in yüzündeki gülümseme parlaktı.

"Seni kaybederse daha önceki haline geri döneceğini biliyorum ama bu yüzden kendini ona mecbur hissetmeni istemiyorum."

"Hissetmiyorum... yani mecbur hissetmiyorum. Sadece ne düşüneceğimi bilmiyorum." Dürüstçe görüşünü alabilmek için keşke ona hikâyeyi anlatabilseydim. Keşke annem de Trish'in göründüğü kadar anlayışlı olsaydı.

"Eh, zor kısmı da bu; karar vermesi gereken sensin. Acele etme ve onu uğraştır; oğlum her zaman işini kolay halletmeye alıştı. Belki de sorun kısmen bu; istediğini daima elde eder."

Güldüm çünkü kesinlikle doğru söylüyordu. "Aynen öyle."

İç çekerek kilere uzandım ve bir kutu kahvaltılık gevrek aldım. Ancak Trish planımı böldü: "Seninle giyinip dışarı çıksak, birlikte kahvaltı edip kız kıza bir şeyler yapsak, ne dersin? Açıkçası saçlarımı kestirmem gerekiyor." Güldü ve kumral saçlarını ileri geri salladı.

Mizah duygusu güzeldi; göstermeye istekli olduğunda Hardin'in olduğu gibi. Hardin daha müstehcendi, doğru ama mizah duygusunu nereden aldığını görebiliyordum.

"Harika. Önce bir duş alayım," dedim ve kutuyu yerine bıraktım.

"Duş mu? Dışarıda kar yağıyor ve saçlarımızı zaten yıkatacağız! Ben şunu giyecektim." Siyah bir eşofman takımını işaret etti. "Sen de üzerine rahat bir şeyler geçir de, gidelim!"

Bu, annemle bir yere gidecek olmamdan çok farklıydı. Giysilerim ütülenir, saçlarım kıvrılırdı ve makyaj yapardım; sadece markete gidiyor olsak bile.

Gülümsedim. "Tamam," dedim.

Yatak odasında kot pantolonumu ve bluzumu dolaptan aldıktan sonra saçlarımı topladım. Ayakkabılarımı giyerek banyoya girip çabucak dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım. Salonda Trish'in yanına geri döndüğümde, kapının yanında hazır halde bekliyordu.

"Hardin'e bir not bırakmam ya da mesaj atmam gerek," dedim.

Trish gülümseyerek beni kapıya doğru çekti. "Onu merak etme sen."

Sabahın geri kalanını ve öğle üzerinin büyük bölümünü Trish'le geçirdikten sonra çok daha rahatlamış haldeydim. Nazik, eğlenceli ve konuşkandı. Sohbeti hafif tutuyordu ve beni sürekli güldürüyordu.

İkimiz de saçlarımızı yaptırdık ve Trish kakül ekletirken beni de aynısını yapmaya teşvik etti ama gülümseyerek reddettim. Yine de beni Noel için siyah bir elbise almaya ikna etmesine izin verdim; Noel'de ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmasa da. Hardin ve annesinin planlarını bölmek istemiyordum; hediye filan da almamıştım. Sanırım Landon'ın ev davetini kabul edebilirdim. Birlikte değilken Noel'i Hardin'le geçirmek çok fazla geliyordu. Tuhaf bir ara durumdaydık: Birlikte değildik ama bu sabah evden çıkana kadar yakınlaşmaya başladığımızı sanıyordum.

Eve döndüğümüzde Hardin'in arabasını otoparkta görünce gerilmeye başladım. Yukarı çıktığımızda onu kucağına ve sehpanın üzerine açtığı gazetelerle kanepede otururken bulduk. Dişlerinin arasına bir kalem sıkıştırmıştı ve yaptığı şeye kendini kaptırmış gibi görünüyordu. Sanırım çalışıyordu ama tanıştığımızdan beri geçen aylarda onu sadece birkaç kez çalışırken görmüştüm.

"Selam, oğlum!" dedi Trish neşeli bir sesle.

"Selam," diye karşılık verdi Hardin.

"Bizi özledin mi?" diye takıldı Trish ve Hardin gözlerini devirdikten sonra gazeteleri toparlayıp bir klasörün içine tıktı.

"Ben yatak odasında olacağım," diye homurdanarak kanepeden kalktı.

Trish'e dönüp omuz silktikten sonra Hardin'in peşinden yatak odamıza girdim.

"Siz ikiniz nereye gittiniz?" diye sordu ve klasörü şifonyerin üzerine bıraktı. Bir sayfa düştü ve hemen içeri geri tıkarak klasörü kapadı.

Yatağın üzerine oturup bacak bacak üstüne attım. "Kahvaltıya. Sonra da kuaföre gittik ve biraz alışveriş yaptık."

"Ah."

"Sen nereye gittin?" diye sordum. Cevap vermeden önce başını eğdi.

"İşe."

"Yarın Noel. Buna inanmıyorum," dedim Trish'in beni etkilediğini hissettiren bir sesle.

Yeşil gözlerini bana çevirdi. "Eh, inanıp inanmaman umurumda bile değil," dedi alaycı bir tavırla ve yatağın diğer tarafına oturdu.

"Derdin ne senin?" diye çıkıştım.

"Hiç. Hiçbir derdim yok." Duvarlarını kaldırmıştı; onların arkasına gizlendiğini hissedebiliyordum.

"Olduğu gayet açık. Bu sabah neden öyle gittin?"

Bir eliyle saçlarını sıvazladı. "Sana söyledim ya."

"Bana yalan söylemenin hiçbir yararı olmayacak, sonuçta seni... bizi bu duruma sokan şey zaten yalandı," diye hatırlattım.

"Tamam! Nerede olduğumu mu bilmek istiyorsun? Babamın evindeydim!" diye bağırarak ayağa fırladı.

"Babanın mı? Neden?"

"Landon'la konuştum." Koltuğa oturdu.

Gözlerimi devirdim. "İş yalanına bundan daha çok inandım."

"Oradaydım. Haydi, bana inanmıyorsan onu ara."

"Tamam. Landon'la ne konuştun?"

"Seni elbette."

"Beni mi?" Ellerimi önüme doğru kaldırdım.

"Her şeyi. Burada olmak istemediğini biliyorum." Bana baktı.

"Burada olmak istemesem olmazdım."

"Gidecek başka yerin yok. Olsaydı burada kalmayacağını biliyorum."

"Bu kadar emin olmanın nedeni ne? Dün gece yatakta birlikte uyuduk."

"Evet. Nedenini de biliyorsun; kâbus görmüş olmasaydım buna asla izin vermezdin. İzin vermenin tek nedeni bu; şu anda benimle konuşmanın tek nedeni de bu. Bana acıyorsun." Elleri titriyor, delici gözlerle bakıyordu. Yeşil gözlerinin arkasındaki utancı görebiliyordum.

"Neden olduğu fark etmez." Başımı iki yana salladım. Neden böyle sonuçlara vardığını bilemiyordum. Sevildiğini kabul etmek onun için neden bu kadar zordu?

"Kâbuslar gören ve lanet olasıca yatağında tek başına uyuyamayan zavallı Hardin'e acıyorsun!" Sesi fazla yüksekti ve evde bizden başka biri vardı.

"Bağırmayı kes! Annen yan odada!" diye bağırarak karşılık verdim.

"İkinizin bütün gün yaptığınız şey bu muydu? Beni mi konuştunuz? Lanet olasıca acımana ihtiyacım yok, Tess."

"Ah, Tanrım! O kadar sinir bozucusun ki! Senden konuşmadık, o şekilde değil. Ve bilesin diye söylüyorum, sana acımıyorum. Kâbus-

ların olsun ya da olmasın dün gece seni yatakta yanımda istedim." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"*Tabii*," diye bağırdı.

"Bu benim neler hissettiğimle ilgili değil; senin kendin hakkında neler hissettiğinle ilgili. Kendine acımayı kesmek zorundasın," dedim aynı sertlikle.

"Değilim."

"Öyle görünüyor. Nedensiz bir şekilde benimle kavga çıkarıyorsun. İleri gitmeliyiz, geri değil."

"İleri gitmek mi?" Gözlerime baktı.

"Evet... Yani bel... belki," diye kekeledim.

"Belki mi?" Gülümsedi.

Ve aniden çok mutlu oldu; Noel günü küçük bir çocuk gibi sırıtıyordu. Az önce yanakları kıpkırmızı bir halde benimle kavga ediyordu. Ve tuhaf bir şekilde, ben de öfkemin büyük ölçüde buharlaştığını hissediyordum. Duygularımın üzerindeki kontrolü ödümü patlatıyordu. "Sen delisin, gerçekten," dedim.

Yine sırıttı. "Saçların güzel görünüyor."

"Senin ilaç kullanman gerek," diye takıldım. Güldü.

"Buna itiraz edemem," diye karşılık verdi.

Ben de onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım... Belki ben de onun kadar deliydim.

31. Bölüm

Tessa

Telefonum şifonyerin üzerinde titreşip dans edince anımız bölündü. Hardin telefonu kaparak ekrana baktı. "Landon," dedi.

Telefonu ondan alarak cevap verdim. "Alo?"

"Selam, Tessa," dedi Landon. "Şey, annem Noel'e gelip gelmeyeceğini sormam için seni aramamı istedi."

Annesi çok tatlıydı. Ve harika Noel ikramları hazırladığından şüphem yoktu. "Ah... Evet, isterim. Saat kaçta orada olayım?" diye sordum.

"Öğlende." Landon güldü. "Annem yemek pişirmeye başladı bile. Dolayısıyla senin yerinde olsam o saate kadar bir şey yemezdim."

"Hemen yemeyi bırakıyorum," dedim. "Getirmem gereken bir şey var mı? Karen'ın benden çok daha iyi bir aşçı olduğunu biliyorum ama bir şeyler hazırlayabilirim; tatlı belki?"

"Evet, tatlı getirebilirsin... ve ayrıca... bunun tuhaf olduğunu biliyorum ve rahatsız olacaksan sorun değil." Sesini kıstı. "Ancak Hardin ve annesini de davet etmek istiyorlar. Yine de sen ve Hardin anlaşamıyorsanız..."

"Anlaşıyoruz. Sayılır," diye böldüm. Hardin cevabımı duyunca kaşlarını kaldırdı ve ona bakarak gergin bir tavırla gülümsedim.

Landon nefesini üfledi. "Süper. Sadece daveti iletebilirsen gerçekten minnettar olacaklar."

"İletirim," dedim ve o anda aklıma bir şey geldi. "Onlara ne alayım, hediye olarak yani?"

"Hayır, hayır, hiçbir şey alma! Hediye getirmek zorunda değilsin."

Bakışlarımı duvardan ayırmıyor, Hardin'in dikkatli bakışlarına karşılık vermemeye çalışıyordum. "Peki, tamam. Ama hediye getireceğim, dolayısıyla ne alabileceğimi söyle."

Landon iyi niyetle iç çekti. "Her zamanki gibi inatçısın. Eh, annem mutfağını sever ve kâğıt ağırlığı gibi bir şey de Ken'in hoşuna gidebilir."

"Kâğıt ağırlığı mı?" Güldüm. "Bu berbat bir hediye."

Landon güldü. "Eh, ne yaparsan yap, sakın kravat alma çünkü ben aldım." Sonra homurdandı. "Şey, o zamana kadar bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Benim gidip ev temizliğine yardım etmem gerekiyor," dedi ve telefonu kapadı.

Telefonumu bıraktığımda Hardin sormak için gecikmedi: "Noel için oraya mı gidiyorsun?"

"Evet... Anneme gitmek istemiyorum," dedim ve yatağın üzerine oturdum.

"Seni suçlayamam." İşaretparmağıyla çenesini ovaladı. "Burada kalabilirsin."

Ellerimi kucağıma koyarak tırnaklarımla oynadım. "Sen de... benimle gelebilirsin."

"Annemi burada yalnız mı bırakayım?" diye sordu, öfkeyle.

"Hayır! Elbette hayır. Karen ve baban onun da gelmesini... İkinizin de gelmenizi istiyormuş."

Hardin bana delirmişim gibi baktı. "Evet, tabii. Annem neden babamın ve yeni karısının evine gitmek istesin ki?"

"Ben... Bilmiyorum ama herkesin bir arada olması güzel olabilir."

Aslında böyle bir şeyin nasıl gideceğinden emin değildim çünkü büyük ölçüde Trish ile Ken'in şimdi nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmiyordum; bir ilişkileri olup olmadığını da. Ayrıca herkesi bir araya toplamak bana düşmezdi; ben ailenin bir parçası değildim. Tanrım, şu anda Hardin'in kız arkadaşı bile değildim.

"Sanmıyorum." Kaşlarını çattı.

Hardin'le aramda süren her şeye rağmen, Noel'i onunla geçirmek güzel olurdu ama anlıyordum. Annesi bir yana, Hardin'i Noel'de babasının evine gitmeye ikna etmek zaten yeterince zor olurdu.

Beynim sorun çözmeyi sevdiğinden, Landon ve ailesi için hediye alma konusunu düşünmeye başladım; belki Trish için de bir şey alırdım. Ama ne? Şimdi gerçekten gitmeliydim; saat beş olmuştu bile ki sadece bu gece biraz ve bir de yarın Noel arifesinde zamanım vardı. Hardin'e bir şey alıp almama konusunda kararsızdım; hatta almamam gerektiğinden neredeyse emindim. Bu ara durumdayken ona hediye almam tuhaf olurdu.

"Ne var?" diye sordu Hardin sessizliğimi fark edince.

Homurdandım. "Alışveriş merkezine gitmem gerek. Noel'de evsiz olmanın bedeli bu," dedim.

"Evsiz olmanla kötü planlamanın bir ilgisi olduğunu hiç sanmıyorum," diye takıldı. Gülümsemesi hafifti ama gözleri parlıyordu...

Benimle flört mü ediyordu? Bu düşünceyle gülerek gözlerimi devirdim. "Kötü planlama asla yapmadığım bir şeydir."

"Tabii..." diye alay edince bir şaplak attım.

Bileğimi yakalayıp parmaklarını sararak şakacı saldırımı engelledi. Vücuduma tanıdık bir sıcaklık yayıldı ve bakışlarımı gözlerine odakladım. Hemen bıraktı ve ikimiz de bakışlarımızı kaçırdık. Havada gerginlik vardı. Ayakkabılarımı tekrar giymek için ayağa kalktım.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

"Evet... alışveriş merkezi saat dokuzda kapanıyor," diye hatırlattım.

"Yalnız mı gidiyorsun?" Ayaklarını mahcup bir tavırla oynattı.

"Benimle gelmek ister misin?" Bunun olabilecek en iyi fikir olmadığını biliyordum fakat en azından ilerlemek istiyorsam birlikte alışveriş merkezine gitmek de fena bir fikir değildi. Değil mi?

"Seninle alışverişe gelmemi mi istiyorsun?"

"Evet... İstemiyorsan sorun değil," dedim mahcup bir tavırla.

"Hayır, elbette istiyorum. Sadece... bunu isteyeceğini beklemiyordum."

Başımla onaylayarak telefonumu ve çantamı aldım. Peşimde Hardin'le salona çıktım.

"Biz alışveriş merkezine gidiyoruz," dedi Hardin annesine.

"İkiniz birlikte mi?" diye sordu Trish bilgiç bir tavırla. Hardin gözlerini devirdi. Biz kapıya ulaşırken Trish omzunun üzerinden bana seslendi: "Tessa, hayatım, onu burada bırakmak istersen şikâyet etmem."

Güldüm. "Bunu hatırlarım," dedim ve Hardin'in peşinden çıktım.

Hardin arabayı çalıştırdığında çok tanıdık bir piyano melodisi duyuldu. Sesi kısmak için atıldı ama çok geçti. Ona kibirli bir tavırla baktım.

"Onlar bana alıştı, tamam mı?" dedi.

"Tabii," dedim ve sesi tekrar açtım.

Keşke her şey sonsuza dek böyle gidebilseydi. Keşke bu flört-çülüğümüz, bu gergin orta nokta sonsuza dek devam etseydi. Ama etmeyecekti. Edemezdi. Olanları ve bundan sonra olacakları gerçekten konuşmamız gerekiyordu. Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyordum fakat bu sorunu tek seferde çözemezdik; ben konuyu zorlasam bile. Doğru zamanı yakalamak ve o zamana kadar da ağırdan almak zorundaydım.

Yolculuğun büyük bölümü sessiz geçerken müzik birbirimize söyleyebilmemizi dilediğim her şeyi söylüyordu. Macy'nin girişine yaklaştığımızda Hardin bana döndü. "Seni kapının yanında bırakacağım." Başımla onayladım. O arabayı park ederek soğukta bana doğru koştururken ben de ısınmak için havalandırmanın altında bekledim.

Her şekilde ve boyda fırın kaplarına yaklaşık bir saat kadar baktıktan sonra Karen'a bir kek kalıbı takımı almaya karar verdim. Muhtemelen elinde haddinden fazlasının olduğundan emindim fakat mutfakla ve bahçeyle uğraşmaktan başka hobisi yok gibi görünüyordu ve benim de daha iyisini düşünecek zamanım yoktu.

"Bunu arabaya götürüp alışverişi bitirebilir miyiz?" diye sordum Hardin'e, ellerimdeki büyük kutuyu taşımaya çalışırken.

"Bana ver. Sen burada bekle," dedi ve kutuyu benden aldı.

O uzaklaşırken ben hemen erkek reyonuna yürüdüm; büyük vitrinlere yerleştirilmiş yüzlerce kravat, bana Landon'ın kolay hediye konusundaki yorumunu hatırlatmıştı. Araştırmaya devam ettim ama daha önce hiç "baba hediyesi" almadığım için ne seçeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Dışarısı çok soğuk," dedi Hardin geri döndüğünde, titreyerek ellerini ovalarken.

"Şey, belki de kar yağarken tişört giymek iyi bir fikir değildir."

Gözlerini devirdi. "Ben acıktım, ya sen?"

Yemek katına yürüdük. Hardin bana bir yer bulduktan sonra kendisi ortamdaki tek düzgün zincirden pizza almaya gitti. Dakikalar sonra tepeleme dolu iki tabakla yanıma döndü. Bir dilim pizza ile bir peçete kaparak küçük bir lokma ısırdım.

"Ne kadar zarifsin," diye takıldı ben lokmamı çiğnedikten sonra ağzımı silerken.

"Kapa çeneni," dedim ve bir lokma daha ısırdım.

"Bu... güzel. Değil mi?" diye sordu.

"Ne? Pizza mı?" diye sordum masumca, yemekten söz etmediğini bilmeme rağmen.

"Biz. Böyle birlikte takılmamız. Uzun zaman oldu."

Çok uzun geliyor... "İki hafta bile olmadı," diye hatırlattım.

"Bu uzun bir süre... bizim için."

"Evet..." Daha uzun süre sessiz kalabilmek için daha büyük bir lokma ısırdım.

"İlerlemeyi ne kadar süredir düşünüyordun?" diye sordu.

Lokmamı çiğnemeyi acele etmeden bitirdim ve suyumdan uzun bir yudum aldım. "Birkaç gündür sanırım." Bir olay çıkmaması için bu sohbeti olabildiğince hafif tutmak istiyordum ama yine de ekledim: "Hâlâ üzerinde konuşacak çok şey var."

"Olduğunu biliyorum ama ben çok..." Arkamdaki bir şeye odaklanırken yeşil gözleri iri iri açıldı. Dönüp baktığımda kızıl saçları görünce keyfim kaçtı. Steph. Ve yanında erkek arkadaşı Tristan.

"Ben gitmek istiyorum," dedim ve yemek tepsisini sofrada bırakarak ayağa kalktım.

"Tessa, henüz başka hediye almadın. Ayrıca bizi gördüklerini bile sanmıyorum."

Arkamı döndüğümde Steph'le göz göze geldim ve yüzündeki şaşkınlığı açıkça gördüm. Beni gördüğüne mi, yoksa Hardin'le birlikte mi olduğuma daha fazla şaşırdığından emin değildim. Muhtemelen ikisi de.

"Evet, gördü."

İki sevgili bize yaklaştılar ve ayaklarım yere yapışmış gibi hissettim.

"Selam," dedi Tristan huzursuzca.

"Selam," dedi Hardin ve ensesini ovaladı.

Ben bir şey söylemedim. Steph'e baktıktan sonra çantamı masanın üzerinden kaptım ve yürüyerek uzaklaşmaya başladım.

"Tessa, bekle!" diye seslendi arkamdan. Bana yetişmek için koştururken ayakkabılarının topukları yerde gürültüyle öttü. "Konuşabilir miyiz?"

"*Neyi* konuşacağız, Steph?" diye tersledim. "Buradaki ilk ve temelde tek arkadaşımın beni herkesin önünde nasıl aşağıladığını mı?"

Hardin ve Tristan birbirlerine bakarken müdahale edip etmeme konusunda kararsız oldukları belliydi.

Steph ellerini kaldırdı. "Üzgünüm, tamam mı? Sana söylemem gerektiğini biliyorum... onun sana söyleyeceğini sanıyordum!"

"Yani bunun bana kendimi iyi hissettirmesi mi gerekiyor?"

"Hayır, hissettirmeyeceğini biliyorum fakat gerçekten üzgünüm, Tessa. Sana söylemem gerektiğini biliyorum."

"Ama söylemedin." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Seni özledim, seninle zaman geçirmeyi özledim," dedi.

"Bütün şakalarının kaynağı olarak beni özlediğinden eminim."

"Öyle değildi, Tessa. Sen... benim arkadaşımdın. Batırdığımı biliyorum ama gerçekten çok özür dilerim."

Özür dilemesi beni hazırlıksız yakaladı. Yine de toparlandım. "Eh, seni bağışlayamam."

Kaşlarını çattı. Sonra yüzünde bir öfke ifadesi belirdi. "Ama *onu* bağışlayabiliyor musun? Her şeyi başlatan oydu ve sen *onu* bağışlıyorsun. Bu nasıl bir şey yahu?"

İçimden bütün öfkemi ona kusmak geldi fakat haklı olduğunu biliyordum. "Onu bağışlamadım, sadece... Ne yaptığımı bilmiyorum," diye sızlanarak yüzümü ellerime gömdüm.

Steph iç çekti. "Tessa, her şeyi aniden unutuvermeni beklemiyorum ama en azından bana bir şans ver. Birlikte takılabiliriz, sadece dördümüz. Grup zaten mahvoldu."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, Hardin onu patakladığından beri Jace daha da berbat bir hödüğe dönüştü. Dolayısıyla Tristan ve ben artık herkesten uzak duruyoruz."

Bizi izleyen Hardin ve Tristan'a baktıktan sonra tekrar Steph'e döndüm. "Hardin, Jace'i mi dövdü?"

"Evet... geçen cumartesi." Steph kaşlarını çattı. "Sana bir şey söylemedi mi?"

"Hayır..." Hardin yanımıza gelip Steph'i susturmadan önce olabildiğince çoğunu öğrenmek istiyordum ama Steph benim tarafımda olmaya hevesliydi ve ben daha sormadan anlatmaya başladı.

"Evet, şey çünkü Molly, Hardin'e... bilirsin," diye ekledi kısık sesle, "olayı sana herkesin önünde söylemeyi planlayanın Jace olduğunu söyledi..." Hafifçe güldü. "Açıkçası hepsini hak etmişti ve Hardin kendisini üzerinden ittiğinde Molly'nin yüz ifadesi görmeye değerdi. Yani, gerçekten, bir fotoğrafını çekmeliydim!"

Cumartesi günü Seattle'a gelmeden önce Hardin'in Molly'yi geri çevirdiği ve Jace'i patakladığı gerçeğini düşünürken Tristan'ın sesini duydum: "Hanımlar," dedi Hardin'in yakında olduğunu hatırlatan bir uyarıyla.

Hardin yanıma gelerek elimi tuttu ve Tristan sevgilisini uzaklaştırmaya başlarken Steph bir an daha bana döndü ve iri iri gözlerle konuştu: "Tessa, bunu bir düşün, olur mu? Seni özledim."

32. Bölüm

Tessa

"Sen iyi misin?" diye sordu Hardin onlar uzaklaşırken.

"Evet... iyiyim," dedim.

"Ne dedi?"

"Hiç... sadece onu bağışlamamı istiyor." Omuz silktim ve ana koridordan yürümeye başladık. Hardin'e konuyu açmadan önce Steph'in bana söylediği her şeyi hazmetmek zorundaydım. Seattle'a gelmeden önce o partilerden birinde olmalıydı ve görünüşe bakılırsa Molly de oradaydı. Steph'in sorumluluğunu aldığını duymamın beni rahatlattığını inkâr edemezdim. Molly'yi reddettiği gece Hardin'in bana onunla yattığım söylemesi de komikti aslında. Neredeyse. Ancak Hardin'in Molly'yi reddettiği gece benim kulüpte bir yabancıyı öpmemden kaynaklanan suçluluk duygusu, rahatlama ve ironiyi gölgede bırakmıştı.

"Tess?" Hardin durdu ve elini yüzüme doğru salladı. "Neler oluyor?"

"Hiç. Sadece babana ne alacağımı düşünüyordum." Kötü bir yalancıydım ve sesim istediğimden daha telaşlı çıkıyordu. "Spor sever mi? Sever, değil mi? Siz ikiniz futbol izliyordunuz, hatırladın mı?"

Hardin bir an için beni süzdü. "Packers, Packers'ı sever." Steph'le ilgili daha fazla soru sormak istediğini ama sessizliği tercih ettiğini görebiliyordum.

Spor malzemeleri satan bir mağazaya gittik ve Hardin babası için birkaç şey seçerken ben de sessiz kaldım. Parasını bana ödetmeyi reddedince kasanın yakınındaki bir yerden bir anahtarlık kaparak sırf onu sinirlendirmek için kendim ödedim. Gözlerini devirdi ve ben de ona dil çıkardım.

"Yanlış takımı aldığının farkındasın, değil mi?" dedi mağazadan çıkarken.

"Ne?" Uzanıp küçük anahtarlığı kaptım.

"O Giants, Packers değil." O sırıtırken ben anahtarlığı poşete geri attım.

"Eh... İyi hediyelerin senden geldiğini kimsenin bilmeyecek olması iyi bir şey."

"İşimiz bitti mi?" diye sızlandı.

"Hayır, Landon'a bir şeyler almam gerekiyor, unuttun mu?"

"Ah, evet. Yeni bir ruj rengi denemek istediğini söylüyordu. Mercan olabilir?"

Ellerimi belime koyarak ona döndüm. "Onu rahat bırak! Belki ruju asıl sana almam gerek çünkü tonlarını gayet iyi biliyor gibisin," diye takıldım. Ortalığı yakıp yıkmak yerine Hardin'le şakacı bir şekilde didişmek iyi gelmişti.

Gözlerini devirdi ama konuşmadan önce dudaklarındaki hafif gülümsemeyi fark ettim. "Ona hokey bileti almalısın. Kolay ve pahalı da değil."

"Aslında bu iyi bir fikir."

"Biliyorum," dedi. "Ama onunla birlikte maça gidecek arkadaşlarının olmaması çok yazık."

"Hımm, ben onunla giderim."

Hardin'in Landon'la ilgili şakaları beni gülümsetiyordu çünkü öncekinden çok farklıydı; artık tavırlarının altında kötü niyet yoktu.

"Annene de bir şey almak istiyordum," dedim.

Bana komik, hafif, zararsız bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü Noel."

"Ona bluz filan al," dedi ve yaşlı hanımlar için ürünler satan bir mağazayı işaret etti.

Mağazaya bir bakış attım. "İnsanlara hediye alma konusunda berbatımdır. Sen ona ne aldın?"

Bana doğum günümde aldığı hediye o kadar mükemmeldi ki annesi için de aynı ölçüde düşünceli bir hediye seçtiğini tahmin etmiştim.

Omuz silkti. "Bir bilezik ve bir fular."

"Bilezik mi?" diye sordum ve onu alışveriş merkezinde çekerek sürükledim.

"Hayır, yani bir kolye demek istedim. Sadece üzerinde *anne* veya bir şeyler yazan sade bir kolye."

"Ne kadar naziksin," dedim Macy'ye doğru geri dönerken. Özgüvenli bir şekilde etrafıma bakındım. "Sanırım burada ona bir şey bulabilirim... şu eşofmanları sevmişti."

"Ah, Tanrım, daha fazla eşofman alma. Onları *her gün* giyiyor."

Ekşi suratına gülümsedim. "Eh... bir tane daha almak için bir neden daha."

Raflarda çeşitli seçenekleri gözden geçirirken Hardin uzanıp bir tanesinin kumaşına dokundu. O sırada parmak boğumlarına ve üzerlerindeki yara kabuklarına bakınca Steph'in açıkladığı şey aklıma geldi.

Trish'in seveceğini tahmin ettiğim nane yeşili bir eşofmanı çabucak buldum ve bir kasa bulmak için uzaklaştık. O anda, kısmen ben Seattle'dayken aslında Molly'ye yatmadığını artık bildiğim için Hardin'le ilgili düşüncelerim yeni bir kararlılığa büründü.

Kasaya yaklaşarak giysileri tezgâhın üzerine bırakırken aniden Hardin'e döndüm. "Bu gece konuşmamız gerek."

Kasiyer bir Hardin'e ve bir bana bakarken gözlerindeki şaşkınlık gayet açıktı. Ona böyle bakmasının kabalık olduğunu söylemek istedim ama ben cesaretimi toplayamadan Hardin araya girdi.

"Konuşmak mı?"

"Evet..." dedim ve kasiyerin güvenlik etiketini çıkarışını izledim. "Dün annenle dışarı çıktığınızda aldığınız ağacı kurduktan sonra."

"Ne konuşacağız ki?"

Dönüp ona baktım. "Her şeyi," dedim.

Hardin dehşete kapılmış gibi bakarken o kelimenin ima ettiği şeyler havada asılı kaldı. Kasiyer eşofmanın fiyat etiketini okuturken bir sinyal sessizliği bozdu ve Hardin mırıldandı: "Ah... ben gidip arabayı alayım."

Ben kadının Trish'in hediyesini poşete koyarken kendi kendime düşündüm: *Gelecek yıl bu yılki korkunç hediye seçimlerimi telafi etmek için herkesin harika hediyeler almasına dikkat edeceğim.* Sonra tekrar

düşündüm: *Gelecek yıl mı? Hardin'le bir yıl daha geçireceğimi söyleyen kim ki?*

Eve dönerken yolda ikimiz de sessizdik çünkü ben ona söylemem gereken bütün düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken o da... şey, sanırım o da aynı şeyi yapıyordu. Eve ulaştığımızda çantaları kaparak dondurucu yağmurun altından koşup lobiye daldım. Karı her zaman buna tercih ederdim.

Asansöre bindiğimizde midem gurulduyordu. "Acıktım," dedim Hardin'e, bana baktığında.

"Ah." Alaycı bir şey söylemek istiyormuş gibiydi fakat sonra fikrini değiştirdi.

Eve girdiğimizde burnuma sarımsak kokusu gelince ve ağzım sulanmaya başlayınca açlığımı daha da hissettim.

"Yemek hazırladım!" dedi Trish. "Alışveriş merkezi nasıldı?"

Hardin poşetleri elimden kaparak yatak odasında gözden kayboldu.

"O kadar kötü değildi. Daha kalabalık olacağını sanmıştım," diye açıkladım.

"Bu iyi. Belki de seninle ağacı hazırlayabileceğimizi düşündüm. Hardin muhtemelen yardım etmez." Gülümsedi. "Eğlenceden nefret eder. Ama istersen ikimiz yapabiliriz?"

Güldüm. "Evet, elbette."

"Önce bir şeyler yemelisin," diye emretti Hardin mutfağa geri dönerken.

Ona çatık kaşlarla baktıktan sonra tekrar Trish'e döndüm. Hardin'le yapmaktan korktuğum konuşma annesiyle küçük ağacı kurmamızdan sonra olacağı için özellikle acelem yoktu. Ayrıca, söylemek istediğim her şeyi söyleyebilmek için gücümü toplamam en azından bir saatimi alırdı. Böyle önemli bir konuşmayı annesi buradayken yapmak muhtemelen en iyi fikir değildi fakat daha fazla bekleyemezdim. Söylenmesi gereken her şey söylenmeliydi... hemen. Sabrım taşıyordu; bu ara durumda daha fazla kalamazdık.

"Gerçekten aç mısın, Tessa hayatım?" diye sordu Trish.

"Evet, aç," diye cevap verdi Hardin omzumun üzerinden benim yerime konuşarak.

"Evet, gerçekten açım," dedim küstah oğluna aldırmadan.

Trish bana ıspanak ve sarımsaklı bir tabak tavuk güveç hazırlarken ben de lezzetli kokulara odaklanarak sandalyelerden birine oturdum. Trish tabağı getirdiğinde koktuğundan daha da güzel göründüğünü fark ettim.

Trish tabağı önüme koyarken oğluna baktı. "Hardin, sen de bizim için kutudan ağacın parçalarını çıkararak biraz yardımcı olabilirsin?"

"Tabii," dedi Hardin.

Trish bana gülümsedi. "Birkaç süs de aldım."

Ben yemeğimi bitirene kadar Hardin dalları yerlerine takmış ve ağacı kurmuştu.

"O kadar da kötü değildi, ha?" dedi annesi. Sonra süs kutusunu alarak oğluna yaklaştı. "Onları biz hallederiz."

Tıka basa doymuş bir halde sofradan kalkarken Hardin ve annesiyle birlikte, bize ait olan bir dairede bir Noel ağacı süslemenin asla aklımın ucundan bile geçirmeyeceğim bir şey olduğunu düşündüm. Asla. Süslerle uğraşırken hissettiklerimden hoşlandım ve sonunda süsler minyatür ağacın üzerine biraz rastgele asılmış olsa da Trish gayet mutlu görünüyordu.

"Önünde fotoğraf çekmeliyiz!" dedi.

"Ben fotoğraf çektirmem!" diye homurdandı Hardin.

"Ah, haydi, Hardin, tatildeyiz." Trish gözlerini kırpıştırdı ve Hardin de onun gelişinden beri yüzüncü kez gözlerini devirdi.

"Bugün olmaz," diye karşılık verdi Hardin.

Bunun haksızlık olduğunu biliyordum ama annesine acıyordum. Bu yüzden Hardin'e iri iri açılmış gözlerle baktım. "Sadece bir tane?"

"Tamam, lanet olsun. Sadece bir tane." Trish'le birlikte ağacın önünde durdu ve ben de telefonumu kaparak bir fotoğraflarını çektim. Hardin neredeyse gülümsememişti bile ama Trish'in neşesi onu telafi etmişti. Yine de Hardin'le benim birlikte fotoğraf çektirmemizi önermediğinde rahatladım; Noel ağaçlarının önünde romantik fotoğraflar çektirmeye başlamadan önce ne yaptığımıza karar vermemiz gerekiyordu.

Trish'in telefon numarasını alarak fotoğrafın bir kopyasını onunla Hardin'e gönderdim. Hardin mutfağa dönerek kendine bir tabak hazırladı.

"Ben çok geç olmadan hediyeleri paketleyeceğim," dedim.

"Tamam, sabaha görüşürüz, hayatım," dedi Trish ve bana sarıldı.

Yatak odasına girerken Hardin'in çoktan paket kâğıtlarını, kurdeleleri, bantları ve ihtiyaç duyabileceğim diğer her şeyi çoktan kapmış olduğunu gördüm. Bir an önce "Konuşma"yı yapabilmemiz için hediyeleri aceleyle paketlemeye başladım; ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olurdu. O işi gerçekten bir an önce atlatmak istiyordum ama aynı zamanda nasıl gideceği konusunda da korkuyordum. Kararımı verdiğimi biliyordum fakat itiraf etmeye hazır olduğumdan emin değildim. Aptallık ettiğimin de farkındaydım ama Hardin'le tanıştığımdan beri aptallık ediyordum ve her zaman kötü bir şey de olmamıştı.

Ben, Ken'in adını hediye etiketinin üzerine yazmayı bitirirken Hardin içeri girdi.

"Bitti mi?" diye sordu.

"Evet... Konuşmadan önce Landon için bastıracağımız şu biletleri de halletmem gerek."

Başını arkaya yatırdı. "Neden?"

"Çünkü yardımına ihtiyacım var ve kavga ederken pek de yardımsever olmuyorsun."

"Kavga edeceğimizi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bizden bahsediyorum," dedim yarı gülerek ve başıyla onaylayarak sessizleşti.

"Ben dolaptan yazıcıyı alayım."

O uzaklaşırken ben dizüstü bilgisayarıma döndüm. Yirmi dakika sonra Landon için iki Seattle Thunderbirds maçı biletini bastırıp küçük bir paket yapmıştık bile.

"Pekâlâ... başka bir şey kaldı mı... biliyorsun, konuşmamızdan önce?" diye sordu Hardin.

"Hayır. Sanırım bitti," diye cevap verdim.

İkimiz de gidip yatağın üzerine oturduk; Hardin sırtını başucu tahtasına dayayarak uzun bacaklarını öne uzattı ve ben de ayakucunda

bağdaş kurdum. Nereden başlayacağım ya da ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Eh..." diye başladı Hardin.

Bu tuhaftı. "Eh..." Tırnaklarımla oynadım. "Jace'le ne oldu?" diye sordum.

"Steph anlattı ya," dedi açıkça.

"Evet, anlattı."

"Çenesi fazla düşmüştü."

"Hardin, benimle konuşman gerek, yoksa bu işe yaramayacak."

Şaşkınlıkla gözlerini iri iri açtı. "*Konuşuyorum* ya!"

"Hardin..."

"Tamam. Tamam." Öfkeyle nefesini üfledi. "Seninle takılmayı planlıyordu."

Bu düşünceyle midem ağzıma geldi. Ayrıca, Steph'ın bana alışveriş merkezinde söylediği kavga nedeni bu değildi. *Hardin yine bana yalan mı söylüyor?* "Eee? Bunun asla olmayacağını zaten biliyordun?"

"Fark etmez; onun sana dokunduğunu düşünmek bile..." Ürpererek devam etti: "Ayrıca, o... şey. Her şeyi sana herkesin önünde anlatmayı planlayan o ve Molly'ydi. Seni öyle aşağılamaya asla hakkı yoktu. Her şeyi mahvetti."

Hardin'in hikâyesinin Steph'inkiyle tutmasından dolayı duyduğum anlık rahatlama, yerini çabucak öfkeye bırakmıştı çünkü Hardin, ben bahsi öğrenmesem her şey yolunda gidecekmiş gibi konuşuyordu. "Hardin, her şeyi mahveden *sensin*. Onlar sadece bana ne olduğunu söylediler," diye hatırlattım.

"Bunu biliyorum, Tessa," dedi gergin bir tavırla.

"Öyle mi? Bunu gerçekten biliyor musun? Bu konuda hiçbir şey söylemedin de."

Hardin ani bir hareketle bacaklarını geri çekti. "Evet, söyledim; has'tir ya, geçen gün ağlıyordum."

Elimde olmadan yüzümün asıldığını ve kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Öncelikle bana bu kadar sık küfretmekten vazgeçmelisin. İkincisi, o bir kez oldu. Sadece o zaman gerçekten bir şey söyledin. Ve pek fazla de değildi."

"Seattle'da denedim ama benimle konuşmadın. Bana aldırmıyordun bile, ne zaman söyleyecektim ki?"

"Hardin, mesele şu ki eğer bunu aşmaya çalışacaksak bana karşı açık olman gerek. Neler hissettiğini tam olarak bilmeliyim," dedim.

Yeşil gözleriyle delici bakışlar attı. "Ve ben senin neler hissettiğini ne zaman duyacağım, Tessa? Sen de benim kadar kapalısın."

"Ne? Hayır... Hayır, değilim."

"Evet, kapalısın! Bütün bunlarla ilgili neler hissettiğini bana söylemedin. Sadece benimle işinin bittiğini söyleyip duruyorsun." Ellerini bana doğru salladı. "Ama işte buradasın. Biraz kafam karışıyor."

Az önce söylediklerini bir an için düşünmem gerekiyordu. Kafamda o kadar çok düşünce vardı ki bunlarla ilgili onunla iletişim kurmayı unutmuştum. "Benim de kafam çok karışıktı," dedim.

"Ben senin düşüncelerini okuyamam, Tessa. Kafan neden karışık?"

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Bu. Biz. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bizimle ilgili. İhanetinle ilgili." Bu sohbete daha yeni başlamıştık ama gözlerim dolmuştu bile.

"Sen ne yapmak *istiyorsun*?" diye sordu biraz fazla sertçe.

"Bilmiyorum."

Sesini yükseltti. "Evet, biliyorsun."

Ne yapmak istediğimden emin olmadan önce onun ağzından duymam gereken çok fazla şey vardı. "*Sen* benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Benimle kalmanı istiyorum. Beni bağışlamanı ve bana bir şans daha vermeni istiyorum. Senden bunu çok kez istediğimi biliyorum ama lütfen, sadece bir şans daha ver. Sensiz olamam. Denedim ve sen de denediğini biliyorsun. İkimiz için de başka biri yok. Birbirimizle değilsek kimseyle değiliz ve senin de bunu bildiğini biliyorum." Sözlerini bitirdiğinde gözleri dolmuştu ve ben de gözyaşlarımı sildim.

"Beni çok ama çok incittin, Hardin."

"Biliyorum, bebeğim, incittiğimi biliyorum. Yaptığımı geri alabilmek için her şeyimi verirdim," dedi ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle yatağa baktı. "Aslında vermezdim. Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Şey, elbette ki sana daha erken söylerdim," dedi. Aniden başımı kaldırıp ona baktım. O da başını kaldırıp gözlerime baktı. "Geri almazdım çünkü öyle berbat bir şey yapmasaydım asla birlikte olamazdık. Yol-

larımız asla çakışmazdı; bizi birbirimize bu kadar sıkı bağlayacak şekilde olmazdı. Hayatımı mahvetmiş olsa da o aptalca, kötücül bahis olmasaydı, bir hayatım bile olmazdı. Bu yüzden benden daha çok nefret edeceğinden eminim fakat gerçeği sen istedin. Gerçek de bu."

Hardin'in yeşil gözlerine bakarken ne diyeceğimi bilemedim.

Çünkü üzerinde düşününce –gerçekten düşününce– ben de hiçbir şeyi değiştirmek istemeyeceğimi biliyordum.

33. Bölüm

Hardin

Daha önce kimseye karşı bu kadar dürüst olmamıştım. Ancak her şeyin artık ortaya dökülmesini istiyordum.

Ağlamaya başlayarak kısık sesle sordu: "Beni bir daha incitmeyeceğini nasıl bileceğim?"

Bütün bu süre boyunca gözyaşlarını tutmaya çalıştığının farkındaydım ama artık tutamadığına sevinmiştim. Ondan biraz duygu görmeye ihtiyacım vardı... Son zamanlarda çok soğuk davranmıştı. Kendisine hiç yakışmayan şekilde. Eskiden sadece gözlerine bakarak ne düşündüğünü anlayabilirdim. Şimdiyse bir duvar örülmüş, onu okuyabildiğim tek şeyi engelliyordu. Bugün birlikte geçirdiğimiz sürenin yararıma olması için dua ediyordum.

Onun ve dürüstlüğümün. "Bilemezsin. Tessa, seni bir daha inciteceğimden emin olabilirsin. Sen de beni inciteceksin fakat aynı zamanda bir daha senden bir şey gizlemeyeceğime veya sana ihanet etmeyeceğime de söz verebilirim. Kastetmediğin şeyler söyleyebilirsin ve Tanrı biliyor ya ben de söyleyeceğim ama sorunlarımızı çözebiliriz çünkü insanların yaptığı şey budur. Sadece hak ettiğin adam olabileceğimi göstermek için son bir şansa ihtiyacım var. Lütfen, Tessa. Lütfen..." diye yalvardım.

Bana kızarmış gözlerle bakarken yanağının içini kemiriyordu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum ve ona böyle şeyler hissettirdiğim için de kendimden nefret ediyordum.

"Beni seviyorsun, değil mi?" diye sordum cevabından korkarak.

"Evet. Her şeyden çok," diye itiraf etti iç çekerek.

Gülümsememi gizleyemedim. Beni hâlâ sevdiğini duymak canımı geri getirmişti. Benden, beni sevmekten vazgeçeceğinden ve kendi hayatına devam edeceğinden çok korkmuştum. Onu hak etmiyordum ve bunun farkında olduğunu biliyordum.

Ancak zihnim hızla çalışıyordu ve o da çok sessizdi. Mesafeye dayanamıyordum. "O halde ne yapabilirim? Bunu aşabilmemiz için ne yapmam gerekiyor?" diye sordum umutsuzca. Çok fazla vurgulamıştım; bunu bana bakışından anlamıştım: Aniden korkmuş, sinirlenmiş gibi ya da... Bilmiyordum. "Yanlış şeyi söyledim, değil mi?" Ellerimi yüzüme götürerek gözlerimdeki nemi sildim. "Söyleyeceğimi biliyordum, konuşmayı pek beceremediğimi bilirsin."

Hayatım boyunca hiç bu kadar duygusal olmamıştım ve iyi gelmemişti. Daha önce kimseye duygularımı açıklamak zorunda kalmamıştım veya böyle bir şeyi istememiştim ama bu kız için her şeyi yapardım. Her seferinde her şeyi batırıyordum ama bunu çözmek ya da elimden geleni yapmak zorundaydım.

"Hayır..." dedi hıçkırarak. "Ben sadece... Bilmiyorum. Seninle olmak istiyorum. Her şeyi unutmak istiyorum ama pişman olmak istemiyorum. O kız olmak istemiyorum; üzerine basılıp geçilen, pislik gibi davranılan ve buna tahammül eden kız."

Ona doğru eğildim. "Kime? Kimin böyle düşüneceğinden korkuyorsun?"

"Herkesin, annemin, arkadaşlarının... senin."

Sorunun bu olduğunu biliyordum. Ne yapmak *istediğinden* çok ne yapması *gerektiği* konusunda endişelendiğini biliyordum. "Başka kimseyi düşünme. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda? Bir kez olsun kendin ne istediğini düşün; seni ne mutlu eder?"

O yuvarlak, büyük, güzel, kan çanağı ve yaşlı gözleriyle bana baktı. "Sen." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Her şeyi içimde tutmaktan çok yoruldum. Söylemediğim ve söylemek istediğim her şey beni çok fazla yordu," diye ekledi.

"O halde daha fazla tutma," dedim.

"Beni mutlu ediyorsun, Hardin. Ama aynı zamanda kızdırıyor ve –en önemlisi– beni delirtiyorsun."

"Amaç da bu değil mi? Bu yüzden birlikteyken bu kadar iyiyiz, Tess çünkü birbirimiz için berbatız." O da beni delirtip kızdırıyordu ama aynı zamanda mutlu da ediyordu. Hem de çok.

"Birbirimiz için berbatız," dedi hafifçe gülümseyerek.

"Öyleyiz," diye tekrarladım ve gülümsemesine karşılık verdim. "Yine de seni seviyorum. Kimsenin sevemeyeceği kadar ve yemin ederim ki eğer bana izin verirsen, hayatımın geri kalanını bunu telafi ederek geçireceğim."

Sesimdeki duyguyu, onun affını ne kadar çok istediğimi duyabilmesini umuyordum. Buna ihtiyacım vardı; *ona* daha önce hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım vardı ve beni sevdiğini biliyordum. Sevmese şimdi burada olmazdı ama az önce "hayatımın geri kalanı" dediğime inanamıyordum; bu onu korkutabilirdi.

Tessa başka bir şey söylemeyince içim sızladı. Yine gözlerimin dolduğunu hissederek fısıldadım: "Çok üzgünüm, Tessa... Seni o kadar seviyorum ki..."

Beni hazırlıksız yakalayarak aniden üzerime atılıp kucağıma oturdu. Güzel yüzünü ellerimin arasına aldım ve derin bir nefes alarak yanağını avucuma dayadı.

Başını kaldırıp bana baktı. "Benim şartlarımla olmalı. Bir kalp kırıklığını daha kaldıramam."

"Ne gerekiyorsa. Ben sadece seninle olmak istiyorum," dedim.

"Ağırdan almamız gerek, aslında bunu hiç yapmamam gerek... Beni tekrar incitirsen seni bir daha asla bağışlamam," diye tehdit etti.

"İncitmeyeceğim. Yemin ederim." Onu bir daha incitmektense ölmeyi tercih ederdim. Bana bir şans daha verdiğine hâlâ inanamıyordum.

"Seni gerçekten çok özledim, Hardin."

Gözlerini kapadığında onu öpmek, dudaklarının sıcaklığını dudaklarımda hissetmek istedim ama az önce bana ağırdan almak istediğini söylemişti. "Ben de seni özledim."

Alnını benimkine dayadı ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi saldım. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz yani?" diye sordum hissettiğim kadar rahatlamış görünmemeye çalışarak.

Doğrulup oturarak gözlerime baktı; geçen hafta boyunca kendi gözlerimi kapadığım her seferinde gördüğüm o gözler. Gülümseyerek başıyla onayladı. "Evet... Sanırım yapıyoruz."

Kollarımı beline sardım ve bir kez daha bana doğru eğildi. "Beni öper misin?" diye neredeyse yalvardım.

Alnıma dokunarak saçlarımı arkaya iterken keyfini gizlemeye çalışmıyordu. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum.

"Lütfen?" dedim.

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

34. Bölüm

Tessa

Ağzım aniden açıldı ve Hardin dilini ağzıma sokmak için fırsatı kaçırmadı. Dudak küpesinin metali dudaklarıma soğuk bir şekilde değdi ve dilimi pürüzsüz yüzeyinde dolaştırdım. Hardin'in tanıdık tadı beni her zamanki gibi tutuşturdu. Ne kadar direnirsem direneyim ona ihtiyacım vardı. Ona yakın olmaya, beni rahatlatmasına, bana meydan okumasına, beni sinirlendirmesine, beni öpmesine ve beni sevmesine ihtiyacım vardı. Parmaklarım kendiliğinden saçlarına gömüldü ve belime daha sıkı sarıldığında buklelerini çekiştirdim. Hayatıma geri dönmesi konusunda verdiğim kadar konusunda kendimi daha iyi hissetmek için istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şeyi söylüyordu... Gerçekten gitmiş olmasa da. Daha uzun süre dayanmam, yalanlarıyla bana işkence ettiği gibi onu bekleterek işkence etmem gerektiğini biliyordum ama yapamamıştım. Bu film değildi. Bu gerçek hayattı –benim hayatımdı– ve hayatım o olmadan tam veya tahammül edilir bile değildi. Bu dövmeli, kaba, öfkeli çocuk iliklerime, kalbime işlemişti ve ne kadar çabalasam da onu içimden atamayacağımı biliyordum.

Dili altdudağımda dolaşırken boğazımdan yayılan hafif iniltiyle biraz utandım. Geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefeseydik ve tenim alev alev yanıyordu.

"Bana bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim," dedi nefes nefese beni göğsüne çekerken.

"Seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun."

Kaşlarını çattı. "Var."

"Biliyorum," diye yalan söyledim ama onunla tanıştığımdan beri seçeneğim yoktu. İlk öpüştüğümüz andan itibaren kendimi ona kaptırmıştım.

"Bundan sonra ne yapacağız?" diye sordum.

"Sana bağlı. Benim ne istediğimi biliyorsun."

"Daha önce olduğumuz gibi olmak istiyorum... şey, diğer şeyler olmadan yani," dedim. Hardin başıyla onayladı.

"Benim istediğim de bu, bebeğim. Olanları telafi edeceğim, söz veriyorum."

Hardin bana bebeğim dediği her seferinde içim kıpır kıpır ediyordu. Hırıltılı sesi, İngiliz aksanı ve ses tonunun arkasındaki incelik mükemmel bir karışım yaratıyordu.

"Lütfen beni bunun için pişman etme," diye yalvardım ve bir kez daha yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Etmeyeceğim. Göreceksin," diye söz vererek beni tekrar öptü.

Hardin'le bunu hâlâ çözmemiz gerektiğini biliyordum fakat artık kendimi çok kararlı, çok sakin, çok doğru hissediyordum. Herkesin, özellikle de annemin tepkisi beni endişelendiriyordu ama onlarla zamanı gelince ilgilenecektim. Hardin'le tekrar birlikte olmak için on sekiz yıldır ilk kez Noel'i onunla geçirmiyor olduğum gerçeği işleri daha da kötüleştiriyordu ama açıkçası umurumda bile değildi. Şey, umurumdaydı fakat yaşamsal seçimlerimle ilgili onunla kapışmaya devam edemezdim ve onu mutlu etmek imkânsızdı, dolayısıyla çabalamaktan artık gerçekten vazgeçmiştim.

Başımım Hardin'in göğsüne dayadım ve atkuyruğumun ucunu ellerine alıp parmaklarının arasında çevirdi. Bütün hediyeleri paketlediğim için memnundum; onları son dakikada almış olmak zaten yeterince stresliydi.

Lanet olsun. Hardin'e hediye almadım! O bana almış mıydı? Muhtemelen almamıştı fakat artık tekrar birlikte olduğumuza göre... ya da ilk kez sayılırdı... Aldığından korkuyordum ve ben ona hiçbir şey almadığım için kendimi kötü hissedecektim. Aslında, ona ne alabilirdim?

"Sorun ne?" diye sordu ve elini çeneme kaydırarak yüzümü kendisininkine kaldırdı.

"Hiç..."

"Sen..." diye başlarken yavaş ve kararsızdı. "Sen... fikrini... değiştirmedin, değil mi?"

"Hayır... hayır. Sadece... Sana hediye almadığımı hatırladım," diye itiraf ettim.

Gözlerime bakarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Noel için bana bir hediye almadın diye mi endişeleniyorsun?" Güldü. "Tessa, gerçekten, sen bana *her şeyi* verdin. Bir Noel hediyesi için endişelenmen çok gülünç."

Hâlâ suçluluk duyuyordum fakat yüzündeki güven hoşuma gitmişti. "Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle." Tekrar güldü.

"Doğum günün için sana gerçekten harika bir şey alacağım," dedim ve elini yine yüzüme kaydırdı. Başparmağı altdudağımda dolaşırken dudaklarımı araladı ve beni yine öpmesini bekledim. Oysa dudaklarını burnuma değdirdikten sonra beklenmedik ölçüde tatlı bir tavırla alnıma koydu.

"Ben doğum günü kutlamam," dedi.

"Biliyorum... Ben de kutlamam." Bu az sayıdaki ortak noktalarımızdan biriydi.

"Hardin?" Trish dışarıdan seslenirken kapı hafifçe vuruldu. Ben kucağından kalkarken Hardin homurdanarak gözlerini devirdi.

Ona çatık kaşlarla baktım. "Ona nazik davranmak seni öldürmez; bir yıldır seni ilk kez görüyor."

"Ona kötü davranmak istemiyorum," dedi. Gerçekten de buna inandığını biliyordum.

"Sadece biraz daha nazik olmaya çalış. Benim için?" Dramatik bir tavırla gözlerimi kırpıştırdım. Hardin gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Sen şeytansın," diye takıldı.

Annem yine kapıyı vurdu. "Hardin?"

"Geliyorum!" dedi Hardin ve yataktan fırladı. Kapıyı açarken can sıkıntısından ölmüş gibi duran annesini gördüm.

"Siz ikiniz bir film filan izlemek ister misiniz?" diye sordu Trish.

Hardin bana dönerek bir kaşını kaldırdı. Ben de "Evet, isteriz," diyerek yataktan kalktım.

"Harika!" Trish gülümsedi ve oğlunun saçlarını karıştırdı.

"Önce üstümü değiştireyim," dedi Hardin ve bizi dışarı çıkardı.

Trish elini bana uzattı. "Haydi, Tessa, atıştıracak bir şeyler hazırlayalım."

Hardin'in annesinin peşinden mutfağa girerken, Hardin'in üzerini değiştirmesini izlememin muhtemelen iyi bir fikir olmayacağını düşündüm. İşleri ağırdan almak istiyordum. Yavaş. Hardin'le bunun mümkün olup olamayacağını bilmiyordum. Trish'e onu bağışlamaya ya da en azından denemeye karar verdiğimi söyleyip söylememek konusunda kararsız kaldım.

"Kurabiye?" diye sordu ve başımla onaylayarak dolapları açtım.

"Fıstık ezmeli?" diye sordum ve unu aldım.

Etkilenerek kaşlarını kaldırdı. "Sen mi yapacaksın? Break 'n Bake bana yeterdi ama kendin yapabiliyorsan daha da iyi!"

"Dünyanın en iyi aşçısı değilim ama Karen bana kolay fıstık ezmeli kurabiye yapmayı öğretti."

"Karen?" diye sordu ve içim burkuldu. Karen'ı hatırlatmak istememiştim. Yapmak isteyeceğim en son şey, Trish'i huzursuz etmekti. Fırını çalıştırmak için dönerken mahcup yüz ifademi gizlemeye çalıştım.

"Onunla tanıştın mı?"

Ses tonunu anlayamadığım için dikkatli ilerledim. "Evet... Oğlu Landon arkadaşım... Aslında en iyi arkadaşım."

Trish bana birkaç kâseyle bir kaşık verdi ve bilinçli bir tarafsızlıkla sordu: "Ah... Karen nasıl biri?"

Unu bir ölçü kabına koydum ve büyük karıştırma kâsesine koydum; bütün bu süre boyunca göz teması kurmamaya çalışıyordum. Trish'e nasıl cevap vermem gerektiğini bilemiyordum. Yalan söylemek istemiyordum fakat Ken veya yeni karısıyla ilgili neler hissettiğini bilemiyordum.

"Söyleyebilirsin," dedi Trish.

"Tatlı biri," diye itiraf ettim.

Sert bir tavırla başıyla onayladı. "Öyle olacağını biliyordum."

"Onun adını anmak istemedim, ağzımdan kaçtı," diye özür diledim

Bana margarini uzattı. "Hayır, hayatım, bunun için endişelenme. O kadınla ilgili hiçbir olumsuz duygum yok. Tamam, iğrenç bir ucube olduğunu duymak hoşuma giderdi." Güldüğünü duyunca içim rahatladı. "Ama Hardin'in babasının mutlu olmasına sevindim. Sadece Hardin'in ona karşı öfkesinin geçmesini diliyorum."

"O..." diye başladım ama Hardin o anda mutfağa girince hemen sustum.

"O ne?" diye sordu Trish.

Önce Hardin'e, sonra tekrar Trish'e baktım. Hardin söylemediyse söylemek bana düşmezdi. "Siz neden söz ediyorsunuz?" diye sordu Hardin.

"Baban," diye cevap verdi annesi ve Hardin'in yüzü asıldı. Yüz ifadesine bakarak babasıyla yeniden biçimlenen ilişkisi hakkında konuşmak istemediğini görebiliyordum.

"Bilmiyordum..." diye açıklamaya çalıştım fakat elini kaldırarak beni susturdu.

Bu kadar ketum olmasından nefret ediyordum; sanırım bu daima yaşayacağımız bir sorundu.

"Sorun değil, Tess. Ben... onunla biraz zaman geçiriyordum." Hardin'in yanakları kızardı.

Hiç düşünmeden gidip yanında durdum. Bana kızgın olmasını ve annesine yalan söylemesini bekliyordum ama beni yanılttığı için sevinmiştim.

"Öyle mi?" diye sordu Trish şaşkınlıkla.

"Evet... Özür dilerim, anne. Birkaç ay öncesine kadar ona yaklaşmadım ama sonra sarhoş olup salonunu darmadağın ettim... Sonra birkaç gece orada kaldım ve sonra da düğüne gittik."

"Yine içmeye mi başladın?" Trish'in gözleri dolmuştu. "Hardin, lütfen bana tekrar içmeye başlamadığını söyle."

"Hayır, anne. Sadece birkaç kez oldu. Önceki gibi değil," diye yemin etti.

Önceki gibi değil mi? Hardin'in eskiden çok fazla içtiğini biliyordum fakat Trish'in tepkisi durumun sandığımdan çok daha kötü olduğunu hissettirdi.

"Onunla görüştüğüm için kızdın mı?" diye sordu Hardin ve onu teselli etme çabasıyla elimi sırtına koydum.

"Ah, Hardin, babanla ilişkin var diye sana asla kızmam. Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bana söyleyebilirdin." Trish gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpıştırdı. "O öfkeden uzun zaman önce vazgeçmeni diliyordum. Hayatlarımızda karanlık bir dönemdi ama artık hepsini geride bıraktık. Baban o zaman olduğu gibi değil ve ben de aynı kadın değilim."

"Bu yine de bana kendimi iyi hissettirmiyor," dedi Hardin sakince.

"Hayır, hissettirmiyor. Ama bazen bir şeyleri bırakmak ve hayatına devam etmek zorundasın. Onunla görüştüğün için gerçekten mutluyum. Senin için çok iyi bir şey. Seni buraya göndermemin nedeni... şey, nedenlerden biri, onu bağışlamandı zaten."

"Bağışlamadım ki."

"Bağışlamalısın," dedi Trish içtenlikle. "Ben bağışladım."

Hardin dirseklerini tezgâha dayadı ve ben elimi sırtında aşağı yukarı kaydırırken başını eğdi. Trish hareketi fark edince bilen bir tavırla bana gülümsedi. Ona hayranlığım daha da büyüdü. Oğlu ona duygularını pek göstermese de, çok güçlü ve sevgi dolu bir kadındı. Keşke Ken'in Karen'la birlikte olduğu gibi onun hayatında da biri olsaydı.

Hardin de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü başını eğerek araya girdi: "Ama o dev gibi bir evde oturuyor ve pahalı arabaları var. Yeni bir karısı var... ve sen yalnızsın."

"Evi veya parası umurumda bile değil," dedi Trish. Sonra gülümsedi. "Ayrıca, yalnız olduğumu sana kim söyledi?"

"Ne?" Hardin başını kaldırdı.

"O kadar şaşırma! Ben çekici bir kadınım, evlat."

"Biriyle mi görüşüyorsun? Kim?"

"Mike." Trish kızardı ve içim ısındı.

Hardin'in ağzı açık kaldı. "*Mike* mı? Komşun mu?"

"Evet, komşum. Çok nazik bir adam, Hardin." Trish güldü ve bana bilgiç bir tavırla baktı. "Ve yan evde oturması da çok büyük kolaylık."

"Ne kadar süredir?" diye sordu Hardin. "Neden bana söylemedin?"

"Birkaç ay oldu, ciddi bir şey değil... Henüz. Ayrıca ilişki tavsiyesine ihtiyacım olduğunda *senin* doğru kişi olacağını sanmıyorum," diye takıldı.

"Mike, ha? O biraz..."

"Sakın onun hakkında kötü bir şey söyleme. Henüz dayak için fazla büyümedin," diye azarladı Trish çarpık bir gülümsemeyle.

Hardin şakacı bir tavırla kollarını kaldırdı. "Tamam... Tamam..."

Hardin bu sabah olduğundan çok daha rahattı. Aramızdaki gerginlik büyük ölçüde silinmişti ve onun annesiyle şakalaşmasını izlemek beni çok mutlu etmişti.

Trish neşeli bir tavırla, "Harika!" dedi. "Ben gidip filmi seçeyim; kurabiyeler olmadan gelmeyin." Gülümseyerek bizi mutfakta baş başa bıraktı.

Ben karıştırma kâsesine dönerek kurabiye hamurunu karıştırmayı bitirdim. Parmağımdaki bir damlayı yalarken Hardin'in sesini duydum: "Bunun pek hijyenik olduğunu sanmıyorum."

Parmağımı tekrar kâsenin içine daldırarak yapış yapış hamuru toparlayıp ona yaklaştım. "Sen de dene," dedim. Elimi uzatarak hamuru onun parmağına aktarmaya çalıştım ama o bunun yerine ağzını açıp parmağımı dudaklarının arasına aldı. Teması hissedince elimde olmadan hafifçe inledim ve bunun kurabiye hamurunu almak için onun yöntemi olduğuna kendimi inandırmaya çalıştım... O şehvetli gözleriyle bana nasıl baktığına aldırmadan. Sıcak dilini parmağımın etrafında nasıl dolaştırdığına aldırmadan. Mutfağın aniden kaç derece ısındığına aldırmadan. Kalp atışlarımın nasıl hızlandığına ve vücudumun nasıl alev alev yandığına aldırmadan.

"Sanırım bu kadar yeter," dedim ve parmağımı ağzından çektim.

Şeytanî bir tavırla sırıttı. "Daha sonra o zaman."

Kurabiye tabağı filmin daha ilk on dakikasında boşalıverdi. Yeni öğrendiğim aşçılık becerilerimle gurur duyduğumu itiraf etmek zorundaydım; Trish beni övdü ve Hardin kurabiyelerin yarısını tek başına yedi ki bu başlı başına bir iltifattı.

"Bu kurabiyelerin şimdiye kadar Amerika'yla ilgili en sevdiğim şey olması sizce kötü mü?" Trish son lokmayı alırken güldü.

"Evet, çok üzücü," dedi Hardin ona takılarak ve beni güldürerek. "Ben gidene kadar bunlardan her gün yapman gerekebilir, Tessa."

"Bana uyar." Gülümseyerek Hardin'e doğru eğildim. Kollarından birini belime sardı ve ben de ona daha yakın oturabilmek için bacaklarımı yukarı çektim.

Trish filmin sonuna doğru uyuyakaldı ve Hardin de onu uyandırmadan bitirebilmemiz için sesi biraz kıstı. Filmin sonunda ben hıçkırıklara boğulmuştum ve Hardin de durumumdan eğlendiğini gizlemeye çalışmıyordu. Hayatım boyunca izlediğim en hüzünlü filmlerden biriydi; Trish'in nasıl uyuyabildiğini anlamıyordum.

"Korkunçtu. İnanılmazdı ama son derece hüzünlüydü," diye hıçkırdım.

"Annemin suçu. Ben komedi istedim ama nasıl olduysa sonunda *Yeşil Yol*'u izledik. Seni uyarmıştım." Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti ve alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Odamıza gittiğimizde bir komedi dizisi açarsak adamın öl..."

"Hardin! Hatırlatma!" diye homurdandım.

Ancak kanepeden kalkmadan önce güldü ve beni kolumdan tutup yanına çekti. Odamıza girdiğimizde Hardin önce lambayı yaktı ve sonra da televizyonu açtı.

Gidip kapıyı kilitlediğinde o parlak yeşil gözleriyle ve seksi gamzeleriyle dönüp bana bakınca içim ürperdi.

35. Bölüm

Hardin

"Ben üzerimi değiştireceğim," dedi Tessa ve elinde kâğıt mendille dolapta gözden kayboldu.

Film sırasında yaşadığı duygusallık yüzünden gözleri kızarmıştı. Filmin onu üzdüğünü biliyordum ama tepkisini görmeyi sabırsızlıkla beklediğimi itiraf etmeliydim. Üzülmesini istediğim için değil, kendini duygusal olarak bir şeylere kaptırmasını sevdiğim için. Bir film ya da bir roman olsun, kendini bu kurgusal güçlere öylesine açıyordu ki onu tamamen içlerine çekmelerine izin veriyordu. Onu izlemek büyüleyiciydi.

Üzerinde sadece şortu ve beyaz dantelli sutyeniyle dolaptan çıktı.

Ulu Tanrım. Bakışlarımı gizlemeye bile çalışmadım.

"Sence... bilirsin, tişörtümü giyebilir misin?" diye sordum. Bu konuda neler hissedeceğinden emin değildim fakat yatarken tişörtlerimi giymesini özlemiştim.

"Çok isterim." Gülümsedi ve çamaşır sepetinin üzerinden giyilmiş tişörtümü aldı.

"Güzel," dedim fazla heyecanlı görünmemeye çalışarak. Ancak kollarını kaldırdığında göğüslerinin dantelin üzerinden taşmasını izledim.

Bakmayı kes. Yavaş, ağırdan almak istiyor. Yavaşlayabilirim... yavaşça... içine girip çıkabilirim. Tanrım, neyim var benim böyle? Tam bakışlarımı kaçırmayı düşünürken tişörtün altından uzanarak sutyenini tişörtün kollarından birinden çekip çıkardı. *Tanrım.*

"Bir sorun mu var?" diye sordu yatağa girerken.

"Hayır." Zorlukla yutkundum ve atkuyruğunu çözerek saçlarını serbest bırakışını hayranlıkla izledim. Güzel sarı dalgalar halinde

omuzlarından aşağı dökülürken yavaşça başını iki yana salladı. Bunları kasıtlı yapıyor *olmalıydı*.

"Tamam..." dedi ve yorganın üzerine uzandı. Keşke yorganın altına girseydi. O zaman bu kadar... açık görünmezdi.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Yatağa geliyor musun?"

Hâlâ kapının yanında dikildiğimi fark etmemiştim. "Evet..."

"Şu anda bunun biraz tuhaf olduğunu biliyorum, yani tekrar birlikte olmaya alışmanın... Ama bu kadar... mesafeli olmana gerek yok," dedi gergin bir tavırla.

"Biliyorum," diye karşılık verdim ve yatakta ona katılarak bir şeyleri gizlemek için ellerimi kasıklarımın önüne uzattım.

"Düşündüğüm kadar tuhaf değil aslında," dedi neredeyse fısıldayarak.

"Evet..." Bunu duymak beni rahatlatmıştı; önceki gibi olmayacağından korkuyordum. Aramıza duvar öreceğinden ve o kadar çok sevdiğim Tess olmayacağından. Sadece birkaç saat olmuştu ama her şeyin böyle kalmasını umuyordum. Onunla her şey çok ama çok kolay, aynı zamanda da çok zordu.

Küçük elini benimkinin üzerine koyarak göğsüme yaslandı. "Çok tuhaf davranıyorsun. Bana aklından geçeni söylesene," dedi.

"Sadece hâlâ burada olduğun için mutluyum, hepsi bu." *Ve seninle sevişme fikrini kafamdan atamıyorum,* diye ekledim sessizce. Konu daha önce olduğu gibi Tessa'yla yakın olmak değildi; çok daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Onunla olabileceğim kadar bağlı olmaktı. Bana tamamen güvenmesiydi. Bana ne kadar güvendiğini ama o güveni nasıl yıktığımı düşününce içim sızlıyordu.

"Hepsi bu değil," dedi bana daha açık olmamı işaret ederek.

Başımı iki yana sallayarak itiraf ettim ve bir parmağını şakağımdan kaşımdaki metale doğru kaydırdı.

"Düşündüklerim korkunç," diye itiraf ettim. Benim için bir nesne olduğunu, sadece onu kullandığımı düşünmesini istemiyordum. Aklımdan geçenleri ona söylemeyi gerçekten istemiyordum fakat ondan bir şeyler gizlemeye devam edemezdim; ona şimdi ve daima dürüst olmak zorundaydım.

Bana bakarken yüzündeki endişe ifadesi içimi sızlattı. "Söyle bana."

"Ben... şey, düşündüğüm... düzüşmek... yani, seninle *sevişmek*."

"Ah," dedi yumuşak bir sesle gözlerini iri iri açarak.

"Biliyorum, serserilik ediyorum," diye homurdandım, yalan söylemiş olmayı dileyerek.

"Hayır... hayır, etmiyorsun." Yanakları kızardı. "Aslında ben de aynı şeyi düşünüyordum." Alt dudağını dişlerinin arasına alarak bana baktı.

"Öyle mi?"

"Evet... Yani uzun zaman oldu... şey, Seattle'ı saymazsak ki o zaman da son derece sarhoştum."

Geçen hafta sonu bana geldiğinde kendimi kontrol edemememle ilgili eleştirisini hatırlayarak yüzünde aynı eleştirinin belirtilerini aradım ama yoktu. Aklından geçen olayı hatırlarken utandığını görüyordum. Ben de hatırlarken külotum rahatsız edici ölçüde dar gelmeye başlamıştı.

"Seni kullandığımı düşünmeni istemiyorum... olanlardan dolayı," diye açıkladım.

"Hardin, şu anda düşündüğüm bütün şeyler arasında o yok. Tamam, muhtemelen olmalıydı ama yok işte."

Korkuyordum; yakın anlarımızın aptallığım yüzünden sonsuza dek lekeleneceğinden korkuyordum. "Emin misin? Çünkü yine batırmak istemiyorum," dedim.

Elimi tutup bacaklarının arasına yerleştirerek cevap verdi.

Lanet olsun. Diğer kolumu beline dolayarak onu kendime çektim. Saniyeler geçmeden bir dizimi bacaklarının arasına sokmuş halde üzerindeydim. Önce ateşli ve aceleci bir şekilde boynunu öptüm. Tişörtümü tutarak kaldırdı ve çekebilmem için sırtını kaldırdı. Köprücükkemiğini ve göğüslerinin şişkinliğini öperken dilim ıslak bir iz bırakarak kaydı. Elleri tişörtümü ve eşofmanımı aynı anda çekiştirirken, ben de ona yardım ettim ve üzerimde sadece külotumla kaldım.

Vücudunun her yerine, teninin her santimine, her kıvrımına, her açısında dokunmak istiyordum. Tanrım o kadar güzeldi ki! Karnını öpmek için eğilirken parmakları saçlarıma dalarak köklerini çekiştirdi. Ben de tenini hafifçe ısırdım. Külotu ve şortu yere yuvarlandı. Dilim kalçalarını okşadı.

İlk veya son kezmiş gibi vücudunu keşfediyordum ama "Hardin... lütfen..." diyerek beni hızlandırdı.

Ağzımı en hassas noktasına kaydırarak dilimi yavaşça organında dolaştırdım ve duyularımı tutsak eden tadını hissettim.

"Ah, Tanrım," diye inleyerek saçlarımı daha sert çekiştirdi.

Kalçaları yataktan kalkarken organını iyice dilime yapıştırdı. Geri çekildiğimde sızlandı. Benim gibi onun da bana çıldırmasına bayılıyordum. Çabucak uzanıp komodinin çekmecesini açtım ve bir folyo paket çıkarıp dişlerimle yırttım.

O beni ben de onu izliyordum. Göğsünün beklentiyle kalkıp inişini izliyordum. Külotumu indirerek eğilip yanağına küçük bir buse kondururken iyice sertleşmiş olan erkekliğim bir an için bacağına dayandı.

Doğrulup prezervatifi geçirdim. "Kıpırdama," dedim.

İtaat etti ve tekrar bacaklarının arasına girdim. Beklenti başdöndürücüydü. O kadar sertleşmiştim ki canım yanıyordu.

"Benim için hep hazırsın, bebeğim," dedim parmaklarımla organındaki nemi toplayıp tadına bakması için dudaklarına yaklaştırırken. Utangaçtı fakat hiç itiraz etmeden dilini parmağımın etrafına sardı. Bu hisle yavaşça içine girdim. Çok güzel ve çok ama çok özlediğim bir duyguydu. "Tanrım," dedim o rahatlayarak inlerken.

İyice içine gömülürken daha önceki kalp kırıklığım geçti. Gözlerinin başının arkasına döndüğünü gördüğümde yavaşça geri çekilip tekrar itmeden önce kalçalarımla kasıtlı bir şekilde daire çizdim.

"Daha... lütfen, Hardin."

Lanet olsun, yalvarışını duymaya bayılıyorum. "Hayır, bebeğim... Bu kez yavaş gitmek istiyorum." Kalçalarımı tekrar çevirdim. Bunun her anının tadını çıkarmak istiyordum. Yavaş olmasını istiyordum. Onu ne kadar sevdiğimi, onu üzdüğüm için ne kadar üzgün olduğunu ve onun için her şeyi yapmaya hazır olduğumu hissetmesini istiyordum. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırarak dilini dilimle okşadım. Tırnakları hilal biçiminde izler bırakacak şekilde pazılarıma gömüldü.

"Seni seviyorum... Seni çok seviyorum," dedim ve hızımı hafifçe artırdım. Yavaş hareketlerimle ona işkence ettiğimi biliyordum.

"Se... seni seviyorum," diye inledi ve titremeye başlayan bacakları bana zirveye yaklaştığını gösterdi.

O andaki görünüşümüzü görmeye bayılıyordum; birbirimizin içinde erimemize rağmen apayrı. Onu pürüzsüz, berrak tenine karşılık benimkini saran siyah mürekkep; ellerini kollarımda yukarı aşağı kaydırırken harika bir manzara olmalıydı. Işıkla birleşen karanlık; kaotik mükemmellik; korktuğum, istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şey.

İniltileri daha da güçlenirken ısırabilmesi için elimi ağzına götürdüm. "Şişşt... bırak kendini, bebeğim."

Hamlelerim hızlanıp sertleşirken onun yumuşak bedeni altımda kaskatı kesildi ve elimi ısırarak adımı söyledi. Saniyeler geçmeden ben de ona katıldım. Mükemmel uyuşturucuydu. "Bana bak," dedim nefes nefese. Benimle göz göze geldi ve işim bitti. Her şeyimle boşaldım ve aynı anda onun vücudu gevşerken ikimiz de nefes nefese kaldık. Prezervatifi çıkarıp yatağın yanındaki çöp sepetine attım.

Kalkmak için hareketlendiğimde kollarımı yakalayarak beni durdurdu. Ona gülümseyerek hareketsiz kaldım. Dirseklerimin üzerinde doğrulurken ağırlığımı büyük ölçüde üzerinden kaldırdım. Tessa'nın eli yanağıma dokundu ve başparmağıyla ıslak tenimde küçük daireler çizdi.

"Seni seviyorum, Hardin," dedi kısık sesle.

"Seni seviyorum, Tess," diye karşılık verdim ve başımı onun göğsüne bıraktım.

Nefesinin yavaşlayışını hissederken gözlerim kapandı ve onun kalp atışlarını dinleyerek uykuya daldım.

36. Bölüm

Tessa

Masanın üzerinde titreşen telefonumun sesi beni uyandırdığında, karnımda Hardin'in başının ağırlığını hissettim. Onu elimden geldiğince nazikçe kaldırarak sinir bozucu aleti elime aldım. Ekranda annemin adını gördüm ve cevap vermeden önce homurdandım.

"Theresa?" diye çınladı annemin sesi.

"Evet."

"Neredesin ve buraya kaçta geleceksin?" diye sordu.

"Oraya filan gelmiyorum," dedim.

"Noel Gecesi, Tess. Babanla olanlar yüzünden kızgın olduğunu biliyorum ama Noel'i benimle geçirmelisin. Bir otel odasında kalmamalısın."

Tatilleri annemle geçirmediğim için biraz suçluluk duydum. Tanıdığım en nazik kadın değildi fakat sahip olduğu tek şey bendim. "Oraya kadar onca yolu gelmeyeceğim, anne," dedim yine de. "Dışarıda kar yağıyor ve orada olmak istemiyorum."

Hardin kıpırdanarak başını kaldırdı. Ona konuşmamasını söylemek üzereyken ağzını açtı. "Sorun ne?" diye sordu ve annemin keskin bir şekilde nefes aldığını duydum.

"Theresa Young! Ne yaptığını *sanıyorsun*?" diye bağırdı annem.

"Anne, şu anda buna hiç halim yok."

"O, değil mi? O sesi tanıyorum!"

Bu berbat bir uyanma şekliydi. Hardin'i üzerimden iterek doğrulup oturdum ve çıplak vücudumu battaniyeyle örttüm. "Artık telefonu kapıyorum, anne."

"Sakın kapamaya..."

Ama kapadım bile. Sonra da telefonumu sessize aldım. Er ya da geç öğreneceğini biliyordum; sadece daha geç olmasını ummuştum. "Eh, birlikte olduğumuzu biliyor. Seni duydu ve aklı başından gitti," dedim ve son bir dakika boyunca annemin iki kez aradığını göstermek için telefonu ona uzattım.

Arkama doğru kıvrıldı. "Böyle olacağını biliyordun, dolayısıyla aslında böyle öğrenmesi daha iyi oldu."

"Pek sayılmaz. Arka planda seni duyması yerine kendim söyleyebilirdim."

Hardin omuz silkti. "Aynı şey. O zaman da kızardı."

"Yine de." Hardin'in tepkisinden dolayı biraz rahatsız olmuştum. Annemi umursamadığını biliyordum fakat yine de annemdi ve böyle öğrenmesini istememiştim. "Bu konuda biraz daha nazik olabilirsin."

Başıyla onayladı. "Affedersin."

Kaba bir karşılık vermesini beklemiştim; dolayısıyla bu tatlı bir sürpriz olmuştu.

Hardin gülümseyerek beni yanına çekti. "Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin, Daisy?"

"Daisy mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Saat erken ve en iyi sözel aktarım havamda değilim ama suratsızsın ve dolayısıyla... sana Daisy dedim."

"Daisy Buchanan suratsız değildi. Ben de değilim." Öfkeden kuduruyordum ama gülümsemekten kendimi alamadım.

Güldü. "Evet, suratsızsın. Ve hangi Daisy'den söz ettiğimi nereden biliyorsun?"

"Sadece birkaç tane var ve seni yeterince iyi tanıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet ve beni aşağılama girişimin de feci şekilde başarısız oldu," diye takıldım.

"Evet... Evet... Madam Bennet," diye karşılık verdi.

"Madam dediğine göre Elizabeth'ten değil, annesinden söz ediyorsun ki bu durumda bana iğrenç demeye çalışıyorsun. Yine de bu sabah yeterince *tuhaf* davrandığına bakılırsa, belki de bana büyüleyici olduğumu söylüyorsundur? Seni artık tanıyamıyorum işte." Gülümsedim.

"Tamam... Tamam... Tanrım." Güldü. "Buralarda adamın biri tek bir kötü şaka yaparsa ayvayı yedi demektir."

Şakalaşmamız bitip yataktan çıkarken daha önceki gerginliğim geçmişti. Hardin evden çıkmayacağımız için pijamalarını değiştirmeyeceğini söyledi. Ama bu benim için tuhaf bir fikirdi. Annemin evinde olsam, en iyi pazar giysilerimi giymem beklenirdi.

"Şu tişörtü giyebilirsin." Yerde duran tişörtü işaret etti.

Gülümseyerek tişörtü alıp başımdan geçirdim ve altıma da eşofman giydim. Noah'nın yanındayken eşofmanla durduğumu hiç hatırlamıyordum. Yakın zamana kadar pek fazla makyaj da yapmıyordum fakat her zaman güzel giyinirdim. Onun yanına böyle gitsem Noah'nın ne diyeceğini merak ettim. Tuhaftı, Noah'nın yanındayken kendimi hep rahat hissettiğimi sanırdım ama aslında beni hiç tanımıyordu bile. Gerçek beni, Hardin'in bana kendimi gösterecek kadar rahat hissettirdiği beni tanımıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Hardin.

Başımla onayladım ve saçlarımı dağınık bir topuz yaptım. Telefonumu kapayarak şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra Hardin'in peşinden salona çıktım. Mis gibi kahve kokusu evi kaplamıştı ve Trish ocağın önünde durmuş krepleri çeviriyordu.

Gülümseyerek bize baktı. "Mutlu Noeller!"

"Noel değil ki," dedi Hardin ve ona öfkeli bir bakış attım. Gözlerini devirdikten sonra annesine gülümsedi. Kendime bir kupa kahve koyarken Trish'e kahvaltı hazırladığı için teşekkür ettim. Ben Hardin'le birlikte sofraya otururken Trish bize büyükannesinin ona bu krepleri yapmayı nasıl öğrettiğini anlatıyordu. Hardin dikkatle dinliyor ve hatta biraz gülümsüyordu.

Nefis frambuazlı krepleri yemeye başladığımızda Trish sordu: "Bugün hediyeleri açacak mıyız? Zira yarın annenin evinde olacağını tahmin ediyorum?"

Buna tam olarak nasıl cevap vereceğimi bilemedim ve doğru kelimeleri bulabilmek için gevelemeye başladım. "Ben... aslında ben... dedim ki..."

"Yarın babamın evine gidiyor. Landon'a geleceğine söz verdi ve Landon'ın tek arkadaşı o, dolayısıyla iptal edemez," diye araya girdi Hardin.

Yardımına minnettardım fakat benim Landon'ın tek arkadaşı olduğumu söylemesi biraz art niyetti... Şey, belki de öyleydim. Ancak o da benim tek arkadaşımdı.

"Ah... sorun değil. Hayatım, bana böyle şeyleri söylemekten korkmana gerek yok. Ken'le zaman geçirmen beni rahatsız etmez," dedi Trish ve hangimizle konuştuğunu anlayamadım.

Hardin başını iki yana salladı. "Ben gitmiyorum. Tessa'dan onlara hayır dediğimizi söylemesini istemiştim."

Trish'in lokması ağzında kaldı. "Biz' mi? Beni de mi davet ettiler?" Sesi şaşkınlık doluydu.

"Evet... İkinizin de gelmenizi istediler," diye açıkladım.

"Neden?" diye sordu Trish.

"Ben... bilmiyorum..." dedim. Gerçekten bilmiyordum. Karen çok nazikti ve kocasıyla oğlu arasında yıkılmış olan şeyleri düzeltmeyi gerçekten istediğini biliyordum, dolayısıyla tek açıklaması bu gibi görünüyordu.

"Ben hayır dedim bile. Sen kafana takma, anne."

Trish lokmasını ağzına attı ve düşünceli bir tavırla çiğnedi. "Hayır, belki de gitmeliyiz," dedi sonunda, hem beni hem de Hardin'i şaşırtarak.

"Oraya gitmeyi neden isteyeceksin ki?" diye sordu Hardin, kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum... babanı en son on yıl önce filan görmüştüm. Sanırım hayatını nasıl değiştirdiğini görmeyi hem ona hem de kendime borçluyum. Ayrıca senin de Noel'de Tessa'dan uzak kalmak istemeyeceğini biliyorum."

"Ben burada kalabilirim," dedim. Programı iptal etmek istemiyordum fakat Trish'in gitmek zorundaymış gibi hissetmesine de gönlüm razı değildi.

"Hayır, gerçekten. Sorun değil. Gitmeliyiz; hepimiz."

"Emin misin?" Hardin'in sesindeki endişe gayet belirgindi.

"Evet... o kadar kötü olmayacak." Trish gülümsedi. "Ayrıca Tessa'ya bu kurabiyeleri yapmayı Kathy öğrettiyse yemeklerin ne kadar güzel olacağını bir tahmin edin."

"Karen, anne; adı Karen."

"Hey, o eski kocamın yeni karısı ve Noel'i onlarla geçireceğim. İstediğim gibi hitap edebilirim." Trish güldü ve ben de ona katıldım.

"Landon'a hep birlikte geleceğimizi söyleyeyim," dedim ve telefonumu kaptım. Noel'imi Hardin ve ailesiyle birlikte geçireceğimi hayal bile etmemiştim; hem de ailenin iki tarafıyla. Zaten son birkaç ay hiç de beklemediğim şekilde geçmişti.

Telefonumu açtığımda üç tane sesli mesaj vardı ve hepsinin annemden geldiğine emindim. Onlar aldırmadan Landon'ın numarasını tuşladım.

"Selam, Tessa, Mutlu Noeller!" dedi her zamanki neşesiyle. Yüzündeki sıcak gülümsemeyi hayal edebiliyordum.

"Mutlu Noeller, Landon."

"Teşekkürler! Ama önce... iptal etmek için filan aramıyorsun, değil mi?"

"Hayır, elbette hayır. Aslında tam aksi. Yarın Hardin ve Trish de gelirse sorun olup olmayacağını sormak için arıyorum."

"Ciddi misin? İstiyorlar mı?"

"Evet..."

"Yani bu, Hardin'le senin..."

"Evet... Aptalın teki olduğumu biliyorum..."

"Öyle bir şey demedim," dedi.

"Biliyorum fakat öyle düşünüyorsun..."

"Hayır. Düşünmüyorum. Bunu yarın konuşabiliriz ama aptal filan değilsin, Tessa."

"Teşekkür ederim," dedim ve ciddiydim. Bu konuda olumsuz yorumda bulunmayacak tek kişi oydu.

"Anneme onların da geleceğini söylerim. Çok sevinecek," dedi, telefonu kapamadan önce.

Salonda Hardin ve Trish'in yanında döndüğümde hediyelerini çoktan kucaklarına almışlardı ve kanepenin üzerinde bana olduğunu tahmin ettiğim iki kutu duruyordu.

"Önce benimki!" dedi Trish ve paketlerden birinin kar tanesi desenli kâğıdını yırttı. Ona aldığım eşofman takımını görünce keyifle sırıttı. "Bunları bayılırım! Nereden bildin?" Üzerindeki gri takımı işaret etti.

"Hediye alma konusunda çok iyi değilimdir," dedim.

Güldü. "Saçmalama, bu çok güzel," dedi ikinci kutuyu açarken. İçinde ne olduğuna baktıktan sonra Hardin'e sıkıca sarıldı ve üzerinde *Anne* yazan bir kolyeyi çıkarıp bana gösterdi. Hardin'in ona aldığı kalın atkıyı da sevmiş gibiydi.

Keşke Hardin'e de bir şey almış olsaydım. Ona geri döneceğimi başından beri biliyordum ve bence o da biliyordu. O bana bir şey aldığını söylememişti ve kucağımda duran kutuların ikisinin de üzerinde Trish'ten olduğu yazılıydı, dolayısıyla çok rahatlamıştım.

Sırada Hardin vardı. Trish'in kendisine aldığı giysilerin paketini açarken annesine en iyi sahte gülümsemesiyle baktı. Biri uzun kollu kırmızı bir bluzdu; Hardin'i siyah ve beyazdan başka bir renk giyerken hayal etmeye çalıştım ama yapamadım.

"Sıra sende," dedi bana.

Gergin bir tavırla gülümseyerek ilk paketin parlak kurdelesini çektim. Anlaşılan Trish kadın giysileri seçmekte daha becerikliydi; kutunun içinden çıkan pastel sarı elbise bunu kanıtlıyordu. Hafif bir baby-doll tarzındaydı ve bayılmıştım.

"Teşekkür ederim, çok güzelmiş," diyerek ona sarıldım. Beni düşünmesi gerçekten hoşuma gitmişti. Benimle daha yeni tanışmıştı fakat o kadar sıcak ve sevgi dolu yaklaşmıştı ki daha uzun süredir tanışıyormuşuz gibi geliyordu.

İkinci kutu ilkinden çok daha küçüktü ama paketlerken kullanılan bant miktarı açmayı çok zorlaştırmıştı. Nihayet paketi yırtıp açabildiğimde içinde bir bilezik buldum; daha önce gördüklerime hiç benzemeyen bir tür şans bileziğiydi. Trish de oğlu gibi çok düşünceliydi. Onu alıp parmaklarımı ip dokulu zincirin üzerinde kaydırarak tılsımlara baktım. Her biri başparmağımdan büyük üç tane vardı ve ikisi kalay alaşımından yapılmış gibi görünüyordu; diğer ikisi bembeyazdı... porselene benziyordu. Beyaz tılsım sonsuzluk sembolü biçimindeydi ve uçları kalp şeklindeydi. Tıpkı Hardin'in bileğindeki dövmeye benziyordu. Ona baktım ve bakışlarım hemen dövmesine

kaydı. O da başını kaldırıp bileziğe baktı. İkinci tılsım bir müzik notasıydı ve diğer ikisinden biraz daha büyük olan üçüncüsü bir kitap şeklindeydi. Kitap tılsımı parmaklarımın arasında evirip çevirdiğimde arkasında yazılı olan bir şeyi fark ettim:

Ruhlarımız neden yaratılmış olursa olsun onunki ve benimki aynı.

Hardin'e baktım ve gözlerimi dolduran yaşları bastırmaya çalıştım. Bunu bana annesi almamıştı.

O almıştı.

37. Bölüm

Tessa

Hardin'in yanakları kızardı. Bir dakika boyunca sessizce ona bakarken dudaklarındaki gergin gülümsemeyi izledim.

Sonra koltukta oturduğu yere sıçrayıverdim. Heyecanla ve bu çılgın, vahşi çocuğa yakın olma arzusuyla neredeyse onu deviriyordum. Neyse ki ikimizin de düşmesini engelleyecek kadar güçlüydü. Ona bütün gücümle sarıldığımda öksürmesine neden olunca kollarımı gevşettim. "Bu çok... mükemmel," diye hıçkırdım. "Teşekkür ederim. Çok düşünceli ve inanılmaz!" Kucağına yerleşerek alnımı onunkine dayadım.

"Aslında... bir şey değil," dedi çekingen bir tavırla ve rahat ses tonuna şaşırdım; o sırada Trish oturduğu yerden boğazını temizledi.

Hemen Hardin'in kucağından kalktım. Evde yalnız olmadığımızı bir an için unutmuştum. "Pardon!" dedim ve kanepedeki yerime geri döndüm.

Bana bilgiç bir gülümsemeyle baktı. "Özür dileme, hayatım."

Hardin sessizdi; Trish'in önünde hediyeyle ilgili konuşmayacağını bildiğim için şimdilik konuyu değiştirdim. Hediyesi inanılmayacak kadar düşünceliydi. O tılsıma işlemek için herhangi bir romandan daha mükemmel bir alıntı yapamazdı.

"Ruhlarımız neden yaratılmış olursa olsun, onunki ve benimki aynı..." Ona karşı hislerimi mükemmel bir şekilde özetliyordu. Birbirimizden çok farklı ama aynı zamanda tıpatıp aynıydık; tıpkı Catherine ve Heathcliff gibi. Sadece sonumuzun onlarınki gibi olmamasını umuyordum. Bir şekilde onların hatalarından ders aldığımızı ve aynı hataları tekrarlamayacağımızı düşünmek istiyordum.

Bileziği bileğime geçirdim ve yavaşça ileri geri sallayarak tılsımların sallanışını izledim. Daha önce hiç böyle bir hediye almamıştım. E-kitap okuyucunun şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olduğunu düşünüyordum fakat Hardin bu bilezikle kendini aşmıştı. Noah bana her zaman aynı şeyi verirdi: Parfüm ve bir çift çorap. Her yıl. Eh, ben de ona her yıl parfüm ve çorap alırdım. İlişkimiz böyleydi; sıkıcı, rutin bir şey.

Bileziğe birkaç saniye daha baktıktan sonra Hardin'le Trish'in beni izlediklerini fark ettim. Hemen doğrulup kalktım ve paket kâğıtlarını temizlemeye başladım.

Trish kıkırdayarak sordu: "Eh, küçükhanım ve küçükbey, günün geri kalanında ne yapalım bakalım?"

"Ben uyumak istiyorum," dedi Hardin ve Trish gözlerini devirdi.

"Uyumak mı? Bu kadar erken saatte mi? Hem de Noel'de?" diye takıldı Trish.

"Henüz Noel değil, onuncu kez söylüyorum," dedi Hardin biraz sertçe. Sonra gülümsedi.

"İğrençsin," diye azarladı annesi, Hardin'in koluna şakacı bir şaplak indirirken.

"Anasının oğlu."

Onlar keyifle didişirken ben düşüncelere daldım ve kırışmış, yırtılmış kâğıtları alıp çelik çöp bidonuna attım. Hardin'e hediye almadığım için kendimi öncekinden daha kötü hissediyordum. Keşke bugün alışveriş merkezi açık olsaydı... Ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu fakat herhangi bir şey bile hiç hediye vermemekten iyi olurdu. Bileziğe tekrar bakarak parmağımı sonsuzluk sembolünün üzerinde dolaştırdım. Bana dövmesine benzeyen bir tılsım aldığına hâlâ inanamıyordum.

"Bitti mi?"

Sesi duyunca ve kulağımdaki gıdıklanmayı hissedince şaşkınlıkla irkildim. Sonra dönüp Hardin'e vurdum. "Ödümü patlattın!"

"Affedersin, aşkım," dedi gülerek. Bana "aşkım" dediğinde kalbim yerinden hopluyordu. Ondan hiç beklenmeyecek bir şeydi.

Dudaklarını enseme bastırarak gülümsediğini hissettim. Aynı anda kollarını belime doladı. "Yatakta bana katılmak ister misin?"

Dönüp ona baktım. "Hayır. Annene eşlik edeceğim. Ancak..." diye ekledim gülümseyerek, "seni *yatırabilirim*." Başka bir şey yapamayacak kadar yorgun olmadığım sürece şekerleme yapmayı sevmiyordum ve annesine eşlik etmek, bir şeyler okumak ya da başka bir şey yapmak nezaket olurdu.

Hardin gözlerini devirdi ama beni yatak odamıza sürükledi. Tişörtünü başının üzerinden çekerek yere bıraktı. Bakışlarım tenine işlenmiş tanıdık motiflere kayarken Hardin bana gülümsedi. "Bileziği gerçekten sevdin mi?" diye sordu yatağa yaklaşırken. Süs yastıklarını yere attı ve benim almam gerekti.

"Çok dağınıksın!" diye söylendim. Yastıkları sandığın içine ve Hardin'in tişörtünü şifonyere koyduktan sonra e-kitap okuyucumu çıkararak yatakta ona katıldım. "Ama soruna cevap vermem gerekirse, bileziğe bayıldım. Gerçekten çok düşünceli bir hediye, Hardin. Senden olduğunu neden söylemedin?"

Beni aşağı çekerek başımı göğsüne bastırdı. "Çünkü bana bir şey almadığın için zaten kendini kötü hissettiğini biliyordum." Güldü. "Ve inanılmaz hediyemden sonra daha kötü hissedeceğini de."

"Vay canına, çok alçakgönüllüsün," diye takıldım.

"Ayrıca bileziği senin için yaptırdığımda bir daha benimle konuşup konuşmayacağını bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Konuşacağımı biliyordun."

"Gerçekten bilmiyordum. Bu kez farklıydın."

"Nasıl?" Başımı kaldırıp ona baktım.

"Bilmiyorum... farklıydın işte. Bir daha beni görmek istemediğini söylediğin diğer zamanlara benzemiyordu." Başparmağıyla saçlarımı alnımdan çekerken Hardin'in sesi hafifti.

Göğsünün kalkıp inişini izledim. "Şey, ben biliyordum... Yani, itiraf etmek istemiyordum fakat geri döneceğimi biliyordum. Her zaman dönüyorum."

"Sana bir daha gitmen için neden vermeyeceğim."

"Umarım," dedim ve avucunu öptüm. "Ben de."

Başka bir şey söylemedim; o anda söylenecek bir şey yoktu. Uykusu vardı ve ben de artık onu terk edişimle ilgili konuşmak istemiyordum. Dakikalar geçmeden uykuya daldı ve nefesleri ağırlaştı. Hardin'in o

sabah bana Daisy diye seslenmesi, *Muhteşem Gatsby*'yi yeniden okumak istememe neden olmuştu; bu yüzden Hardin'in kitabı yükleyip yüklemediğini görmek için elektronik aletin kütüphanesini taradım. Elbette ki oradaydı. Tam kalkıp annesine eşlik etmeye karar vermiştim ki bir kadının öfkeli sesini duydum.

"Pardon!"

Annem. E-kitap okuyucuyu yatağın ayakucuna fırlatarak kalktım. *Onun burada ne işi var şimdi?*

"Oraya girmeye hakkınız yok!" diye bağırdığını duydum Trish'in.

Trish. Annem. Hardin. Bu evde. Ah, Tanrım. Bunun sonu iyi olmayacaktı.

Yatak odamızın kapısı sertçe açılınca annem kaliteli ve tehditkâr kırmızı elbisesi ve siyah ince topuklularıyla ortaya çıktı. Saçları dalgalıydı ve bir arı kovanı gibi başının tepesinde toplanmıştı; kırmızı ruju her zamanki gibi parlaktı. Fazla parlak.

"Senin burada ne işin var? Bütün olanlardan sonra?" diye bağırdı.

"Anne..." diye başladım annem Trish'e dönerken.

"Ve *sen* kimsin?" diye sordu, yüzünü Trish'inkine yaklaştırarak.

"Ben Hardin'in annesiyim," dedi Trish, sert bir tavırla.

Hardin uykusunda homurdanarak gözlerini açtı. "Ne oluyor be?" dedi ilk olarak, kırmızı elbiseli şeytanı fark edince.

Annem başını sertçe bana çevirdi. "Gidiyoruz, Theresa."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Senin burada ne işin var ki?" diye sordum ve ellerini beline koyarak burnundan üfledi.

"Çünkü sana söyledim bile. Sen benim tek çocuğumsun ve arkama yaslanıp senin hayatını bu... bu *serseriyle* mahvedişini izlemeyeceğim."

Sözleri içimde bir ateşi körükledi ve hemen savunmaya geçtim. "Onun hakkında *sakın* böyle konuşma!" diye bağırdım.

"O 'serseri' benim oğlum, hanımefendi!" dedi Trish gözlerini kısarak. Bütün neşesinin ve sıcaklığının altında, oğlu için ringe girmekten çekinmeyecek bir kadın vardı.

"Eh, oğlun kızımı *yoldan çıkarıyor* ve *mahvediyor*," diye katışlık verdi annem.

"İkiniz de... kesin artık," dedi Hardin ve yataktan kalktı.

Annem başını iki yana sallayarak ve dişlerini göstererek sırıttı. "Theresa, topla eşyalarını, *hemen*."

Birinin bana emretmesi bardağı taşıran damla olmuştu. "*Hiçbir yere gitmiyorum*un neresini anlamadın? Sana tatillerini benimle geçirme şansı verdim ama sen gururunu aşıp buna izin veremedin." Onunla böyle konuşmamam gerektiğini bilsem de elimde değildi.

"*Gururumu aşmak* mı? Birkaç sürtük elbisesi aldın ve makyaj yapmayı öğrendin diye aniden hayat konusunda benden daha çok şey bildiğine mi karar verdin?" Bağırmasına rağmen sanki gülüyormuş gibiydi; seçimlerim ona komik geliyormuş gibi. "Eh, yanılıyorsun. Kendini şu... şu *pisliğe* vermen, bir kadın olduğun anlamına gelmez! Sen hâlâ küçücük bir kızsın. Saf, kolay etkilenen, küçük bir kız. Şimdi beni daha fazla zorlamadan topla eşyalarını."

"Onun eşyalarına *dokunmayacaksın*," diye çıkıştı Hardin. "Seninle birlikte hiçbir yere gitmiyor. Burada, ait olduğu yerde, benimle kalıyor."

Annem olduğu yerde ona dönerken yüzünde son derece ciddi bir ifade vardı. "Ait olduğu yer mi? Ona yaptığın şey yüzünden lanet olasıca ucuz bir motel odasında kalırken nereye aitti? Sen onu hak etmiyorsun ve burada seninle filan kalmıyor."

"Bayan White, bu iki genç yetişkin," diye araya girdi Trish. "Tessa bir yetişkin. Kalmak istiyorsa, yapabileceğiniz hiçbir şey..."

Annemin öfkeli bakışları Trish'in aynı ölçüde sert bakan gözlerine döndü. Bu bir felaketti. Konuşmak için ağzımı açtım ama annem benden önce davrandı.

"Bu günahkâr davranışı nasıl savunabilirsin? Oğlunun ona yaptıklarından sonra hapse girmesi gerekir!" diye çığlık attı.

"Belli ki Tessa onu bağışlamayı seçti. Bunu kabul etmek zorundasınız," dedi Trish sakince. Fazla sakince. Ne zaman saldıracağını belli etmeden yavaşça yaklaşan bir yılana benziyordu; saldırdığı an işi bitirecekti. Annem avdı ve şu anda Trish'in ısırığının yeterince zehirli olmasını ummaktan kendimi alamıyordum.

"Bağışlamak mı? *Oyun* diye kızımın masumiyetini çaldı; arkadaşlarıyla girdiği bir iddia uğruna. Sonra da kızım burada evcilik oynarken o gidip başarısıyla böbürlendi!"

Trish aniden ağzını açarak nefesini tutarken ortam bir anda sessizliğe gömüldü. Afallamış bir halde oğluna döndü. "Ne..."

"Ah, bilmiyor muydun? Yani... sürpriz... yalancı kendi annesine bile mi yalan söyledi? Zavallı kadın, onu savunmana şaşmamak gerek," dedi annem başını iki yana sallayarak. "Oğlun, Tessa'nın bekâretini alacağı konusunda arkadaşlarıyla bahse girmiş; para karşılığında. Hatta kanıtını saklayıp bütün kampüse sergilemiş."

Donup kaldım. Hardin'le göz göze gelmekten ödüm patladığı için bakışlarımı annelerimizden ayırmıyordum. Nefesindeki değişiklikten, anneme olanların detaylarını anlattığımı düşünmediğini anlayabiliyordum. Onun annesine gelince; oğlunun yaptığı korkunç şeyleri bilmesini asla istememiştim. Bu utancı insanlarla paylaşıp paylaşmamaya karar vermek benim hakkımdı.

"Kanıt mı?" dedi Trish titreyen bir sesle.

"Evet, kanıt. Prezervatif! Ah, bir de Tessa'nın bekâret kanını taşıyan çarşaflar. Parayla ne yaptığını Tanrı bilir ama yakınlıklarının detaylarını herkese anlatmış. Dolayısıyla kızımı götürmeye hakkım olup olmadığını bana sen söyle!" Annem mükemmel biçimli kaşlarını kaldırarak Trish'e baktı.

Olduğu anda hissettim. Odadaki enerjinin değiştiğini hissettim. Trish artık bu konuda kesinlikle annemin tarafındaydı. Hardin'in uçurumdan yuvarlanmaması için umutsuzca tutmaya çalışıyordum fakat Trish'in oğluna bakarken gözlerinde gördüğüm tiksinti her şeyi anlatıyordu. Bu bakışların yeni olmadığının farkındaydım. Daha önce de oğluna böyle bakmıştı çünkü yüz ifadesinde bir anıyı hatırladığını görüyordum. O ifade, herkesin oğluyla ilgili söylediği bütün kötü şeylere ne yazık ki bir kez daha inanmak zorunda kaldığını gösteriyordu.

"Nasıl yapabildin, Hardin?" diye bağırdı. "Artık değiştiğini umuyordum... Kızlara... Kadınlara böyle şeyler yapmaktan artık vazgeçtiğini umuyordum! Son defasında olanları unuttun mu?"

38. Bölüm

Tessa

Hiç yararı olmuyordu. Trish'in peşinden salona girerken annemin neredeyse ulumasının hiç yararı olmuyordu: "Son defasında mı? Gördün mü, Theresa?! İşte bu yüzden ondan uzak durman gerek. Bunu daha önce de yapmış, biliyordum! Cazibeli Prens bir kez daha saldırıyor!"

Hardin'e bakarken parmaklarının parmaklarımdan kaydığını hissediyordum. *Yine mi?* Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Öyle değil, anne," dedi Hardin, sonunda.

Trish ona hayret dolu gözlerle baktı ve gözyaşları süzülmeye devam etmesine rağmen gözlerini sildi. "Kesinlikle öyle görünüyor, Hardin. Sana gerçekten inanamam. Seni seviyorum, oğlum. Ancak bu olayda sana yardım edemem. Bu yanlış, çok yanlış."

Böyle durumlarda asla sesimi çıkaramazdım. Konuşmak istiyordum, konuşmam gerekiyordu fakat Trish'in "son defa" sözlerinin zihnimde yarattığı çağrışımlar sesimin çıkmasına engel oluyordu.

"Öyle olmadığını söyledim!" diye bağırdı Hardin kollarını iki yana açarak.

Trish dönüp bana sert gözlerle baktı. "Tessa, annenle gitmelisin," dedi ve boğazımda bir şeylerin düğümlendiğini hissettim.

"*Ne?*" dedi Hardin annesine dönerek.

"Sen ona layık değilsin, Hardin. Seni her şeyden daha çok seviyorum ama bunun tekrarlanmasına izin veremem. Amerika'ya gelişinin sana yararlı olması gerekiyordu..."

"Theresa," dedi annem. "Bence yeterince şey duyduk." Kolumu yakaladı. "Artık gitme zamanı."

Hardin anneme doğru bir adım attı ve annem beni daha sıkı tutarak geri çekildi.

"Bırak onu, hemen," dedi Hardin dişlerini sıkarak.

Ben son iki dakikada olanları sindirmeye çalışırken annemin erik rengi tırnakları etime gömüldü. Annemin o şekilde eve dalacağını hiç düşünmemiştim ve Trish'in Hardin'in başka bir sırrıyla ilgili imalarda bulunması kesinlikle beklemediğim bir şeydi.

Bunu daha önce de mi yaptı? Kime? O kızı sevdi mi? Kız onu sevdi mi? Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmadığını, kimseye âşık olmadığını söylemişti. *Yalan mı söyledi?* Yüzündeki öfke maskesi bütün bunları anlamamı zorlaştırıyordu.

"Artık onunla ilgili hiçbir konuda söz hakkın yok," diye karşılık verdi annem.

Ne var ki ortamdaki herkesi –hatta kendimi bile– şaşırtan bir şekilde yavaşça kolumu annemin elinden kurtardım... ve Hardin'in arkasına çekildim. Ne yaptığımdan emin olamıyormuş gibi Hardin'in ağzı açık kaldı. Trish ve annemin yüzlerinde aynı dehşet ifadeleri vardı.

"Theresa! Aptal olma. Gel buraya!" diye emretti annem.

Buna karşılık olarak parmaklarımı Hardin'in ön koluna sararak onun arkasında kaldım. Nedenini kendim de anlamıyordum ama bunu yapıyordum. Annemle birlikte gitmeli veya Trish'in neden söz ettiğini bana açıklaması için Hardin'i zorlamalıydım aslında. Oysa sadece annemin gitmesini istiyordum. Olanları kavramak için birkaç dakikaya, saate –biraz *zamana*– ihtiyacım vardı. Hardin'i daha yeni bağışlamıştım. Her şeyi unutup onun yanına dönmeye karar vermiştim. Neden her seferinde en olmadık zamanda yüzünü gösterecek korkunç bir sır olmak zorundaydı?

"Theresa." Annem bana doğru bir adım attı ve Hardin kolunu geri çekerek bana sarıldı; beni annemden korumak için.

"Ondan uzak dur," diye uyardı annemi.

Trish bir adım öne çıktı. "Hardin. Theresa onun *kızı*. Aralarına girmeye hakkın yok."

"*Hakkım* yok mu? Asıl evimize, lanet olasıca *yatak odamıza* davet edilmeden girmeye hakkı olmayan *o*!" diye bağırdı.

"Bu *onun* yatak odası değil, onun evi de değil," diye karşılık verdi annem.

"Evet. Öyle! Kimin arkasında durduğuna bir baksana! *Senden* kaçmak için beni kalkan olarak kullanıyor." Hardin işaretparmağını annemin yüzüne doğru salladı.

"Sadece aptallık ediyor ve kendisi için neyin en iyisi olduğunu bilemiyor..."

Ben nihayet sesimi biraz olsun çıkararak aralarına girdim. "Ben burada değilmişim gibi konuşmayı kesin! Ben buradayım ve bir yetişkinim, anne. Kalmak istersem kalırım," dedim.

Trish acıyan gözlerle bana baktı. "Tessa, hayatım. Bence anneni dinlemelisin."

Onun bu tavrı bana ihanet gibi geldi ama oğlu hakkında bildiklerini ben bilmiyordum.

"Teşekkür ederim!" Annem iç çekti. "En azından bu ailede aklı başında biri varmış."

Trish anneme uyaran gözlerle baktı. "Hanımefendi, kızınıza davranışlarınızı onayladığımı söylemiyorum, dolayısıyla burada sakın aynı tarafta olduğumuzu düşünmeyin çünkü değiliz."

Annem hafifçe omuz silkti. "Ne olursa olsun, gitmen gerektiği konusunda ikimiz de aynı fikirdeyiz, Tessa. Bu evden çıkmalı ve bir daha da geri dönmemelisin. Gerekirse okulunu da değiştirebiliriz."

"Kendi kararlarını kendisi..." diye başladı Hardin.

"O senin zihnini zehirlemiş, Theresa... sana yaptığı şeylere bir bak. Onu ne kadar tanıyorsun ki?" diye sordu annem.

"Onu *tanıyorum*, anne," dedim dişlerimi sıkarak.

Annem bakışlarını Hardin'e çevirdi. Hardin'in göğsü böyle hızla kalkıp inerken, yanakları öfkeyle kızarırken, yumrukları kemiklerinin beyazını gösterecek kadar sıkılmışken annemin ondan neden korkmadığını anlamıyordum. Aslında ödü patlamalıydı fakat annem hiç etkilenmiyor gibiydi. "Evlat, ona biraz olsun değer veriyorsan benimle gelmesini söylersin. Sen onu yıkıp parçalamaktan başka bir şey yapmadın. Üç ay önce okula bıraktığım kızla aynı kişi değil ve hepsi senin hatan. Ona yaptığın şeyden sonra günler boyunca ağlayışlarını sen izlemek zorunda kalmadın. O ağlamaktan bitap düşüp uykulara

dalarken sen muhtemelen başka bir kızla eğleniyordun. Onu yıktın; aynada kendine nasıl bakabiliyorsun? Er ya da geç onu tekrar inciteceğini biliyorsun. Bu yüzden artık adam ol ve ona... ona benimle gelmesini söyle."

Ortamdaki sessizlik buz gibiydi.

Trish sessizce düşüncelere dalmış halde duvara bakarken Hardin'in geçmişte yaptıklarını düşünür gibiydi. Annemse bir cevap bekleyerek Hardin'e öfkeli gözlerle bakıyordu. Hardin'in nefesleri bir an sonra patlayıp alev alacakmış gibiydi. Bense içimdeki savaşı hangisinin kazanacağına karar vermeye çalışıyordum: Kalbim mi, beynim mi?

"Seninle gelmeyeceğim," dedim sonunda.

Kararıma karşılık olarak –sonuçlarına katlanmam gerekeceğini, sevdiğim adamla birlikte olup olamayacağım konusunda karar vermeye çalışırken zor şeylere dayanmak zorunda kalacağımı bildiğim yetişkin kararıma karşılık olarak– annem gözlerini devirdi.

Ve kendimi kaybettim.

"Burada istenmiyorsun; bir daha sakın gelme!" diye çığlık attım, avazım çıktığı kadar bağırarak. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da buraya böyle dalıyor ve onunla böyle konuşma cüretini gösteriyorsun?!" Hardin'i itip önüne geçerek annemle yüz yüze geldim. "Seni bir daha görmek istemiyorum! Kimse istemiyor! Bunca yıldan sonra böylesine yalnız olmanın nedeni bu; acımasız ve kibirlisin! Asla mutlu olamayacaksın!" Derin bir nefes alarak yutkunurken boğazımın ne kadar kurumuş olduğunu fark ettim.

Annem bana kendinden emin gözlerle ve hafifçe çatılmış kaşlarla bakıyordu. "Ben yalnızım çünkü öyle olmayı istiyorum. Biriyle birlikte olmaya ihtiyacım yok; senin gibi değilim."

"*Benim* gibi değilmiş! Asıl benim kimseyle birlikte olmaya ihtiyacım yok! Beni Noah'yla birlikte olmaya zorlayan sendin; hiçbir konuda seçme hakkım yokmuş gibi hissettiriyordun! Beni sürekli kontrol ediyordun ve bundan bıktım artık. *Bıktım* usandım!" Ve göz yaşlarım aniden boşaldı.

Annemin dudakları bir şeyi gerçekten kendini zorlayarak düşünüyormuş gibi titredi ama konuşurken sesinden alaycılık akıyordu. "Bağlılık sorunların olduğu açık. Baban yüzünden mi?"

Gözlerimin kan çanağı gibi olduğunun ve ona yapmak istediğim bütün kötülükleri yansıttığının farkındaydım. Yavaş başlasam da konuşurken sesim çılgınca yükseldi. "Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Babamın gitmesinin nedeni sensin çünkü sana tahammül edemedi! Onu suçlamıyorum; hatta keşke beni de..."

Tam o anda Hardin'in elimi ağzıma kapandı ve güçlü kolları beni kendine çekip göğsüne bastırdı.

39. Bölüm

Hardin

Bütün bu süre boyunca annesinin ona tekrar tokat atmamasının iyi olacağını düşünüyordum. Tessa'nın gerçekten böyle saldırganlaşacağını tahmin etmemiştim.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve gözyaşları elimden aşağı süzülüyordu.

Annesi neden sürekli her şeyi mahvetmek zorundaydı? Ondan ne kadar nefret etsem de kadını kızgın olduğu için suçlayamazdım. Tessa'yı gerçekten *incitmiştim*. Ancak onu *yıktığımı* sanmıyordum.

Yıkmış mıydım?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Yardım isteyen gözlerle anneme baktım; oysa benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Tess'e yaptıklarımı onun öğrenmesini istememiştim. Özellikle daha önce olanlar düşünülürse bunun onu öldüreceğini biliyordum.

Ancak ben artık aynı kişi değildim. Bu bambaşkaydı.

Tessa'yı seviyordum.

Yol açtığım bütün kargaşa arasında aşkı bulmuştum.

Tessa avucumun altında çığlık atarak beni üzerinden çekmeye çalıştı fakat yeterince güçlü değildi. Onu uzak tutmazsam iki şeyden birinin olacağını biliyordum: Ya annesi ona tokat atacak ve ben müdahale etmek zorunda kalacaktım ya da Tessa sonsuza dek pişmanlık duyacağı bir şey söyleyecekti. "Sanırım artık gitmen gerek," dedim annesine.

Tessa kollarımın arasında öfke krizi geçiriyor, baldırlarımı tekmeleyip duruyordu.

Onu kızgın –özellikle de bu kadar kızgın– görmek her seferinde sinir bozucuydu ama bu kez öfkesinin hedefinin ben olmadığını bilmek kısmen rahatlatıyordu.

Yakında olacaktım...

Annesinin benimle ilgili haklı olduğunu biliyordum: Tessa için çok yanlış biriydim. Tessa'nın olduğumu sandığı adam değildim ama onu o kadar çok seviyordum ki tekrar gitmesine izin veremezdim. Ona daha yeni kavuşmuştum ve tekrar kaybetmek istemiyordum. Sadece beni dinleyeceğini, bütün hikâyeyi anlatmama izin vereceğini umuyordum. Yine de bir şey fark edeceğini sanmıyordum. Yaklaşan şeyi biliyordum; hikâyeyi öğrendiğinde benimle kalması söz konusu bile olamazdı. *Lanet olsun, annem neden ağzını açmıştı ki?*

Tessa'yı yatak odamıza götürdüm. Giderken o kadar güçlü çırpındı ki ikimiz de tekrar annesine döndük. Nefret dolu son bir bakışla düşüncelerini ifade ederek ileri atıldı ama onu sımsıkı tutuyordum.

Onu odaya çektikten sonra bıraktım ve hemen kapıyı kapayıp kilitledim.

Bu kez ateş saçan bakışlarını bana çevirdi. "Bunu neden yaptın?! Sen..."

"Çünkü pişman olacağın şeyler söylüyordun."

"Bunu neden yaptın?!" diye bağırdı. "Beni neden durdurdun?! O kaltağa söyleyecek o kadar çok şeyim vardı ki... Ben!.." Ellerini göğsüme bastırdı.

"Hey... hey... sakin ol," dedim, annesine duyduğu öfkeyi bana yansıttığını hatırlatmaya çalışarak; öyle yaptığını biliyordum.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve nazikçe elmacıkkemiklerini okşarken bakışlarımı gözlerine diktim. Nefesleri yavaşlamaya başladı. "Sakin ol, bebeğim," diye tekrarladım.

Yanaklarındaki kızıllık silindi ve yavaşça başıyla onayladı.

"Ben onu göndereyim, tamam mı?" dedim neredeyse fısıldar gibi bir sesle.

Yine başıyla onayladı ve oturmak için yatağa yaklaştı. "Acele et," dedi, ben odadan çıkarken.

Salona girdiğimde Tessa'nın annesi orada tek başına volta atıyordu. Avın yaklaştığını hisseden bir orman kedisi gibi aniden başını bana çevirdi. "Nerede o?" diye sordu.

"Dışarı çıkmıyor. Sen gidiyorsun ve buraya bir daha gelmiyorsun. Ciddiyim," dedim dişlerimi sıkarak.

Bir kaşını kaldırdı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"İstediğin gibi algılayabilirsin fakat ondan uzak durman gerekiyor."

Böylesine bakımlı ve kendinden emin görünen bu manikürlü kadın ancak Jace'in grubundaki insanlardan gördüğüm türden sinsice ve sert bir bakış attı. "Bunların hepsi senin hatan," dedi sakince. "Onun beynini yıkadın; artık kendi adına düşünemiyor. Senin ne yaptığını biliyorum. Senin gibi erkekler gördüm. Daha seni ilk gördüğüm günden beri baş belası olduğunu biliyordum. Tessa'nın odasını değiştirtmeli ve bütün bunları engellemeliydim. Olanlardan... senden sonra onu hiçbir erkek istemeyecek. Şu haline bak." Elini havaya doğru sallayarak kapıya döndü.

Onun peşinden koridora çıktım. "Sorun bu, değil mi? Onu hiçbir erkek istemeyecek; benden başka hiçbir erkek. Benden başka kimseyle birlikte olamayacak," diye böbürlendim. "Beni her zaman sana veya başkalarına tercih edecek."

Olduğu yerde hızla dönerek bana doğru bir adım attı. "Sen bir iblissin ve öyle çekip gidecek değilim. O benim kızım ve senin için fazla iyi."

Hızlı bir şekilde defalarca başımla onayladım ve düz düz gözlerine baktım. "Bu gece kızının içine girerken bunu kesinlikle hatırlayacağım."

Daha bu kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda şaşkınlıkla inledi ve bana tokat atmak için elini kaldırdı. Bileğini yakalayarak elini yavaşça indirdim. Ona ya da herhangi bir kadına asla vurmazdım ama bana vurmasına da izin vermezdim.

Ona sempatik bir tavırla gülümsedikten sonra dönüp içeri girdim ve kapıyı yüzüne çarptım.

40. Bölüm

Hardin

Bir an için başımı kapıya yasladım ve arkama döndüğümde annemi salonda durmuş, elinde bir kahve kupasıyla bana bakarken buldum. Gözleri kan çanağıydı.

"Neredeydin?" diye sordum.

"Banyoda," dedi çatlayan sesiyle.

"Tessa'ya gitmesini nasıl söylersin? Beni bırakmasını?" dedim. Hayal kırıklığına uğradığını biliyordum ama bu kadarı çok fazlaydı.

"Çünkü Hardin..." her şey açıkmış gibi ellerini kaldırarak iç çekti, "...ona uygun değilsin. Olmadığını kendin de biliyorsun. Onun sonunun da Natalie ya da diğerleri gibi olmasını istemiyorum." Annem başını iki yana salladı.

"Beni bırakırsa bana ne olacağını biliyor musun, anne? Anladığını sanmıyorum... Onsuz *olamam*. Ona uygun olmadığımı biliyorum ve ona baktığım her seferinde yaptıklarım için pişmanlık duyuyorum fakat ona uygun *olabilirim*. Olabileceğimi biliyorum." Salonun ortasına yaklaştım ve bir aşağı, bir yukarı yürümeye başladım.

"Hardin... şu anda sadece kendini kandırmadığından emin misin?"

"Evet, anne..." Sakinleşmeye çalışarak başımı eğdim. "Bu benim için bir oyun değil; bu kez değil. Onu seviyorum, onu gerçekten seviyorum." Çok fazla şeye katlanmak zorunda kaldığını bildiğim, iyi yürekli, nazik anneme baktım. "Onu o kadar çok seviyorum ki sana tarif edemem bile çünkü kendim bile anlamıyorum. Böyle duygular hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bildiğim tek şey şu ki o mutlu olmak için benim tek şansım. Beni bırakırsa bir daha asla toparlanamam. Toparlanamam, anne. Hayatımın geri kalanını yalnız geçirmemek için tek şansım o. Onu hak etmek için ne bok yediğimi

bilmiyorum –hiçbir şey bilmiyorum– ama beni sevdiğini biliyorum. Karıştırdığın bütün haltlara rağmen birinin seni sevmesinin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Benim için fazla iyi ve beni seviyor. Nedeni konusunda da hiçbir fikrim yok."

Annem elinin tersiyle gözlerini silerken beni bir an duraksattı. Devam etmek zordu. "Hep yanımdaydı, anne," dedim yine de. "Bağışlamaması gerekirken bile beni her seferinde bağışladı. Daima doğru şeyleri söylüyor. Beni sakinleştiriyor ama aynı zamanda meydan okuyor; daha iyi bir adam olmayı istememi sağlıyor. Berbat biri olduğumu biliyorum, bunu biliyorum. Çok kötü şeyler yaptım ama Tessa beni bırakamaz. Artık yalnız olmak istemiyorum ve bir daha kimseyi sevemeyeceğimi biliyorum; o benim için doğru kişi. Bunu biliyorum. O benim son günahım, anne. Ve onun için yanmayı memnuniyetle kabul ederim."

Sözlerimi bitirdiğimde nefes nefeseydim ve annemin yanakları ıslanmıştı fakat arkama doğru bakıyordu.

Dönüp baktığımda Tessa'yı ellerini iki yana sarkıtmış halde dururken, anneminkiler gibi sırılsıklam yanaklarla ve iri iri açılmış gözlerle bana bakarken buldum.

Annem burnunu çekti. "Ben biraz dışarı çıkacağım," dedi kısık sesle. "Sizi biraz yalnız bırakayım." Kapıya gitti, ayakkabılarıyla paltosunu aldı ve evden çıktı.

Noel arifesinde gidebileceği çok fazla yer olmadığını bildiğim için biraz üzüldüm; özellikle de kar yağarken. Ancak şimdi Tessa'yla yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Annem kapıdan çıkar çıkmaz sevgilime yaklaştım.

"Söylediklerin... az önce... samimi miydin?" diye sordu gözyaşları arasında.

"Samimi olduğumu biliyorsun," dedim.

Dudaklarının köşeleri yukarı kalktı ve elini uzatıp göğsüme dokundu. "Ne yaptığını bilmem gerekiyor."

"Biliyorum... sadece anlamaya çalışacağına söz ver bana..."

"Anlat bana, Hardin."

"Ama önce bunların hiçbirinden gurur duymadığımı bilmelisin."

Başıyla onayladı. Tessa bizi kanepeye sürüklerken derin bir nefes aldım.

Boktan hikâyenin neresinden başlayacağımı gerçekten bilmiyordum.

41. Bölüm

Tessa

Hardin'in yüzü sarardı. Elleriyle dizlerini ovaladı. Parmaklarıyla saçlarını sıvazladı. Önce tavana, sonra yere baktı. Benliğinin derinliklerinde bir yerde muhtemelen bu sohbeti sonsuza dek ertelemeyi diliyor olmalıydı.

Sonunda başladı. "Evdeyken berbat bir arkadaş grubum vardı. Sanırım onlar da Jace gibiydi... Bir şey yapardık... Bir oyun sanırım. Bir kız seçerdik; birbirimize birer kız seçerdik ve kimin kendi kızını ilk önce yatağa atacağı konusunda yarışırdık."

Midem bulandı.

"Kazanan ertesi hafta en güzel kızı kapardı ve işin içinde para da vardı..."

"Kaç hafta?" diye sordum üzüntüyle. Bilmek istemiyordum ama bilmek zorundaydım.

"Sadece beş hafta geçti, şu kız..."

"Natalie," dedim noktaları birleştirerek.

Hardin pencerelere baktı. "Evet... Natalie sonuncuydu."

"Sen ona ne yaptın?" Cevabından ödüm patlıyordu.

"Üçüncü hafta... James, Martin'in yalan söylediğini düşündü ve bir kanıt fikri ortaya attı..."

Kanıt. Bu kelime peşimi hiç bırakmayacaktı. Kan lekeli çarşaflar aklıma geldi ve göğsüm ağrımaya başladı.

"Aynı türde kanıt değil..." Ne düşündüğümü biliyordu. "Resimler..."

Ağzım açık kaldı. "Resimler mi?"

"Ve video..." diye itiraf etti ve yüzünü iri ellerine gömdü.

Video mu? "Biriyle sevişirken video kaydına mı alıyordunuz? O biliyor muydu?" diye sordum. Oysa daha başını iki yana sallamadan cevabı biliyordum. "Nasıl? Bunu birine nasıl yapabilirsiniz?" Ağlamaya başladım.

Hardin'i hiç tanımadığımı anlamaya başlamıştım ve mide bulantımı bastırabilmek için yutkunmak zorunda kaldım. İçgüdüsel bir şekilde ondan uzaklaşırken gözlerindeki acıyı gördüm.

"Bilmiyorum... Umursamıyordum işte. Benim için sadece eğlenceydi... Eh, tam olarak eğlence değildi ama umursamıyordum." Dürüstlüğü içimi parçalıyordu ve ilk kez benden her şeyi gizlediği günleri özledim.

"Natalie'ye ne oldu peki?" Gözyaşlarımı silerken sesim boğuktu.

"James onun videosunu gördüğünde... Kendisi yatmak istedi. Natalie onu reddedince videoyu herkese gösterdi."

"Ah, Tanrım. Zavallı kız." Kıza yaptıkları, Hardin'in kıza yaptığı şey yüzünden dehşete kapılmıştım.

"Video çok hızlı yayıldı ve daha bir gün geçmeden ailesi durumu öğrendi. Ailesi kilise cemaati arasında saygın bir konumdaydı... dolayısıyla haber hiç hoş karşılanmadı. Onu evden kovdular ve haber yayılınca o sonbaharda başlayacağı özel üniversitedeki burs şansını da kaybetti."

"Hayatını mahvetmişsiniz," dedim, kısık sesle.

Hardin bu kızın hayatını mahvetmişti; bir defasında benim hayatımı da mahvedeceğini söylediği gibi. Benim sonum da öyle mi olacaktı? Çoktan onun gibi mi olmuştum?

Hardin'e baktım. "Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmadığını söylemiştin."

"Bakire değildi. Daha önce biriyle yatmıştı ama annem beni buraya bu yüzden gönderdi. Oradaki herkes olayı biliyordu. Ben görüntülerde yoktum. Yani yattığı bendim fakat görünmüyordum; sadece kollarımdaki birkaç dövme görünüyordu." Bir yumruğunu diğer avucuna bastırdı. "Beni artık orada öyle tanıyorlar..."

Başım dönüyordu. "Yaptığın şeyi öğrendiğinde ne dedi peki?"

"Bana âşık olduğunu söyledi... ve gidecek bir yer bulana kadar benim evimde kalıp kalamayacağını sordu."

"İzin verdin mi?"

Başını iki yana salladı.

"Neden?"

"Çünkü istemedim. Kız umurumda bile değildi."

"Bu konuda nasıl böylesine soğuk davranabilirsin? Ona ne yaptığını anlamıyor musun? Umut vermişsin. Onunla yatmışsın. Banda almışsın. Arkadaşlarına –ve aslında bütün okula– göstermişsin ve senin yüzünden ailesiyle bursunu kaybetmiş! Sonra da *gidecek yeri yokken* ona yardım etme şefkatini bile gösteremedin mi?" diye bağırdım ve ayağa fırladım. "O nerede *şimdi*? Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Araştırma zahmetine girmedim."

Bütün bunların en kan dondurucu kısmı, böylesine soğuk ve kayıtsız olabilmesiydi. Bu kesinlikle tiksindiriciydi. Burada bir kalıp görebiliyordum; Natalie'yle aramda bir benzerlik görebiliyordum. Hardin'in yüzünden benim de gidecek bir yerim kalmamıştı. Hardin'in yüzünden annemle ilişkim bozulmuştu. O beni hastalıklı bir oyunun parçası olarak kullanırken ben ona âşık olmuştum.

Hardin ayağa kalktı fakat yaklaşmadı.

"Ah, Tanrım..." Bütün vücudum titriyordu. "Beni de kayda aldın, değil mi?"

"Hayır! *Lanet olsun*, hayır! Bunu sana asla yapmam! Tessa, yemin ederim ki yapmadım."

İnanmamalıydım ama en azından o kısmına inanmıştım. "Başka kaç tane?" diye sordum.

"Ne başka kaç tane?"

"Kaç kişiyi kayda aldın?"

"Sadece Natalie... buraya gelmeden önce."

"Tekrar mı yaptın? O zavallı kıza yaptıklarından sonra bir daha mı yaptın?" diye çığlık attım.

"Bir kez... Dan'in kız kardeşine," dedi.

Dan'in kız kardeşi mi? "Arkadaşın Dan mi?" Şimdi anlaşılıyordu. "Kavga ettiğinizde Jace'in kastettiği buydu!" Dan ve Hardin'in kavgasını unutmuştum ama Jace ikisi arasında bir gerginlik olduğunu ima etmişti.

"Arkadaşınsa bunu neden yaptın? Herkese gösterdin mi?"

"Hayır, kimseye göstermedim. Dan'e bir görüntü gönderdikten sonra sildim... Neden yaptığımı gerçekten bilmiyorum. Ondan uzak durmamı söylerken o kadar hödüklük etti ki yanımıza getirip tanıştırdığı ilk seferinde sadece Dan'i kızdırmak için kızı düzmek istedim. Zaten gerçekten öküzün teki, Tessa."

"Bütün bunların ne kadar hastalıklı olduğunu görmüyor musun? Ne kadar berbat durumda olduğunu görmüyor musun?" diye bağırdım.

"Biliyorum! Bunu ben de biliyorum, Tessa!"

"Bana yaşattıklarının yaptığın en kötü şey olduğunu sanıyordum... oysa... Tanrım, anlattıkların daha da kötüymüş."

Natalie'nin hikâyesi aslında Hardin'le Zed'in bahsini öğrenmek kadar canımı yakmamıştı fakat daha mide bulandırıcıydı ve Hardin'le ilgili bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamama neden olmuştu. Mükemmel biri olmadığını –bundan çok uzak olduğunu– biliyordum fakat bu kadarını beklemiyordum.

"Bunların hepsi senden önceydi, Tessa... bu benim geçmişim. Lütfen öyle kalsın," diye yalvardı. "Artık aynı kişi değilim; sen beni daha iyi biri yaptın."

"Hardin, o kızlara yaptığın şeyi umursamıyorsun bile! Suçluluk bile duymuyorsun, değil mi?"

"Duyuyorum."

Başımı yana yatırarak ona kısık gözlerle baktım. "Sadece ben artık bildiğim için." İtiraz etmeyince üsteledim. "Sen onları umursamadın, kimseyi umursamadın!"

"Haklısın! Umursamıyorum; doğrusunu istersen kimse umurumda değil, senin dışında!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Bu kadarı çok fazla, Hardin! Benim için bile... bahis, ev, kavgalar, yalanlar, bir araya gelişler, benim annem, senin annen, Noel... Hepsi çok fazla! Bunların... Bu *pisliklerin* arasında nefes almaya bile fırsatım olmadı. Bir şeyi aşar aşmaz karşıma başka bir şey çıkıyor. Başka neler yaptığını Tanrı bilir!" Ağlamaya başladım. "Seni hiç tanımıyorum, değil mi?"

"Evet, tanımıyorsun, Tessa! Beni tanımıyorsun. O ben değildim; bu benim. Artık ben buyum. Seni seviyorum! Senin için her şeyi yaparım; benim bu adam olduğumu, seni her şeyden daha çok seven, düğünlerde

dans eden, seni uyurken izleyen, seni öpene kadar günü gerçekten başlamayan, sensiz olmaktansa ölmeyi tercih eden adam. Ben buyum, ben artık buyum. Lütfen eskiden olanların bizi mahvetmesine izin verme. Lütfen, bebeğim."

Yeşil gözleri nemlenmişti ve sözleri beni etkilemişti fakat yeterli değildi. Bana yaklaşmak istediğinde geri adım attım. Düşünmek istiyordum. Bir elimi kaldırdım. "Zamana ihtiyacım var. Şu anda bütün bunlar benim için çok fazla."

Omuzları sarktı ve rahatlamış gibi göründü. "Pekâlâ... Tamam... İstediğin kadar düşün."

"Senden uzakta," diye açıkladım.

"Hayır..."

"Evet, Hardin. Senin yanında rahat düşünemem."

"Hayır, Tessa, gitmiyorsun," diye emretti.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı sen söyleyemezsin," diye tersledim.

İç çekti ve parmaklarıyla saçlarını kavrayarak sertçe çekiştirdi. "Tamam... Tamam... O halde ben gideyim. Sen burada kal."

İtiraz etmek istiyordum ama gitmeyi gerçekten istemiyordum. Otel odalarından gına gelmişti ve ertesi gün Noel'di."

"Sabah dönerim... daha fazla zamana ihtiyacın olmayacaksa," dedi. Ayakkabılarını giydi ve anahtarları almak için askıya uzandı ama annesinin arabayı almış olduğunu o zaman fark etti.

"Benimkini al," dedim.

Başıyla onaylayarak bana yaklaştı. "Yapma," dedim ve ellerimi kaldırdım. "Ve hâlâ pijamalarınlasın."

Kaşlarını çatarak kendine baktı ama yatak odasına girdi ve iki dakika sonra giyinmiş olarak çıktı. Durup gözlerime baktı. "Lütfen seni sevdiğimi ve değiştiğimi unutma," dedi bir kez daha ve beni yalnız bırakarak evden çıktı.

42. Bölüm

Tessa

Ne yapacaktım ben?

Yatak odasına girerek yatağın kenarına oturdum. Bütün bunlara artık katlanamıyordum. Hardin'in daha önce iyi biri olmadığını ve duymaktan hoşlanmayacağım şeyler yaptığını biliyordum ama Trish'in sözünü ettiği bütün şeyler arasında bu kadarı asla aklıma gelmemişti. O zavallı kızın hayatını akıl almaz bir şekilde mahvetmişti ve hiç umursamamıştı; şimdi bile neredeyse umursamıyordu.

Yaşlar yanaklarımdan yavaşça süzülürken nefes alıp vermeye çalıştım. En kötüsü de kızın adını bilmemdi. Her şey zaten korkunçtu ama isimsiz bir kız olsa, en azından yokmuş gibi davranabilirdim. Adının Natalie olduğunu bilmek çok fazla düşünceyi zihnime dolduruyordu. Nasıl biriydi? Hardin onu bursundan mahrum etmeden önce üniversitede ne eğitimi almayı planlıyordu? Erkek ya da kız kardeşleri var mıydı? Videoyu görmüşler miydi? Trish bu konuyu açmış olmasa, benim hiç haberim olacak mıydı?

Kaç kez yatmışlardı? Hardin'in hoşuna gitmiş miydi? Elbette gitmişti. Sonuçta seksti ve Hardin'in bunu doya doya yaşadığı belliydi. Başka kızlarla. Bir sürü kızla. O gece sonrasında Natalie'nin yanında kalmış mıydı? Natalie'yi neden kıskanıyordum? Ona acımalı, Hardin'e dokunduğu için kıskanmamalıydım. Bu hastalıklı düşünceyi zihnimden attım ve Hardin'in nasıl biri olduğunu düşünmeye geri döndüm.

Konuyu konuşmaya zorlamak, her şeyi anlatmasını sağlamak için yanımda kalmasına izin vermeliydim; her seferinde gidiyordum ve bu kez de onu göndermiştim. Sorun, yanımda olduğu zaman bütün direncimi kaybetmemdi.

Keşke Hardin hayatını mahvettikten sonra Natalie'ye neler olduğunu bilebilseydim. Şimdi mutluysa ve iyi bir hayat yaşıyorsa, kendimi biraz daha iyi hissedebilirdim. Keşke bütün bunları konuşacak bir arkadaşım, tavsiye verecek birileri olsaydı. Olsa bile Hardin'in sırlarını ona açamazdım ki. Bu kızlara yaptıklarını kimsenin bilmesini istemiyordum. Hak etmese bile onu korumak istememin ne kadar aptalca olduğunu biliyordum fakat elimde değildi. Kimsenin onunla ilgili kötü düşünmesini istemiyordum ve büyük ölçüde de onun kendisiyle ilgili zaten olduğundan daha kötü düşünmesini istemiyordum.

Kendimi yastıklara bırakarak tavana baktım. Hardin'in beni bir bahsi kazanmak için kullandığı fikrini daha yeni atlatmaya çalışıyordum ve şimdi de bu mu çıkmıştı? Natalie... ve beşinci hafta olduğunu söylemesine bakılırsa dört kız daha. Sonra da Dan'in kız kardeşi. Bu onun için bir döngüydü, yaptığı şeydi... Hiç vazgeçebilecek miydi? Bana âşık olmasa ben neler yaşayacaktım?

Beni sevdiğini biliyordum; gerçekten sevdiğini biliyordum. Bunu biliyordum.

Peki, yaptığı bütün hatalara ve geçmişte işlediği bütün günahlara rağmen onu seviyor muydum? Daha geçen hafta bile onun değiştiğini görmüştüm. Bugüne kadar benimle ilgili duygularını da hiç söze dökmemişti. Keşke böylesine güzel bir açıklamanın arkasından bu çirkin itiraf gelmeseydi.

Mutluluk için tek şansının ben olduğumu söylemişti. Hayatının geri kalanını yalnız geçirmemek için tek şansının ben olduğumu söylemişti. Ne kadar ağır bir ifadeydi. Ne kadar doğru bir ifadeydi. Kimse onu benim sevdiğim gibi sevmeyecekti. Sevilmeyi hak etmediği için değil, kimse onu benim tanıdığım gibi tanıyamayacağı için. Hâlâ tanıyor muydum? Karar veremiyordum ama onu, gerçek Hardin'i tanıdığıma inanmak istiyordum. Şimdiki Hardin'in birkaç ay öncekiyle ilgisi yoktu.

Bana yaşattığı acılara rağmen, kendini kanıtlamak için de bir sürü şey yapmıştı. Benim için doğru kişi olmak adına büyük bir çaba harcamıştı. Değişebilirdi; değiştiğini görmüştüm. Bir açıdan burada kendim de suçu paylaşmam gerektiğini düşünüyordum; Natalie'ye yaptıkları için değil fakat değişim uzun zaman alırken ve kimse geçmi-

şini değiştiremezken ona bu kadar yüklendiğim için. Yaptığı şey çok, inanılmayacak kadar yanlıştı ama şimdiye kadar kimseyi sevmeyen, öfke dolu, yalnız bir adam olduğunu bazen unutuyordum. İnsanların genellikle ebeveynlerini sevdiği şekilde olmasa da annesini kendi tarzında seviyordu.

Diğer yandan yorulmuştum. Hardin'le yaşadığım bu döngü beni yormuştu. İlişkimizin başlarında sürekli bir gel-git yaşamıştık; bir zalim, bir nazik davranıyor, sonra yine acımasızlığına geri dönüyordu. Şimdiyse o döngü bir şekilde evrim geçirmişti ama daha kötüydü. Çok daha kötüydü. Onu bırakıyordum, geri dönüyordum, sonra tekrar terk ediyordum. Bunu yapmaya devam edemezdim; bunu yapmaya devam *edemezdik*. Gizlediği başka bir şey daha varsa yıkılırdım; şu anda bile kendimi ayakta tutmakta zorlanıyordum. Daha fazla sırrı, daha fazla kalp kırıklığını, daha fazla ayrılığı kaldıramazdım. Eskiden her şeyimi planlardım; Hardin'den önce hayatımın her alanı hesaplı, aşırı analiz edilmiş durumdaydı. Oysa hayatımı tam anlamıyla altüst etmiş, sık sık bunu olumsuz şekilde yapmıştı. Ama aynı zamanda da beni hiç olmadığım kadar mutlu etmişti.

Birlikte olmamız, daha önce yaptığı bütün korkunç şeyleri geride bırakmaya çalışmamız gerekiyordu, yoksa bir kez ilişkimizi bitirmem ve bir daha da geri dönmemem gerekecekti. Onu terk edersem buradan uzaklaşmak zorunda kalırdım. Onunla yaşadığım hayatı hatırlatan her şeyi geride bırakmazsam, kendi hayatıma devam edemezdim.

O sırada gözyaşlarımın kesildiğini fark edince kararımı vermiş olduğumu anladım. Onu terk etme düşüncesinin yarattığı acı, onu bana yaşattığı acıdan çok daha kötüydü.

Onu terk edemezdim. Yapamayacağımı biliyordum.

Ne kadar gülünç ve zavallı görünse de onsuz olmam mümkün değildi. Daha önce kimse beni onun yaptığı kadar mutlu etmemişti. Kimse o olmayacaktı. Tıpkı benim kendisi için doğru kişi olduğumu düşündüğü gibi, o da benim için doğru kişiydi. Gitmesine izin vermemeliydim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı ve aslında daha uzun süre düşünmeliydim fakat daha şimdiden onu geri istiyordum. *Aşk her zaman böyle bir şey mi? Hep son derece tutku dolu ve aynı za*

manda da acı verici mi? Daha önce başka deneyimim olmamıştı ki karşılaştırayım.

Ön kapının açıldığını duyunca yataktan fırlayarak salona koştum ama gelenin Hardin yerine Trish olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

Trish, Hardin'in anahtarlarını askıya astı ve karla kaplı ayakkabılarını çıkardı. Annemle gitmemi söylediği için ona ne diyebileceğimi bilmiyordum.

"Hardin nerede?" diye sordu mutfağa girerken.

"Gitti... bu gecelik," diye açıkladım.

Bana döndü. "Ah."

"Onu ararsan yerini söyleyeceğinden eminim, yani burada... benimle kalmak istemezsen."

"Tessa," dedi anlayışlı bir ifadeyle bakarak doğru kelimeleri seçmeye çalışırken. "Söylediklerim için üzgünüm. Sana karşı olumsuz duygular beslemeye başladığımı düşünmeni istemiyorum; hissetmiyorum. Sadece seni Hardin'in yapabileceklerinden korumaya çalışıyordum. Senin de sonunun..."

"Natalie'ninki gibi olmasını istemiyorsun."

Olayların anısının ona acı verdiğini anladım. "Sana anlattı mı?"

"Evet."

"Her şeyi mi?" Sesindeki şüpheyi duyabiliyordum.

"Evet. Bandı, resimleri, bursu. Her şeyi."

"Ve hâlâ burada mısın?"

"Ona zamana ve yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim ama evet. Bir yere gitmiyorum."

Başıyla onayladı. Masada karşılıklı oturduk. Bana iri iri açılmış gözlerle bakarken ne düşündüğünü anlamıştım. "Korkunç şeyler yaptığını biliyorum," dedim, "fakat değiştiğini söylediğinde ona inandım. Artık aynı kişi değil."

Trish bir elini diğerinin üzerine koydu. "Tessa, o benim oğlum ve onu seviyorum ama bunu gerçekten düşünmek zorundasın. Sana da daha önce yaptığı şeyi yaptı. Seni sevdiğini biliyorum –bunu artık açıkça görebiliyorum– fakat sadece verdiği zarar beni korkutuyor."

Dürüstlüğünü takdir ederek başımla onayladım. "Bir şey yok. Şey, kesinlikle bir hasar verdi fakat telafi edilemez değil. Ve onun geçmişiyle ilgili nasıl davranacağım da *benim* kararım. Dahası, geçmişini başına kakarsam nasıl ilerleyecek? Artık sevilmeyi hak etmeyen biri mi oldu yani? Onu sürekli bağışladığım için saf ve aptal biri olduğumu düşünebileceğini biliyorum fakat oğlunu seviyorum ve ben de onsuz olamam."

Trish yavaşça dilini şaklattı ve başını iki yana salladı. "Tessa, senin ne saf ne de aptal olduğunu düşünüyorum. Her şey bir yana, bağışlayıcılığın olgunluğunu ve şefkatini gösteriyor. Oğlum kendinden nefret ediyor –her zaman etti– ve seninle tanışana kadar bunun hiç değişmeyeceğini sanıyordum. Annen bana Hardin'in sana yaptıklarını anlatınca şoka girdim ve bunlar için gerçekten çok üzgünüm. Hardin'le nerede hata yaptığımı bilmiyorum. Onun için olabileceğim en iyi anne olmaya çalıştım ama babası yokken bu çok zordu. Çok fazla çalışmam gerektiği için onunla yeteri kadar ilgilenemedim. İlgilenseydim belki de kadınlara karşı daha saygılı olurdu."

Bugün ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş olmasa Trish'in şu anda ağlayacağını biliyordum. Suçluluk duygusu neredeyse elle tutulur haldeydi ve onu teselli etmek istiyordum. "Bu halde olmasının nedeni sen değilsin. Bence daha çok babasına karşı duygularıyla ve seçtiği arkadaşlarla ilgisi var ki ikisi üzerinde de çabalıyorum. Lütfen kendini suçlama. Hiçbiri senin hatan değil."

Trish masanın üzerinden uzandığında ben de ellerimi uzattım. Ellerimi ellerine aldı. "Sen, otuz beş yıllık hayatımda karşılaştığım en nazik insansın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Otuz beş yıl mı?"

"Hey, çaktırma. Belli etmiyorum, değil mi?" Gülümsedi.

"Kesinlikle," dedim gülerek.

Daha yirmi dakika önce ağlıyordum ve bunalıma girmek üzereydim. Oysa şimdi Trish'le birlikte gülüyordum. Hardin'in geçmişini geçmişte bırakmaya karar verdiğim an, vücudumdaki gerginliğin büyük ölçüde çekildiğini hissetmiştim.

"Belki de onu aramalı ve verdiğim kararı açıklamalıyım," dedim.

Trish başını yana yatırarak sırıttı. "Bence bırak biraz huzursuz olsun."

Hardin'e daha fazla işkence etme fikri hoş gelmiyordu ama yaptığı şeyi düşünmesi gerektiğini de biliyordum. "Sanırım..."

"Bence yaptığı kötü seçimlerin sonuçları olduğunu öğrenmeye ihtiyacı var." Trish'in gözleri parıldıyordu. "Ben önce yemek hazırlayayım, sonra da sen Hardin'i işkenceden kurtar, ne dersin?"

Trish'in neşesi ve rehberliği beni Hardin'in geçmişiyle ilgili üzüntümden kurtardığı için mutluydum. Bütün bunları aşmak, en azından denemek istiyordum ama Hardin'in böyle şeylerin doğru olmadığını bilmesi ve benim de onun geçmişinde bekleyen başka iblisler olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

"Ne istersin?"

"Hiç fark etmez. Yardım edebilirim," diye önerdim fakat başını iki yana salladı.

"Sen sadece elinden geldiğince rahatla. Hardin ve... annenle yaşadıkların düşünülürse, senin için uzun bir gün oldu."

Gözlerimi devirdim. "Evet... annem zor biridir."

Gülümseyerek buzdolabının kapısını açtı. "Zor mu? Ben başka bir kelime kullanırdım ama sonuçta annen..."

"Biraz K'li bir kelime," dedim Trish'in yanında kelimenin kendisini söylemekten kaçınarak.

"Ah, evet, kaltağın teki. Ben senin yerine söyleyeyim." Kahkahalarına ben de katıldım.

Trish akşam yemeği için tavuk tako yaptı ve Noel'le, hava durumuyla ve aklımdaki asıl şey, –Hardin– dışındaki her şeyle ilgili sohbet ettik.

Sonunda onu arayıp eve gelmesini söylemeye daha fazla direnemeyeceğimi anladım.

"Sence yeterince huzursuz olmuş mudur?" diye sordum dakikaları saydığımı itiraf etmekten kaçınarak.

"Hayır ama karar senin," dedi annesi.

"Mecburum."

Hardin'i aramak için mutfaktan çıktım. Cevap verdiğinde sesindeki şaşkınlık gayet açıktı. "Tessa?"

"Hardin, hâlâ konuşmamız gereken çok şey var fakat konuşmamız için eve dönmeni tercih ederim."

"Şimdiden mi? Evet! Evet, elbette!" Telaşla konuşuyordu. "Hemen geliyorum."

"Tamam," dedim ve telefonu kapadım. O gelene kadar kafamdaki her şeyi gözden geçirmek için fazla zamanım yoktu. Duruşumu korumam ve yaptığı yanlışları anladığından emin olmam gerekiyordu ama onu yine de seviyordum.

Soğuk beton zeminde volta atarak onu bekledim. Bir saat gibi gelen bir süreden sonra nihayet evin kapısı açıldı ve çizmelerinin kısa koridordaki seslerini duydum.

Yatak odamızın kapısını açtığında kalbim bir kez daha sızladı.

Gözleri kan çanağı gibi olup şişmişti. Bir şey söylemedi. Bunun yerine yaklaştı ve elime küçük bir şey bıraktı. *Kâğıt mı?*

Parmaklarımı katlanmış kâğıdın üzerine kıvırırken ona baktım. "Bir karar vermeden önce oku," dedi kısık sesle. Sonra şakağıma bir öpücük kondurdu ve salona geçti.

43. Bölüm

Tessa

Kâğıdı açarken afalladım. Bütün kâğıdın önü ve arkası siyah harflerle doluydu. Bu, Hardin'in kendi el yazısıyla yazdığı bir mektuptu.

Okumaya neredeyse korkuyordum... ama okumam gerektiğini biliyordum.

Tess,

İç dünyamı anlatmaya çalıştığımda kelimelerle aram iyi olmadığından, çok sevdiğini bildiğim Bay Darcy'den biraz alıntı yapabilirim. Bunları yazarken niyetim sana acı vermek ya da ikimizin de mutluluğu için çabucak unutulmasını dilediğim şeylerle kendime acındırmak değil. Sadece bu mektubu yazmam gerektiğini biliyorum. Dolayısıyla, dikkatini çekme cüretimi mazur görmeni diliyorum ve duygularının bunu sen istemeden sağlayacağını bilsem de adalet duyguna sesleniyorum...

Sana çok kötü şeyler yaptığımı ve dolayısıyla seni hiçbir şekilde hak etmediğimi biliyorum ama senden yaptığım şeyleri unutmanı ve geride bırakmanı rica ediyorum; hayır, bunun için yalvarıyorum. Her zamanki gibi senden çok şey istediğimin farkındayım ve bunun için özür dilerim. Yaptıklarımı geri alabilsem alırdım. Davranışlarımdan dolayı kızgın olduğunu ve hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ki bu beni öldürüyor. Bütün bunlar için mazeretler sunmak yerine, sadece sana kendimi, hiç tanımadığın beni anlatmak istiyorum. Hatırladığım pislikle başlıyorum; duhası olduğundan eminim fakat bugünden sonra hiçbir şeyi senden kasıtlı olarak gizlemeyeceğime yemin ediyorum. Dokuz yaşlarımdayken komşunun bisikletini çalmış, tekerleğini kırmış ve sonra da bu konuda yalan söylemiştim. Aynı yıl salonun penceresine bir beysbol topu atmış ve yine yalan

söylemiştim. Annemi ve askerleri biliyorsun. Babam kısa süre sonrasında gitmişti ve bunun için memnundum.

Piçin teki olduğum için çok fazla arkadaşım yoktu. Kendi yaşımdaki çocuklara çok fazla sataşırdım. Aslında her gün. Anneme kötü davranırdım; onu sevdiğimi de en son o yıl söylemiştim. Herkese karşı kötü ve alaycı davranma alışkanlığım bugüne kadar devam etti, dolayısıyla bütün olayları sayamam ama sadece çok olduğunu bilmeni istiyorum. On üç yaşımdayken birkaç arkadaşımla birlikte evimizin karşısındaki bir eczaneye girdik ve rastgele bir sürü şey çaldık. Neden yaptığımızı bilmiyorum ama arkadaşlarımdan biri yakalanınca suçu üstlenmesi için onu tehdit ettim; o da üstlendi. İlk sigaramı on üç yaşımdayken içtim. Tadı berbattı ve on dakika öksürdüm. Ot içmeye başlayana kadar bir daha sigara içmedim fakat ona sonra geleceğim.

On dört yaşımdayken arkadaşım Mark'ın ablasıyla bekâretimi kaybettim. O sıralarda kız on yedi yaşındaydı ve fahişeydi. Tuhaf bir deneyimdi ama hoşuma gitmişti. Sadece benimle değil, bütün arkadaşlarımızla yatıyordu. İlk deneyimimden sonra on beş yaşıma kadar bir daha yapmadım fakat sonrasında da duramadım. Partilerde rastgele kızlarla takılıyordum. Yaşımla ilgili hep yalan söylüyordum ve kızlar da hevesliydi. Hiçbiri beni önemsemiyordu ve ben de onları hiç umursamıyordum. Aynı yıl ot içmeye başladım ve bunu sık sık yaptım. Aynı dönemde içmeye de başladım; arkadaşlarımla birlikte ailelerinin dolabından ya da bulabildiğimiz başka yerlerden içki çalıyorduk. Çok fazla kavga etmeye de başladım. Birkaç kez dayak yedim fakat çoğu zaman kazanıyordum. Sürekli –daima– burnumdan soluyordum ve başka birini incitmek iyi geliyordu. Sırf eğlence için sürekli insanlarla kavga çıkarıyordum. En kötüsü yoksul bir aileden gelen Tucker adında bir çocukla olmuştu. Üzerinde çok eski, hırpani giysiler vardı ve bunun üzerinden ona eziyet edip durdum. Yıkamadan kaç kez giydiğini kanıtlamak için tükenmez kalemle bluzuna işaret koyardım. İğrenç bir şey olduğunu biliyorum.

Her neyse bir gün onu yürürken gördüm ve pislik olsun diye omzundan ittim. Sinirlenip bana hödük deyince ben de canını çıkardım. Burnu kırıldı ve annesinin onu doktora götürecek parası bile yoktu. Sonrasında onunla hâlâ uğraşmaya devam ettim. Birkaç ay sonra annesi öldü ve şanslıymış ki zengin bir aile onu evlat edindi. Bir gün arabasıyla yanımdan geçti. On

altıncı doğum günümdü ve o yepyeni bir araba kullanıyordu. O zaman kızmıştım ve burnunu kırmak için tekrar bulmak istemiştim fakat şimdi düşününce onun için seviniyorum.

On altıncı yaşımın geri kalanını atlayacağım çünkü yaptığım tek şey içki içmek, kafayı bulmak ve kavga etmekti. Aslında on yedinci yaşımda da aynı şekilde devam etti. Birkaç arabanın boyasını çizip birilerinin evinin pencerelerini de kırdım. On sekiz yaşıma geldiğimde James'le tanıştım. O da benim gibi hiçbir şeyi umursamıyordu. Her gün grubumuzla içki içiyorduk. Her gece eve sarhoş geliyor, yere kusuyordum ve annem temizlemek zorunda kalıyordu. Neredeyse her gece yeni bir şey kırıyordum... Kendi küçük çetemiz vardı ve kimse bize bulaşamıyordu. Bunu yapmayacak kadar akıllıydılar.

Sana sözünü ettiğim oyunlar başladı ve Natalie'yle olanları zaten biliyorsun. En kötüsü oydu, yemin ederim. Ona olanları umursamadığım için benden tiksindiğini biliyorum. Neden umursamadığımı bilmiyorum ama umursamadım işte. Şimdi bu boş otel odasına gelirken yolda Natalie'yi düşünüyordum. Hâlâ kendimi olması gerektiği kadar kötü hissetmiyorum fakat düşünüyordum; ya biri bunu sana yapsaydı? Seni Natalie'nin yerine koyunca neredeyse kusmak için arabayı durdurmak zorunda kalacaktım. Ona bunu yapmam yanlış, çok yanlıştı. Diğer kızlardan biri, Melissa da bana bağlanmıştı ama herhangi bir şey olmamıştı. Edepsiz ve gürültücü bir kızdı. Cinsel organında hijyen sorunu olduğunu herkese söylemiştim... Dolayısıyla herkes onunla uğraşmaya başlayınca o da bir daha beni rahatsız etmemişti. Bir defasında kamuya açık alanda sarhoş olduğum için tutuklandım ve annem o kadar kızdı ki beni bütün gece karakolda bıraktı. Sonrasında herkes Natalie'ye olanları öğrenince annemin canına yetti. Annem beni Amerika'ya göndermekten söz ettiğinde öfke krizi geçirdim. Ne kadar berbat olursa olsun –olursam olayım– İngiltere'deki hayatımı bırakmak istemiyordum. Ancak bir festivalde kalabalığın içinde birini öldüresiye dövünce annem daha fazla tahammül edemedi. WCU başvurum kabul edildi... elbette.

Amerika'ya geldiğimde kesinlikle nefret etmiştim. Her şeyden nefret ediyordum. Babama yakın olmak zorunda kaldığım için o kadar kızgındım ki daha da isyankâr oldum ve kardeşlik evinde sürekli partilere katılıp kendimi içkiye verdim. Önce Steph'le tanıştım. Bir partide karşılaştık ve

grubun geri kalanıyla beni o tanıştırdı. Nate'le çok iyi anlaşıyorduk. Dan ve Jace her zaman hödüktü ama Jace en kötüsüydü. Dan'in kız kardeşiyle olanları zaten bildiğim için o kısmı atlayacağım. O zamandan beri yattığım birkaç kız daha oldu ama senin tahmin ettiğin kadar çok değildi. Senden sonra Molly'yle bir kez yattım ve öpüştüm fakat bunun tek nedeni seni bir türlü kafamdan atamamamdı. Seni bir türlü unutamıyordum, Tess. Sürekli seni düşünüp duruyordum. Bunun yardımı olacağını sanmıştım ama olmadı. Sonuçta karşımdakinin sen olmadığını biliyordum. Sen daha iyiydin. Kendime sürekli seni bir kez daha görürsem bunun sadece gülünç bir heves olduğunu anlayacağımı söyleyip duruyordum. Sadece şehvet. Ne var ki seni gördüğüm her seferinde giderek daha çok istiyordum. Sadece adımı söylediğini bir kez daha duyabilmek için seni kızdırmanın yollarını düşünüyordum. Sınıfta kitabına bakarken kaşlarını çattıranın ne olduğunu bilmek, kaşlarının arasındaki kırışıkları düzeltmek, Landon'la neler fısıldadığınızı öğrenmek, o lanet olasıca ajandana neler yazdığını bilmek istiyordum. Aslında düşürdüğün ve benim alıp sana verdiğim gün onu neredeyse senden almak istemiştim. Muhtemelen hatırlamıyorsun fakat üzerinde mor bir bluz ve eskiden neredeyse her gün giydiğin o iğrenç gri etek vardı.

O gün yurt odanda notlarını etrafa saçıp seni duvara dayayarak öptüğümde, bir daha senden uzak kalamayacak kadar derinlemesine gömülmüştüm bile. Sürekli seni düşünüyordum. Bütün düşüncelerimde sen vardın. Başlangıçta ne olduğunu bilmiyordum bile; neden sana karşı bu kadar saplantılı hale geldiğini anlayamıyordum. Benimle geçirdiğin ilk gece bunun cevabını anladım; o zaman sana âşık olduğumu ANLADIM. Senin için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Şimdi, sana yaşattığım onca şeyden sonra bunun kulağa saçma sapan geldiğinin farkındayım fakat yemin ederim ki doğru.

Kendimi gündüzleri hayal kurarken buldum; seninle yaşamanın nasıl olabileceğini hayal ediyordum. Ben, hayal kuruyordum. *Dişlerinin arasına sıkıştırdığın bir kalemle, kucağında bir romanla ve ayaklarını kucağıma uzatmış halde seni kanepede otururken hayal ediyordum. Nedenini bilmiyorum ama bu görüntüyü zihnimden bir türlü atamıyordum. Seni öylesine çok arzulamak ve asla bana karşı aynı duyguları beslemeyeceğini bilmek bana acı veriyordu. Sınıfta senin yanındaki sıraya oturmaya kal-*

kısan herkesi tehdit ediyordum, Landon'ı tehdit ediyordum çünkü sadece sana yakın olabilmek için orada ben oturmak istiyordum. Kendime sürekli bütün bunları sadece lanet olasıca bahsi kazanmak için yaptığımı söyleyip duruyordum. Kendi kendime yalan söylediğimi bilsem de itiraf etmeye henüz hazır değildim. Sana karşı saplantımı güçlendirecek bir sürü şey yapıyordum. Romanlarımda bana seni hatırlatan satırların altını çiziyordum. İlkini öğrenmek ister misin? "Kız bir güneşmiş gibi çocuk ona bakmamaya çalışarak aşağı indi ama yine de bir güneşmiş gibi bakmadan bile onu görebiliyordu."

Lanet olasıca Tolstoy'un eserlerinin altını çizerken seni sevdiğimi anlamıştım.

Herkesin önünde seni sevdiğimi söylediğimde samimiydim; sadece beni başından savdığında bunu itiraf edemeyecek kadar hödüktüm. Beni sevdiğini ilk kez söylediğin gün, benim için gerçekten umut olabileceğini düşünmüştüm. Bizim için. Neden sürekli canını yaktığımı ve sana o şekilde davrandığımı bilmiyorum. Herhangi bir mazeretle zamanını çalmayacağım çünkü mazeretim yok. Sadece çok kötü alışkanlıklarım ve dürtülerim var ki artık senin için hepsine direniyorum. Bildiğim tek şey, senin beni mutlu ettiğin, Tess. Sevmemen gerektiği halde beni seviyorsun ve benim sana ihtiyacım var. Daima ihtiyaç duydum ve daima da duyacağım. Geçen hafta beni terk ettiğinde kendimi o kadar kaybolmuş hissetim ki öleceğimi sandım. Sensiz kayboluyorum. Geçen hafta biriyle çıktım. Sana söylemeyecektim fakat seni tekrar kaybetme riskini göze alamam. Aslında çıktığım bile söylenemez. Hiçbir şey olmadı. Onu neredeyse öpecektim ama kendimi tuttum. Onu öpemezdim; senden başka kimseyi öpemem. Sıkıcı biriydi ve seninle kıyaslanamazdı bile. Kimse kıyaslanamaz, kimse kıyaslanamayacak.

Bunun için muhtemelen çok geç olduğunu biliyorum; özellikle de sen artık nasıl bir pislik olduğumu öğrenmişken. Sadece bunları okuduktan sonra da beni aynı şekilde sevmeye devam etmeni diliyorum. Yapamazsan da anlarım. Benden daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Romantik biri değilim, şiir yazmam veya şarkı söylemem.

Nazik biri bile değilim.

Seni bir daha incitmeyeceğime söz veremem fakat yemin ederim ki seni hayatımın sonuna kadar seveceğim. Ben berbat biriyim ve seni hak

etmiyorum ama bana olan inancını tazelemem için bir şans vermeni umuyorum. Sana yaşattığım bütün acılar için çok özür dilerim ve beni bağışlayamazsan anlarım.

Üzgünüm. Bu mektubun böylesine uzun olmaması gerekiyordu. Görünüşe bakılırsa sandığımdan daha berbat durumdaymışım.

Seni seviyorum. Sonsuza dek.

Hardin.

Oturduğum yerde kâğıda bakakaldım ve sonra iki kez daha okudum. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Romantik olmadığını nasıl söyleyebilirdi? Bileğimdeki tılsım bileziği ve biraz rahatsız edici olsa bile bu güzel mektup tam aksini kanıtlıyordu. Darcy'nin Elizabeth'e yazdığı mektubun ilk paragrafını bile kullanmıştı.

Şimdi bana kendini böylesine açmışken onu daha da çok sevmemek elimde değildi. Benim asla yapmayacağım, insanları incitecek bir sürü korkunç şey yapmıştı fakat benim için en önemlisi, hiçbirini artık yapmıyor olmasıydı. Her zaman doğru şeyi yapmamıştı ama değiştiğini, değişmeye çalıştığını bana göstermek için harcadığı çabaları görmezden gelemezdim. Beni sevdiği de açıktı. İtiraf etmek istemesem de benden başka kimseyi umursamamış olmasında bile bir şiirsellik vardı.

Mektuba biraz daha bakmaya devam ederken odanın kapısı vuruldu. Kâğıdı katlayıp şifonyerin en alt çekmecesine koydum. Hardin'in bana mektubu attırmasını veya yırttırmasını istemiyordum.

"Gir," dedim ve onu karşılamak için ayağa kalktım.

Kapıyı açarken yere bakıyordu bile. "Sen..."

"Okudum..." Genellikle onun bana yaptığı gibi uzanıp çenesini tutarak kaldırdım.

Kan çanağı gibi olmuş ve iri iri açılmış gözlerinde hüzün vardı. "Aptalcaydı... Yazmamam gerektiğini biliyordum..." diye başladı.

"Hayır, değildi. Hiç de aptalca filan değildi." Elimi çenesinin altından çektim fakat kızarmış gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Hardin, uzun süredir bana söylemeni istediğim her şey o mektuptaydı."

"Bu kadar zaman beklediğim ve sonra da yazıya döktüğüm için özür dilerim... Sadece daha kolaydı. Ben konuşmakta pek becerikli

değilimdir." Kızarmış gözlerinde yemyeşil gözleri pırıl pırıl parlıyordu ve çok güzeldi.

"Olmadığını biliyorum."

"Sen... üzerinde konuşmalı mıyız? Ne kadar berbat biri olduğumu anladığına göre... daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Kaşlarını çatarak bakışlarını yine yere dikti.

"Berbat filan değilsin. Sen... Çok şey yapmışsın... Kötü şeyler, Hardin." Başıyla onayladı; geçmişine rağmen onun kendisiyle ilgili bu kadar kötü düşünmesine dayanamıyordum. "Ancak bu senin kötü biri olduğun anlamına gelmez. Kötü şeyler yapmışsın fakat artık kötü biri değilsin."

Başını kaldırdı. "Ne?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Kötü biri olmadığını söyledim, Hardin."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yazdıklarımı okudun mu?"

"Evet, okudum. Ayrıca bunları yazmış olman zaten artık kötü biri olmadığını kanıtlıyor."

Mükemmel yüzünde açık bir şaşkınlık vardı. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Anlamıyorum; benden sana zaman vermemi istedin ve bütün bu pislikleri okuduktan sonra hâlâ böyle mi diyorsun? Anlamıyorum..."

Başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Okudum ve artık yaptığın her şeyi bilirken de düşüncem değişmedi."

"Ah..." Gözleri doldu.

Onun ağlayışını –özellikle de karşımda– tekrar görme fikri bana acı veriyordu. Söylemeye çalıştığım şeyi anlamadığı belliydi.

"Sen gittiğinde zaten kararımı vermiştim. Ve yazdıklarını okuduktan sonra kalmayı her zamankinden daha da çok istiyorum. Seni seviyorum, Hardin."

44. Bölüm

Tessa

Hardin ellerimi tuttu ve sonra aniden ortadan kaybolmamdan korkuyormuş gibi bana sarıldı.

Kalmak istediğimi söylemişken bütün bunların nasıl özgürleştirici olduğunu anlıyordum. Artık Hardin'in geçmişinden çıkıp bizi rahatsız edecek sırlarla ilgili endişelenmeme gerek kalmamıştı. Artık kimsenin kucağıma bir bomba bırakmasından endişelenmek zorunda değildim. Her şeyi biliyordum. Gizlediği her şeyi artık biliyordum. *Bazen ışıkla kör olmaktansa karanlıkta kalmak daha iyidir* ifadesini düşünmekten kendimi alamıyordum. Yine de bunun şu anda benim için geçerli olduğunu sanmıyordum. Yaptığı şeyler beni rahatsız etmişti fakat onu seviyordum ve artık geçmişinin bizi daha fazla etkilemesine izin vermemeyi seçmiştim.

Hardin geri çekilerek yatağın kenarına oturdu. "Ne düşünüyorsun? Herhangi bir sorun var mı? Sana karşı dürüst olmak istiyorum." Bacaklarının arasında durdum. Ellerimi ellerinde çevirdi ve neler düşündüğüm konusunda yüzümden bir ipucu görmeye çalışırken parmaklarıyla avuçlarımı okşadı.

"Hayır... Natalie'ye ne olduğunu bilmek isterdim... ama herhangi bir sorum yok."

"Artık o kişi değilim, bunu biliyorsun, değil mi?"

Bildiğimi ona zaten söylemiştim ama tekrar duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. "Biliyorum. Gerçekten biliyorum, bebeğim."

Bu kelimeyi duyunca bakışlarını aniden gözlerime dikti. "Bebeğim mi?" Bir kaşını kaldırdı.

"Neden böyle dediğimi bilmiyorum..." Kızardım. Daha önce ona hep ismiyle seslenmiştim, dolayısıyla bana yaptığı gibi "bebeğim" diye seslenmek tuhaf gelmişti.

"Hayır... Hoşuma gitti." Gülümsedi.

"Gülümsemeni özlemiştim," dedim ve parmaklarının hareketi kesildi.

"Ben de seninkini özlemiştim." Kaşlarını çattı. "Seni yeterince gülümsetemiyorum."

Şüphelerini tamamen silmek için bir şeyler söylemek istiyordum fakat ona yalan söylemek istemiyordum. Neler hissettiğimi bilmesi gerekiyordu. "Evet... Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek," dedim.

Parmakları yine hareket etti ve avuçlarımda kalp çizmeye başladı. "Beni neden sevdiğini bilmiyorum."

"Seni neden sevdiğim önemli değil, sadece seviyor olmam önemli."

"Mektup aptalcaydı, değil mi?"

"Hayır! Kendini aşağılamaktan vazgeçer misin? Harikaydı. Üst üste üç kez okudum. Benimle... bizimle ilgili düşündüklerini okumak beni gerçekten mutlu etti."

Yarı sırıtarak yarı endişeli bir ifadeyle başını kaldırıp bana baktı. "Seni sevdiğimi biliyordun."

"Evet... Fakat giydiğim giysiler gibi küçük şeyleri hatırladığını görmek güzeldi. Öyle şeyler. Sen öyle şeyleri hiç söylemezsin."

"Ah." Mahcup gözlerle baktı. İlişkimizde zayıf olanın Hardin olması fikri biraz garip geliyordu. O rol şimdiye kadar hep benim olmuştu.

"Utanma," dedim.

Kollarını belime sararak beni kucağına çekti. "Utanmıyorum," diye yalan söyledi.

Bir elimle saçlarını sıvazlarken diğer kolumu omzuna sardım. "Bence utanıyorsun," diye meydan okudum ve yüzünü boynuma gömerek güldü.

"Ne Noel ama! Çok uzun bir gün oldu," diye sızlandı. Aynı fikirde olmadığımı söyleyemezdim.

"Hem de çok. Annemin buraya geldiğine inanamıyorum. İnanılmazdı."

"Pek sayılmaz," dedi ve ona bakmak için geri çekildim.

"Ne?"

"Aslında mantıksız davranmıyor. Evet, yanlış hareket ediyor fakat benim gibi biriyle birlikte olmanı istemediği için onu suçlayamam."

Bu konuşmadan sıkılmıştım ve annemin onunla ilgili bir ölçüde haklı olması fikri canımı sıkmıştı. Kaşlarımı çattım ve kucağından kalkarak yanına oturdum.

"Tess, bana öyle bakma. Sadece yaptığım bütün pislikleri düşününce, endişelendiği için onu suçlayamayacağımı söylüyorum."

"Eh, yanılıyor ve artık ondan söz etmeyi kesebiliriz," diye sızlandım. Günün duygusal çalkantıları –aslında yılın– beni yormuş ve huysuz etmişti. Yıl neredeyse bitmişti. Buna inanamıyordum.

"Pekâlâ, ne hakkında konuşmak istersin o halde?" diye sordu.

"Bilmiyorum... Daha neşeli şeyler." Kendimi daha az huysuz davranmaya ikna ederek gülümsedim. "Örneğin, ne kadar romantik olabileceğin gibi."

"Ben romantik filan *değilim*," diye çıkıştı.

"Evet, kesinlikle romantiksin. O mektup tam anlamıyla bir klasikti," diye takıldım.

Gözlerini devirdi. "Bir mektup değildi, sadece bir nottu. En fazla bir paragraf olması gereken bir not."

"Tabii. O halde romantik bir not."

"Ah, keser misin şunu..." diye homurdandı şakacı bir tavırla.

Saçlarının bir buklesini parmağıma dolayarak güldüm. "Adını söyletmek için beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Karşılık vermeme fırsat bırakmayacak kadar hızlı bir hareketle belimi sararak beni yatağa yatırdı ve ellerini kalçalarıma koyarak üzerime eğildi. "Hayır. Sana adımı söyletmenin başka yollarını da biliyorum," diye fısıldadı dudaklarını kulağıma yaklaştırarak.

Hardin'in sadece birkaç kelimesiyle bütün vücudum alev aldı. "Öyle mi?" diye sordum boğuk bir sesle.

Ancak aniden Natalie'nin yüzsüz silueti zihnimde belirince midem bulandı. "Bence annenin gitmesini beklesek iyi olur," dedim kısmen ilişkimize alışmak için daha fazla zamana ihtiyaç duyduğum için

fakat aynı zamanda annesi buradayken zaten bir kez yapmış olmak yeterince utanç vericiydi.

"Onu hemen kovabilirim," diye takıldı üzerimden kalkarken.

"Ya da ben seni kovabilirim."

"Tekrar gitmeye niyetim yok. Senin de öyle." Sesindeki kararlılık beni gülümsetti.

Yan yana yatarken ikimiz de tavana bakıyorduk. "Demek hepsi bu kadar; ileri geri hamlelerimiz bitti mi?" diye sordum.

"Evet, hepsi bu. Bundan sonra sırlar ve kaçmak bitti. Beni terk etmeden en azından bir hafta dayanabileceğinden emin misin?"

Kolumla omzunu iterek güldüm. "Sen beni kızdırmadan en azından bir hafta dayanabileceğinden emin misin?"

"Evet, muhtemelen," diye cevap verdi. Gülümsediğini biliyordum.

Başımı çevirdiğimde gerçekten de yüzündeki sırıtışı gördüm. "Bazen benimle yurt odamda da kalman gerekecek. Mesafe çok fazla."

"Yurt odan mı? Sen bir yurt odasında kalmıyorsun. Bu evde oturuyorsun."

"Daha yeni bir araya geldik; bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Burada kalıyorsun. Bunu daha fazla tartışmayacağız."

"Benimle böyle konuşmana bakılırsa senin kafan karışmış," dedim ve bir dirseğimin üzerinde doğrularak ona baktım. Hafifçe başımı iki yana salladım ve gülümsedim. "Yurtta kalmayı gerçekten istemiyorum, sadece nasıl tepki vereceğini merak ettim."

"Eh," dedi kendisi de doğrulup hareketlerimi kopyalayarak, "tekrar sinir bozucu haline geri döndüğüne sevindim."

"Senin de kabalığına geri döndüğünü görmek güzel. O romantik mektuptan sonra yeteneğini kaybettiğinden endişeleniyordum."

"Bana bir kez daha romantik dersen annem burada olsun ya da olmasın seni şuracıkta düzerim."

Gözlerim iri iri açıldı ve hiç duymadığım kadar yüksek sesle güldü. "Dalga geçiyorum! Ama yüzünü görmeliydin!" diye böğürdü.

Onun kahkahalarına katılmaktan kendimi alamadım.

"Bugün bütün olanlardan sonra bence böyle kahkahalarla gülmemeliyiz," diye itiraf etti kahkahalarımız dindikten sonra.

"Belki de bu yüzden gülmemiz *gerekiyordur*." Yaptığımız şey buydu; kavga ediyor, sonra da barışıyorduk.

"İlişkimiz bombok bir halde." Gülümsedi.

"Evet... sadece biraz." Kesinlikle iniş çıkışlarla dolu olmuştu.

"Ama artık değil, tamam mı? Söz veriyorum."

"Tamam." Ona doğru uzandım ve dudaklarına küçük bir buse kondurdum.

Yine de yeterli değildi. Asla yeterli olmazdı. Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ve bu kez daha uzun süre oyalandım. İkimizin de dudaklarımız aynı anda aralandı ve Hardin dilini ağzıma soktu. Ellerim saçlarını yakaladı ve diliyle benimkine masaj yaparken beni üzerine çekti. İlişkimiz ne kadar sorunlu olursa olsun, birbirimize duyduğumuz tutkuyu inkâr etmek mümkün değildi. Kalçalarımı hareket ettirmeye, onunkilere sürtmeye başladım ve dudakları dudaklarıma bastırırken gülümsediğini hissettim.

"Sanırım şimdilik bu kadar yeter," dedi.

Başımla onaylayarak kıpırdandım ve başımı göğsüne yaslayarak vücudumu saran kollarının tadını çıkardım. "Umarım yarın her şey yolunda gider," dedim, birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra.

Karşılık vermedi. Başımı kaldırdığımda gözleri kapanmıştı ve dudakları uykusunda hafifçe aralanmıştı. Bitkin düşmüş olmalıydı. Ben de aynı durumdaydım.

Üzerinden kalkarak saate baktım. On biri geçiyordu. Uyandırmamaya dikkat ederek nazikçe kotunu çekip çıkardım ve yanına kıvrıldım. Ertesi gün Noel'di ve sadece bugünden çok daha iyi olmasını diliyordum.

45. Bölüm

Hardin

"Hardin." Tessa'nın sesi yumuşacıktı. Homurdanarak kolumu ağırlığının altından çektim.

Yastığı kaparak yüzümü gömdüm. "Henüz kalkmıyorum."

"Geç saate kadar uyuduk ve hazırlanmamız gerekiyor." Yastığı elimden kapıp yere fırlattı.

"Yatakta yanımda kal. Programı iptal edelim." Koluna uzandım ve yana dönerek vücudunu benimkine yapıştırdı.

"*Noel*'i iptal edemeyiz." Konuşurken güldü ve dudaklarını boynuma yapıştırdı. Kalçalarımı onunkilere doğru itince şakacı bir tavırla geri çekildi. "Ah, hayır, sakın." Üzerine dönmemi engellemek için elleriyle göğsümü itti.

Yataktan kalkarak beni yalnız bıraktı. Aslında onun peşinden banyoya girmeyi düşünüyordum; herhangi bir şey yapmak için değil, sadece ona yakın olmak için. Ancak yatak çok rahat ve sıcak olduğu için vazgeçtim. Hâlâ onun burada olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyordum. Bağışlayıcılığı ve kabulleniciliği beni daima şaşırtıyordu.

Onun Noel için burada olması her şeyi değiştiriyordu. Böyle özel günler asla umurumda olmamıştı fakat aşırı pahalı süslerle bezenmiş aptal bir ağaca bakarken Tessa'nın yüzünün nasıl aydınlandığını görünce her şey daha tahammül edilir bir hale gelmişti. Annemin burada olması da hiç fena değildi. Tessa ona bayılmıştı ve annemin de sevgilime benim kadar tutulduğu açıktı.

Sevgilim. Tessa yine sevgilimdi ve Noel'i onunla geçirecektim; tabii dağılmış ailemle birlikte. Noel'i zil zurna sarhoş geçirdiğim geçen

yıldan ne kadar farklıydı. Birkaç dakika sonra kendimi zorlayarak yataktan kalktım ve mutfağa girdim. Kahve. Kahveye ihtiyacım vardı.

"Mutlu Noeller," dedi annem ben mutfağa girdiğimde.

"Sana da." Annemin yanından geçip buzdolabına yaklaştım.

"Kahve hazırladım," dedi.

"Görebiliyorum." Buzdolabının üzerinden kahvaltılık gevrek kutusunu alarak kahve makinesine yürüdüm.

"Hardin, dün söylediklerim için özür dilerim. Tessa'nın annesiyle hemfikir olmamın seni üzdüğünü biliyorum fakat neden öyle konuştuğumu anladığını tahmin ediyorum."

Mesele şu ki annemin neden öyle konuştuğunu *elbette* ki anlıyordum ama Tessa'ya beni terk etmesini söylemek ona düşmezdi. Tessa'yla yaşadığımız onca şeyden sonra yanımızda birinin varlığına ihtiyaç duyuyorduk. Sanki sadece ikimiz herkese karşı savaşıyormuşuz gibiydi ve annemin yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

"O bana ait, anne. Başka birine ya da başka bir yere değil. Sadece bana." Kahve kupamdan taşan damlayı silmek için bir havlu kaptım. Kahverengi sıvı beyaz havlunun üzerinde leke bıraktı ve Tessa'nın yanlış havluyu kullandığım için beni azarladığını neredeyse duyabiliyordum.

"Öyle olduğunu biliyorum, Hardin. Bunu artık görebiliyorum. Özür dilerim."

"Ben de. Sürekli hödük gibi davrandığım için özür dilerim. Bunu gerçekten istemiyorum."

Sözlerime şaşırmış gibiydi. Sanırım onu suçlayamazdım. Haklı ya da haksız olmam fark etmezdi, asla özür dilemezim. Sanırım bu benim bir özelliğimdi; serseri gibi davranmak ve sorumluluklarımı kabul etmemek.

"Sorun değil, artık geride bırakabiliriz. Sevgili babanın evinde güzel bir Noel geçirelim," dedi alaycı bir sesle ve gülümseyerek.

"Evet, unutalım."

"Evet. Unutalım. Dün geceki rezalet yüzünden bugünümüzün mahvolmasını istemiyorum. Artık bütün durumu daha iyi anlıyorum. Onu sevdiğini biliyorum, Hardin. Daha iyi biri olmaya çalıştığını da görebiliyorum. Tessa seni eğitiyor ve bu da beni mutlu ediyor."

Annem ellerini göğsüne götürünce gözlerimi devirdim. "Gerçekten, senin için çok seviniyorum," dedi.

"Teşekkürler." Bakışlarımı kaçırdım. "Seni seviyorum, anne." Bu kelimelerin ağzımdan çıkışını yadırgamıştım ama annemin yüzünde gördüğüm ifadeye kesinlikle değerdi.

Ağzı açık kaldı. "Ne dedin sen?" Ona daha önce hiç söylemediğim bu sözleri duyunca yanaklarından yaşlar süzüldü. Şimdi bana bunu söyletenin ne olduğunu bilmiyordum; belki de gerçekten benim için en iyisini istemesiydi. Belki de şimdi burada olması ve Tessa'nın beni bağışlamasında büyük rol oynamasıydı. Bilmiyordum fakat yüzündeki ifade daha önce söylemediğim için pişmanlık duymama neden oldu. Hayatında bir sürü sıkıntı yaşamıştı ve benim için elinden geleni yapmaktan gerçekten yorulmuştu; en azından tek çocuğunun onu sevdiğini söylediğini daha sık duymayı hak ediyordu.

Çok öfkeliydim –hâlâ öyleydim– ama hiçbiri onun hatası değildi. Asla da olmamıştı.

"Seni seviyorum, anne," diye tekrarladım mahcup bir tavırla.

Beni kendine çekerek normalde izin vereceğimden çok daha sıkı sarıldı.

"Ah, Hardin, ben de seni seviyorum. Hem de çok, oğlum."

46. Bölüm

Tessa

Saçlarımı düzleştirmeye ve farklı bir şey denemeye karar verdim. Ancak işim bittiğinde tuhaf göründüğünden, sonunda her zamanki gibi yine dalgalı yaptım. Hazırlanmam çok uzun sürüyordu ve muhtemelen evden çıkma zamanımız yaklaşıyordu. Belki de bugün neler olacağını bilmediğim için farkında olmadan oyalanıyor, gidişimizi erteliyordum.

Hardin'in uslu davranmasını ya da en azından bunun için çabalamasını umuyordum.

Sadece biraz fondöten, siyah rimel ve göz kalemiyle sade bir makyaj yaptım. Aslında far da sürecektim ama doğru şekilde yapabilmek için üst gözkapağımın altındaki dağınık çizgiyi üç kez silmem gerekmişti.

"Yaşıyor musun?" diye sordu Hardin kapının diğer tarafından seslenerek.

"Evet, neredeyse hazırım," diye cevap verdim ve dişlerimi bir kez daha fırçaladım.

"Hızlı bir duş alacağım fakat oraya zamanında gitmek istiyorsan sonra çıkmamız gerek," dedi Hardin ben kapıyı açarken.

"Tamam, tamam, sen duştayken ben de giyinirim."

Hardin banyoya dalınca ben de gardıroba yöneldim ve bugün giymek için aldığım orman yeşili kolsuz elbisemi kaptım. Koyu yeşil kumaş kalın, yakası da yüksekti. Belimi saran kuşak geçen gün denediğimde göründüğünden çok daha büyüktü ama zaten üzerine hırka giyecektim. Şifonyerden şans bileziğimi aldım ve tılsımlardan birinde yazılı olan ifadeyi tekrar tekrar okurken içim hopladı.

Hangi ayakkabılarımı giyeceğime karar veremedim; yüksek topuklu giyersem muhtemelen fazla süslü görünecektim. Altı düz siyah ayakkabılarımı giymeye karar verdim ve hırkamı sırtıma geçirirken Hardin sadece belinde bir havluyla içeri girdi.

Ah. Onu kaç kez görmüş olursam olayım, her gördüğümde yine nefesim kesiliyordu. Hardin'in yarı çıplak vücuduna bakarken dövmeleri daha önce neden sevmediğimi anlayamıyordum.

"Lanet olsun," dedi beni baştan aşağı süzerken.

"Ne? Ne?" Sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak kendime baktım.

"İnanılmayacak kadar... masum görünüyorsun."

"Bir dakika, bu iyi mi, kötü mü? Noel'deyiz, fazla açık saçık görünmek istemedim." Aniden ne giyeceğim konusunda emin olamadım.

"Ah, iyi. Hem de çok iyi." Dilinin ucuyla altdudağını yaladı ve nihayet aklından geçenleri anlayınca, bitiremeyeceğimiz bir şeye başlamadan kızararak bakışlarımı kaçırdım. En azından şimdi olmazdı. "Teşekkür ederim. Sen ne giyeceksin?"

"Her zaman giydiklerimi."

Ona baktım. "Ah."

"Babamın evine gideceğim diye takım elbise giyecek değilim."

"Biliyorum... Belki annenin sana Noel hediyesi olarak aldığı bluzu giyebilirsin?" diye önerdim, giymeyeceğini bilmeme rağmen.

Bir kahkaha patlattı. "Hayatta olmaz." Gardıroba yaklaşıp askıdan kotlarından birini aldı; o sırada askıyı düşürdüğünü fark etmedi. Bir şey söylemedim; sadece askıyı yerden almak için yaklaştım. Aynı anda Hardin'in belindeki havlu yere düştü.

"Ben annenin yanına gidiyorum," dedim boğuk bir sesle, vücuduna bakmamaya çalışırken.

"Keyfin bilir." Hardin sırıtırken ben odadan çıktım.

Trish'i salonda bulduğumda üzerinde kırmızı bir elbise, ayaklarında yüksek topuklu siyah ayakkabılar vardı ve her zamanki eşofmanlarından çok farklı görünüyordu.

"Çok güzel olmuşsun!" dedim.

"Emin misin? Makyajım filan abartı değil, değil mi?" diye sordu gergin bir tavırla. "Gerçekten umursadığımdan değil, sadece... onca yıldan sonra eski kocamla karşılaştığımda kötü görünmek istemiyorum."

"İnan bana, kötü ifadesi senin uzağından bile geçemez," dedim ve Trish hafifçe gülümsedi.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" diye sordu Hardin, salonda yanımıza geldiğinde. Saçları hâlâ ıslaktı fakat her nasılsa yine mükemmel görünüyordu. Baştan aşağı siyahlara bürünmüş, Seattle'dayken giydiği o çok sevdiğim siyah Converse'leriyle kıyafetini tamamlamıştı.

Annesi muhtemelen kendi görünüşüne odaklandığı için onun simsiyah kıyafetini fark etmemiş gibiydi. Asansöre binerken Hardin annesine ilk kez baktı. "Neden bu kadar süslü giyindin?"

Trish hafifçe kızardı. "Bugün Noel, neden giyinmeyeyim ki?"

"Sadece tuhaf görünüyor..."

Annesinin gününü mahvedecek bir şey söylemesine fırsat bırakmadan sözünü kestim. "Çok güzel görünüyor, Hardin. Ben de onun gibi süslü giyindim."

Yolda herkes sessizdi; Trish bile. Gergin olduğunun farkındaydım ama onu kim suçlayabilirdi ki? Yerinde olsam ben de inanılmayacak kadar gergin olurdum. Aslında Ken'in evine yaklaştıkça farklı nedenlerle daha çok hissediyordum. Gerçekten gecenin sakin geçmesini istiyordum.

Nihayet Ken'in evine ulaştığımızda ve kaldırıma park ettiğimizde, Trish'in şaşkınlıkla inlediğini duydum. "*Evi* bu mu?"

"Evet. Sana büyük olduğunu söylemiştim," dedi Hardin, kontağı kapatırken.

"*Bu kadar* büyük olduğunu tahmin etmemiştim," dedi annesi kısık sesle.

Hardin arabadan inerek annesinin kapısını açtı çünkü bırakırsa Trish şoka girmiş halde orada oturmaya devam edecekti. Ben kendim indim ve büyük evin basamaklarını çıkarken Hardin'in yüzündeki endişe belirtilerini gördüm. Onu sakinleştirmek için elini tuttum ve hafif ama fark edilir bir gülümsemeyle bana baktı. Zili çalmadı; sadece kapıyı açıp içeri girdi.

Karen salonda ayakta beklerken bizi gördüğünde yüzündeki sıcak gülümseme o kadar bulaşıcıydı ki hemen kendimi *biraz* daha iyi hissettim. Hardin annesiyle birlikte antreden geçerken ben de elini tutmaya devam ederek arkalarından yürüdüm.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkürler," dedi Karen, Trish'e yaklaşarak. Sanırım Hardin'in insanları tanıştıracak bir tip olmadığını anlamıştı. "Merhaba, Trish, ben Karen," dedi tokalaşmak için elini uzatarak. "Seninle tanışma şansı bulabildiğime çok sevindim. Geldiğin için çok teşekkür ederim." Karen tamamen sakin gibi görünüyordu fakat artık onu çok iyi tanıdığım için hiç de öyle olmadığını görebiliyordum.

"Selam, Karen, ben de tanıştığımıza sevindim," dedi Trish ve Karen'ın elini sıktı.

Tam o sırada Ken odaya girdi ve bizi gördüğü anda olduğu yerde kalakalıp eski karısına baktı. Hardin'e doğru eğilirken Landon'ın Ken'e hep birlikte geleceğimizi söylemiş olmasını diledim.

"Selam, Ken," dedi Trish, bütün gün ondan duymadığım kadar güçlü bir sesle.

"Trish... vay canına... merhaba," diye kekeledi Ken.

Ken'in tepkisinden memnun olduğunu tahmin ettiğim Trish başıyla onayladı. "Çok... farklı görünüyorsun."

Ken'in eskiden nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım –alkol yüzünden kan çanağı olmuş gözler, alnında ter damlaları, solgun bir yüz– ama yapamadım.

"Evet... sen de öyle," dedi Ken.

Bu tuhaf gerginlik başımı döndürmeye başlamıştı ve dolayısıyla Karen aniden, "Landon!" diye bağırınca çok rahatladım. O da bize katılmıştı. Karen'ın da rahatladığı açıkça anlaşılıyordu ve Landon da mavi kumaş pantolonu, beyaz gömleği ve siyah kravatıyla harika görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi bana ve beni kendine çekip sarıldı.

Hardin elimi biraz daha sıkı tuttu ama elimi kurtarmayı başarıp Landon'ın kucaklayışına karşılık verdim. "Sen de çok şık olmuşsun, Landon," dedim.

Hardin kolunu belime sararak beni öncekinden daha yakın bir şekilde kendine çekince Landon ona dönüp gözlerini devirdi. Sonra

Trish'e baktı. "Hoş geldiniz, hanımefendi, adım Landon. Karen'ın oğluyum. Nihayet tanıştığımıza çok sevindim."

"Ah, lütfen bana hanımefendi deme," dedi Trish gülerek. "Ama tanıştığımıza ben de çok sevindim. Tessa bana seninle ilgili çok şey anlattı."

Landon gülümsedi. "Umarım hepsi iyi şeylerdir."

"Çoğunlukla," diye takıldı Trish.

Landon'ın sempatikliği ortamın gerginliğini biraz hafifletmişti. "Eh, tam zamanında geldiniz," dedi Karen. "Kaz birkaç dakikaya hazır olacak!"

Ken bizi salona götürürken Karen mutfakta gözden kayboldu. Sofranın en iyi porselen takımlarla, cilalı gümüş takımlarla ve zarif ahşap peçete halkalarıyla donatıldığını görünce hiç şaşırmadım. Güzelce hazırlanmış servis tabakları masanın üzerini doldurmuştu. Kazın olduğu servis tabağının etrafına kalın portakal dilimleri dizilmişti. Üzerinde de kırmızı küçük meyveler vardı. Her şey çok zarif hazırlanmıştı ve kokular ağzımı sulandırmaya başlamıştı bile. Tam önümde kızarmış patates tabağı duruyordu. Sarımsak ve biberiye kokuları havayı sarmıştı ve masanın geri kalanı da hayranlık uyandırıcıydı. Tam ortada çiçeklerle ve süslerle dolu bir aranjman vardı. Süslerin hepsi turuncu-portakal temasını yansıtıyordu. Karen her zaman inanılmaz bir ev sahibesi olmuştu.

"İçki isteyen? Kilerde nefis kırmızı şarabım var," dedi. Az önce söylediği şeyi fark edince yanakları kızardı. Bu grup arasında alkol kesinlikle hassas bir konuydu.

Trish gülümsedi. "Ben isterim aslında."

Karen gözden kayboldu ve biraz sonra mutfaktan şişenin mantarının sesi duyulduğunda hepimiz o kadar sessizdik ki ses duvarlardan yankılanmış gibi geldi. Karen elinde açık bir şişeyle geri döndüğünde midemdeki huzursuzluğu bastırmak için bir kadeh istemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Ev sahibesi geri dönünce hepimiz sandalyelere yerleştik. Ken masanın başında, Karen, Landon ve Trish bir yanında oturuyordu; ben de Hardin'le birlikte diğer tarafa geçmiştim. Başlangıçtaki "ahhh" ve "ohhh"lardan sonra herkes tabağını doldururken kimseden çıt çıkmıyordu.

Hepimiz birkaç lokma yedikten sonra Landon gözlerime baktı ve konuşup konuşmama konusunda kararsız kaldığını anladım. Hafifçe başımla onayladım; sessizliği bozan kişi olmak istemiyordum. Kazdan bir lokma aldım ve Hardin elini bacağıma koydu.

Landon peçetesiyle ağzını silerek Trish'e döndü. "Eh, şimdiye kadar Amerika'yı nasıl buldunuz, Bayan Daniels? Buraya ilk gelişiniz mi?"

Trish birkaç kez başıyla onayladı. "Evet, ilk gelişim. Hoşuma gitti. Burada yaşamak istemem fakat hoşuma gitti. Üniversiteyi bitirdiğinde Washington'da kalmayı planlıyor musun?" Landon'ın yerine Ken'e sormuş gibi eski kocasına baktı.

"Henüz emin değilim; kız arkadaşım gelecek ay New York'a taşınıyor, dolayısıyla onun ne yapmak istediğine bağlı."

İçten içe Landon'ın buradan o kadar kısa süre sonra gitmemesini umuyordum.

"Eh, Hardin bitirdiğinde memnun olacağım çünkü o zaman eve dönebilir," dedi Trish ve çatalımı tabağıma düşürdüm.

Bütün gözler bana döndü. Çatalımı tekrar elime almadan önce özür dileyen gözlerle etrafıma bakındım.

"Yani mezun olduktan sonra İngiltere'ye geri mi döneceksin?" diye sordu Landon, Hardin'e.

"Evet, elbette döneceğim," dedi Hardin kaba bir tavırla.

"Ah," dedi Landon bana bakarak. Hardin'le üniversite sonrası için planlarımızla ilgili henüz konuşmamıştık fakat onun İngiltere'ye döneceğini hiç düşünmemiştim. Bunu herkesin yanında değil, daha sonra konuşmamız gerekiyordu.

"Ya sen... Sen Amerika'yı nasıl buldun, Ken? *Sen* burada sürekli kalmayı planlıyor musun?" diye sordu Trish.

"Evet, burayı seviyorum. Kesinlikle kalacağım," diye cevap verdi Ken.

Trish gülümsedi ve şarabını kibarca yudumladı. "Sen Amerika'dan hep nefret ederdin."

"Evet... *Ederdim*," diye karşılık verdi Ken hafifçe gülümseyerek.

Karen ve Hardin yerlerinde huzursuzca kıpırdandılar ve ben de ağzımdaki patates lokmasını çiğnemeye odaklandım.

"Amerika dışında başka şeyler konuşmak isteyen var mı?" Hardin gözlerini devirdi. Masanın altından baldırını nazikçe tekmeledim ama fark etmemiş gibi yaptı.

Karen çabucak araya girerek bana döndü. "Seattle geziniz nasıldı, Tessa?"

Onunla bu konuyu zaten konuşmuştum fakat sadece sohbet başlatmaya çalıştığını bildiğim için herkese konferansı ve işimi tekrar anlattım. Herkes eski eşleri ilgilendirmeyen bu güvenli konuyu olabildiğince uzatma çabasıyla beni soru yağmuruna tuttuğu için, bu en azından yemeği atlatmamızı sağladı.

Herkes karnını güzelce doyurduktan sonra Karen'ın bulaşıkları mutfağa taşımasına yardım ettim. Dalgın göründüğü için mutfağı toparlarken sohbet etme girişiminde bulunmadım.

"Bir kadeh şarap daha ister misin, Trish?" diye sordu Karen hepimiz salona döndüğümüzde. Hardin, Trish ve ben kanepelerden birine otururken Landon koltuğa geçmiş, Karen ve Ken de karşımızdaki diğer kanepeye yerleşmişti. Sanki iki kanepede birer takımmışız ve Landon da hakemlik yapıyormuş gibiydi.

"Evet, lütfen. Tadı gerçekten harikaymış," diye cevap verdi Trish ve boş kadehini doldurması için Karen'a uzattı.

"Teşekkür ederim, bu yaz Yunanistan'a gittiğimizde almıştık; inanılmaz bir..." Aniden duraksadı ve ekledi: "Güzel bir yerdi." Ve kadehini Trish'e geri verdi.

Trish gülümseyerek kadehini hafifçe havaya kaldırdı. "Eh, şarap mükemmel."

Başlangıçta bu tuhaf gerginlik beni şaşırtmıştı fakat sonra Karen'ın Trish'in hiç sahip olmadığı Ken'e sahip olduğunu anladım. Ken onu Yunanistan'a götürüyor, dünyayı gezdiriyor, dev gibi bir evde yaşatıyor, lüks arabalarda dolaştırıyordu ve en önemlisi, sevgi dolu, ayık bir kocaydı. Böylesine güçlü ve bağışlayıcı olabildiği için Trish'e hayranlık duydum. Özellikle şartlar düşünülürse, kibar davranmak için inanılmaz bir çaba harcıyordu.

"Başka? Tessa, sen bir kadeh ister misin?" diye sordu Karen, Landon'a bir kadeh doldurmayı bitirirken. Trish ve Hardin'e baktım.

"Sadece bir tane, bugün Noel," diye ekledi Karen.

Sonunda başımla onayladım. "Evet, lütfen." Gece böyle devam ederse zaten bir kadeh içmem gerekecekti.

Karen kadehimi doldururken Hardin'in yanımda defalarca başıyla onayladığını gördüm. "Ya sen, baba?" diye sordu sonra. "Sen şarap ister misin?"

Herkes iri iri açılmış gözlerle ve açık kalmış ağızlarla ona döndü. Hardin'i susturmak için elini sertçe sıktım.

Yine de sırıtarak devam etti. "Ne? Hayır mı? Haydi, istediğinden eminim. Özlediğini biliyorum."

47. Bölüm

Tessa

"Hardin!" diye tersledi Trish.

"Ne? Sadece adama içki teklif ediyorum. Sosyal davranıyorum," dedi.

Hardin'in yemine atlayıp atlamamak ve bunu açık bir tartışmaya dönüştürmek konusunda kararsız olduğu anlaşılan Ken'i izliyordum.

"Kes şunu," diye fısıldadım, Hardin'e.

"Kabalık etme," dedi Trish oğluna.

Ken sonunda tepki verdi. "Sorun değil," dedi ve suyunu yudumladı.

Etrafıma bakındım. Karen'ın yüzü sararmıştı. Landon duvardaki büyük televizyona bakıyordu. Trish şarabını bitiriyordu. Ken halinden memnun görünüyor, Hardin ona öfkeli gözlerle bakıyordu.

Hardin sonunda dişlerini gösterir gibi gülümsedi. "Sorun *olmadığını* biliyorum."

"Sadece kızgınsın. Haydi, aklından geçenleri söyle," dedi Ken. Bunu söylememeliydi. Hardin'in bu konudaki duygularına önemsiz bir şeymiş, sadece bir an için katlanılması gereken küçük bir çocuk kaprisiymiş gibi yaklaşmamalıydı.

"Kızgın mı? Kızgın filan değilim. Rahatsızım ve eğleniyorum, evet. Ama kızgın? Hayır," dedi Hardin sakince.

"Seni eğlendiren nedir?" diye sordu Ken. *Ah, Ken, sadece çeneni tut lütfen.*

"Hiçbir şey olmamış, tam anlamıyla rezilin teki değilmişsin gibi davrandığın gerçeğiyle eğleniyorum." Hardin annesiyle babasını işaret etti. "İkiniz çok gülünçsünüz."

"Artık çizgiyi aşıyorsun," dedi Ken. *Tanrım, Ken.*

"Öyle mi? Çizginin yerine ne zamandan beri sen karar veriyorsun?" diye meydan okudu Hardin.

"Burası benim evim olduğundan beri, Hardin. Bu yüzden ben karar veriyorum."

Hardin hemen ayağa fırladı. Onu durdurmak için kolunu tuttum fakat beni kolayca silkeledi. Şarap kadehimi sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktım. "Hardin, yeter!" diye yalvardım ve kolunu tekrar yakaladım.

Her şey iyi gidiyordu. Tuhaftı ama iyiydi. Sonra Hardin kendini tutamayarak gidip kaba bir yorum yapmıştı. Hataları için babasına kızgın olduğunu biliyordum ama bu konuyu açmak için doğru yer bir Noel yemeği değildi. Hardin ve Ken ilişkilerini onarmaya başlamışlardı ve Hardin şimdi durmazsa, her şey eskisinden de kötü olacaktı.

Ken otoriter bir tavırla ayağa kalkarak bir profesör gibi sordu: "Artık bunları geride bıraktığımızı sanıyordum. Düğüne gelmiştin?" Aralarında bir metre kadar mesafe vardı ve işin sonunun iyi olmayacağını görebiliyordum.

"Neyi geride bırakmışız? Herhangi bir şeyi kabullenmiyorsun bile! Sadece hiçbir şey *olmamış* gibi davranıyorsun!"

Hardin artık bağırıyordu. Başım dönüyordu ve Landon'ın Hardin ve Trish için yaptığı daveti kabul etmemiş olmayı diliyordum. Bir kez daha bir aile kavgasına neden olmuştum.

"Bugün bunu tartışmanın sırası değil, Hardin. Güzel zaman geçiriyoruz ve sen yine kalkıp benimle uğraşıyorsun," dedi Ken.

Hardin ellerini havaya kaldırdı. "O halde ne zaman sırası? Tanrım, şu adama inanabiliyor musunuz?"

"Noel değil. Anneni yıllardır görmedim ve sen bütün bunları tartışmak için şimdiyi mi buldun?"

"Onu yıllardır görmedin çünkü siktirip gittin! Bizi ortalıkta bıraktın; paramız yoktu, evimiz yoktu, arabamız yoktu, hiçbir şeyimiz yoktu!" diye bağırdı Hardin ve babasına yaklaştı.

Ken'in yüzü öfkeden kızarmıştı ve bağırıyordu. "Paranız yok muydu? Her ay para gönderiyordum! Hem de bir sürü! Ve almayı teklif ettiğim arabayı da annen kabul etmedi!"

"Yalancı!" diye bağırdı Hardin. "Sen bir *bok* göndermedin. Bu yüzden o çöplük gibi evde yaşadık ve annem haftada elli saat çalışmak zorunda kaldı!"

"Hardin... Baban yalan söylemiyor," diye araya girdi Trish.

Hardin'in başı aniden annesine döndü. "Ne?"

Bu tam bir felaketti. Tahmin ettiğimden çok daha büyük bir felaket.

"Para gönderiyordu, Hardin," diye açıkladı Trish. Kadehini bırakıp oğluna yaklaştı.

"Para nerede o zaman?" diye sordu Hardin annesine hayretle bakarak.

"Okul masraflarını ödüyordum."

Hardin öfkeyle parmağını Ken'e doğru salladı. "Okul masraflarını *onun* ödediğini söylüyordun!" diye bağırdı ve içim sızladı.

"O ödüyor; yıllarca biriktirdiğim parayla. Onun bize gönderdiği parayla."

"Ne diyorsun sen be?" Hardin eliyle alnını ovaladı. Arkasında durarak parmaklarımı boştaki elinin parmaklarına kenetledim.

Trish bir elini oğlunun omzuna koydu. "Hepsini okul masrafların için kullanmadım. Faturaları da ödüyordum."

"Bunu bana neden daha önce söylemedin? Onun ödemesi gerekiyordu; karnımızı doyurması, başımızı sokacak bir ev sağlaması için gereken parayla da değil!" Hardin babasına döndü. "Para gönder ya da gönderme, bizi yine de terk ettin! Doğum günlerimde bir tebrik bile göndermedin, telefon bile açmadın!"

Ken'in ağzının kenarlarında tükürük birikinişti ve gözlerini hızla kırpıştırıyordu. "Ne yapmam gerekiyordu, Hardin? Yanınızda mı kalsaydım? Hiçbir halta yaramayan ayyaşın tekiydim ve ikiniz de benim size verebileceklerimden çok daha iyisini hak ediyordunuz. O geceden sonra... gitmem gerektiğini biliyordum."

Hardin'in vücudu kaskatı kesildi ve hırıltılı nefesleri hızlandı. "*O geceden sakın söz etme!* O geceyi *senin* yüzünden yaşadık!"

Hardin elini benimkinden çektiğinde Trish öfkeli, Landon dehşet içinde görünüyordu. Karen'sa... şey, o ağlıyordu ve bütün bunlara son verebilecek tek kişinin ben olduğumu anladım.

"Benim yüzümden olduğunu biliyorum! Olanları değiştirmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin, oğlum; o gece son on yıldır gözümün önünden ayrılmadı!" dedi Ken boğuk bir sesle. Ağlamamaya çalıştığı belliydi.

"Öyle mi? Hepsi *benim gözümün önünde* oldu, seni aşağılık herif! Sen dışarıda içmeye devam ederken yerdeki lanet olasıca kanı temizlemek zorunda kalan bendim!" Hardin yumruklarını sıktı.

Karen hıçkırıklara boğuldu ve elini ağzına kapayarak salondan ayrıldı. Onu suçlayamazdım. Ilık gözyaşlarım göğsüme damlayana kadar kendim de ağladığımı fark etmemiştim. Bugün bir şeyler olacağını hissetmiştim ama bu kadarını beklemiyordum.

Ken ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum, Hardin! Biliyorum! Olanları değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok! Artık ayığım! Yıllardır ağzıma içki koymadım! Bunu sonsuza dek başıma kakamazsın!"

Hardin babasının üzerine atılırken Trish bir çığlık attı. Landon yardım etme çabasıyla koştu fakat çok geçti. Hardin babasını aylar önce kırdığının yerine alınan porselen büfesine itti. Ken oğlunun tişörtünü yakaladı ve onu kendinden uzak tutmaya çalışırken Hardin'in yumruğu çenesine indi.

Hardin kendi babasına saldırırken ben her zamanki gibi olduğum yerde kalakalmıştım.

Ken oğlunun kendisine bir kez daha vurmasına izin vermeden dönmeyi başardı ve Hardin'in ikinci yumruğu büfenin cam kapağına isabet etti. Kanı görünce şaşkınlığımı üzerimden atarak Hardin'in tişörtünü yakaladım. Kolunu geri itince beni bir sehpanın üzerine savurdu. Bir kadeh kırmızı şarap devrilerek beyaz hırkamın üzerine yayıldı.

"Yaptığın şeye bak!" diye bağırdı Landon yanıma koşarken.

Trish kapının yanında duruyor, oğluna öldürecekmiş gibi bakıyordu. Ken önce kırılan büfeye, sonra bana bakarken Hardin babasına saldırmaktan vazgeçerek bana döndü.

"Tessa, Tessa... Sen iyi misin?" diye sordu.

Zeminde yattığım yerden sessizce bakarken parmak boğumlarının arasından koluna doğru süzülen kanı izledim. Bana bir şey olmamıştı;

bütün bu kargaşanın ortasında hırkamın mahvolduğunu söylemem de abes kaçardı.

"Çekil," diye hırladı Hardin, Landon'a ve onun yerine geçerek yanıma geldi. "İyi misin? Seni Landon sandım," dedi ve kanamayan ama sıyrılmış diğer eliyle kalkmama yardım etti.

"İyiyim," diye tekrarladım ve ayağa kalktığımda onun elinden uzaklaştım.

"Gidiyoruz," diye hırladı ve kolunu belime sardı.

Yine uzaklaştım. Pırıl pırıl ütülü beyaz gömleğinin koluyla ağzındaki kanı silen Ken'e baktım.

"Sen burada kalmalısın, Tessa," dedi Landon.

"Sakın benimle uğraşma Landon," diye uyardı Hardin fakat Landon hiç umursamış gibi görünmüyordu. Umursamalıydı.

"Hardin, kes artık," diye çıkıştım. Hardin nefesini üflemesine rağmen itiraz etmedi. Landon'a döndüm. "Sen beni merak etme." Endişelenmesi gereken Hardin'di.

"Gidelim," diye emretti Hardin fakat kapıya doğru yürürken peşinden geldiğimden emin olmak için bana baktı.

"Özür dilerim... bütün bunlar için," dedim Ken'e, Hardin'in peşinden giderken.

Arkamdan Ken'in yumuşak sesini duydum. "Senin suçun değil, hepsi benim suçum."

Trish sessizdi. Hardin sessizdi. Ve ben donuyordum. Deri koltuk döşemeleri çıplak bacaklarıma buz gibi değiyordu ve ıslanmış hırkamın da hiçbir yararı olmuyordu. Klimayı sonuna kadar açtım ve Hardin bana baktı ama ben bakışlarımı pencereden dışarı dikmiştim. Ona kızıp kızmama konusunda kararsızdım. Geceyi mahvetmiş ve herkesin içinde babasına saldırmıştı.

Ancak bir yandan onu anlıyordum da. Çok fazla şey yaşamıştı ve bütün sorunlarının kaynağı babasıydı; kâbusları, öfkesi, kadınlara karşı saygısızlığı. Ona erkek olmayı öğretecek kimsesi olmamıştı.

Hardin elini bacağıma koyduğunda itmedim. Başım zonkluyordu ve her şeyin böylesine hızlı gelişmesine inanamıyordum.

"Hardin, olanlarla ilgili konuşmak zorundayız," dedi Trish birkaç dakika sonra.

"Hayır, değiliz," diye karşılık verdi Hardin.

"Evet, zorundayız. Çizgiyi çok aştın."

"Çizgiyi mi aştım? Asıl yaptığı her şeyi sen nasıl unutabilirsin?"

"Hiçbir şeyi unutmuş filan değilim, Hardin. Sadece onu bağışlamayı seçtim; ona öfkeli kalarak yaşayamam. Ancak şiddet her zaman çizgiyi aşmaktır. Diğer yandan, öyle bir öfke zaman içinde seni yıpratır; izin verirsen hayatını kontrol altına alır. Kinini sürdürürsen seni yok eder. Ben öyle yaşamak istemiyorum. Mutlu olmak istiyorum, Hardin. Babanı bağışlamak da mutlu olmamı çok daha kolaylaştırıyor."

Trish'in gücü beni daima şaşırtıyordu; Hardin'in inatçılığı da öyle. Babasını geçmişteki hataları için bağışlamayı reddediyordu fakat kendisi her hatasında hemen af diliyordu. Ne var ki bence Hardin kendisini de asla bağışlamıyordu. Tam bir ironiydi.

"Eh, ben onu bağışlamak istemiyorum. Bağışlayabileceğimi sandım ama bugünden sonra mümkün değil."

"Bugün sana bir şey yapmadı ki," diye çıkıştı Trish. "*Sen* durduk yerde alkol konusunda onu kışkırttın."

Hardin elini bacağımdan çekerken geride bir kan lekesi bıraktı. "Yaptıkları yanına kalamaz, anne."

"Bunun yanına kalmasıyla ilgisi yok. Kendine şunu sor: Ona bu kadar kızgın olmakla senin eline ne geçiyor? Kan içinde eller ve yalnız bir hayat dışında ne kazanıyorsun?"

Hardin cevap vermedi. Bakışlarını yoldan ayırmıyordu.

"Kesinlikle," dedi Trish ve yolculuğun geri kalanı sessiz geçti.

Eve döndüğümüzde doğruca yatak odamıza daldım.

"Bu kıza bir özür borçlusun, Hardin," dediğini duydum Trish'in.

Mahvolmuş hırkamı üzerimden çıkarıp yere bıraktım. Ayakkabılarımı ayaklarımdan attım, saçlarımı yüzümden çektim ve kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Hardin saniyeler sonra yatak odamızın kapısını açtı; bakışları yerdeki kan lekeli hırkaya döndü ve sonra yüzüme kalktı.

Önümde durarak ellerimi ellerine aldı ve yalvaran gözlerle baktı. "Çok özür dilerim, Tess. Seni öyle itmek istemedim."

"Bunların hiçbirini yapmamalıydın. Bugün sırası değildi."

"Biliyorum... Bir yerin acıdı mı?" diye sordu, yaralı ellerini siyah kotunun arkasına silerken.

"Hayır." Fiziksel olarak canımı yaksaydı çok daha büyük sorunlarımız olurdu.

"Özür dilerim. Çok öfkeliydim. Seni Landon sandım..."

"Böyle kendini öfkeye kaptırmandan hoşlanmıyorum." Hardin'in elinin nasıl yarıldığını hatırladığımda gözlerim doldu.

"Biliyorum, bebeğim." Gözlerimizin aynı hizaya gelmesi için dizlerini hafifçe kırdı. "Seni asla bilerek incitmem. Bunu biliyorsun, değil mi?" Başparmağıyla şakağımı okşarken başımla onayladım. En azından fiziksel olarak beni asla bilerek incitmeyeceğini biliyordum. Bunu en başından beri biliyordum.

"Neden durduk yerde babanın alkol bağımlılığını açtın ki? Her şey güzel gidiyordu," dedim.

"Çünkü hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Kendisi orada caka satıp duruyordu ve annem de bunu hoş görüyordu. Birinin onu savunması gerekiyordu." Sesi şaşkın ve yumuşaktı; daha yarım saat önce babasının suratına bağıran genç adamdan eser yoktu.

Yine içim sızladı; bu şekilde annesini savunmak istemişti. Yaptığı şey yanlıştı ama Hardin sadece içgüdülerini izlemişti. Alnına düşen saçlarını kenara iterken alnına kan bulaştı.

"Onun neler hissettiğini anlamaya çalış; sonsuza dek bu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda, Hardin. Ve sen işini hiç kolaylaştırmıyorsun. Kızmaman gerektiğini söylemiyorum çünkü bu doğal bir tepki ama konu bağışlayıcılık olduğunda bunu en iyi yapması gereken insanlardan birisin."

"Ben..."

"Ve şiddete bir son vermek zorundasın. Kızdığın her seferinde insanları dövemezsin. Bu doğru değil ve hiç hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum." Bakışlarını beton zemine dikti.

İç çekerek ellerini tuttum. "Seni temizlemeliyiz; elin hâlâ kanıyor." Tanıştığımızdan beri belki birinci kez yaralarını temizlemek için onu banyoya sürükledim.

48. Bölüm

Tessa

Ben yaralarını temizlerken Hardin yüzünü bile buruşturmuyordu. Havluyu su dolu lavaboya batırarak beyaz kumaşın üzerindeki kanı temizlemeye çalıştım. Tepesinde dikilirken bana bakıyordu. Küvetin kenarına oturmuştu ve ben de bacaklarının arasında duruyordum. Yine ellerini kaldırdı.

"Başparmağına koyacak bir şey bulmalıyız," dedim havluyu sıkarken.

"Sorun değil," dedi.

"Hayır, baksana ne kadar derin," diye azarladım. "Derin zaten büyük ölçüde yaralı ve sen de sürekli yaranı açıp duruyorsun."

Bir şey söylemeden sadece yüzümü inceledi. "Ne?" diye sordum.

Pembe suyu akıtırken cevap vermesini bekledim. "Hiç..." diye yalan söyledi.

"Söyle."

"Bütün bu saçmalıklarıma tahammül ettiğine inanamıyorum," dedi.

"Ben de," dedim gülümseyerek. Kaşlarını çatışını izledim. "Yine de değer," diye ekledim içtenlikle. Gülümsedi ve elimi yüzüne uzatarak başparmağımla gamzesini okşadım.

Daha da gülümsedi. "Kesinlikle değer," dedi ve ayağa kalktı. "Duşa ihtiyacım var." Tişörtünü çıkardı ve küvetin musluğunu açmak için eğildi.

"Ben içerideyim," dedim.

"Bir dakika... Neden? Benimle duş alsana?"

"Annen içeride," diye açıkladım kısık sesle.

"Eee? Sadece bir duş. Lütfen?"

Onu reddedemezdim; bunu biliyordu. Ben iç çekerken yüzündeki sırıtış da bildiğini kanıtlıyordu.

"Fermuarımı açar mısın?" diyerek arkamı döndüm.

Saçlarımı kaldırdım ve parmakları hemen fermuara uzandı. Yeşil kumaş yere düştüğünde sesini duydum: "Bu elbiseyi sevdim."

Pantolonunu ve külotunu çıkarırken onun çıplak vücuduna bakmamaya çalışarak ben de sutyenimin askılarını kollarımdan kaydırdım. Çırılçıplak kaldığımda Hardin küvete girdi ve bana elini uzattı. Bakışları vücudumu taradı ve bacaklarıma geldiğinde kaşları çatıldı.

"Ne?" Kollarımla kendimi örtmeye çalıştım.

"Kan. Üzerine bulaşmış." Hafif kırmızı lekeleri işaret etti.

"Sorun değil." Banyo lifini alıp tenimi ovaladım.

Lifi elimden alıp sabunladı. "İzin ver." Hardin çömeldi ve önümde çömelişini gördüğüm anda tüylerimin ürpermesine engel olamadım. Lif bacaklarımda yavaşça daireler çizerek yukarı aşağı kaydı. Doğruca hormonlarıma uzandı. Yüzünü tenime yaklaştırdı ve dudakları sol kalçama değdiğinde tepki vermemeye çalıştım. Bir eliyle bacağımın arkasını kavrayarak beni olduğum yerde sabitlerken aynı şeyi sağ kalçama da yaptı. "Bana duş başlığını ver," dedi beni sapıkça düşüncelerimden sıyırarak.

"Ne?"

"Bana duş başlığını ver dedim," diye tekrarladı.

Başımla onayladım ve duş başlığını yerinden alıp ona verdim. Gözleri parıldayarak bana bakarken ve burnunun ucundan sular süzülürken duş başlığını elinde çevirip karnıma tuttu.

"Ne... Ne yapıyorsun?" diye çığlık attım, Hardin duş başlığını daha da aşağı kaydırırken. Sıcak su tenime değerken beklentiyle izliyordum.

"İyi geldi mi?"

Başımla onayladım.

"Bu iyi geldiyse, bakalım daha aşağı kayınca ne diyeceksin; sadece biraz daha aşağı..." Vücudumdaki bütün hücreler uyanmış, tenimin altında dans ediyordu. Su vücuduma çarptığında sıçradım ve Hardin sırıttı.

Su tahmin ettiğimden çok daha iyi gelmişti. Parmaklarım saçlarını kavradı ve iniltimi bastırmak için altdudağımı ısırdım. Annesi salondaydı ama onu durduramıyordum çünkü çok zevkliydi.

"Tessa..." dedi Hardin bir cevap alma umuduyla.

"Orası... Orada kal," diye inledim ve suyu yaklaştırıp basıncı artırırken güldü. Hardin'in yumuşak dilinin suyun altından vücudumda dolaştığını hissettiğimde neredeyse dengemi kaybediyordum. Su tenime çarparken ve dizlerim titrerken dilinin darbeleri çok fazlaydı.

"Hardin... ben..." Ne söylemeye çalıştığımdan emin değildim fakat dilinin hareketleri hızlanınca saçlarını sertçe çekiştirdim. Bacaklarım titremeye başladı ve Hardin duş başlığını bırakıp beni ayakta tutmak için elleriyle destekledi.

"Lanet olsun..." diye küfrettim sessizce, duşun gürültüsünün iniltilerimi boğmasını umarak. Beni doruğa ulaştırmadan önce gülümsediğini hissettim. Kendimi zevke kaptırırken gözlerim sımsıkı kapandı.

Hardin dudaklarını hafifçe geri çekti. "Haydi, bebeğim, boşal."

Söylediğini yaptım.

Gözlerimi açtığımda Hardin hâlâ çömelmiş haldeydi ve eliyle erkekliğini kavramıştı. Organı sert ve ağır görünüyordu. Nefes nefese bir halde dizlerimin üzerine çöktüm ve erkekliğini elime alarak okşamaya başladım.

"Ayağa kalk," dedim sakince. Gözlerini kısarak başıyla onayladı ve ayağa kalktı. Organını ağzıma yaklaştırarak ucunu yaladım.

"Ah... Kahretsin..." Nefesini tuttu ve dilimle organının etrafında bir daire çizdim. Islak zeminde dengemi koruyabilmek için bacaklarının arkasına tutundum ve erkekliğini gırtlağıma kadar soktum. Hardin'in parmakları ıslak saçlarıma gömülürken bir yandan başımı sabit tutuyor, kalçalarını ileri geri hareket ediyor, ağzımı düzüyordu. "Ağzını saatlerce düzebilirim." Hareketlerini biraz daha hızlandırınca inledim. Müstehcen sözleri beni coşturup organını daha güçlü emmeme neden olunca Hardin yine isyan etti. Ağzıma böyle hayvanca sahip olması yeni bir şeydi. Bütün kontrol ondaydı ve çok hoşuma gitmişti.

"Ağzına boşalacağım, bebeğim." Saçlarımı biraz daha çekiştirdi ve bacak kaslarının ellerimin altında gerildiğini hissettim. Gırtlağıma boşalırken adımı haykırdı.

Hırıltılı birkaç nefesten sonra ayağa kalkmama yardım ederek alnıma bir buse kondurdu. "Sanırım artık temizlendik." Gülümseyerek dudaklarını yaladı.

"Bence de," dedim hırıltılı bir sesle ve şampuanı kaptım.

İkimiz de gerçekten temizlenip çıkmaya hazır hale gelince ellerimi karın kaslarında dolaştırdım ve kafatası dövmesinin çizgilerini izledim. Elim aşağı doğru kaydı fakat Hardin'in parmakları bileğimi yakalayarak beni durdurdu.

"Bana direnmekte zorlandığını biliyorum ama annem içeride. Kendine biraz hâkim ol, küçük hanım," diye takıldı ve koluna bir şaplak attıktan sonra duştan çıkıp bir havlu kaptım.

"Şunu söyleyene bak; az önce ağzımı..." Kızararak cümlemi yarıda kestim.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Bir kaşını kaldırarak bakınca gözlerimi devirdim.

"Git içeriden giysilerimi getir," diye emrettim.

"Başüstüne, hanımefendi." Havluyu beline sararak buhar içinde kalmış banyodan çıktı. Sırılsıklam saçlarımı bir havluyla sararken elimle aynayı sildim.

Bugün gerçekten de çok çalkantılı ve gergin bir Noel olmuştu. Daha sonra Landon'ı aramam gerekiyordu ama önce Hardin'le şu üniversiteden sonra İngiltere'ye dönme fikrini konuşmak istiyordum. Daha önce bana bundan hiç söz etmemişti.

"İşte." Hardin bana birkaç parça giysi verdi ve giyinmem için beni yalnız bıraktı. Temiz bir siyah tişört ve eşofman altının yanında kırmızı dantelli iç çamaşırı takımımı bulunca gülümsedim. Tişört temizdi çünkü bugünkünün üzerinde kan lekeleri vardı.

49. Bölüm

Tessa

Hardin'in annesiyle önceki gecemiz büyük ölçüde çay içerek ve Hardin'in küçüklüğüyle ilgili anlattığı hikâyeleri dinleyerek geçti. Bir de Noel'i gelecek yıl İngiltere'de kutlayacağımızı on kez hatırlatmasıyla: "Bahane yok."

Bundan bir yıl sonra Noel'i yine Hardin'le kutlama fikri içimi hoplatıyordu. Tanıştığımızdan beri ilk kez onunla bir geleceğim olabileceğini görüyordum. Evlenip çoluk çocuğa karışmaktan söz etmiyorum elbette ama hiç olmazsa onun duygularına bir yıl sonrasını düşünecek kadar güvenebiliyordum.

Ertesi sabah Hardin çok erken bir saatte Trish'i havalimanına bırakıp döndüğünde uyandım. Giysilerini yere bırakarak üzerinde sadece külotuyla yatağa girdiğini duydum. Yine kollarını vücuduma sardı. Daha önceki sohbetimizle ilgili ona hâlâ biraz kızgındım ama kolları soğuktu ve yatağımızdaki varlığını özlemiştim.

"Yarın işe döneceğim," dedim birkaç dakika sonra, uyuyup uyumadığından emin olmasam da.

"Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Vance'e dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Neden?"

"Çünkü orayı seviyorum ve bir hafta çalışmadım. İşimi özledim."

"Kesinlikle başarı tutkunusun," diye takıldı. Yüzüne bakmasam da gözlerini devirdiğini biliyordum.

Bir refleksle kendim de gözlerimi devirdim. "Ben stajımı sevdiğim ve sen işinden hoşlanmadığın için üzgünüm."

"İşimi seviyorum ve daha önce senin işini yapıyordum. Sadece daha iyisi için ayrıldım," diye böbürlendi.

"Sadece evden çalışabildiğin için mi daha çok seviyorsun?"

"Evet, en önemli nedeni o."

"Diğer nedeni ne?"

"İnsanların o işi sadece Vance'in sayesinde aldığımı düşündüklerini hissediyordum."

Bu yeni bir haber sayılmazdı ama Hardin'den beklediğimden çok daha dürüst bir cevaptı. İşin ne kadar berbat veya sinir bozucu olduğu konusunda bir iki kelime bekliyordum.

"Gerçekten insanların böyle düşündüğüne mi inanıyorsun?" Sırtüstü döndüm ve Hardin bir dirseğinin üzerinde doğrularak bana baktı.

"Bilmiyorum. Kimse dile getirmedi fakat öyle düşündüklerini hissediyordum. Özellikle de beni herhangi bir stajyer olarak değil, gerçek bir çalışan olarak işe aldığı için."

"Başka yerde çalışmak için oradan ayrıldığında sence üzüldü mü?"

Loş odada dişlerinin beyazını göstererek sırıttı. "Hayır, sanmıyorum. Elemanları sürekli sözde tutumumdan yakınıp duruyordu zaten."

"*Sözde* tutum mu?" diye takıldım.

Elini yanağıma koydu ve başını eğerek beni alnımdan öptü. "Evet, *sözde*. Çok etkileyiciyim ama tutumum filan yok." Yine gülümsedi. Güldüm ve alnını benimkine yaslayarak gülümsemeye devam etti. "Bugün ne yapmak istersin?" diye sordu.

"Bilmem; Landon'ı aramayı ve mağazaya gitmeyi düşünüyordum."

Hafifçe geri çekildi. "Ne için?"

"Onunla konuşup benimle ne zaman buluşabileceğini soracağım. Biletlerini vermek istiyorum."

"Hediyeler onların evinde. Çoktan açtıklarından eminim."

"Biz orada değilken açacaklarını sanmıyorum."

"Ben sanıyorum."

"Demek istediğim de bu," diye üsteledim.

Ancak ailesinden söz edilince Hardin ciddileşmişti bile. "Sence... Özür dilememe ne dersin... yani, şey, özür dilemek değil... ama onu ararsam... yani, biliyorsun, babamı?"

Konu Hardin ve Ken olduğunda dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. "Bence onu aramalısın. Dün olanların onunla başlayan ilişkinizi bozmasına izin vermemelisin."

"Sanırım..." İç çekti. "Ona vurduktan sonra bir an için senin orada kalıp beni göndereceğini sandım."

"Öyle mi?"

"Evet. Bunu yapmadığın için memnunum ama düşündüğüm buydu."

Başımı şilteden kaldırdım ve cevap vermek yerine çenesine küçük bir buse kondurdum. Geçmişini itiraf etmiş olmasaydı muhtemelen söylediğini yapardım ama mektubu benim için her şeyi değiştirmişti. Hardin'le ilgili düşüncelerim değişmişti; olumsuz değil, olumlu yönde. Daha anlayışlı bir şekilde.

Hardin başını kaldırıp pencereye baktı. "Sanırım bugün onu arayabilirim."

"Sence evlerine gitmeli miyiz? Hediyelerini vermeyi gerçekten istiyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Sadece onlara telefonda açmalarını söyleyebiliriz. Temelde aynı şey ama berbat hediyelerini açtıklarında en azından sahte gülümsemelerini izlemek zorunda kalmazsın."

"Hardin!" diye sızlandım.

Gülerek başını göğsüme koydu. "Dalga geçiyorum; sen hep en iyi hediyeleri verirsin. Yanlış spor takımına ait şu anahtarlık kesinlikle muhteşemdir." Güldü.

"Sen yatağa dön." Dağınık saçlarını karıştırdım.

"Mağazadan ne alacaksın ki?" diye sordu tekrar uzanırken.

Bundan söz ettiğimi unutmuştum. "Hiç."

"Hayır, hayır, mağazaya gideceğini söyledin. Neydi, fiş filan mı?"

"Fiş mi?"

"Bilirsin, kendini... fişlemek için?"

Ne? "Anlamadım..."

"Tampon."

Kızardım. Aslında bütün vücudumun kızardığından emindim. "Ah... hayır."

"Regl oluyor musun ki sen?"

"Ah, Tanrım, Hardin, kes şunu!"

"Ne? Benimle bu konuyu konuşmaya utanıyor musun yani?" Yüzüme bakmak için başını kaldırdığında neşeyle sırıtıyordu.

"Utanıyor filan değilim. Sadece uygunsuz geliyor," diye kendimi savundum aslında utançtan yerin dibine girerken.

Gülümsedi. "Biz seninle bir hayli çok uygunsuz şey yaptık, Theresa."

"Bana Theresa deme ve bu konuyu da kapa artık!" diye homurdandım ve yüzümü ellerime gömdüm.

"Yoksa şimdi kanaman mı var?" Eli karnıma doğru kaydı.

"Hayır..." diye yalan söyledim.

Daha önce bu durumu gizlemeyi başarabilmiştim çünkü sürekli ilişkimize bir başlayıp bir bırakıyorduk ve hiç denk gelmemişti. Şimdi ilişkimiz daha istikrarlı sürecekken bunun olacağını biliyordum; sadece konuşmak istemiyordum.

"O halde sakıncası yoksa ben..." Elini külotumun üzerine kaydırdı.

"Hardin!" diye çığlık atarak eline vurdum.

Güldü. "İtiraf et o zaman: 'Hardin, dönemimdeyim,' de."

"Hayır, bunu söylemeyeceğim." Yüzümün kıpkırmızı olduğundan şüphem yoktu.

"Haydi, sadece biraz kan işte."

"İğrençsin."

"Kesinlikle inanılmaz!" Kendi saçma şakasından gurur duyarak gülümsedi.

"Çok terbiyesizsin."

"Biraz neşelenmen gerek... kendini akışa bırakmayı öğrenmelisin." Artık kahkahalarla gülüyordu.

"Ah, Tanrım! Tamam, söylersem bu aptal şakaları kesecek misin?"

"Kaç *adet* şaka yaptım ki?"

Kahkahaları bulaşıcıydı ve sohbetin konusuna rağmen yatakta Hardin'le birlikte gülüşmenin harika olduğunu itiraf etmeliydim. "Hardin, dönemimdeyim. Sen eve gelmeden hemen önce başladı. İşte, mutlu oldun mu?"

"Neden bu kadar utanıyorsun ki?"

"Utanmıyorum; sadece kadınların konuşması için uygun bir konu olmadığını düşünüyorum."

"Bu kadar büyütülecek bir şey değil, biraz kandan ne olmuş yani?" Vücudunu vücuduma bastırdı.

Yüzümü buruşturdum. "İğrençsin."

"Daha kötülerini söyleyenler de oldu." Gülümsedi.

"Bugün bayağı neşelisin sen," dedim.

"Belki sen de olurdun, ayın bu döneminde olmasaydın."

Homurdanarak arkamdaki yastığı alıp yüzüme bastırdım. "Artık konuyu değiştirebilir miyiz lütfen?" dedim yastığın arkasından.

"Tabii... Tabii... Birinin kanlı külotu ayağına dolaşmış." Güldü.

Yastığı yüzümden çektim ve Hardin'in başına indirdikten sonra yataktan kalktım. Şifonyeri açarken güldüğünü duydum. Saat daha sabahın yedisiydi ama artık iyice uyanmıştım. Kahve makinesini çalıştırdım ve kendime bir kâse gevrek hazırladım. Noel'in geçtiğine inanamıyordum; birkaç gün sonra yeni yıla girecektik.

"Yeni Yıl'ı kutlamak için genellikle ne yaparsın?" diye sordum, Hardin belden büzgülü beyaz pantolonuyla masaya oturduğunda.

"Genellikle dışarı çıkarım."

"Nereye?"

"Partiye, bara, kulübe. Belki hepsi birden. Geçen yıl hem partiye hem de kulübe gitmiştim."

"Ah." Gevrek kâsesini ona verdim.

"Sen ne yapmak istersin?"

"Emin değilim. Sanırım dışarı çıkmak isterim," diye cevap verdim.

Bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet... Sen istemez misin?"

"Ne yaptığımız umurumda değil ama sen dışarı çıkmak istiyorsan yapacağımız şey *o* demektir." Ağzına bir kaşık dolusu gevrek attı.

"Pekâlâ..." dedim, nereye gideceğimizden emin olmasam da. Kendime bir kâse daha hazırladım. "Bugün uğramak için babanı arayacak mısın?" diye sordum yanına otururken.

"Bilmiyorum..."

"Belki de onlar buraya gelebilir?" diye önerdim.

Hardin'in gözleri kısıldı. "Sanmam."

"Neden? Burada daha rahat olursun, değil mi?"

Gözlerini bir an için kapayıp açtı. "Sanırım. Onları birazdan ararım."

Kahvaltımı çabucak bitirip masadan kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Temizliğe tabii ki."

"Neyi temizleyeceksin? Her yer mis gibi."

"Hayır, değil. Konuk ağırlayacaksak evimizin mükemmel olmasını istiyorum." Kâsemi durulayıp bulaşıklığa bıraktım. "Temizliğe sen de yardım edebilirsin. Dağınıklığın çoğunu sen yarattığına göre?" diye vurguladım.

"Ah, hayır. Sen temizlik işinde benden çok daha iyisin." Gevrek kâsesini işaret etti.

Gözlerimi devirdim ama haklıydı. Temizlik yapmak sorun değildi çünkü açıkçası, her şeyin belli bir şekilde olmasını isterdim ve Hardin'in temizlik anlayışı aslında temizlik değildi. Sadece her şeyi uygun bulduğu yerlere tıkıyordu.

"Ah... Fişlerini almak için mağazaya gitmemiz gerektiğini de unutma." Yine güldü.

"Şunu kes artık!" Bir bulaşık havlusunu yüzüne fırlattım ve utancımı görünce daha da çok güldü.

50. Bölüm

Tessa

Ev benim standartlarıma göre temizlendikten sonra tampon almak için mağazaya gittim; Ken, Karen ve Landon gelirlerse onlar için de biraz hazırlık yapmam gerekiyordu. Hardin bana eşlik etmek istedi ama benimle sürekli tamponlarla ilgili dalga geçeceğini bildiğim için onu evde kalmaya zorladım.

Geri döndüğümde hâlâ kanepedeki aynı yerinde oturuyordu. "Babanı aradın mı?" diye sordum mutfaktan.

"Hayır... Seni bekliyordum," diye cevap verdi ve mutfağa girip iç çekerek masaya oturdu. "Şimdi arayacağım."

Başımla onayladım ve Hardin telefonu kulağına götürürken karşısına oturdum.

"Ah... selam," dedi Hardin ahizeye. Sonra hoparlöre alarak masanın üzerinde aramıza bıraktı.

"Hardin?" Ken'in sesinde şaşkınlık vardı.

"Evet... Şey, bak, bize gelmek isteyip istemeyeceğinizi merak ediyordum da."

"Size gelmek mi?"

Hardin bana baktı ve sabrının taşmak üzere olduğunu anladım. Elimi masanın üzerinden uzatarak onunkinin üzerine koydum ve cesaret vermek için başımla onayladım.

"Evet... Sen, Karen ve Landon. Dün yapamadık, birbirimize hediyelerimizi verebiliriz. Annem gitti bu arada," dedi.

"Sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu Ken, oğluna.

"Daha şimdi teklif ettim, değil mi?" dedi Hardin ve elini sıktım. "Yani... Evet, eminim," diye düzeltti. Ona bakarak gülümsedim.

"Peki o zaman, Karen'la konuşayım ama sevineceğini biliyorum. Sizin için saat kaç uygun olur?" Hardin bana baktı. Dudak hareketiyle *iki* dedim ve o da babasına söyledi.

"Peki... Eh, saat ikide görüşürüz o halde."

"Tessa, Landon'a adresi mesaj atacak," dedi Hardin ve telefonu kapadı.

"O kadar kötü değildi, değil mi?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "Evet."

"Ne giyeyim sence?"

Kotumu ve WCU tişörtümü işaret etti. "Bunları."

"Kesinlikle olmaz. Bu bizim Noel'imiz."

"Hayır, Noel'in ertesi günü, dolayısıyla kot giymelisin." Gülümseyerek dudağındaki küpeyi çekiştirdi.

"Kot filan giymeyeceğim." Ne giyeceğime karar vermek için yatak odamıza giderken gülüyordum.

Beyaz elbisemi aynanın karşısında önüme tutarken Hardin içeri girdi. "Beyaz giymenin en iyi fikir olduğundan emin değilim." Gülümsedi.

"Tanrı aşkına, kes şunu!" dedim.

"Utandığında çok tatlı oluyorsun."

Dolaptan bordo elbisemi çıkardım. Bu elbisenin bir sürü anısı vardı; Steph'le katıldığım ilk partide bunu giymiştim. Bütün öfkeme rağmen onu özlüyordum... Onun bana ihanet ettiğini hissediyordum fakat aynı zamanda Hardin'i bağışlarken onu bağışlamadığımı söylerken birçok açıdan haklıydı da.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Hardin.

"Hiç... Sadece Steph'i düşünüyordum."

"Ona ne olmuş ki?"

"Bilmiyorum... Onu özledim sanırım. Sen arkadaşlarını özlemiyor musun?" diye sordum. Mektuptan beri hiçbirinden söz etmemişti.

"Hayır." Omuz silkti. "Zamanımı seninle birlikte geçirmeyi tercih ederim."

Bu dürüst Hardin hoşuma gidiyordu fakat "Onlarla birlikte de zaman geçirebilirsin," dedim yine de.

"Sanırım. Bilmiyorum; aslında umursamıyorum da. Sen onların yanında olmak istiyor musun ki... yani, bütün olanlardan sonra?" Bakışlarını yere dikmişti.

"Bilmiyorum... Ancak en azından denemeyi ve neler olacağını görmeyi isterim. Tabii Molly olmadan." Kaşlarımı çattım.

Yaramazca bir tavırla bana baktı. "Ama ikiniz çok iyi anlaşıyordunuz?"

"Ah, ondan bu kadar konuşmak yeter. Sence Yeni Yıl'da ne yapacaklar?" diye sordum. Herkesin arasında olmanın nasıl olacağını bilmiyordum ama arkadaşlarım olmasını özlüyordum; en azından arkadaş dediğim insanların.

"Muhtemelen bir parti olur. Logan için yılbaşı bir saplantıdır... Onlarla çıkmak istediğinden emin misin?"

Gülümsedim. "Evet... Eğer pişman olursam gelecek yıl evde kalırız."

Gelecek yıldan söz ettiğimde Hardin'in gözleri fal taşı gibi açıldı ama fark etmemiş gibi yaptım. Bugün Noel tekrarımızın iyi geçmesi gerekiyordu. Dolayısıyla bugüne odaklanacaktım.

"Herkesin yiyebileceği bir şeyler hazırlamam gerek. Saat üç demeliydim; öğle oldu bile ve ben daha hazır değilim." Ellerimle makyajsız yüzümü ovaladım.

"Sen gidip hazırlan, ben bir şeyler hazırlarım..." dedi Hardin ve sırıttı. "*Sadece* tabağına koyduklarımı yemeye dikkat et."

"Babanı zehirlemekten söz ediyorsun, ne güzel," diye takıldım. Omuz silkerek uzaklaştı. Yüzümü yıkadım, hafif bir makyaj yaptım, saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladım ve uçlarını kıvırdım. Hazırlığımı tamamladığımda ve giyindiğimde, mutfaktan burnuma nefis sarımsak kokuları geliyordu.

Mutfakta Hardin'e katıldığımda iki tepsiye meyve ve sebze dizmiş, sofrayı da çoktan kurmuştu bile. Yaptıkları beni gerçekten etkilemişti ama birkaç şeyi yeniden düzenleme dürtüme karşı koymaya çalıştım. Hardin babasını evimize davet ettiği için çok memnun olmuştum ve bugün neşesi yerinde olduğu için daha da sevinçliydim. Saate bakınca konuklarımızın yarım saate kadar geleceğini anladım; bu

yüzden Hardin'in yemek pişirirken yarattığı dağınıklığı toparlamaya ve evimizi yine lekesiz hale getirmeye başladım.

Fırının önünde dururken kollarımı beline sardım. "Bütün bunları yaptığın için teşekkür ederim."

Omuz silkti. "Bir şey değil ki."

"Sen iyi misin?" diye sordum. Kollarımı çözerek onu kendime çevirdim.

"Evet... İyiyim."

"Biraz gergin olmadığından emin misin?" diye sordum. Gergin olduğunu görebiliyordum.

"Hayır... Şey, sadece biraz. Onu buraya davet etmek çok tuhaf geliyor işte."

"Biliyorum. Onu davet ettiğin için seninle gerçekten gurur duyuyorum." Ben yanağımı göğsüne dayarken onun elleri de belime kaydı.

"Öyle mi?"

"Elbette, beb... Hardin."

"Neydi o? Ne diyecektin sen?"

Yüzümü gizledim. "Hiç." Ona böyle takma isimlerle seslenme eğilimimin nereden çıktığını bilmiyordum ama utanç vericiydi.

"Söyle," dedi yüzümü kendisininkine doğru kaldırarak.

"Nedenini bilmiyorum fakat sana neredeyse yine 'bebeğim' diyecektim." Altdudağımı dişlerimin arasına aldığımda gülümsemesi yayıldı.

"Haydi o zaman, söyle," dedi.

"Benimle alay edeceksin." Mahcup bir tavırla gülümsedim.

"Hayır, etmeyeceğim. Ben sana sürekli 'bebeğim' diyorum zaten."

"Evet... Ancak sen söylediğinde farklı oluyor."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum... Sen söylediğinde daha seksi filan... daha romantik. Bilmiyorum." Kızardım.

"Bugün inanılmayacak kadar utangaçsın." Gülümseyerek alnıma bir buse kondurdu. "Ama hoşuma gitti. Haydi, söyle."

Ona sımsıkı sarıldım. "Peki."

"Peki ne?"

"Peki... *bebeğim*." Kelime dilime tuhaf geliyordu.

"Yine."

Beni kaldırıp soğuk tezgâhın üzerine koyduğunda ve bacaklarımın arasında durduğunda şaşkınlıkla çığlık attım. "Peki, bebeğim!" diye tekrarladım.

Yanakları her zamankinden daha çok kızarmıştı. "Bu gerçekten hoşuma gitti. Çok... ne demiştin? Seksi ve romantik?" Gülümsedi.

Ani bir cesaretle yine konuşabildim. "Öyle mi, bebeğim?" Gülümseyerek bir kez daha dudağımı ısırdım.

"Evet... İnanılmayacak kadar seksi." Dudaklarını boynuma bastırdı ve elleri bacaklarımdan yukarı kayarken ürperdim.

"Bunların beni uzak tutacağım sanma." Parmakları siyah taytımın üzerinde daireler çizdi.

"Tutmayabilir ama... ismi lazım değil tutacak."

O anda kapı vurulunca oturduğum yerde sıçradım ve Hardin gülümseyerek bana göz kırptı. Kapıya doğru yürürken omzunun üzerinden karşılık verdi. "Ah, bebeğim... O *da* tutamayacak."

51. Bölüm

Hardin

Kapıyı açtığımda bakışlarım hemen babamın yüzüne kaydı. Yanağında açıkça belli olan koyu bir morluk vardı ve altdudağının ortasında küçük bir yarık görünüyordu.

Başımla onaylayarak onları karşılarken ne diyeceğimi bilemedim.

"Eviniz çok güzelmiş." Karen gülümsedi ve üçü ne yapacaklarını bilemeyerek kapıda kalakaldılar.

Tessa yanımıza gelerek hepimizi kurtardı. "Girsenize. Şunları ağacın yanına bırakabilirsin," dedi Landon'a, taşıdığı hediye poşetlerini işaret ederek.

"Bizde bıraktığınız hediyeleri de getirdik," dedi babam.

Ortam çok gergindi; öfkeden değil, daha çok mahcubiyetten.

Tess tatlı bir tavırla gülümsedi. "Çok teşekkürler." İnsanları rahat ettirmekte çok iyiydi. En azından birimiz öyleydik.

Mutfağa ilk giren Landon oldu; Karen ve Ken onun arkasındaydı. Tessa'nın eline uzandım ve gerginliğimi üzerimden atmak için ondan güç aldım.

"Yolculuk nasıldı?" diye denedi Tessa, bir sohbet başlatmak adına.

"Fena değildi, arabayı ben kullandım," diye cevap verdi Landon.

Huzursuz başlayan sohbet yemek devam ederken bir ölçüde rahatladı. Tessa arada bir masanın altından elimi tutup sıkıyordu.

"Yemek mükemmeldi," dedi Karen, Tessa'ya dönerek.

"Ah, ben yapmadım. Hepsini Hardin hazırladı," dedi Tessa ve elini bacağıma koydu.

"Gerçekten mi? Hepsi çok lezzetliydi, Hardin." Karen gülümsedi.

Yemekler için övgüleri Tessa alsa rahatsız olmazdım; dört çift göz bana bakarken içimden kusmak gelmişti. Tessa bacağımı biraz daha sıkarak bir şeyler söylemem gerektiğini belli etti.

Karen'a baktım. "Teşekkürler," dedim. Tessa bacağımı tekrar sıkınca Karen'a mahcup bir tavırla gülümsemem gerektiğini anladım.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra Tessa yerinden kalkarak sofradan tabağını aldı. Mutfağa girdiğinde peşinden gidip gitmeme konusunda kararsızdım.

"Yemekler gerçekten iyiydi, oğlum. Çok etkilendim," dedi babam sessizliği bozarak.

"Evet, yemek işte," diye mırıldandım. Bakışlarını indirdi ve hemen toparladım. "Yani, Tessa daha iyi bir aşçıdır ama yine de teşekkürler."

İçeceğini yudumlarken cevabımdan memnun olmuş gibiydi. Karen mahcup bir tavırla gülümserken tuhaf bir şekilde rahatlatıcı gözleriyle bana bakıyordu. Bakışlarımı kaçırdım. Biri daha yemeklerle ilgili iltifatta bulunamadan Tessa yanımıza döndü.

"Eh, hediyeleri açalım mı?" diye sordu Landon.

"Evet," dediler Karen ve Tessa aynı anda.

Salona geçerken Tessa'ya mümkün olduğunca yakın kalmaya çalışıyordum. Babam, Karen ve Landon kanepeye oturdular. Ben Tessa'nın eline uzandım ve nazikçe çekip koltukta kucağıma oturttum. Konuklarımıza baktığını ve Karen'ın gülümsemesini gizlemeye çalıştığını gördüm. Tessa mahcup bir tavırla bakışlarını kaçırdı fakat kucağımdan kalkmadı. Ona doğru biraz daha yaklaşarak kolumu beline sımsıkı sardım.

Landon ayakta kalarak hediyelere uzandı. Hepsini üzerlerindeki isimlere göre dağıttı. Ben Tessa'ya ve bütün bunlarla ilgili heyecanına odaklanmıştım. Her konuda hevesli olması hoşuma gidiyordu ve insanları rahat ettirişine bayılıyordum. Hem de Noel tekrarlamalarında bile.

Landon ona küçük bir kutu verdi. Üzerinde *Ken ve Karen'dan* diye yazıyordu. Paket kâğıdını yırttığında içinden mavi bir kutu ve üzerinde *Tiffany&Co.* yazılı gümüş bir plaket çıktı.

"Nedir bu?" diye sordum sakince. Mücevherlerle ilgili hiçbir şey bilmiyordum fakat bu markanın pahalı olduğunu biliyordum.

"Bir bilezik." Zincir bileziği çıkarıp yüzüme doğru salladı. Pahalı metalin ucundan kutu ve kalp biçiminde iki küçük tılsım sarkıyordu. Parlak şeyin yanında benim ona verdiğim ve bileğinde taşıdığı bilezik tam bir çöplük gibi kalmıştı.

"Elbette," dedim kısık sesle.

Tessa bana çatık kaşlarla baktıktan sonra onlara döndü. "Çok güzel; ikinize de çok teşekkür ederim," dedi sırıtarak.

"Şimdiden..." diye sızlanmaya başladım. Ona benimkinden daha iyi bir hediye almalarından nefret etmiştim. Anlıyordum; babamın parası vardı. Ama başka bir şey alamazlar mıydı?

Ancak Tessa bana döndü ve sessizce daha fazla saçmalamamam için uyardı. Yenilgiyle iç çekerek arkama yaslandım.

"Seninkinde ne var?" diye sordu Tessa beni neşelendirmek için gülümseyerek. Bana yaslanarak alnıma bir buse kondurdu. Koltuğun kolçağındaki kutuya bakarak açmamı işaret etti. Paketi açtım ve içindeki pahalı şeyi görmesi için uzattım.

"Bir saat." Elimden geldiğince ona uyum sağlamaya çalışıyordum.

Aslında bilezikle ilgili hâlâ tepem atıktı. Her gün *benim* verdiğim bileziği takmasını istiyordum; en sevdiği hediyenin o olmasını istiyordum.

52. Bölüm

Hardin

Karen, Tessa'nın tava setine bakarak sırıttı. "Bütün sezon bu setin havalini kurdum!"

Tessa kardanadam biçimli küçük etiketlere adımı eklediğini görmediğimi sanıyordu ama görmüştüm. Sadece vurgulamak istememiştim.

"Kendimi hödük gibi hissediyorum çünkü sen bana bu muhteşem biletleri alırken ben sana sadece bir hediye kartı aldım," dedi Landon, Tessa'ya.

Doğum gününde Tessa'ya aldığım e-kitap okuyucu için bu hediye kartı gibi mesafeli hediye hoşuma gitmişti. Landon ona daha düşünceli bir şey almış olsaydı rahatsız olurdum fakat Tessa'nın gülümsemesini görseniz, Landon'ın ona bir Austen romanının birinci baskısını aldığını sanırdınız. Ona böylesine pahalı bir bilezik aldıklarına hâlâ inanamıyordum; ne gösteriş meraklısıydılar. Ya şimdi benimki yerine bu yeni bileziği takmak isterse ne olacaktı?

"Hediyeler için teşekkürler, hepsi harika," dedi babam ve bana bakarak Tessa'nın onun için yanlış seçtiği anahtarlığı gösterdi.

Morarmış yüzü için biraz suçluluk duyuyordum ama aynı zamanda da yüzündeki bu tuhaf renk komik de gelmişti. Öfke patlamam için özür dilemek istiyordum; şey, *istediğimi* söyleyemezdim fakat bunu yapmam gerekiyordu. Onunla eskiye dönmek istemiyordum. Onunla birlikte zaman geçirmek kötü bir şey değildi, sanırım. Karen ve Tessa da iyi anlaşıyordu; dolayısıyla annesiyle arası benim yüzümden bozulduğu için ona bir anne figürü vermeyi borçlu olduğumu düşünüyordum. Böyle iyi anlaşmaları aslında işime geliyordu çünkü aramıza girecek insanların sayısı azalıyordu.

"Hardin?" dedi Tessa kulağıma.

Ona baktım ve birinin benimle konuşmaya çalıştığını o zaman anladım.

"Landon'la birlikte maça gitmek ister misin?" diye sordu.

"Ne? Hayır," dedim hemen.

"Teşekkürler, dostum." Landon gözlerini devirdi.

"Yani, Landon'ın bunu isteyeceğini sanmıyorum," diye düzelttim.

Kibar davranmak sandığımdan çok daha zordu. Bunu sadece Tessa için yapıyordum... Şey, dürüst olmam gerekirse biraz da kendim için yapıyordum çünkü annemin öfkem yüzünden sadece yara bere içinde ellerim ve yalnız bir hayatım olacağı konusunda söyledikleri zihnimde tekrarlanıp duruyordu.

"Sen gelmezsen ben Tessa'yla gidebilirim," dedi Landon.

Ben bir kez olsun nazik davranmaya çalışırken o neden benimle uğraşıyordu ki?

Tessa gülümsedi. "Evet, ben gelirim. Hokeyden anlamam ama sana takılırım."

Hiç düşünmeden diğer kolumu da Tessa'nın beline sardım ve onu göğsüme çektim. "Ben gelirim," dedim sonunda teslim olarak.

Landon'ın yüzünde keyifli bir ifade vardı ve sırtı bana dönük olmasına rağmen Tessa'nın yüzünde de aynı ifadeyi göreceğimden emindim.

"Burayı döşeme şeklinizi gerçekten sevdim, Hardin," dedi babam.

"Aslında tuttuğumuzda büyük ölçüde döşeliydi ama yine de teşekkürler," diye karşılık verdim. Bir tartışmadan kaçınmak yerine suratını yumruklamamın daha tanıdık geldiğini düşünüyordum.

Karen bana gülümsedi. "Bizi davet etmen gerçekten büyük bir incelikti."

İğrenç bir sürtük olsa hayatım daha kolay olurdu ama elbette ki tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. "Büyütülecek bir şey değil, gerçekten... Dün olanlardan sonra en azından bunu yapmak istedim." Sesimin istediğimden daha titrek ve gergin çıktığının farkındaydım.

"Sorun değil... Olur öyle şeyler," dedi Karen.

"Pek sayılmaz; şiddetin normal bir Noel geleneği olduğunu sanmıyorum," dedim.

"Belki de bundan sonra öyle olur; gelecek yıl Tessa beni yumruklayabilir," dedi Landon ortamı neşelendirmek için şakalaşmaya çalışarak.

"Belki de yumruklarım." Tessa ona dilini çıkardı ve hafifçe gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bu bir daha olmayacak," dedim, babama bakarak.

Babam bana düşünceli gözlerle baktı. "Kısmen benim hatamdı, oğlum. İyi gitmeyeceğini tahmin etmem gerekirdi ama artık kısmen öfkeni kustuğuna göre, sanırım ilişkimizi ilerletmeye geri dönebiliriz," dedi.

Tessa küçük ellerini benimkilerin üzerine koydu ve başımla onayladım. "Ah, evet... güzel," dedim, çekingen bir tavırla. "Evet..." Yanağımın içini kemiriyordum.

Landon ellerini dizlerine vurarak ayağa kalktı. "Eh, artık gitmemiz gerek fakat maça gitmek istersen bana gerçekten haber ver. Bugün bizi davet ettiğiniz için ikinize de teşekkürler."

Ben duvara yaslanırken Tessa üçüne de sarıldı. Bugün yeterince nazik davranmıştım fakat kimseye sarılmaya filan niyetim yoktu. Elbette Tessa dışında ama bugünkü davranışlarım düşünülürse sarılmaktan fazlasını vermesi gerekirdi. Bol elbisesinin vücudunun güzel kıvrımlarını gizleyişine bakarken onu yatak odasına sürüklemeden kendime hâkim olmak zorunda kaldım. Onu o iğrenç elbiseyle ilk gördüğüm zamanı hatırlıyordum. Şey, o zamanlar iğrenç gelmişti; şimdiyse neredeyse tapıyordum. Yurttan çıktığında kapı kapı dolaşıp İncil satmaya başlayacak gibi görünmüştü. Arabama binerken ona takıldığımda gözlerini devirmişti fakat beni kendine âşık edeceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Konuklarımız giderken bir kez daha el salladım ve tuttuğumu fark etmediğimi nefesimi salıverdim. *Landon'la bir hokey maçı; kendimi nasıl bir bokun içine soktum ben be?*

"Çok iyiydi. *Sen* çok iyiydin." Tessa beni överken yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıp düzgünce kapının yanına bıraktı.

Omuz silktim. "Fena değildim, sanırım."

"Çok daha iyiydin." Tessa bana sırıttı.

"Her neyse," dedim abartılı bir homurtuyla. Tessa güldü.

"Seni gerçekten seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" dedi herkesin arkasını toplayarak salonda dolaşırken. Temizlik ve düzen alışkanlığıyla ilgili ona takılırdım fakat burada tek başıma yaşıyor olsam, her yer çöplüğe dönerdi.

"Eee, saat? Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Hayır, iğrenç ve ben saat takmam."

"Bence güzel görünüyor."

"Ya senin bileziğin?" diye sordum tereddütle.

"Güzel."

"Ah..." Bakışlarımı kaçırdım. "Gösterişli ve pahalı bir şey," diye ekledim.

"Evet... Gerçekten takmayacağım düşünülürse harcadıkları paraya acıdım. Sadece onlarla birlikteyken bir-iki kez takmam gerekecek."

"Neden takmayacaksın?"

"Çünkü benim zaten çok sevdiğim bir bileziğim var." Bileğini ileri geri sallarken bileziği şıngırdadı.

"Ah, benimkini daha mı çok beğendin?" Aptalca gülümsememi gizleyemedim.

Bana hafifçe azarlayan gözlerle baktı. "Elbette, Hardin."

Kalan saygınlığımı korumaya çalıştım ama onu bacaklarının arkasından yakalayıp kucaklamaktan kendimi alamadım. Çığlık atınca yüksek sesle gülerek karşılık verdim. Bütün hayatım boyunca böyle güldüğümü hatırlamıyordum.

53. Bölüm

Tessa

Ertesi sabah erkenden uyandım, duşumu aldım ve havlumu vücuduma sararak çabucak bir yaşam iksiri hazırladım: Kahve! Kahvenin kaynayışını izlerken Kimberly'yi göreceğim için biraz gergin olduğumu fark ettim. Hardin'le ve onunla tekrar bir araya gelişimizle ilgili tepkisinin ne olacağını bilmiyordum. Yargılayan biri değildi fakat durumu tersine düşünürsek, aynı şeyi Christian'la yaşıyor olsa kendim nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Bütün detayları bilmiyordu ama ondan gizlemek isteyeceğim kadar kötüydü.

Elimde buharı tüten bir kahve kupasıyla salondaki büyük pencereye yaklaştım. Yoğun bir kar yağışı vardı; keşke durmuş olsaydı. Karda araba kullanmaktan nefret ederdim ve Vance'e kadar yolumun büyük bölümü otobandı.

"Günaydın." Hardin'in koridordan gelen sesi beni irkiltti.

"Günaydın." Gülümseyerek kahvemi yudumladım. "Senin uyuyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordum, Hardin uyku mahmuru gözlerini ovalarken.

"Senin giyinmiş olman gerekmiyor muydu?" diye karşılık verdi.

Gülümsedim ve giyinmek için yanından geçerek yatak odasına girdim ama havluyu yakalayıp üzerimden çekince bir çığlık atarak odanın içine koştum. Arkamdan ayak seslerini duyunca kapıyı kilitledim. İçeri girmesine izin verirsem neler olacağını Tanrı bilirdi. Bu düşünceyle bütün vücudum alev aldı fakat şimdi buna zamanım yoktu.

"Güzel, çok olgunca," dedi kapının diğer tarafından.

"Olgun olduğumu filan asla iddia etmedim." Gülümseyerek gardıroba yaklaştım ve uzun siyah bir etekle kırmızı bir bluz seçtim.

En gösterişli kıyafetim olduğu söylenemezdi ama işe dönüşümün ilk günüydü ve kar yağıyordu. Gardıroptaki boy aynasında hafif bir makyaj yaptıktan sonra geriye sadece saçlarımı kurutmak kalmıştı. Kapıyı açtığımda Hardin ortalıkta yoktu. Saçlarımı çabucak yarı yarıya kuruttuktan sonra sağlam bir topuz yaptım.

"Hardin?" Onu aramak için çantamdan telefonumu çıkardım.

Cevap yoktu. *Nerede bu?* Evin içinde dolaşırken kalp atışlarım hızlandı. Bir dakika sonra daire kapısı açıldı ve Hardin karla kaplı bir halde içeri girdi.

"Neredeydin? Endişelenmeye başlamıştım."

"Endişelenmeye mi? Neden ki?" diye sordu.

"Aslında bilmiyorum. Sana bir şey olduğunu filan sandım." Söylediklerimin saçma olduğunun farkındaydım.

"Sadece aşağı indiğinde arabanın motorunun ısınmış ve hazır olması için üzerindeki karları temizliyordum." Ceketiyle ıslak botlarını çıkarırken betonun üzerinde bir su birikintisi bıraktı.

Şaşkınlığımı gizleyemedim. "Kimsin sen?" diye sordum gülerek.

"Sakın başlama yoksa aşağı inip lastiklerini keserim," dedi.

Gözlerimi devirdim ve boş tehditlerine güldüm. "Teşekkür ederim."

"Ben... Seni götürebilir miyim?" Gözlerime baktı.

İşte şimdi kim olduğunu gerçekten bilmiyordum. Dün günün büyük bölümünde kibar davranmıştı ve şimdi de arabamın motorunu ısıtıp beni işe götürmeyi teklif ediyordu; önceki gece gözlerinden yaş gelecek kadar güldüğünden söz etmeye bile gerek yoktu. Samimiyet ona gerçekten yakışıyordu.

"Ya da götürmeyeyim," diye ekledi cevap vermem uzun sürünce.

"Bunu çok isterim," dedim. Hardin botlarını tekrar giydi.

Aşağı inip arabaya binerek hareket ettik. "Araban böyle berbat bir şey olduğu için şanslısın," dedi Hardin, "yoksa burada motoru çalışırken biri çalabilirdi."

"Berbat filan *değil*!" diye savundum, yolcu penceresindeki küçük çatlağa bakarak. "Her neyse, gelecek hafta dersler tekrar başladığında kampüse birlikte gidebileceğimizi düşünüyordum, ne dersin? Senin derslerin de benimkilerle yaklaşık aynı saatlerde ve Vance'e gittiğim günlerde kendi arabamı kullanırım ve eve dönerken seni alırım."

"Tamam..." Ön camdan dışarı bakmaya devam etti.

"Ne?"

"Sadece bana alacağın dersleri söyleseydin."

"Neden?"

"Bilmem... Belki de o dersleri Landon'la birlikte alıp sonsuz ders arkadaşı olmanızdansa ben de seninle birlikte aynı derslerden bazılarını alabilirdim."

"Zaten Fransız ve Amerikan Edebiyatı dersleri alıyorsun ve Dünya Dinleri'yle ilgileneceğini hiç düşünmemiştim."

"İlgilenmiyorum," diye homurdandı.

Bu sohbetin hiçbir yere varmayacağını bildiğim için Vance Binası'nın üzerindeki büyük *V* harfini gördüğümde rahatladım. Kar yavaşlamıştı fakat Hardin beni soğuktan mümkün olduğunca koruyabilmek için binanın ön kapısına iyice yanaştı.

"Dörtte seni almaya gelirim," dedi ve başımla onayladıktan sonra uzanıp küçük bir veda öpücüğü verdim.

"Beni getirdiğin için teşekkürler," diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarından çekmeden.

"Hm-hmmm..." diye mırıldandı ve arabadan indim.

İndiğimde Trevor'ın üzerinde kardan yer yer ıslanmış siyah takım elbisesiyle sadece birkaç adım ötede olduğunu fark ettim. Bana sıcak bir gülümsemeyle bakarken içim ısındı.

"Hey, uzun zamandır..."

"Tess!" diye seslendi Hardin ve arabanın kapısını kapayarak durduğum tarafa dolaştı. Trevor'ın bakışları önce Hardin'e, sonra tekrar bana döndü ve gülümsemesi silindi. "Bir şey unutmuşsun..." dedi Hardin bana bir tükenmezkalem verirken.

Bir *tükenmezkalem* mi? Bir kaşımı kaldırdım.

Başıyla onayladı ve kollarını belime dolayarak dudaklarını zorla benimkilere bastırdı. Otoparkta olmasaydık –ve bunun sadece kendisine ait olanı işaretlemenin hayvani bir şekli olduğunu düşünmesem– dilini dudaklarımın arasından daldırdığında bu saldırgan tavrı karşısında eriyebilirdim. Geri çekildiğimde yüzünde bir kibir ifadesi vardı. Ürpererek kollarımı ovaladım. Daha kalın bir palto giymeliydim.

"Seni gördüğüme sevindim. Trenton mıydı?" dedi Hardin sahte bir içtenlikle.

Trevor'ın adını gayet iyi bildiğinin farkındaydım. Sadece kabalık ediyordu.

"Ah... Evet. Seni görmek de güzel," diye mırıldandı Trevor ve sürgülü kapılardan geçerek gözden kayboldu.

"Neydi bu şimdi böyle?" diye sordum Hardin'e çatık kaşlarla bakarak.

"Ne?" Hardin sırıttı.

Homurdandım. "Amma domuzsun!"

"Ondan uzak dur, Tess. Lütfen," diye emretti Hardin sert sözlerini yumuşatmak için alnıma bir buse kondururken.

Gözlerimi devirdim ve öfkeli bir çocuk gibi sert adımlarla binaya girdim.

"Noel'in nasıl geçti?" diye sordu Kimberly, ben bir donut ve kahve alırken. Muhtemelen bir bardak daha içmemeliydim fakat Hardin'in mağara adamı davranışı beni sinirlendirmişti ve kahve kokusu çok çekiciydi.

"Şey..."

Ah, biliyor musun, Hardin'i geri kabul ettim, sonra çok sayıda kızla sevişirken videoya aldığını ve hayatlarını mahvettiğini öğrendim ama sonra yine affettim. Annem evime gelip olay çıkardığı için onunla artık konuşmuyoruz. Hardin'in annesi gelmişti, biz de gerçek olmamasına rağmen birlikteymişiz gibi davrandık ki aslında bir araya gelmemizin nedeni de bu oldu ve annem onun annesine bir bahis sonucu bekaretimi aldığını söyleyene kadar her şey iyi gidiyordu. Ah, Noel mi? O günü ölümsüzleştirmek adına Hardin babasının canına okudu ve camlı porselen büfesini yumrukladı. Bilirsin, her zamanki Hardin işte.

"... harikaydı. Ya seninki?" dedim, özetin özetini çıkararak.

Kimberly, Christian ve oğluyla geçirdiği inanılmaz Noel'i anlatmaya başladı. Küçük çocuk "Noel Baba"nın kendisine getirdiği yeni bisikleti görünce ağlamış. Hatta Kimberly'ye "Kim Anne" demeye başlamış ki bu da Kimberly'nin yüreğini eritmiş ama aynı zamanda da biraz huzursuz etmiş. "Tuhaftı, biliyor musun?" dedi. "Kendimi

birinin velisi gibi filan düşünmek. Christian'la evli değilim, nişanlı bile değilim ve dolayısıyla Smith'le ne olduğumu bilemiyorum."

"Bence hayatlarında olduğun için Smith ve Christian çok şanslı; pozisyonun ne olursa olsun," dedim.

"Yaşınıza göre çok olgunsunuz, Bayan Young."

Kimberly gülümserken saate bakarak hemen ofisime koşturdum. Öğle yemeği saati geldiğinde Kimberly masasında yoktu. Asansör üçüncü katta durduğunda Trevor'ın bindiğini görünce içimden bir çığlık attım.

"Selam," dedim kısık sesle.

Bunun neden böylesine huzursuz edici olduğunu bilmiyordum. Trevor'la çıkıyor filan değildim ki. Sadece bir kez dışarı çıkmıştık ve güzel zaman geçirmiştim. Arkadaşlığından hoşlanıyordum; o da öyle. Hepsi buydu.

"Tatilin nasıldı?" diye sordu, flüoresan ışığında parıldayan mavi gözlerini yüzüme dikerek.

Keşke bugün insanlar bana bunu sormaktan vazgeçseydi. "Güzeldi. Seninki?"

"İyiydi; şehir merkezindeki sığınma evinde katılım çok yüksekti, üç yüzden fazla insanı doyurduk." Gururla sırıttı.

"Vay canına, üç yüz kişi mi? Bu inanılmaz." Gülümsedim. Çok nazikti ve aramızdaki gerginlik biraz azalmıştı.

"Gerçekten harikaydı; umarım gelecek yıl daha fazla kaynağımız olur ve beş yüz kişiyi doyurabiliriz." İkimiz de asansörden indik. "Öğle yemeğine çıkacak mısın?"

"Evet, kendi arabamla gelmediğim için Firehouse'a kadar yürüyecektim," dedim o anda Hardin'le kendimden söz etmek istemediğim için.

"İstersen benimle gelebilirsin. Ben Panera'ya gidiyorum fakat önce seni Firehouse'a bırakabilirim. Karda yürümemelisin," diye teklif etti kibarca.

"Biliyor musun? Bence Panera iyi bir fikir. Seninle geleceğim." Gülümsedim ve arabasına doğru yürümeye başladık.

BMW'nin ısıtmalı koltukları daha otoparktan çıkmadan beni ısıttı. Restoranda Trevor'la yemeğimizi yerken büyük ölçüde sessizdik ve arkaya doğru küçük bir masada oturuyorduk.

"Seattle'a taşınmayı düşünüyorum," dedi Trevor, ben brokoli çorbama bir kraker banarken.

"Ciddi misin? Ne zaman?" diye sordum, kalabalığın gürültüsü arasında yüksek sesle konuşarak.

"Mart'ta. Christian bana orada bir iş teklif etti –daha doğrusu yeni şubeye finans bölümü müdürü olarak terfi ettirdi– ve kabul etmeyi ciddi ciddi düşünüyorum."

"Bu harika bir haber; tebrikler, Trevor!"

Bir peçeteyle ağzının kenarlarını sildi. "Teşekkür ederim. Bütün finans bölümünü yönetmeyi çok isterim; dahası, Seattle'a taşınmayı da."

Yemeğimizin geri kalanında Seattle'dan söz ettik ve yemeğimiz bittiğinde düşünebildiğim tek bir şey vardı: *Hardin neden Seattle'la ilgili aynı şekilde düşünemiyor?*

Vance'e geri döndüğümüzde karın yerini dondurucu bir yağmur almıştı ve ikimiz ıslanmamak için koşa koşa binaya daldık. Asansöre ulaştığımızda titriyordum. Trevor bana ceketini vermeyi önerdi fakat hemen geri çevirdim.

"Demek Hardin'le tekrar birliktesiniz?" diye sordu sonunda, uzun zamandır beklediğim soruyu nihayet dile getirerek.

"Evet... Bir şeyleri yoluna koymaya çalışıyoruz." Ağzımın içinde yanağımı kemiriyordum.

"Ah... Yani mutlusun?" Bana baktı.

Ben de onun gözlerine baktım. "Evet."

"Eh, senin adına sevindim." Bir eliyle siyah saçlarını sıvazladığını gördüğümde yalan söylediğinin farkındaydım fakat durumu olduğundan daha da zorlaştırmadığı için onu takdir ettim. Bu da centilmenliğinin bir parçasıydı.

Asansörden indiğimizde Kimberly'nin yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Trevor'a bakış tarzı beni şaşırtmıştı ama bakışlarını izleyince duvara yaslanmış halde duran Hardin'i gördüm.

54. Bölüm

Hardin

"Cidden? *Cidden?*" diye sordum abartılı bir tavırla ellerimi havaya sallayarak.

Tessa'nın ağzı açık kaldı fakat önce lanet olasıca Trevor'a, sonra tekrar bana bakarken çıtı bile çıkmadı. *Lanet olsun, Tessa.* Bütün benliğimi bir öfke dalgası sardı ve bu çocuğu öldüresiye dövmenin bin farklı şeklini düşünmeye başladım.

"Yemek için teşekkürler, Tessa. Sonra görüşürüz," dedi Trevor sakince ve dönüp uzaklaştı.

Kimberly'ye baktığımda onaylamayan bir tavırla başını iki yana salladı ve masasının üzerinden bir klasör kaparak bizi yalnız bıraktı. Tessa arkadaşına öfkeli gözlerle bakarken neredeyse gülecektim.

Tessa savunmacı bir tavırla konuşarak ofisine doğru yürümeye başladı. "Sadece öğle yemeği yedik, Hardin. İstediğim herkesle öğle yemeği yiyebilirim. Bu yüzden sakın başlama," diye uyardı.

İçeri girer girmez kapıyı kapayıp kilitledim. "Onunla ilgili düşüncelerimi biliyorsun." Duvara yaslandım.

"Sessiz olmak zorundasın. Burası benim işyerim."

"Stajın," diye düzelttim.

"Ne?" Gözleri iri iri açıldı.

"Burada gerçekten çalışmıyorsun, sadece bir stajyersin," dedim.

"Yine bu konuya mı döndük yani?"

"Hayır, sadece bir gerçeği dile getiriyorum." Kesinlikle serserinin tekiydim: Bu da diğer bir gerçekti.

"Ciddi misin?" diye meydan okudu.

Dişlerimi sıkarak inatçı sevgilime baktım.

"Buraya neden geldin ki?" diye sordu ve masasının arkasındaki koltuğuna yerleşti.

"Karda dışarı çıkmak zorunda kalmaman için seni öğle yemeğine götürmeye geldim," dedim. "Ama görünüşe bakılırsa sen kendine yardımcı olabilecek başka birini bulmuşsun."

"Bu kadar büyütülecek bir şey yok. Yemeğe gittik, sonra da geri döndük. Kıskançlığını kontrol etsen iyi olur."

"Kıskançlık yaptığım filan yok." Elbette ki kıskançlık yapıyordum. Ve korkuyordum. Ama bunu itiraf edecek değildim.

"Biz arkadaşız, Hardin. Kes artık ve yanıma gel."

"Hayır," diye sızlandım.

"Lütfen?" diye yalvardı. Kendi âcizliğime tepki olarak gözlerimi devirirken ona doğru yürümeye başladım. Masasına yaslanarak beni önüne çekti. "Ben sadece seni istiyorum, Hardin. Seni seviyorum ve senden başka kimseyle de birlikte olmak istemiyorum." Bana öyle dikkatli bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım.

"Ondan hoşlanmadığın için üzgünüm ama kimle arkadaşlık edeceğime sen karar veremezsin." Tessa gülümsediğinde öfkemi sürdürmeye çalıştım ama yavaş yavaş çözüldüğümün farkındaydım. *Lanet olsun, bu kız çok iyi.*

"Ona tahammül edemiyorum."

"Zararsız biri. Gerçekten. Ayrıca mart ayında Seattle'a taşınıyor."

Damarlarım buz kesti fakat belli etmemeye çalıştım. "Öyle mi?" Lanet olasıca Trevor elbette ki Seattle'a taşınıyordu; Tessa'nın yaşamak istediği yere. Benim taşınmak istemediğim ve asla taşınmayacağım yere. Acaba Tessa onunla birlikte gitmeyi düşünmüş müydü? *Hayır, bunu yapmaz. Değil mi?*

Lanet olsun, bilmiyorum.

"Evet, dolayısıyla burada olmayacak. Lütfen onu rahat bırak." Ellerimi sıktı.

Ona baktım. "Tamam; hay sokayım, tamam. Ona dokunmayacağım." İç çektim. *Sevgilimi öpmeye çalışmasını o herifin yanına bırakmayı kabul ettiğime inanamıyorum.*

"Teşekkür ederim. Seni çok seviyorum," dedi gri-mavi gözlerini gözlerime dikerek.

"Yine de seni baştan çıkarmaya çalıştığı için ona hâlâ kızgınım. Ve beni dinlemediğin için sana da."

"Biliyorum, şimdi sessiz ol..." Altdudağını yaladı. "Seni sakinleştireyim mi?" diye sordu, titreyen bir sesle.

Ne?

"Ben... Sadece seni sevdiğimi kanıtlamak istiyorum." Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve beni öpmek için ayağa kalkarken elleri kemerime gitti.

Şaşkın ve öfkeliydim; feci şekilde de tahrik olmuştum. Dilini altdudağımda dolaştırdı. Hemen homurdanarak onu masanın üzerine kaldırdım. Titreyen elleri yine kemerime uzandı ve bu kez çözdü. Gülünç ölçüde uzun eteğini beline kadar sıvarken bugün tayt giymediğine sevindim.

"*Senin* olmak istiyorum, bebeğim," dedi nefes nefese yüzünü boynuma gömerek ve bacaklarını belime dolayarak.

Dolgun dudaklarından dökülen kelimeleri duyunca inledim ve aniden kontrolü ele alarak kotumu bacaklarıma çekişine bayıldım.

"Sen?" diye sordum dönemini ima ederek. "Evet..."

Kızardı ve erkekliğimi eline aldı. Ben tıslarken çok yavaş bir şekilde elini hareket ettirerek gülümsedi.

"Benimle dalga geçme." Ben homurdanırken elini daha hızlı hareket ettirmeye başladı ve boynumu emdi. Eğer hatasını telafi etmek için yöntemi buysa daha sık hata yapmasını dilerdim. Tabii başka biriyle ilgili olmadığı sürece.

Saçlarından tutup başını arkaya çekerek bana bakmasını sağladım. "Seni düzmek istiyorum."

Dudaklarında oyuncu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Evet."

"Yapamayız." Kapıya baktı.

"Daha önce yaptık."

"Yani... nedenini... biliyorsun."

"O kadar kötü değil." Omuz silktim. Bence gerçekten de insanların sandığı kadar kötü değildi.

"Sence... normal mi?"

"Evet. Normal," diye karar verdim ve gözleri iri iri açıldı. Ne kadar utangaç davransa da gözbebekleri büyümüştü ve onun da benim kadar istediğini anlayabiliyordum. Elinin yavaş hareketi devam ederken bacaklarını iki yana açtım. Tamponunun ipini tutup çekerek çöp sepetine attım ve elini kenara iterek prezervatifi taktım.

Aşağı inip masanın üzerine eğildi ve eteğini kalçasının üzerine kaldırdı.

Bütün şartlara rağmen bu hayatımda gördüğüm en seksi manzaraydı.

55. Bölüm

Tessa

Hardin eteğimin kalın kumaşını daha da yukarı kaldırırken beklentiyle kıvranıyordum.

"Rahatla, Tess. Zihnini dondur; her zamankinden farklı olmayacak," dedi Hardin.

İçime girerken utancımı gizlemeye çalışıyordum; hiç farklı gelmiyordu. Aslında daha da iyi gelmişti. Daha cüretkâr. Normlarımın çok dışında kalan, böylesine tabu olan bir şeyi yapmak her şeyi daha da heyecan verici kılıyordu. Hardin'in eli omurgamdan kayarken beklentiyle ürpermeme neden oldu. Ruh hali tamamen değişmişti. Asansörden indiğimde karşılaştığım duruşu düşünülürse, aslında çok daha büyük bir olay çıkarmasını beklemiştim.

"İyi misin?" diye sordu.

Cevap olarak mırıldanırken başımla onayladım.

Bir eli kalçamı ve diğer eli saçlarımı kavrayarak beni olduğum yere sabitledi. "Ah, çok güzelsin, çok güzelsin, bebeğim." İçimde yavaşça gidip gelirken ses tonu boğuktu.

Hardin'in eli saçlarımdan göğüslerime kaydı. Bluzumun yakasını çekiştirerek göğsümü açığa çıkardı. Eli göğüs ucumu bularak nazikçe sıktıktan sonra parmaklarının arasında yuvarladı. O hareketini tekrarlarken ben zevkle inleyerek belimi büktüm.

"Ah, Tanrım," dedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Ofisimde olduğumuzun farkındaydım ama normalde endişeleneceğim gibi endişelenmiyordum. Düşüncelerim Hardin'le başlıyor, zevkle bitiyordu. Bunun gerçekliği ve yaptığımız şeyi saran tabu şu anda umurumda bile değildi.

"Harika, değil mi, bebeğim? Sana söylemiştim, farklı bir tarafı yok... şey, kötü anlamda yani." İnleyerek kolunu belime sardı. Pozisyon değiştirerek sırtımı masamın sert ahşap yüzeyine yapıştırırken neredeyse masadan düşecektim. "Seni düzmeyi seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi Hardin nefes nefese bir halde dudaklarını kulağıma yapıştırarak.

Başımla onayladım fakat daha fazlasını istediğini biliyordum.

"Söyle," diye üsteledi.

"Beni sevdiğini biliyorum," dedim. Vücudum gerilirken Hardin geri çekildi ve parmaklarıyla klitorisimi ovalamaya başladı. Olduğum yerde doğrularak parmaklarının vücudumda yarattığı sihri izlemeye çalıştım ama aldığım zevk çok fazlaydı.

"Haydi, bebeğim, haydi." Hardin hızını artırırken bir bacağımı havaya kaldırdı.

Gözleri başının arkasına kaydı. Orgazma o kadar yaklaşmıştım ve o kadar yoğundu ki dövmeli kollarını sımsıkı kavrarken gözlerimin önünde yıldızlardan başka bir şey görmüyordum. Dalga dalga boşalırken adını haykırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hardin'in boşalışı o kadar kontrollü değildi; öne eğilerek yüzünü boynuma gömdü ve sesini boğmak için dudaklarını tenime bastırarak adımı söyledi.

Hardin içimden çıkarak kulağıma bir buse kondurdu. Ayağa kalkıp giysilerimi düzeltirken en kısa sürede tuvalete gitmem gerektiğini anladım. *Tanrım, bu çok tuhaf.* Hoşuma gittiğini inkâr edemezdim fakat zihnime kazınmış fikri aşmak çok zordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Neye?" dedim hırıltılı bir sesle.

"Eve gitmeye."

"Eve gidemem. Saat daha iki." Duvardaki saati işaret ettim.

"Yolda Vance'in ofisini ararsın. Haydi, benimle gel," dedi Hardin ve masamın üzerinden çantamı kaptı.

"Ancak gitmeden önce fişini tekrar takmak istevebilirsin." Çantamdan bir tampon çıkararak burnuma hafifçe vurdu.

Koluna bir şaplak indirdim. "Şunu söylemeyi kes!" diye homurdandım. Ben tamponu çantama geri koyarken Hardin gülüyordu.

Üç gün sonra Hardin'in beni almasını sabırla bekliyor, lobinin büyük pencerelerinden dışarıyı izliyor ve son zamanlarda kar yağmadığı için şükrediyordum. Günler öncesinde yağan kardan kalan tek kanıt, kaldırımlarda hâlâ yok olmamış olan siyah çamurdu.

Trevor'la ilgili tartışmamızdan sonra Hardin sinir bozucu bir şekilde beni her gün işe kendisi getirmek konusunda ısrar etmişti. Onu o şekilde sakinleştirebildiğime hâlâ şaşıyordum. Ofiste Trevor'a saldırsaydı ne yapardım, bilmiyordum; Kimberly güvenliği çağırmak zorunda kalırdı ve Hardin kesinlikle tutuklanırdı.

Hardin'in dört buçukta gelmiş olması gerekiyordu ama saat beşi çeyrek geçiyordu. Neredeyse herkes gitmişti ve beni eve bırakmayı teklif edenler arasında Trevor da vardı ama bunu on metre öteden söylemişti. Aramızın bozulmasını istemiyordum ve Hardin'in "emirlerine" rağmen hâlâ arkadaş kalmamızı umuyordum.

Hardin'in arabası sonunda otoparka girince dışarıdaki soğuğa çıktım. Parıldayan güneşin eklediği hafif sıcaklıkla bugün hava biraz daha yumuşaktı ama yine de soğuktu. "Geciktiğim için özür dilerim, uyuyakalmışım," dedi, ben sıcak arabaya binerken.

"Sorun değil," dedim ve başımı pencereden dışarı çevirdim.

Bu geceki yeni yıl kutlamaları beni biraz endişelendiriyordu ve bugünkü stres kaynaklarıma Hardin'le kavgayı da eklemek istemiyordum. Tam olarak ne yapacağımıza henüz karar vermemiştik ki bu da beni delirtiyordu; detayları bilmek ve bütün geceyi planlamış olmak istiyordum.

Steph'in bana iki gün önce gönderdiği telefon mesajlarına cevap verip vermemeyi hâlâ düşünüyordum. Bir yandan onu görmeyi, beni yıkamadıklarını –beni aşağılamış olsalar bile, evet– sandıklarından çok daha güçlü olduğumu ona ve diğer herkese göstermeyi gerçekten istiyordum. Diğer yandan, Hardin'in arkadaşlarıyla karşılaşmamın son derece tuhaf olacağının da farkındaydım. Tekrar ona döndüğüm için aptalın teki olduğumu düşündüklerini tahmin edebiliyordum.

Onların yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum ve açıkçası, Hardin'le kendi küçük köpüğümüzün dışına çıktığımızda her şeyin farklı olacağından korkuyordum. Ya bütün gece bana al-

dırmazlık ederse veya Molly oradaysa ne olacaktı? Bu düşünce beni kudurtuyordu.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

Bu gece giyecek bir şeyler almam gerektiğini daha önce söylemiştim. "Alışveriş merkezi iyi olur. Ne alacağımı bilmek için nereye gideceğimize karar vermemiz gerek."

"Gerçekten diğerleriyle takılmak mı istiyorsun, yoksa baş başa mı kalalım? Ben hâlâ evde kalma taraftarıyım."

"Ben evde kalmak istemiyorum; sürekli evdeyiz zaten." Gülümsedim. Hardin'le baş başa kalmayı seviyordum fakat o eskiden hep dışarıdaydı ve bazen onu çok uzun süre evde tutarsam benden sıkılacağından endişeleniyordum.

Alışveriş merkezine ulaştığımızda Hardin beni Macy'nin girişinde bıraktı ve hemen içeri koşturdum. Yanıma geldiğinde kollarımda üç elbise vardı.

"Bu nedir?" Hardin en üstteki kanarya sarısı elbiseye bakarak yüzünü buruşturdu. "Şu renk iğrenç," dedi.

"Sen siyah dışında bütün renkleri iğrenç buluyorsun zaten."

Dürüst ifadem karşısında omuz silkti ve bir parmağını alttaki altın sarısı elbisenin üzerinde dolaştırdı. "Bunu sevdim," dedi.

"Ciddi misin? Emin olamadığım da oydu. Dikkat çekmek istemiyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Ya sapsarı bir elbiseyle dikkat çekmeyecek misin?"

Haksız değildi. Sarı elbiseyi rafa geri koyarak beyaz bir askısız elbiseyi gösterdim. "Buna ne dersin?"

"Giyip denemelisin," dedi, keyifle gülümseyerek.

"Sapık," diye takıldım.

"Daima." Sırıtarak peşimden giyinme kabinine geldi.

"Buraya girmeyeceksin," diye azarladım ve sadece başımı uzatabileceğim kadar yer bırakarak kabinin kapısını kapadım.

Suratını asarak giyinme kabininin önündeki siyah deri kanepeye oturdu. "Her birini görmek istiyorum," diye seslendi ben kapıyı tamamen kapadığımda.

Güldüğünü duydum ve sadece gülümsemesini görmek için kapıyı tekrar açmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Önce beyaz askısız elbiseyi giydim ve fermuarını çekerken zorlandım; çok dardı. Çok dar ve kısaydı; fazlasıyla kısa. Sonunda ince kumaşın fermuarını çekmeyi başardım ve giyinme kabininin kapısını açmadan önce elbisenin eteğini çekiştirdim.

"Hardin?" diye neredeyse fısıldadım.

"Ulu Tanrım." Köşeyi dönüp beni ancak neredeyse kasıklarıma kadar inen elbiseyle görünce ağzı açık kaldı.

"Çok kısaymış." Kıpkırmızı oldum.

"Evet, onu almıyorsun," dedi vücudumu defalarca baştan aşağı süzerken.

"İstersem alırım," dedim bana ne giyeceğimi söyleyemeyeceğini hatırlatarak.

Bir an öfkeli gözlerle baktı. "Biliyorum... Sadece almaman gerektiğini kastettim. Senin tarzın için fazla açık."

"Ben de aynı şeyi düşündüm." Boy aynasında kendime bir kez daha baktım.

Hardin'in sırıtarak kalçalarımı süzdüğünü fark ettim. "Yine de inanılmayacak kadar seksi."

"Sıradaki," dedim ve giyinme kabinine geri döndüm.

Bütün kumaş minik altın disklerle kaplanmış olmasına rağmen altın sarısı elbisenin tenime teması ipek gibiydi. Bacaklarımın ortasına kadar iniyordu ve kolları da çeyrek uzunluktaydı. Her zamankinden biraz daha riskli olmasına rağmen bu bana çok daha uygundu. Kolları elbiseyi daha muhafazakârmış gibi gösteriyordu fakat kumaşın vücuduma yapışma şekli ve kısalığı aksini söylüyordu.

"Tess," diye sızlandı Hardin, dışarıda beklemekten sıkıldığı belli bir şekilde. Kapıyı açıp tepkisini görünce kalp atışlarım hızlandı.

"Tanrım." Zorlukla yutkundu.

"Beğendin mi?" Altdudağımı çiğnedim. Özellikle Hardin'in yanakları kızardığı ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktardığı için elbise özgüvenimi güçlendirmişti.

"Hem de çok."

Bu normal bir çiftin yapacağı bir şeydi; Macy'de onun için giysiler deniyordum ve tuhaf ama çok rahatlatıcı geliyordu. Birkaç gün önce Seattle'da Trevor'la birlikte yemeğe çıktığımı öğrendiğinde çok korkmuştum.

"O halde bunu alacağım," dedim.

Siyah renkli bir çift kalın ve oldukça ürkütücü ayakkabı bulduktan sonra kasaya yöneldik. Hardin kendisi ödemek için başımın etini yedi ama reddettim ve bu kez savaşı kazandım.

"Haklısın, aslında senin *bana* bir şey alman gerekir... biliyorsun, bana Noel hediyesi vermediğin düşünülürse," diye takıldı birlikte alışveriş merkezinden çıkarken.

Koluna bir şaplak savurdum ama daha elim değmeden bileğimi yakaladı. Avucuma hafif bir öpücük yerleştirdikten sonra elimi sımsıkı tutarak beni arabaya götürdü. *İnsanların arasındayken hiç el ele tutuşmamıştık...* Bu düşünce zihnimden geçer geçmez ne yaptığımızı fark etmiş gibi elimi bıraktı. Sanırım adım adım ilerlememiz gerekiyordu.

Arkadaşlarıyla birlikte olmamız gerektiğini düşündüğümü sekizinci kez söylememden sonra eve döndüğümüzde gecenin nasıl ilerleyebileceğini düşünürken sonunda sinirlerim boşaldı. Ama dünyadan sonsuza dek gizlenemezdim. Hardin'in eski arkadaşlarının yanında sergileyeceği davranışlar, benimle ve bizimle ilgili gerçekten neler hissettiğini gösterecekti.

Duş alırken bacaklarımı üç kez tıraş ettim ve sıcak suyun altında su artık soğuyana kadar kaldım. Banyodan çıktığımda Hardin'e seslendim. "Nate bu geceyle ilgili ne dedi?" Cevabın ne olmasını istediğimden emin değildim.

"Mesajında kardeşlik evinde buluşmamızı söylemiş... Eski mekânımda. Dokuzda. Anlaşılan büyük bir şey düzenliyorlar."

Saate baktım; yedi olmuştu bile. "Tamam, hemen hazırlanıyorum."

Makyajımı yaptım ve saçlarımı çabucak kuruttum. Saçlarım kıvırcıktı ve her zamanki gibi kâküllerimi tokayla tuttурdum. Evet... Güzel görünüyordum...

Sıkıcı. Sıkıcı. Her zaman yaptığım şeyler. Geri dönüşüm için her zamankinden daha iyi görünmem gerekiyordu. Böylece onlara beni yenemediklerini gösterecektim. Molly oradaysa, Hardin de dahil olmak üzere bütün erkeklerin dikkatini çekecek şekilde giyinecekti. Ve

ondan ne kadar nefret etsem de kesinlikle *güzel* olduğunu biliyordum. Molly'nin pembe saçları gözlerimin önünden gitmiyordu. Siyah göz kalemimi kaptım ve üst gözkapağıma kalın bir çizgi çektim; çizgi neyse ki bir kez olsun düz oldu. Aynı şeyi alt gözkapağıma da yaptım ve yanaklarımı biraz daha pembeleştirdikten sonra saçlarımdaki tokaları çıkarıp çöpe attım.

Sonra hemen çöp sepetinden geri aldım. Tamam, belki henüz onları atmaya hazır değildim fakat bu gece kullanmayacaktım. Başımı eğdim ve sık kıvırcıklarımı parmaklarımla silkeledim. Aynadaki görüntüm beni şoke etti. Bu kız bir gece kulübüne aitmiş gibi görünüyordu; vahşi ve... hatta seksiydi. Bu kadar ağır makyajı en son Steph beni "düzelttiğinde" yapmıştım ve Hardin benimle alay etmişti. Bu kez daha da iyi görünüyordum.

"Saat sekiz buçuk, Tess!" diye uyardı Hardin salondan seslenerek.

Son kez aynaya baktım ve derin bir nefes alarak Hardin'e görünmeden giyinmek için yatak odasına koştum. *Ya kötü göründüğümü düşünürse?* Son defasında yeni ve geliştirilmiş görüntüme aldırmamıştı. Şüphelerime kulaklarımı kapayarak elbiseyi başımın üzerinden geçirdim, fermuarını çektim ve yeni ayakkabılarımı giydim.

Yoksa tayt mı giyseydim? Hayır. Sakinleşmeli ve aşırı düşünmekten vazgeçmeliydim.

"Tessa, bizim gerçekten..." Odaya girerken Hardin'in sesi yükseliyordu fakat aniden susuverdi.

"Sence ben..."

"Evet, vay be, evet," dedi neredeyse hırlayarak.

"Makyajım filan çok aşırı olmamış, değil mi?"

"Hayır, sadece... şey... çok güzel... yani... iyi," diye kekeledi.

Nutkunun tutulduğunu görünce gülmemeye çalıştım; böyle bir manzarayla karşılaşmayı beklemediği belliydi. "Gidelim... Hemen çıkmamız gerek yoksa asla çıkamayacağız," diye mırıldandı.

Hardin'in tepkisi özgüvenimi daha da artırmıştı. Öyle olmaması gerektiğini biliyordum ama olmuştu işte. Hardin üzerinde basit bir siyah tişört ve dar siyah kotuyla her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Çabucak ısındığım siyah Converse ayakkabıları "Hardin" olarak tanıdığım görüntüyü tamamlıyordu.

56. Bölüm

Tessa

Hardin'in eskiden kaldığı eve yaklaşırken The Fray bağışlayıcılıkla ilgili bir şarkı söylüyordu. Yolculuk sırasında sinirlerimiz gergindi ve ikimiz de sessiz kalmıştık. Çoğu kötü olan anılar zihnimden akıp geçiyordu fakat onları bastırmaya çalışıyordum. Hardin'le artık gerçek bir ilişkimiz vardı ve dolayısıyla artık farklı davranacaktı. *Değil mi?*

Kalabalığın arasından geçerek duman dolu salona girerken Hardin yanımdan ayrılmadı. Kırmızı bardaklar hemen ellerimize tutuşturuldu ama Hardin kendisininkini bir kenara attıktan sonra hemen benimkini aldı. Geri almak için uzandığımda kaşlarını çattı.

"Bu gece içmemizin doğru olacağını sanmıyorum," dedi.

"Bence bu gece içmemesi gereken *sensin*."

"Tamam, sadece bir tane," diye uyardı ve bardağımı geri verdi.

"Scott!" diye seslendi tanıdık bir ses. Nate mutfaktan yanımıza gelerek Hardin'in omzuna vurdu ve sonra dostça bir gülümsemeyle bana döndü. Ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutmuştum. Dövmeleri ve pirsingleri olmadan nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştım ama yapamadım. "Vay canına, Tessa, çok... farklı görünüyorsun," dedi.

Hardin gözlerini devirdi ve içkimi elimden kaparak yudumladı. Geri almak istiyordum fakat tartışma başlatmak istemiyordum. Bir içkiden zarar gelmezdi. Bardağımı daha rahat tutabilmek için cep telefonumu Hardin'in arka cebine kaydırdım.

"Bak... bak... bak... burada kim varmış," dedi bir kadın sesi ve aynı anda pembe saçlar iriyarı bir adamın arkasından göründü.

"Harika." Sürtük Molly bize doğru yürürken Hardin homurdandı.

"Uzun zaman oldu, Hardin," dedi Molly şeytani bir gülümsemeyle.

"Evet." Hardin bardaktan bir yudum daha aldı.

Molly'nin bakışları bana döndü. "Ah, Tessa! Seni görmedim," dedi her zamanki alaycılığıyla.

Ona aldırmadım. Nate bana bir içki daha verdi.

"Beni özledin mi?" diye sordu Molly, Hardin'e. Her zamankinden daha giyinikti ama bu, hâlâ yarı yarıya çıplak olduğu anlamına geliyordu. Siyah bluzunun önü –muhtemelen kasıtlı olarak– yırtılmıştı. Kırmızı şortu inanılmayacak kadar kısaydı ve kumaşın yan taraflarında uzanan yırtıklar beyaz tenini daha da çok gösteriyordu.

"Pek sayılmaz," dedi Hardin, ona bakmadan. Sırıtışımı gizlemek için bardağımı dudaklarıma götürdüm.

"Özlediğinden eminim," diye karşılık verdi Molly.

"Siktir git," diye homurdandı Hardin.

Molly bütün bunlar bir oyunmuş gibi gözlerini devirdi. "Tanrım, biri çok huysuz."

"Haydi, Tessa." Hardin elimi tutarak beni oradan uzaklaştırdı. Mutfağa doğru yürürken sinirden kuduran Molly'yi ve kahkahalarla gülen Nate'i arkamızda bıraktık.

"Tessa!" diye çığlık attı Steph kanepelerden birinden fırlayarak. "Lanet olsun, kızım! Çok seksi görünüyorsun! Vay canına!" Sonra ekledi: "Şunu giymeyi gerçekten isterdim!"

"Teşekkürler." Gülümsedim. Steph'i görmek biraz tuhaftı fakat asla Molly'yi görmek kadar kötü değildi. Steph'i gerçekten özlemiştim ve arkadaşlığımızı yeniden güçlendirme olasılığını tartabilmemiz için bu gecenin sorunsuz geçmesini umuyordum.

Bana sarıldı. "Geldiğine sevindim."

"Ben gidip Logan'la konuşacağım; sen buradan ayrılma," dedi Hardin ve yanımdan uzaklaştı.

Steph keyifle ona baktı. "Her zamanki gibi kaba." Gürültülü müziğin ve kalabalığın uğultusu arasında yüksek sesle kahkaha attı.

"Evet... Bazı şeyler asla değişmiyor." Gülümseyerek bardağımdaki tatlı içkinin kalanını içtim. Düşünmekten nefret ediyordum fakat vişne tadı bana Zed'le öpüşmemi hatırlatıyordu. Ağzı soğuk, dili tatlıydı. Şimdi sanki başka bir dünya ve başka bir Tessa'ymış gibi geliyordu.

Steph aklımdan geçenleri anlamış gibi omzuma dokundu. "İşte Zed şurada, onu hiç gördün mü... yani şeyden beri?" Zebra ojeli tırnağıyla siyah saçlı bir çocuğu işaret etti.

"Hayır... Aslında kimseyi görmedim. Hardin dışında."

"Zed bütün olanlardan sonra kendini pislik gibi hissetti. Ona neredeyse acıdım," dedi Steph.

"Lütfen konuyu değiştirebilir miyiz?" diye yalvardım, Zed'le göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırırken.

"Ah, evet, lanet olsun. Affedersin. Bir içki daha ister misin?" diye sordu.

Gerginliği hafifletmek için gülümsedim. "Evet, kesinlikle." Zed'in daha önce durduğu yere baktım ama gitmişti. Yanağımı kemirerek bardağına bakmakta olan Steph'e döndüm. Ne diyeceğimizi ikimiz de bilmiyorduk.

"Gidip Tristan'ı bulalım," diye önerdi.

"Hardin..." diye başladım ve orada beklememi istediğini söyleyecektim. Ancak böyle bir şey istememiş, emretmişti ki bu da sinir bozucuydu. Bardağımı başıma dikerek soğuk içkimin kalanını bitirdim. Vücudumda dolaşan alkolün etkisiyle yanaklarım alevlenmeye başlamıştı bile... Steph'in peşinden salona geçmeden önce bir bardak daha alırken sinirlerim biraz daha gevşekti.

Ev daha önce hiç görmediğim kadar kalabalıktı ve Hardin ortalıkta görünmüyordu. Salonun yarısı üzeri sıra sıra kırmızı bardaklarla dolu kocaman bir masayla kaplanmıştı. Sarhoş üniversite öğrencileri bardakların içine pinpon topları atıyor ve sonra da içindekileri yutuyordu. Sarhoş olduklarında her türlü oyunu oynama eğilimlerini asla anlayamamıştım fakat en azından bu seferkinde o kadar çok öpüşme yoktu. Tristan'ı daha önce burada gördüğümü hatırladığım kızıl saçlı bir çocuğun yanında kanepede otururken buldum. Onu son gördüğümde Jace'le birlikte ot içiyordu. Zed kanepenin kolçağına oturmuştu ve gruba bir şey söylüyordu; buna cevap olarak Tristan başını arkaya atarak kahkahalarla güldü. Tristan başını kaldırıp Steph'in yaklaştığını görünce gülümsedi. Nate'in oda arkadaşını ilk gördüğümden beri sevmiştim. Tatlı biriydi ve Steph'e gerçekten değer verdiği belliydi.

"Siz ikiniz nasılsınız bakalım?" diye sordum onlara yaklaşırken.

Steph bütün vücuduyla bana dönerek sırıttı. "Aslında harika. Sanırım onu gerçekten seviyorum!"

"Sanırım mı? Daha birbirinize söylemediniz mi?" Afallanıştım.

"Hayır... Tanrım, hayır. Daha üç aydır çıkıyoruz!"

"Ah..." Hardin ve ben daha çıkmaya başlamadan söylemiştik.

"Sen ve Hardin farklısınız," dedi hemen zihnimi okuduğu yönündeki şüphelerimi güçlendirerek. "Siz ikiniz nasılsınız?" diye sordu ve arkama baktı.

"İyiyiz, biz gayet iyiyiz." İlk kez iyi *olduğumuz* için bunu söyleyebilmek harikaydı.

"Siz gerçekten çok tuhaf bir çiftsiniz."

Güldüm. "Evet, öyleyiz."

"Yine de iyi bir şey. Hardin'in kendisi gibi bir kız bulduğunu hayal edebiliyor musun? Onunla asla tanışmak istemeyeceğimden eminim." Steph güldü.

"Ben de," dedim ve onun kahkahalarına katıldım.

Tristan sevgilisine el salladı ve Steph gidip onun kucağına oturdu. "İşte benim kızım." Steph'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bana döndü. "Sen nasılsın, Tessa?"

"Gayet iyiyim. Ya sen?" diye sordum. Politikacı gibi konuşuyordum. *Rahatla, Tessa.*

"İyiyim. Zilzurna sarhoşum ama iyiyim." Güldü.

"Hardin nerede? Onu görmedim," diye sordu kızıl saçlı çocuk bana dönerek.

"O... Şey, hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim omuz silkerek.

"Buralarda bir yerde olduğundan eminim. Senden uzaklaşacağını sanmam," dedi Steph beni rahatlatmaya çalışarak.

Aslında Hardin'i bir süredir görmemiş olmam önemli değildi çünkü alkol sinirlerimi gevşetiyordu fakat geri dönüp benimle zaman geçirmesini tercih ederdim. Bu insanların hepsi onun arkadaşlarıydı, benim değil. Hâlâ karar veremediğim Steph dışında. Ancak şimdilik en iyi tanıdığım kişi oydu ve burada tek başıma mahcup bir şekilde dikilmek istemiyordum.

Biri bana çarpınca hafifçe öne doğru sendeledim; neyse ki bardağım boştu, dolayısıyla bardak zaten lekeli olan halıya düştüğünde sadece birkaç damla saçıldı.

"Hay aksi, affedersin," diye geveledi sarhoş bir kız.

"Sorun değil, gerçekten," diye karşılık verdim. Siyah saçları o kadar parlaktı ki resmen yüzümü buruşturdum. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?* Sandığımdan daha sarhoş olmalıydım.

"Ayak altında ezilmeden gel de otur," dedi Steph ve kanepenin kolçağına tünerken güldüm.

"Jace'den haberin var mı?" diye sordu Tristan.

"Hayır, ona ne olmuş ki?" Jace'in adını duyunca midem ağzıma geldi.

"Tutuklandı; hapisten daha dün çıktı," diye açıkladı.

"Ne? Ciddi misin? Ne yaptı ki?" diye sordum.

"Birini öldürdü," diye cevap verdi kızıl saçlı.

"Ah, Tanrım!" dedim şaşkınlıkla. Herkes gülmeye başladı. Artık sarhoş olmaya başladığım için sesim çok daha yüksek çıkıyordu.

"Sadece seninle kafa buluyor; polis kenara çektirmiş ve o sırada üzerinde ot bulunmuş." Tristan güldü.

"Sersemin tekisin, Ed," dedi Steph ve çocuğun koluna vurdu fakat ona bu kadar çabuk inandığım için gülmekten kendimi alamadım.

"Yüzünü görmeliydin." Tristan yine güldü.

Yarım saat daha geçerken Hardin hâlâ ortalıkta yoktu. Yokluğu yavaş yavaş canımı sıkmaya başlıyordu ama içmeye devam ettikçe daha az umursuyordum. Bu kısmen Molly'nin hâlâ görüş alanımda olmasından ve kendisine gece için oynayacak bir sarışın bulduğunu görebilmemden kaynaklanıyordu. Çocuğun eli sürekli Molly'nin kalçalarına kayıyordu ve ikisi de o kadar sarhoştu ki gülünç görünüyorlardı. Yine de Molly'nin yanında Hardin'in yerine onun olması daha iyiydi.

"Kim katılır? Görünüşe bakılırsa Kyle yeterince içmiş," dedi gözlüklü bir çocuk, halının üzerinde cenin pozisyonunda yatarak sızmış olan arkadaşını işaret ederek.

Bardakların dizildiği masaya bakınca neyin ne olduğunu anlayıverdim.

"Ben oynarım!" diye bağırdı Tristan, Steph'i kucağından nazikçe iterek.

"Ben de!" diye katıldı Steph.

"Sen pek iyi olmadığını biliyorsun," diye takıldı Tristan.

"İyiyim. Hatta senden iyi olduğum için kıskanıyorsun. Ama şimdi senin takımındayım, dolayısıyla korkmana gerek yok." Steph şakacı bir tavırla kirpiklerini kırpıştırdı ve Tristan başını iki yana salladı.

"Tess, sen de oynamalısın!" diye bağırdı Steph müziğin arasında.

"Eee... hayır, ben böyle iyiyim." Ne oynadıkları konusunda hiçbir fikrim yoktu ama kesinlikle başaramayacağımdan emindim.

"Ah, haydi! Çok eğlenceli." Steph yalvarır gibi ellerini çenesinin altında birleştirdi.

"Oyun ne ki?"

"Bira-pon." Abartılı bir tavırla omuz silkerek kahkahalara boğuldu. "Daha önce hiç oynamadın, ha?" diye ekledi.

"Hayır, bira sevmem."

"Vişneli votka da kullanabiliriz. Galonlarca hazırlamışlar. Ben buzdolabından bir tane kapayım." Tristan'a döndü. "Bardakları dizin, çocuklar."

İtiraz etmek istiyordum ama aynı zamanda bu gece eğlenmeyi de istiyordum. Hiçbir şeyi umursamamak ve kendimi salıvermek istiyordum. Bira-pon o kadar kötü olmayabilirdi. Kanepede tek başıma oturup Hardin'in –hangi cehennemdeyse– geri dönüşünü beklemekten daha kötü olmayacağı kesindi.

Tristan bardakları bana bowling lobutlarını hatırlatacak şekilde üçgen biçiminde dizmeye başladı. "Oynayacak mısın?" diye sordu.

"Sanırım. Ama nasıl oynandığını bilmiyorum," dedim.

"Partneri kim olacak?" diye sordu Tristan.

Kimse sesini çıkarmayınca kendimi aptal gibi hissettim. Harika. *Kesinlikle biliyordum...*

"Zed?" dedi Tristan, düşüncelerimi bölerek.

"Şey... Bilmiyorum..." diye karşılık verdi Zed bana bakmadan. Buraya geldiğimden beri benden uzak duruyordu.

"Sadece bir tur, dostum."

Zed'in karamel rengi gözleri bana bir bakış attıktan sonra hemen Tristan'a döndü. "Tamam, peki, bir oyun." Gelip yanımda durdu ve Steph bardakları doldururken ikimiz de sessizce bekledik.

"Bütün gece bu bardaklar mı kullanıldı?" diye sordum, o bardaklardan çok sayıda ağzın içmiş olduğu gerçeğinden tiksindiğimi belli etmemeye çalışarak.

"Sorun değil." Steph güldü. "Alkol mikropları öldürür!"

Gözucumla Zed'in gülümsediğini fark ettim fakat ona baktığımda hemen başını çevirdi. Evet, bu uzun bir oyun olacaktı.

57. Bölüm

Tessa

"Sadece bardaklardan birinin içine at. Top hangi bardağa düşerse onu içmek zorundalar. Diğer takımın bütün bardaklarını deviren kazanır," diye açıkladı Tristan.

"Neyi kazanır?" diye sordum.

"Ah, hiç. Sadece çok fazla içmek zorunda kalmadığın için o kadar hızlı sarhoş olmuyorsun."

Kazananın daha az içtiği bir içki oyununun parti mantığına ters düştüğünü vurgulamak üzereydim ki Steph'in bağırdığını duydum. "Ben başlıyorum!" Küçük, beyaz topu şakacı bir tavırla Tristan'ın tişörtüne sürttükten sonra üzerine üfledi ve masaya fırlattı. Top öndeki bardağın kenarından sekerek arkadaki bardağın içine düştü.

"Önce sen içmek ister misin?" diye sordu Zed.

"Olur." Omuz silkerek bardağı aldım.

Tristan sıradaki topu attığında ıskaladı. Zed yere düşen topu alıp yanımızda duran su dolu bardağa batırıp çıkardı. Demek bunun içindi. Pek hijyenik sayılmazdı ama sonuçta bir üniversite partisindeydik... Ne bekliyordum ki?

"Evet, kötü oynayan benim," dedi Steph, Tristan'la dalga geçerek. Tristan sadece sevgilisine gülümsedi.

"Önce sen," dedi Zed.

Bira-şey, vişneli votka-pon oyunundaki ilk denemem iyi gitti ve peş peşe dört isabet kaydettim. Rakiplerime sırıtıp gülmekten çene kaslarım ağrımaya başlamıştı ve alkol yüzünden kanım alev alevdi. Dahası, aptal üniversite oyunları olsa bile başarılı olmayı seviyordum.

"Sen bunu daha önce oynadın! Oynadığını *biliyorum*!" dedi Steph suçlayıcı bir tavırla elini beline koyarak.

"Hayır, sadece becerikliyim," dedim gülerek.

"'Becerikli' mi?"

"Ölümcül pira-bon becerilerimi kıskanma," dedim ve herkes kahkahalara boğuldu.

"Ah, Tanrım! Lütfen yine 'beceri' deme!" dedi Steph ve karnımı tutarak kahkahalarımı bastırmaya çalıştım. Bu oyun sandığımdan çok daha eğlenceliydi. İçtiğim bol miktarda alkolün yardımı oluyordu ve hiçbir şey umurumda değildi. Genç ve umursamazdım.

"Sayı yaparsan biz kazanacağız," dedim Zed'e cesaret vererek. Ne kadar çok içerse yanımda o kadar rahat görünüyordu.

"Ah, yapacağım," diye böbürlendi gülümseyerek. Küçük top havada uçtu ve Steph ile Tristan'ın son bardağının tam içine düştü.

Aptal gibi çığlıklar atarak olduğum yerde zıpladım fakat umurumda bile değildi. Zed ellerini bir kez çırptı ve hiç düşünmeden heyecanla kollarımı boynuna doladım. Hafifçe arkaya doğru sendeledi ama birbirimizden ayrılmadan kolları belime dolandı. Zararsız bir kucaklamaydı; kazanmıştık ve heyecanlıydım. Hiçbir şey yoktu. Steph'in gözlerinin iri iri açıldığını görünce Hardin'in yakında olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım.

Hâlâ ortalıkta yoktu fakat ne olacaktı ki? Bu partide beni yalnız bırakıp giden oydu. Onu arayamıyor ya da mesaj atamıyordum çünkü telefonum onun cebindeydi.

"Ben rövanş istiyorum!" diye bağırdı Steph.

Şaşkın gözlerle Zed'e baktım. "Tekrar oynamak ister misin?"

Cevap vermeden önce etrafına bakındı. "Evet... Evet... Haydi bir daha oynayalım." Gülümsedi.

Zed ve ben ikinci kez kazanında Steph ile Tristan şakacı bir tavırla bizi hile yapmakla suçladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Zed dördümüz masadan uzaklaşırken.

İki bira-pon oyunu bana yetmişti; gerçekten sarhoş olmuştum. Tamam, bir hayli sarhoştum ama kendimi harika hissediyordum. Tristan sevgilisini alarak mutfağa daldı.

"Evet, iyiyim. Gerçekten. Çok güzel zaman geçiriyorum," dedim. Zed güldü. Gülümserken dilini dişlerinin arkasına dayayışı çok sevimliydi.

"Bu güzel! Ancak şimdi izin verirsen biraz hava alacağım," dedi.

Hava. Sigara dumanı veya ter kokusu dolu olmayan temiz hava çok iyi fikirdi. Üstelik bu evin içi fazla sıcaktı. "Ben de gelebilir miyim?" diye sordum.

"Şey... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye cevap verdi bakışlarını kaçırarak.

"Ah... Tamam." Utançtan yanaklarım kızardı.

Gitmek için döndüm ama nazikçe kolumu yakaladı. "Gelebilirsin. Sadece Hardin'le aranda herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum."

"Hardin burada değil ve ben de istediğim herkesle arkadaşlık edebilirim," dedim dilim dolanarak. Sesim komik çıkıyordu ve kendi kendime gülüp duruyordum.

"Sarhoş oldun, değil mi?" diye sordu ve benim için kapıyı açtı.

"Biraz... Küçük... Az." Yine güldüm.

Soğuk kış havası harika ve dirilticiydi. Zed'le bahçede yürüdük ve sonunda eskiden bu partilerde en sevdiğim yer olan kırık taş duvarın üzerine oturduk. Hava soğuk olduğu için dışarıda sadece birkaç kişi vardı. Biri birkaç metre ötede çalıların arasına kusuyordu.

"Güzel," diye homurdandım.

Zed güldü fakat bir şey söylemedi. Taşın soğukluğunu bacaklarımda hissediyordum ama gerekirse Hardin'in arabasında ceketim vardı. Gerçi onun da nerede olduğunu bilmiyordum ki. Arabasının hâlâ burada olduğunu görebiliyordum ama gideli... şey, iki bira-pon oyunundan biraz fazla zaman olmuştu.

Zed'e baktığımda gözlerini karanlığa dikmişti. Neden bu kadar tuhaf davranıyordu? Elini karnına götürdü; sanırım kaşınıyordu. Bluzunu hafifçe kaldırdığında beyaz bir bandaj gördüm.

"O ne?" diye sordum merakla.

"Dövme. Buraya gelmeden önce yaptırdım."

"Görebilir miyim?"

"Evet..." Ceketini çıkarıp yanına koyduktan sonra bantla sargıyı kaldırdı.

"Burası karanlık," dedi ve cep telefonunu çıkarıp ekranın ışığını fener olarak kullandı.

"Dişliler?" diye sordum.

Hiç düşünmeden işaretparmağımı mürekkebin üzerinde dolaştırdım. Yüzünü buruşturdu fakat geri çekilmedi. Dövme büyüktü ve karnının büyük bölümünü kaplıyordu. Teninin geri kalanı daha küçük, görünüşte rastgele dövmelerle kaplıydı. Yeni dövme bir sürü dişliden oluşuyordu; hareket ediyor gibi görünüyorlardı ama bunun sadece votkadan kaynaklandığından emindim.

Parmağım hâlâ ılık teninin üzerinde dolaşırken aniden ne yaptığımı fark ettim. "Ah, affedersin..." diye hafifçe çığlık atarak hemen elimi çektim.

"Sorun değil... ama evet, dişliler. Şuradaki derinin yırtıklığını görüyor musun?" Dövmesinin kenarlarını işaret edince başımla onayladım.

Omuz silkti. "Deri geri çekildiğinde altı mekanikmiş gibi görünüyor. Bir robotmuşum gibi filan."

"Kimin robotu?" Bunu ne diye sormuştum ki şimdi?

"Toplumun, sanırım."

"Ah..." diyebildim sadece. Beklediğimden çok daha karmaşık bir cevaptı. "Aslında çok güzel; anladım." Alkol yüzünden başım dönerken gülümsedim.

"İnsanların bütün kavramı anlayıp anlamayacağından emin değilim. Şimdiye kadar anlayan tek kişi sen oldun."

"Kaç tane daha dövme istiyorsun?" diye sordum.

"Bilmem. Kollarımda yer kalmadı ve şimdi karnım da doldu. Dolayısıyla sanırım yer kalmadığında bırakacağım." Güldü.

"Ben de dövme yaptırmalıyım," diye patladım.

"Sen mi?" Yüksek sesle güldü.

"Evet! Neden olmasın ki?" dedim şakacı bir kırgınlıkla. Dövme yaptırmak o anda gayet iyi bir fikir gibi gelmişti. Ne yaptıracağım konusunda bir fikrim yoktu fakat eğlenceli görünüyordu. Maceracı ve eğlenceli.

"Sence dayanamaz mıyım?" diye sordum.

"Hayır, sorun o değil. Sadece... Ne bileyim? Seni dövmeyle hayal edemiyorum işte. Ne yaptıracaksın ki?" Gülmemeye çalışıyordu.

"Bilmiyorum... Belki bir güneş? Gülen yüz?"

"Gülen yüz mü? İşte şimdi kesinlikle votka konuşuyor."

"Muhtemelen." Kıkırdadım. Sonra ciddileştim. "Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

Zed'in de kahkahaları kesildi. "Bunu nereden çıkardın?" diye sordu sakince.

"Çünkü Tristan seni bira-pon oynamaya zorlayana kadar benden uzak duruyordun."

Nefesini üfledi. "Ah... Senden uzak durmuyordum, Tessa. Sadece herhangi bir soruna yol açmak istemiyorum."

"Kimle? Hardin'le mi?" diye sordum ama cevabı tabii ki biliyordum.

"Evet. Senden uzak durmam gerektiğini açıkça belirtti ve onunla tekrar kavga etmek istemiyorum. Aramızda daha fazla sorun olmasını istemiyorum; seninle de. Sadece... Neyse, boş ver."

"Giderek iyileşiyor, yani, öfke kontrolü anlamında," dedim, mahcup bir tavırla. Bunun doğru olup olmadığından emin değildim fakat Trevor'ı şimdiye kadar öldürmemiş olmasının bir şeyleri gösterdiğini düşünüyordum.

Zed şüpheci gözlerle bana baktı. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Bence..."

"O nerede ki? Seni gözünün önünden ayırmasına şaşırdım."

"Hiçbir fikrim yok," dedim ve bir yardımı olacakmış gibi etrafıma bakındım.

Başıyla onaylayarak karnını kaşıdı. "Tuhaf."

"Evet, tuhaf." Votkanın her şeyi daha komik kılmasına sevinerek güldüm.

"Steph bu gece seni gördüğüne gerçekten çok sevindi," dedi, dudaklarının arasına bir sigara yerleştirirken. Başparmağının hızlı bir hareketiyle çakmağı yandı ve çok geçmeden burun deliklerime nikotin kokusu doldu.

"Görebiliyorum. Ben de onu özledim ama bütün olanlar için hâlâ kızgınım." Konu önceki kadar ağır gelmiyordu. Hardin yanımda olmasa bile harika zaman geçiriyordum. Steph'le şakalaşıp gülüşmüştüm

ve ilk kez bütün bunları geride bırakıp onunla arkadaşlığıma devam edebileceğimi hissediyordum.

"Buraya geldiğine göre çok cesursun," dedi Zed, gülümseyerek.

"Aptallık ve cesaret aynı şey değildir," dedim şakayla.

"Ciddiyim. Bütün olanlardan sonra... Bir yerlerde gizlenmeye çalışmadın. Ben muhtemelen gizlenirdim."

"Bir süre gizlendim fakat o beni buldu."

"Her zaman bulurum." Hardin'in sesi beni irkiltti ve taş duvardan düşmemek için Zed'in ceketine tutundum.

58. Bölüm

Hardin

Söylediğim doğruydu. Onu her zaman bulurdum. Genellikle onu beni öfkeden kudurtacak şeyler yaparken bulurdum; lanet olasıca Trevor veya Zed'le takılmak gibi.

Buraya çıktığımda Tessa ile Zed'i birlikte bir duvarın üzerinde otururken ve sevgilimin benden gizlenişini anlatırken bulacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu *saçmalıktı*. Ben donmuş çimenlerin üzerinde yürürken dengesini bulabilmek için Zed'e tutundu.

"Hardin," dedi Tessa beni karşısında bulduğu için şaşırarak.

"Evet, Hardin," dedim.

Zed ondan uzaklaşırken ben sakin kalmaya çalıştım. Burada Zed'le baş başa ne halt ediyordu ki? Üstelik ona içeride, mutfakta kalmasını söylemiştim. Steph'e Tessa'nın hangi cehennemde olduğunu sorduğumda söylediği tek şey "Zed" olmuştu. Lanet olasıca evin her yerini –çoğunlukla yatak odalarını– aradıktan sonra nihayet dışarı bakmaya karar vermiştim. Ve işte buradaydılar. Birlikte.

"Mutfakta kalman gerekiyordu," dedim sesimin sertliğini yumuşatmak için "bebeğim" kelimesini ekleyerek.

"Senin de hemen dönmen gerekiyordu... *Bebeğim.*"

İç çektim ve tekrar konuşmadan önce derin bir nefes aldım. Daha önce daima dürtülerimle hareket ederdim ve artık bunu yapmamaya çalışıyordum ama bu kız işimi kesinlikle kolaylaştırmıyordu. "İçeri girelim," diyerek elimi uzattım.

Onu Zed'den uzaklaştırmam gerekiyordu ve açıkçası Zed'den kendim de uzaklaşmalıydım. Onu daha önce bir kez öldüresiye döv-

müştüm ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu tekrar yapmaktan çekinmezdim.

"Ben dövme yaptıracağım, Hardin," dedi Tess ben duvardan inmesine yardım ederken.

"Ne?" *Sarhoş mu bu?*

"Evet... Zed'in yeni dövmesini görmelisin, Hardin. Çok güzel." Gülümsedi. "Ona göstersene, Zed."

Tessa onun dövmelerine ne diye bakıyordu ve ne kadar şey kaçırmıştım? Başka neler yapmışlardı? Zed ona başka ne gösteriyordu? Tessa'yı ilk gördüğünden beri tıpkı benim gibi o da sevgilimi arzulamıştı. Aramızdaki fark, benim onu düzmek istemem, Zed'in de gerçekten hoşlanmasıydı. Ama ben kazanmıştım; Tessa beni seçmişti.

"Ben..." diye başladı Zed, belirgin bir huzursuzlukla.

"Hayır, hayır. Haydi, göster bana, lütfen," dedim alaycı bir tavırla.

Zed sigarasının dumanını üfledi ve beni dehşete boğan bir şekilde bluzunu kaldırdı. Sargıyı kenara çektiğinde dövmenin kendisinin gerçekten güzel olduğunu gördüm fakat onu benim Tessama neden gösterme gereği duyduğunu anlayamadım.

Tessa sırıttı. "Güzel değil mi? Ben de istiyorum. Sanırım gülen bir yüze karar verdik!"

Ciddi değildi. Ona gülmemek için dudağımdaki küpeyi dişlerimin arasına aldım. Başını iki yana sallayarak omuz silken Zed'e baktım. Tessa'nın gülünç dövme fikrini duyunca öfkem biraz yatıştı. "Sen sarhoş musun?" diye sordum.

"Belki," dedi kıkırdayarak. *Harika.*

"Ne kadar içtin?" diye sordum. Ben iki bardak içmiştim fakat onun daha fazla içtiği belliydi.

"Bilmiyorum... Sen ne kadar içtin?" diye takıldı ve tişörtümün altını kaldırdı. Soğuk elleri sıcak tenime değince yüzümü buruşturdum ve yüzünü göğsüme bastırdı.

Bak, Zed, o benim. Senin değil, kimsenin değil, sadece benim.

Zed'e bakarak sordum: "Ne kadar içti?"

"Daha önce ne kadar içtiğini bilmiyorum fakat iki tur bira-pon oynadık... Vişneli votkayla."

"Bir dakika... Biz mi? İkiniz bira-pon mu oynadınız?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

"Hayır. Vişneli-votka-pon!" diye düzeltti Tessa gülerek. Başını göğsümden kaldırdı. "İkisinde de biz kazandık! Atışların çoğunu ben yaptım. Steph ve Tristan da iyiydiler ama onları yendik. İki kez!" Elini "çak" anlamında Zed'e uzattı ve Zed istemeye istemeye elini havaya doğru kaldırdı.

İşte Tessa; yaptığı her şeyde en iyi ve en akıllı olmaya alıştığı için bir bira-pon oyununu kazandı diye böbürlenen kız.

Kesinlikle bayılırdım. "Sek votka mı?" diye sordum Zed'e.

"Hayır, içinde azıcık votka vardı fakat çok içti."

"Sen de sarhoş olduğunu bile bile onu buraya, karanlığa mı çıkardın?" dedim, sesimi yükselterek.

Tessa yüzünü benimkine yaklaştırdığında burnuma nefesindeki vişneli votka kokusu geldi. "Hardin, lütfen sakinleş. Ona kendisiyle birlikte dışarı çıkıp çıkamayacağımı soran bendim. Önce senin nasıl tepki vereceğini bildiği için hayır dedi... İşte *böyle*." Kaşlarını çatarak ellerini çıplak karnımdan çekmeye çalıştı fakat ellerini tutarak yine nazikçe tenime bastırdım. Kollarımı beline dolayarak onu iyice kendime çektim.

Sakinleşmek mi? Bana gerçekten sakinleşmemi mi söylemişti?

"Beni yalnız bırakmasaydın bira-pon partneri olmayacağımızı da unutma," diye ekledi dili dolanarak.

Haklı olduğunu biliyordum fakat beni çileden çıkarıyordu. Başka kimse yokmuş gibi Zed'le nasıl oyun oynardı? Zed'in ona karşı hâlâ boş olmadığını biliyordum. Benim hissettiklerimle kıyaslanamazdı ama Zed'in ona bakışından hâlâ hoşlandığını görebiliyordum.

"Haklı mıyım yoksa haklı mıyım?" diye sordu Tessa.

"Tamam, Tessa," diye hırladım onu susturmak için.

"Ben içeri giriyorum," dedi Zed sigarasını yere fırlatıp uzaklaşırken.

Tessa onun arkasından baktıktan sonra bana döndü. "Çok huysuzsun; belki de kaçtığın yere dönsen iyi olur." Benden yine uzaklaşmaya çalıştı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdim yokluğumla ilgili yorumunu görmezden gelerek.

"O halde huysuzluk etmeyi bırak çünkü bu gece eğleniyorum." Bana baktı. Etraflarındaki siyah konturla gözleri her zamankinden daha parlak görünüyordu.

"Seni o orospu çocuğuyla baş başa bulduğum için mutlu olmamı bekleyemezsin herhalde."

"Burada başka biriyle oturmamı mı tercih ederdin?" Sarhoşken kesinlikle çok sevimsiz oluyordu.

"Hayır, ne demek istediğimi anlamıyorsun," diye tersledim.

"Anlayacak bir şey yok ki. Yanlış bir şey yapmadım, dolayısıyla hödüklük etmeyi kes yoksa bir daha seninle dışarı çıkmak istemem," diye tehdit etti.

"Tamam, huysuzluk etmeyeceğim." Gözlerimi devirdim.

"Gözlerini devirmek de yok," diye çıkıştı ve kollarımı belinden çektim.

"Tamam, gözlerimi devirmek de yok." Gülümsedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Bu gece amma patronluk taslıyorsun."

"Votka bana cesaret verdi koçum."

Ellerinin karnıma kaydığını fark ettim. "Demek sen de dövme istiyorsun, ha?" diye sordum, ellerini geri çekerek. Ancak girişimime itiraz ederek ellerini daha da aşağı kaydırdı.

"Evet, belki beş tane." Omuz silkti. "Bilmem."

"Dövme filan yaptırmıyorsun." Güldüm ama çok ciddiydim.

"Nedenmiş?" Parmakları külotumun lastiğiyle oynuyordu.

"En iyisi bunu yarın sen ayıldığında konuşalım." Alkolün etkisi geçtiğinde bu fikrin ona o kadar da çekici gelmeyeceğini biliyordum. "Haydi, içeri girelim."

Elini külotumun içine daldırarak ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Yanağımı öpeceğini sandım ama ağzını kulağıma yaklaştırdı. Organımı hafifçe sıktığında tıslադım.

"Bence burada kalmalıyız," diye fısıldadı. *Lanet olsun.*

"Votka sana gerçekten cesaret vermiş." Sesim çatlayarak beni ele verdi.

"Evet... Ayrıca beni azd..." diye başladı fazla yüksek sesle. Birkaç sarhoş kız yürüyerek yanımızdan geçerken hemen elimle ağzını kapadım.

"İçeri girelim. Burası çok soğuk ve seni çalıların arasında düzmemden hoşlanacaklarını sanmıyorum." Ben sırıtırken Tessa'nın gözbebekleri irileşti.

"Oysa *ben* çok hoşlanırım," dedi, elimi ağzından çektiğim anda.

"Tanrım, Tess, birkaç bardak içtin ve seks manyağı olup çıktın." Seattle'ı ve dolgun dudaklarından dökülen müstehcen kelimeleri hatırlayarak güldüm. Teklifini kabul edip onu çalıların arasına sürüklemeden sevgilimi içeri götürmeliydim.

Göz kırptı. "Sadece senin için."

Kahkahama engel olamadım. "Gidelim haydi." Elimi koluna koyarak onu bahçeden evin içine doğru sürükledim.

Bütün bu süre boyunca surat asarken bu kasıklarımı daha da karıncalandırdı; özellikle de altdudağını sarkıttığı zaman. Kolayca uzanıp onu dişlerimin arasına alabilirdim. Lanet olsun, ben de onun kadar kötüydüm ve sarhoş bile değildim. Belki biraz başım dönüyordu ama sarhoş değildim. Beni üst katta bulsaydı çok kızardı; aslında bir şey içmemiştim ama odadaydım ve dumanı özellikle yüzüme üflüyorlardı.

Onu kalabalığın arasından geçirerek alt kattaki en boş odaya götürdüm ki orası da mutfaktı. Tessa dirseklerini tezgâha dayayarak bana baktı. Nasıl evden çıktığımızda olduğu kadar güzel görünebiliyordu? Diğer bütün kızlar şimdiye kadar iyice dağılmıştı; ilk içkiden sonra makyajları akmaya, saçları dağılmaya ve baştan aşağı hırpani görünmeye başlıyorlardı. Tessa onlar gibi değildi. Onlarla kıyaslandığında Tessa bir tanrıça gibi kalıyordu. Kim olursa olsun.

"Bir içki daha istiyorum, Hardin," dedi fakat ben başımı iki yana sallayınca çocuk gibi bana dil çıkardı. "Lütfen? Çok eğleniyorum, keyfimi kaçırma."

"Tamam, bir tane daha ama on yaşındaymış gibi konuşmayı bırakmalısın," diye takıldım.

"Anlaşıldı, efendim. Çocuksu dilim için gerçekten özür dilerim. Bir daha bunu tekrarlamayacağıma..."

"Ya da moruğun teki gibi," dedim gülerek. "Yine de bana istediğin zaman efendim diyebilirsin."

"Has'tir oradan ulan. Soktuğumun moruğu gibi konuşmayı sokasıya bıraka..."

Ama küfür dolu cümlesini tamamlayamadı çünkü ikimiz de kahkahalarla gülmeye başladık.

"Bu gece kesinlikle delirdin," dedim.

Güldü. "Biliyorum, çok eğlenceli."

Eğlendiği için seviniyordum fakat benimle değil de, Zed'le eğlendiği için kızmaktan kendimi alamıyordum. Yine de çenemi kapalı tutacaktım çünkü gecesini mahvetmek istemiyordum.

Yerinde doğrularak içkisini yudumladı. "Haydi, gidip Steph'i bulalım."

"Artık aranız düzeldi mi?" diye sordum, peşinden giderken. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. İyi düşünmeliydim... sanırım?

"Öyle gibi. İşte şuradalar!" Kanepede yan yana oturan Tristan ve Steph'i işaret etti.

Salona girerken yerde oturan küçük bir grup erkek Tessa'ya baktı. Tessa onların şehvetli bakışlarının farkında değildi ama ben farkındaydım. Onlara uyaran bir bakış attığımda neredeyse hepsi hemen başlarını çevirdiler; Noah'ya biraz benzeyen bir sarışın dışında. Biz yanından geçerken bakmaya devam etti; yüzüne bir tekme indirmenin iyi bir fikir olup olmayacağını düşündüm. Ancak en azından şimdilik Tessa'nın elini tutmayı tercih ettim.

Başını aniden çevirdi ve iri iri açılmış gözlerle birleşmiş ellerimize baktı. Neden bu kadar şaşırmıştı ki? Yani, evet, el ele tutuşmak genellikle hoşuma giden bir şey değildi fakat bazen yapıyordum, değil mi?

"İşte buradasınız!" diye seslendi Steph, biz yaklaşırken.

Molly yerde tanıdığım bir çocuğun yanında oturuyordu. Çocuğun birinci sınıf öğrencisi olduğundan ve babasının Vancouver'da arazisi olduğundan emindim; yani çocuk tröst fonuyla okuyordu. İkisi birlikte son derece aptal gibi görünüyorlardı fakat Molly şimdilik beni rahat bıraktığı için sevinmiştim. Çok sinir bozucu biriydi ve Tessa ondan nefret ediyordu.

"Dışarıdaydık," dedim.

"Sıkıldım," dedi Nate birasını parmağıyla karıştırırken.

Kanepenin ucuna oturdum ve Tessa'yı kucağıma çektim. Gözler bize döndü ama umurumda bile değildi. Sıkıyorsa biri bu konuda yorum yapabilirdi. Saniyeler geçmeden hepsi başlarını çevirdiler ama Steph gülümsemeden önce biraz uzun süre bakmaya devam etti. Karşılık vermesem de, yüzlemeye de kalkışmadım ki bu da bir ilerleme sayılırdı, değil mi?

"Doğruluk mu Cesaret mi oynamalıyız," dedi biri ve sesin kimden geldiğini ancak bir saniye sonra anlayabildim.

Ne oluyor be? Hâlâ kucağımda oturan Tessa'ya baktım.

"Tabii, sanki oynamak istermişsin gibi," diye alay etti Molly.

"Neden böyle bir şey teklif ettin ki? Sen o oyunlardan nefret edersin," dedim kısık sesle.

Sırıttı. "Bilmem, bu gece eğlenceli olacağını düşündüm."

Tessa'nın Molly'ye baktığını fark ettim ve güzel zihninden geçenleri öğrenmek bile istemediğime karar verdim.

59. Bölüm

Hardin

Tessa'ya "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diye fısıldarken kucağımda döndü ve işaretparmağını dudaklarıma bastırarak beni susturdu.

Molly sinsice gülümsedi. "Sorun ne, Hardin? Biraz cesaretten korkuyor musun... yoksa seni asıl korkutan gerçek mi?"

Ne lanet olasıca bir sürtük! Tam karşılık vermek üzereyken Tessa'nın hırıltısı beni hazırlıksız yakaladı: "Korkması gereken sensin."

Molly bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Tamam... Tamam... İkiniz de sakin olun," dedi Nate.

Tessa'nın Molly'ye haddini bildirişini izlemekten zevk alsam da Molly'nin işi fazla ileri götürmesini istemiyordum. Tessa ondan çok daha kırılgan ve hassastı; Molly'yse onu incitmek için her türlü şeyi söyleyebilirdi.

"İlk kim başlıyor?" diye sordu Tristan.

Tessa'nın eli hemen kalktı. "Ben."

Ah, Tanrım, bu lanet olasıca bir felaket olacaktı.

"Belki de ilk ben başlasam daha iyi olur," diye araya girdi Steph.

Tessa iç çekti fakat sessizce oturmaya devam ederek bardağını dudaklarına götürdü. Vişneli içecek yüzünden dudakları kızarmıştı ve bir an için o dudakların arasına...

"Hardin, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Steph beni sapkın düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Ben oynamıyorum," dedim ve hayallerime geri döndüm.

"Nedenmiş?" diye sordu.

Büyü bozulunca ona bakarak homurdandım. "A, istemiyorum. B, bu aptalca oyunları haddinden fazla oynadım."

"Bu kesinlikle doğru işte," diye mırıldandı Molly.

"Demek istediği o değildi, kendine hâkim ol," diye uyardı Tristan beni savunarak.

Ben Molly'yle ne demeye yattım ki? Seksiydi ve iyi sakso çekiyordu fakat son derece sinir bozucu bir tipti. Onun bana dokunuşunu hatırlamak midemi bulandırıyordu. Bu düşüncelerden sıyrılmak için Steph'e elimle devam etmesini işaret ettim.

"Pekâlâ, Nate. Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Steph.

"Cesaret," diye cevap verdi Nate.

"Hımm..." Steph parlak kırmızı ruj sürmüş uzun boylu bir kızı işaret etti. "Şu mavi bluzlu sarışın kızı öpeceksin."

Nate kıza bakarak sızlandı. "Onun yerine arkadaşını öpsem olmaz mı?"

Hepimiz sarışının yanındaki kıza baktık; uzun kıvırcık saçlı ve koyu esmer tenliydi. Sarışından çok daha güzeldi, dolayısıyla Nate'in iyiliği için Steph'in izin vermesini diledim. Ancak Steph güldü ve otoriter bir sesle karşılık verdi: "Hayır, sarışın olacak."

"Çok kötüsün." Nate homurdandı ve sarışın kıza doğru yürürken herkes kahkahalarla güldü.

Nate dudaklarında kırmızı bir ruj lekesiyle geri dönerken Tessa'nın bu oyunlardan genellikle neden nefret ettiğini anladım. Birine böyle aptalca şeyler yapması için meydan okumak anlamsızdı. Daha önce hiç rahatsız olmuyordum fakat sonuçta sadece tek bir kişiyi öpmek istediğim de hiç olmamıştı. Bundan sonraysa Tessa'dan başkasını öpmek isteyeceğimi sanmıyordum.

Nate insanların küllük olarak kullandığı bir bira bardağından içmesi için Tristan'a meydan okuduğunda bende film koptu. Tessa'nın yumuşak saçlarından bir bukleyi parmaklarımın arasına alarak yuvarladım. Tristan böğürürken ve Steph çığlık atarken Tessa yüzünü ellerine gömdü.

Birkaç anlamsız meydan okumadan sonra sonunda sıra Tessa'ya geldi. "Cesaret," dedi cesurca Ed'e bakarak.

Ona uygunsuz bir şey yaptırmaya kalkarsa masanın üzerinden fırlayıp gırtlağına sarılmaktan çekinmeyeceğimi anlaması için Ed'e tehditkâr bir bakış attım. Genellikle sakin ve iyi huylu bir çocuk olduğu için fazla ileri gideceğini sanmıyordum fakat yine de uyarmak istedim. "Şat yapacaksın," dedi Ed.

"Ah, saçma," diye araya girdi Molly.

Tessa ona aldırmadan bardağını tek seferde bitirdi. Zaten çok sarhoştu; biraz daha içerse kusacaktı.

"Molly, doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu Tessa fazlasıyla kibirli bir sesle. Herkes gerildi. Steph soran gözlerle bana baktı.

Molly, Tessa'nın cüretkâr tavrına afalladığı belli bir halde sevgilimin gözlerine baktı. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye tekrarladı Tessa.

"Doğruluk," diye cevap verdi Molly.

"Acaba doğru mu..." diye başladı Tessa ve ona doğru eğildi, "senin bir orospu olduğun?"

Herkesten şaşkınlık nidaları ve kıkırtılar yükseldi. Kahkahalarımı boğmak için yüzümü Tessa'nın sırtına gömdüm. Tanrım, bu kız içtiğinde gerçekten deliriyordu.

"Anlayamadım?" diye karşılık verdi Molly, ağzı açık kalmış halde.

"Dediğimi duydun... Orospu olduğun doğru mu?"

"Hayır," dedi Molly gözlerini iyice kısarak.

Nate hâlâ gülüyor, Steph keyifli ama endişeli görünüyordu ve Tessa her an Molly'nin üzerine atılacakmış gibi bakıyordu.

"Buna gerçek denmesinin bir nedeni var," diye üsteledi Tess. Nazikçe bacağını sıkarak daha fazla üstelememesini fısıldadım. Molly'nin ona zarar vermesini istemiyordum çünkü o zaman ben Molly'ye zarar vermek zorunda kalırdım.

"Sıra bende," dedi Molly. "Tessa, doğruluk mu cesaret mi?" İşte başlıyorduk.

"Cesaret." Tessa sadistçe gülümsedi.

Molly şaşırmış gibi yaptı ama sonra pis pis sırıttı. "Zed'i öpeceksin."

Hemen dönüp Molly'nin korkunç yüzüne baktım. "Lanet olsun, hayır," dedim yüksek sesle. Onun dışında herkes biraz sinmişti.

"Nedenmiş?" diye sordu Molly sırıtarak. "Yapmadığı bir şey değil ki."

Oturduğum yerde doğruldum ve Tessa'yı kendime çektim. "Böyle bir şey olmayacak," diye hırladım küçük orospuya. Bu aptal oyun umurumda bile değildi; Tessa kimseyi öpmeyecekti.

Zed bakışlarını duvara odaklamıştı ve Molly ona baktığında oradan da herhangi bir destek alamadı. "Pekâlâ, o halde gerçek olsun," dedi. "Seni bir bahis uğruna düzdüğünü *itiraf ettikten* sonra Hardin'e geri döndüğün için salağın teki olduğun doğru mu?" diye sordu neşeli bir sesle.

Tessa kucağımda gerildi. "Hayır, doğru değil," dedi kısık sesle.

Molly ayağa kalktı. "Hayır, hayır, bu *Doğruluk mu* Cesaret mi, küçük kızların hayal oyunu değil. Bu doğru ve dolayısıyla sen de salağın tekisin. Onun ağzından çıkan her şeye inanırsın. Seni suçladığımı söyleyemem çünkü o ağzın yapabildiği bütün inanılmaz şeyleri biliyorum. Tanrım, o dil..."

Ben ne olduğunu anlayamadan Tessa kucağımdan fırlayarak Molly'nin üzerine atıldı. Vücutları birbirine çarptığında Tessa onu omuzlarından yakaladı ve ikisi birlikte Ed'in üzerine yuvarlandılar. Molly'nin şansına, başka bir çocuk onun düşüşünü karşıladı. Ancak ne yazık ki aynı anda Tessa ellerini Molly'nin omuzlarından çekerek saçlarını yakaladı.

"Seni lanet olasıca orospu!" diye bağırdı Tessa, Molly'nin parlak saçlarını sımsıkı tutarak. Molly'nin başını halıdan kaldırıp sertçe yere vurdu. Molly bir çığlık atarak Tessa'nın altında bacaklarını savurdu fakat Tessa avantajlı durumdaydı ve Molly durumun kontrolünü ele alabilecek gibi görünmüyordu. Molly'nin tırnakları Tessa'nın kollarını yırtıyordu ama Tessa onun bileklerini yakalayarak iki yanına sertçe vurduktan sonra bir elini kaldırarak Molly'nin suratına olanca gücüyle bir tokat indirdi.

Hay lanet! Kanepeden fırlayarak bir kolumu Tessa'nın beline dolayıp onu geri çektim. Tess'i biriyle kavgasından ayıracağım hayatta aklıma gelmezdi; hele de konuşmaktan başka bir şey yapmayan Molly'yle.

Tessa birkaç saniye kollarımda çırpındıktan sonra biraz sakinleşti ve onu salondan sürükleyerek çıkarabildim. Bir yere takılıp açılmaması için elbisesinin eteğini tutuyordum; ihtiyacımız olan en son şey, benim

de biriyle kavgaya tutuşmamdı. Mutfakta sadece birkaç kişi vardı ve salondaki kavgayla ilgili konuşmaya başlamışlardı bile.

"Onu geberteceğim, Hardin! Yemin ederim!" diye bağırdı kollarımdan sıyrılarak.

"Biliyorum... Bunu yapacağını biliyorum," dedim fakat nasıl vahşileşebildiğini açıkça görmüş olmama rağmen onu ciddiye alamazdım.

"Sırıtmayı kes be," diye hırladı nefes nefese bir halde. Fal taşı gibi açılmış gözleri ateşle parlıyordu ve yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

"Sırıtmıyorum. Sadece olanlara gerçekten şaşırdım." Altdudağımı ısırdım.

"Ondan nefret ediyorum! *Kim olduğunu sanıyor ki?*" diye bağırdı ve Molly'nin dikkatini çekmeye çalıştığı belli bir şekilde başıyla diğerlerini işaret etti.

"Pekâlâ, Ortiz... sana biraz su içirelim," dedim.

"Ortiz mi?" diye sordu.

"Bir UFC dövüş şampiyonu..."

"UFC?"

"Boş ver." Gülerek ona bir bardak su doldurdum. Molly'nin ortalıkta olmadığından emin olmak için salona bakındım.

"Vücudumdaki adrenalin coştu," dedi Tessa.

Kavganın en iyi tarafı, vücuda yayılan adrenalindi. Bağımlılık yapan bir şeydi. "Daha önce hiç kavga etmiş miydin?" diye sordum cevabını kesinlikle bilmeme rağmen.

"Hayır, elbette etmedim."

"Neden şimdi ettin peki? Molly'nin ilişkimizle ilgili ne düşündüğü kimin umurunda?"

"Sorun o değil. Beni kızdıran şey o değildi."

"Neydi peki?" diye sordum.

Boş su bardağını bana verdi ve tekrar doldurdum. "Şu şeyi söylediğinde... seninle onu..." diye itiraf ederken yüzü öfkeyle büzüldü.

"Ah!"

"Evet. Onu yumruklamalıydım," diye pufladı.

"Evet fakat bence onu yere devirip başını yere vurmak da yeterince etkiliydi, Ortiz."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve ardından güldü. "Bunu yaptığıma inanamıyorum." Yine güldü.

"Çok sarhoşsun." Ben de güldüm.

"*Öyleyim!*" dedi yüksek sesle. "Molly'nin başını yere çarpacak kadar," diye ekledi yine gülerek.

"Bence herkes gösteriden hoşlandı," dedim kolumu beline dolarken.

"Umarım olay çıkardığım için kimse bana kızmamıştır." İşte benim Tessa'm. Zilzurna sarhoşken bile hâlâ başkalarına karşı düşünceli olmaya çalışıyordu.

"Kimse kızmadı, bebeğim. Dahası bence sana teşekkür edecekler. Bu kardeşlik evi sakinleri böyle şeyler için yaşıyor," dedim.

"Tanrım, umarım haklısındır," dedi ve bir an için midesi bulanmış gibi yüzünü ekşitti.

"Merak etme sen. Gidip Steph'i bulalım mı?" diye sordum, konuyu değiştirmek için.

"Ya da başka bir şey yapabiliriz..." dedi parmaklarını kotumun beline geçirerek.

"Bir daha ben yanında yokken votka içmeyeceksin," dedim şakacı ama ciddi bir tavırla.

"Tabii... Haydi, yukarı çıkalım." Bana yaslanıp çeneme bir öpücük kondurdu.

"Patronluk taslamayı seviyorsun, değil mi?" Gülümsedim.

"Sürekli patronluk taslayan tek kişi sen değilsin." Gülerek tişörtümün yakasını tuttu ve beni kendine çekti. "En azından senin için bir şey yapayım," diye mırıldandı kulakmememi hafifçe ısırarak.

"Daha az önce kavga ettin –hem de ilk kavganı– ve düşündüğün şey bu mu?"

Başıyla onayladı. Sonra kısık, yavaş bir sesle konuşurken pantolonum daha da dar geldi. "Bunu istediğini biliyorsun, Hardin."

"Pekâlâ... Lanet olsun... Tamam." Teslim oldum.

"Eh, kolaydı."

Tessa'nın bileğini yakalayarak onu üst kata doğru sürükledim.

"Eski odam alan biri olmuş mu?" diye sordu ikinci kata ulaştığımızda.

"Evet ama bir sürü boş oda var," dedim ve odalardan birinin kapısını açtım. İki küçük yatağın üzerine siyah battaniyeler örtülmüştü ve gardıropta ayakkabılar vardı. Buranın kimin odası olduğunu bilmiyordum ama şimdi bizimdi.

Kapıyı kilitleyerek Tessa'ya doğru birkaç adım attım. "Fermuarımı indir," diye emretti.

"Bakıyorum hiç zaman kayb..."

"Kapa çeneni ve fermuarımı indir," diye tersledi.

Keyifle başımı iki yana salladım. Tessa arkasını dönüp saçlarını kaldırdı. Sırtındaki fermuarı indirirken dudaklarımı ensesine değdirdim. Yumuşak teninde tüylerinin diken diken olduğunu gördüm ve işaretparmağımı omurgasından aşağı kaydırdım. Hafifçe ürpererek bana döndü ve elbisesinin kollarını indirdi. Elbise ayaklarının dibine düştü ve çok sevdiğim pembe dantelli iç çamaşırları ortaya çıktı. Yüzündeki gülümsemeden bunu bildiğini anlayabiliyordum.

"Ayakkabılarını çıkarma," diye yalvardım.

Gülümseyerek kabul etti ve ayakkabılarına baktı. "Önce senin için bir şey yapmak istiyorum." Hızlı bir hareketle kotumu çekiştirdi ama indiremeyince kaşlarını çattı. Parmakları hemen pantolonumun düğmelerini çözdü ve bu kez indirmeyi başardı. Yatağa doğru gerilemek istedim ama beni durdurdu.

"Hayır, ıy! O şeyin üzerinde kimin ne yaptığını Tanrı bilir." Yüzünü ekşitti. "Yerde," diye emretti.

"Yerin yataktan çok daha kirli olduğuna bahse girerim," dedim. "Dur, tişörtümü sereyim." Tişörtümü çıkarıp yere serdim ve üzerine oturdum. Tessa bacaklarını iki yana açarak kucağıma yerleşti. Dudakları hemen boynuma yapıştı ve kalçalarını yuvarlayarak kasıklarını kasıklarıma bastırdı.

Lanet olsun. "Tess..." diye inledim. "Bunu yapmaya devam edersen sen daha başlamadan ben bitireceğim."

Dudaklarını boynumdan çekti. "Ne yapmamı istersin, Hardin? Beni düzmek mi istersin yoksa sana sak..."

Onu öperek susturdum. Ön sevişmeyle zaman harcamayacaktım. Onu hemen istiyordum; hemen ihtiyacım vardı. Saniyeler geçmeden külotu yerdeydi ve prezervatif almak için elimi kotumun cebine sok-

muştum. Ona doğum kontrolünü hatırlatmam gerekiyordu; Tessa'yla sevişirken prezervatif kullanmaya tahammül edemiyordum. Onu hissetmek istiyordum; her şeyiyle.

"Hardin... Acele et," diye yalvararak yere uzandı ve dirseklerine dayanarak uzun saçlarını arkaya savurdu.

Üzerine uzanarak dizlerimle bacaklarını daha da ayırdım ve içine girmek için hazırlandım. Dirseklerinin üzerinde dengesini kaybederek yere düştü ve kollarıma tutundu.

"Hayır... Ben yapmak istiyorum," dedi beni yere itip üzerime çıkarken. Kucağıma otururken inlediğinde bu hayatımda duyduğum en güzel sesti. Kalçaları yavaşça daireler çizmeye, kalkıp inmeye ve bana işkence etmeye başladı. Elini ağzına bastırırken gözleri başının arkasına döndü. Tırnaklarını karnıma sürttüğünde neredeyse boşalıyordum. Kolumu beline dolayarak onu altıma aldım. Kontrolün onda olması bu kadar yeterdi; başa çıkamayacaktım.

"Ne..." diye başladı.

"Patron benim; kontrol bende. Bunu sakın unutma, bebeğim," diye homurdandım ve kasıklarımı kasıklarına sertçe çarparak onun bana işkence edişinden çok daha hızlı bir şekilde girip çıkmaya başladım.

Heyecanla başıyla onayladı ve yine elini ağzına bastırdı.

"Eve... döndüğümüzde... seni... tekrar düzeceğim... ve ağzını kapamayacaksın..." diye tehdit ettim, bacaklarını omuzlarıma kaldırırken. "Herkes seni duyabilecek. Sana yaptıklarımı, sadece benim sana yapabileceklerimi bilecekler."

Yine inledi ve baldırına bir öpücük kondururken kaskatı kesildiğini fark ettim. Ben de yakındım... Çok yakındım. Yüzümü boynuna gömerek prezervatife boşaldım. Nefeslerimiz normale dönene kadar başımı göğsünden kaldırmadım.

"Bu..." diye inledi nefes nefese.

"Molly'ye saldırmaktan daha mı iyiydi?" diye sordum, gülerek.

"Bilmem... En azından yakın mesafeyle ikinci," diye takıldı ve giyinmek için kalktı.

60. Bölüm

Tessa

Hardin fermuarımı çekmeme yardım etti ve o kotunun düğmelerini iliklerken ben de parmaklarımla saçlarımı havalandırdım. "Saat kaç?" diye sordum, Hardin ayakkabılarını giyerken.

"Gece yarısına iki dakika var," diye cevap verdi küçük masanın üzerindeki saate bakarak.

"Ah... Eh, hemen aşağı inmemiz gerek," dedim. Hâlâ fazlasıyla başım dönüyordu fakat Hardin'in sayesinde artık gevşeyip sakinleşmiştim. Sarhoş olayım ya da olmayayım, Molly'yle olanlara inanamıyordum.

"Gidelim." Elimi tuttu ve daha merdivene yeni ulaşmıştık ki herkes saymaya başladı.

"On... dokuz... sekiz..."

Hardin gözlerini devirdi.

"Yedi... altı..."

"Bu çok aptalca," diye sızlandı Hardin.

"Beş... dört... üç..." diye katıldım ben de. "Sen de say," dedim.

Gülümsememeye çalıştı ama yapamadı ve yüzünde parlak bir sırıtış belirdi. "İki... bir..." Parmağımı yanağına bastırdım.

"*Mutlu Yıllar!*" diye bağırdık hep birlikte.

"Yaşasın Yeni Yıl," dedi Hardin donuk bir sesle. Dudaklarını dudaklarıma bastırırken güldüm. Burada herkesin önünde beni öpmeyeceğinden endişeleniyordum fakat öpüyordu işte. Ellerim beline kayarken beni durdurdu. Geri çekildiğinde zümrüt yeşili gözleri parlıyordu ve çok güzeldi.

"Yorulmadın mı?" diye takıldı. Başımı iki yana salladım.

"Kendine paye çıkarma. Seni tahrik etmiyordum." Gülümsedim. "Tuvalete gitmem gerek."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Hemen dönerim," dedim ve ona bir öpücük verdikten sonra banyoya doğru yürüdüm. Onun da gelmesine izin vermeliydim; sarhoşken bu çok daha zordu. Bu gece Molly'yle yaşadığımız olaya rağmen çok eğlenceliydi. Hardin sakinliğiyle –hatta Zed'le bile– beni şaşırtmıştı ve bütün gece neşesini korumuştu. Ellerimi yıkadıktan sonra onu bulmak için koridora döndüm.

"Hardin!" diye seslendi bir kız.

Dönüp baktığımda tanıdık bir yüz gördüm: Daha önce bana çarpan siyah saçlı kız. Şimdi Hardin'e doğru yürüyordu. Meraklı bir kız olduğumdan birkaç adım geride kaldım.

"Telefonun bende, Logan'ın odasında bırakmışsın." Gülümseyerek çantasından Hardin'in telefonunu çıkardı.

Ne? Bir şey olmadığından emindim. Logan'ın odasındaydılar ki bu da büyük olasılıkla yalnız olmadıkları anlamına geliyordu. Hardin'e güveniyordum.

"Teşekkürler." Hardin telefonunu aldı ve kız uzaklaşmaya başladı. Tanrı'ya şükür.

"Hey!" diye seslendi Hardin. "Bana bir iyilik yapıp Logan'ın odasında birlikte olduğumuzu kimseye söylemezsen sevinirim."

"Bizde ayıplar gün ışığına çıkmaz." Sırıtarak uzaklaştı.

Koridor aniden etrafımda dönmeye başladı. Göğsümü bir sızı kapladı ve hemen merdivene yöneldim. Hardin beni fark edince yüzündeki bütün kanın çekildiğini gördüm. Yakalandığını anlamıştı.

61. Bölüm

Hardin

Altın sarısını birkaç adım öteden fark ettim. Jamie'nin arkasına baktığımda Tessa'yı gözlerini iri iri açmış halde ve altdudağı titrerken gördüm. Far ışığına tutulmuş ceylandan çabucak öfkeli kız arkadaşa geçiş yaptı ve merdiveni *hızlı* adımlarla indi.

Ne? "Tessa! Bekle!" diye bağırdım arkasından. Bu kadar sarhoş olmasına rağmen basamakları *uçar gibi* iniyordu. Neden sürekli benden kaçması gerekiyordu ki?

"Tess!" diye tekrar bağırdım, insanları iterek kendime yol açarken.

Sonunda antrede sadece bir metre kadar arkasındayken, beni neredeyse dizlerimin üzerine çökerten bir şey yaptı. Daha önce onu süzen sarışın serseri Tessa yanından geçerken bir ıslık çaldı. Tessa olduğu yerde aniden dururken ben de donup kaldım. Tessa sırıtarak çocuğun bluzunu yakaladı.

Ne yapıyor bu böyle? Yoksa...

Tessa bana bir bakış attıktan sonra dudaklarını çocuğunkilere yapıştırarak düşüncelerimi cevapladı. Bunu görmemek için gözlerimi hızla kırpıştırdım. Bu olamazdı. Bana ne kadar kızgın olursa olsun bunu yapmazdı; Tessa yapmazdı.

Onun ani yakınlığından afallayan çocuk çabucak kendini toparladı ve kollarını Tessa'nın beline sardı. Tessa'nın ağzı açıldı ve bir elini çocuğun saçlarına daldırarak çekiştirdi. Şu anda olanların gerçekliğine inanamıyordum.

"*Hardin! Yapma!*" diye çığlık attı.

Neyi yapmayayım? Gözlerimi tekrar kırpıştırdığımda çocuğun üzerindeydim ve dudağı patlamıştı. Ona vurmuş muydum?

"Lütfen, Hardin!" diye tekrar çığlık attı Tessa.

Kalabalık etrafımıza toplanmadan çocuğun üzerinden hemen kalktım. "Ne oluyor be?" diye homurdandı çocuk.

Lanet olasıca başına bir tekme patlatmak istiyordum fakat kendimi dizginlemeye çalışıyordum. Oysa Tessa gidip bunu yapmalı, o kadar çok çabaladığım şeyi mahvetmeliydi. Peşimden gelip gelmediğine bakma zahmetine girmeden kapıya yöneldim.

"Ona neden vurdun?" diye seslendi arkamdan, ben arabama ulaşırken.

"Neden *dersin*, Tessa? Acaba gözlerimin önünde onunla koklaştığın için olabilir mi?" diye bağırdım. Bu adrenalin salgısının ve parmak boğumlarımdaki tanıdık acının nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Sadece bir kez vurmuştum... En azından öyle olduğunu sanıyordum... Dolayısıyla o kadar kötü olamazdı. Ama daha fazlasını istiyordum.

Tessa ağlamaya başladı. "Sana ne? Sen o kızı öpmüşsün! Muhtemelen öpmekten fazlasını yaptın! Nasıl cüret edersin?"

"Hayır! Sakın ağlamaya *kalkma*, Tessa. Az önce gözlerimin önünde biriyle öpüşen sendin!" Yumruğumu arabamın motor kapağına indirdim.

"Sen daha kötüsünü yaptın! O kıza Logan'ın odasında baş başa olduğunuzu kimseye söylememesini tembih ederken duydum seni!"

"Sen neden söz ettiğini bile bilmiyorsun; ben kimseyi öpmedim!"

"Evet, öptün! Bizde ayıplar gün ışığına çıkmaz dediğini duydum!" diye bağırdı kollarını bir aptal gibi sallayarak. *Lanet olsun, bu kız gerçekten sinir bozucuydu.*

"O sadece bir mecazdı, Tessa. Ne konuda konuştuğumuzu kimseye söylemeyeceğine söz veriyordu; ot içtiğimizi de!" diye bağırdım.

Ağzı açık kaldı. "Sen ot mu içiyordun?"

"Hayır, ben içmiyordum ama kime ne? Sen az önce beni aldattın!" Saçlarımı çekiştirdim.

"Neden beni bırakıp onunla gittin de sonra kimseye bir şey söylememesini tembih ettin? Bu bana hiç mant..."

"O Dan'in kardeşi! Kimseye bir şey söylememesini istiyordum çünkü yalnız kaldığımızda ona yaptıklarım için özür dilemeye çalışıyordum. Yarın önüne gelene saldırmaktan vazgeçtiğinde sana söyleyecektim! Hepimiz odadaydık; o, Logan, Nate. Onlar otlarını içip gittikten

sonra senin için onunla işleri yoluna koymak istediğim için biraz kalmasını rica ettim." Bütün öfkemin gözlerimden alev alev yayıldığından emindim. "*Ben* seni asla aldatmam; bunu bilmen gerekirdi!"

Ve o anda Tessa'nın bütün öfkesi dindi. Nutku tutulmuştu. Kesinlikle. Tam anlamıyla. O çok yanılmıştı ve ben de çok *kızgındım*.

"Şey..." diye başladı.

"Şey *ne*? Yanlış yapan sensin, ben değilim. Bana bir açıklama yapma fırsatı bile vermedin. Bunun yerine bir çocuk gibi davrandın. Aklına eseni yapan küçük bir çocuk gibi!" diye bağırdım kaputu tekrar yumruklayarak. Tessa gürültüden yerinde sıçradı ama umurumda bile değildi.

İçeri dönmeli, o sarışın piçi bulmalı ve başladığım şeyi bitirmeliydim. Arabamı yumruklamak beni aynı şekilde tatmin etmiyordu.

"Ben çocuk değilim! Onunla bir şey yaptığını sandım!" diye bağırarak karşılık verdi, gözyaşlarının arasında.

"Eh, yapmadım işte! Benimle kalmanı sağlamak için yaptığım onca şeyden sonra, bir partide karşıma çıkan rastgele bir piliçle... ya da herhangi biriyle seni aldatacağımı mı sandın?"

"Ne düşüneceğimi bilemedim." Yine ellerini havaya savurdu. Parmaklarımla saçlarımı sıvazlayarak sakinleşmeye çalıştım.

"Eh, o zaman hata senin. Seni sevdiğimi anlamanı sağlamak için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum artık." Biriyle öpüşmüştü; gözlerimin önünde başka bir erkeği öpmüştü. Bu beni terk ettiğinde olduğundan daha acı vericiydi; en azından o zaman kendimi suçlayabilmiştim.

Sıcak nefesi soğuk havada sigara dumanı gibi yayıldı. "Eh, belki benden sırlar gizlemene bu kadar alışmış olmasam, yanlış anlamaya bu kadar hazır olmazdım!" diye bağırdı.

Ona baktım. "İnanılmazsın. Şu anda açıkçası sana bakamıyorum bile." Onun başka biriyle öpüşmesi gözlerimin önünden gitmiyordu.

"Onu öptüğüm için özür dilerim." İç çekti. "Bu kadar büyütülecek bir şey değil."

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Lütfen bana dalga geçtiğini söyle çünkü başka biriyle öpüşen ben olsaydım, sen muhtemelen bir daha

benimle konuşmazdın! Ama konu Prenses Tessa olunca şartların farklı olduğunu unutmuşum! Sen yapınca sorun yok!" diye alay ettim.

Kesinlikle hak etmediği bir öfkeyle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Prenses Tessa mı? Ciddi misin, Hardin?"

"Evet, ciddiyim! Gözlerimin önünde beni aldattın! Seni buraya benim için ne kadar değerli olduğunu göstermek için getirmiştim. Bizimle ilgili kimin ne düşündüğünü umursadığımı göstermek istemiştim. Geceyi mümkün olabilecek en iyi şekilde geçirmeni istemiştim; oysa sen gidip bu boku yedin!"

"Hardin... ben..."

"Hayır! Yetti artık." Anahtarlarımı çıkardım. "Büyütülecek bir şey yokmuş gibi davranıyorsun! Oysa benim için çok büyük bir olay. Başka bir erkeğin dudaklarının seninkilere yapıştığını görmek... Bunun beni ne kadar tiksindirdiğini sana anlatamam bile!"

"Dedim ki..."

Kendimi kaybettim. Vahşi ve ürkütücü göründüğümün farkındaydım ama elimde değildi. "Lanet olasıca hayatında bir kez olsun sözümü kesmekten vazgeç!" diye bağırdım. "Biliyor musun? Hiç sorun değil. İçeri dön ve seni eve götürmesini yeni erkek arkadaşından iste." Dönüp arabamın kapısını açtım. "Zaten Noah'ya çok benziyor ve muhtemelen onu özlemişsindir."

"Ne? Bunun Noah'yla ne ilgisi var? Ayrıca belli bir tipim olmadığı da açık," diye hırladı beni işaret ederek. "Ama belki de olmalı."

"Siktir git be!" diye hırladım ve arabaya binip kontağı çevirerek onu soğukta bıraktım. Dur tabelasına geldiğimde elimde olmadan direksiyona tekrar tekrar vurdum.

Beni bir saat içinde aramazsa eve başka biriyle gittiğini anlayacaktım.

62. Bölüm

Tessa

On dakika sonra hâlâ kaldırımda duruyordum. Bacaklarım ve kollarım uyumuş, bütün vücudum soğuktan titremeye başlamıştı. Hardin her an geri dönebilirdi; beni burada tek başıma bırakması mümkün değildi. Hele de sarhoşken.

Onu arayacaktım fakat cep telefonumun onda kaldığını hatırladım. *Lanet olsun.*

Aklımdan ne geçiyordu ki? Hiçbir şey geçmiyordu, sorun da buydu. Her şey çok iyi gidiyordu ve ona bir açıklama yapma fırsatı bile vermemiştim. Bunun yerine gidip bir başkasıyla öpüşmüştüm. Bu düşünceyle midem bulanınca kaldırıma kusacağımı sandım.

Neden hâlâ geri dönmedi?

İçeri girmem gerekiyordu. Burası çok soğuktu ve bir içki daha istiyordum. Sarhoşluğum geçmeye başlamıştı ve henüz gerçekle yüzleşmeye hazır değildim. İçeri girdiğimde doğruca mutfağa gidip kendime bir içki doldurdum. İşte bu yüzden içmemeliydim; sarhoş olduğumda sağduyumu kaybediyordum. Hardin'le ilgili hemen en kötüsünü düşünmüştüm ve inanılmaz bir hata yapmıştım.

"Tessa?" diye arkamdan seslendiğini duydum Zed'in.

"Selam." Homurdanarak başımı serin tezgâhtan kaldırdım ve ona döndüm.

"Şey... Ne yapıyorsun?" Hafifçe güldü. "İyi misin?"

"Evet... İyiyim," diye yalan söyledim.

"Hardin nerede?"

"Gitti."

"Gitti mi? Seni almadan mı?"

"Evet." İçkimi yudumladım.

"Neden?"

"Çünkü ben aptalın tekiyim," diye cevap verdim dürüstçe.

"Bundan şüpheliyim." Zed gülümsedi.

"Hayır, gerçekten, bu kez öyleyim."

"Konuşmak ister misin?"

"Hayır, istemiyorum." İç çektim.

"Peki... Şey, seni rahat bırakayım," dedi ve uzaklaşmaya başladı ama sonra tekrar bana döndü. "Bu kadar karmaşık olmak zorunda değil, biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum ve peşinden gidip mutfaktaki bir portatif masaya oturdum.

"Aşk, ilişkiler, hepsi. Bu kadar zor olması gerekmiyor."

"Gerekmiyor, değil mi? Her zaman böyle değil mi peki?" Noah dışında başka deneyimim yoktu. Onunla hiç böyle kavga etmezdik fakat onu sevdiğimden emin değildim. En azından Hardin'i sevdiğim gibi sevmiyordum. İçkimi lavaboya dökerek su koymak için bir bardak aldım.

"Sanmam. Sizin gibi kavga eden başka bir çift görmedim."

"Çünkü biz çok farklıyız, hepsi bu."

"Evet, sanırım öylesiniz." Zed gülümsedi.

Saate tekrar baktığımda Hardin beni bırakıp gittiğinden beri bir saat olmuştu. Belki de geri dönmeyecekti. "Sevgilin başka biriyle öpüşse onu bağışlar mıydın?" diye sordum, Zed'e.

"Sanırım bu detaylara bağlı."

"Ya senin önünde yapsaydı?"

"Ah, hayır. Bu bağışlanamaz bir şey," dedi yüzünde tiksinti ifadesiyle.

"Ah."

"Zed anlayışlı bir tavırla bana doğru eğildi. "Bunu mu yaptı?"

"Hayır." Gözlerimi iri iri açarak ona baktım. "*Ben* yaptım."

"*Sen* mi yaptın?" Zed gerçekten şaşırmıştı.

"Evet... Sana aptalın teki olduğumu söylemiştim."

"Evet, bunu söylemekten nefret ediyorum ama öylesin."

"Evet," dedim başımla onaylayarak.

"Eve nasıl gideceksin?" diye sordu.

"Şey, beni almak için geri döneceğini düşünüp duruyordum fakat bunu yapmayacağı anlaşıldı." Dudağımı ısırdım.

"İstersen ben seni götürebilirim," dedi. Ancak kararsızlıkla etrafıma bakınınca ekledi: "Ya da Steph ve Tristan muhtemelen üst kattadırlar... biliyorsun."

Hemen ona baktım. "Aslında, beni şimdi götürebilir misin?" Başımı daha ciddi derde sokmak istemiyordum fakat neyse ki artık ayılmaya başlamıştım ve sadece Hardin'le konuşabilmek için bir an önce eve gitmek istiyordum.

"Evet, haydi, gidelim," dedi Zed ve suyumun geri kalanını kafama diktikten sonra onun peşinden arabasına doğru yürüdüm.

Eve on dakika kadar kaldığında Hardin'in beni eve Zed'in getirdiğini öğrendiğinde verebileceği tepkiyi düşünerek paniğe kapılmaya başladım. Kendimi ayılmak için zorlayıp duruyordum ama öyle olmuyordu. Bir saat önce olduğumdan daha az sarhoştum fakat sonuçta hâlâ sarhoştum.

"Onu aramak için telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum, Zed'e.

Bir elini direksiyondan çekerek cebinden telefonunu çıkardı. "Al... Hay lanet, şarjı bitmiş," dedi en üstteki tuşa basıp boş şarj ikonunu görünce.

"Yine de teşekkürler." Omuz silktim. Hardin'i Zed'in telefonundan aramak zaten muhtemelen en iyi fikir olamazdı. Hardin'in önünde rastgele bir erkeği öpmem kadar kötü olamazdı ama yine de kötüydü.

"Ya evde değilse?" dedim.

Zed soran gözlerle bana baktı. "Anahtarın var, değil mi?"

"Kendiminkini almamıştım... İhtiyacım olacağını düşünmedim ki."

"Ah... Şey... Evde olacağından eminim," dedi Zed fakat gergin görünüyordu.

Hardin beni Zed'in evinde bulursa muhtemelen onu öldürürdü. Eve geldiğimizde Zed arabayı park etti ve Hardin'in arabasını görmek için otoparka bakındım. Tanrı'ya şükür, her zamanki yerinde duruyordu. Burada olmasa ne yapabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Zed beni yukarı çıkarmak konusunda ısrar etti. Sonunun iyi olmayacağını gayet iyi tahmin etsem de, bu sarhoş halimde eve tek başıma çıkabileceğimden emin değildim.

Beni o partide tek başıma bıraktığı için Hardin'e çok kızgındım. Ancak böylesine aptalca davrandığım için kendime daha çok kızgındım. Hiç olmaması gerekirken böylesine tatlı ve korkusuzca davrandığı için Zed'e de kızgındım. Hazır başlamışken, bu kadar soğuk olduğu için Washington'a da lanet olsun.

Asansöre ulaştığımızda başım da kalbimle aynı tempoda zonklıyordu. Hardin'e söyleyeceklerimi planlamam gerekiyordu. Bana çok kızgın olduğunu biliyordum ve seksi kullanmadan özür dilemenin iyi bir yolunu bulmalıydım. Herhangi bir şey için özür dilemeye alışkın değildim çünkü işleri batıran her seferinde o olmuştu. Konunun bu tarafında olmak hiç hoş bir şey değildi. Korkunçtu.

Koridordan devam ederken bir kalas üzerinde denize doğru yürüdüğümüzü düşünmekten kendimi alamadım. Suya düşenin Zed mi olacağını yoksa ben mi olacağımı bilmiyordum.

Kapıyı vurdum. Açılmasını beklerken Zed birkaç adım arkamda duruyordu. Bu berbat bir fikirdi; partide kalmalıydım. Kapıyı daha güçlü bir şekilde tekrar vurdum. Ya açmazsa?

"Açmazsa sana gelebilir miyim?" diye sordum, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

Zed'in evinde kalıp Hardin'i daha da kızdırmak istemiyordum fakat gerçekten başka bir seçenek düşünemiyordum.

Ya beni bağışlamazsa? Onsuz yapamazdım. Zed'in eli sırtıma dokundu ve beni teselli etmek için yukarı aşağı ovaladı. Ağlayamazdım; kapıyı açtığında sakin olmak zorundaydım... Tabii kapıyı açarsa.

"Elbette gelebilirsin," dedi Zed sonunda.

"Hardin! Lütfen aç," diye sessizce yalvararak alnımı kapıya dayadım. Sabahın ikisinde bağırıp çağırarak olay çıkarmak istemiyordum; komşularımız muhtemelen zaten bizim bağrışmalarımızdan bıkmış olmalıydı.

"Sanırım açmayacak." İç çekerek duvara yaslandım. Sonra tam gitmek için dönmek üzereyken nihayet kapının tıkırtısı duyuldu.

"Eh... Bak kim gelmiş," dedi Hardin kapıda durup bizi süzerken. Ses tonundaki bir şey tüylerimi ürpertti. Ona döndüğümde gözleri kan çanağıydı ve yanakları kızarmıştı. "Zed! Dostum! Seni görmek ne güzel," dedi dilini yuvarlayarak. Sarhoştu.

Düşüncelerim aniden netleşti. "Hardin... Sen içki mi içiyordun?"

Ayakta sallanarak bana öfkeli gözlerle baktı. "Sana ne? Senin *yeni* bir erkek arkadaşın var işte."

"Hardin..." Ona ne diyebileceğimi bilmiyordum. Zilzurna sarhoş olduğu belliydi. Onu en son bu kadar sarhoş gördüğümde, Landon beni Ken'in evine çağırmıştı. Babasının alkolle ilgili geçmişini ve Trish'in Hardin'in tekrar içmeye başlamasından nasıl korktuğunu düşününce moralim bozuldu.

"Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim, sanırım artık gitsen iyi olur," dedim Zed'e kibarca dönerek. Hardin'in bu halde onun yakınında olmaması gerekiyordu.

"Haaaaaayır!" Hardin nefesini üfledi. "İçeri gir! Birlikte içelim!" Zed'in kolunu yakalayarak onu evin içine çekti.

Peşlerinden girerek itiraz ettim. "Hayır, bu hiç iyi bir fikir değil. Sen sarhoşsun."

"Sorun değil," dedi Zed bana geri çekilmemi işaret ederek. Kendini öldürtmek filan istiyordu herhalde.

Hardin sehpaya doğru sendeledi, üzerinde duran koyu renk içki dolu şişeyi aldı ve bir kadehe doldurdu. "Evet, Tessa. Sen siktir git." Benimle böyle konuştuğu için ona bağırmak istiyordum fakat sesim çıkmıyordu. "Al bakalım; ben de bir tane daha alayım. Bir tane de sana, Tess," diye mırıldandı Hardin ve mutfağa girdi.

Zed koltuğa yerleşirken ben de kanepeye tünedim. "Seni burada onunla yalnız bırakmam. Şu haline bir baksana," diye fısıldadı. "Hiç içmediğini sanıyordum?"

"İçmiyor... Hele böyle asla. Hepsi benim hatam." Başımı ellerimin arasına aldım. Yaptığım şey yüzünden Hardin'in sarhoş olmasından hiç hoşlanmamıştım. Her şeyden dolayı özür dileyebilmek için onunla sakince konuşabilmek istiyordum.

"Hayır, değil," dedi Zed.

"Bu da... sana," dedi Hardin yüksek sesle, odaya dalıp bana yarısı içki dolu bir kadeh verirken.

"Daha fazla içmek istemiyorum. Bu gece yeterince içtim zaten." Kadehi elinden alarak sehpanın üzerine bıraktım.

"Keyfin bilir, ben daha içeceğim." Bana kötücül bir tavırla sırıttı; o taptığım gülümsemesinden çok farklıydı. Açıkçası biraz korkmuştum. Hardin'in beni fiziksel olarak asla incitmeyeceğini biliyordum ama bu yönünden hiç hoşlanmamıştım. Burada böyle zilzurna sarhoş olup böylesine sakin davranmasındansa, bana bağırıp çağırmasını veya duvarları yumruklamasını tercih ederdim. Sakindi, fazla sakindi.

Zed kadehini kaldırarak "şerefe" dedi ve içkisini dudaklarına götürdü.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi, değil mi? Hatırlarsın, senin sevgilimi düzmek istemenden önceydi," dedi Hardin ve Zed içkisini bardağa geri tükürdü.

"Öyle değil. Sen onu orada bıraktın ve ben de sadece eve getirdim," dedi Zed tehditkâr bir sesle.

Hardin kendi içkisini havaya doğru salladı. "Sadece bu geceden söz etmiyorum, biliyorsun. Yine de onu eve getirmeye heveslenmenden de çok rahatsız oldum. O yetişkin bir kız, kendini koruyabilir."

"Kendini korumak *zorunda* olmamalıydı," diye karşılık verdi Zed.

Hardin kadehini aniden sehpaya çarpınca yerimde sıçradım. "Bu seni ilgilendirmez! Ama ilgilendirmesini isterdin, değil mi?"

Kendimi bir silahlı çatışmanın ortasında kalmış gibi hissediyordum ve hareket etmek istiyordum ama vücudum izin vermiyordu. Bay Darcy'm aniden Tom Buchanan'a dönüşürken dehşet içinde izliyordum...

"Hayır," diye karşılık verdi Zed.

Hardin yanıma oturdu fakat camlaşmış gözlerini Zed'den ayırmadı. Şişeye baktım; en azından çeyreği içilmişti. Hardin'in son bir buçuk saatte hepsini tek başına içtiğini düşünmek istemiyordum.

"Evet, öyle. Ben aptal değilim. Onu istiyorsun; Molly bana her şeyi sen daha anlatmadan anlatmıştı."

"Kes artık, Hardin," diye hırladı Zed, Hardin'i daha da kızdırarak. "Öncelikle sorunun zaten Molly'yle konuşmuş olmak."

"Ah, Tessa çok güzel, Tessa çok tatlı! Tessa, Hardin için fazla iyi! Tessa benimle birlikte olmalı!" diye alay etti Hardin.

Ne?

Zed bana bakmaktan çekiniyordu. "Kapa çeneni, Hardin."

"Duydun mu, bebeğim? Zed gerçekten sana sahip olabileceğini düşünmüştü." Hardin güldü.

"Kes artık, Hardin," dedim ve kanepeden kalktım.

Zed aşağılanmış gibi görünüyordu. Ondan beni eve getirmesini istememeliydim. Benimle ilgili bu sözleri gerçekten söylemiş miydi? Bana karşı tavırlarının bahisle ilgili utancından kaynaklandığını sanıyordum ama artık emin değildim.

"Ona bir bak, şu anda da aynı şeyi düşündüğüne bahse girerim... Değil mi?" diye alay etti Hardin. Zed öfkeli gözlerle Hardin'e baktı ve içkisini sehpanın üzerine bıraktı. "Ona asla sahip olamayacaksın, evlat, bu yüzden vazgeç. Ona benden başka kimse sahip olamaz, onu düzecek tek kişi benim. Ona sahip olmanın ne kadar güzel bir şey olduğunu bilecek tek kişi..."

"Kes artık!" diye bağırdım. "Neyin var senin be?"

"Hiç, sadece ona nasıl olduğunu anlatıyorum," diye cevap verdi Hardin.

"Zalimce davranıyorsun," dedim. "Ve *bana* saygısızlık ediyorsun!" Zed'e döndüm. "Bence gerçekten artık gitmelisin." Zed önce Hardin'e, sonra tekrar bana baktı. "Ben iyiyim," dedim.

Neler olacağını bilmiyordum fakat kalırsa olacaklar kadar kötü olmayacağını biliyordum. "Lütfen," diye yalvardım.

Zed sonunda başıyla onayladı. "Tamam, gidiyorum. Kendini toplaması gerek. Aslında ikinizin de."

"Onu duydun, defol git. Ama çok üzülme, sonuçta beni de istemiyor." Hardin kendine bir kadeh daha koydu. "O tertemiz, pırıl pırıl çocukları seviyor."

İçim daha da sızladı ve uzun bir gece olacağını anladım. Korkmam gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama korkmuyordum. Eh, biraz... Yine de bir yere gitmiyordum.

"Dışarı," diye tekrarladı Hardin işaret ederek. Zed kapıya yöneldi

Zed gittikten sonra Hardin kapıyı kilitleyerek bana döndü. "Seni buraya getirdiği için onu pataklamamam senin için büyük şans. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. Onunla tartışmak hiç de iyi bir fikir gibi görünmüyordu.

"Sen neden geldin ki?"

"Evim burası."

"Uzun süreli değil." Kadehine yine içki koydu.

"Ne?" Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. "Beni kovacak mısın?"

Kadehi dolunca bana bir bakış attı. "Hayır, sonunda kendin gideceksin zaten."

"Hayır, gitmeyeceğim."

"Belki de yeni sevgilinin evinde sana yer vardır. İkiniz gayet hoş görünüyordunuz." Benimle böyle nefret dolu konuşması beni ilişkimizin başlangıcına geri götürmüştü ve hiç hoşlanmamıştım.

"Hardin, lütfen böyle şeyler söylemekten vazgeç. Onu tanımıyorum bile. Ve yaptığım şey için inanamayacağın kadar üzgünüm."

"Ben istediğimi söylerim, tıpkı senin canının her istediğini yaptığın gibi."

"Bir hata yaptım ve özür *dilerim* fakat bu sana bana böylesine zalimce davranıp içki içme hakkını vermez. Çok sarhoştum ve o kızla aranda gerçekten bir şey geçtiğini sandım. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Çok üzgünüm, seni asla bilerek incitmem." Bütün bunları kelimeler birbiri ardına dudaklarımdan dökülerek ve olabildiğince vurgulayarak söyledim ama dinlemiyordu bile.

"Sen hâlâ konuşuyor musun?" diye tersledi.

İç çekerek yanağımı kemirdim. *Ağlama. Sakın ağlama.* "Ben yatağa gidiyorum, seninle ayıldığında konuşuruz."

Bir şey söylemedi, hatta bana bakmadı bile, dolayısıyla ben de ayakkabılarımı çıkarıp yatak odamıza girdim. Kapıyı kapar kapamaz cam şangırtısını duydum. Salona koştuğumda duvar ıslaktı ve her yer cam kırığı doluydu. İki kadehi daha kapıp peş peşe duvara fırlatırken çaresizce izledim. Şişeden son bir yudum aldı ve bütün gücüyle onu da duvara savurdu.

63. Bölüm

Tessa

Sehpanın üzerinden lambayı kaparak kablosunu duvardan kopardı ve yere çarptı. Sonra bir vazoyu alıp onu da tuğlaya savurdu. Neden ilk dürtüsü gördüğü her şeyi kırıp dökmek oluyordu?

"Dur!" diye çığlık attım. "Hardin, bütün eşyalarımızı kırıp dökeceksin, lütfen dur!"

"Hepsi senin suçun, Tessa! Bu boka sen yol açtın!" diye bağırarak başka bir vazoyu kaptı. Salona koştum ve kırmasına fırsat vermeden vazoyu elinden kaptım.

"Biliyorum! Lütfen konuş benimle," diye yalvardım. Gözyaşlarımı daha fazla bastıramıyordum. "Lütfen, Hardin."

"Her şeyi batırdın, Tessa, hem de çok kötü!" Duvara yumruğunu indirdi.

Bunun olacağını biliyordum ve açıkçası, bu kadar gecikmesine şaşırmıştım. Vurmak için beton duvarı seçtiği için memnundum; tuğla eline kesinlikle çok daha fazla hasar verirdi.

"Rahat bırak beni, lanet olasıca! Git başımdan!" İleri geri yürüdükten sonra iki avucunu birden duvara vurdu.

"Seni seviyorum," diye patladım. Onu sakinleştirmem gerekiyordu fakat çok sarhoş ve ürkütücüydü.

"Eh, öyleymiş gibi davranmıyorsun! Gözlerimin önünde soktuğumun herifini öptün be! Sonra da Zed'i lanet olasıca evime getirdin!"

Zed'in adını duyunca yüreğim sızladı. Hardin onu aşağılamıştı. "Biliyorum... Özür *dilerim*." Onu ikiyüzlülükle suçlamamak için kendimi zor tutuyordum. Evet, yaptığım şeyin yanlış, hatta çok yanlış

olduğunu biliyordum fakat beni tekrar tekrar incittiği halde ben onu daima bağışlamıştım.

"Seni başka biriyle birlikte görmenin beni nasıl delirttiğini, biliyorsun ve gidip bu boku yiyorsun!" Boynundaki damarlar mosmor kesilmişti ve bir canavara benzemeye başlıyordu.

"Özür dilerim dedim, Hardin." Elimden geldiğince yumuşak ve yavaş konuşmaya çalışıyordum. "Daha ne diyebilirim? Düzgün düşünemiyordum."

Saçlarını çekiştirdi. "Özür dilemen o görüntüyü gözlerimin önünden silmiyor! Görebildiğim tek şey o!"

Ona doğru yürüyüp tam önünde durdum. Leş gibi viski kokuyordu. "O zaman bana bak. Bak bana!" Ellerimi yüzünün iki yanına koyarak kendime bakmaya zorladım.

"Onu öptün, başka birini öptün!" Sesi saniyeler önce olduğundan çok daha kısıktı.

"Bunu yaptığımı biliyorum ve çok özür dilerim, Hardin. Düşünmeden hareket ettim. Ne kadar mantıksız davranabildiğimi biliyorsun."

"Bu bir mazeret değil."

"Biliyorum, bebeğim, biliyorum." Bu kelimelerin onu yumuşatmasını umuyordum.

"Canım yanıyor," dedi ama kan çanağı gözlerindeki sertlik kaybolmuştu. "Bir kız arkadaşım olmaması gerektiğini biliyordum, asla bir ilişki istemedim ama insanlar birlikte olduğunda böyle oluyor işte... ya da evlendiğinde. İşte böyle şeyler için yalnız kalmalıydım. Bunları yaşamak istemiyorum." Geri çekilerek benden uzaklaştı.

İçim sızlıyordu çünkü yalnız, üzgün, kırgın bir çocuk gibi konuşuyordu. Hardin'i çocukluğunda babasının alkol bağımlılığı yüzünden annesiyle kavga ederken hayal etmekten kendimi alamadım. "Hardin, lütfen bağışla beni. Bir daha olmayacak, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağım."

"Ne fark eder, Tessa? Birimiz yapacağız. İnsanlar birbirlerini sevdiklerinde bunu yapar. Birbirlerini incitirler, ayrılırlar ya da boşanırlar. Bizim için, senin için bunun olmasını istemiyorum."

Ona yaklaştım. "Bu bize olmayacak. Biz farklıyız."

Hafifçe başını iki yana salladı. "Herkese olur; ailelerimize bak."

"Bizim ailelerimiz sadece yanlış insanlarla evlenmişti, hepsi o. Karen'a ve babana bir bak." Şimdi çok daha sakin olduğu için memnundum.

"Onlar da boşanacak."

"Hayır, Hardin. Boşanacaklarını hiç sanmıyorum."

"Ben sanıyorum. Evlilik böylesine boktan bir şey: 'Hey, senden hoşlandım, haydi birlikte yaşayalım ve umursamayacak olsak bile birbirimizi asla terk etmeyeceğimize dair kâğıtlar imzalayalım.' İnsan bunu neden isteyerek yapar ki? Neden sonsuza dek tek kişiye bağlı olasın?"

Az önce söylediklerini zihinsel olarak hazmetmeye hazır değildim. Benimle bir gelecek göremiyor muydu? Bunları sadece sarhoş olduğu için söylüyordu. *Değil mi?*

"Gitmemi gerçekten istiyor musun? İstediğin bu mu? İlişkimizi bitirmek mi?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. Cevap vermedi. "Hardin?"

"Hayır... lanet olsun... hayır, Tessa. Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki... Ama sen... Yaptığın şey çok yanlıştı. Bütün korkularımı bir araya topladın ve tek bir hareketle yüzüme fırlattın." Gözleri sulanmaya başlamıştı ve göğsümde gerçekten bir ağrı hissediyordum.

"Biliyorum. Seni incittiğim için kendimi çok çirkin hissediyorum."

Etrafına bakındı ve burada birlikte inşa ettiğimiz her şeyin bana kendini kanıtlama çabası olduğunu anladım. "Sen Noah gibi biriyle birlikte olmalısın," dedi.

"Ben senden başkasıyla birlikte olmak istemiyorum." Gözlerimi sildim.

"Yapacağından korkuyorum."

"Neyi yapacağımdan korkuyorsun? Noah için seni terk edeceğimden mi?"

"Onun için değil ama ona benzeyen başka biri için."

"Yapmayacağım. Hardin, seni seviyorum. Başkasını değil, seni seviyorum. Seni her şeyinle seviyorum, lütfen kendinden şüphe etmekten vazgeç." Böyle hissetmesi canımı acıtıyordu.

"Benimle sırf anneni kızdırmak için çıkmaya başlamadığını dürüstçe söyleyebilir misin?"

"Ne?" dedim fakat bir cevap beklerken beni izliyordu. "Elbette söylerim. Annemin bizimle hiçbir ilgisi yok. Sana âşık oldum çünkü... şey çünkü başka seçeneğim yoktu. Elimde değildi. Annemin ne düşündüğünü bildiğim için senden uzak durmaya çalıştım fakat yapamadım. İsteyeyim ya da istemeyeyim, seni daima sevdim."

"Tabii."

"Bunu anlaman için ne yapabilirim?" Onun için katlandığım onca şeyden sonra kendisiyle sadece anneme karşı gelmek için birlikte olduğumu nasıl düşünebilirdi?

"Başka erkekleri öpmeyebilirsin mesela?"

"Özgüveninin zayıf olduğunu biliyorum ama seni sevdiğimi anlamak zorundasın. İlk günden itibaren senin için savaştım ben; annemle, Noah'yla, herkesle."

Ancak söylediğim bir şey onu ters etkiledi. "'Özgüvenim zayıf' mı? Özgüvenim zayıf filan değil. Yine de öylece oturup aptal yerine konmayı kabul edecek değilim."

Aniden öfkesi geri dönünce ben de kızmaya başladım. "Seni 'aptal yerine koyduğumdan' mı endişeleniyorsun?" Yaptığım şeyin yanlış olduğunu biliyordum fakat o bana çok daha kötülerini yapmıştı. Bana gerçekten aptalmışım gibi davranmıştı... ve ben onu bağışlamıştım.

"Sakın başlama," diye hırladı.

"Çok uzun bir yol aştık, çok daha kötülerini atlattık, Hardin. Tek bir hatanın bizi ayırmasına izin verme." Bağışlanmak için yalvaranın ben olacağım hiç aklıma gelmezdi.

"*Sen* yaptın, ben değil."

"Böyle soğuk davranmayı kes. Sen de bana bir sürü şey yaptın!" diye çıkıştım.

Yüzünde yine öfke ifadesi belirdi ve omzunun üzerinden bağırarak benden uzaklaştı. "Biliyor musun? Ben bir sürü şey yaptım ama sen gözlerimin önünde gidip başkasıyla öpüştün!"

"Ah, Molly'yi kucağına oturtup benim gözlerimin önünde öptüğün gece gibi mi?"

Aniden bana döndü. "*O zaman birlikte değildik!*"

"Senin için öyle olmayabilir ama ben olduğumuzu sanıyordum."

"Hiçbir şey fark etmez, Tessa."

"Yani bunu unutmayacağını söylüyorsun, öyle mi?"

"Ne dediğimi bilmiyorum fakat sinirimi bozuyorsun."

"Bence gidip yatmalısın," dedim. Son birkaç dakikada anlayış belirtileri görmüş olmama rağmen şu anda kafasını zalimliğe taktığı belliydi.

"Bence bana ne yapacağımı söylememelisin."

"Öfkeli ve kırgın olduğunu biliyorum ama benimle bu şekilde konuşamazsın. Doğru değil ve hoşgörü göstermeyeceğim. Sarhoş ol ya da olma."

"Kırgın filan değilim." Alev saçan gözlerle bana baktı. Hardin ve vazgeçilmez gururu!

"Kırgın olduğunu söyledin ya."

"Hayır, söylemedim, söylediklerimi bana tekrarlama."

"Tamam, tamam." Sonunda vazgeçerek ellerimi havaya savurdum. Bitkindim ve Hardin denen el bombasının pimini çekmek istemiyordum. Anahtar askısına doğru yürüyerek anahtarlığını aldı ve botlarını giymeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?" Hemen ona koştum.

"Gidiyorum, sana ne yapıyormuşum gibi göründü?"

"Gitmiyorsun. Çok sarhoşsun. Hem de çok." Anahtarlarına uzandım fakat hemen cebine attı.

"Umurumda bile değil, daha fazla içeceğim."

"Hayır! İçmeyeceksin. Yeterince içtin; üstelik şişeyi kırdın." Cebine uzanmaya çalıştım ama sayısız kez yaptığı gibi bileğimi yakaladı.

Bu kez farklıydı çünkü çok kızgındı ve bir an için endişelendim. "Bırak," diye meydan okudum.

"Beni durdurmaya kalkışmazsan bırakırım." Vazgeçmedi. Ben de etkilenmemiş gibi yapmaya çalıştım.

"Hardin... Canımı yakıyorsun."

Gözlerime bakarak bileğimi hemen bıraktı. Bir elini kaldırınca elimde olmadan sinerek geri çekildim fakat sadece saçlarını sıvazlamak niyetinde olduğunu sonradan anladım.

Gözleri korkuyla açıldı. "Sana vuracağımı mı sandın?" dive fısıldadı. Biraz daha geri çekildim.

"Ben... Bilmiyorum. *Çok* kızgınsın ve beni korkutuyorsun." Beni incitmeyeceğini bilsem de, bu onu gerçekliğe geri getirmenin en kolay yoluydu.

"Seni incitmeyeceğimi bilmen gerekirdi. Ne kadar sarhoş olursam olayım, sana asla el kaldırmam." Bana öfkeyle baktı.

"Babasından bu kadar nefret eden biri için onun gibi davranmaktan hiç çekinmemen garip," diye karşılık verdim.

"Siktir git! Ben onun gibi değilim!" diye bağırdı.

"Evet, öylesin! Sarhoşsun, beni partide yalnız bıraktın ve salondaki süs eşyalarımızın yarısının kırıp döktün; en sevdiğim lamba da dahil! Onun gibi davranıyorsun. Eski Ken gibi!"

"Evet, eh, sen de annen gibi davranıyorsun. Seni küçük şımarık kibirli..." diye hırladı ve ağzım açık kaldı.

"*Kimsin* sen?" diye sordum başımı iki yana sallayarak. Daha fazlasını duymak istemediğim için dönüp yürüdüm. Ayrıca Hardin bu kadar sarhoşken tartışmaya devam edersek sonunun iyi olmayacağını da biliyordum. Saygısızlığını bambaşka bir seviyeye taşımıştı.

"Tessa... Ben..." diye başladı.

"Sakın." Dönüp ona bakarak tısladıktan sonra yatak odasına doğru devam ettim. Kaba yorumlarına katlanacak değildim. Bana bağırmasını kaldırabilirdim –çünkü eh, ben de ona bağırıyordum– fakat birimiz daha da kötü bir şey söylemeden önce uzaklaşmalıydık.

"Öyle demek istemedim," dedi peşimden gelerek.

Yatak odasının kapısını arkamdan kapayıp kilitledim. Sırtımı kapıya dayayarak yere kaydım ve dizlerimi göğsüme çektim. Belki de bu işi daha fazla sürdüremezdik. O fazla öfkeli, ben fazla mantıksızdım. Onu çok fazla zorlamıştım ve o da aynı şeyi bana yapıyordu.

Hayır, bu doğru değildi. Birbirimizi zorladığımız için birbirimize iyi geliyorduk. Bütün kavgalarımıza ve gerginliklerimize rağmen aramızda tutku vardı. O kadar ki beni neredeyse boğuyor, dibe çekiyordu. Tek ışığım oydu; başımı sürekli derde sokan o olsa bile beni kurtarabilecek tek kişi de oydu.

Hardin kapıyı hafifçe tıklattı. "Tess, kapıyı aç."

"Lütfen gidip yat," dedim ağlayarak.

"Lanet olsun, Tessa! Kapıyı hemen aç. Özür dilerim, *tamam* mı?" diye bağırdı ve kapıyı yumruklamaya başladı.

Kapıyı kırıp içeri dalmaması için dua ederek zorlukla yerden kalktım ve şifonyere yürüyüp en alt çekmecemi açtım. Kâğıdın beyazını gördüğümde içim rahatladı ve gardıroba girip kendimi kapadım. Hardin'in bana yazdığı mektubu okurken, kapıya inen yumrukların sesini bir süre sonra duymaz oldum. İçimdeki sızı baş ağrımla birlikte dindi. Bu mektup dışında hiçbir şey yoktu; benim hasarlı Hardin'imden gelen mükemmel kelimeler dışında.

Koridordan gelen seslerle birlikte gözyaşlarım da kesilene kadar tekrar tekrar okudum. Gitmemiş olmasını umuyordum ama öğrenmek için dışarı çıkmaya niyetim yoktu. Kalbim ve gözkapaklarım fazla ağırdı. Uzanmam gerekiyordu.

Mektubu yanıma alarak ayaklarımı sürüyerek yatağa gittim ve üzerimde elbisemle uzandım. Sonunda uykuya daldığımda rüyamda Hardin'in bir otel odasında o mektubu yazışını gördüm.

Gecenin geç bir saatinde uyandığımda mektubu katlayıp şifonyerin en alt çekmecesine koyduktan sonra yatak odasının kapısını açtım. Hardin beton zeminde top gibi büzülmüş halde koridorda uyuyordu. Onu uyandırmamam gerektiğine karar vererek sarhoşluğuyla baş başa bıraktım ve uykuma geri döndüm.

64. Bölüm

Tessa

Ertesi sabah olduğunda koridor boştu ve salondaki dağınıklık tamamen temizlenmişti. Yerde tek bir cam parçası bile yoktu. Oda limon kokuyordu ve duvardaki viski lekesi silinmişti.

Hardin'in deterjanların yerini bilmesine bile şaşırdım.

"Hardin?" diye seslendim, önceki gece sürekli bağırdığım için kısılmış bir sesle.

Cevap alamayınca mutfak masasına gittim ve onun el yazısıyla bir kart buldum. *Lütfen gitme, kısa sürede döneceğim,* diyordu.

Üzerimden bir ton yük kalktı ve e-kitap okuyucumu aldım, bir fincan kahve hazırladım ve onun dönüşünü beklemeye başladım.

Hardin nihayet eve döndüğünde aradan saatler geçmiş gibi gelmişti. Bu sürede duş almış, mutfağı temizlemiş ve *Moby-Dick*'ten elli sayfa okumuştum; üstelik kitap umurumda bile değildi. Sürenin çoğunda bütün olası davranışlarını ve söyleyeceklerini düşünmüştüm. Gitmemi istemediğine göre bu iyi bir şey olmalıydı, değil mi? Öyle olmasını umuyordum. Gece olanları bulanık bir şekilde hatırlıyordum ama önemli noktalar hâlâ hafızamdaydı.

Evin kapısının açıldığını duyduğumda oturduğum yerde donup kaldım. Ona söylemeyi planladığım her şey zihnimden silindi. E-kitap okuyucuyu masanın üzerine bırakarak oturduğum yerde doğruldum.

Hardin kapıdan girdiğinde üzerinde gri bir bluz ve her zamanki siyah kotu vardı. Dışarı çıkarken daima siyah ve bazen de beyaz giyerdi, dolayısıyla bugünkü görünüşü biraz tuhaftı fakat bluz onu nedense daha da genç göstermişti. Darmadağınık saçları alnından itilmişti ve

gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı. Elinde bir lamba taşıyordu; önceki gece parçaladığından farklıydı ama çok benziyordu.

"Selam," dedi ve dilini alt dudağının üzerinde kaydırdıktan sonra dudak küpesini dişlerinin arasına aldı.

"Selam," diye mırıldanarak karşılık verdim.

"Nasıl... İyi uyudun mu?" diye sordu.

O mutfağa giderken ben kanepeden kalktım. "İyiydi..." diye yalan söyledim.

"Sevindim."

İkimizin de çok dikkatli davrandığımız ve yanlış şeyler söylemekten korktuğumuz gün gibi açıktı. O tezgâhın yanında dururken ben buzdolabına yakın kaldım.

"Ah, ben, şey... Yeni bir lamba aldım." Elindeki lambayı işaret ederek tezgâhın üzerine bıraktı.

"Güzelmiş." Endişeli, çok endişeliydim.

"Eski lambamızdan ellerinde kalmamıştı fakat..." diye başladı.

"Çok özür dilerim," dedim aniden sözünü keserek.

"Ben de, Tessa."

"Dün gece öyle şeyler olmaması gerekiyordu," dedim bakışlarımı yere indirerek.

"Al benden de o kadar."

"Korkunç bir geceydi. Gidip başka birini öpmeden önce senden bir açıklama beklemeliydim. Yaptığım şey çok aptalca ve çocukçaydı."

"Evet, öyleydi. Ben de bir açıklama yapmak zorunda olmamalıydım, bana güvenmeliydin ve çabucak sonuçlara varmamalıydın." Dirseklerini arkasındaki tezgâha dayadı. Ben de tırnaklarımın etrafındaki derileri yolmamaya çalışarak parmaklarımla oynuyordum.

"Biliyorum. Üzgünüm."

"İlk on seferinde seni duydum, Tess."

"Beni bağışlayacak mısın? Beni evden atmaktan söz ediyordun."

"Seni evden atmaktan söz etmiyordum." Omuz silkti. "Sadece ilişkilerin yürümediğini söylüyordum."

Önceki gece söylediklerini hatırlamaması için dua ediyordum. Bana evliliğin aptallar için olduğunu ve yalnız kalması gerektiğini söylemişti.

"Ne diyorsun?"

"O işte."

"O işte *ne*? Sandım ki..." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Yeni lambanın bir özür olduğunu ve bu sabah duygularının değiştiğini sanmıştım.

"Ne sandın?"

"Gitmemi istemediğini... çünkü eve döndüğünde bunu konuşmak istedin."

"Konuşuyoruz ya."

Boğazımda bir şeyler düğümlendi. "Ne yani? Artık benimle birlikte olmak istemiyor musun?"

"Söylediğim o değil. Gel buraya," dedi kollarını iki yana açarak.

Küçük mutfağımızda ona yaklaşırken sessizdim. Sabrı taştı ve kendisine yaklaştığımda beni göğsüne çekip kollarını belime sardı. Başımı göğsüne dayadığımda bluzunun yumuşak pamuğunun hâlâ serin olduğunu fark ettim. "Seni çok özledim," dedi yüzünü saçlarıma gömerek.

"Bir yere gitmedim ki," diye karşılık verdim.

Beni daha da kendine bastırdı. "Evet, gittin. O çocuğu öptüğünde seni bir an için kaybettim; o kadarı bile yetti. Bir saniyesine bile tahammül edemedim."

"Beni kaybetmedin, Hardin. Sadece bir hata yaptım."

"Lütfen..." diye başladı ama sonra düzeltti. "Bir daha yapma, ciddiyim."

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

"Zed'i buraya getirdin."

"Sadece sen beni partide bıraktığın ve benim de eve gelmem gerektiği için," diye hatırlattım. Konuşurken o ana kadar birbirimize bakmamıştık ve öyle kalmasını istiyordum. Korkusuzdum... Eh, o yeşil gözler bana bakmazken biraz korkusuzdum.

"Aramalıydın," dedi.

Arkasına doğru bakmaya devam ettim. "Telefonum sendeydi ve dışarıda bekledim. Geri döneceğini sandım," dedim.

Beni hafifçe iterek yüzüme baktı. Çok yorgun görünüyordu. Kendim de öyle göründüğümden emindim. "Öfkeme hâkim olamamış

olabilirim ama başka nasıl tepki vereceğimi bilemedim." Gözlerindeki yoğunluk bakışlarımı yere indirmeme neden oldu.

"Ona değer veriyor musun?" Çenemi tutup yüzümü kendisininkine kaldırırken Hardin'in sesi titriyordu.

Ne? Ciddi olamazdı. "Hardin..."

"Cevap ver."

"Düşündüğün şekilde değil."

"Bu da ne demek?" Hardin geriliyor veya öfkeleniyordu. Bilemiyordum. Belki de ikisi birden.

"Ona arkadaşça değer veriyorum."

"O kadar mı?" Hardin'in sesinde yalvaran bir ton vardı; benim için sadece kendisinin olduğuna onu inandırmam için yalvarıyordu.

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "O kadar. Ben seni seviyorum. Sadece seni. Çok aptalca bir şey yaptığımı biliyorum fakat nedeni sadece öfke ve alkoldü. Başka birine bir şeyler hissetmemle hiçbir ilgisi yok."

"Peki, başka kimse yokmuş gibi neden seni eve getirmesini ondan istedin?"

"Teklif eden tek kişi oydu." Sonra hemen pişman olduğum bir soru sordum: "Ona neden o kadar acımasız davrandın?"

"Acımasız mı?" dedi burnundan nefesini hızla bırakarak.. "Ciddi *olamazsın.*"

"Benim yanımda onu aşağılaman çok acımasızcaydı."

Hardin hafifçe yana çekildi; artık yüz yüze değildik. Önünde durmak için döndüm ve parmaklarıyla dağınık saçlarını sıvazladı. "Seninle birlikte buraya gelmemesi gerektiğini bilmeliydi."

"Öfkene hâkim olacağına söz vermiştin." Onu zorlamamaya çalışıyordum. Bu tartışmayı daha da fazla sürdürmek değil, barışmak istiyordum.

"Oldum. Sen beni aldatana ve o partiden Zed'le birlikte ayrılana kadar. Dün gece Zed'in canına okuyabilirdim ve lanet olsun, şimdi de gidip yapabilirim," dedi sesini tekrar yükselterek.

"Yapabileceğini biliyorum ve yapmadığına memnunum."

"Ben değilim fakat senin memnun olmana sevindim."

"Bir daha içki içmeni istemiyorum. İçtiğinde çok değişiyorsun." Gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissederek bastırdım.

"Biliyorum..." Bana sırtını döndü. "Öyle olmasını istemedim. Sadece çok kızgındım ve... kırgın... Kırgındım. Birini öldürmek dışında aklıma gelen tek şey içmekti, bu yüzden de Conner'a gidip viski aldım. O kadar çok içmeyecektim fakat senin o çocukla öpüşmen gözümün önünden gitmeyince içmeye devam ettim."

İçimden Conner'a gidip oradaki kadına Hardin'e içki sattığı için bağırmak geldi ama yirmi bir yaşını doldurmasına tam bir ay vardı ve dün gece olan olmuştu zaten.

"Benden korkuyordun, bunu gözlerinde gördüm," dedi.

"Hayır... Senden korkmuyordum. Beni incitmeyeceğini biliyorum."

"Yüzünü buruşturdun. Sindin. Bunu hatırlıyorum. Olanların çoğu bulanık fakat onu çok net hatırlıyorum."

"Sadece boş bulundum," dedim. Bana vurmayacağını biliyordum ama çok saldırgan davranıyordu ve alkol insana ayıkken asla yapmayacağı şeyler yaptırabilirdi.

Bana neredeyse değecek kadar yaklaştı. "Bir daha senin asla... *boş bulunmanı* istemiyorum. Bir daha asla öyle içmeyeceğim, yemin ederim." Elini yüzüme yaklaştırdı ve işaretparmağıyla şakağımı okşadı.

Herhangi bir karşılık vermek istemiyordum; bu sohbet çok kafa karıştırıcıydı ve sürekli aynı yerde dönüp duruyordu. Bir an beni bağışladığını sanıyordum ama bir an sonra emin olamıyordum. Beklediğimden çok daha sakin bir tavırla konuşuyordu fakat öfkesinin hâlâ geçmediğini görebiliyordum.

"O çocuk olmak istemiyorum ve kesinlikle babama benzemeyi de istemem. O kadar çok içmemeliydim ama sen de hatalıydın."

"Ben..." diye başladıysam da beni susturdu ve camlaşmış gözlerle baktı.

"Yine de, ben de bir sürü pislik yaptım... Aslında yaptıklarım bir kitap doldurur ve sen her seferinde beni bağışladın. Ben senden çok daha kötülerini yaptım, dolayısıyla olanları unutup seni bağışlamak benim borcum. Senden karşılık veremeyeceğim şeyler istemem sana haksızlık olur. Gerçekten üzgünüm, Tess, dün gece olan her şey için. Lanet olasıca bir aptal gibi davrandım."

"Ben de öyle. Beni başka erkeklerin yanında gördüğünde neler hissettiğini biliyorum ve öfkeye kapılıp bunu sana karşı kullanmamalıydım. Bir daha sefere herhangi bir şey yapmadan önce düşüneceğim. Özür dilerim."

"Bir daha sefere mi?" Hardin'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Ruh hali bu kadar çabuk değişiyordu.

"Yani barıştık mı?" diye sordum.

"Bu sadece bana bağlı değil ki."

Yeşil gözlerine baktım. "Barışmamızı istiyorum."

"Ben de, bebeğim. Ben de."

Bu sözlerini duyunca baştan aşağı rahatladım ve bir kez daha göğsüne yaslandım. Bir sürü şeyin kasıtlı olarak söylenmeden bırakıldığını biliyordum fakat bunu şimdilik çözümlemiştik. Başımın tepesine bir öpücük kondurduğunda yüreğim hopladı. "Teşekkür ederim."

"Umarım lamba eskisinin yerini tutar," dedi, biraz neşeli bir sesle.

Ona uymaya karar vererek gülümsedim. "Belki aynı lambadan bulabilseydin..."

Oldukça keyifli bir tavırla bana baktı. "Bütün salonu temizledim ya." Gülümsedi.

"Kırıp döken sendin."

"Yine de temizlikle ilgili ne düşündüğümü biliyorsun." Bana daha sıkı sarıldı.

"Ben o dağınıklığı temizlemezdim, olduğu gibi bırakırdım," dedim.

"Sen mi? Lütfen. Mümkün değil."

"Evet, bırakırdım."

"Eve döndüğümde burada olmamandan korkuyordum," dedi Hardin. Başımı kaldırarak ona baktım. O da bana bakıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ve doğru olması için dua ettim.

Konuşmak yerine dudaklarını benimkilere bastırdı.

65. Bölüm

Tessa

"Yeni yıla harika başladık," dedi Hardin geri çekilirken. Alnını benimkine dayadı.

Masanın üzerindeki telefonum çalarak büyüyü bozdu ve ben daha açamadan Hardin kaparak kulağına götürdü. Telefonu almak için ayağa kalktığımda başını iki yana sallayarak geri çekildi.

"Landon, Tess seni daha sonra arayacak," dedi telefona. Boştaki eliyle belimi yakalayarak beni kendine çekip göğsüne bastırdı. "Şu anda biraz meşgul," dedi birkaç saniye sonra.

Beni de sürükleyerek yatak odamıza doğru yürüdü. Boynuma değen dudakları ürpermeme neden oldu. *Ah.*

"Sinir bozmaktan vazgeç, siz ikinizin ilaca ihtiyacınız var," dedi Hardin ve telefonu kapadıktan sonra masanın üzerine bıraktı.

"Onunla dersler hakkında konuşmam gerekiyor," dedim ama boynumu yalayıp emerken sesim doğru dürüst çıkmadı.

"Senin rahatlamaya ihtiyacın var, bebeğim."

"Yapamam, çok işim var."

"Ben sana yardım ederim." Konuşması her zamankinden daha yavaştı.

Beni olduğum yerde tutmak için bir elini göğsüme dayarken diğer koluyla belimi daha sıkı kavradı. "Aynanın önünde seni okşarken boşalmanı izlettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim yutkunarak.

"Eğlenceliydi, değil mi?" diye mırıldandı.

Sözlerini duyunca bütün vücudumu ateş bastı. Tam anlamıyla bir *yangındı.*

"Sana dokunduğum gibi kendine dokunmayı öğretebilirim." Tenimi sertçe emdi. Şimdi baştan aşağı bütün vücuduma elektrik yayılmıştı. "İster misin?"

Bu müstehcen fikir gerçekten çekiciydi fakat itiraf etmek çok küçük düşürücüydü.

"Sessizliğini evet olarak alıyorum," dedi ve belimi bırakarak elimi tuttu. Söylediklerini sessizce zihnimde tekrarladım. Bu inanılmayacak kadar utanç vericiydi ve ne hissetmem gerektiğinden bile emin değildim.

Beni yatağa götürdü ve yumuşak şiltenin üzerine nazikçe yatırdı. Sonra üzerime çıkarak bacaklarının üzerine oturdu. Hardin'in bluzumu çıkarmasına yardım ettim ve külotumu çıkarmadan önce bacağımın iç kısmına bir öpücük kondurdu.

"Kıpırdama, Tess," dedi.

"Yapamam," diye mırıldandım, bacağımın içini hafifçe ısırırken zayıflayan sesimle. Bu mümkün değildi. Güldü ve beynim şu anda vücudumun geri kalanına gerçekten hükmedebiliyormuş gibi gözlerimi devirdim.

"Burada mı yapmak istersin, izlemek mi istersin?" diye sorduğunda yüreğim bir kez daha hopladı. Bacaklarımın arasındaki baskı giderek artıyordu ve biraz rahatlayabilmek için bacaklarımı birbirine bastırmaya çalıştım.

"Hayır, hayır, bebeğim. Henüz değil." Bana işkence ediyordu. Bacaklarımı iki yana ayırdı ve öyle kalmalarını sağlamak için ağırlığını biraz daha üzerime bıraktı.

"Burada," dedim sonunda, soru sorduğunu neredeyse unutarak.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Sırıttı.

Çok kibirliydi fakat sözleri üzerimde asla mümkün olacağını düşünmediğim etkiler uyandırıyordu. Bacaklarım iki yana iyice ayrılmış halde beni yatağa mıhladığında bile ona doyamıyordum.

"Bunu yapmayı daha önce düşünmüştüm ama fazla bencildim. Sana bunları hissettiren tek kişi olmak istiyordum." Eğilerek dilini kalça kemiğimle bacağımın dip noktası arasında gezdirdi.

Bacaklarım istemsiz bir şekilde gerilmeye çalıştı ama buna izin vermedi. "Şimdi, sana nasıl dokunulmasını istediğini tam olarak bildiğine göre, bu uzun sürmeyecek."

"Bunu yapmayı neden istiyorsun?" diye inledim, hassas tenimi önce hafifçe ısırıp sonra yalarken.

"Ne?" Başını kaldırıp bana baktı.

"Neden..." Sesim boğuktu. "Tek kişi olmak istiyorsan neden öğretiyorsun?"

"Çünkü her şeye rağmen senin karşımda bunu kendine yaptığını düşünmek... ah, Tanrım," dedi.

Ah. Kısa sürede rahatlamaya ihtiyacım vardı; bana uzun süre işkence yapmayı planlamadığını umuyordum.

"Ayrıca, bazen biraz tutucu olabiliyorsun ve belki de ihtiyacın olan şey budur." Gülümsedi. Ben de utancımı belli etmemek için yüzümü gizlemeye çalıştım.

Bunu yapıyor olmasak, bana tutucu demesine karşılık bir şey söylerdim ama haklıydı ve daha önce dediği gibi biraz meşguldüm.

"İşte... Buradan başlayacaksın." Serin parmaklarını organıma yerleştirerek beni şaşırttı ve soğuk dokunuşuyla dudaklarımın arasından bir tıslama süzüldü. "Soğuk mu?" diye sordu. Başımla onayladım. "Pardon." Güldü ve aniden parmaklarını içime soktu.

Kalçalarım yataktan kalkarken ses çıkarmamak için elimi ağzıma bastırdım.

Yine sırıttı. "Sadece onları ısıtmam gerekiyor."

Parmaklarını birkaç kez yavaşça sokup çıkarırken içimdeki alev iyice coştu. Sonra parmaklarını geri çekerek bana kendimi boş ve çaresiz hissettirdi. Aniden tekrar daha önceki noktaya dayayınca alt-dudağımı ısırdım.

"Bak şimdi, bunu sakın yapma yoksa dersini asla bitiremeyiz."

Ona bakmıyordum. Bunun yerine dilimi dudağımda kaydırarak tekrar ısırdım.

"Bugün çok aksisin. İyi bir öğrenci olduğun söylenemez," diye alay etti.

Alay ederken bile beni delirtiyordu; hiç çabalamadan bu kadar baştan çıkarıcı olmayı nasıl başarıyordu? Bu becerinin sadece Hardin'in usta olduğu bir şey olduğundan emindim.

"Bana elini ver, Tess," dedi.

Ama kıpırdamadım. Yanaklarım utançtan alev alev oldu.

Sonra elimi tuttu ve ellerimizi karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına doğru kaydırdı.

"Yapmak istemiyorsan mecbur değilsin fakat bence hoşuna gidecek," dedi Hardin kısık sesle.

"İstiyorum," dedim sonunda kararımı vererek.

Bilgiç bir tavırla gülümsedi. "Emin misin?"

"Evet, sadece... gerginim," diye itiraf ettim. Hardin'leyken hayatım boyunca tanıdığım hiç kimseyle olmadığım kadar rahattım ve beni rahatsız edecek bir şeyi asla bilerek ya da kötü niyetle yapmayacağını biliyordum. Yine çok fazla düşünüyordum; insanlar bunu sürekli yapıyordu, *değil mi?*

"Gerilmene gerek yok. Hoşlanacaksın." Hardin dudağının kenarını ısırırken gergin bir tavırla gülümsedim. "Ve endişelenme: Kendin hedefe ulaşamazsan ben sana yardım ederim. Sonuçta bana giren çıkan yok."

"Hardin!" diye homurdandım utançla ve başımı yastığa bastırdım. Neşeyle güldüğünü ve "İşte böyle," dediğini duydum.

Parmaklarımı açtı. Elimi... *oraya*... götürürken kalp atışlarım belirgin şekilde hızlandı. Çok tuhaf geliyordu. Farklı ve tuhaf işte. Hardin'in ellerini, uzun, ince, nasırlı ve sert parmaklarını üzerimde hissetmeye, bana nasıl dokunacağını bilmesine o kadar alışmıştım ki...

"İşte böyle yapacaksın." Parmaklarımı en hassas noktaya sürüklerken Hardin'in sesi şehvetten boğuklaşmıştı. Yaptığımız şeyi düşünmemeye çalışıyordum... *Daha doğrusu yaptığım şeyi?*

"Nasıl?" diye sordu Hardin.

"Ben... Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Evet, biliyorsun. Söyle bana, Tess," dedi yarı emrederek ve elimi bıraktı. Temasımız kesilince sızlandım ve elimi çekecek oldum. "Hayır, sen elini orada tut, bebeğim." Ses tonu elimi hemen eski yerine döndürdü. "Devam et," diye emretti yumuşak bir sesle.

Yutkunarak gözlerimi kapadım ve Hardin'in yaptığı şeyi tekrarlamaya çalıştım. O yaparken olduğu kadar zevk almıyordum fakat kesinlikle kötü de değildi. Karnımın alt kısmındaki basınç yeniden artmaya başladı ve bana bunları hissettirenin Hardin'in parmakları olduğunu düşünmeye çalışarak gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Gözlerimin önünde bunu yaparken çok ateşli ve seksi görünüyorsun," dedi Hardin ve inleyerek parmaklarıma gösterdiği rotayı izlemeye devam etmekten kendimi alamadım.

Gözlerimi hafifçe araladığımda Hardin'in kendi eliyle kotunun önünü ovaladığını gördüm. Ah, Tanrım. Neden bu kadar seksiydi? Bunun insanların gerçek hayatta değil, sadece kötü filmlerde yaptığı bir şey olduğunu sanıyordum. Bakışlarını bacaklarının arasına dikmişti ve dişlerini altdudağına gömerken gümüş halkası dimdik duruyordu.

Beni kendisine bakarken yakalayacağını anladığım anda gözlerimi yumdum ve bilinçaltımı kapadım. Bu normal ve doğal bir şeydi. Herkes yapıyordu... Sadece, herkes bunu yaparken birine izletmiyordu ama onların da bir Hardin'i olsaydı, kesinlikle izletirlerdi.

"İşte benim uslu kızım," dedi kulağıma, kulakmememi hafifçe ısırarak. Sıcak nefesi nane kokuyordu ve içimden çığlık çığlığa yatakta erimek geliyordu.

"Sen de yap," dedim nefes nefese, sesimi tanımakta zorlanarak.

"Neyi?"

"Yaptığım şeyi yap..." dedim, kelimeyi kullanmak istemeyerek.

"İstiyor musun?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Evet... *Lütfen*, Hardin." Orgazma çok yaklaşmıştım ve buna ihtiyacım vardı; odağı kendimden uzaklaştırmak istiyordum ve açıkçası, az önce onun kendini yoğurduğunu görmek içimde inanılmaz hisler uyandırmıştı ve tekrar yaptığını görmek istiyordum. Daha fazlasını da.

"Pekâlâ," diye cevap verdi. Konu sekse geldiğinde Hardin kendine çok güveniyordu. Keşke ben de onun gibi olabilseydim.

Kotunun fermuarını indirdiğini duydum ve parmaklarımın hareketini yavaşlatmaya çalıştım; yapmazsam çok çabuk boşalacaktım.

"Aç gözlerini, Tess," diye emretti. Dediğini yaptım.

Eliyle taş gibi olmuş erkekliğini sıkıca kavramıştı ve Hardin'in kimsenin yaptığını göreceğimi sanmadığım bir şeyi yapışını izlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Başını yine eğdi. Bu kez boynuma bir öpücük kondurduktan sonra ağzını yine kulağıma yaklaştırdı. "Hoşuna gitti, değil mi? Benim kendime zevk verişimi görmek hoşuna gidiyor, çok yaramazsın, Tess, çok yaramazsın."

Bakışlarımı bacaklarının arasındaki elinden ayıramıyordum. Benimle konuşmaya devam ederken el hareketi hızlandı. "Seni izlerken uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum, bebeğim. Bunun ne kadar seksi olduğunu sana anlatamam." Homurdandığını duyduğumda kendimi tutamayarak inledim.

Artık huzursuz değildim; çok, çok yaklaşmıştım ve Hardin'in de yaklaşmasını istiyordum. "Çok güzel, Hardin..." diye inledim, sözlerimin ne kadar aptalca çıktığına aldırmadan. Gerçek buydu ve Hardin bana bu duygular doğalmış gibi hissettiriyordu.

"Lanet olsun. Konuşmaya devam et," dedi dişlerini sıkarak.

"Boşalmanı istiyorum, Hardin. Ağzıma verdiğini hayal et..." Müstehcen kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi ve sıvısını alev alev yanan tenime boşaltırken sıcaklığını karnımda hissettim. Bu beni daha da coşturdu ve adını tekrar tekrar söyleyerek dayanılması zor bir zevkle doruğa ulaştım.

Gözlerimi açtığımda Hardin yanımda dirseğinin üzerine uzanmıştı ve onu görür görmez yüzümü boynuna gömdüm.

"Nasıldı?" diye sordu kollarını belime dolayıp beni kendine çekerken.

"Bilmiyorum..." diye yalan söyledim.

"Utanmana gerek yok, hoşuna gittiğini biliyorum. Ben de çok hoşlandım." Başımın üzerine bir öpücük kondurdu ve başımı kaldırarak ona baktım.

"Hoşuma gitti ama sen yaptığında daha çok zevk alıyorum," diye itiraf ettim. Hardin gülümsedi.

"Eh, öyle olmasını umuyordum," dedi ve başımı kaldırarak gamzesinin üzerine bir öpücük kondurdum. "Sana gösterebileceğim bir sürü şey var," diye ekledi ve kızardığımda beni teselli etti. "Adım adım."

Hardin'in bana öğretebileceği şeyleri düşünürken hayal gücüm coştu; onun yaptığı ama benim adını bile duymadığım bir sürü şey olduğundan emindim ve hepsini öğrenmek istiyordum.

"Seni duşa sokalım, yıldız öğrencim," dedi sessizliği bozarak.

Kaşlarımı çattım. "*Tek* öğrencim demek istedin sanırım?"

"Evet, elbette. Yine de belki gelecek sefer Landon'a bir şeyler öğretirim. Onun da senin kadar ihtiyacı var," diye takıldı ve yataktan kalkmak için davrandı.

"Hardin!" diye çığlık attım. Hardin içten bir kahkaha attı; muhteşem bir sesti.

Pazartesi sabahı alarmım erkenden çaldığında hemen yataktan fırladım ve duş almak için banyoya daldım. Su bana enerji verdi ve düşüncelerim WCU'daki ilk sömestrime geri döndü. Ne bekleyebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ama aynı zamanda kendimi son derece hazır hissediyordum. Bütün detayları planlamıştım. Birkaç arkadaş edineceğimi ve müfredat dışı çalışmalara odaklanabileceğimi, belki edebiyat kulübüne filan katılabileceğimi düşünüyordum. Zamanımı yurtta veya kütüphanede ders çalışarak ve geleceğime hazırlanarak geçirecektim.

Noah olmayan erkek arkadaşımla aynı evi paylaşacağım aklımın ucundan bile geçmiyordu. Annem WCU'nun otoparkına girdiğinde beni nelerin beklediğinden haberim bile yoktu; dahası, kıvırcık saçlı kaba saba bir çocukla tanıştığımda bunu hayal bile edemezdim. Biri bana söylese kesinlikle inanmazdım ve şimdiyse bu hırpani çocuk olmadan bir hayatı düşünemiyordum bile. Kampüste onu gördüğümde hissettiklerimi, Edebiyat dersinde sınıfta onu aradığımı, profesör konuşurken bana bakışını yakaladığımı, Landon ve beni gizlice dinlediğini hatırlayınca içim kıpır kıpır oldu. O günler şimdi çok gerilerde kalmış gibi geliyordu.

Duş perdesi geri çekilip karşımda üstü çıplak bir Hardin bulunca nostaljik düşüncelerimden irkilerek sıyrıldım; uykulu gözlerini ovalarken saçları darmadağınıktı ve alnına düşüyordu.

Gülümseyerek boğuk bir sesle konuştu. "Bu kadar uzun süredir burada ne yapıyorsun? Dünkü dersinle ilgili pratik mi yapıyorsun?"

"Hayır!" diye çığlık attım, Hardin'in boşalışını hatırlayınca kızarırken.

Göz kırptı. "Sorun değil, bebeğim."

"Hayır, öyle bir şey yapmıyordum! Sadece düşünüyordum," diye itiraf ettim.

"Neyi?" Klozetin üzerine oturduğunda ben de perdeyi yerine çektim.

"Öncesini..."

"Neyin öncesini?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Okulun ilk gününü ve senin ne kadar kaba olduğunu," diye takıldım.

"Kaba mı? Seninle konuşmamıştım bile!"

Güldüm. "Dedim ya!"

"İğrenç eteğinle ve mokasen giyen erkek arkadaşınla çok sinir bozucu bir tiptin." Neşeyle el çırptı. "Bizi gördüğünde annenin yüzünün aldığı hali unutamıyorum."

Annemden söz edilince içim sızladı. Onu özlüyordum fakat onun hatalarının sorumluluğunu almaya niyetim yoktu. Hardin ve beni yargılamaktan vazgeçmeye hazır olduğunda onunla konuşacaktım ama bunu yapmadığı sürece zamanımı hak etmiyordu.

"Sen de... eh... Tutumunla çok sinir bozucuydun." Ne diyeceğimi bilemedim çünkü ilk karşılaştığımızda benimle hiç konuşmamıştı."

"Seni ikinci görüşümü hatırlıyor musun? Havluya sarınmıştın ve şu ıslak giysileri taşıyordun."

"Evet ve sen de bana bakmayacağını söylemiştin," dedim o günü hatırlayarak.

"Yalan söylemiştim. Kesinlikle sana bakıyordum."

"Çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor, değil mi?"

"Evet, çok uzun. Sanki hiçbiri gerçekten olmamış gibi; şimdi hep biz varmışız gibi geliyor, beni anlıyorsun, değil mi?"

Başımı perdenin kenarından uzatarak gülümsedim. "Aslında anlıyorum." Doğruydu ama Hardin'in yerine Noah'yı erkek arkadaşım olarak düşünmek çok tuhaf geliyordu. Oturmuyordu. Noah benim için çok değerliydi fakat ikimiz de birbirimizle çıkarak yıllarımızı boşa harcamıştık. Duşu kapadım ve onu kafamdan attım.

"Acaba..." diye başladım ama daha sorumu tamamlayamadan Hardin perdenin üzerinden bir havlu attı.

"Teşekkürler," dedim havluyu ıslak vücuduma sararken.

Hardin peşimden yatak odamıza geldi ve o yatakta yüzükoyun uzanarak her hareketimi izlerken ben de mümkün olduğunca çabucak giyindim. Saçlarımı kurulayıp hazırlandım. Hardin bu süre boyunca dikkatimi dağıtmakta gayet başarılıydı.

"Seni ben götürüyorum," diyerek kendisi de giyinmek için yataktan kalktı.

"Bu konuda bir anlaşmaya varmıştık zaten, unuttun mu?" diye hatırlattım.

"Kapa çeneni, Tess." Şakacı bir tavırla başını iki yana salladı ve salona geçmeden önce şakayla masumca gülümsedim.

Bu kez değişiklik olsun diye saçlarımı düzleştirmeye karar verdim. Hafif bir makyaj yaptıktan sonra çantamı aldım ve ihtiyacım olan her şeyin içinde olup olmadığını kontrol ettikten sonra kapıda Hardin'e katıldım. Hardin yoga dersi için çantamı taşıyordu ve o çantaya ihtiyacım olanlar dışında neredeyse her şeyi doldururdum.

"Haydi," dedi dışarı çıkarken.

"Ne?" Dönüp ona baktım.

"Haydi, hareketlen," dedi iç çekerek.

Ona gülümseyerek günün detaylı planlarını anlatmaya başladım ve bunu son yirmi dört saat içinde onuncu kez yapıyordum.

Beni dikkatle dinliyormuş gibi yaparken ertesi gün çok daha rahat olacağıma ona ve kendime söz verdim.

66. Bölüm

Tessa

Hardin mümkün olduğunca kafenin yakınına park etti fakat herkes Noel tatilinden döndüğü için kampüs çok kalabalıktı. Otoparkta dolaşıp boş yer ararken sürekli küfrediyordu ve ben de onun haline gülmemeye çalışıyordum. Çok sevimli görünüyordu.

"Çantanı bana ver," dedi Hardin arabadan inerken.

Gülümseyerek çantayı uzattım ve düşünceli davranışı için teşekkür ettim. Çanta bir hayli ağırdı; taşınabilirdi ama ağır.

Kampüse geri dönmek tuhaf geliyordu; buraya son gelişimden beri çok şey değişmiş ve çok şey olmuştu. Soğuk kış rüzgârı tenimi kesiyordu ve Hardin beresini takarak ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti. Hızlı adımlarla otoparktan geçip yolumuza devam ettik. Elbise giymemem gerektiğini söylerken Hardin haklıydı fakat bunu itiraf etmeye hiç niyetim yoktu.

Hardin beresinin altında gizlenmiş saçları, soğuktan kızarmış yanakları ve burnuyla çok tatlı görünüyordu. Böylesine soğuk havada ancak Hardin daha da çekici görünebilirdi.

"İşte şurada." Kafeye girerken Landon'ı işaret etti.

Küçük ortamın aşinalığı sinirlerimi biraz olsun yatıştırdı ve en yakın arkadaşımı bir masada oturup beni beklerken gördüğüm anda gülümsedim.

Bizi fark edince Landon da gülümsedi ve yaklaştığımızda bizi karşılamak için ayağa kalktı. "Günaydın."

"Günaydın," diye karşılık verdim neşeyle.

"Ben sıraya gireyim," diye mırıldandı Hardin tezgâha doğru yürürken.

Onun kalmasını veya bana kahve almasını beklemiyordum ama bunu yaptığı için sevinmiştim. Bu sömestr hiç ortak dersimiz yoktu ve onu bütün gün görmeye alıştığım için özleyecektim.

"Yeni sömestre hazır mısın?" diye sordu Landon karşısına oturduğumda. Sandalyenin ayakları karo zeminde gıcırdayarak çok fazla dikkat çekti ve insanlara özür dileyen bir gülümsemeyle baktıktan sonra Landon'ı baştan aşağı süzdüm.

Yeni bir saç modeli deneyerek hepsini dimdik yapmıştı ve ona gerçekten çok yakışmıştı. Etrafıma bakınırken sadece kot ve bluz giymiş olmam gerektiğini anlamaya başladım. Açık mavi kumaş gömlek ve haki pantolon giymiş olan Landon dışında gösterişli şekilde giyinmiş olan tek kişi bendim.

"Evet ve hayır," dedim. Başıyla onayladı.

"Aynı. Nasıl gidiyor..." masanın üzerinden uzanarak fısıldadı, "yani biliyorsun, ikiniz?"

Dönüp baktığımda Hardin'in sırtının bize dönük olduğunu gördüm ama tezgâhın arkasındaki kızın kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Hardin ATM kartını ona verirken kız gözlerini devirdi ve sabahın böylesine erken saatinde Hardin'in birini kızdırmak için ne yapmış olabileceğini merak ettim.

"İyi aslında. Dakota'yla nasıl gidiyor? Birbirimizi görmeyeli bir haftadan fazla olmuş gibi geliyor."

"İyi, New York'a gitmek için hazırlanıyor."

"Bu inanılmaz. New York'a gitmeyi çok isterdim." Şehrin nasıl bir yer olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Ben de." Landon gülümserken ona gitmemesini söylemek istiyordum ama bunu yapamayacağımı biliyordum. "Ben de oraya gidip ona yakın olmak istiyorum; çok uzun süre birbirimizden ayrı yaşadık. Ancak WCU'yu seviyorum ve onun dışında hiç kimseyi tanımadığım dev gibi bir şehirde annem ile Ken'den uzak olmak istediğimden emin değilim."

Aksini istememe rağmen ona cesaret vermeye çalışarak başımla onayladım. "Orada inanılmaz şeyler başaracaksın; NYU'ya gidebilirsin ve ikiniz bir ev tutup birlikte yaşayabilirsiniz," dedim.

"Evet, henüz bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?" diye araya girdi Hardin kahvemi önüme bırakmasına rağmen oturmadan. "Boş ver. Benim gitmem gerek, ilk dersim beş dakika sonra kampüsün öbür ucunda başlıyor," dedi ve yeni sömestrin daha ilk günü geç kalması düşüncesinden hoşlanmadım.

"Tamam, yogadan sonra görüşürüz. Son dersim o," dedim ve beni şaşırtarak eğilip önce dudaklarıma, sonra da alnıma bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, vücudunu eğip bükerken dikkat et," dedi ve soğuktan zaten kızarmış olmasalar, yanaklarının şimdi kesinlikle kızaracağını hissettim; Landon'ın yanımızda oturduğunu hatırlayınca bakışlarını yere indirdi. Başkalarının yanında duygularını göstermeye kesinlikle alışkın değildi.

"Ederim. Ben de seni seviyorum," dedim. Landon'a huzursuzca başıyla selam verdikten sonra kapıya doğru yürüdü.

"Bu... tuhaftı." Landon kaşlarını kaldırarak bana baktıktan sonra kahvesini yudumladı.

"Evet, öyleydi." Güldüm ve çenemi elime dayayarak mutlulukla iç çektim.

"Din dersine gitmemiz gerek," dedi Landon. Çantamı yerden kaparak onun peşinden dışarı çıktım.

Neyse ki ilk dersimize gitmek için uzun bir yol yürümemiz gerekmiyordu. Dünya Dinleri dersi beni heyecanlandırıyordu. Çok ilginç ve düşündürücü olmalıydı; Landon'ın yanımda olmasıysa daha da iyiydi. Sınıfa girdiğimizde oraya gelen ilk öğrenciler olmadığımızı fark ettik ama ön sıra bomboştu. Landon'la en öndeki orta sıralara otururak kitaplarımızı çıkardık. Alışkanlıklarıma geri dönmek iyi gelmişti; yeni şeyler öğrenmeyi daima sevmiştim ve Landon'ın da benimle aynı duyguları paylaşması güzeldi.

Çoğu son derece gürültücü olan öğrenciler sınıfa doluşurken sessizce izledik. Sınıfın küçük olması gürültüyü daha da dayanılmaz kılıyordu.

Sonunda profesör olamayacak kadar genç görünen uzun boylu bir adam içeri girdi ve hemen derse başladı. "Herkese günaydın. Çoğunuzun bildiği gibi adım Profesör Soto. Dünya Dinleri dersini birlikte işleyeceğiz; zaman zaman sıkılabilirsiniz ve gerçek dünyada

asla kullanmaya ihtiyaç duymayacağınız bir sürü şey öğreneceğinize söz verebilirim. Ama hey, zaten üniversite ne içindir ki?" Adam gülümseyince herkes güldü.

Eh, bu farklıydı.

"O halde başlayalım. Bu dersin bir müfredatı yok. Katı bir plan izlemeyeceğiz ki bu zaten tarzım değil... Ancak yılın son günü geldiğinde öğrenmeniz gereken her şeyi öğrenmiş olacaksınız. Notunuzun yüzde yetmiş beşi, tutmanızı isteyeceğim bir günlükten gelecek. Ne düşündüğünüzü biliyorum: Günlük tutmanın dinle ne ilgisi var? Doğrudan bir ilgisi yok... Ama bir açıdan var. Herhangi bir ruhsallık biçimini öğrenmek ve gerçekten anlamak için her türlü fikre açık olmalısınız. Bir günlük tutmak bu konuda size yardımcı olacak ve size yazdıracağım bazı şeyler insanların pek rahat olmadığı, çok tartışmalı ve bazıları için huzursuz edici olan konular içeriyor. Yine de herkesin bu dersten açık bir zihin ve belki biraz da bilgiyle ayrılacağı konusunda umudum büyük." Gülümseyerek ceketinin önünü iliklediği.

Landon'la aynı anda birbirimize baktık. *Müfredat yok mu?* diye sordu Landon ufak bir dudak hareketleriyle.

Günlük mü? diye karşılık verdim aynı şekilde.

Profesör Soto sınıfın ön tarafındaki büyük masaya yerleşerek çantasından bir su şişesi çıkardı. "Dersin sonuna kadar kendi aranızda konuşabilirsiniz ya da bugünlük bu kadar deyip gidebilirsiniz ve derslere gerçek anlamda yarın başlarız. Yalnız yoklama kâğıdını imzalayın da ilk gün kaçınızın gelip gelmediğini bileyim," dedi şakacı bir tavırla sırıtarak.

Öğrenciler sevinçle uluyarak tezahürat yaparken Landon omuz silkti ve sınıf boşaldıktan sonra ikimiz birlikte kalktık. Yoklama kâğıdını en son biz imzaladık.

"Eh, sanırım bu güzel. İkinci derse kadar Dakota'yı arayıp biraz konuşabilirim," diyerek eşyalarını topladı.

Günün geri kalanı çabucak geçerken Hardin'i görmek için can atıyordum. Ona telefonla birkaç mesaj göndermiştim fakat henüz cevap vermemişti. Spor binasına doğru yürürken ayaklarım beni öldürüyordu; yürüyüşün bu kadar uzun olacağını tahmin etmemiştim. Ana kapıyı

açtığım anda burnuma ter kokusu doldu ve elbiseli bir çöp adam figürü sembolünün asılı olduğu soyunma odasına doğru hızlı adımlarla ilerledim. Duvarlara ince kırmızı metal dolaplar sıralanmıştı ve dökülen boyaların altından metalin gerçek rengi görünüyordu.

"Hangi dolabı kullanacağımızı nasıl bileceğiz?" diye sordum mayolu ve kısa boylu esmer bir kıza.

"Birini seç ve getirdiğin kilidi tak," dedi.

"Ah..." Elbette ki kilit filan getirmemiştim.

Yüz ifademi görünce çantasından küçük bir asma kilit çıkarıp bana uzattı. "Al, bende fazla bir tane var. Şifresi arkasında yazıyor; etiketini çıkarmamıştım."

Soyunma odasından çıkarken kıza teşekkür ettim. Siyah renkli yeni bir yoga pantolonunu ve beyaz bir tişörtü sırtıma geçirdikten sonra ben de soyunma odasından çıktım. Koridordan yoga sınıfına doğru yürürken bir grup lakros oyuncusu yanımdan geçti ve birkaçının müstehcen yorumlarını duymazdan geldim. Biri dışında hepsi yoluna devam etti.

"Gelecek yıl amigo seçmelerine katılacak mısın?" diye sordu çocuk, koyu kahverengi, neredeyse siyah gibi görünen gözleriyle beni baştan aşağı süzerken.

"Ben mi? Hayır, sadece yoga dersime gidiyorum," diye geveledim. Bu koridorda bizden başka kimse yoktu.

"Ah, çok kötü. Etekle muhteşem görünürdün."

"Benim erkek arkadaşım var," diyerek etrafından dolaşmaya çalıştım. Beni engelledi.

"Benim de kız arkadaşım var... Ne fark eder?" Gülümseyerek bir adım atıp beni köşeye sıkıştırdı.

Hiç korkutucu görünmüyordu fakat kibirli gülümseyişindeki bir şey tüylerimi ürpertiyordu. "Derse girmem gerek," dedim.

"Ben seni götürebilirim... Ya da dersi atlatırsın ve sana etrafı gezdiririm." Kolunu başımın yanından duvara dayayınca bir adım geri çekildim ve sırtım duvara yaslandı.

"*Siktir git buradan.*" Hardin'in sesi arkamdan gürleyince serseri dönüp ona baktı.

Uzun basketbol şortu ve dövmeli omuzlarını sergileyecek şekilde kolları kesilmiş siyah tişörtüyle her zamankinden daha da ürkütücü görünüyordu.

"Ben... Pardon, dostum. Erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum," diye yalan söyledi çocuk.

"Beni duymadın mı? Sana siktir git buradan dedim." Hardin bize doğru yürürken lakros oyuncusu çabucak geri çekildi fakat Hardin onu tişörtünden yakalayarak duvara çarptı.

Ona engel olmadım.

"Ona bir daha yaklaşırsan kafanı duvarda ezerim senin. Anladın mı?" diye hırladı Hardin.

"E-evet..." diye kekeledi çocuk ve koşarak uzaklaştı.

"Tanrı'ya şükür," dedim kollarımı Hardin'in boynuna sararken. "Senin burada ne işin var? Beden Eğitimi dersin olmadığını sanıyordum?"

"Almaya karar verdim. İyi de etmişim." İç çekerek elimi tuttu.

"Hangisi?" diye sordum. Hardin'i spor yaparken hayal edemiyordum.

"Seninki."

Afalladım. "Hayır, dalga *geçiyorsun*."

"Ah, hayır, dalga geçmiyorum." Dehşet içindeki yüzüme bakarak gülümserken öfkesi dağılıverdi.

67. Bölüm

Tessa

Hardin özellikle biraz arkamdan yürürken aniden popomu gizlemek için belime kazak bağladığım onuncu sınıfa geri dönmek istedim.

"O pantolondan fazlasına ihtiyacın olacak," dedi sakin bir sesle.

Hardin'in yanında en son yoga pantolonu giydiğimde ve kaba yorumlar yaptığında, o pantolonun şimdi ayağımda olan kadar dar olmadığını hatırladım. Hafifçe güldüm ve elini tutarak onu arkamdan gelmek yerine yanımda yürümeye zorladım.

"Gerçekten yoga dersi filan almıyorsun." Hardin'i yoga pozlarını yaparken hayal etmeye ne kadar çabalasam da görüntü bir türlü oluşmuyordu.

"Evet, alıyorum."

"Yoganın ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum birlikte salona girerken.

"Evet, Tessa. Ne olduğunu biliyorum ve seninle birlikte derse giriyorum," diye üsteledi.

"Neden?"

"Nedeni ne fark eder? Sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

"Ah." Açıklamasından tatmin olmamıştım fakat onu yoga yapmayı denerken görmek için sabırsızlanıyordum ve onunla birlikte biraz daha zaman geçirmemizin bir zararı olmazdı açıkçası.

Salonun ortasında öğretmen parlak sarı bir minderin üzerinde oturuyordu. Kıvırcık kumral saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı ve çiçek desenli tişörtü hoş bir ilk izlenim uyandırıyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Hardin, ben duvardaki raflardan mor bir minder alırken.

"Biz erken geldik." Ona mavi bir minder verdim ve dikkatle inceledikten sonra kolunun altına sıkıştırdı.

"Elbette." Alaycı bir tavırla gülümseyerek peşimden salonun ön tarafına doğru yürüdü.

Minderimi öğretmenin tam önüne koyacakken Hardin kolumu tutarak beni durdurdu. "Hayatta olmaz, arkada oturacağız," dedi ve onun sözlerini duyunca öğretmenin yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini gördüm.

"Ne? *Yoga* dersinde arkada oturmak mı? Hayır, ben daima önde otururum."

"Aynen. Arkada oturuyoruz," diye tekrarladı ve minderimi elimden kaparak salonun arka tarafına yöneldi.

"Huysuzluk edeceksen kalmasan daha iyi olur," diye fısıldadım.

"Huysuzluk filan etmiyorum."

Yerlerimize oturduktan sonra öğretmen el sallayarak adının Marla olduğunu söyledi ve Hardin kadının kesinlikle kafasının kıyak olduğunu iddia ederek beni güldürdü. Bu ders gerçekten eğlenceli olacaktı.

Ne var ki salon Hardin'e bir göz atmadan yerine oturmayan dar yoga pantolonlu ve mini atletli kızlarla dolarken Zen ruhumu kaybetmeye başladım. Elbette sınıftaki tek erkek oydu. Neyse ki kadınların büyük ölçüde dikkatlerini çektiğinin pek farkında değildi. Ya farkında değildi ya da buna fazlasıyla alışkındı; ikincisi olmalıydı. Kadınlar onunla sürekli ilgilenirdi. Onları suçladığımı söyleyemezdim fakat benim erkek arkadaşımdı ve bakışlarını başka yere çevirseler iyi olacaktı. Kızlardan bazılarının sadece dövmeleri ve pirsingleri yüzünden ona baktığını biliyordum; neden yoga dersine katıldığını merak ediyor olmalıydılar.

"Pekâlâ, millet! Artık başlayalım!" dedi öğretmen bütün sınıfa seslenerek.

Herkesin öğrenmesi için adının Marla olduğunu bir kez daha tekrarladı ve yoga öğretmenliğine neden ve nasıl başladığını kısaca anlattı.

"Çenesini hiç kapamayacak, değil mi?" diye homurdandı Hardin, birkaç dakika sonra.

"Poz vermeye pek heveslisin, değil mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

"Ne pozu?" diye sordu.

"Önce birkaç esneme hareketiyle başlayacağız," dedi Marla tam o sırada.

Herkes öğretmenin hareketlerini taklit ederken Hardin hiç kıpırdamadan yerde oturuyordu ve bütün bu süre boyunca beni izlediğinin farkındaydım.

"Esneme hareketleri yapman gerekiyor," diye çıkıştım. Hardin omuz silkti ama kıpırdamadı.

O sırada Marla melodik bir sesle Hardin'e seslendi. "Sen, arkadaki, bize katıl."

"Eee... tabii," diye mırıldandı Hardin ve bağdaş pozisyonundaki uzun bacaklarını çözerek önüne uzatıp ayak parmaklarına doğru esnemeye çalıştı.

Gülmemek için bakışlarımı Hardin'den ayırarak salonun ön tarafına doğru baktım.

"Ayak parmaklarına dokunman gerekiyor," dedi Hardin'in hemen yanındaki sarışın kız.

"Çabalıyorum," dedi Hardin aşırı tatlı gülümsemesiyle.

Kıza ne diye cevap vermişti ki şimdi? Ve neden bu kadar çok kıskanıyordum? Kızın kıkırdadığını duyunca başını tutup duvara çarptığını hayal ettim. Sürekli Hardin'e öfkesine hâkim olması konusunda nutuk çekip duruyordum ama şimdi kendim bu sürtüğü öldürmeyi hayal ediyordum... ve hiç tanımadığım birine sürtük diyordum!

"Net göremiyorum, ben öne geçeceğim," dedim Hardin'e.

Şaşkın gözlerle bana baktı. "Neden? Ben..."

"Sorun değil, sadece ön tarafta olanları görüp duyabilmek istiyorum," diye açıkladım ve minderimi biraz sürükleyerek tam Hardin'in önünde durdum.

Yerime oturdum ve grupla birlikte esneme hareketlerini tamamladım. Hardin'in yüz ifadesini tahmin etmek için dönüp bakmama gerek yoktu.

"Tess," diye tısladı dikkatimi çekmeye çalışarak. Ancak yine bakmadım. "Tessa."

"Baş aşağı köpek duruşuyla başlayalım; çok basit ve temel bir duruştur," dedi Marla.

Eğilerek avuçlarımı mindere dayadım ve karnımla zeminin arasındaki boşluktan Hardin'e baktım. Hâlâ ağzı açık halde duruyordu.

Marla onun hareketsizliğini bir kez daha fark etti. "Hey, ahbap, yogada bize *katılmayı* düşünür müsün?" diye sordu şakacı bir tavırla. Marla bunu tekrar yaparsa Hardin'in bütün sınıfın önünde ona küfretmesi hiç şaşırtıcı olmazdı. Gözlerimi kapadım ve tamamen eğilebilmek için kalçalarımı kaldırdım.

"Tessa," dediğini duydum tekrar. "The-reeee-sa."

"Ne, Hardin? Burada dikkatimi toplamaya çalışıyorum," dedim tekrar ona bakarak.

Şimdi öne eğilmiş, duruşu yapmaya çalışıyordu fakat uzun vücudu tuhaf bir açıda eğilmişti ve onu görünce kahkahalarımı tutamadım.

"Kapa çeneni be!" diye tersleyince daha da çok güldüm.

"Bu işte berbatsın," dedim.

"Dikkatimi dağıtıyorsun," dedi dişlerini sıkarak.

"Ben mi? Nasıl?" Hardin'e üstün gelmeyi seviyordum çünkü pek sık olan bir şey değildi.

"Nasıl olduğunu biliyorsun, uğursuz!" diye fısıldadı. Yanındaki kızın bizi duyabildiğini biliyordum ama umurumda değildi; duymasını umuyordum.

"O halde minderini kaydır." Kasıtlı bir şekilde esnemek için doğruldum ve sonra tekrar eğilerek duruşa girdim.

"Sen kaydır... Benimle oynayan sensin."

"Şakalaşmak," diye düzelttim, kendi numarasını yüzüne çarparak.

"Pekâlâ, eller dizde duruşa geçelim," dedi Marla.

Tamamen doğrulduktan sonra belimden öne eğilerek ellerimi dizlerime dayadım ve sırtımı tam doksan derece açıyla tuttum.

"Dalga geçiyor olmalısın."Hardin popomu tam yüzünün önünde bulunca homurdandı. Dönüp ona baktığımda duruşla neredeyse hiç ilgisi olmadığını gördüm; ellerini dizlerine koymuştu ama sırtı neredeyse dikti.

"Pekâlâ! Şimdi öne katlanma," diye seslendi öğretmen ve vücudumu ikiye katlayarak öne eğildim.

"Seni herkesin önünde düzmemi istediği izlenimine kapılmaya başladım," dedi Hardin ve kimsenin onu duymadığından emin olmak için aniden başımı ona çevirdim.

"Şişşt..." diye yalvarırken kıkırdadığını duydum.

"Minderini kaydır yoksa şu anda aklımdan geçen her şeyi söylerim," diye tehdit etti ve hemen kalkıp minderimi daha önceki yerine çektim.

"Hah, şöyle." Hardin sırıttı.

"Onları bana daha sonra söylersin," diye fısıldadığımı duyunca başını yana yatırdı.

"İnan bana, söyleyeceğim," diye söz verdi Hardin ve içim kıpır kıpır oldu.

Dersin geri kalanında pek fazla katılım göstermedi ve sarışın da muhtemelen Hardin bir türlü susmadığı için dersin yarısında yerini değiştirdi.

"Meditasyon yapmamız gerekiyor," diye fısıldadım gözlerimi kapayarak. Hardin'in fısıltıları dışında ortam sessizdi.

"Bu çok aptalca," diye sızlandı.

"Yogaya katılmak isteyen sendin."

"Bu kadar aptalca olduğunu bilmiyordum. Neredeyse uyuyakalacağım."

"Sızlanmayı kes."

"Yapamam. Beni bu kadar tahrik eden sensin ve şimdi bir sınıf dolusu insanın önünde, önümde kocaman bir kabarıklıkla bağdaş kurup meditasyon yapmak zorunda kalıyorum."

"Hardin!" diye tısladım, istediğimden daha yüksek sesle.

"Şişşt..." Birkaç kişi beni susturmaya çalıştı.

Hardin güldü. Ona dönüp dilimi çıkarırken sağımda oturan kız bana pis pis baktı. Hardin'le birlikte yoga çalışma fikri işe yaramayacaktı; muhtemelen onun yüzünden sınıftan atılacaktım.

"Bu dersi bırakıyoruz," dedi Hardin, meditasyon bittiğinde.

"Sen bırakıyorsun, ben değil. Benim beden eğitimi kredilerine ihtiyacım var," diye açıkladım.

"Herkes için harika bir ilk gündü! Bu hafta tekrar toplanmanız için sabırsızlanıyorum. *Namaste*," dedi Marla, dersin bittiğini belli ederek.

Minderimi rulo yapıp kaldırdım fakat Hardin bu zahmete girmedi bile; minderini öylece rafa tıktı.

68. Bölüm

Tessa

Soyunma odasına döndüğümde bana yedek kilidini veren kız ortalarda yoktu, dolayısıyla kilidi tekrar kilitleyerek dolabın kapağında bıraktım; yarına kadar geri almazsa o zaman kullanmaya devam edecek ve ona parasını ödeyecektim.

Eşyalarımı toplamayı bitirdiğimde Hardin'le koridorda buluştum. Duvara yaslanmış, bir ayağını arkasındaki duvara dayamıştı. "İşin biraz daha uzun sürseydi içeri dalacaktım," diye tehdit etti.

"Dalmalıydın. Oradaki tek erkek sen olmazdın," dedim ve yüz ifadesini izledim. Ona arkamı dönerek birkaç adım attığımda kolumu yakalayarak sertçe kendine çevirdi.

"Ne dedin sen?" diye sordu, kısık gözlerinde vahşi bakışlarla.

"Dalga geçiyordum," dedim sırıtarak. Öfkeyle püfleyerek kolumu bıraktı.

"Bence bugünlük yeterince dalga geçtin."

"Belki." Gülümsedim.

Başını iki yana salladı. "Bana işkence etmekten zevk aldığın açık.

"Yoga beni gevşetti ve auramı temizledi." Güldüm.

"Benim değil," diye hatırlattı birlikte binadan çıkarken.

Dönemin ilk günü gayet iyi geçmiş, yoga bile son derece eğlenceli olmuştu. Konu derslere geldiğinde peşinde olduğum şey asla eğlence değildi fakat Hardin'in yanımda olması güzeldi. Belli bir yapılandırması olmadığı için din dersim sorun olabilirdi ama kendimi delirtmemek için akışa uyacaktım.

"Birkaç saatlik bir işim var fakat yemek saatine kadar dönerim," dedi Hardin. Son zamanlarda çok çalışıyordu. "Şu hokey maçı yarındı, değil mi?" diye sordu.

"Evet, hâlâ geliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum..."

"Kararını bilmem gerek çünkü eğer beni ekersen onunla gitmek zorunda kalacağım," diye karşılık verdim.

Landon muhtemelen kendisiyle yalnız gitmemi tercih ederdi ama ikisinin birlikte biraz zaman geçirmeye de ihtiyaçları vardı. Asla gerçekten dost olmayacaklarını biliyordum fakat daha iyi anlaşmaları kesinlikle ikisinin de işine yarardı.

"Tamam, lanet olsun, geleceğim..." Hardin iç çekerek arabasına bindi.

"Teşekkür ederim." Ben gülümserken Hardin gözlerini devirdi.

Yarım saat sonra evimizin otoparkındaki her zamanki yerine arabasını soktu.

"Senin derslerin nasıldı?" diye sordum. "Yoga dışında hepsinden nefret mi ettin?" Onu neşelendirmeye çalışıyordum.

"Evet, yoga dışında. Yoga kesinlikle... ilginçti." Dönüp bana baktı.

"Ciddi misin? Nasıl yani?" Masum gözlerle bakmaya çalışarak yanağımı kemirdim.

"Sanırım bunun bir sarışınla ilgisi vardı." Sırıttığını görünce gerildim.

"Anlayamadım?"

"Yanımda oturan seksi sarışını görmedin mi? Gerçekten çok şey kaçırıyorsun, bebeğim. O yoga kıyafetleri içinde kıçının sergilediği manzarayı görmeliydin."

Kaşlarımı çatarak arabanın kapısını açtım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"İçeri. Bu arabanın içi çok soğudu."

"Aaaa... Tess, şu yoga dersindeki kızı mı kıskanıyorsun yoksa?" diye takıldı Hardin.

"Hayır."

"Evet, kıskanıyorsun," diye meydan okudu ve gözlerimi devirerek arabadan indim. Arkamdaki beton zeminde topuklarının sesini du-

yunca biraz şaşırdım. Ağır cam kapıyı açarak içeri girdim ve asansöre ulaştığımda çantamı arabada unuttuğumu fark ettim.

"Sen aptalın tekisin." Hardin güldü.

"Anlayamadım?" Ona baktım.

"Sen oradayken herhangi bir sarışına bakacağımı mı sandın... sana bakabilecekken? Özellikle yoga kıyafetleri içindeyken başka birine bakabilmem mümkün bile değil. Sarışın derken seni kastediyordum." Hardin uzun adımlarla bana yaklaşırken lobinin soğuk duvarına yaslandım.

Dudaklarımı büzdüm. "Eh, Onun seninle flört etmeye çalıştığını gördüm." Kıskançlık hoşuma gitmemişti; olabilecek en iğrenç duyguydu.

"Budala kız." Bir adım daha atarak vücudunu benimkine yasladı ve bizi asansöre soktu. Elini yanağıma koyarak beni gözlerine bakmaya zorladı. "Bana yaptıklarını nasıl anlamazsın?" diye sordu, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken.

"Bilmiyorum," diye inledim boştaki eliyle benimkini kavrayıp şortunun önüne götürürken.

"Yaptığın şey bu." Kalçalarını kaydırarak sertleşmiş erkekliğini avucuma bıraktı.

"Ah..." Başım dönüyordu.

"Ah'tan çok daha fazlasını söyleyeceksin..." diye başladı fakat asansör bir sonraki katta durduğunda sözü kesildi. "Ciddi olamazsın," diye homurdandı bir kadın üç çocuğuyla birlikte asansöre binerken.

Ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat kolunu belime sararak kıpırdamamı engelledi. Çocuklardan biri ağlamaya başlayınca Hardin huzursuzca homurdandı. Asansör o anda bozulup kalsa ve ağlayan bir çocukla asansörde mahsur kalsak ne kadar komik olabileceğini hayal ettim. Neyse ki kapılar biraz sonra açıldı ve koridora çıktık.

"Çocuklardan kesinlikle nefret ediyorum," diye sızlandı evimizin kapısına geldiğimizde. Kapıyı açarken içeriden yüzümüze soğuk hava vurdu.

"Isıtma sistemini kapamış mıydın?" diye sordum, içeri girerken.

"Hayır, bu sabah açıktı." Hardin termostata yaklaşarak kontrol etti ve kısık sesle bir küfür savurdu. "Burada yirmi derece diyor ama öyle olmadığı açık. Ben bakım bölümünü arayayım."

Başımla onayladım ve kanepenin arkasından battaniyeyi alarak sarınıp oturdum.

"Evet... Çalışmıyor ve burası çok soğuk." Hardin telefondaki kişiyle konuşuyordu. "Yarım saat mi? Hayır, olmaz... Umurumda bile değil, burada oturmak için küçük bir servet ödüyorum ve kız arkadaşımın soğuktan donmasına göz yumacak değilim," dedi ve hemen düzeltti: "Yani ben donup ölmek istemiyorum."

Bana dönüp baktığında başımı çevirdim. "Tamam. On beş dakika. Daha fazla değil," diye hırladı ve telefonu kanepeye fırlattı. "Tamir etmesi için birini gönderiyorlar," dedi.

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. Hardin kanepede yanıma oturdu.

Battaniyenin önünü açarak ona uzandım. Bana yaklaştığında kucağına yerleştim ve parmaklarımı saçlarına daldırarak hafifçe çekiştirdim.

"Ne yapıyorsun?" Ellerini kalçalarıma koydu.

"On beş dakikamız olduğunu söyledin." Dudaklarımı çenesine değdirdiğimde ürperdi.

Hardin gülümserken çene kaslarının hareketini hissettim. "Beni baştan mı çıkarıyorsun, Tess?"

"Hardin..." diye sızlandım, benimle daha fazla dalga geçmesini engellemek için.

"Şaka yapıyorum, şimdi soyun," diye emretti ama elleri bluzumu yukarı kaldırarak kendi emrine karşı geldi.

69. Bölüm

Hardin

Kollarından aşağı kaydırırken parmak uçlarımla diken diken olmuş tüylerini hissettim. Üşüdüğünü biliyordum fakat kısmen benim yüzümden böyle olduğunu düşünmek istiyordum. Kucağımda kıpırdandığında parmaklarımla kollarını daha sıkı kavradım ve ihtiyacım olan sürtünmeyi yaratmak için kalçalarını kasıklarıma bastırdım. Birini bu kadar çok ve bu kadar sık arzuladığım hiç olmamıştı.

Evet, bir sürü kızla düzüşmüştüm ama konu sadece heyecan ve böbürlenmeydi; hiçbiriyle Tess'le olduğum gibi yakın olmamıştım. Onunla konu sadece zevk, duygular, dokunuşumla teninde beliren bu kabarıklıklar, o tüyler yüzünden daha sık tıraş olmak zorunda kalışı konusundaki şikâyetleri ve bu şikâyetler karşısında gözlerimi devirişimdi. Dudağını dişlerimin arasına aldığımda inleyişi, dişlerimi kapadığımda çıkan ses ve en önemlisi, sadece ikimizin paylaştığı bir şey oluşuydu. Başka hiç kimse onunla bu şekilde yakın olamazdı.

Ben göğüslerinin arasındaki boşluğu emerken Tessa'nın küçük parmakları sutyeninin kopçasını çözmek için uzandı.

Onu durdurdum. "Fazla zamanımız yok," diye hatırlattım. Dudaklarını büzerek onu daha da çok arzulamama neden oldu.

"O halde çabuk soyun," dedi. Günler geçtikçe benimle giderek daha rahat olması hoşuma gidiyordu.

"İki kez söylenmesine ihtiyacım olmadığını biliyorsun." Kollarımı beline dolayarak onu kaldırdım ve kanepenin üzerine ittim.

Şortunu ve külotumu çıkarırken ona uzanmasını işaret ettim. Bir prezervatif almak için masanın üzerindeki cüzdanıma uzandığımda o da lanet olasıca yoga pantolonunu çıkarıyordu. Yirmi yıllık hayatımda

böylesine seksi bir şey görmemiştim. Yoga pantolonunun neden bu kadar seksi olduğunu konusunda bir fikrim yoktu; belki de nedeni kalçalarına yapışması, muhteşem kıvrımlarını gözler önüne sermesi ya da belki de kıçının mükemmelliğini vurgulamasıydı ama ne olursa olsun, bundan sonra evde sürekli giymesini isteyeceğim şey oydu.

"Gerçekten doğum kontrol haplarına başlamalısın; bunları daha fazla kullanmak istemiyorum," dedim. Başıyla onaylarken prezervatifi açan parmaklarıma baktı.

Ciddiydim. Bunu ona her sabah hatırlatacaktım.

Tessa beni karşısındaki mindere oturtmak için güçle çekerek şaşırttı.

"Ne?" diye sordum, ne yapmak istediğini anlamaya çalışırken fakat söylediğini duymak istiyordum. Masumiyeti hoşuma gidiyordu ama itiraf etmek istemediği kadar müstehcen bir kişiliği olduğunu biliyordum; bu da sadece benim farkında olduğum bir diğer özelliğiydi.

Bana öfkeli gözlerle bakarken zamanımız azdı, bu yüzden onunla dalga geçmemeye karar verdim. Bunun yerine oturdum ve hemen onu kucağıma çekerek parmaklarımla saçlarını yakaladım ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdım. Onu kucağıma oturturken dudaklarından yayılan bütün iniltileri yuttum. İkimiz de iç çekerken Tessa'nın gözlerinin arkaya döndüğünü gördüğümde neredeyse hemen boşalacaktım.

"Bir daha sefere ağırdan alacağız, bebeğim. Ancak bu kez sadece birkaç dakikamız var. Tamam mı?" diye homurdandım kulağına, Tessa kucağımda kalçalarını döndürürken.

"Hmm-hmm..." diye inledi.

Bunun üzerine hızımı artırdım. Kollarımı sırtına sımsıkı doladım ve onu kendime çekerek göğüslerimizi birbirine yapıştırdım. Aynı anda Tessa kalçalarını döndürürken ben de ileri geri hızla gidip gelmeye başladım. Tarifsiz bir histi; hareketlerimiz giderek hızlanırken zor nefes alabiliyordum. Çok fazla zamanımız yoktu ve ilk kez bu işi bir an önce bitirmek istiyordum.

"Konuş benimle, Tess," diye yalvardım utanacağını bilerek ama yeterince sert vuruşlar yaparsam, saçlarını yeterince sert çekiştirirsem, daha önce yaptığı gibi benimle konuşacak cesareti bulmasını umuyordum.

"Tamam..." dedi nefes nefese ve daha da hızlandım. "Hardin..." Sesi titriyordu ve sakinleşmek için dudağını ısırdığını gördüğümde daha da çok tahrik oldum. Karnımdaki basınç artmaya başladı. "Hardin, çok... çok güzel..." Güvenini kazanmaya başlamıştı. Kısık sesle küfrettim. "Daha bir şey söylemedim ama sen söylenmeye başladın bile," dedi, böbürlenerek. Kibirli tavrı beni daha da coşturmuştu.

Vücudu titreyerek kaskatı kesilirken onun zirveye ulaşmasını izledim. Boşaldığı her seferinde olduğu gibi –*daha fazla* değilse bile– yine büyüleyiciydi. Bu yüzden ona doyamıyordum ve asla doyamayacaktım.

Kapının vuruluşuyla orgazm sonrası sersemliğimizden sıyrıldık ve hemen kucağımdan fırladı. O yerden bluzunu kaparken ben de kullanılmış prezervatifi çıkardım ve giysilerimi yerden aldım.

"Bir dakika," diye seslendim. Tessa bir mum yakarak kanepemizin üzerindeki süs minderlerini düzeltmeye başladı. "Mum neden?" diye sordum giyinirken ve kapıya doğru yürürken.

"Burası seks kokuyor," diye fısıldadı, bakım görevlisi onun sesini duyabilecek olmamasına rağmen.

Parmaklarıyla saçlarını çılgınca sıvazladı; tek tepkim gülmek ve başımı iki yana sallamak oldu. Hemen sonra kapıyı açtım. Kapının diğer tarafındaki adam benden daha uzun boyluydu ve uzun bir sakalı vardı. Kumral saçları omuzlarına iniyordu ve en azından elli yaşında gibi görünüyordu.

"Isıtıcı çalışmıyor, değil mi?" diye sordu hırıltılı bir sesle. Çok fazla sigara içtiği belliydi.

"Evet, yoksa neden evin içi sıfırın altında olsun ki?" diye karşılık verdim ve bakışlarını Tessa'ma çevirişini izledim.

Elbette ki Tessa masanın altındaki sehpadan telefon şarjını almak için eğilmenin tam sırasını bulmuştu. Ve elbette ki bunu yaparken o lanet olasıca yoga pantolonu ayağındaydı. Ve elbette ki şu pislik içindeki sakallı adam onun kıçına bakmak zorundaydı. Ve elbette ki Tessa yerinde doğrulduğunda hiçbir şeyin farkında olmayacaktı.

"Hey, Tess, şu alet onarılana kadar sen yatak odamıza gitsen?" dedim. "Orası daha sıcaktır."

"Hayır, sorun değil, ben iyiyim. Burada, yanında kalacağım." Tessa omuz silkerek koltuğa oturdu.

Sabrım taşmaya başlamıştı ve saçlarını toplamak için kollarını başının arkasına kaldırarak göğüslerini bu serseriye sergilediğinde, onu tutup odaya sürüklemekten kendime zor hâkim oldum.

Ona öfkeli gözlerle bakmış olmalıydım çünkü bana bakıp, "Tamam..." dedi. Şaşırdığı belliydi. Okul kitaplarını kolunun altına toplayarak yatak odamıza yürüdü.

"Lanet olasıca ısıtıcıyı tamir et," diye tersledim sapık moruğu. Sessizce işe koyulmasına –ve sessizliğini korumasına– bakılırsa sandığımdan daha akıllı olmalıydı.

Birkaç dakika sonra Tessa'nın sehpanın üzerinde duran telefonu titreşti ve tam cevap vermek için elime aldığımda arayanın *Kimberly* olduğunu gördüm. "Alo?"

"Hardin?" Kimberly'nin sesi o kadar tizdi ki Christian'ın nasıl dayandığını bilemiyordum. Onu çeken Kimberly'nin görünüşü olmalıydı. Muhtemelen sesini pek iyi duyamadığı bir gece kulübünde.

"Evet. Tess'i vereyim..."

Yatak odasının kapısını açtığımda Tessa'yı dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir kalemle yatakta yüzükoyun uzanmış, ayaklarını havaya dikmiş halde buldum.

"Kimberly arıyor," dedim telefonu yatağın üzerine, sevgilimin yanına atarken.

Tessa telefonu kapıp kulağına götürdü. "Hey, Kim! Her şey yolunda mı?" Birkaç saniye sessiz kaldı. "Ah, hayır! Bu korkunç." Bir kaşımı kaldırarak ona baktım ama fark etmedi.

"Ah... Tamam... Hardin'le konuşayım. Bir saniyemi alır, sorun olmayacağından eminim." Telefonu kulağından uzaklaştırarak alıcısını eliyle örttü. "Christian midesini üşütmüş ve Kim'in onu hastaneye götürmesi gerekiyormuş. Ciddi bir şey değil fakat dadıya ulaşamamışlar," diye fısıldadı.

"Eee?" dedim omuz silkerek.

"Smith'i bırakabilecekleri kimse yok."

"Veeeeeee sen bunu bana söylüyorsun... çünkü?"

"Bizim müsait olup olmadığımızı soruyor." Yanağının içini kemirdi.

O çocuğa bakıcılık yapmak istediğini söylüyor olması mümkün değildi. "Ne için müsait?"

Tessa iç çekti. "Smith'e bakmak için, Hardin."

"Hayır, kesinlikle değiliz."

"Nedenmiş? O çok iyi bir çocuk," diye sızlandı.

"Hayır, Tessa, burası kreş değil. Böyle bir şey olmayacak; Kim'e ona Tylenol almasını, tavuk çorbası yapmasını ve yatağa sokmasını söyle."

"Hardin... O benim arkadaşım ve Christian da patronum ki şu anda da hasta. Ona değer verdiğini sanıyordum?" dedi Tessa ve içim burkuldu.

Elbette ki Christian'ı seviyordum; babam her şeyi batırdığında annemle yanımızda o vardı ama bu, yarın Landon'la bir hokey maçına gidecekken çocuğuna bakıcılık yapmaya niyetim olacağı anlamına gelmiyordu. "Hayır dedim," diye tekrarladım. İhtiyacım olan en son şey, yara bandını dudağının üzerinde bıyık diye taşıyan sinir bozucu bir çocuğun evimize gelmesiydi.

"Lütfen, Hardin?" diye yalvardı Tessa. "Başka kimseleri yok. Lütfeeeeeen?"

Ben ne cevap verirsem vereyim evet diyeceğini biliyordum; sadece beni eğlendiriyordu. Yenilgiyi kabul ederek iç çektim ve yavaşça gülümseyişini izledim.

70. Bölüm

Hardin

"Sızlanmayı keser misin? Onun yapmayacağı kadar kötü davranıyorsun ve çocuk daha beş yaşında," diye çıkıştı Tessa ve gözlerimi devirdim.

"Sadece söylüyorum, hepsi senin sorumluluğun. Eşyalarıma dokunmasa iyi olur. Bunu sen kabul ettiğine göre, senin sorunun, benim değil," diye hatırlattım ona, tam kapı çalınırken.

Kanepeye oturarak kapıyı Tessa'nın açmasına izin verdim. Bana öfkeli bir bakış attı ama en sevimli, en parlak gülümsemesiyle kapıyı açmak için konuklarımızı –*konuklarını*– fazla bekletmedi.

Kimberly neredeyse çığlık atar gibi bir sesle hemen saydırmaya başladı. "Çok teşekkürler! Şu anda ikinizin nasıl bir cankurtaran olduğunuzu tahmin bile edemezsiniz. Smith'i kabul etmeseydiniz ne yapabileceğimizi bilmiyorum. Christian çok hasta, her yere kusuyor ve biz..."

"Sorun değil, gerçekten," diye araya girdi Tess; sanırım Christian'ın kusmuklarının detaylarını duymak istemiyordu.

"Pekâlâ, şey, o arabada, ben de gitsem iyi olur. Smith kendi kendine yetmeyi bilir, genellikle sessizdir ve bir şeye ihtiyacı olursa size söyler." Sola çekildi ve arkasından kumral saçlı küçük bir çocuk çıktı.

"Selam, Smith! Nasılsın?" dedi Tessa, daha önce ondan hiç duymadığım tuhaf bir sesle. Çocuk beş yaşında olmasına rağmen bebek sesiyle konuşuyordu; bunu ancak Tessa yapardı. Çocuk bir şey söylemeden sadece hafifçe gülümsedi ve Kimberly'nin yanından geçerek salona girdi.

"Evet, pek fazla konuşmaz," dedi Kimberly hüzünlü yüz ifadesini gördüğü Tessa'ya.

Çocuğun Tessa'ya karşılık vermemesi ne kadar komik olsa da onun üzülmesini istemiyordum; dolayısıyla küçük hergele ona karşı nazik davranmaya başlasa iyi olurdu.

"Pekâlâ, bu kez gerçekten gidiyorum!" Kim gülümseyerek Smith'e son kez el salladıktan sonra kapıyı kapadı.

Tessa hafifçe eğilerek Smith'e sordu. "Aç mısın?"

Çocuk başını iki yana salladı.

"Bir şey içmek ister misin?"

Çocuk aynı hareketi tekrarlarken karşımdaki kanepeye oturdu.

"Oyun oynamak ister misin?"

"Tess, sanırım sadece oturmak istiyor," dedim ve Tessa'nın yanaklarının kızardığını gördüm. Tessa çocuk bakıcılığı yaparken beni oyalayabilecek bir şeyler bulma umuduyla televizyon kanallarını karıştırdım.

"Üzgünüm, Smith," dedi özür dileyerek. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

Çocuk robot gibi başıyla onayladı ve babasına gerçekten çok benzediğini o zaman fark ettim. Saçları aynı renkte, gözleri aynı yeşil-mavi tonundaydı ve gülümserse Christian'ın gamzelerini onda da göreceğimden emindim.

Mahcup bir sessizlikle geçen birkaç dakika boyunca Tessa kanepenin yanında dururken planlarının boşa çıktığını görebiliyordum. Çocuğun buraya enerjik ve onunla oynamaya hazır bir halde geleceğini sanmıştı. Oysa çocuk tek kelime etmemişti ve kanepeden kıpırdayacak gibi görünmüyordu. Giysileri tahmin ettiğim gibi kusursuzdu ve küçük beyaz spor ayakkabıları hiç giyilmemiş gibi görünüyordu. Bakışlarımı mavi polo tişörtünden kaldırdığımda gözlerime baktığını gördüm.

"Ne?" diye sordum.

Hemen bakışlarını kaçırdı.

"Hardin!" diye homurdandı Tessa.

"Ne? Sadece bana neden baktığını merak ettim." Omuz silktim ve televizyonda kazayla açtığım aptal programı fark edince kanalı değiştirdim. İzlemek istediğim en son şey *Kardashians*'tı.

"Nazik ol." Tessa bana öfkeyle baktı.

"Naziğim," dedim ve *bu kadar büyütülecek ne var?* dercesine omuz silktim.

Tessa gözlerini devirdi. "Eh, ben gidip akşam yemeğini hazırlayacağım. Smith, benimle gelmek mi yoksa Hardin'le mi oturmak istersin?"

Çocuğun bana baktığını hissettim ama ona dönmemeyi tercih ettim. Tessa'yla gitmesi daha iyi olurdu. Sonuçta dadı oydu, ben değildim. "Onunla git," dedim çocuğa.

"Burada kalabilirsin, Smith. Hardin seni rahatsız etmez," dedi Tessa.

Çocuk sessizdi. Sürpriz. Tessa mutfakta gözden kayboldu ve ben de bu sıçanla sohbeti imkânsız hale getirmek için televizyonun sesini iyice açtım; zaten bunu deneyeceğini de sanmıyordum. Neredeyse Tessa'yla birlikte mutfağa gidecek ve çocuğu tek başına salonda bırakacaktım.

Dakikalar geçerken öylece yanımda oturmasından rahatsız olmaya başladım. Neden konuşmuyor, oyun oynamıyor ya da beş yaşındaki çocukların yaptığı diğer şeyleri yapmıyordu ki?

"Ee, sorun ne? Neden konuşmuyorsun?" diye sordum sonunda.

Omuz silkti.

"İnsanlar seninle konuşurken aldırış etmemek kabalıktır," dedim.

"Neden konuşmadığımı sormak daha büyük kabalıktır," diye karşılık verdi.

Hafif İngiliz aksanı babasınınki kadar yoğun değildi fakat tamamen Amerikanlaşmamıştı da. "Eh, en azından artık konuşabildiğini biliyorum," dedim bilgiç cevabı karşısında hazırlıksız yakalanarak ve ona ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Benimle konuşmayı neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sorarken beş yaşından çok daha büyük görünüyordu.

"Ben... Bilmem. Sen neden istemiyorsun?"

"Bilmem." Omuz silkti.

"Orada her şey yolunda mı?" diye seslendi Tessa mutfaktan. Bir an için ona hayır demek istedim; çocuğun öldüğünü veya yaralandığını söyleyecektim ama vazgeçtim.

"Her şey yolunda!" diye bağırarak karşılık verdim. Tessa'nın işini kısa sürede bitirmesini umuyordum çünkü bu sohbet benim için başlamadan bitmişti.

"Neden yüzüne o şeyleri takıyorsun?" diye sordu Smith dudağımdaki küpeyi işaret ederek.

"Çünkü seviyorum. Belki de daha iyi bir soru, neden senin hiç takmadığın olabilir," dedim, topu ona atarken karşımdakinin bir çocuk olduğunu düşünmemeye çalışarak.

"Acıtıyorlar mı?" diye sordu, soruma karşılık olarak.

"Hayır, hiç acıtmıyor."

"Acıtıyormuş gibi görünüyorlar." Hafifçe gülümsedi.

Sanırım o kadar da kötü değildi fakat yine de dadılık yapma fikrinden hâlâ hoşlanmıyordum.

"Burada işim neredeyse bitti," diye seslendi Tessa.

"Tamam, sadece ona meşrubat şişesiyle bomba yapmayı öğretiyorum," diye takıldım. Tessa bizi kontrol etmek için başını köşeden uzattı.

"Delinin teki bu," dedim çocuğa ve çocuk gamzelerini göstererek güldü.

"Güzel ama," diye fısıldadı ellerini ağzına bastırarak.

"Evet, öyle, değil mi?" dedim başımla onaylayarak. Başımı kaldırıp Tess'e baktım; saçlarını başının üzerinde topuz yapmıştı ve üzerinde hâlâ yoga pantolonuyla sade bir tişört vardı. Yine başımla onayladım. Güzeldi ve çabalaması bile gerekmiyordu.

Bizi hâlâ duyabildiğini biliyordum ve mutfaktaki işini bitirmek için dönerken hafifçe gülümsediğini gördüm. Neden öyle gülümsediğini anlamıyordum; çocukla konuşuyorsam ne olmuştu ki? Hâlâ sinir bozucuydu; diğer bütün yarım porsiyonluk insanlar gibi.

"Evet, oldukça güzel," dedi çocuk yine başıyla onaylayarak.

"Tamam, sakin ol, ufaklık. O benim," diye takıldım.

Dudaklarını şaşkınlıkla büzerek bana baktı. "Senin neyin? Karın mı?"

"Hayır, siktir, hayır," diye azarladım.

"Siktir, hayır mı?" diye karşılık verdi.

"Hey, lanet olsun, o kelimeyi kullanma!" Kanepenin üzerinden uzanarak ağzını kapadım.

"'Lanet olsun' mu demeyeyim?" diye sordu, kendini elimden kurtararak.

"Hayır, 'lanet olsun' da deme, 'siktir' de deme." İşte çocuklarla bir arada olmak istememin bir sürü nedeninden biri de buydu.

"Kötü kelimeler olduklarını biliyorum," diye açıkladı. Başımla onayladım.

"O zaman söyleme," diye hatırlattım.

"Karın değilse kim ki o?"

Tanrım, amma merakhydı be. "Kız arkadaşım." Bu çocukla konuşmaya hiç başlamamalıydım.

Ellerini birleştirdi ve küçük bir rahip gibi bana baktı. "Karın olmasını istiyor musun?"

"Hayır, karım olmasını istemiyorum," dedim yavaşça ama bu kez beni duyup anlaması için net bir şekilde.

"Hiç mi?"

"Hiç."

"Ya bebeğiniz olursa?"

"Hayır! Tanrım, hayır! Bütün bunları nereden biliyorsun sen be?" Soruları yüksek sesle duymak sinirimi bozmuştu.

"Neden..." diye başladı ama hemen sözünü kestim.

"Bir sürü soru sormayı kes." Ben homurdanırken Smith başıyla onayladı. Sonra uzaktan kumandayı elimden kaparak kanalı değiştirdi.

Tessa birkaç dakikadır bizi kontrol etmediği için mutfağa girip yemeğin ne durumda olduğuna bakmaya karar verdim. "Tess... İşin bitti mi, çok fazla konuşuyor da," diye sızlandım hazırladığı yemekten bir parça brokoli kaparken. Yemek hazır olmadan bir şeyler atıştırmamdan nefret ediyordu fakat salonumda beş yaşında bir çocuk olduğuna göre bu lanet olasıca brokoliyi istediğim gibi yiyebilirdim.

"Evet, bir-iki dakikaya hazır olacak," diye cevap verdi bana bakmadan. Ses tonu tuhaftı ve sanki bir terslik vardı.

"Sen iyi misin?" diye sordum camlaşmış gözleriyle bana döndüğünde.

"Evet, iyiyim. Sadece soğandan." Omuz silkerek ellerini yıkamak için musluğu açtı.

"Sorun değil... Seninle de konuşacak. Isınmaya başladı," dedim onu rahatlatmak için.

"Evet, biliyorum. Mesele o değil... Sadece soğandan," diye tekrarladı.

71. Bölüm

Hardin

Küçük hergele hâlâ sessizdi ve Tessa neşeyle sorduğunda sadece başıyla onayladı. "Tavuk hoşuna gitti mi, Smith?"

"Gerçekten güzelmiş!" dedim çocuğun konuşmamasının yarattığı kırgınlığı hafifletmeye çalışarak.

Tessa bana kibarca gülümsedi fakat gözlerime bakmadı. Yemeğin geri kalanı sessiz geçti.

Tessa mutfağı toparlarken ben de salona döndüm. Arkamdan gelen küçük ayak seslerini duyabiliyordum.

"Yardım edebilir miyim?" diye sorarak kanepeye çöktüm.

"Hayır." Omuz silkti ve bakışlarını televizyona çevirdi.

"İyi o zaman..." Bu gece gerçekten doğru dürüst bir program yoktu.

"Babam ölecek mi?" diye sordu yanımda oturan küçük ses aniden.

Ona baktım. "Ne?"

"Babam, ölecek mi?" diye sordu Smith ama bu konu hiç ilgilendirmiyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır, sadece gıda zehirlenmesi filan geçiriyor."

"Annem hastalanmıştı ve artık yaşamıyor," dedi ve sesinin titrediğini duyarak aslında ne kadar endişeli olduğunu anlayınca nefesimi tuttum.

"Şey... Evet. O farklıydı." *Zavallı çocuk.*

"Neden?"

Tanrım, amma çok soru soruyordu. Tess'i çağırmak istiyordum fakat Smith'in yüzündeki endişe ifadesi beni durdurdu. Tessa'yla konuşmayacaktı bile, dolayısıyla onu çağırmamı isteyeceğini sanmıyordum.

"Baban sadece biraz hasta... Annense gerçekten hastaydı. Baban iyileşecek."

"Yalan mı söylüyorsun?" Yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla konuşuyordu; aslında bir açıdan bana benziyordu.

Sanırım fazla hızlı büyümek zorunda kaldığınızda olan buydu. "Hayır, baban ölecek olsaydı bunu sana söylerdim," dedim. Ciddiydim.

"Söyler miydin?" Gözlerinin parladığını görünce ağlayacağından korktum. Şimdi ağlamaya başlarsa ne yapacağımı bilemezdim. Kaçabilirdim. Diğer odaya kaçar ve Tessa'nın arkasına saklanırdım.

"Evet. Şimdi bu kadar marazî olmayan şeylerden konuşalım."

"Marazî nedir?"

"Olmaması gereken boktan şeyler," diye açıkladım.

"Kötü bir kelime," diye uyardı.

"Ben söyleyebilirim çünkü bir yetişkinim."

"Yine de kötü bir kelime."

"Daha önce sen de iki tane söyledin. Babana söyleyebilirim," diye tehdit ettim.

"Ben de seni şu güzel kıza söylerim," diye karşılık verdi ve gülmekten kendimi alamadım.

"Tamam, tamam, sen kazandın," dedim parmağımı dudaklarıma götürüp sessiz olmasını işaret ederek.

Tessa köşede göründü. "Smith, yanıma gelmek ister misin?"

Smith ona baktı, sonra başını çevirip bana baktı ve "Hardin'in yanında kalabilir miyim?" diye sordu.

"Ben..." diye başladı Tessa ama hemen araya girdim.

"Sorun değil." İç çekerek uzaktan kumandayı çocuğa verdim.

70. Bölüm

Tessa

Smith'in kanepeye yerleşirken Hardin'e biraz daha sokulduğunu gördüm. Hardin ona temkinli gözlerle bakıyordu ama yakınlığıyla ilgili yorum yapmıyor veya onu durdurmuyordu. Smith'in Hardin'den hoşlandığını görmek şaşırtıcıydı; oysa Hardin çocuklardan nefret ediyordu. Ancak Smith bir Austen romanından fırlamış bir beyefendiye daha çok benzediğinden belki de bu istisna sayılabilirdi.

Asla, demişti Smith'e, benimle evlenme fikrini sorduğunda.

Asla. Benimle asla bir gelecek planlamıyordu. Bunu benliğimin derinliklerinde zaten biliyordum ama yine de onun ağzından duymak canımı yakmıştı; özellikle de son derece soğuk ve kendinden emin bir ses tonuyla, dalga geçiyormuş gibi söylediği için. En azından darbesini biraz olsun yumuşatabilirdi.

Elbette ki ben de şimdi evlenmek istemiyordum; önümüzde daha uzun yıllar vardı. Ancak bunun küçük bir olasılık bile olmaması beni çok incitiyordu. Sonsuza dek benimle birlikte olmak istediğini söylüyordu fakat evlenmek istemiyor muydu? Sonsuza dek iki "sevgili" mi olacaktık yani? Hiç çocuğumuzun olmaması benim için uygun muydu? Kendim için hep hayalini kurduğum geleceğe rağmen beni bunu kabullendirecek kadar sevebilecek miydi?

Gerçekten bilmiyordum ve düşündüğümde başım zonkluyordu. Şimdi geleceğe odaklanmak istemiyordum; daha on dokuz yaşımdaydım. Gayet iyi anlaşıyorduk ve bunu mahvetmek istemiyordum.

Mutfak temizlendikten ve bulaşık makinesi dolduktan sonra Hardin ile Smith'i bir kez daha kontrol ettim. Sonra ertesi güne

eşyalarımı hazırlamak için yatak odasına geçtim. Uzun bir siyah etek çıkarırken telefonum çaldı. Arayan Kimberly'ydi.

"Selam, her şey yolunda mı?" diye sordum cevap verdikten sonra.

"Evet, her şey yolunda. Ona antibiyotik veriyorlar ve işimizin uzun süreceğini sanmıyorum. Biraz geç kalabiliriz, umarım sorun olmaz," dedi.

"Elbette olmaz. Ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

"Smith nasıl?"

"İyi. Hardin'le oturuyor," dedim kendim de inanamayarak.

İçten bir kahkaha patlattı. "*Ciddi* misin? Hardin'le mi?"

"Evet, bir de bana sor." Gözlerimi devirerek salona geri döndüm.

"Eh, işte bu beklenmedik bir şey. Yine de evde küçük Hardin'lerin dolaşmaya başlayacağı günler için iyi bir hazırlık," diye takıldı.

Bu sözleri duyunca içim sızladı ve dudağımı ısırdım. "Evet... Sanırım." Boğazımda düğümlenen şey büyümeden konuyu değiştirmek istiyordum.

"Eh, umarım işimiz uzun sürmez. Smith'in yatma saati on ama zaten on olduğuna göre bu gecelik uykusu gelene kadar ayakta kalmasına izin verebilirsin. Tekrar teşekkürler," dedi Kimberly ve telefonu kapadı.

Mutfağa uğrayarak ertesi gün için küçük bir öğle yemeği hazırladım; bu geceden kalanları götürecektim.

"Neden?" dediğini duydum Smith'in, Hardin'e.

"Çünkü adada hapsoldular."

"Neden?"

"Uçakları düştü."

"Nasıl ölmediler?"

"Bu sadece bir dizi."

"Aptal bir dizi," dedi Smith. Hardin güldü.

"Evet, sanırım haklısın." Hardin neşeyle başını iki yana salladı ve Smith kıkırdadı. Bazı açılardan birbirlerine çok benziyorlardı: Gamzeleri, gözlerinin biçimi, gülümseyişleri. Sarı saçları ve göz rengi dışında Hardin'in küçükken Smith'e çok benzediğini tahmin edebiliyordum.

"Yatmamın bir sakıncası var mı yoksa onunla ilgilenmemi ister misin?" diye sordum Hardin'e.

Hardin önce bana, sonra Smith'e baktı. "Şey... Sorun değil. Sadece televizyon izliyoruz zaten," dedi.

"Tamam, iyi geceler, Smith. Kim seni almaya geldiğinde görüşürüz," dedim. Önce Hardin'e baktı ve sonra bana dönerek gülümsedi.

"İyi geceler," diye fısıldadı.

Odaya girmek için döndüm fakat Hardin'in parmakları kolumu tutarak beni durdurdu. "Hey, bana iyi geceler demek yok mu?" Dudaklarını büzdü.

"Ah... Evet. Affedersin." Ona sarılarak yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi geceler," dedim ve bana tekrar sarıldı.

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordu bana bakabilmek için omuzlarını geri iterek.

"Evet, sadece çok yoruldum ve o da zaten seninle takılmak istiyor." Hafifçe gülümsedim.

"Seni seviyorum," diyerek alnımdan öptü.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim ve aceleyle yatak odasına girerek kapıyı arkamdan kapadım.

73. Bölüm

Tessa

Ertesi gün hava güzeldi, kar yoktu ve yol kenarlarında sadece az miktarda çamur kalmıştı. Vance'e ulaştığımda Kimberly masasındaydı ve ben her zamanki gibi kahvemle çöreklerimi alırken gülümsedi.

"Dün gece geldiğinizi duymadım. Uyuyakalmışım," dedim.

"Biliyorum, Smith de uyuyordu. Tekrar çok teşekkürler," dedi ve o anda telefonu çaldı.

Dün bütün günü kampüste geçirdikten sonra ofisimde olmak tuhaf gelmişti. Bazen iki hayat birden yaşıyormuşum gibi geliyordu: Yarı üniversite öğrencisi yarı yetişkin. Erkek arkadaşımla aynı evi paylaşıyordum ve stajımdan aldığım parayla gerçekten bir işim varmış gibi hissediyordum. İkisini de seviyordum ama seçmem gerekse Hardin'le birlikte yetişkin hayatını seçerdim.

İşime daldım ve öğle saati çabucak geldi. Birkaç fiyaskodan sonra gerçekten ilgi çekici bir çalışmayla karşılaştım ve geri dönüp bitirebilmek için yemeğimi çabucak yedim. Ana karakterin hastalığı için bir tedavi bulabilmelerini diliyordum; ölürse çok üzülecektim. Dünyadan tamamen uzaklaşıp kendimi romana kaptırırken günün geri kalanı çabucak geçti ve ne yazık ki roman kötü bitti.

Yanaklarımdan süzülen yaşlarla paydos ederek evin yolunu tuttum. Hardin'i yatakta uyurken bıraktığımdan beri ondan hiç ses çıkmamıştı ve önceki gece söylediklerini düşünmekten kendimi alamıyordum. Düşüncelere dalmamak için kendimi oyalamam gerekiyordu; keşke bazılarının yapabildiği gibi ben de zihnimi düşüncelere kapayabilseydim. Her şeyi aşırı düşünmekten hoşlanmıyordum ama elimde değildi. Ben böyleydim ve artık düşünebildiğim tek şey Hardin'le bir geleceğimizin

olmadığıydı. Yine de, bu konuya aşırı ölçüde saplanmamak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Hardin öyle biriydi ve ne evlenmek ne de çocuk sahibi olmak istiyordu.

Belki de Hardin'le Landon bu gece hokey maçına gideceğine göre, market alışverişi yapmak için Conner'a gittikten sonra Steph'i aramalı ve çamaşırlarla uğraşmalıydım. Tanrı'm, umarım geceleri iyi geçerdi.

Eve ulaştığımda Hardin'i yatak odasında kitap okurken buldum.

"Selam, seksi. Günün nasıl geçti?" diye sordu ben içeri girerken.

"İyiydi, sanırım."

"Sorun ne?" Hardin başını kaldırıp bana baktı.

"Bugün okuduğum kitap çok üzücüydü; inanılmazdı ama aynı zamanda da çok hüzünlüydü," dedim yine duygusallaşmamaya çalışarak.

"Ah, hâlâ üzgün olduğuna göre gerçekten iyi olmalı." Gülümsedi. "*Silahlara Veda*'yı ilk okuduğunda yanında olmak istemem."

Yatakta yanına çöktüm. "Bu daha da kötüydü, çok daha kötü."

Gömleğimi tutup kendine çekerek başımı omzuna yasladı. "Benim hassas sevgilim." Parmaklarını omurgamda yukarı aşağı kaydırırken bu sözleri söyleyişi içimi hoplattı. "Sevgilim" dediğini duymak beni beklenmedik ölçüde mutlu etmişti.

"Bugün hiç derse girdin mi?" diye sordum.

"Hayır. Minik insanla zaman geçirmek beni bitkin düşürdü."

"Yaptığın tek şey televizyon izlemekti."

"Aynı şey. Ben senden daha çok bakıcılık yaptım."

"Ondan hoşlandın yani, ha?" Bunu neden sorduğumdan emin değildim.

"Hayır... Şey, sinir bozucu çocuklar listesinin tepesinde yer almadığı kesin fakat onunla yakın zamanda tekrar bir araya gelmeyi planlamıyorum." Gülümsedi.

Gözlerimi devirdim ama Smith'le ilgili başka bir şey söylemedim. "Bu geceki maça hazır mısın?"

"Hayır, ona gitmeyeceğimi söyledim bile."

"Hardin! Gitmek zorundasın," diye çığlık attım.

"Şaka, şaka... Birazdan gelir. Bana bunun için borçlusun, Tess," diye homurdandı.

"Ama hokeyi seviyorsun ve Landon da keyifli biridir."

"Senin kadar değil." Yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Mezbahaya götürülmek üzere olan birine göre keyfin gayet yerinde."

"Bu iş kötü giderse kesilecek olan ben değilim."

"Bu gece Landon'a nazik davransan iyi olur," diye uyardım.

Sahte bir masumiyetle ellerini kaldırdı ama beni kandıramadı. O sırada kapı vurulunca Hardin dikkat kesildi. "O senin arkadaşın, kapıyı da sen açacaksın," dedi.

Ona bir bakış attım ama yine de kapıyı açmaya gittim.

Landon hokey atleti, kot ve spor ayakkabı giymişti. "Selam, Tessa!" dedi her zamanki dostça gülümsemesiyle ve bana sarıldı.

"Şu işi halledebilir miyiz?" dedi Hardin ben daha merhaba diyemeden.

"Eh, bu gece çok eğleneceğimizi görebiliyorum," dedi Landon şakayla. Kısa saçlarını bir eliyle sıvazladı.

"Bütün hayatının en iyi gecesi olacak," diye alay etti Hardin.

"İyi şanslar!" dedim Landon'a. Landon güldü.

"Ah, Tess, sadece gösteriş yapıyor, benimle birlikte zaman geçireceği için sevinmiyormuş gibi davranıyor." Landon gülümsedi ve Hardin gözlerini devirdi.

"Eh, testosteron oranı benim için fazla yüksek, dolayısıyla gidip üzerimi değiştireceğim ve yapacak işlerim var. Size iyi eğlenceler," dedim ikisini küçük oyunlarıyla baş başa bırakarak.

74. Bölüm

Hardin

Landon'la kalabalığın arasından ilerlerken homurdandım. "Neden burası bu kadar kalabalık?" diye sordum.

Bana eleştirir gibi baktı. "Çünkü senin yüzünden geç kaldık."

"Maçın başlamasına daha on beş dakika var."

"Genellikle bir saat erken gelirim," diye açıkladı.

"Elbette. Yanımdaki Tessa değilken bile Tessa'yla birlikteyim," diye sızlandım. Konu yaptıkları her şeyde ilk ve en iyi olmaya geldiğinde Landon'la Tessa kesinlikle aynı kişiydiler.

"Tessa'yla birlikte olduğun için onur duymalısın," dedi.

"Hödüklük etmeyi kes de maçla gerçekten eğlenebilelim," dedim ama yüz ifadesini görünce gülümsemekten kendimi alamadım. "Affedersin, Landon. Onunla birlikte olduğum için onur duyuyorum. Şimdi, artık sakinleşir misin?" Güldüm.

"Tabii, tabii. Haydi, koltuklarımızı bulalım," dedi sakince ve öne geçti.

"Bu da ne?! Şunu gördün mü? Bu neden sayılmadı be?!" diye çığlık attı Landon yanımda. Onu hiç görmediğim kadar heyecanlıydı. Yine de öfkeli olmasına rağmen sesi hâlâ süt çocuğu gibi çıkıyordu.

"Haydi!" diye bağırdı tekrar ve gülmemek için dilimi ısırdım.

Sanırım Tessa haklıydı: Landon hiç de kötü bir arkadaş değildi. İlk tercihim olmayacağı kesindi ama kesinlikle kötü değildi.

"Çığlıklarını ve bağırışlarını ne kadar çok duyarsam, kazanacaklarına o kadar çok inanıyorum," dedim.

Bana aldırmadan kendini oyuna kaptırarak bağırıp çağırmaya devam etti. Ben oyunu izlerken bir yandan Tessa'ya müstehcen mesajlar atmakla meşgul olduğumdan, Landon'ın, "Evet!" diye bağırdığını duyunca şaşırdım. Tuttuğu takım son saniyede maçı kazanmıştı.

Kalabalık dağılırken ben de onlarla birlikte ilerliyordum. "Dikkat etsene," dedi biri arkamdan.

"Pardon," dedi Landon.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi aynı kişi ve dönüp baktığımda endişeli bir tavırla dikilen Landon ile rakip takımın formasıyla karşısında duran adamı gördüm. Landon yutkundu fakat adamla arkadaşları onunla alay ederken başka bir şey söylemedi.

"Baksanıza, ne kadar korkuyor," dedi başka biri. Sanırım serserinin arkadaşlarından biriydi.

"Ben... Ben..." diye kekeledi Landon.

Bu ne ulan? "Siktirin gidin, ikiniz de," diye hırladım ve ikisi birden bana döndüler.

"Yoksa?" Uzun boylu olanın nefesindeki bira kokusunu algıladım.

"Yoksa herkesin önünde ikinizi de sustururum ve o kadar kötü aşağılanırsınız ki maçın televizyon yayınlarına konu olursunuz. Anlaşıldı mı?" diye uyardım son derece ciddi bir tavırla.

"Haydi, Dennis, gidelim," dedi kısa boylu olanı. Aklı başında olduğu anlaşılan adam arkadaşının formasını çekiştirdi ve ikisi birlikte kalabalıkta gözden kayboldular. Landon'ın kolunu tutarak onu sürükledim. Bu gece Landon'ın dayak yemesine izin verirsem Tessa canıma okurdu.

"Teşekkür ederim, bunu yapmana gerek yoktu," dedi Landon, arabasına ulaştığımızda.

"Durumu daha da zorlaştırma, olur mu?" dedim sırtarak. Başını iki yana salladı fakat onun da kendi kendine güldüğünü duydum.

"Seni evine götüreyim mi?" diye sordu otoparktaki kalabalığın dağılmasını birkaç dakika sessizce bekledikten sonra.

"Evet, tabii." Tessa'dan cevap olup olmadığını görmek için telefonuma tekrar baktım. "Taşınıyor musun?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum. Dakota'ya yakın olmayı gerçekten istiyorum," dedi.

"O halde kendisi neden buraya taşınmıyor?"

"Çünkü baledeki kariyerine burada devam edemez; New York'ta olmak zorunda." Otoparktaki yerimizden ayrıldığımızdan beri pek fazla ilerlememiş olmamıza rağmen Landon bir arabanın daha önümüzden geçmesine izin verdi.

"Yani sen de kendi hayatından vazgeçip onun için taşınacak mısın?" diye sordum.

"Evet, ondan uzak kalmaya devam etmektense bunu yapmayı tercih ederim. Taşınmak benim için sorun değil. New York harika bir yer olabilir. Bir ilişkide her zaman tek kişinin istekleri önemli değildir, biliyorsun," dedi bana yandan bir bakış atarak. *Adi herif.*

"Bu ne demek şimdi?"

"Seninle ilgisi yok ama düşünürsen, belki de var." Arabanın önünde bir grup aptal sarhoş sendeledi fakat Landon yolumuzu kesmelerine aldırmıyormuş gibiydi.

"Kapa çeneni, ha?" dedim. Artık sinirimi bozmaya başlıyordu.

"Yani Tessa'yla birlikte olmak için senin New York'a taşınmayacağını mı söylüyorsun?"

"Evet, sana söylediğim tam olarak bu. New York'ta yaşamak istemiyorsam New York'ta yaşamayacağım demektir."

"New York'u kastetmediğimi biliyorsun, Seattle'ı kastediyorum. O Seattle'da yaşamak istiyor."

"Benimle birlikte İngiltere'ye gelecek," dedim. Bu sohbeti sona erdirmeyi umarak radyonun sesini açtım.

"Ya gelmezse? Bunu istemediğini biliyorsun, neden onu zorluyorsun?"

"Onu hiçbir şey yapmaya zorlamıyorum, Landon. Benimle gelecek çünkü birlikte olmamız gerekiyor ve benden ayrılmak istemeyecek, bu kadar basit." Sevgili üvey kardeşimin beni sinirlendirmesini istemediği için oyalanmak amacıyla bir kez daha telefonuma baktım.

"Sen itin tekisin."

Omuz silktim. "Olmadığımı asla iddia etmedim."

Tessa'nın numarasını tuşlayarak cevap vermesini bekledim. Vermedi. *Harika, sokayım böyle işe.* Eve gittiğimde hâlâ orada olmasını umuyordum. Landon lanet olasıca bir kaplumbağa gibi gitmese, şimdiye

kadar eve varmış olurduk. Sessizce oturarak tırnaklarımın etrafındaki etleri çekiştirdim. Lanet olasıca üç saat gibi gelen bir süreden sonra Landon'ın oturduğumuz binanın önüne yanaştı.

"Bu gece o kadar da kötü değildi, ha?" dedi ben arabadan inerken. Güldüm.

"Hayır, sanırım değildi," diye itiraf ettim. "Bunu birine söylersen seni öldürürüm," diye takıldım.

Landon gülerek gaza basıp uzaklaştı. Derin bir nefes üflerken bu gece o serserilere kıçını tekmeletmediği için çok memnundum.

İçeri girdiğimde Tessa'yı kanepede uyurken buldum; ben de oturup bir süre onu izledim.

75. Bölüm

Hardin

Bir süre Tessa'yı uyurken izledikten sonra onu kucağıma aldım ve yatak odamıza taşıdım. Kollarını boynuma dolayarak başını göğsüme dayadı. Onu nazikçe yatağımıza yatırdım ve örtüleri göğsüne kadar çektim. Alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve tam dönüp yatağa girmeye hazırlanacakken bir şey söylediğini duydum.

"Zed," diye mırıldandı.

Bu az önce?.. Son üç saniyeyi zihnimden geçirerek ona baktım. Bunu söylemiş olamazdı...

"Zed." Gülümseyerek yüzükoyun döndü.

Bu ne be şimdi?

İçimden onu uyandırmak ve uykusunda neden onun adını söylediğini –hem de iki kez– sormak geliyordu. Diğer yandan, paranoyak ve lanet olasıca bıkmış parçam onun ne diyeceğini zaten biliyordu. Tessa bana endişelenecek bir şey olmadığını, sadece arkadaş olduklarını ve beni sevdiğini söyleyecekti. Bu kısmen doğru olabilirdi fakat az önce onun adını söylemişti.

Lanet olasıca Landon'la görüşmemizin ve geleceğiyle ilgili kararlılığının üzerine bir de sevgilimin dudaklarından o serserinin adını duyunca... Bu kadarı çok fazlaydı. Ben hiçbir şeyden emin değildim, en azından onun kadar değildim ve görünüşe bakılırsa Tessa da benimle ilgili emin değildi. Yoksa rüyasında Zed'i görmezdi.

Kalem kâğıdı kaparak ona bir mesaj yazdım, şifonyerin üzerine bıraktım ve evden çıktım.

Arabayı Kanal Caddesi Barı'na çevirdim. Nate ve grup hâlâ orada olabileceği için oraya gitmek istemiyordum fakat yakınlarda bir yerde sık sık içki içtiğim bir yer vardı. Washington'a ve üniversite öğrencilerine asla kimlik sormayan sersemlerine bayılıyordum.

Tessa'nın beni bir daha içmemem konusunda uyaran sesi kulaklarımda çınlıyordu ama umurumda bile değildi. İçkiye ihtiyacım vardı. Sonra Zed ve Landon'ın seslerini duydum. Neden etrafımdaki herkes benimle ilgili şeyleri düşünüyordu ki?

Seattle'a taşınmayacaktım; Landon ve lanet olasıca tavsiyesinin canı cehennemeydi. Sırf o kız arkadaşının peşinden gitmek istiyor diye ben de bunu yapmak zorunda değildim. Artık anlayabiliyordum: Eşyalarımı toplayıp Tessa'yla birlikte Seattle'a taşınacaktım ve iki ay sonra benden bıktığına karar verip beni terk edecekti. Seattle'da onun dünyası vardı, benim değil; üstelik oraya götürüldüğüm kadar kolayca fırlatılıp atılabilirdim.

Bara vardığımda müziğin sesi kısıktı ve içeride çok fazla kimse yoktu. Barın arkasında tanıdık bir sarışın duruyordu ve bana şaşkın ama ilgi dolu gözlerle baktı.

"Uzun zamandır görüşemedik, Hardin. Beni mi özledin?" Sırıtarak dolgun dudaklarını yalarken birlikte geçirdiğimiz geceleri hatırladığından emindim.

"Evet, şimdi bana bir içki ver," diye karşılık verdim.

76. Bölüm

Tessa

Uyandığımda Hardin yatakta yoktu. Kahve içmeye gittiğini veya duşa girdiğini düşünerek telefonumun saatine baktım ve kendimi zorlayarak yataktan kalktım. Önceki gece dışarı çıkmamış olmama rağmen çok yorgundum, dolayısıyla görünüşüme dikkat etmemiş, sadece bir WCU tişörtü ve kot giymiştim. Kendisini gördüğümde Hardin'le dalga geçebilmek için yoga pantolonumu giymeyi düşündüm fakat pantolonu hiçbir yerde bulamadım. Onu tanıdığım kadarıyla, başka erkekler onu giydiğimi görmesin diye pantolonu gizlemiş veya bir yere tıkmış olabilirdi.

En üst çekmeceme tekrar baktım ve çekmeceyi kaparken şifonyerin üzerinden bir kâğıt parçası düştü.

Kahvaltı etmek için babamla çıkıyorum, diye yazmıştı Hardin. El yazısını tanıyordum. Bu beni hem şaşırttı hem de mutlu etti. Ken'le ilişkilerini güçlendirmeye devam etmelerini gerçekten diliyordum.

Muhtemelen işlerinin bittiğini düşünerek Hardin'i aramayı denedim fakat cevap vermedi. Bir mesaj attım ve kafede Landon'la buluşmak için evden çıktım.

Oraya ulaştığımda Landon bir masada oturuyordu ve önünde iki içecek duruyordu. "Seninkini aldım bile," dedi gülümseyerek ve kâğıt bardağı kaldırıp bana doğru uzattı.

"Çok naziksin, teşekkürler." Kahvenin güzel ama acı tadı beni tamamen uyandırırken Hardin'den haber almadığım için endişelenmeye başlıyordum.

"Bize bir baksana, normal üniversite öğrencilerine benziyoruz," dedi Landon bluzumu ve onunla aynı olan kendi bluzunu işaret ederek. Gülerek muhteşem kahveden bir yudum daha aldım.

"Hey, bu sabah Hardin nerede?" diye sordu Landon sırıtarak. "Bu sabah seni derse getirmedi mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Bana bir mesaj bırakıp erkenden çıkmış; babasıyla kahvaltı edeceğini yazmış."

Landon aniden durdu ve bana şüpheci gözlerle baktı. "Ciddi misin?" Bir an sonra başıyla onayladı. "Sanırım bundan daha tuhaf şeyler de oldu."

Sözleri zihnimi daha da fazla şüphelerle doldurdu. Hardin babasıyla kahvaltıya gitmişti. *Değil mi?*

Landon'la birlikte derse giderken Hardin hâlâ yenisi eklenen mesajlarıma cevap vermemişti ve içimdeki huzursuzluk giderek büyüyordu.

Yerlerimize oturduğumuzda Landon bana dönerek sordu: "İyi misin?" Ben tam cevap vermek üzereyken Profesör Soto sınıfa girdi.

"Günaydın, millet! Geç kaldığım için özür dilerim, dün gece biraz geç yattım da." Gülümseyerek deri ceketini çıkardı ve sandalyesinin sırtlığına attı. "Umarım herkes bir günlük alacak ya da çalacak zaman bulmuştur?"

Landon'la birbirimize bakarak günlüklerimizi çıkardık. Etrafıma bakındığımda bunu yapan yegâne öğrenciler olduğumuzu gördüm ve üniversite öğrencilerinin ne kadar hazırlıksız olduğunu fark edince bir kez daha şaşırdım.

Ancak Profesör Soto kayıtsızca devam ederken dalgın bir tavırla kravatını düzeltti. "Eğer günlük ayarlamadıysanız bir kâğıt çıkarın çünkü bugün dersimizin ilk yarısını ilk günlük ödevimizle geçireceğiz. Henüz kaç tane olacaklarına karar vermedim fakat dediğim gibi, notlarınızın büyük bölümünü günlükleriniz oluşturacak, dolayısıyla en azından biraz çaba göstermeniz gerekiyor." Sırıtarak oturdu ve ayaklarını masanın üzerine uzattı. "İnançla ilgili fikirlerinizi öğrenmek istiyorum. Sizin için ne anlama geliyor? Burada kesinlikle yanlış bir cevap yok ve kişisel dininiz fark etmez. Bunu birçok farklı yönde ele alabilirsiniz: Daha yüce bir güce inanıyor musunuz? İnancın insanların hayatlarında güzel farklar yaratabileceğine inanıyor musunuz? Belki

de inancı bambaşka bir şekilde değerlendiriyorsunuzdur: Bir şeye veya birine inanmak bir durumun sonucunu değiştirebilir mi? İnancınızın sadakatsiz sevgilinizi sadakatli kılacağına inanıyorsanız, bu bir şeyi değiştirir mi? Tanrı'ya inanmak... ya da çok sayıda tanrıya inanmak, sizi inanmayan birinden daha iyi yapar mı? İnanç konusunu alın ve istediğinizi yapın... Sadece bir şeyler yapın," dedi.

Zihnimde bir sürü fikir dönüp duruyordu. Kiliseye devam ederek büyümüştüm fakat Tanrı'yla ilişkimin her zaman güçlü olduğunu iddia edemezdim. Kalemimi günlüğümün ilk sayfasına dayadığım her seferinde aklıma Hardin geliyordu. *Neden ondan hiç haber alamamıştım? Her zaman arardı. Bir mesaj bırakmıştı, dolayısıyla iyi olduğunu biliyordum ama şimdi neredeydi? Ondan haber almam ne kadar sürecekti?*

Mesajlarımın her biri cevapsız kalırken içimdeki panik giderek büyüyordu. Çok değişmiş, davranışları çok düzelmişti.

İnanç. Hardin'e çok mu fazla inanıyordum? Ona inanmaya devam edersem gerçekten değişebilir miydi?

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan üçüncü sayfama ulaşmıştım bile. Yazdıklarımın çoğu doğruca içimden kâğıda dökülmüş, zihnimi ve kalbimi akıtmıştı. Hardin'le ilgili inandıklarımı yazarken üzerimden bir ağırlık kalkmıştı. Profesör Soto dersin bittiğini söylerken Landon'ın günlük girdisi hakkında konuşmasını dinledim. Kendine ve geleceğine olan inancı hakkında yazmayı seçmişti. Ben hiç düşünmeden Hardin hakkında yazmıştım. Bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Günün geri kalanı kötü geçti çünkü Hardin'den hâlâ haber alamamıştım. Saat bir olduğunda onu üç kez daha aradım ve sekiz mesaj daha gönderdim fakat hâlâ bir şey yoktu. Bu konuda kendimi kötü hissediyordum –özellikle de inanç ve onunla ilgili duygularım hakkında yazdıktan sonra– ama ilk düşüncem, bir yerlerde bize zarar verecek bir şeyler yapıyor olmamasını ummamdı.

İkinci düşüncemse Molly'ydi. Sorun olduğu her seferinde aklıma gelen ilk kişinin o olması komikti. Eh, komik değildi fakat sürekliydi. Hardin'in beni aldatmayacağını bildiğimde bile zihnimde beliren bir hayalet gibiydi.

77. Bölüm

Hardin

"Bir kahve daha ister misin?" diye sordu. "Alkolün etkisini atmana yardımcı olur."

"Hayır, alkolün etkisinden nasıl kurtulabileceğimi biliyorum. Bu konuda deneyimim büyük," diye hırladım.

Carly gözlerini devirdi. "Hödüklük etme. Sadece soruyordum."

"Konuşmayı kes." Şakaklarımı ovaladım. Sesi son derece sinir bozucuydu.

"Her zamanki gibi sevimlisin." Güldü ve beni küçük mutfağında yalnız bıraktı.

Burada olduğum için bile sersemin tekiydim fakat başka seçeneğim olduğunu söyleyemezdim. Evet, vardı, sadece aşırı tepkim için sorumluluğu almamaya çalışıyordum. Tessa'ya sert davranmıştım ve gerçekten berbat şeyler söylemiştim; şimdi de akşamüstü bu saatte Carly'nin mutfağında oturmuş, lanet olasıca kahveyi içiyordum.

"Seni arabana götürmemi ister misin?" diye bağırdı diğer odadan.

"Elbette," diye karşılık verdim ve üzerinde sadece sutyeniyle mutfağa girdi.

"Sarhoş kızını evime getirdiğim için şanslısın. Birazdan erkek arkadaşım gelecek, dolayısıyla gitmemiz gerek." Bluzunu başının üzerinden geçirdi.

"Erkek arkadaşın mı var? Harika." İşler giderek ilginçleşiyordu.

Gözlerini devirdi. "Evet. Var. Herkesin sonu gelmek bilmeyen yarak arkadaşlarıyla idare etmek istememesi senin için yeni bir şey olmalı."

Neredeyse ona Tessa'dan söz edecektim ama onu ilgilendirmediği için vazgeçtim. "Önce gidip çişimi yapmam gerek," dedim ve banyoya doğru yürüdüm.

Başım zonkluyordu ve buraya geldiğim için kendime kızgındım. Evde... pardon, okulda olmalıydım. Tezgâhın üzerindeki telefonumun yine titreştiğini duyunca olduğum yerde hızla döndüm.

"Sakın cevap vermeye kalkma," diye bağırdım Carly'ye ve bir adım geri çekildi.

"Kalkmayacağım! Tanrım, dün gece bu kadar hödüklük etmiyordun," dedi fakat ona aldırmadım.

Carly'nin peşinden arabasına yürürken başım beton zeminde attığım her adımda zonkluyordu. O kadar fazla içmemeliydim. Aslında hiç içmemeliydim. Camını indirerek bir sigara yakarken Carly'ye baktım.

Bu kadın nasıl benim tipim olabilirdi ki? Emniyet kemerini bile takmıyordu. Kırmızı ışıkta durduğunda makyaj yapıyordu. Tessa ondan çok farklıydı; birlikte olduğum bütün kızlardan farklıydı.

Önceki gece topu diktiğim bara geri dönerken Tessa'dan gelen mesajları tekrar tekrar okuyordum. Bu korkunçtu; muhtemelen gerçekten endişelenmiş olmalıydı. Zihnim o kadar dumanlıydı ki iyi bir bahane bile düşünemiyordum: Dün gece Landon'la çok fazla içtiğim için arabada uyuyakalmışım. Birazdan evde olurum, diye yazdım.

Bir terslik vardı ve bu yüzden duraksadım. Beynim altüst halde olduğundan sonunda gönderme tuşuna bastım ve cevap verip vermediğini görmek için telefona baktım. Cevap yoktu.

Eh, ona Carly'nin evinde kaldığımı söyleyemezdim elbette. Beni asla bağışlamazdı; söyleyeceklerimi dinlemezdi bile. Dinlemeyeceğini biliyordum. Son zamanlarda saçmalıklarımdan sıkılmaya başladığını görebiliyordum. Bunu biliyordum işte.

Sadece nasıl düzeltebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Carly frene basarak küfrederken düşüncelerimden sıyrıldım. "Aahhh, has'tir! Dönmemiz gerek; ileride bir kaza var," dedi yolumuzu tıkayan arabaları işaret ederek.

Başımı kaldırdığımda ellerini ceplerine sokmuş orta yaşlı bir adamı bir polis memuruyla konuşurken gördüm. Beyaz bir arabayı işaret ediyordu... tıpkı...

Paniğe kapıldım. "Arabayı durdur," dedim hemen.

"Ne? Tanrım, Hard..."

"*Soktuğumun arabasını durdur* dedim sana!" Araba durur durmaz hiç düşünmeden dışarı fırladım ve hasarlı arabalara doğru koştum. "Diğer sürücü nerede?" diye sordum memura, öfkeyle etrafıma bakınırken.

Beyaz arabanın önü paramparça olmuştu ve o sırada dikiz aynasındaki WCU otopark kartını gördüm. *Lanet olsun!* Polis arabasının yanında bir ambulans duruyordu. *Lanet olsun!*

Ona bir şey olduysa... Eğer ona bir şey olduysa...

"Kız nerede? Biriniz bana *cevap verin* be!" diye bağırdım.

Polisin yüzünde saldırgan bir ifade belirdi fakat diğer sürücü endişemi görünce yumuşak bir sesle konuşarak "Şurada," dedi ve ambulansı işaret etti.

Kalbimin duracağını sandım.

Sersemlemiş bir halde ambulansa yaklaştığımda kapıların açık olduğunu gördüm... ve Tessa yanağında bir buz torbasıyla arka tamponun üzerinde oturuyordu.

Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür, sadece küçük bir şey.

Ona koşarken kelimeler dudaklarımdan kendiliğinden dökülmeye başladı. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

Beni görünce rahatladığını fark ettim. "Bir kaza geçirdim." Gözünün üzerinde küçük bir sargı vardı ve dudağı biçimsiz bir şekilde şişmişti.

"Seni götürebilir miyim?" diye sordum kabaca. "Gidebilir mi?" diye tekrarladım yakınlarda duran genç ambulans görevlisine dönerek.

Kadın başıyla onayladı ve hemen uzaklaştı. Tessa'nın buz torbasına uzanıp aldığımda golf topu büyüklüğünde bir şişlikle karşılaştım. Yanaklarında yaşlar vardı ve gözleri şişip kızarmıştı. Hassas teninde oluşmaya başlamış morluğu görebiliyordum.

"Lanet olsun, sen iyi misin? Hata adamda mıydı?" Döndüm ve o serseriyi görmeye çalıştım.

"Hayır, ben ona çarptım," dedi Tessa, buz torbasını kapıp tekrar tenine bastırırken yüzünü buruşturarak. Sonra hissettiği rahatlık silinirken bakışlarını bana kaldırdı. "Bütün gün neredeydin sen?"

"Ne?" diye sordum şaşkın bir halde. Alkolün ve onu böyle bulmanın etkisiyle sersemlemiştim.

Gözlerinde daha soğuk bakışlarla devam etti: "Sana bütün gün nerede olduğunu sordum, Hardin."

Aniden gerçeğe geri döndüm. *Lanet olsun.*

Tam bir bahane uydurmak üzereyken Carly yanıma gelip kıçıma bir şaplak indirdi. "Eh, Bay Kasvet, artık gidebilir miyim? Buradan arabana yürüyerek dönebilirsin, değil mi? Benim gerçekten eve dönmem gerek."

Tessa'nın gözleri iri iri açıldı. "*Sen* de kimsin?"

Has'tir. Has'tir. Has'tir. Bu olamazdı. Şimdi olamazdı.

Carly gülümseyerek Tessa'ya dönüp hafifçe başıyla onayladı. "Hardin'in arkadaşıyım, Carly. Kazan için üzüldüm." Sonra dönüp bana baktı. "Artık gidebilir miyim?"

"Hoşça kal, Carly," diye tersledim.

"Bir dakika," dedi Tessa. "Hardin dün gece senin evinde miydi?"

Tessa'yla göz göze gelmeye çalıştım ama Carly'ye bakıyordu. "Evet, ben de az önce onu arabasına geri götürüyordum," dedi Carly.

"Arabasına mı? Arabası nerede peki?" diye sordu Tessa, titreyen sesiyle.

"*Hoşça kal*, Carly," diye tekrarladım ve ona öfkeyle baktım.

Tessa titreyen bacaklarıyla doğrulmaya çalıştı. "Hayır, bana arabasının nerede olduğunu söyle."

Onu durdurmak için dirseklerini tutmaya çalıştım fakat beni itti ve hareketin yarattığı acıyla inledi. "Sakın dokunma bana," diye hırladı dişlerini sıkarak.

"Carly. Arabası nerede?" diye tekrarladı Tessa.

Carly ellerini kaldırdı ve bir Tessa'ya, bir bana baktı. "Çalıştığım barda. Tamam, artık gidiyorum," dedi ve dönüp uzaklaştı.

"Tess..." diye yalvardım. *Tanrım, neden her seferinde böyle çuvallıyorum?*

"Git yanımdan," diye karşılık verdi. Bir yanağı içeri göçtü; gözyaşlarını bastırmak için yanağını kemirdiğini biliyordum. Şimdi burada böyle durmuş, bakışlarını uzaklara dikmiş ve duygusuz gibi görünmeye çalışırken, onun sürekli ağladığı günleri özlüyordum.

"Tessa, biz..." diye başladım fakat sesim çatladı. Şimdi duygusal olan bendim ve ilk kez umursamıyordum. Arabasının ön tarafının

göçüklüğünü gördüğümde içimde beliren paniğim hâlâ geçmemişti ve şu anda istediğim tek şey ona sarılmaktı.

Hâlâ bana bakmıyordu. "Git. Hemen. Yoksa polise seni göndermesini söylerim."

"Onlar umurumda bile değil..."

Bakışlarını aniden öfkeyle bana çevirdi. "Hayır, artık seni dinlemeye niyetim yok! Dün gece neler olduğunu bilmiyorum ama başka biriyle birlikte olduğunu bütün sabah biliyordum; bir şekilde *biliyordum*. Sadece kendimi inanmamaya zorluyordum."

"Bunu düzeltebiliriz," diye yalvardım. "Her zaman düzelttik."

"Hardin! Az önce kaza geçirdiğimi *görmüyor* musun?" diye bağırdı ve ağlamaya başladı. Ambulans görevlisi bize doğru yürümeye başladı. "Aslında, muhtemelen görmüyorsun çünkü gerçeklik algın son derece çarpık. Bana dün gece mesaj yazıp bu sabah babanla birlikte olduğunu söyledin, sonra da mesaj atıp Landon'la birlikte içki içtiğin için arabanda uyuyakaldığını söyledin. *Landon*'la! Her şeye inanacağımı bekleyecek kadar aptal olduğumu düşünüyorsun sanırım; birbiriyle çelişen şeylere bile." Gözlerinden alev saçıyordu. "Elbette ki kendin baştan aşağı çelişkilerle dolusun, dolayısıyla evet, gerçekliğin geri kalanını da nasıl yanlış algılayabileceğini elbette ki anlıyorum."

Ne kadar aptal olduğumu anlamaya başlıyordum ve bir an için konuşamadım. Çok, çok, çok aptaldım. Sadece çelişkili hikâyelerim yüzünden de değil.

Ambulans görevlisi duraksayarak bir elini Tessa'nın omzuna koydu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Kontrol etmek için sizi hastaneye götürmemiz gerekiyor."

Tessa yanaklarındaki yaşları silerek bana duygusuzca baktı. "Evet, hazırım. Hemen gidebiliriz."

78. Bölüm

Hardin

Dördüncü biramı açtım ve kapağı sehpamızın parlak ahşap yüzeyine fırlattım. Ne zaman dönecekti? Geri *dönecek* miydi?

Belki de ona mesaj atmalı ve ikimizi de acıdan kurtarmak için Carly'yle *yattığımı* söylemeliydim.

Kapı sertçe vurulunca düşüncelerimden sıyrıldım.

İşte başlıyoruz. Umarım yalnızdır. Biramı kaparak bir yudum daha aldıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Sesler aniden güçlendi ve yumruklamaya dönüştü; kapıyı açtığımda karşımda Landon'ı buldum. Ben daha tepki veremeden tişörtümün yakasını yakalayarak sırtımı duvara çarptı.

Ne oluyoruz be? Sandığımdan çok daha güçlüydü ve saldırgan davranışı beni çok şaşırtmıştı.

"Neyin var senin?!" diye bağırdı. Sesinin bu kadar yüksek çıkabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Bırak yakamı!" diyerek onu geri ittim fakat kıpırdamadı bile. Lanet olsun, gerçekten güçlüydü.

Beni bıraktı ve bir an için bana yumruk atacağını sandım fakat öyle bir şey olmadı. "Başka bir kızla yattığını ve Tessa'nın kaza yapmasına neden olduğunu biliyorum!" Yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Sana lanet olasıca sesini kısmanı öneririm," diye tersledim.

"Senden korkmuyorum," dedi dişlerini sıkarak.

Aslında utanmam gerekirken alkol beni küstahlaştırmıştı. "Hatırlarsan daha önce kıçını tekmelemiştim," dedim kanepeye dönüp otururken.

Landon peşimden geldi. "O zaman sana şimdi olduğum gibi kızgın değildim." Çenesini kaldırdı. "Sürekli onu incitmeye devam edemezsin!"

Onu başımdan savdım. "O kızla yatmadım bile. Sadece evinde kaldım, dolayısıyla kendi işine bak sen."

"Ah, vay canına! Elbette içiyorsun!" Sehpanın üzerindeki boş bira şişelerini ve elimdekini işaret etti. "Tessa senin yüzünden sargılar içinde ve beyin sarsıntısı geçiriyor, sense burada oturmuş kafayı çekiyorsun. İşte böyle piçin tekisin!" diye bağırdı.

"Benim hatam değildi ve onunla konuşmaya çalıştım!"

"Evet, hepsi *senin* hatandı! Kaza yaptığında senin lanet olasıca mesajını okumaya çalışıyordu. Bir yalan olduğunu bildiği bir mesaj olduğunu da eklemeliyim."

Nefesim kesildi. "Neden söz ediyorsun sen?" diye sordum, boğuk bir sesle.

"Bütün gün senden haber almayı o kadar çok istedi ki adını görür görmez telefonu kaptı."

Olanlar benim hatamdı. Nasıl anlayamamıştım ki? Yaralanmasına ben neden olmuştum. Onu ben incitmiştim.

Landon bana dik dik bakmaya devam etti. "Seninle işi bitti; bunu biliyorsun, değil mi?"

Aniden ürkerek ona baktım. "Evet, biliyorum." Birama uzandım. "Artık gidebilirsin."

Şişeyi elimden kaparak mutfağa girdi.

"Gerçekten zorluyorsun artık," diye uyardım, yerimden fırlayarak.

"Sen de aptal gibi davranıyorsun ve bunu biliyorsun. Tessa yaralıyken sen kendini içkiye vuruyorsun ve umurunda bile değil!" diye bağırdı.

"Bana bağırmayı kes!" Parmaklarımı saçlarıma gömerek çekiştirdim. "Elbette umurumda. Ama söylediğim hiçbir şeye inanmayacak!"

"Onu mu suçluyorsun? Sadece evine dönmeliydin veya daha doğrusu, hiç çıkmamalıydın?" dedi ve biramı lavaboya boşalttı. "Nasıl böylesine umursamaz olabilirsin? O kız senin için ölüyor." Buzdolabına giderek bana bir şişe su verdi.

"Umursamaz değilim. Sadece bir şeyler olmasını beklemekten bıktım artık. Sen lanet olasıca mükemmel aşk hayatın ve fedakârlık

yapmak konusunda konuşup duruyordun. Sonra Tess gidip o lanet olasıca herifin adını mırıldanıyor." Başımı arkaya atarak bir an tavana baktım.

"Kimin adı?" diye sordu.

"Zed. Uykusunda onun adını söyledi. Benim yerime yanında onun olmasını istediği gün gibi açık."

"Uykusunda mı?" diye sordu Landon ve sesindeki alaycılığı duydum.

"Evet. Uyuyor olsun ya da olmasın, benimki yerine onun adını söyledi."

Landon gözlerini devirdi. "Bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasın, değil mi? Tessa uykusunda Zed'in adını söyledi ve sen de gidip sarhoş mu oldun? Hiç nedensiz bir şekilde bu konuyu çok fazla büyütüyorsun."

Su şişesi elimde hışırdayarak çöktü.

"Sakın..." diye başladım ama o sırada ön kapıdan anahtar ve kilit sesi geldi.

Dönüp baktığımda onu kapıdan girerken gördüm. *Tessa.*

...Ve Zed. Yanında Zed vardı.

Ayağa kalkıp onlara yaklaşırken gözüm kararmıştı. "Bu da ne böyle şimdi?" diye bağırdım.

Tessa bir adım gerilerken sendeledi ve arkasındaki duvara yaslandı. "Hardin, dur!" diye bağırdı.

"Hayır! Has'tir be! İşler boka sardığı her seferinde senin karşıma çıkmandan bıktım artık!" dedim ve Zed'i iki elimle göğsünden ittim.

"Kes şunu!" diye tekrar bağırdı Tessa.

"Lütfen," dedi Landon'a dönerek. "Senin burada ne işin var?"

"Be-ben... Onunla konuşmaya geldim."

Alaycı bir tavırla başımla onayladım. "*Aslında*, buraya benimle kavga etmeye geldi."

Tessa'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?"

"Sana sonra anlatırım," dedi Landon.

Zed nefes nefese bir halde Tessa'ya bakıyordu. Bütün olanlardan sonra Tessa onu buraya nasıl getirebilirdi? Elbette ki hemen ona koşacaktı. *Rüyalarındaki* erkek.

Tessa, Zed'e döndü ve nazikçe elini omzuna koydu. "Beni eve getirdiğin için teşekkürler, Zed. Gerçekten. Ama sanırım gitmen en iyisi olur."

Zed bana baktı. "Emin misin?" diye sordu.

"Evet, eminim. Çok teşekkür ederim. Landon burada ve bu gece onların evinde kalacağım."

Zed başıyla onayladı –*sanki herhangi bir şeye onay vermeye hakkı varmış gibi!*– ve dönüp gitti. Tessa onun arkasından kapıyı kapadı.

Tessa çatık kaşlarla bana dönerken öfkemi kontrol edemiyordum. "Giysilerimi alacağım." Yatak odasına girdi.

Elbette ki peşinden gittim.

"Neden ondan seni getirmesini istedin?" diye bağırdım arkasından.

"Sen neden Carly'yle içmeye gittin? Ah, bir dakika, muhtemelen kız arkadaşının ne kadar *beklentilerle dolu* olduğundan sızlanıyordun," diye çıkıştı.

"Ah, sanırım sen de Zed'e ne kadar berbat biri olduğumu hemen yetiştirmekten geri kalmadın," diye hırlayarak karşılık verdim.

"Hayır! Ona hiçbir şey söylemedim aslında. Yine de bildiğinden eminim."

"Bana bir açıklama yapma fırsatı verecek misin?" diye sordum.

"Elbette," dedi bavulunu dolabın üst rafından almaya çalışırken. Ona yardım etmek için yaklaştım.

"Çekil!" diye tersledi saçmalıklarımdan bıktığı belli bir şekilde.

Geri çekildim ve bavulunu almasına izin verdim. "Dün gece gitmemeliydim," dedim.

"*Ciddi* misin?" dedi alaycı bir tavırla.

"Evet, ciddiyim. Gidip o kadar içki içmemeliydim ama seni aldatmadım. Bunu asla yapmam. Sadece araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğum için onun evinde kaldım; hepsi bu," diye açıkladım.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve klasik kızgın kız arkadaş pozunu takındı. "O zaman neden yalan söyledin?"

"Bilmiyorum... Anlattığımda bana inanmayacağını düşündüğüm için sanırım."

"Eh, aldatanlar genellikle aldattıklarında itiraf etmezler."

"Seni aldatmadım," diye tekrarladım. İnanmadığı belli bir şekilde iç çekti.

"Sürekli yalan söyleyip dururken sana inanmak zor. Bu kez de farklı değildi."

"Biliyorum. Daha önce yalan söylediğim için özür dilerim, her şeyle ilgili. Yine de seni aldatmadım ve aldatmam." Ellerimi havaya kaldırdım.

Katlanmış bir bluzu düzgünce bavuluna yerleştirdi. "Dediğim gibi, aldatanlar aldattıklarında itiraf etmez. Gizleyecek bir şeyin olmasaydı yalan söylemezdin."

"Bu kadar büyütülecek bir şey yok, onunla bir şey yapmadım," dedim. Ben kendimi savunmaya çalışırken bavuluna bir giysi daha ekledi.

"Ya ben sarhoş olup geceyi Zed'in evinde geçirseydim? Sen ne yapardın?" diye sordu ve bu düşünce neredeyse beni çileden çıkardı.

"Onu gebertirdim!"

"Yani sen yaptığında büyütülecek bir şey yok ama ben yaptığımda var mı?" Çifte standardımı yüzüme vurmuştu. "Bunların hiçbiri fark etmez artık; hayatında gelip geçici olduğumu söyledin zaten," dedi Tessa. Odadan çıktı ve kozmetiklerini almak için koridorun karşı tarafındaki banyoya girdi. Gerçekten Landon'la birlikte babamın evine gidecekti. Bu saçmalıktı. Benim için gelip geçici filan değildi, bunu nasıl düşünebilirdi ki? Muhtemelen dün gece ona söylediğim saçmalıklar ve bugün hiçbir şey söyleyememem yüzünden.

"Bu konunun peşini bırakmayacağımı biliyorsun," dedim Tessa bavulunun fermuarını çekerken.

"Eh, ben gidiyorum."

"Neden? Geri döneceğini biliyorsun." Artık kızmaya başlıyordum.

"İşte bu yüzden gidiyorum zaten," dedi titreyen sesiyle. Bavulunu kaptı ve arkasına bakmadan odadan çıktı.

Ön kapının çarparak kapandığını duyduğumda sırtımı duvara yaslayarak yere kaydım.

79. Bölüm

Tessa

Dokuz gün. Dokuz gündür Hardin'den ses seda yoktu. Dokuz gün bir yana, onunla konuşmadan tek bir gün bile geçirebileceğimi düşünemezdim. Her saat bir öncekinden biraz daha az acıtsa da aslında yüz gün geçmiş gibi gelmişti. Kesinlikle kolay olmamıştı; bu söylenemezdi bile. Ken, Bay Vance'i arayarak haftanın geri kalanı için benim adıma izin istemişti ki sadece bir gün daha kaçıracağım anlamına geliyordu.

Dönüp gidenin, evi ve ilişkiyi terk edenin ben olduğumu biliyordum fakat benimle bağlantı kurmaya bile çalışmamış olması canımı yakıyordu. İlişkiye her zaman daha fazla şey vermiştim ve şimdi bana gerçek duygularını gösterme sırası ondaydı. Aslında bir açıdan gösterdiğini tahmin ediyordum; sadece duyguları umutsuzca istediğimin, ihtiyaç duyduğumun tam aksiydi.

Hardin'in beni sevdiğini biliyordum. Bunu biliyordum. Yine de, aynı zamanda beni sevdiğini kadar sevseydi, şimdiye kadar kesinlikle göstermiş olacağını da biliyordum. Bu konunun peşini bırakmayacağını söylemişti ama bırakmıştı işte. Beni bırakmış, gitmeme izin vermişti. Beni en çok korkutansa, ilk haftanın büyük bölümünü ortalıkta kaybolmuş gibi dolaşarak geçirmiş olmamdı. Hardin olmadan kaybolduğumu hissediyordum. Onun yaramazca yorumları olmadan, kaba yorumları olmadan, içimde yarattığı güven duygusu olmadan kendimi kaybolmuş hissediyordum. Elimi tutarken avucumda çizdiği daireler olmadan, beni nedensiz yere öpüşü olmadan, bakmadığımı sandığı zamanlar gülümseyişi olmadan kayboluyordum. Onsuz kaybolmak istemiyordum; güçlü olmak istiyordum. Yalnız olayım ya da olmaya-

yım, günlerimin ve gecelerimin aynı geçmesini istiyordum. Kulağa ne kadar abartılı gelse de her zaman yalnız olacağımdan şüphelenmeye başlıyordum; Noah'yla mutlu değildim ama Hardin'le ilişkimiz yine de yürümemişti. Belki de o açıdan ben de annem gibiydim. Belki tek başıma daha iyi olacaktım.

Bu şekilde, anlatılıp bitmiş bir hikâye gibi olmamızı istemiyordum. Her şeyle ilgili konuşmak istiyordum. Bir anlaşmaya varabilmemiz için aramalarıma cevap vermesini istiyordum. Sadece biraz zamana, biraz yalnız kalmaya, paspası olmadığımı göstermek için biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Ne var ki sandığım kadar umursamadığı için bu girişimim geri tepmişti. Belki de başından beri planı buydu: Ondan ayrılmamı sağlamaya çalışmıştı. Erkek arkadaşlarını terk ederken bazı kızların bu yolu izlediğini biliyordum.

İlk gün bir arama, mesaj ya da daha doğrusu, Hardin'in avaz avaz bağırarak kapıdan dalmasını, ben ailesiyle birlikte yemek salonunda sessizce otururken olay çıkarmasını beklemiştim. Bu olmadığında da dengemi yitirmiştim. Her saniyemi Hardin'in af dilemek için gelişini bekleyerek geçirmiştim. O gün neredeyse vazgeçiyordum. Neredeyse evimize dönüyordum. Ona evliliğin canı cehenneme demeye, her gün bana yalan söylese ve saygı duymasa bile umursamadığımı, sadece beni terk etmemesini söylemeye hazırdım. Neyse ki kendimi o psikolojiden sıyırmış ve özsaygımı biraz olsun kurtarmıştım.

Üçüncü gün en kötüsüydü. Üçüncü gün nihayet anlamaya başlamıştım. Üçüncü gün nihayet üç günlük sessizliğimi bozarak konuşmuş, Landon veya Karen çekingen tavırlarla bana bir şey sorduğunda evet ya da hayır diye mırıldanabilmiştim. Çıkardığım tek ses, aslında sadece boğuk bir hıçkırık ve kendim inanmasam bile onsuz hayatımın neden daha iyi olacağı konusunda temelsiz açıklamalar olmuştu. Üçüncü gün nihayet aynada kirli ve çürükler içindeki yüzüme, şişmiş gözlerime bakabilmiştim. Üçüncü gün Tanrı'ya acıma son vermesini dileyerek yere düşmüştüm. Kimse bu acıya dayanamazdı. Ben bile. Üçüncü gün kendimi tutamayarak Hardin'i aramıştım. Kendime cevap verirse işleri yoluna koyabileceğimizi ve karşılıklı özür dileyerek anlaşabileceğimizi söyleyeceğimi, birbirimizi bir daha asla terk etmemeye söz verebile-

ceğimizi söylemiştim. Oysa telefon iki kez çaldıktan sonra karşımda sesli mesaj kutusunu bulmuş ve aramayı reddettiğini anlamıştım.

Dördüncü gün kontrolümü kaybederek onu tekrar aramıştım. Bu kez hemen kapamak yerine aramanın otomatik olarak sesli mesaja yönlenmesine izin vermişti. Dördüncü gün aslında benim ona çok daha fazla değer verdiğimi anlamıştım. Dördüncü gün bütün günü yatakta uzanıp benimle ilgili duygularını söze döktüğü zamanları düşünerek geçirmiştim. İlişkimizin ve bana karşı duygularının büyük ölçüde... sadece kendi zihnimde olduğunu anlamaya başlamıştım. Bunu başarabileceğimizi, sonsuza dek sürdürebileceğimizi düşünürken, onun aslında beni hiç düşünmediğini anlamaya başlamıştım.

O gün normal ergenlere katılmaya karar vermiş ve Landon'dan bana telefonuma müzik indirmeyi öğretmesini istemiştim. Başladığımda bir daha duramamıştım. Yüzden fazla şarkı ekledikten sonra kulaklıkları kulaklarıma yerleştirmiştim ve neredeyse yirmi dört saat çıkarmamıştım. Müziğin büyük yardımı olmuştu. Başka insanların acısını dinlemek bana bu konuda yalnız olmadığımı hatırlatmıştı. Kendisini uğrunda savaşacak kadar sevmeyen birini seven tek kişinin ben olmadığımı göstermişti.

Beşinci gün nihayet duş almış ve okula gitmeyi denemiştim. Uyandıracağı anılara dayanabileceğimi umarak yoga dersine girmiştim. Neşeli üniversite öğrencilerinin arasında dolaşırken kendimi tuhaf hissetmiştim. Kampüste Hardin'le karşılaşmayacağımı umarak bütün enerjimi tüketmiştim. Aramasını isteme noktasını artık geçmiştim. O sabah kahvemin yarısını içmeyi başarmıştım ve Landon bana yüzümün renginin normale dönmeye başladığını söylemişti. Kimse beni fark etmiyor gibiydi ve istediğim de tam olarak buydu. Profesör Soto bizden konu hayata geldiğinde en büyük korkularımızı ve bunların inanç ve Tanrı'yla ne ilgisi olduğunu yazmamızı istemişti. "Ölmekten korkuyor musunuz?" diye sormuştu. *Zaten ölü değil miyim?* diye karşılık vermiştim içimden.

Altıncı gün salıydı. Genellikle konuyla ilgisi olmayan bozuk cümleler kurarak konuşmaya başlamıştım fakat kimse bunu yüzüme vurmuyordu. Vance'e geri dönmüştüm. Kimberly günün ilk yarısında gözlerime bakamamıştı fakat sonunda konuşmayı denemişti ve bir

türlü karşılık verememiştim. Bir akşam yemeğinden söz etmişti ve düzgün düşünebilir hale geldiğimde bunu kendisine tekrar sormaya karar vermiştim. O günü bir çalışmanın ilk sayfasına düz düz bakarak geçirmiştim ve okumak için kendimi ne kadar zorlasam da bir türlü okuduğumu anlayamamıştım. Günlerdir pilav veya muzdan başka bir şey yememiş olmama rağmen o gün biraz daha fazlasını yemiştim. Karen hamburger yapmıştı; bunu fark etmemin tek nedeni, ilk günlerden birinde Hardin'le birlikte burada kaldığımızda yapmış olmasıydı. O geceye ait görüntüler, yanımda oturuşu, masanın altından elimi tutuşu, beni trajik durumuma geri döndürmüş, sonunda geceyi banyoda yediğim azıcık yemeği kusarak geçirmiştim.

Yedinci gün devam ederken artık bu acıyı hissetmez hale geldiğimde neler olacağını hayal etmeye başlamıştım. Ya ortadan kaybolsam? Bu düşünce ödümü patlatıyordu; ölümden dolayı değil, zihnim böylesine karanlık bir yere gitmeyi kavrayamadığı için. Bu düşünce beni uçurumdan geri çekmiş ve zihnimin kaldırabileceği gerçeğe en yakın şeye geri getirmişti. Bluzumu değiştirmiş, ne olursa olsun Hardin'in yatak odasına bir daha adım atmayacağıma yemin etmiştim. Vance'e yakın olan ve kirasını ödeyebileceğim evlere bakmaya, WCU'daki çevrimiçi dersleri araştırmaya başlamıştım. Okulu kendimi kapayıp Internet üzerinden dersler alamayacak kadar çok sevdiğim için sonunda vazgeçmiştim fakat dikkate değer birkaç ev bulabilmiştim.

Sekizinci gün hafifçe gülümsemiştim ama herkes fark etmişti. Sekizinci gün, sabah Vance'e gittiğimde her zamanki gibi çörek ve kahvemi almıştım. Yediklerimi midemde tutabilmiş ve hatta daha fazlasını almak için geri dönmüştüm. Trevor'la karşılaşmıştım; buruşuk giysilerime ve sararmış yüzüme rağmen bana güzel göründüğümü söylemişti. Sekizinci gün, zamanımın sadece yarısını Hardin'le aramızda olanların farklı şekilde akmasını dileyerek geçirdiğim ilk gündü. Ken ve Karen'ın Hardin'in birkaç gün sonraki doğum gününü konuştuğunu duymuştum ve onun adını duyduğumda içimin sadece hafifçe sızladığını fark ederek şaşırmıştım.

Bugün dokuzuncu gündü.

"Ben aşağıdayım!" diye seslendi Landon, "benim" yatak odamın kapısının dışından.

Kimse gitmemden veya nereye gidebileceğimden söz etmiyordu. Buna minnettardım ama aynı zamanda varlığımın bir süre sonra yüke dönüşmeye başlayacağını da biliyordum. Landon istediğim kadar kalabileceğimi tekrar tekrar söylüyor, Karen bana her gün birkaç kez arkadaşlığımdan ne kadar zevk aldığını vurguluyordu. Yine de sonuçta onlar Hardin'in ailesiydi. Ben artık bir adım atmak, nereye gideceğime ve nerede yaşayacağıma karar vermek istiyordum. Dahası, artık korkmuyordum.

Bir günümü daha beni artık sevmeyen, vücudu dövmelerle kaplı samimiyetsiz bir çocuk için ağlayarak geçirmek istemiyordum. Bunu yapamazdım.

Landon'ı aşağıda gördüğümde, bir ekmekten koca bir ısırık alıyordu; ağzının kenarına bir krem peynir damlası yapışmıştı ve dilinin hızlı bir hareketiyle onu hemen topladı. "Günaydın." Gözlerini iri iri açarak gülümsedi.

"Günaydın," diye karşılık verdim kendime bir bardak su koyarken.

Ben suyumu yudumlarken Landon hâlâ bana bakıyordu. "Ne?" diye sordum sonunda.

"Sen... şey... harika görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Duş almaya ve ölümden dönmeye karar verdim," diye takıldım. Zihin durumumdan şüpheleniyormuş gibi yavaşça gülümsedi. "Ciddiyim, iyiyim," diye üsteledim. Ekmeğinin kalanını ağzına attı.

Ekmek kızartma makinesine kendim için bir dilim atmaya ve Landon'ın hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi baktığını fark etmemeye karar verdim.

"Ne zaman istersen hazırım," dedim, kahvaltımı bitirdikten sonra.

"Tessa, bugün çok güzel görünüyorsun!" diye haykırdı Karen, mutfağa girerken.

"Teşekkür ederim." Ona dönerek gülümsedim.

Bugün ilk kez hazırlanmak için kendime zaman ayırmış, gerçekten özenli bir şekilde hazırlanmıştım. Son sekiz gündür normal düzenli halimden çok uzaklaşmıştım. Bugün gerçekten kendime geri dönmüştüm. Yeni benliğime. "Hardin'den sonraki" halime. Dokuzuncu gün, dirildiğim gündü.

"Elbisen çok güzel." Karen bana yine iltifat etti.

Trish'in bana Noel için aldığı sarı elbise üzerime çok iyi oturuyordu ve çok rahattı. Son defasında yaptığım hatayı tekrarlayarak derse giderken yüksek topuklu giymeyecektim. Saçlarımın yarısını tokalarla başımın arkasında toplamış, birkaç serbest bukleyi yüzüme düşürmüştüm. Çok hafif bir makyaj yapmıştım fakat iyi uyduğuna inanmıyordum. Gözlerimin altına kahverengi kalem çekerken gözlerimin hafifçe yandığını hissediyordum. Çöküşümü yaşarken makyaj kesinlikle öncelikler listemin tepelerinde değildi.

"Çok teşekkür ederim," diyerek tekrar gülümsedim.

"Harika bir gün geçir." Karen gülümserken gerçek dünyaya dönüşüme şaşırdığı ama çok sevindiği belliydi.

İlgili bir anne olmak böyle bir şey olmalıydı; seni nazik ve teşvik edici sözlerle okula gönderen biri. Anneme hiç benzemeyen biri.

Annem... Onun aramalarına cevap vermiyordum. Konuşmak istediğim en son kişi oydu ama artık kalbimi göğsümden çıkarma isteği duymadan nefes alıp verir hale geldiğime göre, onu aramayı gerçekten istiyordum.

"Ah, Tessa, pazar günü bizimle birlikte Christian'ın evine gelir misin?" diye sordu Karen ben kapıya yürürken.

"Pazar mı?"

"Seattle'a taşınmalarını kutlamak için akşam yemeği daveti veriyorlar ya?" dedi bunu bilmem gerekiyormuş gibi. "Kimberly sana bunu söylediğini söylemişti. Gitmek istemezsen anlayacaklarından eminim," dedi.

"Hayır, hayır. Gitmek istiyorum. Sizinle gelirim." Gülümsedim. Buna hazırdım. Sosyal bir ortamda insanların arasına karışabilirdim. Dokuz gündür ilk kez bilinçaltım sessizdi ve Landon'ın peşinden evden çıkmadan önce Karen'a teşekkür ettim.

Hava ruh halimi yansıtıyordu; Ocak sonu olmasına rağmen güneşli ve biraz ılıktı. "Pazar günü sen de geliyor musun?" diye sordum arabaya bindiğimizde.

"Hayır, ben bu gece gidiyorum, unuttun mu?" dedi.

"Ne?"

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Hafta sonu için New York'a gidiyorum. Dakota oradaki evine taşınıyor. Sana birkaç gün önce söylemiştim."

"Ah, çok özür dilerim, sadece kendimi düşünmek yerine senin söylediklerini daha iyi dinlemeliydim," dedim. Dakota'nın New York'a taşınmasını anlatırken onu dinlememekle bu kadar bencilce davrandığıma inanamıyordum.

"Hayır, sorun değil. Sadece kısaca söz etmiştim zaten. Yüzüne vurmak istemedim, yani sen... biliyorsun."

"Ben bir zombiyken mi?" diye tamamladım.

"Evet, çok korkutucu bir zombi," diye takıldı ve dokuz gündür beşinci kez gülümsedim. Güzel bir histi.

"Ne zaman geri döneceksin?" diye sordum.

"Pazartesi sabahı. Din dersini kaçıracağım ama hemen sonrasında gelmiş olacağım."

"Vay canına, heyecan verici. New York inanılmaz olacak." Bir süre buradan kaçmayı ben de isterdim.

"Seni burada bırakıp gitmek konusunda endişeliydim," dediğinde suçluluk duydum.

"Endişelenme! Benim için zaten çok fazla şey yaptın; artık kendi başımın çaresine bakma zamanım geldi. Benim yüzümden kendin için bir şeyler yapmadığını düşünmek bile istemiyorum. Sana böyle hissettirdiğim için çok üzgünüm," dedim.

"Senin hatan değil, hepsi onun suçu," diye hatırlattı. Başımla onayladım.

Ben kulaklıklarımı takarken Landon gülümsedi.

Din dersinde Profesör Soto acı konusunu seçti. Bir an için bunu bana işkence etmek için yaptığına yemin edebilirdim fakat acının insanların inançlarından uzaklaşmalarına ya da inançlarına daha da sıkı tutunmalarına nasıl neden olduğu konusunda yazmaya başladığımda, bu işkence için şükrettim. Bütün yazdıklarım acının insanı nasıl değiştirebileceğiyle, insanı nasıl güçlendirebileceğiyle ve sonuçta inanca o kadar ihtiyaç olmadığıyla ilgiliydi. Sadece kendin olmalıydın. Güçlü olmalı, acının seni ezmesine ya da uçuruma sürüklemesine izin vermemeliydin.

Yoga dersinden önce biraz daha enerji bulabilmek için kafeye geri döndüm. Yoga sınıfına yürürken çevre bilimleri binasının önünden geçiyordum ve aklıma Zed gelmişti. Acaba içeride miydi? Öyle olduğunu tahmin ediyordum fakat ders programını bilmiyordum.

Üzerinde düşünmeden içeri girdim. Dersim başlayana kadar biraz zamanım vardı ve beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Binanın geniş lobisine bakındım. Tahmin edeceğim gibi, geniş alanın büyük bölümü büyük ağaçlarla doluydu. Temaya sadık kalınarak tavan büyük ölçüde pencerelerden oluşmuş, ortama neredeyse tavansızlık hissi kazandırmıştı.

"Tessa?"

Döndüm ve gerçekten de karşımda Zed'i buldum; üzerinde laboratuvar önlüğü ve başında kalın güvenlik gözlüğüyle bana doğru yürüyordu.

"Selam..." dedim.

Gülümsedi. "Burada ne işin var? Branşını mı değiştirdin?"

Gülümserken her zaman yaptığı gibi dilini dişlerinin arkasında gizleyişine bayılıyordum. "Aslında seni arıyordum."

"Öyle mi?" Çok şaşırmış gibiydi.

80. Bölüm

Hardin

Dokuz gün.

Tessa'yla konuşmadan dokuz gün geçmişti. Lanet olasıca dokuz gün bir yana, onunla konuşmadan tek bir gün bile geçirebileceğimi hayal edemezdim. Bin gün gibi gelmişti ve her saat bir öncekinden daha acı vericiydi.

O gece evden ayrıldığında kapının dışında ayak seslerini duymak için beklemiş, beklemiş, beklemiştim. Bana bağırmaya başlamasını beklemiştim. Ama olmamıştı. Yere oturup beklemeye devam etmiştim. Gelmemişti. Tessa geri dönmemişti.

Buzdolabımdaki biramı bitirmiş, kanıtlarını duvarlara çarpmıştım. Ertesi sabah uyandığımda Tessa hâlâ dönmemişken bütün eşyalarımı toplamıştım. Washington'dan defolup gitmek için uçağa binmiştim. Geri dönecek olsaydı o gece dönerdi. Oradan uzaklaşmalıydım. Nefesimde alkol kokusu ve beyaz tişörtümün üzerinde lekelerle havalimanına gitmek için yola çıkmıştım. Oraya gitmeden önce annemi aramamıştım; onunla ilgili herhangi bir durum filan yoktu zaten.

Tessa beni uçağa binmeden ararsa geri dönecektim. Ama aramazsa o zaman çok kötüydü. Bana geri dönme şansı vardı. Ne yapmış olursam olayım bunu her zaman yapmıştı, şimdi neden farklı olacaktı ki? Sonuçta gerçekten bir şey yapmış değildim ki; ona yalan söylemiştim fakat küçük bir yalandı ve aşırı tepki vermişti.

Kızmaya hakkı olan biri varsa o da bendim. Zed'i lanet olasıca evime getirmişti. Üstelik Landon da lanet olasıca Hulk gibi evime dalıp beni duvara yapıştırmıştı. Ne güzel iş yahu!

Bu durum gerçekten boktandı ve benim hatam filan da değildi. Şey, belki öyleydi ama sürünerek bana geri dönecekti, o kadar. Onu seviyordum fakat ilk adımı kesinlikle ben atmayacaktım.

Birinci günün büyük bölümü uçakta alkolün etkisiyle uyumamla geçmişti. Kibirli kabin görevlileri ve takım elbiseli serseriler bana pis pis bakıyordu fakat umurumda bile değildi. Benim için zerre kadar önemleri yoktu. Taksiye binerek annemin evine giderken sürücüyü neredeyse boğuyordum. On beş kilometrelik soktuğumun taksi yolculuğuna o kadar para istenir mi?

Annem beni gördüğüne hem şaşırmış hem de sevinmişti. Birkaç dakika ağlamıştı fakat neyse ki Mike gelince susmuştu. Görünüşe bakılırsa ikisi eşyalarını Mike'ın evinde toplamaya başlamışlardı ve annem kendisininkini satmayı planlıyordu. Umurumda bile değildi, sonuçta bana giren çıkan yoktu. Zaten o ev pislik sarhoş babamla ilgili anılarla doluydu.

Bu şeyleri Tessa'nın etkisi olmadan düşünebilmek güzeldi. Tessa yanımda olsa, anneme ve erkek arkadaşına kaba davrandığım için biraz suçluluk duyardım.

Dolayısıyla Tanrı'ya şükür ki yanımda değildi.

İkinci gün son derece yorucuydu. Bütün öğleden sonrayı annemin yaz için planlarını dinleyerek geçirmiş ve neden eve döndüğüm konusundaki sorularını cevaplamaktan kaçınmıştım. Ona konuşmak istesem konuşacağımı söyleyip durmuştum. Buraya biraz olsun huzur bulmaya gelmiştim ve bunun yerine sadece sinirim giderek daha da çok bozuluyordu. Sonunda sekizde kendimi barda bulmuştum. Tessa'nınkilerle aynı renk gözleri olan bir esmer güzeli bana gülümsemiş ve içki teklif etmişti. Sadece gözlerinin rengi yüzünden kibarlık göstererek geri çevirmiştim. O gözlere baktıkça Tessa'nınkilerle aynı olmadıklarını daha çok anlıyordum. Donuklardı ve sanki içlerinde hiç can yoktu. Tessa'nın gözleri ilk bakışta mavi gibi görünen ve ancak dikkatli bakıldığı zaman gerçek rengini ortaya koyan çok ilginç bir gri tonundaydı. Gözlerin olabileceği kadar güzeldiler. *Bir barda oturup ne diye lanet olasıca gözleri düşünüyorum ki? Has'tir!*

Saat sabahın ikisini geçerken kapıdan sallanarak girdiğimde annemin yüzündeki hayal kırıklığını görmüştüm fakat aldırmamak

için elimden geleni yapmış, homurdanarak özür diledikten sonra üst kata çıkmıştım.

Üçüncü gün başlamıştı. Tessa'yla ilgili küçük düşünceler en beklenmedik zamanlarda zihnime giriyordu. Annemin bulaşıkları elle yıkayışını izlerken Tessa'nın sürekli bulaşık makinesini dolduruşunu ve lavaboda tek bir kirli bulaşık bırakmamaya çalışmasını hatırlıyordum.

"Bugün panayıra gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin?" diye sormuştu annem.

"Hayır."

"Lütfen, Hardin. Buraya ziyarete geldi ve ne benimle doğru dürüst konuştun ne de birlikte zaman geçirdik."

"Hayır, anne." Onu başımdan savmıştım.

"Neden burada olduğunu biliyorum," demişti, kısık sesle.

Fincanımı masanın üzerine çarparak mutfaktan öfkeli adımlarla çıkmıştım.

Kaçtığımı, gerçeklerden saklandığımı anlayacağını biliyordum. Tessa yokken nasıl bir gerçeklikten söz ettiğimi bilmiyordum fakat şimdi bununla başa çıkmaya hazır değildim, dolayısıyla o neden başımın etini yiyordu ki? Tessa benimle birlikte olmak istemiyorsa canı cehennemeydi. Ona ihtiyacım yoktu; tek başıma daha iyiydim, tıpkı başından beri planladığım gibi.

Saniyeler sonra telefonum çaldı ama adını gördüğümde aldırmadım. Beni neden arıyordu ki? Benden nefret ettiğini ya da kira sözleşmesinden adımı çıkarması gerektiğini söylemek için mi? Bundan emindim.

Lanet olasıca, Hardin, bunu neden yaptın? diye kendi kendime sorup duruyordum. Buna verecek iyi bir cevabım yoktu.

Dördüncü gün olabilecek en kötü şekilde başlamıştı.

"Hardin, yukarı çık!" diye yalvarıyordu. Hayır, yine bu olamazdı. Adamlardan biri onun suratına bir tokat indirdi ve dönüp merdivene baktı; göz göze geldiğimizde çığlık attım. Tessa.

"Hardin! Uyan, Hardin! Lütfen uyan!" diye bağırıyordu anne beni uyandırmak için şiddetle sarsarken.

"Nerede o? Tess nerede?" diye sormuştum boğuk bir sesle. Ter içindeydim.

"Burada değil, Hardin."

"Ama onlar..." Kafamı toparlayıp sadece bir kâbus gördüğümü anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Bütün hayatım boyunca gördüğüm aynı kâbus ama bu kez çok daha kötüydü. Annemin yerinde Tessa'nın yüzü vardı.

"Şişşt... Geçti. Sadece bir rüyaydı." Annem bağırarak bana sarılmaya çalışmıştı fakat onu nazikçe itmiştim.

"Hayır, ben iyiyim," demiştim ve beni yalnız bırakmasını istemiştim.

Gecenin geri kalanını zihnimdeki görüntüden kurtulmaya çalışarak geçirmiştim ama yapamamıştım.

Dördüncü gün başladığı gibi devam etmişti. Annem bütün gün benden uzak durmuştu ve istediğimin bu olduğunu sanırken aslında kendimi... yalnız hissetmeye başlamıştım. Tessa'yı özlüyordum. Kendimi sürekli onunla konuşmak için yanıma dönerken, beni gülümsetecek bir şeyler söylemesini beklerken buluyordum. Onu aramak istiyordum, parmağım yüz kez o yeşil düğmeye gitmişti fakat bir türlü yapamamıştım. Ona istediğini veremezdim ve bu onun için iyi olmazdı. Böylesi daha iyiydi. Öğleden sonrayı eşyalarımı İngiltere'ye geri taşımanın ne kadara mal olacağını düşünerek geçirmiştim. Sonuçta döneceğim yer burası olduğuna göre, bir an önce halledebilirdim.

Tessa'yla ilişkimiz asla yürümezdi. Uzun sürmeyeceğini başından beri biliyordum. Olmazdı. Her zaman birlikte olmamız mümkün değildi. Benim için fazla iyiydi ve bunu biliyordum. Herkes biliyordu. Gittiğimiz her yerde insanların dönüp bize nasıl baktığının farkındaydım ve bu güzel kızın benimle ne işi olduğunu merak ettiklerini biliyordum.

Sonunda ışığı söndürüp uykuya dalmadan önce saatler boyunca bir viski şişesinin yarısını içerken bakışlarımı telefonumdan ayıramıyordum. Komodinin üzerindeki telefonumun titreştiğini duyduğumu sanıyordum ama cevap vermek için doğrulup oturamayacak kadar sarhoştum. Kâbus yine başlamıştı; bu kez Tessa'nın geceliği kan içindeydi ve bağırarak bana gitmemi, onu o kanepede bırakmamı söylüyordu.

Beşinci gün uyandığımda telefonumdaki yanıp sönen kırmızı ışık aramasını yine kaçırdığımı söylüyordu fakat bu kez isteyerek olmamıştı. Beşinci gün ekranda adına baktıktan sonra resimlerini tek tek

incelemeye başlamıştım. Bu kadar çok resmi ne zaman çekmiştim? O farkında olmadan bu kadar çok resmini çektiğimi hiç fark etmemiştim.

Resimleri karıştırırken sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Amerikan aksanlarını asla sevmemiştim –beni sıkıyorlardı ve sinir bozucuydular– ama Tessa'nın sesi mükemmeldi. Aksanı mükemmeldi ve bütün gün konuşmasını dinleyebilirdim; hem de her gün. O sesi tekrar duyabilecek miydim?

İşte bu benim favorim, diye düşünmüştüm en azından on kez, fotoğraflarına bakarken. Sonunda yüzükoyun yatakta yatarken, bacakları havada birleşmiş, saçları kulağının arkasına sıkıştırılmış halde çekilmiş bir fotoğrafında karar kılmıştım. Çenesini bir eline dayamıştı ve önündeki e-kitap okuyucunun ekranına bakarken dudakları hafifçe aralanmıştı. Beni kendisine bakarken yakaladığı ve yüzünde hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme belirdiği anda o fotoğrafı çekmiştim. Bu resimde bana bakarken çok mutlu görünüyordu. Acaba... Bana hep öyle mi bakmıştı?

O gün, beşinci gün, göğsümdeki ağırlık kendini hissettirmişti. Yaptığım şeyi ve neyi muhtemelen kaybettiğimi sürekli hatırlatıyordu. O gün resimlere bakarken onu aramalıydım. O da benim resimlerime bakıyor muydu? Elinde sadece bir tane resmim vardı ve bir ironiyle daha fazlasını çekmesine izin vermiş olmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Beşinci gün kırmak niyetiyle telefonumu duvara fırlatmıştım fakat sadece ekranı çatlamıştı. Beşinci gün beni aramasını umutsuzca dilemiştim. Beni ararsa o zaman her şey yoluna girer, her şey düzelirdi. İkimiz de özür dilerdik ve evime dönerdim. Beni kendisi ararsa hayatına geri dönmekten suçluluk duymazdım. Acaba o da benimle aynı duyguları paylaşıyor muydu? Her geçen gün onun için de zorlaşıyor muydu? Bensiz geçirdiği her saniye nefes almasını daha da zorlaştırıyor muydu?

O gün iştahımı kaybetmeye başlamıştım. Aç değildim işte. Onun yemeklerini, hatta bana hazırladığı en basit şeyleri bile özlemeye başlamıştım. Lanet olsun, onun yemek yiyişini izlemeyi de özlüyordum. O nazik bakışlı sinir bozucu kızla ilgili her şeyi özlüyordum. Beşinci gün nihayet çözülmüştüm. Hıçkıra hıçkıra ağlamış ve bunun için kendimi kötü hissetmemiştim bile. Ağlamış, ağlamış, ağlamıştım. Duramamış

tım. Çaresizce durmaya çabalamıştım fakat onu bir türlü zihnimden atamıyordum. Beni rahat bırakmıyordu; sürekli geri dönüyor, beni sevdiğini söylüyor, bana sarılıp duruyordu ve hepsinin kendi hayal gücüm odluğunu anladığımda yine ağlıyordum.

Altıncı gün kan çanağı gibi olup şişmiş gözlerle uyanmıştım. Önceki gece nasıl çözüldüğüme inanamıyordum. Göğsümdeki ağırlık daha da artmıştı ve etrafımı bulanık görüyordum. Neden böylesine pisliğin tekiydim ki? Neden ona pislikmiş gibi davranıyordum? Beni, gerçek beni, içimdeki beni görebilen ilk kişi oydu ve bense ona pislik gibi davranmıştım. Gerçekte sorun benken her şey için onu suçlamıştım. Her zaman sorun bendim; yanlış bir şey yapıyor gibi görünmediğim zamanlarda bile sorun bendim. Benimle konuşmaya çalıştığında ona kaba davranmıştım. Saçmalıklarımı yüzüme vurduğunda ona bağırmıştım. Ve ona tekrar tekrar yalan söylemiştim. Her şey için beni daima bağışlamıştı. Buna daima güvenebilirdim ve belki de ona pislik gibi davranmamın nedeni buydu çünkü yanıma kalacağını biliyordum. Altıncı gün telefonumu ayağımın altında kırmıştım. Günün yarısını hiçbir şey yemeden geçirmiştim. Annem bana yulaf ezmesi önermişti ama kendimi yemeye zorladığımda neredeyse kusuyordum. Üçüncü günden beri duş almamıştım ve tam bir enkaza dönüşmüştüm. Annem dışarıdan almam gereken birkaç şeyi söylerken dinlemiştim ama onu duyamamıştım bile. Düşünebildiğim tek şey Tessa'ydı ve haftada en azından beş gün Conner'a gitmesi gerektiğiydi.

Tessa bir defasında onu mahvettiğimi söylemişti. Şimdi burada oturup dikkatimi toplamaya, soluklanmaya çalışırken yanıldığını görebiliyordum. Asıl o *beni* mahvetmişti. İçime girmiş ve altüst etmişti. O duvarları örmek için yıllarımı –hatta bütün hayatımı– harcamıştım ve o içeri girmiş, hepsini yıkmış, beni enkazın altında bırakıp çıkmıştı.

"Beni duydun mu, Hardin? Duymadıysan diye küçük bir liste hazırladım," demişti annem küçük bir kâğıt parçasını elime tutuştururken.

"Evet." Sesim zor duyuluyordu.

"Gidebileceğinden emin misin?" diye sormuştu.

"Evet, eminim." Ayağa kalkarak listeyi kirli kotumun cebine tıkmıştım.

"Dün gece seni duydum, Hardin, eğer sen istersen..."

"Yapma, anne. Lütfen yapma." Konuşurken boğulacak gibiydim. Ağzım çok kurumuştu ve boğazım ağrıyordu.

"Pekâlâ." Ben evden çıkıp yolun aşağısındaki markete yönelirken annem arkamdan hüzünlü gözlerle bakıyordu.

Listede sadece birkaç şey vardı ama lanet olasıca kâğıdı cebimden çıkarmadan hiçbirini hatırlayamamıştım. Birkaç şeyi kapmayı başarmıştım: Ekmek, reçel, kahve çekirdeği ve meyve. Mağazadaki bütün o yiyeceklere bakarken midem guruldamıştı. Kendim için bir elma alıp zorla yemeye başlamıştım. Tadı mukavva gibiydi ve kasadaki yaşlı kadına ödeme yaparken karnıma değen küçük parçaları hissedebiliyordum.

Dışarı çıktığımda kar yağmaya başlamıştı. Kar bana onu da düşündürmüştü. Her şeye bana onu düşündürüyordu zaten. Başımda bir türlü dinmeyen bir ağrı vardı. Boştaki elimle şakaklarımı ovalayarak caddenin karşı tarafına geçmiştim.

"Hardin? Hardin Scott?" diye seslenmişti biri caddenin diğer tarafından. Hayır. Olamazdı.

"Bu sen misin?" diye tekrar sormuştu.

Natalie.

Bu olamazdı. Ellerinde alışveriş poşetleriyle bana doğru yürürken düşünüp duruyordum.

"Şey... Selam," diyebilmiştim sadece, zihnimden hızla düşünceler geçerken ve avuçlarım terlemeye başlarken.

"Taşındığını sanıyordum?" diye sormuştu.

Gözleri parlıyordu; gidecek yerinin olmadığını söyleyerek ağlarken ve evimde kalmak için bana yalvarırken olduğu gibi camlaşmış gözlerle bakmıyordu.

"Taşındım... Sadece ziyarete geldim," demiştim ve poşetlerini kaldırıma bırakmıştı.

"Eh, bu güzel." Gülümsemişti.

Ona yaptıklarımdan sonra bana hâlâ nasıl gülümseyebiliyordu?

"Ah... Evet. Sen nasılsın?" diye kendimi zorlayarak sormuştum hayatını mahvettiğim kıza.

"İyiyim, gerçekten iyiyim," diye cıvıldamıştı ve ellerini şişkin karnında dolaştırmıştı.

Şişmiş karın mı? Ah, Tanrım. Hayır, bir dakika... Zamanlama uymuyordu. Lanet olsun, bir an için ödüm patlamıştı.

"Hamile misin?" diye sormuştum, hakaret etmiş durumuna düşmemek için öyle olmasını umarak.

"Evet, altı aylık. Ve nişanlandım!" Küçük elini kaldırıp bana parmağındaki altın yüzüğü göstererek tekrar gülümsemişti.

"Ah!"

"Evet, işlerin böyle gelişmesi ilginç, değil mi?" Kumral saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gözlerime bakmıştı; kendi gözlerimin uykusuzluk yüzünden mor halkalarla sarıldığından emindim.

Sesi o kadar tatlıydı ki bana kendimi bin kat daha kötü hissettirmişti. Hepimiz onu küçük ekranda izlerken bizi yakaladığında yüzünde beliren ifadeyi unutamıyordum. Tam anlamıyla çığlık atarak ve koşarak odadan kaçmıştı. Elbette ki peşinden gitmemiştim. Sadece ona gülmüştüm; acısına ve aşağılanmasına.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye patlamıştım şimdi. Tuhaf, garip ve gerekliydi. Bana hakaretler yağdırıp küfürler savurmasını, bana ne kadar iğrenç biri olduğumu söylemesini, hatta belki yumruk atmasını bekliyordum.

Oysa kollarını sımsıkı boynuma sarıp beni bağışladığını söylemesini kesinlikle beklemiyordum.

"Beni nasıl bağışlayabilirsin? İğrençtim. Hayatını mahvettim," demiştim gözlerim yanarken.

"Hayır, mahvetmedin. Eh, başlangıçta öyleydi fakat bir açıdan, her şey sonunda yoluna girdi ve harika oldu," demişti. Neredeyse yeşil kazağının üzerine kusacaktım.

"Ne?"

"Sen... şey, biliyorsun... sonrasında gidecek bir yerim kalmadığında bir kilise buldum. Benimkinden atıldığım için yeni bir kiliseydi ve orada Elijah ile tanıştım." Çocuğun adını anınca yüzü aniden aydınlanmıştı.

"Ve şimdi de yaklaşık üç yıl sonra, nişanlı ve hamileyim. Her şeyin bir nedeni var, değil mi? Kulağa çılgınca geliyor, ha?" Gülmüştü.

Kahkahasını duyunca aslında hep çok tatlı bir kız olduğunu hatırlamıştım. Sadece daha önce umursamamıştım çünkü nazikliği onu daha kolay bir av haline getirmişti.

"Sanırım öyle ama birini bulmuş olmana gerçekten sevindim. Son zamanlarda seni düşünüyordum... Bilirsin... Yaptıklarımı düşünüyordum ve kendimi berbat hissediyordum. Taki Tessa ve ben..." Aniden susmuştum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti. "Tessa?"

Neredeyse acıdan bayılacaktım. "O, şey... Eee... O..." diye kekelemiştim.

"O ne? Karın mı?" Bakışları parmağımda bir alyans ararken Natalie'nin sözleri doğruca hedefine ulaşmıştı.

"Hayır, o... Kız arkadaşımdı."

"Ah, artık birileriyle çıkıyor musun yani?" diye takılmıştı; acımı hissedebildiğinden emindim.

"Hayır... Şey, sadece o."

"Anlıyorum. Ama artık kız arkadaşın değil mi?"

"Hayır." Parmaklarımı dudağımdaki küpeye götürmüştüm.

"Eh, bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım işler yoluna girer, benim için olduğu gibi," demişti.

"Teşekkürler. Nişan için tebrikler ve... bebek için de," demiştim huzursuzca.

"Teşekkür ederim! Bu yaz evlenmeyi planlıyoruz."

"O kadar çabuk mu?"

"Eh, iki yıldır nişanlıyız." Gülmüştü.

"Vay canına."

"Tanışmamızdan sonra her şey çok hızlı oldu," diye açıklamıştı Natalie.

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi hödük gibi hissetmiştim: "Bunun için fazla genç değil misin?"

Natalie sadece gülümsemişti. "Neredeyse yirmi bir yaşındayım ve beklemenin bir anlamı yok. Hayatımı birlikte geçirmek istediğim insanı genç yaşta bulduğum için şanslıydım; neden önümde diz çökmüş, bunu yapmak için sorarken zamanımı boşa harcayayım ki? Karısı olmamı istediği için onur duydum; aşkı ifade etmek için bundan

daha harika bir yol olamaz." O bunları açıklarken, sözleri Tessa'nın ağzından duyar gibiydim.

"Sanırım haklısın," demiştim ve gülümsemişti.

"Ah, işte orada! Artık gitmem gerek; donuyorum, hamileyim ve bu iyi bir bileşim değil." Gülerek poşetlerini yerden almış ve yelekle haki pantolon giymiş bir adama doğru yürümüştü. Hamile nişanlısını gördüğünde adamın yüzünde beliren ifade o kadar parlaktı ki bütün İngiltere'yi aydınlattığına yemin edebilirdim.

Yedinci gün uzundu. Her gün uzundu zaten. Natalie'yi ve bağışlayıcılığını düşünüp duruyordum, bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı. Evet, berbat görünüyordum ve o bunu biliyordu fakat mutlu ve âşıktı. Üstelik de hamileydi. Sandığım gibi hayatını mahvetmiş filan değildim.

Bunun için Tanrı'ya şükrediyordum.

Bütün günü yatakta geçirmiştim. Lanet olasıca perdeyi bile açamamıştım. Annem ve Mike dışarıda olduğu için kendi acımla baş başa kalmıştım. Her gün daha da kötüleşiyordu. Sürekli onun ne yaptığını ve kimle birlikte olduğunu düşünüp duruyordum. Ağlıyor muydu? Yalnızlık çekiyor muydu? Beni bulmak için evimize dönmüş müydü? Beni neden tekrar aramamıştı?

Bu romanlarda okuduğum acı değildi. Bu acı sadece zihnimde değildi; fizikseldi. Ruhumu kavuran, beni içten dışa parçalayan bir şeydi ve kaldırabileceğimi sanmıyordum. Kimse kaldıramazdı.

Canını yaktığımda Tessa da böyle hissetmiş olmalıydı. Narin vücudunun böyle bir acıyı nasıl kaldırdığını hayal etmekte zorlanıyordum fakat anlaşılan göründüğünden daha güçlüydü. Bana katlanabildiğine göre öyle olmalıydı. Annem bir defasında ona gerçekten değer veriyorsam rahat bırakacağımı söylemişti; onu er ya da geç inciteceğime inanıyordu.

Haklıydı. Tessa'yı o zaman rahat bırakmalıydım. O yurt odasına girdiği ilk günden itibaren onu rahat bırakmalıydım. Onu tekrar incitmektense ölmeyi tercih edeceğime söz vermiştim... İşte buydu. Ölüm buydu; bu ölümden de kötüydü. Çok daha kötü acıtıyordu. Öyle olmalıydı.

Sekizinci günün tamamını içki içerek geçirmiştim. Duramıyordum. Her kadehte yüzünün zihnimden silinmesi için dua ediyordum fakat olmuyordu. Bir türlü olmuyordu.

Kendini toparlamak zorundasın, Hardin. Mecbursun. Buna mecbursun. Gerçekten.

"Hardin..." Tessa'nın sesi tüylerimi ürpertiyordu.

"Bebeğim..." diyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünde bir gülümseme ve kucağında bir kitapla annemin kanepesinde oturuyordu.

"Buraya gel, lütfen," diye sızlanıyordu kapı açılıp bir grup adam içeri dalarken. Hayır.

"İşte orada," diyordu kısa boylu adam; her gece rüyalarımda bana işkence eden oydu.

"Hardin?" diye ağlamaya başlıyordu Tessa'm.

"Çekilin onun yanından," diye uyarıyordum ona yaklaşan adamları. Beni duymuyorlardı bile.

Geceliğini yırtarak onu yere fırlatıyorlardı. Buruşuk, kirli eller bacaklarından yukarı tırmanırken o benim adımı haykırıyordu.

"Lütfen... Hardin, bana yardım et." Bana bakıyordu ama durduğum yerden kıpırdayamıyordum.

Hareketsizdim ve ona yardım edemiyordum. Kanlar içinde sessizce yatar halde bırakana kadar onu döverlerken ve ırzına geçerlerken elimden izlemekten başka bir şey gelmiyordu.

Annem beni uyandırmamıştı; kimse uyandırmamıştı. Artık bitirmek zorundaydım, hepsini. Ve uyandığımda gerçekler kâbuslardan da kötüydü.

Bugün dokuzuncu gündü.

"Christian Vance'in Seattle'a taşınacağını duydun mu?" diye sordu annem, ben önümdeki gevrek kâsesini iterek uzaklaştırırken.

"Evet."

"Çok heyecan verici, değil mi? Seattle'da yeni bir şube."

"Sanırım öyle."

"Pazar günü yemek daveti veriyormuş. Senin de orada olacağını sanıyordu."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Kendi söyledi, arada bir konuşuyoruz." Bakışlarını kaçırarak kahve kupasını tekrar doldurdu.

"Ne için?"

"Çünkü yapabiliriz; şimdi gevreğini ye." Beni çocuk gibi azarlamıştı fakat ukala bir cevap yapıştıracak enerjim yoktu.

"Gitmek istemiyorum," dedim ve kaşığı zorla ağzıma götürdüm.

"Onu uzun süre bir daha göremeyebilirsin."

"Eee? Onu zaten pek görmüyorum ki."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama sessiz kaldı.

"Aspirinin var mı?" diye sordum ve başıyla onayladıktan sonra aspirin almaya gitti.

Christian ve Kimberly'nin Seattle'a gidişini kutlamak için aptal bir yemek davetine katılmaya niyetim yoktu. Herkesin Seattle'dan söz etmesinden bıkmıştım ve Tessa'nın da orada olacağını biliyordum. Onu görme fikrinin acısı içimi yakıyordu ve neredeyse sandalyeden yuvarlanacaktım. Ondan uzak durmalıydım, bunu ona borçluydum. Burada birkaç gün –hatta birkaç hafta– daha kalırsam, ikimiz de hayatlarımıza devam edebilirdik. O da Natalie gibi birini bulurdu; kendisine benden çok daha uygun birini.

"Bence hâlâ gitmelisin," dedi annem ben hiçbir yararı olmayacağını bilmeme rağmen aspirini yutarken.

"Gidemem, anne... İstesem bile. Yarın sabah erkenden yola çıkmam gerekir ve hazır bile değilim."

"Yani geride bıraktığın şeyle yüzleşmeye hazır olmadığını söylüyorsun," dedi.

Daha fazla dayanamadım. Acının bütün benliğimi sarmasına izin verirken yüzümü ellerime gömdüm ve beni öldürmesini umdum.

"Hardin..." Bana sarılırken ve ben kollarında sarsılırken annemin sesi sakindi.

81. Bölüm

Tessa

Landon'ı havalimanına götürmek için Karen yola çıktığı anda birden tuhaf hissettim. Yalnızlık kendini hissettiriyordu fakat aldırmamak zorundaydım. Buna mecburdum. Kendi başıma iyiydim. Midem guruldamaktan vazgeçmeyerek bana aç olduğumu hatırlatınca mutfağa gitmek için alt kata indim.

Ken mutfak tezgâhına yaslanmış, açık mavi kremalı bir kapkekin folyosunu açıyordu. "Selam, Tessa." Gülümseyerek kekini ısırdı. "Kap bir tane."

Büyükannem bana kapkeklerin ruhun gıdası olduğunu söylerdi. İhtiyacım olan bir şey varsa o da ruhum için bir şeydi.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve kekin tepesindeki şeridi yaladım.

"Bana değil, Karen'a teşekkür et."

"Ederim." Kekin tadı gerçekten inanılmazdı. Belki nedeni son dokuz gündür pek bir şey yememiş olmamdı, belki de bu kapkekler gerçekten ruhun gıdasıydı. Nedeni ne olursa olsun, keki bitirmem iki dakika bile sürmedi.

Kekin verdiği haz geçtikten sonra acının hâlâ kalp atışlarım kadar sürekli olduğunu hissettim. Ama artık beni ezmiyor, diplere sürüklemiyordu.

"Giderek kolaylaşacak," dedi Ken beni şaşırtarak, "ve kendisi dışında birini sevmeyi becerebilen birini bulacaksın."

Konu aniden değişince içim burkuldu. Geri adım atmak istemiyordum, sadece ilerlemek istiyordum.

"Hardin'in annesine davranışlarım korkunçtu. Bunu biliyorum. Günlerce ortadan kaybolur, yalan söyler, önümü göremez hale gelene kadar içki içerdim. Christian olmasaydı Trish ile Hardin nasıl ayakta kalırdı, bilmiyorum..."

Onun sözlerini duyunca Hardin'in kâbuslarının kökenini öğrendiğimde Ken'e duyduğum öfkeyi hatırladım. Herhangi bir şeyin oğlunu o şekilde incitmesine izin verdiği için içimden suratına bir tokat patlatmak gelmişti, dolayısıyla şimdi bunları söylerken öfkem yine canlandı ve yumruklarımı sıktım.

"Ne kadar çabalasam da yaptıklarımı geri alamam. Onu hak etmiyordum ve bunu biliyordum. Benim için fazla iyiydi ve bunu da biliyordum. Herkes biliyordu. Şimdi Mike'la birlikte ve onun Trish'e hak ettiği gibi davranacağını biliyorum. Senin için de bir Mike olacak, bunu da biliyorum," dedi babacan bir tavırla bana bakarak. "Umarım oğlum hayatının ilerleyen yıllarında kendi Karen'ını bulacak kadar şanslı çıkar; büyüyüp olgunlaştığında ve yoluna çıkan herkesle, her şeyle kapışmaktan vazgeçtiğinde."

Hardin'in "Karen'ını" duyunca zorlukla yutkunarak bakışlarımı kaçırdım. Hardin'i başka biriyle birlikte hayal etmek bile istemiyordum. Henüz çok erkendi. Yine de onun adına bunu diliyordum; hayatının geri kalanını yalnız geçirmesini asla istemezdim. Ken'in Karen'ı sevdiği kadar sevebileceği birini bulmasını ve birini beni sevdiğinden daha fazla sevebilme şansının olmasını gerçekten diliyordum.

"Umarım öyle olur," dedim sonunda.

"Seninle bağlantı kurmamasına üzüldüm," dedi Ken sakince.

"Sorun değil... Birkaç gün önce beklemekten vazgeçtim zaten."

"Her neyse," dedi iç çekerek, "ben yukarı, ofisime çıksam iyi olur. Birkaç telefon açmam gerekiyor."

Sohbete daha derinlemesine dalmadan izin istemesine sevindim. Artık Hardin'den söz etmek istemiyordum.

Zed'in oturduğu binanın önüne yanaştığımda kulağının arkasında bir sigarayla dışarıda bekliyordu.

"Sigara mı içiyorsun?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

Küçük arabama binerken şaşkın görünüyordu. "Ah, evet. Şey, bazen. O gece kardeşlik evinin önünde otururken de sigara içtiğimi görmüştün, unuttun mu?" Sigarayı kulağının arkasından alarak gülümsedi. "Bunu odamda buldum."

Hafifçe güldüm. "Evet, o gece bira-pong oynadıktan ve Hardin bize bağırdıktan sonra sanırım sigara içtiğini unutmuştum." Ona gülümserken bir şeyi fark ettim. "Bir dakika, sadece sigara içmeyi düşünmüyorsun, aynı zamanda eski bir sigarayı içmeyi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle. Sen sigara sevmez misin?"

"Hayır, hiç sevmem. Ama hey, sigara içmek istiyorsan içebilirsin. Eh, elbette ki benim arabamda değil," dedim.

Parmakları kapıya gitti ve küçük düğmelerden birine bastı. Cam yarı yarıya indiğinde sigarasını pencereden dışarı attı.

"O halde içmem." Gülümseyerek camı tekrar kaldırdı.

Sigara alışkanlığından nefret etsem de, saçlarının dimdik kalkık duruşundan, koyu camlı güneş gözlüğünden ve deri montundan kaynaklanan bir şekilde sigaranın elinde havalı durduğunu itiraf etmek zorundaydım.

82. Bölüm

Hardin

"İşte," dedi annem eski yatak odama girerken.

Bana bir tabağın içinde küçük porselen bir fincan uzattı ve yatakta doğrulup otururak aldım. "Nedir bu?" diye sordum, boğuk bir sesle.

"Ballı ılık süt," dedi ben bir yudum alırken. "Küçüklüğünde hastalandığı zaman hep bundan yapardım, hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Seni bağışlayacak, Hardin," dedi ve gözlerimi kapadım.

Sonunda hıçkırıklardan hırıltılı nefeslere ve nihayet uyuşukluğa geçmiştim. Her yanım uyuşmuştu. "Hiç sanmıyorum..."

"Bağışlayacak, sana nasıl baktığını gördüm. Seni çok daha kötüleri için bağışlamıştı, unuttun mu?" Alnıma düşen kirli bukleyi kenara itti ve ilk kez yüzümü buruşturmadım.

"Biliyorum ama bu kez öyle değil, anne. Aylar boyunca onunla inşa etmek için çabaladığım her şeyi mahvettim."

"Seni seviyor."

"Artık yapamıyorum, yapamam. Olmamı istediği kişi olamam. Her seferinde her şeyi batırıyorum. Ben buyum ve daima öyle olacağım; her şeyi batıran adam."

"Bu doğru değil ve istediği kişinin sen olduğunu da biliyorum."

Elimdeki fincan titredi; neredeyse döküyordum. "Sadece yardım etmeye çalışıyorsun fakat lütfen... Yapma, anne."

"O halde ne olacak? Onun gitmesine izin verip hayatına devam mı edeceksin?"

Cevap vermeden önce fincanı komodinin üzerine bıraktım ve iç çektim. "Hayır, ben istesem bile hayatıma devam edemem ama o

etmek zorunda. Daha fazla hasar vermeden kendi hayatına devam etmesine izin vermeliyim."

Onun da Natalie gibi olmasına izin vermeliydim. Mutlu... Ona yaptığım onca şeyden sonra mutlu. Elijah gibi biriyle mutlu.

"Pekâlâ, Hardin. Seni gidip özür dilemeye ikna etmek için başka ne diyebileceğimi bilmiyorum," diye tersledi annem.

"Git sadece. Lütfen," diye yalvardım.

"Gideceğim fakat sadece doğru şeyi yapacağına ve onun için savaşacağına inandığım için gideceğim."

Annem kapıyı arkasından kapar kapamaz küçük porselen fincanla tabağı uçup karşıdaki duvara çarparak paramparça oldu.

83. Bölüm

Tessa

Sıradan bir alışveriş merkezinde öğle yemeğimizi yedikten sonra Zed'in evine geri döndük. Kampüsten geçerken nihayet ona sormayı hep istediğim soruyu soracak cesareti bulabildim.

"Zed, sence sen kazansaydın ne olurdu?"

Hazırlıksız yakalandığı belliydi fakat bir dakika kadar ellerine baktıktan sonra kendini toparladı. "Bilmem. Aslında bunu çok düşündüm."

"Öyle mi?" Ona baktım. O da karamel rengi gözlerini benimkilere dikti.

"Elbette öyle."

"Ne sonuca vardın peki?" Cevabını beklerken kulağımın arkasındaki saçımı çekiştirdim.

"Şey... Bir kere, işler o kadar ileri gitmeden sana her şeyi açıklardım. Sana söylemeyi hep istedim. İkinizi birlikte gördüğüm her seferinde bilmeni istedim." Yutkundu. "Bunu bilmelisin."

"Biliyorum," dedim neredeyse fısıldayarak. Zed devam etti.

"Herhangi bir şey olmadan durumu açıkladığım için beni bağışlayabileceğini ve olması gerektiği gibi çıkabileceğimizi düşünüyordum. Sinemaya filan giderdik, birlikte eğlenirdik. Sen gülümseyip gülerdin ve ben de senden yararlanmazdım. Zaman içinde bana âşık olabilirdin –ona âşık olduğun gibi– ve zamanı geldiğinde... Kimseye de söylemezdim. Kimseye tek bir detayını bile açıklamazdım. Tanrım, her saniyemi seninle birlikte geçirmek isteyeceğim için onlarla artık takılmazdım bile; gerçekten bir şeyi komik bulduğunda yaptığın gibi güldüğünü sürekli duymak isterdim... O normal kahkahandan

farklı. Seni gerçekten eğlendiriyor muyum yoksa sadece kibarlık mı ediyorsun, öyle anlıyorum." Zed gülümserken kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

"Ve senin değerini bilir, asla yalan söylemezdim. Arkandan seninle alay etmez, sana hakaretler yağdırmazdım. Kendi duruşumu düşünmezdim... ve... ve... bence mutlu olabilirdik. *Sen* mutlu olabilirdin; sadece bazen değil, her zaman. Bence..."

Aniden ceketinin yakasını kavrayarak onu susturdum ve dudaklarım dudaklarıma çektim.

84. Bölüm

Tessa

Zed'in eli hemen yanağıma giderek ensemdeki tüylerin kabarmasına neden oldu ve kolumu çekerek beni kendine yaklaştırdı. Kucağına tırmanırken dizimi direksiyona çarptım. Anın büyüsünü bozduğum için kendime biraz kızdım fakat o hiçbir şeyi umursamadan kollarını vücuduma sardı ve beni göğsüne yapıştırdı. Kollarım boynunu sımsıkı sararken ağızlarımız uyum içinde hareket ediyordu.

Dudakları bana yabancıydı; Hardin'inkiler gibi değildi. Dili aynı şekilde hareket etmiyor, benimkini izlemiyordu ve altdudağımı dişlerinin arasına sıkıştırmıyordu.

Kes şunu, Tessa. Buna ihtiyacın var, Hardin'i düşünmekten vazgeçmek zorundasın. Şu anda herhangi bir kızla yatakta olduğu kesin; hatta Molly bile olabilir. Ah, Tanrım, eğer Molly'yle birlikteyse...

Sadece bazen değil, her zaman mutlu olabilirdin, demişti Zed.

Haklı olduğunu biliyordum; onunla çok daha iyi bir ilişki yaşayabilirdim. Bunu hak ediyordum. Mutlu olmayı hak ediyordum. Yeterince acı çekmiş, Hardin'in saçmalıklarına yeterince katlanmıştım ve bu konuda benimle konuşmamıştı bile. Ancak zayıf biri sürekli kendisini ayaklar altına alan birine geri dönerdi. Ben o kadar zayıf olamazdım; güçlü olmak ve hayatıma devam etmek zorundaydım. En azından denemeliydim.

Şu anda, tam şu anda kendimi son dokuz gündür olduğumdan daha iyi hissediyordum. Dokuz gün ilk bakışta hiç uzun gibi gelmese de bir türlü gerçekleşmeyen bir şeyi beklerken acı dolu saniyeleri sayarak geçirirsen aslında uzun olduğunu anlıyordun. Zed'in kolları beni sararken nihayet nefes alabilmeye başlamıştım. Tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum.

Zed bana her zaman nazik davranmıştı ve daima yanımda olmuştu. Keşke Hardin yerine ona âşık olsaydım.

"Tanrım, Tessa..." diye inledi ben saçlarını çekiştirirken.

Onu daha da hırsla öptüm.

"Bir dakika..." dedi dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan ve yavaşça geri çekildim. "Ne oluyor?" Gözlerime baktı.

"Ben... Bilmiyorum." Sesim titriyordu ve nefes nefeseydim.

"Ben de."

"Özür dilerim... Sadece duygusallaştım. Çok şey yaşadım ve az önce söylediklerin beni... bilmiyorum, bunu yapmamalıydım." Bakışlarımı kaçırdım ve kucağından inerek yolcu koltuğuna geri döndüm.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok... Sadece yanlış fikirlere kapılmak istemiyorum. Sadece bunun senin için ne anlama geldiğini bilmek istiyorum," dedi.

Benim için ne anlama geldiğini mi? "Buna henüz cevap verebileceğimi sanmıyorum. Ben..."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi hafifçe öfkeli bir sesle.

"Bilmiyorum işte..."

"Sorun değil, anlıyorum. Onu hâlâ seviyorsun."

"Daha dokuz gün oldu, Zed. Elimde değil." Her biri öncekinden daha da büyük olan incir çuvallarını berbat etmeyi sürdürüyordum.

"Biliyorum, onu sevmekten vazgeçebileceğini ya da vazgeçeceğini söylemiyorum. Ama yedeğin olmak da istemiyorum. Biriyle yeni çıkmaya başladım; seninle tanıştığımdan beri kimseyle çıkmamıştım ve nihayet Rebecca'yla tanıştım. Sonra seni eve götürdüğümde ve biriyle çıkmama verdiğin tepkiyi gördüğümde, düşündüm ki... Aptalın teki olduğumu biliyorum fakat senin hayatıma devam etmemi, senden vazgeçmemi istemediğini filan sandım." Bakışlarımı yakışıklı yüzünden ayırarak pencereden dışarı çevirdim.

"Sen benim yedeğim değilsin... Az önce seni öpmek istedim; ne düşündüğümü ya da yaptığımı bilmiyorum. Son dokuz gündür hiçbir şey anlamlı gelmiyordu ve sonunda seni öperken onu düşünmekten vazgeçtim ki inanılmazdı. Bunu yapabileceğimi hissettim. Onu aşabileceğimi. Ancak seni bu şekilde kullanmamın doğru olmadığını biliyorum. Sadece kafam karışık ve mantıksız davranıyorum.

Kız arkadaşını aldatmama neden olduğum için özür dilerim; niyetim bu değildi. Sadece..."

"Onu bu kadar kısa sürede aşmanı beklemiyorum. Pençelerini sana ne kadar derinlemesine geçirdiğini biliyorum."

Hayal bile edemezdi.

"Bana sadece tek bir şeyi söyle," dedi Zed. Başımla onayladım. "Sadece en azından mutlu olmak için kendine bir şans vereceğini söyle. Seni aramadı, bir kez bile. Sana bir sürü kötü şey yaptı ve senin için savaşmaya çalışmadı bile. Onun yerinde olsaydım, ben senin için savaşırdım. Gitmene asla izin vermezdim." Uzandı ve bir buklemi kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tessa, şu anda bir cevap vermen gerekmiyor; sadece mutlu olmaya çalışmaya hazır olduğunu bilmek istiyorum. Benimle herhangi türde bir ilişkiye hazır olmadığını biliyorum fakat belki bir gün olursun."

Zihnimden hızla düşünceler geçiyor, kalbim hızla atıyor ve içim sızlıyordu. Arabanın içindeki bütün hava boşalmış gibiydi. Ona bunu yapmaya *çalışabileceğimi* ve *çalışacağımı* söylemek istiyordum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Sabahları alarmın sesinden dolayı sızlanmasının arkasından Hardin'i uyandırmayı başardığımda yüzünde beliren hafif gülümseme, hırıltılı sabah sesiyle adımı söyleyişi, beni yatakta yanında kalmaya zorlayışı, sonunda çığlık çığlığa koşarak odadan kaçışım, tıpkı benim gibi kahvesini sade içmesi, onu dünyadaki her şeyden daha çok sevişim ve farklı olmasını dileyişim. Keşke aynı ama sadece biraz farklı olabilseydi; bu bana mantıklı gelmiyordu ve kimseye mantıklı gelmeyeceğini biliyordum ama öyleydi işte.

Keşke onu bu kadar çok sevmeseydim. Keşke beni kendine âşık etmeseydi.

"Anlıyorum. Sorun değil," dedi Zed ve gülümsemeye çalıştı ama yapamadı.

"Üzgünüm..." dedim. Tahmin edemeyeceği kadar ciddiydim.

Arabadan inerek kapıyı arkasından kapadı ve bir kez daha yalnız kaldım.

"Siktir be!" diye çığlık atarak ellerimi direksiyona vururken bir kez daha Hardin'i hatırladım.

85. Bölüm

Hardin

Bir kez daha terden sırılsıklam bir halde uyandım. Neredeyse her gece böyle uyanmanın ne kadar berbat bir şey olduğunu unutmuştum. Uykusuz geçen gecelerin geçmişte kaldığını sanıyordum fakat şimdi geçmiş bir kez daha beni huzursuz etmeye başlamıştı.

Saate baktım; sabahın altısıydı. Uyumaya, gerçekten uyumaya ihtiyacım vardı. Deliksiz bir uykuya. Ona, Tess'e ihtiyacım vardı. Belki gözlerimi kapar ve onun burada olduğunu hayal edersem uykuya geri dönebilirdim...

Gözlerimi kapayarak sırtüstü yatarken onun başını göğsüme dayadığını hayal etmeye çalıştım. Saçlarının her zaman vanilya gibi koktuğunu, uyurken nefesinin nasıl derinleştiğini hatırlamaya çalıştım. Bir an için onu, çıplak göğsüme değen ılık tenini hissettim... Kesinlikle deliriyor olmalıydım.

Lanet olsun.

Ertesi gün daha iyi olacaktı, öyle olmalıydı. Artık son... on günü düşünüyordum. Onu bir kez daha görebilsem bu kadar kötü olmazdı. Sadece bir kez. Gülümsediğini bir kez daha görebilsem, gitmesine izin verdiğim halde kendime katlanabilirdim. Yarın Christian'ın davetinde olacak mıydı? İhtiyacı olmasa bile makyaj yapacak mıydı?

Lanet olsun!

Doğrulup otururak yataktan kalktım. Uykuya geri dönebilmem mümkün değildi. Alt kata indiğimde Mike mutfak masasında gazete okuyordu.

"Günaydın, Hardin," dedi.

"Selam," diye mırıldandım ve kendime bir fincan kahve koydum.

"Annen hâlâ uyuyor."

"Haydi canım..." Gözlerimi devirdim.

"Annen gelmenden çok mutlu oldu."

"Evet, tabii. Sürekli hödüklük edip durdum."

"Evet, bu doğru. Yine de ona içini döktüğüne çok sevindi. Senin için hep endişeleniyordu... Ta ki Tessa'yla tanışana kadar. Ondan sonra endişeleri azalmaya başladı."

"Eh, sanırım bundan sonra yine endişelenecek." İç çektim. Soktuğumun sabahının altısında ne diye benimle böyle içtenlikle konuşmaya çalışıyordu ki?

"Bir şeye dikkatini çekmek istedim," dedi bana dönerek.

"Neymiş?" Onu baştan aşağı süzdüm.

"Hardin, anneni seviyorum ve onunla evlenmek niyetindeyim."

Kahvemi fincanıma geri tükürdüm. "Onunla *evlenmek* mi? Sen aklını mı kaçırdın?"

Bir kaşını kaldırdı. "Onunla evlenme niyetim neden delilik olsun?"

"Bilmem... Daha önce evliydi... Ve sen komşumuzsun... Onun komşususun."

"Onunla hayatı boyunca hak ettiği şekilde ilgilenebilirim. Sen onaylamıyorsan üzgünüm fakat bilmeni istiyorum ki doğru zaman geldiğinde hayatım resmi olarak benimle birlikte geçirmesini teklif edeceğim."

Bu adama ne diyeceğimi bilemiyordum; bütün hayatım boyunca yan evde oturmuş olan adam. Onu hiç kızgın görmemiştim, bir kez bile. Annemi sevdiğinin farkındaydım fakat bu açıklama şu anda kavrayamayacağım kadar tuhaf gelmişti.

"Peki o zaman..."

"Peki o zaman," diye karşılık verdi ve bakışlarını arkama çevirdi.

Annem kuşağını sımsıkı bağladığı sabahlığıyla ve darmadağınık saçlarıyla mutfağa girdi. "Neden ayaktasın, Hardin? Eve mi dönüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, sadece uyuyamadım. Ve evim de *burası*," dedim kahvemi yudumlarken. Evet, evim burasıydı.

"Hmmm..." diye karşılık verdi uyku sersemliğiyle.

86. Bölüm

Tessa

Tekrar geri, tekrar aşağı çekiliyordum. Hardin'le yaşadığım olayların anıları ayaklarımı çekiştiriyor, beni suyun dibine çekmeye çalışıyordu.

Biraz hava alabilmek için camları indirdim. Zed bana çok tatlı, anlayışlı ve nazik davranıyordu. Benim için çok şeye katlanmıştı ve ben her seferinde onu bir kenara atmıştım. Aptalca davranmayı kesebilsem onunla bir ilişkiyi deneyebilirdim. Oysa şu anda bir ilişkiye girdiğimi hayal edemiyordum bile; en azından yakın zamanda. Ancak belki zamanla olabilirdi. Bir cevap veremediğim veya bir şey ima edemediğim için Zed'in benim yüzümden Rebecca'dan ayrılmasını istemezdim.

Landon'ın evine dönerken kafam her zamankinden daha karışıktı.

Hardin'le konuşabilsem, onu bir kez daha görebilsem bir sonuca ulaşabilirdim. Onun umursamadığını kendi ağzından duysam, bana son kez acımasızca davransa, Zed'e ve kendime bir şans verebilirdim.

Kendime hâkim olamayarak telefonu kaptım ve dördüncü günden beri sakındığım tuşa bastım. Bana aldırmazsa hayatıma devam edebilirdim. Aramama cevap vermezse bu konuyu tamamen geçmişte bırakacaktım. Eğer bana üzgün olduğunu ve çabalayabileceğimizi söylerse... Hayır. Telefonu koltuğa geri bıraktım. Onu arayamayacak, tekrar yıkılamayacak kadar ilerleme kaydetmiştim.

Yine de bilmem gerekiyordu.

Hat doğruca sesli mesaj kutusuna yönlendirildi. "Hardin..." Kelimeler dudaklarımdan çılgınca bir hızla döküldü. "Hardin... Benim, Tessa. Ben... şey, seninle konuşmam gerek. Arabadayım ve kafam çok karışık..." Ağlamaya başladım. "Neden benimle bağlantı kurmaya bile çalışmadın? Gitmeme izin verdin ve ben burada sefil bir halde sen

arıyor, telesekreterine ağlıyorum. Bize ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden bu kez farklı? Neden kavga etmedik? Neden benim için savaşmadın? Mutlu olmayı hak ediyorum, Hardin," diye hıçkırarak telefonu kapadım.

Bunu ne diye yapmıştım ki şimdi? Neden kendimi tutamayıp onu aramıştım? Böylesine aptalın tekiydim; muhtemelen bunu dinleyecek ve gülecekti. Muhtemelen şu anda birlikte takıldığı kıza da mesajı dinletecek, bana birlikte güleceklerdi. Bir kez daha kaza yapmadan kafamı toparlayabilmek için boş bir otoparka girdim.

Ağlamayı kesebilmek için derin derin nefes alıp verirken telefona baktım. Yirmi dakika geçmişti ve hâlâ aramama cevap vermemiş, bir mesaj bile atmamıştı.

Gecenin onunda bir otoparkta tek başıma oturmuş, gözyaşları arasında onu arıyordum ki? Son dokuz gündür güçlü olabilmek için kendimle mücadele etmiştim ama şimdi yine çözülüyordum. Bunun olmasına izin veremezdim. Otoparktan çıkarak Zed'in evine geri döndüm. Hardin'in benimle uğraşamayacak kadar meşgul olduğu belliydi ve Zed bütün dürüstlüğüyle her zaman burada, yanımdaydı. Arabamı onun kamyonetinin yanına park ederek derin bir nefes aldım. Önce kendimi ve ne istediğimi düşünmeliydim.

Koşarak Zed'in katına çıkarken huzurluydum.

Kapıyı yumrukladım ve açılmasını beklerken olduğum yerde ileri geri sallandım. Ya geç kalmışsam ve kapıyı açmazsa? Sanırım hak ettiğimi almış olurdum. Bütün bunların ortasında onu öpmeye kalkışmamam gerektiğini tahmin etmeliydim.

Kapı açıldığında neredeyse nefesim kesilecekti. Zed'in üzerinde sadece siyah spor şortu vardı ve dövmeli göğsü çıplaktı.

"Tessa?" Şaşkın bir halde ağzı açık kaldı.

"Be-ben... Sana ne verebileceğimi bilmiyorum ama denemek istiyorum," dedim.

Bir eliyle siyah saçlarını sıvazlayarak derin bir nefes alırken beni reddedeceğini anlamıştım. Bunu biliyordum.

"Üzgünüm. Buraya gelmemeliydim..." Daha fazla reddedilmeyi kaldıramazdım.

Merdivene döndüm ve ikişer ikişer inmeye başladım ama aniden bir el kolumu yakaladı ve Zed beni kendisine çevirdi.

Hiçbir şey söylemedi; sadece elimi tuttu ve beni yukarı, evine geri sürükledi.

Kanepeye otururken Zed son derece sakin, sessiz ve anlayışlıydı. Hardin'le alıştığımdan çok farklıydı. Konuşmak istemediğimde beni konuşmaya zorlamıyordu. Davranışlarım için bir açıklama yapamadığımda bunu yüzüme vurmuyordu. Yatağında onunla birlikte uyumak konusunda rahat olmadığımı söylediğimde, bana yumuşacık bir battaniyeyle temiz bir yastık getirdi ve kanepeye yatak yaptı.

Ertesi sabah uyandığımda boynum beni öldürüyordu. Zed'in eski kanepesinin özellikle rahat olduğu söylenemezdi fakat bütün olanlar düşünülürse yine de iyi uyumuştum.

"Selam," dedi, salona girerken.

"Selam." Gülümsedim.

"İyi uyudun mu?" diye sordu. Başımla onayladım.

Zed önceki gece inanılmazdı. Kanepede uyumak istediğimi söylediğimde gözünü bile kırpmamıştı. Hardin'le olanları ve işlerin nasıl kötü gittiğini anlatışımı dinlemişti. Bana Rebecca'ya ne kadar değer verdiğini ama şimdi ne yapacağını bilemediğini çünkü onunla tanıştıktan sonra bile beni düşünmeye devam ettiğini açıklamıştı. İlk bir saat boyunca ona ağlarken suçluluk duymuştum fakat gece devam ederken gözyaşları önce gülümsemelere, sonra da kahkahalara dönüşmüştü. Yatma saatinin geldiğine karar verdiğimizde çocukluğumuzla ilgili komik ve aptalca anıları anlatarak gülmekten karnıma ağrılar girmişti.

Saat neredeyse öğlen iki olmuştu ve daha önce hiç bu kadar geç kalktığımı hatırlamıyordum ama sabahın yedisine kadar ayakta kalınca olan buydu işte.

"Evet; sen?" Ayağa kalktım ve bana verdiği battaniyeyi katladım. Uykuya dalarken üzerimi örttüğünü hayal meyal hatırlıyordum.

"Ben de." Sırıtarak kanepeye oturdu. Saçları ıslaktı ve teni az önce duştan çıkmış gibi parlıyordu.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordum battaniyeyi işaret ederek.

"Nereye istersen, katlamana gerek yoktu." Güldü.

Evimizdeki gardırop ve Hardin'in rastgele şeyleri oraya tıkışının beni nasıl delirttiği aklıma geldi.

"Bugün için bir planın var mı?" diye sordum.

"Bu sabah çalıştım, dolayısıyla hayır."

"Bitti mi?"

"Evet, dokuzdan öğlene kadar." Gülümsedi. "Sadece kamyonetimi tamir etmem gerekiyordu."

Zed'in tamirci olarak çalıştığını unutmuştum. Onunla ilgili çok fazla şey bilmiyordum. Ancak iki saat uykuyla böyle çalışabilmesine bakılırsa enerji seviyesi çok yüksek olmalıydı.

"Gündüzleri çevre bilimleri dehası ve geceleri araba tamircisi, ha?" dedim şakayla. Güldü.

"Öyle de diyebilirsin. Senin bir planın var mı?"

"Bilmiyorum. Patronumun yarın akşamki davetine giymek için bir şeyler almam gerekiyor." Bir an için Zed'e benimle gelmesini teklif etmeyi düşündüm ama bu yanlış olurdu. Böyle bir şeyi asla yapmazdım; bu herkesi ve beni huzursuz ederdi.

Zed'le hiçbir şeyi zorlamama konusunda anlaşma yapmıştık. Sadece birlikte zaman geçirecek ve neler olacağını birlikte görecektik. Beni Hardin'i unutmaya zorlamayacaktı; biriyle çıkmayı düşünmek için daha fazla zaman ihtiyacım olduğunu ikimiz de biliyorduk. Düşünmem ve çözmem gereken çok fazla şey vardı; en başta başımı sokacak bir yer bulmalıydım.

"İstersen seninle gelebilirim? Belki daha sonra da sinemaya gideriz?" diye sordu gergin bir tavırla.

"Evet, ikisi de uyar." Gülümseyerek telefonuma baktım.

Cevapsız arama yoktu. Mesaj filan yoktu. Sesli mesaj da bırakılmamıştı.

Zed'le bir pizza siparişi verdik ve günün büyük bölümünü birlikte geçirdikten sonra duş almak için Landon'ın evine dönmek için oradan ayrıldım. Geri dönerken kapanmadan alışveriş merkezine uğradım ve kare yakalı mükemmel bir kırmızı elbise buldum; eteği dizlerimin hemen üzerine iniyordu. Fazla muhafazakâr değildi ama fazla dekolte de değildi.

Landon'ın evine döndüğümde Karen'ın bir yemek tabağının yanında tezgâhın üzerine benim için bıraktığı bir notu buldum. Ken'le sinemaya gitmişlerdi ve yakında döneceklerdi.

Ev o kadar büyüktü ki kendileri evdeyken bile fark etmiyordum ama yine de bütün ev bana kaldığı için rahatlamıştım. Bir duş alıp pijamalarımı giydikten sonra biraz daha uyuyup dinlenmek için kendimi zorladım.

Rüyalarımda yeşil ve altın sarısı gözlü çocuklar arasında gidip geldim.

87. Bölüm

Tessa

On bir gün. Hardin'den haber almayalı on bir gün geçmişti ve hiç kolay değildi.

Yine de Zed'in arkadaşlığının büyük yardımı olmuştu.

Bu gece Christian'ın evinde yemek daveti vardı ve bütün gün, bana Hardin'i hatırlatacak ve etrafıma ördüğüm duvarları yıkacak tanıdık yüzlerle sarılı olmaktan giderek daha çok korkmuştum. Gereken tek şey küçük bir çatlaktı ve bütün savunmam yıkılırdı.

Sonunda gitme zamanı geldiğinde derin bir nefes alarak aynada kendime son bir kez daha baktım. Saçlarım her zaman olduğu gibi serbest ve kıvırcık bukleler halinde iniyordu ama makyajım her zamankinden daha ağırdı. Takmamam gerektiğini bilmeme rağmen, Hardin'in bileziğini bileğime geçirdim. O olmadan kendimi çıplak hissediyordum. Tıpkı kendisi gibi bilezik de bir parçam haline gelmişti... Eskiden olduğu gibi yani. Elbise bugün önceki günden de iyi görünüyordu ve neredeyse hiçbir şey yemediğim için ilk birkaç günde verdiğim kiloları geri aldığımı fark etmek hoşuma gitti.

"*Sadece eskiye dönmek istiyorum. Sadece seni tekrar kapımda görmek istiyorum...*" Küçük çantamı alırken bu şarkı çalıyordu. Bir vuruş daha dinledikten sonra kulaklıkları kulaklarımdan alıp çantama attım.

Aşağıda Karen ve Ken'le buluştuğumda birbirlerinin aynı şekilde giyinmişlerdi. Karen'ın üzerinde uzun mavi-beyaz bir elbise, Ken'in üzerinde de takım elbise ve kravat vardı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim, Karen'a. Yanakları kızardı.

"Teşekkür ederim, tatlım. Sen de öyle," dedi sırıtarak.

Çok tatlıydı. Gitme zamanım geldiğinde onu ve Ken'i bu kadar sık görmeyi özleyecektim.

"Bu hafta bir ara seraya gidip birlikte biraz çalışabileceğimizi düşünüyordum," diye dedi arabaya yürürken. Uzun ve ince topuklarım beton araba yolunda gürültüyle takırdıyordu.

"Çok isterim," dedim ve Volvo'nun arka koltuğuna yerleştim.

"Çok eğlenceli olacak. Uzun süredir böyle bir davete katılmamıştık." Karen, Ken'in elini tuttu ve kucağına koyarak arabayı hareket ettirdi.

Sevgileri beni kıskandırmıyor, sadece insanların birbirlerine gerçekten iyi davranabileceğini hatırlatıyordu.

"Landon bu gece geç saatte New York'tan dönmüş olacak. Sabah saat ikide onu almam gerekiyor," dedi Karen, heyecanla.

"Geri dönüşü için ben de sabırsızlanıyorum," dedim. Ciddiydim; en iyi dostumu, bilgece sözlerini ve sıcak gülümsemesini özlemiştim.

Christian Vance'in evi tam hayal ettiğim gibiydi. Son derece modern tarzdaki bina neredeyse şeffaftı; onu bulunduğu tepeye bağlayan şeyler sadece camlar ve kirişlermiş gibi görünüyordu. Bütün süslemeler ve detaylar, iç dekorasyonla mükemmel bir uyum içinde tasarlanmıştı. İnanılmazdı ve bana içindeki hiçbir şeye daha önce dokunulmamış bir müzeyi hatırlatmıştı.

Kimberly bizi ön kapıda karşıladı. "Geldiğiniz için hepinize çok teşekkürler," dedi beni kollarına çekerken.

"Davet ettiğiniz için asıl size teşekkürler." Ken, Christian'ın elini sıktı. "Büyük hamle için de tebrikler."

Arka camlardan görünen göl manzarası nefesimi kesti. Evin büyük bölümünün neden camdan yapıldığını şimdi anlıyordum; ev büyük bir gölün kıyısındaydı. Dışarıdaki su sonsuzluğa uzanır gibi görünüyordu ve batmakta olan güneş suyun yüzeyinden göz kamaştırıcı bir şekilde yansırken bütün manzarayı daha da nefes kesici hale getiriyordu. Evin bir tepede ve bahçenin hafif eğimli olması, insana su üzerinde yüzüyormuş hissi veriyordu.

"Herkes geldi." Kimberly bizi evin geri kalanı kadar mükemmel olan yemek salonuna götürdü.

Hiçbiri benim tarzım değildi –ben daha eski moda dekorasyonları tercih ediyordum– fakat Vance'in evi kesinlikle son derece seçkindi. İki uzun dikdörtgen masa ortamı doldurmuş, her birinin üzerine çok renkli çiçekler ve yüzer mumların olduğu küçük kâseler yerleştirilmişti. Peçeteler çiçek biçiminde katlanmış, gümüş birer halkayla tutturulmuştu. Çok güzeldi. O kadar zarif ve renkliydi ki dergi sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Kimberly bu davet için çok uğraşmış olmalıydı.

Trevor pencereye daha yakın olan masada yüzlerini ofisten tanıdığım birkaç kişiyle oturuyordu ve pazarlama bölümünden Crystal ile yakında evleneceği nişanlısı da oradaydı. Smith iki sandalye ötede oturmuş, yüzünü elinde tuttuğu video oyununa gömmüştü.

"Çok güzel görünüyorsun." Trevor gülümseyerek yerinden kalktı ve Ken ile Karen'ı karşıladı.

"Teşekkürler. Nasılsın?" diye sordum.

Kravatı gülümsemesiyle parıldayan gözleriyle aynı mavi tonundaydı. "Harika, büyük hamleye hazırım!"

"Eminim!" dedim fakat aslında zihnimden geçen şey başkaydı: *Keşke ben de hemen sizinle birlikte Seattle'a taşınabilseydim...*

"Trevor, seni görmek ne güzel." Ken onunla tokalaşırken elbisemin çekiştirildiğini hissederek başımı eğdim.

"Selam, Smith, nasılsın?" diye sordum, parlak yeşil gözleriyle bana bakan çocuğu görünce.

"İyiyim." Omuz silkti. Sonra kısık sesle sordu: "Hardin'in nerede?"

Ne diyeceğimi bilemedim ve Smith'in ondan "Hardin'im" diye söz etmesi içimi burkmuştu. Taş duvarlar şimdiden çatlamaya başlamıştı ve geleli daha on dakika bile olmamıştı. "O, şey... Şu anda burada değil."

"Geliyor ama, değil mi?"

"Hayır, üzgünüm. Geleceğini sanmıyorum, hayatım."

"Ah!"

Bu berbat bir yalandı ve Hardin'i tanıyan herkes bunu anlardı fakat yine de ufaklığa açıkladım: "Yine de sana selam söyledi." Ve saçlarını karıştırdım. Hardin'in sayesinde artık çocuklara yalan da söylüyordum. Harika.

Smith hafifçe gülümsedi ve tekrar yerine oturdu. "Tamam. Hardin'ini sevdim."

Ben de, demek istedim, *ama artık benim değil.*

On beş dakika içinde yirmi kişi daha geldi ve Christian süper ileri teknoloji ürünü ses sistemini açtı. Sadece tek bir düğmeye basınca yumuşak bir piyano melodisi evi doldurmaya başladı. Beyaz gömlekli genç adamlar ellerinde aperatif tepsileriyle salonda dolaşmaya başladığında üzerine domates ve sos konmuş küçük bir ekmek parçasına benzer bir şey aldım.

"Seattle'daki ofis muhteşem, görmelisiniz," dedi Christian küçük bir gruba. "Su kıyısında; buradaki ofisimizden iki kat daha büyük. Nihayet yayılmaya başladığıma inanamıyorum."

Bir garson bana bir kadeh beyaz şarap verirken elimden geldiğince ilgili görünmeye çalışıyordum. Şey, elbette ilgiliydim; sadece dikkatim dağınıktı. Hardin ve Seattle'dan söz edilince dikkatim dağılmıştı. Pencereden göle bakarken Hardin'le birlikte yaşamaya başladığımızı ve yeni bir şehirde, yeni bir yerde, yeni insanlarla sarılı olmanın heyecanını yaşadığımızı hayal ediyordum. Orada yeni dostlar edinir ve yeni bir hayata başlardık; birlikte. Hardin yine Vance'de çalışmaya başlar, sürekli nasıl benden daha fazla para kazandığı konusunda böbürlenirdi ve ben de kablolu televizyon faturasını ödememe izin vermesi için onunla kavga ederdim.

"Tessa?"

Trevor'ın sesiyle anlamsız hayallerimden sıyrıldım. "Affedersin..." diye kekeledim ve baş başa kalmış olduğumuzu o zaman anladım. Anlattığını bile fark etmediğim bir hikâyeye ya başlıyor ya da son veriyordu.

"Dediğim gibi, evim yeni binaya çok yakın ve tam şehir merkezinde; manzarayı görmelisin." Gülümsedi. "Seattle'ın silueti çok güzel; özellikle de geceleri."

Gülümseyerek başımla onayladım. Öyle olduğuna emindim. Gerçekten öyle olduğuna emindim.

88. Bölüm

Hardin

Ne halt ediyordum ben?

İleri geri volta atıp duruyordum. Bu en başından son derece aptalca bir fikirdi.

Araç yolundaki bir taşı tekmeledim. Ne olmasını bekliyordum ki? Kollarıma koşup ona yaptığım her şeyi için beni bağışlamasını mı? Carly'yle yatmadığıma aniden inanmasını mı?

Vance'in muhteşem evine baktım. Tessa muhtemelen burada değildi bile ve davetsiz geldiğim için aptal durumuna düşecektim. Aslında zaten aptal durumuna düşecektim. Sadece dönüp gitmeliydim.

Ayrıca bu gömlek çok kaşındırıyordu ve takım elbise giymekten nefret ederdim. Sadece siyah bir gömlekti ama yine de...

Babamın arabasını görünce araba yolunda biraz daha ilerleyerek içeri göz attım. Arka koltukta Tessa'nın katıldığı her davete yanında götürdüğü şu iğrenç küçük çanta duruyordu.

Demek içerideydi; o da buradaydı. Onu görme ve ona yakın olma fikriyle içim kıpır kıpır oldu. *Ona ne diyeceğim ki?* Bilmiyordum. İngiltere'ye gitmek için yola çıktığımdan beri geçen günlerimin tam bir cehennem olduğunu, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu, her şeyden daha çok ihtiyaç duyduğumu açıklamak zorundaydım. Ona sersemin teki olduğumu, hayatımdaki tek güzel şeyi, onu böylesine mahvettiğime inanamadığımı söylemeliydim. O benim her şeyimdi ve daima da öyle olacaktı.

İçeri girecek ve konuşabilmemiz için onu alıp çıkacaktım; *çok gerginim, lanet olsun, çok gerginim.*

Kusacaktım. Hayır. Midemde herhangi bir şey olsaydı kusacağımdan emindim. Berbat göründüğümü biliyordum; acaba o da öyle miydi? Elbette ki asla berbat görünemezdi fakat onun için de benim için olduğu kadar zor olmuş muydu?

Sonunda ön kapıya ulaştım ama sonra arkamı döndüm. Etrafımızda insanlar olmasından nefret ediyordum ve burada en azından on beş tane araba vardı. Herkes bana bakacaktı ve bana lanet olasıca bir aptalmışım gibi bakacaklardı; eh, öyleydim ya zaten.

Yapacağım şeyden kendimi vazgeçirmeye fırsat bulamadan döndüm ve hemen kapıyı çaldım.

Bunu Tessa için yapıyordum. Kim yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle kapıyı açtığında *onun için* diye kendime hatırlatıp duruyordum.

"Hardin? Geleceğini bilmiyordum," dedi. Kibar olmak için elinden geleni yaptığını görebiliyordum fakat muhtemelen Tessa'yla ilgili savunmacı duygularından dolayı yüzeyin hemen altındaki öfkeyi hissedebiliyordum.

"Evet... Ben de," diye karşılık verdim.

Sonra yeni bir duygu gördüm; acıma. Beni baştan aşağı süzerken ve perişan halimi fark ederken gözlerinde belirmişti; sandığımdan daha da kötü görünüyor olmalıydım çünkü uçaktan inince doğruca buraya gelmiştim.

"Eh... İçeri gel, dışarısı buz gibi," dedi beni içeri alırken.

Vance'in evinin lanet olasıca bir sanat eseri gibi döşenmiş olduğunu fark edince bir an için afalladım; burada biri yaşıyormuş gibi bile görünmüyordu. Çok güzeldi fakat ben modern sanat değil, daha eski şeyleri severdim.

"Biz de yemeğe oturmaya hazırlanıyorduk," dedi bana, onun peşinden cam duvarlı bir yemek salonuna yürürken.

İşte o anda onu gördüm.

Kalbimin durduğunu sandım ve göğsüme yüklenen baskı o kadar güçlüydü ki boğulacak gibi oldum. Birinin kendisine anlattığı bir şeyleri dinlerken gülümsedi ve elini alnına götürerek saçlarını arkaya itti. Arkasında batmakta olan güneşle ışıldıyordu -tam anlamıyla- ve yerimden kıpırdayamıyordum.

Kahkahasını duydum ve on gündür ilk kez nefes alabildim. Onu çok özlemiştim ve inanılmaz görünüyordu –her zamanki gibi– ama üzerindeki kırmızı elbise, teninden yansıyan güneş ışığı ve yüzündeki gülümseme... Neden gülümseyip kahkahalar atıyordu ki?

Gözyaşları içinde olması ve berbat görünmesi gerekmez miydi? Yine güldü ve kimle konuştuğunu, ona beni kimin unutturduğunu nihayet gördüm.

Lanet olasıca Trevor. O piçten nefret ediyordum; oraya gidip herifi cam pencereden dışarı atabilirdim ve kimse beni durduramazdı. Neden sürekli Tessa'nın etrafında dolaşıyordu? Lanet olasıca pisliğin tekiydi ve onu gebertecektim.

Hayır. Sakinleşmek zorundaydım. Şimdi ona saldırırsam Tessa beni asla dinlemezdi.

Birkaç saniye gözlerimi kapayarak kendimi sakinleşmeye zorladım. Sakin olursam Tessa beni dinlerdi ve onunla birlikte buradan ayrılıp eve gidebilirdik; orada beni bağışlaması için yalvarabilirdim ve o da beni sevdiğini söylerdi. Sonra sevişirdik ve her şey yoluna girerdi.

Onu izlemeye devam ettim; bir hikâye anlatmaya başlarken heyecanlı görünüyordu. Şarap kadehini tutmadığı elini sallayarak ve gülümseyerek konuşuyordu. Bileğindeki bileziği fark edince kalp atışlarım hızlandı. Hâlâ takıyordu; hâlâ takıyordu! Bu iyi bir işaretti; öyle olmalıydı.

Lanet olasıca Trevor onu dikkatle izlerken yüzünde kanımı kaynatan bir hayranlık vardı. Aşktan kendini kaybetmiş bir köpek yavrusuna benziyordu ve Tessa da onu besliyordu.

Beni çoktan unutmuş muydu? Onunla mı avunuyordu?

Eğer bu olduysa yıkılırdım... fakat onu suçlayamazdım. Aramalarına cevap vermemiştim. Yeni bir telefon bile almamıştım. Dolayısıyla muhtemelen umursamadığımı, onu unutup kendi hayatıma devam ettiğimi düşünmüş olmalıydı.

İngiltere'deki o sakin cadde, Natalie'nin şişmiş karnı, Elijah'nın nişanlısına bakarken yüzünde gördüğüm o hayranlık dolu gülümseme aklıma geldi. Trevor da Tessa'ya aynı şekilde bakıyordu.

Trevor, onun Elijah'sıydı. Hak ettiği şeye sahip olmak için şansı oydu.

Bunu anladığımda üzerime bir ton tuğla düşmüş gibi oldum. Gitmem gerekiyordu. Buradan çıkmalı ve onu rahat bırakmalıydım.

O gün Natalie'yle neden karşılaştığımı şimdi anlıyordum. Aynı hatayı Tessa'yla yapmamam konusunda bir uyarı olarak o kadar çok incittiğim o kızla karşılaşmıştım.

Gitmem gerek. Tessa beni görmeden buradan çıkmalıyım.

Ancak bunu kendime itiraf ettiğim anda başını kaldırdı ve göz göze geldik. Gülümsemesi silinirken şarap kadehi parmaklarından kayıp sert ahşap zeminde paramparça oldu.

Herkes dönüp ona baktı ama Tessa bakışlarını benden ayırmıyordu. Bakışlarımı kaçırdığımda Trevor'ın şaşkın ama yardımına koşmaya hazır halde ona baktığını gördüm.

Tessa birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve bakışları yere indi. "Çok üzgündüm," dedi telaşla ve kırılan cam parçalarını toplamak için yere eğildi.

"Ah, lütfen, sorun yok! Ben bir süpürgeyle kâğıt havlu getireyim," diye seslendi Kimberly hızlı adımlarla uzaklaşırken.

Buradan kesinlikle defolup gitmem gerekiyordu. Koşmaya hazır halde döndüm. Ve neredeyse küçük bir vücuda çarpıyordum. Aşağı baktığımda bana boş gözlerle bakan Smith'i gördüm.

"Gelmeyeceğini sanıyordum," dedi.

Başımı iki yana sallayarak başını okşadım. "Evet... Ben de gidiyordum zaten."

"Neden?"

"Çünkü burada olmamam gerek," dedim ve omzumun üzerinden baktım. Trevor, Kimberly'nin getirdiği küçük fırçayı kapmıştı ve Tessa'nın cam parçalarını toplayıp küçük bir naylon poşete atmasına yardım ediyordu. Bunun ardında bir sembolizm olmalıydı; Trevor, Tessa'nın hayatındaki parçaları toparlayıp temizlemesine yardım ediyordu. Soktuğumun metaforları.

"Benim de hoşuma gitmiyor." Smith homurdandı ve tekrar ona bakarak başımla onayladım.

"Kalsana?" dedi masumca. Umutla.

Bir Tessa'ya, bir çocuğa baktım. Bu ufaklık artık daha önceki kadar sinirimi bozmuyordu. Ondan rahatsız olacak enerjim bile olduğunu sanmıyordum.

Bir el aniden omzuma dokundu. "Onu dinlemelisin," dedi Christian omzumu hafifçe sıkarak. "En azından yemeği birlikte yiyelim. Kim bu akşam çok güzel şeyler hazırladı," diye ekledi sıcak bir gülümsemeyle.

Sade bir siyah elbise giymiş olan kız arkadaşının, Tessa'nın benim yüzümden yarattığı pisliği toplamasına yardım ettiği yere baktım. Elbette ki Tessa hemen onun yanındaydı ve muhtemelen gerektiğinden daha fazla özür dileyip duruyordu.

"Peki," dedim ve Christian'a dönerek başımla onayladım.

Bu yemeği atlatabilirsem her şeyi atlatabilirdim. Sadece Tessa'nın bensizken bu kadar mutlu olduğunu görmemin yarattığı acıyı yutmak zorunda kaldım. Beni görene kadar gayet rahattı ve gördüğünde de güzel yüzünde bir hüzün ifadesi belirmişti.

Hiçbir şey yokmuş, beni gözünü her kırpışında öldürmüyormuş gibi davranacaktım. Umursamadığımı düşünürse hayatına devam edebilir ve sonunda kendisine hak ettiği şekilde davranacak birini bulabilirdi.

Kimberly temizliği bitirirken garsonlardan biri küçük yemek zilini çaldı. "Eh, artık gösteri bittiğine göre, şimdi yemek zamanı!" dedi Kimberly gülerek ve insanları masalara götürmek için kollarıyla işaret etti.

Christian'ın peşinden bir masaya yürüdüm ve Tessa'yla "arkadaşının" nerede olduğuna bakmadan rastgele bir yere oturdum. Gümüş takımlarla biraz oyalanırken babamla Karen yanıma geldiler.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum, Hardin," dedi babam.

Karen yanıma otururken iç çektim. "Herkes bunu söyleyip duruyor," dedim. Tessa'yı görmek için masadan başımı kaldırmamaya çalıştım.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu Karen neredeyse duyulmayan bir sesle.

"Hayır," diye cevap verdim.

Masa örtüsünün üzerindeki küçük baskı desene bakarken garsonların yemekleri getirmesini bekledim. Koca bütün tavuklar büyük tabaklarda getirildi. Kâse üstüne kâse, masanın üzerine tek sıra halinde dizildi. Sonunda kendimi tutamayarak başımı kaldırıp onu aradım. Soluma

baktım fakat sonra neredeyse tam karşımda oturduğunu fark edince afalladım... Elbette ki o lanet olasıca Trevor'ın yanında oturuyordu.

Dalgın bir tavırla tabağındaki kuşkonmaz parçasını tekrar tekrar dürtüyordu. Kuşkonmaz sevmediğini biliyordum ama birinin ona hazırladığı bir şeyi geri çevirmeyecek kadar kibardı. Gözlerini kapayarak sebzeyi ağzına götürüşünü izledim ve suyla lokmasını yutarken tiksintisini belli etmemeye çalıştığını ve ardından peçeteyle dudaklarını sildiğini görünce neredeyse gülümseyecektim.

Beni kendisine bakarken yakaladı ve hemen başımı çevirdim. Gri-mavi gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Benim yol açtığım acı. Ancak ondan uzak durur ve hayatıma devam edersem geçecek olan acı.

Söze dökülmeyen bütün kelimelerimiz aramızdaki havada süzülürken dikkatini tekrar tabağına çevirdi.

En fazla beş lokma yediğim yemek boyunca başımı bir daha kaldırmadım. Trevor'ın Tessa'yla Seattle hakkında konuştuğunu duyduğumda bile bakışlarımı ona çevirmedim. Hayatımda ilk kez başka biri olmayı diliyordum. Trevor olmak, onu mutlu etmek ve incitmemek için her şeyimi verirdim.

Yemek boyunca Tessa onun sorularına kısa cevaplar veriyordu ve Karen Landon'la ve New York'taki kız arkadaşıyla ilgili konuşmaya başladığında Tessa'nın rahatladığının farkındaydım.

Bir çatalın bir cama vuruluşundan çıkan tıngırtı salonda yankılandı ve Christian ayağa kalktı. "Acaba herkes beni dinleyebilir mi lütfen?" Kadehine bir kez daha vurdu ve gülerek ekledi: "Kırmadan bırakmak iyidir," dedi Tessa'ya bir bakış atarak.

Tessa'nın yanakları kızardı ve onu utandırdığı için yerimden fırlayıp bu serseriyi yere devirmemek adına ellerimle bacaklarımı oturduğum yere bastırdım. Sadece dalga geçtiğini biliyordum ama yine de sersemce bir hareketti.

"Geldiğiniz için hepinize çok teşekkürler; sevdiğim herkesin burada yanımızda olmasının benim için anlamı çok büyük. Bu salondaki insanların çalışmalarından duyduğum gururu sözlerle ifade edemem ve siz olmadan böyle bir hamleyi de asla yapamazdım. Siz olabilecek en iyi ekipsiniz. Kim bilir, belki gelecek yıl Los Angeles veya hatta New York'ta bir ofis açıyor oluruz, böylece bütün planlama çalışmala-

nıyla hepinizi çıldırtabilirim." Kendi şakasını başıyla onaylarken hırsı gözünden okunuyordu.

"Kendini o kadar kaptırma," dedi Kimberly, Christian'ın poposuna bir şaplak atarken.

"Ve sen, özellikle sen, Kimberly. Sensiz bugünü asla göremezdim." Christian'ın ses tonu belirgin şekilde değişirken ortamın havası da değişti. Kimberly'nin elini tuttu ve onun önünde durdu. "Rose öldükten sonra tam bir karanlıkta yaşıyordum. Günler ben bir şey anlamadan gelip geçiyordu ve bir daha mutlu olacağımı hiç sanmıyordum. Başka birini sevebileceğimi sanmıyordum; hayatımın sonuna kadar Smith'le baş başa olacağımızı kabullenmiştim. Sonra bir gün bu neşeli sarışın, iş görüşmesine on dakika geç gelerek ve beyaz bluzunun üzerinde korkunç bir kahve lekesiyle ofisime daldı; hepsi buydu. Ruhu ve enerjisi beni büyülemişti." Kimberly'ye döndü. "İçimde hiç kalmamışken sen bana yeni bir yaşam verdin. Kimse Rose'un yerini alamazdı ve bunu biliyordun. Oysa sen onun yerini almaya çalışmadın; anısına saygı duydun ve hayatımı geri almama yardım ettin. Keşke seninle daha önce tanışsaydım da, o kadar uzun süre acı çekmeseydim." Anın duygusallığından biraz sıyrılmak için hafifçe güldü ama yapamadı.

"Seni seviyorum, Kimberly, her şeyden daha çok. Ve hayatımın geri kalanını bana verdiklerin için sana teşekkür ederek geçirmek istiyorum." Bir dizinin üzerine çöktü.

Bu lanet olasıca bir şaka mı be? Tanıdığım herkes aniden evlenmeye mi karar veriyordu yoksa bu bana yapılan aptalca bir kozmik şaka filan mıydı?

"Bu bir kutlama partisi değil, bir nişan davetiydi." Christian sevgilisine gülümsedi. "Eh, tabii sen evet dersen."

Kimberly bir çığlık atarak ağlamaya başladı. Teklifi çığlık çığlığa kabul ederken başımı başka tarafa çevirdim.

Kendimi tutamayarak Tessa'ya baktım; yüzünü ellerine gömmüş, gözyaşlarını siliyordu. Bu mutlu anda arkadaşı adına gülümsemek için elinden geleni yaptığını, mutluluktan ağlıyormuş gibi görünmeye çalıştığını biliyordum. Oysa sadece rol yaptığının farkındaydım. Bir zamanlar benden duymayı dilediği her şeyi arkadaşının dudaklarından dinlemeyi kaldıramamıştı.

89. Bölüm

Tessa

Christian'ın Kimberly'ye sarılışını ve onu yerden kaldırarak kucaklayışını izlerken göğsümde korkunç bir acı hissettim. Kimberly için çok mutluydum; gerçekten. Sadece birinin senin bütün varlığınla istediğin ama alamadığın bir şeye sahip oluşunu görmek, ne kadar mutlu edici olsa da dayanılması zor bir şeydi. Mutluluğunun tek bir damlasının bile eksilmesini istemezdim fakat Christian'ın Kimberly'yi yanaklarından öpüşünü ve muhteşem bir elmas yüzüğü parmağına takışını izlemek çok zordu.

Yerimden kalkarken kimsenin yokluğumu fark etmemesini umuyordum. Gözyaşlarım özgürce akmaya başlamadan salona ulaştım. Bunun olacağını, sonunda duvarların yıkılacağını biliyordum. Hardin burada olmasa dayanabilirdim fakat burada olması o kadar acı verici, o kadar gerçekdışıydı ki.

Buraya benimle alay etmeye gelmişti; öyle olmalıydı. Yoksa neden gelecek ve benimle hiç konuşmayacaktı ki? Hiç mantıklı değildi; son on gündür benden uzak dururken şimdi benim de burada olacağımı bilerek gelmişti. Hiç gelmemeliydim. En azından kendi arabamla gelmiş olsaydım şimdi çekip gidebilirdim. Zed'in gelişine...

Zed.

Zed sekizde beni almaya gelecekti. Gösterişli bir duvar saatine baktığımda yedi buçuk olduğunu gördüm. Hardin onu burada görürse öldürürdü.

Belki de öldürmez, hatta hiç umursamazdı.

Tuvalete girerek kapıyı arkamdan kapadım. Işık düğmesinin duvardaki bir dokunmatik panel olduğunu anlamam biraz zaman aldı; bu ev benim için fazla ileri teknolojiliydi.

Şarap kadehini kırdığımda kesinlikle küçük düşmüştüm. Hardin çok kayıtsız, sanki burada olmamı veya kendi varlığının beni ne duruma düşürdüğünü umursamıyormuş gibiydi. Onun için de zor olmuş muydu? Günlerini benim gibi yatakta yatıp ağlayarak geçirmiş miydi? Bilmem mümkün değildi ve hiç de kalbi kırıkmış gibi görünmüyordu.

Nefes al, Tessa. Nefes almalısın. Gögsüne saplanan bıçağı umursama.

Gözlerimi silerek kendi yansımama baktım. Çok şükür, makyajım bulaşmamıştı ve saçlarım hâlâ mükemmeldi. Yanaklarım biraz kızarmıştı fakat bir açıdan beni daha iyi, daha canlı göstermişti.

Kapıyı açtığımda Trevor'ı yüzünde endişeli bir ifadeyle duvara yaslanmış halde buldum. "İyi misin? Oradan hızla kaçtın." Bana doğru bir adım attı.

"Evet... Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı,"diye yalan söyledim. Aptalca bir yalandı; hava almak için banyoya koşmanın mantığı neydi ki?

Neyse ki Trevor bir centilmendi ve Hardin'in yapacağı gibi yalanımı asla yüzüme vurmazdı. "Pekâlâ, şimdi tatlı servisi yapıyorlar, eğer hâlâ açsan," dedi ve beni koridordan sürükledi.

"Pek sayılmaz ama biraz yerim," diye karşılık verdim. Nefes ritmimi düzeltmeye çalıştım ve biraz yardımı olduğunu fark ettim. Yaklaşan Zed-Hardin karşılaşmasıyla ilgili ne yapacağımı düşünürken yanından geçtiğimiz bir odadan Smith'in küçük sesini duydum.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu şüpheci tarzıyla.

"Çünkü ben her şeyi bilirim," diye karşılık verdi Hardin.

Durdum ve Trevor'a gitmesini işaret ettim. "Trevor, sen devam et. Ben... şey... Smith'le biraz konuşacağım."

Trevor soran gözlerle bana baktı. "Emin misin... Bekleyebilirim," diye önerdi.

"Hayır, iyiyim." Onu kibarca gönderdim. Başıyla hafifçe onaylayarak yürüyüp gitti ve kabalık olsa da, konuşulanları dinlemek için yalnız kaldım.

Smith anlamadığım bir şey söylüyordu. "Ama ben her şeyi bilirim," diye cevap verdi Hardin. Sesi her zamanki gibi sakindi.

Ben kapının yanındaki duvara yaslanırken yine Smith'in sesini duydum. "Ölecek mi?"

"Hayır, dostum. Neden sürekli herkesin öleceğini düşünüyorsun?"

"Bilmem," dedi küçük çocuk.

"Eh, bu doğru değil, herkes ölmez."

"Kim ölür?"

"Herkes değil."

"Ama kim, Hardin?" diye üsteledi Smith.

"İnsanlar, kötü insanlar sanırım. Ve yaşlılar. Hastalar da... Bazen üzgün insanlar da."

"Senin güzel sevgilin gibi mi?"

Kalp atışlarım hızlandı.

"Hayır! O ölmeyecek çünkü zaten üzgün değil," dedi Hardin ve elimi ağzıma bastırdım.

"Evet, hah."

"Hayır, değil. O mutlu ve ölmeyecek. Kimberly de öyle."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Söyledim ya. Ben her şeyi bilirim." Adımı anınca ses tonu değişmişti.

Smith'in baştan savan bir tavırla güldüğünü duydum. "Hayır, bilmiyorsun."

"Artık iyi misin? Ağlamaya devam edecek misin?" diye sordu Hardin.

"Alay etme."

"Affedersin, sadece ağlaman bitti mi diye merak ettim."

"Evet."

"Güzel."

"Güzel."

"Benimle alay etme. Bu kabalık," dedi Hardin.

"Kaba olan sensin."

"Sen de öylesin; sadece beş yaşında olduğundan emin misin sen?" diye sordu Hardin.

Bu benim de çocuğa sormayı hep istediğim bir soruydu. Smith yaşına göre fazlasıyla olgundu fakat yaşadıkları düşünülürse sanırım öyle olmak zorundaydı.

"Eminim. Oynamak ister misin?" diye sordu Smith.

"Hayır, istemem."

"Neden?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun? Bana hatırlattığın..."

"Tessa?" Kimberly'nin sesi beni irkiltti ve neredeyse çığlık atacaktım. Güven veren bir tavırla elini omzuma koydu. "Affedersin! Smith'i gördün mü? Kaçıp gitti ve hiç tahmin etmezsin ama peşinden Hardin gitti." Bu onu hem şaşırtmış hem de etkilemiş gibiydi.

"Ah, hayır." Hardin'e yakalanmanın utancından kurtulmak için hızlı adımlarla uzaklaştım. Kimberly'nin bana seslendiğini duyduğunu biliyordum.

Yemek salona döndüğümde Christian'ın konuştuğu küçük gruba yaklaşarak beni davet ettiği için teşekkür ettim. Ayrıca nişanı için de kutladım. Kimberly biraz sonra geldi ve ona sarılıp vedalaştıktan sonra Karen ile Ken'e de veda ettim.

Telefonuma baktım: Sekize on vardı. Hardin, Smith'le meşguldü ve benimle konuşmaya niyeti olmadığı açıktı; sorun değildi. İhtiyacım olan buydu; benden özür dilemesini ve bensiz perişan olduğunu söylemesini istemiyordum. Bana sarılmasına ve bunları çözmenin, kırdığı her şeyi onarmanın bir yolunu bulacağımızı söylemesine ihtiyacım yoktu. Kesinlikle ihtiyacım yoktu. Zaten yapmayacaktı, dolayısıyla ihtiyaç duymak anlamsız olurdu.

İhtiyaç duymayınca daha az acıtıyordu.

Araba yolunun sonuna ulaştığımda donuyordum. Yanıma bir palto almalıydım. Ocak sonuydu ve kar yağmaya başlamıştı. Aklımın nerede olduğunu bilmiyordum. Zed'in bir an önce gelmesini umuyordum.

Saçlarımı savurup beni titretirken buzlu rüzgâr çok acımasızdı. Kendimi ısıtmaya çalışarak kollarımı vücuduma sardım.

"Tess?" Başımı kaldırıp baktım ve bir an için siyahlara bürünmüş çocuğu karların arasından bana doğru yürürken gördüğümde hayal olduğunu sandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Hardin yaklaşırken.

"Gidiyorum."

"Ah..." Her zaman yaptığı gibi eliyle ensesini ovaladı. Sessizliğimi korudum. "Nasılsın?" diye sordu beni şaşırtarak.

"*Nasıl* mıyım?" Dönüp ona baktım.

Tamamen ifadesiz bir yüzle bana bakarken soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. "Evet... Yani, sen... Biliyorsun, iyi misin?"

Ona yalan mı söylemeliyim, gerçeği mi...? "Sen nasılsın?" diye sordum titreyen dişlerimle.

"Önce ben sordum," diye karşılık verdi.

İlk karşılaşmamızı böyle hayal etmemiştim. Neler olacağını düşündüğümden emin değildim fakat bu değildi. Bana yüksek sesle küfredeceğini ve birbirimize bağırıp çağıracağımızı sanmıştım. Karla kaplı bir araba yolunda durarak birbirimize hal hatır sormak, hayal ettiğim en son şeydi. Araba yolunun iki yanında sıralanmış ağaçlara asılmış lambaların ışığı Hardin'i parıldıyor gibi gösteriyor, bir meleğe benzetiyordu. Elbette ki bir illüzyondu.

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Beni yavaşça baştan aşağı süzerken kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. "Bunu görebiliyorum." Sesi rüzgâra karışıyordu.

"Ve şimdi, sen nasılsın?"

Perişan olduğunu söylemesini istiyordum ama söylemedi.

"Aynı. İyiyim."

"Beni neden aramadın?" diye sordum hemen. Belki bu biraz olsun duygularına ulaşırdı.

"Ben..." Bana baktı ve sonra bakışlarını ellerine indirdi. Ardından elleriyle karla kaplanmış saçlarını sıvazladı. "Ben... Meşguldüm." Cevabı, duvarlarımın geri kalanını yıkmak için gereken yıkım güllesiydi.

Öfke, her an kontrolü ele alacak gibi görünen ezici kırgınlığa baskın çıktı. "'Meşgul' müydün?"

"Evet... Meşguldüm."

"Vay canına."

"Ne vay canına?" diye sordu.

"Meşguldün demek? Şu son on bir gündür benim neler yaşadığımdan haberin var mı senin? Baştan sona cehennem gibiydi ve dayanabileceğimi bilmediğim acılara dayanmaya çalıştım. Bazen

dayanabildiğimi de sanmıyordum. Sadece bekleyip duruyordum... lanet olasıca bir aptal gibi bekliyordum!" diye bağırdım.

"Benim ne yaptığımdan da senin haberin yok! Her zaman her halt bildiğini sanıyorsun ama bir bok bilmiyorsun!" diye bağırarak karşılık verdi ve araba yolunun en ucuna kadar yürüdüm.

Beni kimin aldığını görünce kendini kaybedecekti. Zed hangi cehennemde kalmıştı ki? Saat sekizi beş geçiyordu.

"Söyle o zaman! Neyin benim için savaşmaktan daha önemli olduğunu söyle bana, Hardin!" Gözlerimden süzülen yaşları sildim ve ağlamamak için kendime yalvardım.

Sürekli ağlamaktan bıkıp usanmıştım.

90. Bölüm

Hardin

Ağlamaya başladığında yüzümü ifadesiz tutmamın çok daha zor olacağını fark ettim. Ona benim de cehennemi yaşadığımı, dayanabileceğimden emin olmadığım kadar derin acılar çektiğimi söylersem neler olacağını bilmiyordum. Bence kollarıma koşar ve bana her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Smith'le konuşmalarımı dinlemişti; bunu biliyordum. O ukala, çokbilmiş ufaklığın dediği gibi üzgündü ama bunun nasıl biteceğini biliyordum. Beni bağışlayacaktı ve bir noktada yine onu kıracak bir şeyler yapacaktım. Her zaman öyle olmuştu ve nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Burada tek seçenek, ona kendisi için çok daha iyi biriyle birlikte olması için şans vermekti. Benliğinin derinliklerinde kendisine biraz daha benzer birini istediğini biliyordum. Dövmeleri, pirsing küpeleri olmayan biri. Çocukluğu mahvolmamış, öfke sorunları yaşamayan biri. Şimdi beni sevdiğini sanıyordu ama bir gün, şimdiye kadar yaptığımdan çok daha kötü çuvalladığımda, benimle konuştuğuna ve hatta tanıştığına bile pişman olacaktı. Üzerimize kar yağarken onu bu araba yolunda ağlarken izledikçe, onun için iyi olmadığımı giderek daha iyi anlıyordum.

Ben Tom'dum, o da Daisy. Tom tarafından yoldan çıkarılan ve bir daha asla eski haline dönemeyen güzel, tatlı Daisy. Şimdi bu karların arasında dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilersem, sonsuza dek berbat Daisy olur, masumiyetini kaybeder, sonunda da hem benden hem de kendinden nefret ederdi. Tom daha ilk kararsızlık anında Daisy'yi terk etseydi, birlikte olacağı adamla mutlu bir hayatı olabilirdi; ona hak ettiği şekilde davranacak bir adamla.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, değil mi?" dedim ve sözlerimin onu iyice yıkışını izledim.

İçeri girip Trevor'ın yanına gitmeli veya Noah'ya dönmeliydi. Benimle birlikte olmamalıydı. Ben Darcy değildim ve o öyle birini hak ediyordu. Ben onun için değişemezdim. Onsuz yaşamanın bir yolunu bulacaktım; tıpkı onun bensiz yaşadığı gibi.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Yaşadığımız onca şeyden sonra, beni kenara fırlatıyorsun ve bir açıklama yapma zahmetine bile girmiyor musun?" diye bağırdı.

Karanlık sokağın ucunda farlar göründü ve etrafta yeni gölgeler oluşurken Tessa bir siluet gibi göründü.

Bunu senin için yapıyorum! diye bağırmak istedim. Ama yapamadım. Sadece omuz silktim.

Ağzı açıldı, kapanı ve bir kamyonet gelip önümüzde durdu.

O kamyonet...

"Onun burada ne işi var?" diye sordum.

"Beni almaya geldi," dedi Tessa bana nihayet diz çöktüren bir rahatlıkla.

"Ama neden... neden o... Ne oluyor be?" İleri geri yürümeye başladım. Onu kendimden uzaklaştırmaya ve hayatına devam etmeye zorlamamın nedeni kendisi gibi birini bulmasını istememdi; o kadar insanın içinde lanet olasıca Zed'i değil!

"Sen... Sen bu orospu çocuğuyla mı görüşüyordun?" diye sordum ona öfkeyle bakarak. Kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındaydım ama Tessa'nın yanından geçip kamyonetin durduğu yere yürürken umurumda bile değildi. "İn o lanet olasıca arabadan!" diye bağırdım.

Zed motoru kapatmadan arabadan inerek beni şaşırttı. Böylesine aptalın tekiydi.

"Sen iyi misin?" diye Tessa'ma sorma cüretini gösterdi.

Zed'in yüzüne dayandım. "Biliyordum! Araya girip ona yaklaşmak için fırsat kolladığını biliyordum! Öğrenmeyeceğimi mi sanmıştın?"

Zed ona, o da Zed'e baktı. *Lanet olsun, bu gerçekten oluyor!*

"Onu rahat bırak, Hardin," diye üsteledi Tessa...

Ve kendimi kaybettim.

Bir elimle Zed'in ceketinin yakasını yakaladım. Diğer yumruğum çenesine indi. Tessa çığlık attı fakat rüzgârla öfkemin arasında silinen bir fısıltı gibiydi.

Zed çenesini tutarak geri sendeledi. Sonra çabucak geri geldi. Bu herif gebermek istiyordu.

"Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Sana ondan uzak durmanı söylemiştim!" Ona bir kez daha vurmak istedim fakat bu kez hareketimi engelleyerek tam çeneme bir yumruk indirdi.

Haftalardır ilk kez kavga ederken öfkem adrenalinle birleşti. Bu duyguyu, kanıma karışarak başımı döndüren bu coşkuyu özlemiştim.

Kaburgalarına vurdum. Bu kez yere düştü ve saniyeler geçmeden üzerine çullanarak tekrar tekrar vurmaya devam ettim. Hakkını vermeliydim: O da birkaç yumruk atmayı başarmıştı ama benim kadar güçlü ya da öfkeli değildi.

"Ben yanındaydım... Sen yoktun." Beni kışkırtıyordu.

"Kes şunu! Kes, Hardin!" Tessa kolumu çekiştirirken refleksle onu devirdim.

Aniden öfkemden sıyrıldım ve ona döndüm. Elleriyle dizleri üzerinde emekleyerek uzaklaştı ve sonra ayağa kalkarak beni uzak tutmak istiyormuş gibi ellerini öne uzattı. *Az önce ne yaptım ben?*

"Sakın ona yaklaşma!" diye bağırdı Zed arkamdan. Hemen Tessa'nın yanına koştu ve Tessa bana değil, ona bakıyordu.

"Tess... Bunu yapmak istemedim. Sen olduğunu bilmiyordum, yemin ederim! Kızdığımda gözümün nasıl kardığını bilirsin... Çok üzgünüm. Ben..."

Bana kesinlikle bakmıyordu. "Gidebilir miyiz lütfen?" diye sordu sakince ve kalbimin ezildiğini hissettim... Benimle değil, Zed'le konuşuyordu.

Bütün bunlar nasıl oldu?

"Evet, elbette." Zed ceketini çıkarıp onun omuzlarına örttü ve kamyonetinin yolcu kapısını açarak Tessa'nın binmesine yardım etti.

"Tessa..." diye tekrar seslendim fakat yüzünü ellerine gömerken ve vücudu hıçkırıklarla sarsılırken beni umursamadı bile.

İşaretparmağımı Zed'e doğru salladım. "Bu iş bitmedi."

Başıyla onaylayarak sürücü kapısına doğru dolaştı ve binmeden önce tekrar bana baktı. "Aslını istersen bence bitti." Sırıtarak kamyonetine bindi.

91. Bölüm

Tessa

"Seni öyle ittiği için çok üzgünüm," dedi Zed ben ılık bezle çürümüş yanağını silerken. Derisi kesilmişti ve kanaması bir türlü durmuyordu.

"Hayır, senin hatan değildi. Sürekli bu işin içine çekildiğin için ben özür dilerim." İç çekerek bezi lavaboya tekrar batırdım.

Daha önceki planımıza uygun olarak sinemaya gitmek yerine beni Landon'ın evine geri götürmeyi teklif etmişti fakat Landon'ın evine dönmek istememiştim. Hardin'in oraya gelip yine olay çıkarmasını istemiyordum.

Muhtemelen şu anda Ken ve Karen'ın bütün evini kırıp dökmekle meşgul olmalıydı. Tanrım, bunu yapmamasını umuyordum.

"Sorun değil. Onu tanıyorum, sadece seni incitmediğine seviniyorum. Şey, en azından yaptığından daha kötü şekilde." İç çekti.

"Buna kompres yapacağım, biraz acıtabilir," diye uyardım.

Ben bezi tenine bastırırken gözlerini kapadı. Kesik derindi; yara izi bırakabilirdi. Bırakmamasını umuyordum; Zed'in yüzü böyle bir yara izi için fazla mükemmeldi ve nedeni olmayı kesinlikle istemezdim.

"Bitti," dedim ve ağzı da şişmiş olmasına rağmen gülümsedi. *Neden sürekli yara temizleyip duruyorum?*

"Teşekkür ederim." Ben kanlı havluyu temizlerken tekrar gülümsedi.

"Sana faturanı gönderirim," diye takıldım.

"Ama sen iyi olduğundan emin misin? Yere çok sert düştün."

"Evet, biraz ağrıyor ama iyiyim." Hardin peşimden dışarı geldiğinde o gece olan olayların akışı belirgin şekilde değişmişti. Onu terk ettiğim için fazla incinmediğini tahmin ediyordum fakat daha fazla

etkileneceğini sanmıştım. Oysa meşgul olduğu için beni aramadığını söylemişti. Onun da benim kadar umursadığını düşünmeme, beni biraz da olsa sevdiğine inanmama rağmen. Oysa hiçbir şey olmamış, rahatça sohbet eden iki arkadaşmışız gibi davranmıştı. Zed'i görüp kendini kaybedene kadar. Bense Trevor'ı gördüğü için sinirleneceğini ve herkesin önünde kavga çıkaracağını sanmıştım ama bunu hiç umursamamıştı ve davranışları son derece tuhaftı.

Kalbim ne kadar kırılmış olsa da Hardin'in beni bilerek incitmeyeceğini biliyordum fakat böyle bir şey ikinci kez oluyordu. İlkinde davranışını çabucak bağışlamıştım. Sonuçta Noel için onu babasının evine gitmeye ikna eden bendim ve bunu kaldıramamıştı. Oysa bu gece tamamen onun hatasıydı; oraya hiç gelmemesi gerekirdi.

"Acıktın mı?" diye sordu Zed, küçük banyodan çıkıp salona geçerken.

"Hayır, partide yemiştim," dedim; Zed'in evine gelene kadar hıçkırıklarla ağladığım için sesim hâlâ boğuktu.

"Tamam, zaten çok fazla bir şeyimiz yok ama istersen dışarıdan bir şey söyleyebiliriz, dolayısıyla fikrini değiştirirsen söyle."

"Teşekkür ederim." Zed bana karşı daima çok tatlı davranıyordu.

"Birazdan ev arkadaşım gelir ama bizi rahatsız etmez. Muhtemelen eve girer girmez uyuyakalır."

"Bütün bunlar olduğu için gerçekten çok üzgünüm, Zed."

"Özür dileme. Dediğim gibi, yanında olduğuma memnunum. Oraya geldiğimde Hardin bir hayli öfkeli görünüyordu."

"Kavga ediyorduk." Gözlerimi devirdim ve kanepeye otururken ağrıdan yüzümü buruşturdum. "Buyur buradan yak!"

Araba kazasında aldığım bütün çürüklerim ve kesiklerim yeni iyileşmişti ve Hardin sayesinde şimdi yenileri olacaktı. Elbisemin arkası kirlenip mahvolmuş, ayakkabılarımın yan tarafları sıyrılmıştı. Hardin dokunduğu her şeyi gerçekten mahvediyordu.

"Uyumak için giysiye ihtiyacın var mı?" diye sordu Zed birkaç gece önce üzerime örttüğüm eski battaniyeyi bana verirken.

Zed'in giysilerini ödünç alma fikri pek hoşuma gitmiyordu. Bu Hardin'le paylaştığım bir şeydi ve onun dışında birinin giysilerini hiç giymemiştim.

"Sanırım Molly'nin burada bir şeyleri olabilir... Ev arkadaşımın odasında. Muhtemelen uygunsuz olacağının farkındayım ama..." Hafifçe gülümsedi. "Yine de o elbiseyle uyumaktan daha iyi olacağını düşünüyorum."

Molly benden çok daha zayıftı ve neredeyse gülecektim. "Onun giysilerine sığmam ki. Yine de düşündüğün için teşekkürler."

Zed cevabıma şaşırmış gibiydi; çok sevimli görünüyordu. "Eh, giymen için kendimden bir şeyler verebilirim," dedi ve üzerinde fazla düşünmeden başımla onayladım. Hardin benim sahibim değildi, istediğim kişinin giysilerini giyebilirdim; bana bir açıklama yapma zahmetine bile girmemişti sonuçta.

Zed yatak odasına daldı ve biraz sonra kucağı giysilerle dolu halde geri döndü. "Birkaç farklı şey getirdim, hangilerini seveceğini bilemedim." Ses tonunda bana o aşamaya geçmek istediğini belli eden bir şey vardı. Karşındaki kişinin neleri sevdiğini bildiğin aşamaya. Hardin'le olduğum aşamaya. Daha *önce*. Her neyse.

Mavi bir tişört ve ekose bir pijama altı kaptım. "Seçici değilimdir." Ona gülümseyerek teşekkür ettikten sonra üzerimi değiştirmek için banyoya girdim.

Ne yazık ki pijama olduğunu sandığım şey aslında paçalı külottu. Zed'in külotu. Ah, Tanrı'm. Elbisemin fermuarını indirerek büyük tişörtü başımdan geçirirken külotla ilgili ne yapacağımı bilemiyordum.

Tişört Hardin'inkilerden küçüktü; kalçalarımın altına zor iniyordu ve Hardin gibi kokmuyordu. Elbette kokmazdı, Hardin'in değildi ki. Çamaşır deterjanı ve çok hafif sigara dumanı kokuyordu. Koku hoştu fakat özlediğim çocuğun tanıdık kokusu kadar güzel değildi.

Külotu giyerek kendime baktım. O kadar da kısa değildi. Aslında Hardin'inkilerden daha dar olmasına rağmen sıkmıyordu. Kanepeye giderek battaniyeyi üzerime olabildiğince örtecektim.

Bu giysileri giydiğim için çok utanıyordum ama Zed'in benim yüzümden yaşadığı onca şeyden sonra konuyu büyütmek daha da utanç verici olurdu. Zavallı yüzünde Hardin'in öfkesinin izleri, Hardin'le ilişkimizin neden yürümeyeceğini hatırlatan kanlı bir iz vardı. Hardin sadece kendine önem veriyordu ve Zed'i yanımda gördüğünde

kendini kaybetmesinin tek nedeni egosuydu. Beni istemiyordu fakat başka biriyle birlikte olmamı da istemiyordu.

Elbisemi katlayıp banyonun zemininde bırakmıştım; zaten kirlenmiş ve mahvolmuştu. Kuru temizlemeciyi deneyecektim fakat kurtarılabileceğinden emin değildim. O elbiseyi gerçekten sevmiştim ve bana büyük paraya mal olmuştu; kendi dairemi bulduğumda kesinlikle ihtiyaç duyacağım paraya.

Elimden geldiğince hızlı yürüyordum fakat salona ulaştığımda Zed televizyonun yanında duruyordu. Beni baştan aşağı süzerken gözleri iri iri açıldı. "Ben... Ah, bir şey koyuyordum... Koyuyordum... Bir film bulmaya çalışıyordum... İzlemek için. Yani senin izlemen için," diye geveledi ve kanepeye oturarak battaniyeyi üzerime çektim.

Gevelediği sözler ve gözlerindeki bakış onu her zamankinden daha genç ve savunmasız gösteriyordu.

Gergin bir tavırla güldü. "Affedersin, sadece izleyebilmen için televizyonu açtığımı söylemeye çalışıyordum."

"Teşekkür ederim," dedim ve Zed kanepenin diğer ucuna otururken gülümsedim. Dirseklerini dizlerine dayayarak karşıya baktı.

"Benimle takılmak istemezsen anlarım," dedim sessizliği bozarak.

Dönüp bana baktı. "Ne? Hayır, bunu aklından bile geçirme." Bakışlarını gözlerime dikti. "Benim için endişelenme, başa çıkabilirim. Birkaç dayak senden uzak durmamı sağlamaya yetmez. Senden uzak durmam ancak sen bunu istediğini söylersen mümkün olabilir. Bunu istersen yaparım. Ancak o zamana kadar buradayım."

"Böyle bir şey istemiyorum. Gitmeni yani. Sadece Hardin'le ilgili ne yapacağımı bilemiyorum. Seni bir daha incitmesini istemiyorum," dedim.

"Bir hayli şiddet eğilimli biri. Sanırım ne beklemem gerektiğini biliyorum. Benim için endişelenme sen. Ancak bu gece gerçekte nasıl biri olduğunu gördükten sonra ondan uzak duracağını umuyorum."

Bu düşünce çok üzücüydü. "Duracağım. Kesinlikle duracağım. Zaten umursamıyor, ben neden umursayayım ki?"

"Umursamamalısın. Onun için fazla iyisin; her zaman öyleydin," dedi. Kanepede ona sokuldum ve battaniyeyi kaldırarak o da altına girdi. Sonra televizyonu açmak için bir düğmeye bastı. Aramızdaki

rahatlık hoşuma gidiyordu; sadece beni kızdırmak için bir şeyler söylemiyordu ve bilerek duygularımı incitmiyordu.

"Yorgun musun?" diye sordum, biraz sonra.

"Hayır, sen?"

"Biraz."

"Uyu o zaman. Ben odama geçebilirim."

"Hayır. Aslında, ben uykuya dalana kadar yanımda kalabilir misin?" Söylemekten çok soruyordum.

Rahat ve mutlu gözlerle bana baktı. "Evet, tabii. Bunu yapabilirim."

92. Bölüm

Hardin

Yumruğumu arabamın motor kapağına gömdüm ve öfkemi boşaltmak için bir çığlık attım.

Bu nasıl olmuştu? Onu nasıl yere itmiştim? Zed kamyonetten indiği anda bunun olacağını biliyordu ve sonunda yine sopayı yemişti. Tessa'yı tanıyordum; ona acıyacak ve olanlar için kendini suçlayacak, ona bir şeyler borçlu olduğunu düşünecekti.

"Sokayım!" diye daha da güçlü bağırdım.

"Niye bağırıp duruyorsun sen?" Christian karlarla kaplı araba yolunda belirdi.

Ona bakarak gözlerimi devirdim. "Hiç." Sadece hayatım boyunca sevebileceğim tek kişi, hayatım boyunca nefret edebileceğim tek kişiyle birlikte kaçtı işte.

Vance bir an için bana güler gibi baktı. "Bir şey olduğu belli," dedi ve içkisinden iri bir yudum aldı.

"Şu anda gerçekten de sana içimi dökmek istediğimi sanmıyorum," diye tersledim.

"Ne tesadüf; ben de öyle. Sadece serserinin tekinin evimin önünde neden avaz avaz bağırdığını anlamaya çalışıyorum," dedi gülümseyerek.

Buna neredeyse gülecektim. "Siktir git."

"Anlaşılan özrünü kabul etmemiş."

"Özür dilediğimi veya dilemek için bir nedenim olduğunu kim söyledi ki?"

"Çünkü sen sensin ve daha da önemlisi, bir erkeksin..." Bana selam vererek içkisinin geri kalanını tek seferde bitirdi. "Önce özür dilemesi gereken daima bizizdir. Bu iş böyle yürür."

Nefesimi sertçe üfledim. "Evet, eh, özrümü filan istemiyor."

"Her kadın özür ister."

Onun teselli bulmak için Zed'e bakışı gözümün önünden gitmiyordu. "Benimkini değil... o değil."

"Tamam, tamam, tamam," dedi Christian ellerini sallayarak. "İçeri geliyor musun?"

"Hayır... Bilmiyorum." Saçlarımdaki karları silkeledim ve alnımdan geri ittim.

"Ken... Baban ve Karen kalkmaya hazırlanıyorlar."

"Ve benim de... neden umurumda olsun?" diye karşılık verdim ve güldü.

"Kelime tercihlerin beni daima şaşırtmaya devam ediyor."

Yine sırıttım. "Ne var? Sen de benim kadar çok küfrediyorsun."

"Aynen." Kolunu omuzlarıma attı. Beni içeri götürmesine izin vererek kendimi şaşırttım.

93. Bölüm

Tessa

Uyuyamıyordum. Her yarım saatte bir uyanıp telefonuma bakıyor, Hardin'in beni arayıp aramadığını kontrol ediyordum. Elbette hiçbir şey yoktu. Alarm saatime tekrar baktım. Ertesi gün okul vardı, dolayısıyla Zed beni yeterince erken bir saatte Landon'ın evine götürecek, böylece hazırlanıp okula zamanında yetişebilecektim.

Gözlerimi tekrar kapamayı denediğimde zihnimden hızla düşünceler geçiyordu ve Hardin'in eve dönmem için bana yalvardığı rüyayı hatırlıyordum. Rüya olsun ya da olmasın, onu duymak hâlâ içimi parçalıyordu. Küçük kanepede uyumaya çalışarak dönüp durduktan sonra gecenin başlangıcında yapmam gereken şeyi yapmaya karar verdim.

Zed'in yatak odasının kapısını açtığımda hafif horultusunu hemen duydum. Üstü çıplak bir halde yüzükoyun yatıyordu ve kollarını başının altında kavuşturmuştu.

Uykusunda kıpırdanışını izlerken içimde bir savaş sürüyordu. "Tessa?" Doğrulup oturdu. "İyi misin?" Paniğe kapılmış gibiydi.

"Evet... Seni uyandırdığım için özür dilerim... Sadece burada uyumamda bir sakınca olup olmadığını merak ettim?" diye sordum, çekingen bir tavırla.

Bir an bana baktı. "Şey, elbette." Biraz yana çekilerek uzanabilmem için yeterince yer açtı.

Yatağında çarşaf olmadığı gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Sonuçta bir üniversite öğrencisiydi ve herkes benim kadar düzenli olmak zorunda değildi. Şiltenin üzerinden bir yastık kaydırdı ve yanına uzandım; aramızdaki mesafe yirmi-yirmi beş santim kadardı.

"Konuşmak ister misin?" diye sordu.

İster miyim? diye merak ettim. "Hayır, bu gece istemem. Kendi kafamın içinde bile hiçbir şeyi yerine oturtamıyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Karanlıkta sesi çok yumuşaktı.

"Bana yaklaşsan?" diye önerdim ve bunu yaptı.

Ona doğru yan dönerken gergindim. Eli yanağıma kaydı ve başparmağını ileri geri sürttü. Dokunuşu nazik ve sıcaktı. "Onunla değil de burada benimle olduğun için mutluyum," diye fısıldadı Zed.

"Ben de," diye karşılık verdim, samimi olup olmadığımı bilemeden.

94. Bölüm

Hardin

Landon bana saldırdığı geceden beri tutumunu bir hayli geliştirmişti. Beni bagaj bölümünde gördüğünde ve onu almaya annesi yerine oraya benim geldiğimi anlayınca havalimanında öfke krizine girmişti. Karen oğlunu benim almamı kabul etmişti çünkü muhtemelen Vance'in partisinden sonra dışarı çıkmak istememiş ya da bana acımıştı. Hangisi olduğundan emin değildim ama kabul etmesine sevinmiştim. Landon çok kızmış, tanıdığı en büyük öküz olduğumu söylemiş ve benimle birlikte arabaya binmeyi önce reddetmişti. Sevgili üvey kardeşimi benimle gitmesinin gecenin o geç saatinde otuz mil yürümekten daha iyi olacağına ikna etmem yirmi dakikamı almıştı.Birkaç mil boyunca sessiz kaldıktan sonra terminalde bıraktığımız sohbete geri döndüm. "Eh, ben buradayım, Landon. Ve bana ne yapmam gerektiğini söylemene ihtiyacım var. Paramparçayım. Tam ortamdan."

"Neyle ne arasında?" diye sordu."Tessa'nın hak ettiği gibi bir hayat yaşamasına izin vermek için İngiltere'ye dönmek ve Zed'in evine gidip orospu çocuğunu öldürmek arasında."

"Tessa'nın bu iki seçenek arasında yeri nerede?"Ona bakarak omuz silktim. "Zed'i öldürdükten sonra onu benimle gelmeye zorlayabilirim."

"İşte sorun da bu. Ona istediğin her şeyi yaptırabileceğini sanıyorsun ve bak bu seni nasıl bir duruma soktu."

"Öyle demek istemedim. Sadece..." Haklı olduğunu biliyordum, dolayısıyla sözümü tamamlamaya bile çalışmadım. "Ama Zed'le birlikte; yani, bu nasıl olabildi? Düşünüyorum, düşünüyorum, aklım bir türlü almıyor." Homurdanarak şakaklarımı ovaladım.

"Eh, belki de o halde ben kullansam iyi olur?"

Landon gerçekten çok sinir bozucuydu.

"Hardin, cuma gecesini onunla geçirdi ve bütün cumartesi onunla birlikteydi."

Gözlerim resmen kararadı. "Ne? Yani... O... Onunla çıkıyor mu?"

Landon penceredeki bir izi parmağıyla izledi. "Onunla çıkıp çıkmadığını bilmiyorum... ama cumartesi günü onunla konuşurken, senin tarafından terk edildiğinden beri ilk kez güldüğünü biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Onu *tanımıyor* bile." Bu bokun olduğuna inanamıyordum.

"Serseri gibi konuşmak istemem ama kafanı Tessa'nın kendisi gibi biriyle olmak istediğine takmıştın ve o gidip sana benzeyen birine takıldı, ironiye bak," dedi Landon.

"O bana filan benzemiyor," dedim ve Landon'ın önünde gözyaşlarına boğulmadan dikkatimi yola vermeye çalıştım. Babamın evine gidene kadar yolun geri kalanında sessiz kaldım.

"Hiç ağladı mı?" diye sordum sonunda, araba yoluna girerken.

Landon hayret dolu gözlerle bana baktı. "Evet, bir hafta hiç durmadan ağladı. Yeter mi?" Başını iki yana salladı. "Dostum, ona ne yaptığın konusunda hiçbir fikrin yok ve bunu umursamadın bile. Sen hâlâ sadece kendini düşünüyorsun."

"Ben bunu onun için yaparken böyle bir şeyi nasıl söylersin? Hayatına devam edebilmesi için ondan uzak durdum. Onu hak etmiyorum, bunu bana sen söylemiştin, unuttun mu?"

"Hatırlıyorum ve hâlâ aynı fikirdeyim. Ama aynı zamanda neyi hak ettiğine kendisinin karar vermesi gerektiğini de düşünüyorum." dedi, puflayarak arabamdan inerken.

Jace otundan bir nefes çektikten sonra dumanına dikkatle baktı. "Bunu son zamanlarda hiç yapmıyordum. Tristan artık nadiren geliyor; başını Steph'in kıçından çıkaramıyor."

"Hımm," diye mırıldandım. Biramdan bir yudum alarak pislik içindeki eve bakındım. Buraya başlangıçta neden geldiğimi bile bilmiyordum fakat gidecek başka bir yer düşünememiştim. Bu gece o eve geri dönmeye hiç niyetim yoktu. Tessa'nın Zed'le birlikte olduğuna inanamıyordum; *ne orospu çocuğu!*

Ve çok ısrar etmiş olmama rağmen Landon da Tessa'yı arayıp onu babasının evine gelmesi için kandırmayı kabul etmemişti. Piç.

Yine de sadakatine hayranlık duyduğumu itiraf etmeliydim fakat istediğimle arama girmesinden hoşlanmıyordum. Landon, benimle birlikte olmak isteyip istemediği konusunda kararı Tessa'ya bırakmam gerektiğini söylemişti ama kimi seçeceğini biliyordum. Eh, bildiğimi sanıyordum.

Zed'in onu alması ve neredeyse bütün hafta sonunu birlikte geçirmeleri kesinlikle sürpriz olmuştu.

"Senin neyin var?" diye sordu Jace, dumanını yüzüme üflerken.

"Hiç."

"Son karşılaşmamızda olanlardan sonra bu gece kapıma gelmene çok şaşırdığımı itiraf etmeliyim," diye hatırlattı.

"Neden geldiğimi biliyorsun."

"Öyle mi?" diye alay etti.

"Tessa ile Zed. Bildiğini biliyorum."

"Tessa mı? Tessa Young ve Zed Evans mı?" Gülümsedi. "Haydi be!"

O lanet olasıca sırıtışı yüzünden silmesi gerekiyordu.

Ben sessiz kalınca omuz silkti. "Ben bu konuda bir şey bilmiyorum, inan bana." Bir nefes daha çekti ve beyaz kâğıdın küçük külleri kucağına döküldü; umurunda değildi.

"Sen asla dürüst değilsindir ki." Biramı tekrar yudumladım.

"Evet, dürüstüm. Düzüşüyorlar mı yani?" Bir kaşını kaldırdı.

Bu soru neredeyse nefesimi kesmişti. "Sakın başlama. Onları birlikte gördün mü?" Yavaşça nefes alıp verdim.

"Hayır, onlarla ilgili bir şey bilmiyorum." Jace otunu küllüğe bıraktı. "Zed'in okuldan bir piliçle çıktığını sanıyordum."

Odanın köşesindeki kirli çamaşır yığınına baktım. "Ben de öyle."

"Yani seni Zed için mi bıraktı?"

"Benimle alay etme, hiç havamda değilim."

"Buraya gelip sorular soran sensin. Seninle alay ettiğim falan yok," diye hırladı Jace.

"Cuma günü birlikte olduklarını duydum ve orada başka kimlerin olduğunu bilmek istiyorum."

"Bilmiyorum. Ben yoktum. Siz ikiniz birlikte filan yaşamıyor muydunuz?" Havalı gözlüğünü çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Evet. Zed'le ilgili bu konuda neden böylesine kızgın olduğumu sanıyorsun?"

"Eh, olanlardan sonra Zed'in nasıl olduğunu biliyorsun..."

"*Biliyorum.*" Jace'den nefret ediyordum; gerçekten ediyordum. Ve Zed'den de. Tessa hayatına devam etmek için Trevor'ı seçemez miydi? Lanet olsun, Trevor'ı olumlu bir seçenek olarak göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Gözlerimi devirdim ve Jace'i sehpanın üzerine savurma dürtümü bastırmak için bütün gücümü harcadım. Bu saçmalık beni hiçbir yere ulaştırmayacaktı; içki, öfke, hiçbiri.

"Hiçbir şey bilmediğinden emin misin? Çünkü eğer bildiğini öğrenirsem seni gebertirim. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye tehdit ettim, son derece içtenlikle.

"Evet ahbap, senin şu piliç konusunda ne kadar psikopat olduğunu hepimiz biliyoruz. Hödüklük etmeyi kes."

"Sadece uyarıyorum," dedim ve gözlerini devirdi.

Neden onunla takılmaya başlamıştım ki? İğrenç pisliğin tekiydi ve canına okuduğumda sözde arkadaşlığımızın sona ermesini sağlamalıydım.

Jace ayağa kalktı ve yavaşça gerindi. "Eh, dostum, ben artık yatmaya gidiyorum. Saat sabahın dördü oldu. Sen istersen kanepede uyuyabilirsin."

"Hayır, böyle iyiyim," dedim ve kapıya yöneldim.

Saat sabahın dördüydü ve dışarısı buz gibiydi ama onun Zed'in yanında olduğunu bilirken uyumam mümkün değildi. Zed'in evinde. Ya ona dokunuyorsa? Ya bütün hafta sonunu ona dokunarak geçirdiyse?

Tessa sırf bana nispet olsun diye onu düzer miydi?

Hayır, bunu yapmayacağını bilecek kadar onu tanıyordum. O, külotunu bacaklarına indirdiğim her seferinde hâlâ kızaran bir kızdı. Ancak Zed bir hayli ikna edici olabilirdi ve onu sarhoş edebilirdi. Tessa'nın alkole karşı dayanıklı olmadığını biliyordum; iki kadeh içse, bir denizci gibi küfretmeye başlıyor ve kemerimi çözmeye kalkışıyordu.

Lanet olsun, ya Zed onu sarhoş ederse ve ona dokunursa...

Kavşağın ortasında bir U dönüşü yaparken ortalıkta polis olmamasını umdum, özellikle de nefesimdeki bira kokusunu alacaklarını bildiğim için.

Ondan uzak durma saçmalığının canı cehenneme. Ona kötü davranmış olabilirdim ve bunu yaptığımı biliyordum, ama Zed benden çok daha kötüydü. Tessa'yı, onun ya da diğer herhangi bir erkeğin sevebileceğinden daha çok seviyordum. Neyi kaybettiğimi artık anlıyordum. Ama kaybetmiş olsam bile geri istiyordum. Zed ona sahip olamazdı, kimse olamazdı. Benim dışımda.

Lanet olsun. Neden partideyken gidip adam gibi özür dilememiştim ki? Yapmam gereken şey buydu. Herkesin önünde diz çökmeli, beni bağışlaması için yalvarmalıydım; o durumda bu gece şimdi yatağımızda birlikte olabilirdik. Oysa ben onunla tartışmış ve kim olduğunu bilemeyecek kadar kendimi öfkeye kaptırıp bir de onu yere devirmiştim.

Zed orospu çocuğunun tekiydi. Onu partiden öyle alırken kim olduğunu sanıyordu ki? Ciddi olamazdı, değil mi?

Kendimi yine öfkeye kaptırmaya başlamıştım. Oraya gitmeden önce sakinleşmeliydim. Sakin kalabilirsem Tessa benimle konuşurdu; umarım.

Zed'in kapısına ulaştığımda saat sabah dört buçuk olmuştu. Durdum ve birkaç dakika sakinleşmeye çalıştım. Sonunda kapıyı vurarak sabırla bekledim.

Tam tıklatışım yumruklamaya dönüşecekken kapı açıldı ve Zed'in ev arkadaşı Tyler'ı karşımda buldum; burada parti verdikleri zamanlarda onunla birkaç kez konuşmuştum.

"Scott? Ne oldu, dostum?" diye geveledi.

"Zed nerede?" Hiç zaman kaybetmeden yanından geçerek içeri girdim.

Gözlerini ovaladı. "Ahbap, saatin sabahın beşi olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Hayır, daha dört buçuk. Nerede..." Ama o anda kanepenin üzerindeki katlanmış battaniyeyi gördüm. Düzgünce katlanmıştı: Tessa'dan bir işaret. Kanepenin boş olduğunu ancak bir an sonra idrak edebildim.

Kanepede değilse neredeydi?

Midemin bulandığını hissettim ve bu gece yüzüncü kez nefes alma becerimi kaybettim. Tyler şaşkın bir halde peşimden koştururken bütün evi hızla taradım.

Zed'in yatak odasının kapısını açtığımda içerisi zifiri karanlıktı. Cebimden telefonumu çıkararak el fenerini açtım. Tessa'nın sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve Zed'in üstü çıplaktı.

Ah, Tanrım!

Işık düğmesini bulup açtığımda Tessa kıpırdanarak yan döndü. Çizmem gürültülü bir şekilde bir masanın ayağına çarptı. Tessa gözlerini sımsıkı kapadı ve sonra neler olduğunu anlamaya çalışırken hafifçe araladı.

Karşımdaki manzarayı hazmetmeye çalışırken ne diyeceğimi düşünüyordum. Tess ve Zed, yatakta, birlikteydiler.

"Hardin?" diye sızlandı Tessa ve uyanırken kaşları çatıldı. Bana bakmadan önce Zed'e dönerken şaşkınlığı belliydi. "Ne... Burada ne arıyorsun?" diye sordu, korkuyla.

"Hayır, hayır. Asıl *sen* burada ne arıyorsun? Onunla aynı yatakta?" Bağırmamak için elimden geleni yaparken tırnaklarımı avuçlarıma gömmüştüm.

Eğer Zed onu düzdüyse bu kızla işim tamamen ama tamamen bitmişti.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu Tessa, üzgün bir ifadeyle.

"Kapıyı Tyler açtı. Onun yatağında mısın? Onun yatağına nasıl girebilirsin?"

Zed sırtüstü dönerek gözlerini ovaladıktan sonra doğrulup oturdu ve bana temkinli gözlerle baktı. "Senin odamda ne işin var be?" diye sordu.

Sakın, Hardin. Sakın kıpırdama. Yerimden kıpırdamamalıydım yoksa sonunda biri hastaneyi boylayacaktı. O kişi Zed olacaktı fakat Tessa'yı ondan uzaklaştırmak istiyorsam mümkün olduğunca sakin kalmalıydım.

"Seni almaya geldim, Tessa. Gidelim," dedim ve odanın diğer ucunda olmama rağmen elimi uzattım.

Tessa'nın kaşları çatıldı. "Anlayamadım?"

İşte ünlü Tessa tutumu...

"Evime gelip ona seninle gelmesini söyleyemezsin." Zed yataktan kalkmak için hamle yaptı ve ayağında sadece geriye sıyrılarak külotunu gösteren bol paçalı spor şortu olduğunu gördüm.

Sakin kalabileceğimi sanmıyordum.

"Söyleyebilirim ve az önce de söyledim. Tessa..." Tessa'nın yataktan kalkmasını bekledim ama kıpırdamadı bile.

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum, Hardin," dedi.

"Onu duydun, ahbap. Seninle gelmiyor," dedi Zed.

"Yerinde olsam şimdi buna başlamazdım. Pişman olacağım bir şey yapmamak için kendimi çok zor tutuyorum, dolayısıyla sen çeneni kapa," diye hırladım.

Bana meydan okuyan bir tavırla kollarını salladı. "Burası benim evim, benim yatak odam ve Tessa seninle gelmek istemiyorsa gelmeyecek demektir. Benimle kapışmak istiyorsan durma. Ama gitmek istemiyorsa onu gitmeye zorlamayacağım." Sözlerini bitirdiğinde yüzünde olabilecek en sahte endişe ifadesini gördüm.

Kötücül bir kahkaha patlattım. "Planın buydu, değil mi? Seni pataklamam için beni kızdıracaksın, o sana acıyacak ve ben herkesin korktuğu canavar olacağım. Bu saçmalığa sakın kanma, Tessa!" diye bağırdım.

Tessa'nın hâlâ onun yatağında oturduğu gerçeğine inanamıyordum ve istediği tam olarak buyken Zed'in canını çıkarmamam daha da inanılmazdı.

Tessa iç çekti. "Git sadece."

"Tessa, dinle beni. O sandığın gibi biri değil, o Bay Masumiyet değil!"

"Nasıl yani?" diye meydan okudu Tessa.

"Çünkü... şey, bilmiyorum... *henüz*. Ama seni bir şey için kullanıyor. İstediği tek şey seni düzmek; bunu sen de *biliyorsun*." Bunları söylerken duygularımı kontrol altında tutabilmek için çok çabalıyordum.

"Hayır, değil." Tessa duygusuz bir sesle konuşmuştu fakat kızmaya başladığını görebiliyordum.

"Dostum, bence gitsen iyi olur; o seninle gelmek istemiyor. Ken dini aptal durumuna düşürüyorsun."

Bu sözler Zed'in şişmiş dudaklarından döküldüğü anda vücudum titremeye başladı. Boşaltmam gereken öfkem çok büyüktü.

"Sana *lanet olasıca çeneni kapamanı* söylemiştim. Tessa, zorluk çıkarmayı bırak da gidelim. Konuşmamız gerek."

"Sabahın körü ve sen..." diye başladı ama sözünü kestim.

"Lütfen, Tessa."

Sözlerimi duyunca yüz ifadesi değişti ama nedenini bilmiyordum. "Hayır, Hardin, buraya böylece gelip seninle gelmemi isteyemezsin!"

Zed omuz silkti. "Beni polis çağırmak zorunda bırakma, Hardin."

Bu kadardı. Ona doğru bir adım attım fakat Tessa yataktan fırlayarak aramıza girdi. "Yapma. Tekrar başlama," diye yalvardı, bakışlarını doğruca gözlerime dikerek.

"O zaman benimle gel. Buna güvenemezsin," dedim.

Zed alaycı bir tavırla güldü. "*Sana* mı güvenebilir? Her şeyi batırdın, kabul et. Senden daha iyisini hak ediyor ve mutlu olmasına izin verirsen..."

"Mutlu olmasına izin vermek mi? Seninle mi? Sanki onunla gerçek bir ilişkin varmış gibi? İstediğin tek şeyin onu yatağa atmak olduğunu biliyorum!"

"Bu doğru değil! Ben ona değer veriyorum ve ona senden daha iyi davranabilirim!" diye bağırarak karşılık verdi ve Tessa avuçlarını göğsüme dayadı.

Aptalca olduğunu biliyordum fakat dokunuşundan etkilenmemek elimde değildi. O dokunuşu çok özlemiştim.

"İkiniz de kesin, lütfen! Hardin, gitmen gerek."

"Gitmiyorum, Tessa. Sen çok safsın ve bu herifin umurunda bile değilsin!" diye bağırdım.

Gözünü bile kırpmadı. "Senin umurunda mıyım yani? On bir gündür beni arayamayacak kadar 'meşgul' olduğunu kendin söyledin! Sen yokken o yanımdaydı ve eğer..." diye bağırdı ve bağırıp çağırmaya devam etti fakat tam o sırada kıyafetini fark ettim.

O? Hayır...

Emin olmak için bir adım geri çekildim. "Bunlar... Sen ne giyiyorsun böyle?" diye kekeledim ve ileri geri yürümeye başladım.

Ne giydiğini unutmuş gibi kendine baktı.

"Bunlar onun soktuğumun *giysileri* mi?" diye neredeyse bağırdım. Saçlarımı çekiştirirken sesim çatlıyordu.

"Hardin..." Konuşmaya çalıştı.

"Öyleler," diye cevap verdi Zed onun yerine.

Onun giysilerini giyiyorsa... "Onunla düzüştün mü?" diye sordum Tessa'ya, gözyaşlarımın her an boşalabileceğini hissederek.

Tessa'nın gözleri iri iri açıldı. "Ne? Hayır! Elbette hayır!"

"Bana lanet olasıca gerçeği söyle, Tessa! Onunla düzüştün mü?"

"Cevabını verdim ya be!" diye bağırarak karşılık verdi.

Zed geri çekildi ve endişeli bir ifadeyle izledi. Onu daha beter benzetmeliydim.

"Ona dokundun mu? Ah, lanet olasıca, Tanrım! O sana dokundu mu?" Deliye dönmüştüm ve umurumda bile değildi. Daha fazlasını kaldıramazdım; eğer Zed ona dokunduysa buna dayanamaz, kendimi daha fazla tutamazdım.

İkisinden biri cevap veremeden Zed'e döndüm. "Eğer ona dokunduysan, yemin ederim ki burada olup olmamasını umursamadan senin..."

Tessa tekrar aramıza girerken bu kez gözlerindeki korkuyu gördüm.

"Hemen evimden defol yoksa polis çağırıyorum," diye tehdit etti Zed.

"Polis mi? Bunun beni kor..."

"Geleceğim." O kargaşanın ortasında Tessa'nın sesi yumuşak çıkmıştı.

"Ne?" dedik Zed'le aynı anda.

"Seninle geleceğim, Hardin. Sadece, gelmezsem buradan gitmeyeceğini bildiğim için."

Ve rahatladım. Eh, biraz. Neden geldiği umurumda değildi, önemli olan gelmesiydi.

Zed neredeyse yalvarırcasına ona döndü. "Tessa, gitmek zorunda değilsin; polis çağırabilirim. Onunla gitmek zorunda değilsin. Yaptığı şey bu; seni ve etrafındaki herkesi korkutarak kontrol ediyor."

"Yanılmıyorsun..." Tessa iç çekti. "Ama artık tükendim ve saat sabahın beşi. Zaten konuşmamız gereken şeyler var, dolayısıyla bu en kolayı."

"Ama buna gerek..."

"Benimle geliyor," dedim ve Tessa bana öldürecekmiş gibi bir bakış attı.

"Zed, seni yarın ararım. Buraya geldiği için özür dilerim," dedi kısık sesle ve Zed nihayet benim kazandığımı anlayarak başıyla onayladı. Orospu çocuğu surat asıyordu ve Tessa buna kanmasa iyi olurdu.

Aslında benimle gelmeyi bu kadar kolay kabul etmesine şaşırmıştım... ama beni herkesten daha iyi tanıyordu ve dolayısıyla benimle gelene kadar gitmeyeceğimi söylerken haklıydı.

"Özür dileme. Dikkatli ol ve bir şeye ihtiyacın olursa beni aramakta hiç tereddüt etme," dedi Zed.

Mızıldanan küçük bir piç olmak ve ben gecenin bir yarısında gelerek Tessa'yı alıp götürürken hiçbir şey yapamamak berbat olmalıydı.

Tessa tek kelime etmeden onun yatak odasından çıktı ve koridorun karşı tarafındaki banyoya doğru yürüdü.

"Ona bir daha sakın yaklaşma. Seni daha önce uyarmıştım ve sen mesajı hâlâ alamadın," dedim yatak odası kapısına ulaşırken.

Zed bana öfkeyle baktı ve Tessa salondan beni çağırmasa o anda boynunu kırabilirdim.

"Onun canını yakarsan yemin ederim ki bu son kez olur!" dedi Zed, Tessa'nın duyabileceği gibi, yüksek sesle. Tessa'yla birlikte kapıdan geçerek karlı geceye çıktık.

95. Bölüm

Hardin

Yüksek topuklular ve lanet olasıca paçalı külot. Gülünç bir eşleştirmeydi fakat sanırım başka ayakkabısı yoktu ve bu da aslında geceyi burada geçirmeyi planlamadığını gösteriyordu. Yine de geçirmişti ve onu Zed'le aynı yatakta gördüğüm için tiksinmiştim. O giysilerin içindeyken Tessa'ya bakmaya tahammül edemiyordum. İlk kez ona bakmak istemiyordum. Kırmızı elbisesi kucağındaydı ve soğuktan donduğunu biliyordum.

Ona ceketimi vermeyi denedim fakat beni tersleyerek çenemi kapamamı ve onu babamın evine götürmemi söyledi. Bana duyduğu öfke önemli değildi; hatta hoşuma gidiyordu. Benimle gelmesine hem rahatlamış hem de çok sevinmiştim. Bütün yol boyunca bana küfredebilirdi ve dolgun dudaklarından dökülen her kelime hoşuma giderdi.

Zed'e koştuğu için ben de ona kızgındım. Diğer yandan, onu uzaklaştırdığım için de kendime kızıyordum. "Sana anlatacak çok şeyim var," dedim, babamın oturduğu sokağa girerken.

Buz gibi gözlerle bana baktı. "Duymak istemiyorum. Son on bir gündür benimle konuşma şansın vardı."

"Sadece dinle, olur mu?" diye yalvardım.

"Neden şimdi?" diye sordu ve pencereden dışarı baktı.

"Çünkü... Çünkü seni özledim," diye itiraf ettim.

"Beni özledin mi? Yani Zed'in yanında olduğum için kıskandığını kastediyorsun. Bu gece beni alana kadar özlemiş filan değildin. Davranışının nedeni özlem değil, kıskançlık."

"Bu doğru değil, konuyla hiçbir ilgisi yok." Tamam, konuyla çok ilgisi vardı fakat yine de onu özlemiştim.

"Bütün akşam benimle konuşmadın, sonra dışarı geldin ve bana benimle konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söyledin. Birini özlediğinde insan böyle davranmaz," diye vurguladı.

"Yalan söylüyordum." Ellerimi havaya kaldırdım.

"*Sen? Yalan söylüyordun?* Mümkün değil." Gözlerini kapayarak başını yavaşça iki yana salladı.

Tanrım, bu gece bütün huysuzluğu üzerindeydi. Durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylememek için derin bir nefes aldım. "Öncelikle, bir telefonum yok ve İngiltere'ye gittim."

Aniden başını bana çevirdi. "Ne yaptın?"

"Kafamı toparlamak için İngiltere'ye gittim. Başka ne yapacağımı bilmiyordum," diye açıkladım.

Tessa radyonun sesini kısarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Aramalarıma cevap vermedin."

"Biliyorum. Cevap vermedim ve bunun için çok üzgünüm. Seni geri aramak istedim ama bir türlü yapamadım ve sonra sarhoş olup telefonumu kırdım."

"Bu bana kendimi daha mı iyi hissettirmeli?"

"Hayır... Sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Tessa."

Bir şey söylemedi; yine pencereden dışarı baktı ve eline uzandığımda geri çekti. "Sakın," dedi.

"Tess..."

"Hayır, Hardin! On bir gün sonra karşıma gelip elimi tutamazsın. Seninle bir ileri bir geri yapmaktan bıktım artık. Nihayet ağlamadan bir saat geçirebildiğim bir noktaya ulaşıyorum, sonra sen çıkıp geliyorsun ve beni yine dibe çekmeye çalışıyorsun. Seninle tanıştığım günden beri bana bunu yapıyorsun ve artık bıktım. Bana değer verseydin, bir açıklama yapardın." Ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"Şimdi yapmaya çalışıyorum ya," diye hatırlattım, babamın evinin önüne yanaşırken giderek artan bir sinirle.

Kapıyı açmayı denedi fakat kilitlemiştim.

"Beni kendinle birlikte arabanın içine kilitlemeye kalkışıyor olamazsın. Beni zaten Zed'in evinden ayrılmaya zorladın! Neyin var senin?!" diye bağırdı.

"Seni arabaya kilitlemeye filan çalışmıyorum." Ama kilitliyordum. Ne var ki açıkçası inatçılık ediyordu ve söylediğim hiçbir şeyi dinlemek istemiyordu.

Kapının kilidini açarak arabadan indi.

"Tessa! Lanet olsun, Tessa, dinlesene beni!" diye bağırdım rüzgârın uğultusu arasında.

"Bana dinlememi söyleyip duruyorsun ama hiçbir şey söylemedin ki!"

"Çünkü söylememe izin verecek kadar uzun süre susmuyorsun!"

Her seferinde birbirimize bağırıp çağırmaya başlıyorduk. Bana bağırmasına izin vermem ve söylediklerini kaldırmam gerekiyordu yoksa pişman olacağım bir şey söyleyecektim. Zed'den ve onun soktuğumun giysilerini giydiğinden söz etmek istiyordum fakat öfkemi kontrol altında tutmam gerekiyordu. "Özür dilerim, tamam, sadece sözümü kesmeden iki dakika dinle beni. Lütfen?"

Başıyla onaylayıp kollarını göğsünde kavuştururken konuşmamı bekleyerek beni şaşırttı.

Kar yağışı iyice hızlanmıştı ve soğuktan donduğunu biliyordum ama onunla şimdi konuşmazsam fikrini değiştirebilirdi.

"Sen o gece geri dönmeyince İngiltere'ye gittim. Sana o kadar kızgındım ki düzgün düşünemiyordum. Beni çok zorluyordun ve ben sadece..."

Arkasını dönerek karlı araba yolundan eve doğru yürümeye başladı. Lanet olsun. Özür dilemeyi hiç beceremiyordum.

"Senin hatan olmadığını biliyorum. Sana yalan söyledim ve bunun için üzgünüm!" diye bağırdım bana dönmesini umarak.

Döndü. "Konu sadece yalan söylemen değil, Hardin. Çok daha fazlası var," dedi Tessa.

"O zaman sen söyle, lütfen."

"Konu bana hak ettiğim şekilde davranmamanla ilgili. Asla senin için ilk sırada gelmiyorum; senin için sadece kendin varsın. Senin arkadaşların, senin partilerin, senin geleceğin. Ben hiçbir konuda karar veremiyorum ve evlilikle ilgili delilik ettiğimi söylediğinde bana kendimi aptal gibi hissettiriyorsun. Beni dinlemiyordun; sorun evlilik değil, benim kendim ve geleceğimle ilgili ne istediğimi hiç düşünmemiş olduğun gerçeği. Ve evet, yakında olmasa da bir gün evlenmek isterim

ve güvenliğe ihtiyacım var. Bu yüzden bu ilişkiyi senden daha çok istiyormuşum gibi davranmaktan vazgeç. Sarhoş olup bütün geceyi başka bir kadınla geçirdiğini unutmayalım." Konuşmayı bitirdiğinde nefes nefeseydi. Ona doğru birkaç adım attım.

Haklıydı ve haklı olduğunu biliyordum. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

"Biliyorum, düşündüm ki orada sadece ikimiz olsaydık sen..." diye geveledim.

"Ben *ne*, Hardin?" Dişleri takırdıyordu ve burnu soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

Parmak boğumlarımdaki kurumuş yara kabuklarıyla oynadım. Dünyanın en bencil serserisi gibi görünmeden hissettiklerimi nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Beni o kadar kolay terk etmezdin," diye itiraf ettim... ve dehşet dolu tepkisini bekledim.

Ancak hiç de öyle olmadı.

Bunun yerine ağlamaya başladı. "Seni ne kadar sevdiğimi göstermek için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum, Hardin. Beni incittiğin her seferinde sana geri dönüyorum, seninle birlikte yaşamaya başladım ve bana yaptığın en akla gelmez şeyleri bile bağışladım. Senin için annemle ilişkimden vazgeçtim ve senin hâlâ kedine güvenin yok." Çabucak gözyaşlarını sildi.

"Yok öyle bir şey," dedim.

"*Gördün* mü?" diye bağırdı. "İşte bu yüzden asla yürümez. Daima egonun araya girmesine izin veriyorsun."

"Egomu hiçbir şeyin arasına filan sokmuyorum!" diye çıkıştım. "Egomla ilgili bir şey varsa, o da seni Zed'in yatağında bulduğum için zaten yerin dibine geçmiş olduğu."

"Şu anda gerçekten buna başlayacak mısın?"

"Tanrım, evet çünkü sen bir..." Tessa ardından geleceğini bildiği kelimelere karşı yüzünü buruştururken kendimi tuttum. Zed'in onu kandırmasının Tessa'nın hatası olmadığını biliyordum –Zed bu konuda çok iyiydi– ama Tessa'nın onunla kalmış olması yine de canımı yakıyordu.

Meydan okuyan bir tavırla kollarını kaldırdı. "Haydi, Hardin, bana hakaret et."

Dünyanın en sinir bozucu kadınıydı fakat en zor zamanlarında bile onu çok seviyordum. Ben sessiz kalarak öfkemi bastırmaya çalışınca dilini şaklattı. "Eh, bu da bir ilerleme ama ben içeri giriyorum. Üşüdüm ve okula gitmek için bir saat sonra hazırlanmaya başlamam gerekiyor."

Eve doğru yürüdü ve araba yolunda peşinden ilerlerken çantasını babamın arabasında unuttuğunu hatırlamasını bekliyordum. Araba buradaydı ama kilitliydi.

Bir an kapıya baktıktan sonra neredeyse sadece kendisinin duyacağı bir sesle konuştu: "Landon'ı aramam gerek, anahtarım yok."

"Eve gelebilirsin," dedim.

"Bunu iyi bir fikir olmadığını biliyorsun."

"Nedenmiş? Bütün bunları çözmemiz gerek." Bir elimle saçlarımı çekiştirdim. "Birlikte," diye açıkladım.

"Birlikte mi?" diye tekrarladı Tessa, yarı gülerek.

"Evet, birlikte. Seni çok özledim. Sensiz cehennemdeydim... ve senin de beni özlediğini umuyorum."

"Bana ulaşmalıydın. Bu beni bitirdi artık; çok fazla tekrarlanıyor."

"Yine de yapabiliriz. Benim için fazla iyisin ve bunu gayet iyi biliyorum. Ama lütfen, Tessa. Her şeyi yaparım. Bir günümü daha böyle geçiremem."

96. Bölüm

Tessa

Bu sözler ağzından çıktığı anda içim sızladı. Bunu çok iyi yapıyordu. "Hep bunu yapıyorsun. Aynı şeyleri tekrar tekrar söylüyorsun ama hiçbir şey değişmiyor," dedim.

"Haklısın," diye itiraf etti gözlerime bakarak. "Doğru. Evet, aşırı tepki verdiğin için ilk birkaç gün çok öfkeli olduğumu ve sana yaklaşmak bile istemediğimi itiraf ediyorum fakat sonra, gerçekten bir şeylerin sona ermiş olabileceğini anlamaya başladığımda ödüm patladı. Sana olması gerektiği şekilde davranmadığımı biliyorum. Kendimden başka birini nasıl seveceğimi bilmiyorum, Tess. Elimden geldiğince çabalıyorum; *tamam*, o kadar çok çabalamamış olabilirim. Ancak bundan sonra çabalayacağım, yemin ederim."

Ona baktım. Bu sözleri haddinden fazla duymuştum. "Bunu daha önce söylediğini biliyorsun."

"Biliyorum ama bu kez ciddiyim. Natalie'yi gördükten sonra ben..."

Natalie mi? Bu beni afallattı. "Onu mu *gördün*?"

Natalie onu hâlâ seviyor muydu yoksa nefret mi ediyordu? Hardin gerçekten kızın hayatını mahvetmiş miydi?

"Evet, onu gördüm ve onunla konuştum. Hamileymiş."

Ah, Tanrım.

"Onu yıllardır görmedim, Tessa," dedi alaycı bir tavırla. Ne düşündüğümü anlamıştı. "Ayrıca nişanlı, mutlu ve beni bağışladığını, evleneceği için mutlu olduğunu çünkü bundan daha büyük bir mutluluk olmadığını filan söyledi ama gerçekten gözlerimi açan bir deneyim oldu." Yine bana doğru bir adım attı.

Soğuk havadan kollarım ve bacaklarım uyuşmuştu fakat Hardin'e çok kızgındım. Öfke kavramı yetersiz kalırdı. Kalbim kırılmıştı ve içimde fırtınalar kopuyordu. Sürekli ileri geri gidip geliyordu ve bu çok yorucuydu. Şimdi karşımda evlilikten söz ediyordu ve ben ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Onunla gelmemeliydim. Daha önce kararımı vermiştim: Yapacağım en son şey olsa bile onu geride bırakacaktım.

"Ne demeye çalışıyorsun sen?" diye sordum.

"Sana sahip olduğum, benim yüzümden yaşadığın onca saçmalığa rağmen hâlâ yanımda olduğun için ne kadar şanslı olduğumu anladığımı söylüyorum."

"Eh, şanslısın. Ve bunu daha önce anlamış olmalıydın. Seni daima beni sevdiğinden daha çok sevdim ve..."

"Bu *doğru değil!* Seni birinin bir başkasını asla sevmediği kadar çok seviyorum. Ben de cehennemdeydim, Tessa. Sensiz hastaydım; gerçekten. Doğru dürüst yemiyordum ve perişan göründüğümü biliyorum. Bunu sadece sen hayatına devam edebilesin diye yapıyordum," diye açıkladı.

"Bu hiç mantıklı değil." Islak saçlarımı yüzümden çektim.

"Evet, mantıklı. Kesinlikle mantıklı. Hayatından çıkarsam senin devam edebileceğini ve bensiz, kendi Elijah'nı bulup mutlu olabileceğini düşündüm."

"Elijah da kim?" *Ne diyor bu be?*

"Ne? Ah, Natalie'nin nişanlısı. Bak, o kendisini sevip evlenecek birini bulmuş, bunu sen de yapabilirsin diye düşündüm," dedi.

"Ama o kişi sen olmayacaksın... öyle mi?" diye sordum.

Birkaç saniye geçerken sessizdi. Bir saattir onuncu kez saçlarını çekiştirirken yüzünde şaşkın ve çılgınca bir ifade vardı. Bloktaki büyük evlerin arkasında turuncu-kızıl ışıklar belirmeye başlamıştı ve herkes uyanmadan içeri girmek zorundaydım yoksa üzerimde paçalı külot ve ayaklarımda yüksek topuklularla tam anlamıyla rezil olurdum.

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Onun için daha fazla gözyaşı dökmek istemeyerek iç çektim; en azından yalnız kalana kadar.

Hardin ifadesiz bir yüzle karşımda dikilirken Landon'ın numarasını tuşladım ve ondan kapıyı açmasını rica ettim. Hardin'in sadece

beni Zed'in evinden çıkaracak kadar savaşacağını tahmin etmeliydim. Oysa şimdi söyleyeceği her şeyi dinlememi sağlayacak mükemmel fırsatı bulmuşken, karşımda sessizce duruyordu.

"Haydi, hava buz gibi," dedi Landon ve kapıyı arkamdan kapadı.

Şimdi sorunlarımı Landon'a dayatmak istemiyordum. New York'tan eve daha birkaç saat önce dönmüştü ve bencil olmamam gerekiyordu.

Koltuğun arkasında duran battaniyeyi alıp omuzlarıma örttü. "Onları uyandırmadan yukarı çıkalım," dedi. Başımla onayladım.

Bütün vücudum ve zihnim, kar ve Hardin yüzünden donmuştu. Landon'ın peşinden yukarı çıkarken saate baktım; altıya on vardı. On dakika içinde duşa girmem gerekiyordu. Uzun bir gün olacaktı. Landon kaldığım odanın kapısını açarak ışığı yakarken ben de yatağa yaklaşıp oturdum.

"Sen iyi misin? Donmuş gibi görünüyorsun," dedi. Yine başımla onayladım. Giydiğim şeyleri ve nedenini sormadığı için minnettardım.

"New York nasıldı?" diye sordum fakat sesimin ilgisiz çıktığının farkındaydım. En iyi arkadaşımın hayatı beni elbette ki *ilgilendiriyordu*, sadece duygularımı gösterecek halim kalmamıştı.

Bana kısa bir bakış attı. "Şimdi bunu konuşmak istediğinden emin misin? Kahve saatine kadar bekleyebilir, biliyorsun."

"Eminim," dedim zorlukla gülümseyerek.

Hardin'le bu itiş kakışlara alışmıştım; hâlâ canımı yakıyordu ama geleceğini zaten biliyordum. Her zaman gelirdi. Benden uzak durmak için İngiltere'ye gittiğine inanamıyordum. Kafasını toplamaya ihtiyacı olduğunu söylemişti fakat asıl ben kafamı toplamalıydım. Dışarıda o kadar uzun süre kalıp onunla konuşmaya çalışmamalıydım. Beni buraya getirmesine izin vermeli, sonra da onu dinlemek yerine doğruca içeri girmeliydim. Söylediği sözler kafamı daha da çok karıştırmaktan başka işe yaramamıştı. Bir an için benimle bir gelecek gördüğünü ve istediğini söyleyeceğini sanmıştım ama bunu söyleme zamanı geldiğinde yürüyüp gitmeme izin vermişti.

Onu terk edememem için beni İngiltere'ye götürmek istediğini itiraf ettiğinde dönüp arkama bakmadan kaçmalıydım fakat onu çok iyi tanıyordum. Kimsenin kendisini sevmesini hak etmediğine inan-

dığını ve bunun kendi zihninde hiç mantıklı olmadığını biliyordum. Sorun, bunun normal bir şey olmamasıydı; her şeyden vazgeçip onunla birlikte İngiltere'de kendimi kapana sokmamı bekliyor olamazdı. Sadece aksi takdirde onu terk edeceğimden korkuyor diye İngiltere'de yaşayamazdık.

Kendi başına çözmesi gereken çok şey vardı; benim de öyle. Onu seviyordum ama kendimi daha çok sevmek zorundaydım.

"Güzeldi, hoşuma gitti. Dakota'nın evi gerçekten çok güzel ve ev arkadaşı da tatlı biri," diye başladı Landon. Benim tek düşünebildiğimse, sorunsuz bir ilişkiye sahip olmanın güzel olacağıydı. Noah'yla birlikte saatler boyunca izlediğimiz filmler aklıma geldi; onunla hiçbir şey zor veya karmaşık değildi. Belki de bu yüzden uzun ömürlü olmamıştı. Belki de bu yüzden Hardin'i böylesine çok seviyordum çünkü beni zorluyordu ve aramızda neredeyse ikimizi de ezecek kadar güçlü bir tutku vardı.

Landon bana detayları açıklamaya devam ederken New York'la ilgili heyecanını anladım. "Yani oraya taşınıyor musun?" diye sordum.

"Evet, sanırım taşınıyorum. Sömestrin sonuna kadar değil ama ona yakın olmayı gerçekten istiyorum. Onu çok özlüyorum," dedi.

"Biliyorum. Senin adına sevindim, gerçekten."

"Bense Hardin'le senin için üz..."

"Üzülme. Bitti. Benim için bitti. Öyle olmak zorunda. Belki de seninle New York'a gelmeliyim." Gülümsedim ve o çok sevdiğim sıcacık gülümsemesiyle Landon'ın yüzü de aydınlandı.

"Gelebileceğini biliyorsun."

Bunu her seferinde söylüyordum. Her seferinde Hardin'le işimin bittiğini söylüyor, sonra ona geri dönüyordum. Sonu gelmeyen bir döngüydü. Bu yüzden bir karar verdim: "Salı günü Christian'la Seattle için konuşacağım."

"Ciddi misin?"

"Mecburum," dedim. Landon başıyla onayladı.

"Ben gidip giyineyim, sen de duşunu al. Hazır olduğunda aşağıda buluşuruz."

"Seni çok özledim." Ayağa kalkarak ona sımsıkı sarıldım. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken o da bana daha daha sıkı sarıldı.

"Özür dilerim, berbat durumdayım. O hayatıma girdiğinden beri öyleyim," diye hıçkırdım ve geri çekildim.

Landon kaşlarını çattı ama kapıya yönelirken bir şey söylemedi. Giysilerimi toplayarak onun peşinden koridora çıkıp banyoya yöneldim.

"Tessa?" dedi kendi odasının kapısına ulaşırken.

"Evet?"

Landon gözlerinde anlayışlı bakışlarla bana baktı. "Seni istediğin şekilde sevemiyor olması, seni bütün benliğiyle sevmediği anlamına gelmez," dedi.

Bu da ne demekti? Banyo kapısını kaparken ve duşu açarken bu sözleri düşündüm. Hardin beni seviyordu, bunu biliyordum fakat hata üstüne hata yapıyordu. Ben de tahammül etmekle ve hoşgörü göstermekle hata yapıyordum. Beni bütün benliğiyle seviyor muydu? Bu yeterli miydi? Zed'in tişörtünü çıkarırken kapı vuruldu.

"Bir dakika, Landon, hemen geliyorum," diye seslendim ve tişörtü tekrar aşağı çektim.

Ancak kapıyı açtığımda karşımdaki Landon değil, Hardin'di ve kan çanağına dönmüş gözlerinden dökülen gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Hardin?"

Elini yanağıma koyarak beni kendine çekti. Ben direnemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

97. Bölüm

Hardin

Vücudunu vücuduma bastırırken kendi gözyaşlarımın ve dudaklarındaki tereddüdün tadını alabiliyordum. Avucumu beline bastırarak onu daha güçlü öptüm; ateşli ve son derece duygulu bir öpücüktü. Dudaklarının dudaklarıma değişinin yarattığı rahatlamayla kendimden geçebilirdim.

Birazdan beni iteceğini bildiğim için dilinin her hareketini, dudaklarından dökülen ve zorlukla duyulan bütün şaşkın inilitileri izledim.

Kollarını belime doladığı anda son on bir günün bütün acısı neredeyse siliniverdi ve şu anda, ne kadar kavga etsek de birbirimize dönüş yolunu daima bulacağımızı her zamankinden daha iyi anladım. Daima.

Onun eve girişini izledikten sonra arabamda biraz oturmuş, sonunda da cesaretimi toplayarak peşinden gelmiştim. Birçok kez elimden kayıp gitmesine izin vermiştim ve bunun onu son görüşüm olmasına izin veremezdim. Kendimi kaybetmiştim; Landon kapıyı onun arkasından kapadığında kendimi tutamayarak ağlamıştım. Peşinden gitmem, başka biri onu benden çalmadan onun için savaşmam gerektiğini anlamıştım.

Olmamı istediği kişi olabileceğimi ona göstermeliydim. Tamamen değil fakat onu ne kadar sevdiğimi ve öylesine kolayca gitmesine izin veremeyeceğimi göstermeliydim.

"Hardin..." dedi ve elini nazikçe göğsüme koyup öpücüğümüzü keserek beni geri itti.

"Yapma, Tessa," diye yalvardım. Henüz bitirmeye hazır değildim.

"Hardin, beni öpüp her şeyin yoluna girmesini bekleyemezsin. Bu kez olmaz," diye fısıldadı ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"Biliyorum, tekrar yürüyüp gitmene neden izin verdiğimi bilmiyorum ama üzgünüm. Çok üzgünüm, bebeğim," dedim, kelimenin amacıma yardımcı olmasını umarak. Kollarımı bacaklarına sardım ve elleri başıma gitti; parmakları saçlarıma gömülerek okşadı. "Her seferinde her şeyi batırdığımı biliyorum. Sana öyle davranamayacağımı biliyorum. Ama seni o kadar çok seviyorum ki altında eziliyorum ve birçok zaman ne yapacağımı bilemiyorum. Bu yüzden aklımdan geçenleri söyleyiveriyorum ve sözlerimin seni nasıl etkileyeceğini düşünmeden konuşuyorum. Sürekli kalbini kırdığımı biliyorum fakat lütfen... Lütfen düzeltmeme izin ver. Her şeyi düzelteceğim ve bir daha kırmayacağım. Çok üzgünüm, hep bunu söylüyorum, biliyorum. Lanet olasıca bir deli doktoruna bile giderim, umurumda değil, sadece..." Yüzümü bacaklarına gömerek hıçkırıklara boğuldum.

Külotun belini yakalayarak aşağı çektim.

"Sen ne..." Ellerimi durdurdu.

"Lütfen, sadece çıkar onu. Onu giydiğini görmeye tahammül edemiyorum, lütfen... Sana dokunmayacağım, sadece çıkar," diye yalvardım ve ellerini ellerimden ayırarak tekrar saçlarıma götürürken ben de külotu indirip ayaklarından çektim.

Eli çenemin altına kaydı ve yüzümü kendisininkine doğru kaldırdı. Küçük parmakları yanağımı okşadı ve gözlerimdeki yaşları sildi. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı ve beni inceliyormuş gibi dikkatle izliyordu.

"Seni anlamıyorum," dedi bana, başparmağını yaşlardan ıslanmış yanaklarımda dolaştırırken.

"Ben de," dedim. Kaşlarını çattı.

Bulunduğum pozisyonda kalıp önünde diz çökerek, hak ettiğimden çok daha fazla şans vermiş olmasına rağmen son bir şans vermesi için yalvardım. Banyonun buharla dolduğunu, saçlarının yüzüne yapıştığını ve teninde nemin birikmeye başladığını fark ettim.

Tanrım, çok güzeldi.

"Böyle bir ileri bir geri gidemeyiz, Hardin. İkimiz için de iyi değil."

"Bundan sonra öyle olmayacak; bunu atlatabiliriz. Daha kötülerini atlattık ve artık seni ne kadar kolay kaybedebileceğimi biliyorum. Seni

çantada keklik gibi gördüm ve bunun da farkındayım. Sadece bir şans daha istiyorum." Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"O kadar basit değil," dedi, alt dudağı titremeye başladı ve ben de hâlâ gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyordum.

"Basit olması gerekmiyor."

"Bu kadar zor olması da gerekmiyor." Benimle birlikte ağlamaya başladı.

"Evet; evet, gerekiyor. İlişkimiz asla kolay olmayacak. Neysek oyuz fakat her zaman bu kadar zor olmayacak. Sadece her seferinde kavgaya tutuşmadan konuşmayı öğrenmemiz gerekiyor. Gelecekle ilgili konuşabilseydik, böylesine lanet olasıca bir karmaşaya dönüşmezdi."

"Ben denedim fakat sen izin vermedin," diye hatırlattı.

"Biliyorum," İç çektim. "Ve bu öğrenmem gereken bir şey. Sensiz perişan oluyorum, Tessa. Bir hiç oluyorum. Yiyemiyorum, uyuyamıyorum, hatta nefes bile alamıyorum. Günler boyunca hiç durmadan ağlıyorum ve benim ağlamadığımı bilirsin. Sadece... Sana ihtiyacım var." Sesim çatlıyordu ve lanet olasıca bir budala gibi konuşuyordum.

"Ayağa kalk." Kollarını koltuk altlarımdan geçirerek beni ayağa kaldırmaya çalıştı.

Ayağa kalktığımda tam önünde durdum. Nefesim hırıltılıydı ve buhar bütün banyoyu doldururken nefes almak zordu.

İtiraflarımı dinlerken bakışlarını gözlerime dikmişti. Ağlıyor olmasam bana inanmazdı. Kendi içinde bir çatışma yaşadığını biliyor, gözlerine bakarak bunu anlayabiliyordum. Daha önce de görmüştüm.

"Yapabileceğimden emin değilim; tekrar tekrar bu noktaya geri dönüyoruz. Tekrar yapabileceğimden emin değilim." Bakışlarını yere indirdi. "Üzgünüm."

"Hey, bana bak," diye yalvardım ve yüzünü kaldırıp gözlerine baktım.

Bakışlarını kaçırdı. "Hayır, Hardin. Duşa girmem gerek, geç kalacağım."

Gözünden süzülen tek gözyaşı damlasını yakalayarak başımla onayladım.

Ona cehennemi yaşattığımı biliyordum ve aklı başında olan hiç kimse öyle bir bahisten, yalanlardan sonra ve sürekli her şeyi batırmama

rağmen beni geri kabul etmezdi. Oysa o başkalarına *benzemiyordu*; beni koşulsuzca seviyordu ve her şeyini bana olan sevgisine akıtıyordu. Şimdi bile bana arkasını dönerken beni sevdiğini hâlâ biliyordum.

"Sadece bir düşün, olur mu?" diye sordum.

Düşünmesi için ona zaman tanıyacaktım fakat ondan vazgeçmeye niyetim yoktu. Ona çok fazla ihtiyacım vardı.

"Lütfen?" dedim, Tessa cevap vermeyince.

"Tamam," diye fısıldadı Tessa sonunda.

Kalbim yerinden hopladı.

"Sana göstereceğim; seni ne kadar sevdiğimi ve bunun yürüyebileceğini sana kanıtlayacağım. Benden vazgeçme, tamam mı?" Kapının tokmağını sımsıkı kavradım.

Altdudağını ısırdı ve tokmağı bırakarak ona yaklaştım. Ona ulaştığımda temkinli bakışlarını yüzüme kaldırdı. O dudakları tekrar öpmek, kollarının vücudumu sarışını hissetmek istiyordum fakat bunun yerine yanağına bir buse kondurarak geri çekildim.

"Tamam," diye tekrarladığını duyarken kapıya yöneldim.

Banyodan çıkmak için bütün irademi kullanmam gerekti; özellikle de dönüp baktığımda ve krem rengi tenini gözler önüne serererek tişörtünü başından çıkarırken. O teni yıllardır görmemişim gibi hissediyordum.

Kapıyı arkamdan kapayarak pervazına yaslandım ve tekrar ağlamamak için gözlerimi sımsıkı yumdum. *Has'tir.*

En azından düşüneceğini söylemişti. Ama benimle tekrar birlikte olma düşüncesi çok fazla acı veriyormuşçasına korkuyormuş gibi görünüyordu. Landon'ın odasının kapısı açılırken gözlerimi açtım. Landon üzerinde beyaz bir polo gömleği ve haki pantolonla koridora çıktı.

"Selam," dedi çantasını omzuna asarken.

"Selam."

"O iyi mi?" diye sordu.

"Hayır ama olacağını umuyorum."

"Ben de. Sandığından daha güçlü bir kız."

"Biliyorum." Bluzumla gözlerimi sildim. "Onu seviyorum."

"Sevdiğini biliyorum," dedi beni şaşırtarak.

Tekrar ona baktım. "Bunu ona nasıl göstereceğim? Ne yapmalıyım?" diye sordum.

Gözlerinde acı pırıltıları belirdi fakat çabucak silindi. "Sadece onun için değişeceğini ona kanıtlamalısın; ona hak ettiği şekilde davranmalı ve ihtiyacı olan zamanı tanımalısın."

"Ona zaman tanımak o kadar kolay değil," dedim. Landon'la yine bu konuyu konuştuğuma inanamıyordum.

"Ama mecbursun yoksa sana direnir. Onun için savaşacağını onu boğmayacak bir şekilde göstermelisin. İstediği sadece bu. Çaba göstermeni istiyor."

"'Boğmayacak şekilde' mi?" Ben onu boğmuyordum ki.

Pekâlâ, belki biraz boğuyordum fakat elimde değildi; benim için orta yol yoktu: Ya onu kendimden uzaklaştırıyor ya da çok yakınıma çekiyordum. İkisi arasında nasıl denge kuracağımı bilemiyordum.

"Evet," dedi alaycı davranmıyormuşum gibi.

Ancak yardımına ihtiyacım olduğu için görmezden geldim. "Ne demek istediğini açıklar mısın lütfen? Bana bir örnek filan ver."

"Eh, onu dışarı çıkarabilirsin. Siz ikiniz hiç gerçekten çıktınız mı?" diye sordu.

"Evet, elbette çıktık," dedim hemen.

Çıkmadık mı?

Landon bir kaşını kaldırdı. "Ne zaman?"

"Eee... şey, biz... gittik... bir defasında biz..." Cevap veremiyordum. "Pekâlâ, belki de çıkmadık," dedim sonunda.

Trevor onu dışarı çıkarırdı. Zed çıkarmış mıydı? Çıkardıysa, yemin ederim ki o soktuğumun...

"Pekâlâ, onu dışarı davet et o zaman. Ama bugün değil çünkü henüz ikiniz için çok erken."

"Bu ne demek şimdi?" diye çıkıştım.

"Hiç, sadece biraz zamana ihtiyacın olduğunu söylüyorum. Eh, *onun* var; aksi takdirde onu kendinden şimdikinden daha fazla uzaklaştırırsın."

"Ne kadar beklemeliyim?"

"En azından birkaç gün. İkiniz çıkmaya yeni başlamışsınız veya onu çıkmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi görün. Temelde onun sana tekrar âşık olmasını sağlamalısın."

Yani artık beni sevmediğini mi söylüyorsun?" diye sordum, sertçe.

Landon gözlerini devirdi. "Hayır. Tanrım, sürekli kötümser davranmayı keser misin?"

"Ben kötümser değilim," diye bağırdım kendimi savunarak. Uzun zamandır hiç bu kadar iyimser olduğumu hatırlamıyordum ayrıca.

"Pekâlâ..."

"Sen serserinin tekisin," dedim üvey kardeşime.

"İlişki tavsiyesi isteyip durduğun bir serseri," diye böbürlendi, sinir bozucu bir tavırla gülümseyerek.

"Çünkü arkadaşlarım arasında gerçek bir ilişkisi olan bir tek sen varsın ve Tessa'yı da herkesten daha iyi tanıyorsun; elbette benim dışımda."

Daha da gülümsedi. "Bana az önce arkadaş dedin."

"Ne? Hayır, demedim."

"Evet; evet, dedin," dedi memnun bir tavırla.

"Arkadaşça arkadaş demedim, demek istediğim... Ne demek istediğimi bilmiyorum ama kesinlikle 'arkadaş' değildi."

"Tabii, tabii." Güldü ve kapının diğer tarafında suyun aktığını duydum.

Sanırım o kadar da kötü değildi fakat bunu Landon'a asla söylemezdim.

"Sence onu bugün okula götürmeli miyim?" diye sordum, peşinden aşağı inerken.

Başını iki yana salladı. "*Boğucu olma* sözümün neresini anlamadın?"

"Çenen kapalıyken daha sevimliydin."

"Bense seni... Eh, ben seni hiç sevmedim zaten," dedi ama dalga geçtiğinin farkındaydım.

Aslında benden hoşlandığını hiç düşünmemiştim. Tessa'ya yaptığım korkunç şeyler yüzünden benden nefret ettiğini sanıyordum. Ama şimdi yanımdaydı ve kendimi içine soktuğum karmaşada tek dostumdu.

Kolumu uzatıp onu hafifçe iterek güldürdüm ve neredeyse ben de ona katılacaktım ama tam o anda merdivenin dibinde bizi sirk gösterisiymişiz gibi izleyen babamı gördüm.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu ve kahvesini yudumladı.

Omuz silktim. "Onu eve getirdim... şey, buraya."

Artık evi burası mı? Öyle olmamasını umuyordum.

"Ah?" dedi babam ve dönüp Landon'a baktı.

Muhtemelen fazla vurgulu bir şekilde konuştum: "Sorun değil, baba. Onu istediğim yere götürebilirim. Koruyucu rolünü oynamayı bırakıp hangimizin gerçek çocuğun olduğunu hatırlayabilirsin."

Merdivenden inerken Landon bana bir bakış attı ve üçümüz mutfağa girdik. Kahve alırken Landon'ın hâlâ beni izlediğinin farkındaydım.

Babam tezgâhın üzerindeki tel sepetten bir elma aldı ve babaca nutkuna başladı. "Hardin, Tessa son birkaç ayda bu ailenin bir parçası haline geldi ve burası gidebileceği tek yer, sen..." Karen mutfağa girdiğinde babam sustu.

"Ben ne?" diye sordum.

"Sen her şeyi batırdığında."

"Neler olduğunu bile bilmiyorsun ki."

"Bütün hikâyeyi bilmeme gerek yok; bildiğim tek şey, Tessa'nın senin başına gelen en iyi şey olduğu ve benim annenle yaptığım hataları senin tekrarladığını izlediğim."

Bu herif ciddi mi be? "Ben senin gibi filan değilim! Onu seviyorum ve onun için her şeyi yaparım! O benim her şeyim; seninle anneme hiç benzemiyoruz!" Kupamı tezgâhın üzerine çarparken içinden kahve saçıldı.

"Hardin..." Tessa'nın sesini arkamdan duydum. *Lanet olsun.*

Karen beklenmedik şekilde beni savunmaya geçti. "Ken, çocuğu rahat bırak. Elinden geleni yapıyor."

Karısına dönüp bakarken babamın gözleri hemen yumuşadı. Sonra tekrar bana döndü. "Özür dilerim, Hardin. Sadece senin için endişeleniyorum." İç çekti ve Karen babanın sırtını sıvazladı.

"Sorun değil," dedikten sonra kotu ve WCU bluzuyla yanımızda duran Tessa'ya döndüm. Makyajsız yüzünün iki yanından dökülen

ıslak saçlarıyla çok masum bir güzelliği vardı. Tessa mutfağa gelmiş olmasa, babama ne kadar büyük bir hödük olduğunu ve kendi lanet olasıca işine bakması gerektiğini söylerdim.

Bir kâğıt havlu alarak tezgâhın pahalı granit yüzeyini sildim.

"Hazır mısın?" diye sordu Landon, Tessa'ya. Tessa bana bakmaya devam ederek başıyla onayladı.

Aslında onu ben götürmek istiyordum fakat eve gidip uyumam gerekiyordu; ya da duş almam, yatağa uzanmam, tavana bakmam, evi temizlemem... burada oturup babamla sohbet etmek yerine her şey olabilirdi.

Tessa sonunda bakışlarını gözlerimden ayırarak mutfaktan çıktı. Sokak kapısının kapandığını duyunca uzun uzun soludum.

Babamla Karen'dan uzaklaşır uzaklaşmaz elbette ki benim hakkımda konuşmaya başladıklarını duydum.

98. Bölüm

Tessa

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Hardin'e gitmesini söylemeliydim ama yapamamıştım. Duygularını nadiren gösterirdi ve önümde diz çökmesi, zaten parçalanmış olan kalbimi daha da ufalamıştı. Ona düşüneceğimi, bize bir şans daha vermeye çalışacağımı söylemiştim fakat bunun nasıl olacağını bilmiyordum.

Kendi içimde çok, her zamankinden daha çok çelişkiliydim ve onu neredeyse bağışlayacağımı bildiğim için kendime kızıyordum. Diğer yandan, işler fazla ilerlemeden kendimi durdurabildiğim için de gurur duyuyordum. Bir kez olsun burada sadece onu değil, kendimi düşünmeliydim.

Landon arabayı kullanırken kucağımdaki telefon titreşti ve ekrana baktım.

Zed mesaj atmıştı. İyi misin?

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. Evet, iyiyim. Landon'la birlikte kampüse gidiyorum. Dün gece için özür dilerim; onun gelmesi benim hatamdı.

Gönder tuşuna bastıktan sonra Landon'a döndüm. "Sence şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Christian'la Seattle konusunu hâlâ konuşacağım," dedim.

Zed cevap attı: Hayır, değil. Bu onun hatası. İyi olduğuna sevindim. Bugün öğle yemeğinde buluşuyor muyuz?

Öğle yemeği için çevre bilimleri binasında buluşacağımızı unutmuştum. Bana yaşamasına yardımcı olduğu karanlıkta büyüyen çiçeği göstermek istiyordu.

Onunla planıma sadık kalmak istiyordum –her zaman bana çok nazik davranmıştı– ama bu sabah Hardin'i öpmüşken ne yapacağımı bilemiyordum. Önceki gece Zed'in evinde uyuyordum, sonra da bu sabah Hardin'i öpüyordum. *Neler oluyor bana?* O kız olmak istemiyordum; Noah'yla birlikteyken Hardin'le yaşadıklarım yüzünden hâlâ suçluluk duyuyordum. Elbette ki Hardin'in amansızca üzerime geldiğini kabul etmeliydim; beni yavaşça yok ederken, sonra tekrar inşa ederken ve sonra tekrar parçalarken ona direnememiştim.

Zed'le olan her şey çok farklıydı. Hardin on bir gün boyunca benimle konuşmamıştı ve nedeni konusunda hiçbir fikrim yoktu. Artık benimle birlikte olmak istemediğini düşünmüştüm ve Zed de daima yanımdaydı. Başından beri çok tatlı davranmıştı. Hardin'le bahsi bitirmeye çalışmıştı ama Hardin izin vermemişti; Zed'in o iğrenç oyunu durdurmak konusundaki itirazlarına rağmen beni kafesleyebileceğini kanıtlamak istemişti.

Onlarla tanıştığımdan beri Hardin ve Zed birbirleriyle kavga halindeydiler. Nedeninden emin değildim –son zamanlarda bahis yüzünden olduğunu düşünmeye başlamıştım– fakat ikisiyle zaman geçirmeye başladığımdan beri gayet açıktı. Hardin, Zed'in sadece beni yatağa atmak istediğini söylüyordu ama açıkçası, onun bunu söylemesi ikiyüzlülüktü. Ve Zed benimle yatmak istediğini düşündürecek hiçbir şey yapmamıştı. Ben bahsi öğrenmeden ve onu evinde öpmeden önce bile beni yapmak istemediğim bir şeye zorlayacakmış gibi hissetmemiştim.

Düşüncelerimin o günlere dönmesinden nefret ediyordum. Hiçbir şeyden haberim yoktu ve ikisi de benimle oynamıştı fakat Zed'in karamel rengi gözlerinin arkasında nezaket varken, Hardin'in yeşil gözlerinde gördüğüm tek şey öfkeydi.

Evet. Buluşuyoruz, diye karşılık verdim Zed'e.

99. Bölüm

Tessa

Bugün kendimi nasıl hissettiğimden emin değildim. Mutlu olduğumu söyleyemezdim ama kötü de hissetmiyordum. Kafam çok karışıktı ve Hardin'i şimdiden özlemeye başlamıştım. Zavallı olduğumu biliyordum. Elimde değildi. Ondan çok uzun süre ayrı kalmıştım ve neredeyse içimden atmıştım fakat tek bir öpücükle yine damarlarımda dolaşmaya, kalan mantığımı sonuna kadar ezmeye başlamıştı.

Landon'la kavşaktaki ışığın değişmesini beklerken bugün bluz giydiğime sevindim çünkü soğuk hava hâlâ devam ediyordu.

"Eh, anlaşılan NYU için aramalar yapma zamanı gelmiş," dedi ve bir isim listesi çıkardı.

"Vay canına! NYU," dedim. "Orada çok başarılı olacaksın. İnanılmaz!"

"Teşekkür ederim. Yaz sömestrine kabul edilip edilmeyeceğim konusunda biraz endişeliyim ve yazı atlamak istemiyorum."

"Delirdin mi sen? Elbette ki seni kabul edecekler, ne zaman olursa! Notların mükemmel." Güldüm. "Üvey baban rektör yahu."

"Onları benim adıma sana aratmalı," dedi.

Yollarımız ayrıldı ve gün sonunda otoparkta buluşmak için sözleştik.

Büyük çevre bilimleri binasına yaklaşırken ve ağır çift kanatlı kapıları açarken içim düğüm düğümdü. Zed lobideki ağaçlardan birinin önündeki beton bir bankta oturuyordu. Bakışlarını bana çevirdiğinde aniden yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni karşılamak için ayağa kalktı. Uzun kollu beyaz bir gömlek ve kot pantolon giymişti; gömleğinin kumaşı o kadar inceydi ki altındaki dövmelerin çizgilerini görebiliyordum.

"Selam," Gülümsedi.

"Selam."

"Pizza siparişi verdim, her an gelir," dedi ve birlikte banka oturarak günümüzün nasıl geçtiği hakkında konuştuk.

Pizza geldikten sonra Zed beni bitkilerle dolu, seraya benzer bir yere götürdü. İçerisi daha önce görmediğim türde çiçeklerle sıra sıra dolmuştu. Zed küçük masalardan birine yaklaşarak oturdu.

"Çok güzel kokuyor," dedim, karşısına otururken.

"Ne, çiçekler mi?"

"Hayır, pizza. Şey, çiçekler de fena değil." Güldüm.

Açlıktan ölüyordum; bu sabah kahvaltı etme fırsatım olmamıştı ve Hardin beni almak için Zed'in evine daldığından beri uyumamıştım.

Pizzadan bir dilim alarak bir peçetenin üzerine koyup bana uzattı. Sonra kendisininkini aldı ve babamın eskiden yaptığı gibi ikiye katladı. Kocaman bir lokma almadan önce bana sordu: "Dün gece nasıl gitti... şey, bu sabah yani?"

Onu izlerken huzursuz olmaya başlamıştım ve çiçeklerin kokusu bana çocukluğumda oturduğumuz evin serasında, anneme bağırıp çağıran sarhoş babamdan kaçmak için geçirdiğim saatleri hatırlatmıştı.

Bakışlarımı kaçırdım ve cevap vermeden önce lokmamı bitirdim. "Başlangıçta her zaman olduğu gibi bir felaketti."

"Başlangıçta mı?" Başını yana yatırarak dudaklarını yaladı.

"Evet, her zaman yaptığımız gibi kavga ettik fakat şimdi daha iyi." Zed'e Hardin'in kendini kaybederek önümde diz çöktüğünü anlatmayacaktım; fazla kişiseldi ve Hardin'le aramızdaydı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Özür diledi."

Bana pek hoşlanmadığım bir bakış attı. "Sen de inandın mı?"

"Hayır, ona henüz hiçbir şeye hazır olmadığımı söyledim. Sadece düşüneceğimi söyledim." Omuz silktim.

"Gerçekten bunu yapmayacaksın, değil mi?" Sesindeki hayal kırıklığı gayet belliydi.

"Evet, herhangi bir şeye dalacak değilim ve o eve dönmeye de niyetim yok."

Zed pizza dilimini peçetesinin üzerine koydu. "Ona bir dakikanı daha harcamamalısın, Tessa. Ondan uzak durmanı sağlamak için daha ne yapması gerekiyor?" Bana kendisine bir cevap borçluymuşum gibi baktı.

"Öyle değil. Onu hayatımdan öylece kesip atmak o kadar basit değil. Onunla çıkıyor filan olmadığımı söyledim ama birlikte çok şey yaşadık ve bensiz gerçekten çok zorlanıyor."

Zed gözlerini devirdi. "Ah, içki içmek ve Jace'le kafayı bulmak zorlanmak oluyor demek?" dedi ve içim burkuldu.

"Jace'le filan takılmıyormuş. İngiltere'deymiş." *Gerçekten İngiltere'deydi, değil mi?*

"Daha dün gece Jace'in evine gitmiş, bana gelmeden hemen önce."

"Öyle mi?" Herkes dururken Hardin'in gidip de tekrar Jace'le takılacağı aklıma gelmezdi.

"Benim sana yaklaşmamdan bu kadar nefret ederken her şeyde parmağı olan biriyle takılması bana biraz şüpheli geldi."

"Evet... Ancak sen de işin içindeydin," diye hatırlattım.

"Sana söylemek konusunda değil; seni herkesin önünde küçük düşürmeleriyle benim hiçbir ilgim yoktu. Her şey Jace ile Molly'nin başının altından çıktı ve Hardin bunu biliyor, bu yüzden Jace'i benzetmişti. Ve biliyorsun, bütün o süre boyunca sana söylemek istemiştim; benim için her zaman bir bahisten fazlasıydı, Tessa. Oysa onun için öyle değildi. Bize çarşafları gösterdiğinde bunu kanıtladı."

İştahımı kaybettim ve midem ağzıma geldi. "Bunu daha fazla konuşmak istemiyorum."

Zed başıyla onaylayarak nazikçe elini uzattı. "Haklısın. Bütün bunları hatırlattığım için özür dilerim. Sadece ona verdiğin şansın yarısını bana vermeni dilerdim. Hardin'in yerinde olsaydım Jace'le takılmak gibi şeyler yapmazdım ve dahası, Jace'in evinde her zaman rastgele kızlar olur..."

"Tamam," diyerek sözünü kestim. Jace ve evindeki kızları daha fazla dinlemek istemiyordum.

"Konuyu değiştirelim. Şu anda duygularını incittiysem özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Sadece anlamıyorum. Onun için fazla iyisin ve ona her seferinde şans verdin. Oysa sen istemediğin sürece

ben konuyu bile açamıyorum." Masanın üzerinden uzanarak elini benimkinin üzerine koydu.

"Sorun değil," dedim. Ama Hardin'in o kavgamızdan sonra Jace'le takılacağına inanamıyordum. Gideceğini düşündüğüm en son yer orası olurdu.

Zed ayağa kalkarak kapıya yürüdü. "Gel, sana bir şey göstereceğim." Yerimden kalkıp peşinden gittim. "Orada bekle," dedi odanın ortasına ulaştığımda.

Işık söndü ve zifirî karanlık olmasını bekledim ama onun yerine parlak yeşil, pembe, turuncu ve kırmızı renkler gördüm. Çiçeklerin her sırası farklı renkte parıldıyor, bazıları diğerlerinden daha parlak görünüyordu.

"Vay canına..." diye fısıldadım.

"Güzel, değil mi?" dedi.

"Evet, çok." Sırayı takip ederek yavaşça yürürken manzarayı izledim.

"Temel olarak üzerlerinde oynadık ve sonra tohumlarını böyle parıldayacak şekilde değiştirdik." Zed aniden arkamda belirdi. "Şunu izle." Eli koluma gitti ve elimi yönlendirerek parıldayan pembe bir yaprağa dokunmamı sağladı. Çiçek diğerleri kadar parlak değildi; parmağım ona dokunup aniden canlanıncaya kadar. Şaşkınlıkla elimi geri çektim ve arkamda güldüğünü duydum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum, hayretle.

Çiçekleri, özellikle zambakları severdim ve bu insan yapımı çiçekler onlara benziyordu; kesinlikle en sevdiklerim artık onlardı.

"Bilimle her şey mümkündür," dedi, çiçeklerin ışığıyla aydınlanan yüzünde bir gülümsemeyle.

"Amma ineksiniz," diye takıldım. Zed güldü.

"*Sen* bana inek diyecek durumda değilsin," diye karşılık verdi. Bu kez ben güldüm.

"Doğru." Çiçeğe tekrar dokundum ve bir kez daha parıldayışını izledim. "Bu inanılmaz."

"Hoşuna gideceğini biliyordum. Aynı şeyi bir ağacın üzerinde deniyoruz; sorun şu ki ağaçların büyümesi çiçeklerden çok daha uzun sürüyor. Ancak çok daha uzun süre yaşıyorlar; çiçekler fazla kırılgan. Onları ihmal edersen solup ölürler." Sesi yumuşaktı ve kendimi çi-

çekle kıyaslarken onun da aynı şeyi yaptığını hissetmekten kendimi alamadım.

"Keşke ağaçlar da çiçekler kadar güzel olsaydı," dedim.

Yerini değiştirerek önümde durdu. "Olabilirlerdi, biri onları o şekilde yaratsaydı. Tıpkı bizim sıradan çiçekleri alıp bunlara dönüştürdüğümüz gibi, aynısı bir ağaçla da yapılabilir. Doğru türde ilgi ve bakım sağlanırsa, bu çiçekler gibi parıldayabilir ve çok daha güçlü olabilir." Zed başparmağını yanağıma doğru kaldırırken sessizdim. "Sen o türde bir ilgiyi hak ediyorsun. Işığını söndürecek değil, seni o şekilde parıldatacak birini hak ediyorsun."

Ve Zed beni öpmek için eğildi.

Bir adım geri çekildim ve çiçeklere çarptım; neyse ki dengemi bulmaya çalışırken hiçbiri düşmedi. "Özür dilerim, yapamam."

"*Neyi* yapamazsın?" Sesi hafifçe yükseldi. "Ne kadar mutlu olabileceğini benim sana göstermeme izin vermeyi mi?"

"Hayır... Seni öpemem, şu anda olmaz. Aranızda bir ileri bir geri gidip gelemem. Dün gece senin yatağındaydım, sonra bu sabah Hardin'le öpüştüm ve şimdi..."

"Onu öptün mü?" Ağzı açık kaldı ve çiçeklerin parıltısı dışında ortam karanlık olduğu için sevindim.

"Şey, o beni öptü fakat geri çekilmeden önce izin verdim," diye açıkladım. "Şaşkınım ve ne yapacağıma karar verene kadar herkesi öpmeye devam edemem. Bu doğru değil."

Bir şey söylemedi.

"Eğer sana boş umutlar veriyorsam ya da..."

"Sorun değil," dedi Zed.

"Hayır, elbette sorun. Kafamı toplayıp düzgün düşünebilir hale gelene kadar seni bunların içine çekmemeliydim."

"Senin hatan değil. Geri dönüp duran benim. Beni yakınında tuttuğun sürece umut vermenin bir sakıncası yok. Birlikte iyi bir çift olabileceğimizi biliyorum ve bunu senin de görmeni beklemek için bolca zamanım var," dedi ve ışığı yakmak için uzaklaştı.

Nasıl her zaman bu kadar anlayışlı olabiliyordu?

"Benden nefret etsen seni suçlamazdım, biliyor musun?" dedim, çantamı omzuma atarken.

"Senden asla nefret etmem," dedi ve gülümsedim.

"Bana bunu gösterdiğin için teşekkür ederim; inanılmaz."

"Geldiğin için ben teşekkür ederim. En azından seni sınıfına götürmeme izin ver?" diye önerdi gülümseyerek.

Üzerimi değiştirip minderimi almak için soyunma odasına girdiğimde, yoga dersine sadece beş dakika erken gelmiştim. Ön sıradaki yerimi uzun boylu bir esmer almıştı ve ben de arka sırada, kapıya en yakın yere geçmek zorunda kalmıştım. Zed'e ona karşı asla Hardin'e hissettiklerimi hissedemeyeceğimi, onu öptüğüm için üzgün olduğumu ve ancak arkadaş kalabileceğimizi söylemek istemiştim ama hep doğru şeyleri söyleyip durmuştu. Bana Hardin'in önceki gece Jace'in evinde olduğunu söylediğinde beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Zed konuşmaya başlayana kadar ne yapacağımı bildiğimi sanıyordum. Sesinin rahatlığı ve bakışlarındaki nezaket her seferinde içimi titretiyor, düşüncelerimi altüst ediyordu.

Landon'ın evine döndüğümde Hardin'i aramam, ona Zed'le birlikte yemeğe çıktığımı söylemem ve Jace'in evine neden gittiğini sormam gerekiyordu... Acaba Hardin şu anda ne yapıyordu? Bugün hiç derse girmiş miydi?

Yoga dersi kafamı toparlamak için tam ihtiyaç duyduğum şeydi. Ders sona erdiğinde kendimi çok daha iyi hissediyordum. Minderimi toplayarak sınıftan çıkmaya hazırlanırken ve soyunma odasına ulaşırken birinin seslendiğini duydum: "Tessa!"

Sese doğru döndüğümde Hardin'i bana doğru koşarken gördüm. Elleriyle saçlarını sıvazlıyordu. "Ben, şey... Seninle konuşmak istediğim bir şey var..."

Sesi tuhaftı; *gergin* miydi?

"Şimdi mi? Bunun için uygun yer olduğunu..." Bütün sorunlarımızı spor binasının ortasında konuşmak istemiyordum.

"Hayır... O değil." Sesi tizdi. Kesinlikle gergindi; bu iyi olamazdı. O asla gerilmezdi.

"Merak ettim de... Bilmiyorum... Neyse, boş ver." Kızararak döndü ve gitmeye hazırlandı. İç çekerek içeri girmek için döndüm.

"*Benimle dışarı çıkmak* ister misin?" diye bağırdı... resmen çığlık attı!

Ona dönerken şaşkınlığımı gizleyemedim. "Ne?"

"Randevu gibi... Bilirsin, seni dışarı çıkarsam? Tabii sen de istersen ama belki eğlenceli olabilir? Emin değilim, gerçekten... Fakat bence..." Devam edemedi ve yanakları kıpkırmızı kesilirken utancını sona erdirmeye karar verdim.

"Tabii, olur," dedim. Bana baktı.

"Ciddi misin?" Dudakları kıvrıldı ve gergince gülümsedi.

"Evet." Bunun nasıl olacağını bilmiyordum ama daha önce beni hiç dışarı çıkarmayı teklif etmemişti. Ona en yakın şey olarak, bir defasında beni bir dere kıyısına ve sonra da yemeğe götürmüştü. Ama hepsi bir yalandı ve aslında gerçekten çıkmamıştık. Hardin sadece beni yatağa atmaya çalışmıştı.

"Tamam... Ne zaman yapmak istersin? Yani, hemen gidebilir miyiz? Ya da yarın, belki hafta sonu?"

Onu daha önce hiç bu kadar gergin gördüğümü hatırlamıyordum; çok sevimliydi ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. "Yarın?" diye önerdim.

"Evet, yarın, harika." Gülümsedi ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Aramızda mahcubiyet vardı ama güzeldi.

"Peki..."

Ona yaklaştığım ilk birkaç seferde olduğu gibi kızardığımı hissettim.

"Peki," diye tekrarladı.

Topuklarının üzerinde döndü ve hızlı adımlarla uzaklaşırken neredeyse rulo yapılmış bir güreş minderine takılıyordu. Soyunma odasına girerken kahkahalara boğuldum.

100. Bölüm

Hardin

Landon önce irkildi, sonra püfledi. "Burada ne işin var?" diye sordu ben babamın ofisine dalarken.

"Seninle konuşmaya geldim."

"Ne konuda?" diye sordu ve mide bulandıracak kadar pahalı meşe masanın arkasındaki büyük deri koltuğa yerleştim.

"Tessa, başka ne olabilir ki?" Gözlerimi devirdim.

"Bana kendisine çıkma teklif ettiğini söyledi; görünüşe bakılırsa ona gerçekten zaman tanımışsın."

"Ne dedi?" diye sordum.

"Ne dediğini sana söylemeyeceğim." Faks makinesine bir kâğıt parçası sıkıştırdı.

"Sen ne yapıyorsun ki?" diye sordum.

"Notlarımı NYU'ya gönderiyorum. Gelecek sömestr orada olacağım."

Gelecek sömestr mi? *Bu da ne?* "Neden o kadar çabuk?"

"Çünkü Dakota'yla birlikte olabilecekken daha fazla boşa zaman harcamak istemiyorum."

"Tessa biliyor mu?" Bunun Tessa'yı inciteceğini biliyordum. Landon onun tek gerçek arkadaşıydı. Açıkçası, ben de onun gitmesini istemiyordum... öyle sayılırdı yani.

"Evet, elbette biliyor, söylediğim ilk kişi oydu."

"Her neyse, şu randevu bokuyla ilgili yardıma ihtiyacım var."

"Randevu boku?" Gülümsedi. "Çok kibarsın."

"Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Sanırım edeceğim." Omuz silkti.

"O nerede ki?" diye sordum. Tessa'nın kullandığı odanın önünden geçmiştim ama kapı kapalıydı ve vurmak istememiştim. Şey, vurmak *istemiştim* ama onu rahat bırakmak için elimden geleni yapıyordum. Arabası evin önünde olmasa aklımı kaçırırdım ama burada olduğunu biliyordum. Eh, öyle olmasını umuyordum.

"Bilmem; sanırım Zed denen çocukla birlikteydi," dedi Landon ve yüreğim ağzıma geldi. Hemen ayağa fırladım.

"Şaka! Şaka yapıyorum. Annemle birlikte serada," dedi Landon, şakacı bir tavırla kaşlarını çatarak.

Ama umurumda değildi; sadece paranoyakça duygularıma yenildiğimi anlamak beni rahatlatmıştı. "Hiç komik değil. Piçin tekisin," dedim. Güldü. "Şimdi bana kesinlikle yardım ediyorsun," dedim.

Landon bana birkaç tavsiye verdikten sonra dersi bitirerek beni sokak kapısına kadar geçirdi. "Vance'e kendi arabasıyla mı gidiyor?" diye sordum, kapıya doğru yürürken.

"Evet, birkaç gün gitmemişti ve... neyse, biliyorsun zaten."

"Hımm..." Şimdilik Tessa'ya ait olan odanın önünden geçerken sesimi kıstım. Şu anda onu nasıl incittiğimi düşünmek istemiyordum. "Sence içeride midir?" diye sordum, sessizce.

Omuz silkti. "Bilmem; muhtemelen."

"Ben sadece..." Tokmağı çevirdim ve hafif bir gıcırtıyla açıldı. Landon bana öfkeli bir bakış attı ama ona aldırmadan içeri göz attım.

Tessa etrafına saçılmış kâğıtlar ve ders kitaplarıyla yatakta yatıyordu. Kotu ve bluzu hâlâ üzerindeydi; ders çalışırken uyuyakaldığına göre gerçekten çok yorulmuş olmalıydı.

"Sapıklığın bitti mi?" diye tıslad Landon, kulağımın dibinde.

Işığı söndürdüm ve koridora çıkarak kapıyı arkamdan çektim. "Sapıklık etmiyorum. Onu seviyorum, tamam mı?"

"Biliyorum fakat ona zaman tanıma kavramını anlayamadığın belli."

"Elimde değil. Onunla olmaya alıştım ve son iki haftadır onsuz kalınca tam anlamıyla kendimi cehennemde buldum. Ondan uzak kalmak bana çok zor geliyor."

Sessizce merdivenden inerken sesimin fazla umutsuz çıkmadığını umuyordum. Gerçi sonuçta karşımdaki sadece Landon'dı ve dolayısıyla umurumda bile değildi.

Artık Tessa yokken eve gitmekten nefret ediyordum. Bir an için Logan'ı arayıp kardeşlik evine gitmeyi düşündüm fakat içten içe bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Herhangi bir sorunla karşılaşmak istemiyordum ve her zaman sorun çıkıyordu. Sadece o boş eve dönmek istemiyordum.

Yine de döndüm. Yorgunluktan ölüyordum. Asırlardır düzgün bir uyku çekmemiş gibi hissediyordum.

Yatağımıza uzanırken kollarını belime sardığını ve başını göğsüme dayadığını hayal ettim. Hayatımı bu şekilde geçirdiğimi düşünmek zordu. Onu bir daha kollarıma alamazsam, vücudunun sıcaklığını hissedemezsem... Bir şeyler yapmak zorundaydım. Farklı bir şey, ona ve kendime bunun yürüyebileceğini gösterebileceğim bir şey yapmak zorundaydım.

Değişebilirdim. Buna mecburdum ve kesinlikle değişecektim.

101. Bölüm

Tessa

Duş alıp saçlarımı kuruladığımda saat altı olmuştu bile ve hava uzun zaman önce kararmıştı. Landon'ın odasının kapısını vurdum ama cevap alamadım. Arabasını evin önünde göremiyordum fakat son zamanlarda arabasını garaja park ediyordu, dolayısıyla hâlâ burada olabilirdi.

Ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu çünkü nereye gideceğimizi bilmiyordum. Pencereden dışarı bakıp Hardin'in arabasını endişeyle beklemekten kendimi alamıyordum. Parlak far ışıkları nihayet belirdiğinde içim kıpır kıpır oldu.

Hardin'in yemek davetinde giydiği siyah gömlekle arabadan indiğini gördüğüm anda bütün endişelerim silindi. Kumaş pantolon mu giymişti? Ah, Tanrım, evet! Ve parlak siyah deriden makosen giymişti! Vay canına! Bu Hardin miydi? Onun yanında sönük kalmıştım fakat bana bakışı huzursuzluğumu siliverdi.

Bu konuda gerçekten çaba harcıyordu. Çok yakışıklı görünüyordu ve saçlarını bile taramıştı. Olduğu gibi arkaya yapıştırmıştı ve o şekilde tutmak için bir şey kullandığını görebiliyordum çünkü yürürken normalde olduğu gibi alnına düşmüyordu.

Kızardı. "Eee... Selam?"

"Selam." Gözümü ondan alamıyordum. *Bir dakika*... "Bütün pirsinglerin nerede?" Kaşındaki ve dudağındakiler yoktu.

"Çıkardım." Omuz silkti.

"Neden?"

"Bilmem... Böyle daha iyi olmadı mı sence?" Gözlerime baktı.

"Hayır! Daha önceki görünüşünü seviyordum... ve şimdi de güzel fakat onları takmalısın."

"Ben istemiyorum." Arabasının yolcu kapısına yürüyerek benim için açtı.

"Hardin... Umarım bu şekilde daha çok hoşuma gideceğini düşündüğün için onları çıkarmamışsındır çünkü bu doğru değil. Seni her halinle seviyorum. Lütfen tak onları."

Sözlerimi duyunca gözleri parladı ve arabaya binmeden önce bakışlarımı kaçırdım. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, benim için görünüşünü değiştirmek zorunda olduğunu düşünmek istemiyordum. İlk kez küpelerini gördüğümde önyargılı davranmıştım ama sonra onları sevmiştim. Onun parçasıydılar. "Gerçekten öyle değil. Bir süredir çıkarmayı düşünüyordum zaten. Ne kadar süredir taktığımı bilmiyorum ve biraz sinir bozucuydular. Ayrıca, o şeyler yüzümdeyken kim beni gerçek bir işe alır ki?" Emniyet kemerini takarak bana baktı.

"Seni işe alırlar; 21. yüzyıldayız. Sen seviyorsan..."

"O kadar büyütülecek bir şey yok. Onlar olmadan da görünüşümden hoşlandım; artık gizlenmiyorum, biliyorsun?" Yine ona baktım ve yeni görünüşünü baştan aşağı süzdüm.

Muhteşem görünüyordu –her zamanki gibi– fakat mükemmel yüzünde engeller olmadan da çok hoştu.

"Eh, bence her iki şekilde de mükemmel görünüyorsun, Hardin; belli bir şekilde görünmeni istediğimi düşünme çünkü istemiyorum," dedim ve ciddiydim.

Bana baktığında yüzünde öylesine utangaç bir gülümseme vardı ki ona ne için bağırmak istediğimi unuttum.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordum.

"Yemeğe. Gerçekten güzel bir yere." Sesi titriyordu. Gergin Hardin benim yeni favori Hardin'imdi.

"Hiç duydum mu?"

"Bilmem... Belki?"

Yolculuğun geri kalanı sessiz geçti. Hardin'in son zamanlarda sevmeye başladığı Fray şarkılarına mırıldanarak eşlik ediyordum ve Hardin de bakışlarını yoldan ayırmıyordu. Arabayı kullanırken elini bacağına sürüp duruyordu; gerginlik yansıtan bir hareket olduğu açıktı.

Restorana ulaştığımızda ortamın gösterişli ve çok pahalı olduğunu fark ettim. Otoparktaki arabaların her birinin annemin evinden daha pahalı olduğundan emindim.

"Senin için kapıyı açacaktım," dedi, ben inmek için kapıyı açtığımda.

"İstersen kapatabilirim ve sen tekrar açabilirsin?" diye önerdim.

"Bu pek sayılmaz, Theresa." Kibirli bir tavırla gülümsedi ve bana gerçek adımla seslendiğinde her zaman olduğu gibi içimin kıpır kıpır olmasını engelleyemedim.

Eskiden beni delirtirdi fakat sinirimi bozmak için söylediği her seferinde gizliden gizliye hoşuma gitmişti. Neredeyse "Tess" demesi kadar hoşuma gidiyordu.

"Bakıyorum yine 'Theresa'ya döndük?" dedim gülümseyerek.

"Evet evet, döndük," dedi koluma girerken. Restorana doğru attığımız her adımda özgüveninin güçlendiğini görebiliyordum.

102. Bölüm

Hardin

"Burası yerine aklına hoşlanabileceğin başka bir yer geliyor mu?" diye sordum arabaya döndüğümüzde. Rezervasyon yaptırdığım gösterişli restorandaki adam adımın listede olmadığı konusunda ısrar etmişti. Soğukkanlılığımı korumuş, geceyi mahvetmemeye dikkat etmiştim. Lanet olasıca pislik. Direksiyonu sımsıkı kavradım.

Sakin. Gevşemem gerekiyordu. Tessa'ya bakarak gülümsedim.

Dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı.

Bu tuhaf mıydı? Bu tuhaftı.

"Eh, bu tuhaftı." Sesim titriyordu ve tuhaf bir şekilde tizdi. "Artık B Planı'na geçtiğimize göre, özellikle istediğin bir şey var mı?" diye sordum, onu götürebileceğim başka bir güzel yer hatırlamayı dileyerek. Bizi gerçekten içeri alacak bir yer.

"Hayır, aslında yok. Sadece yemek olan bir yer olsun." Gülümsedi.

Bu konuda gerçekten nazik davranıyordu ve memnundum. Öyle geri çevrilmek çok küçük düşürücüydü. "Pekâlâ... O zaman McDonald's?" diye takıldım, sadece güldüğünü duymak için.

"McDonald's ortamında biraz gülünç görünebiliriz."

"Evet, biraz," diye kabul ettim.

Şimdi nereye gidebileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Önceden bir yedek plan yapmış olmam gerekirdi. Bu gece çoktan kontrolden çıkıyordu ve daha başlamamıştı bile.

Bir kırmızı ışıkta durduğumuzda etrafa bakındım. Yanımızdaki otoparka kalabalık bir grup doluşuyordu. "Şurada ne var?" diye sordu Tessa, benim yanımdan bakmaya çalışarak.

"Bilmem, bir buz pisti filan var sanırım," dedim.

"Buz pisti mi?" Sesi heyecanlandığında olduğu gibi yükseldi.

Ah, hayır...

"Gidebilir miyiz?" diye sordu.

Lanet olsun. "Paten mi kaymak istiyorsun?" diye sordum, ne demek istediğini anlamamış gibi masumca.

Lütfen hayır de. Lütfen hayır de.

"Evet!" diye haykırdı.

"Ben... Ben..." Hayatımda hiç buz pateni yapmamıştım ve yapmaya da niyetim yoktu fakat onun yapmak istediği buysa, o zaman denemekten zarar gelmezdi... belki gelirdi ama yine de yapardım. "Tabii... Gidebiliriz."

Ona baktığımda şaşırdığını görebiliyordum; kabul etmemi asla beklememişti. Eh, ben de beklememiştim.

"Bir dakika... Ne giyeceğiz? Bende sadece bu elbise ve düztaban ayakkabılar var. Kot pantolon giymeliydim, çok eğlenceli olurdu," dedi neredeyse surat asarak.

"Her zaman bir mağazaya girip giyecek bir şeyler alabiliriz? Bagajımda giyebileceğin bir şeylerim de var," dedim. Paten kaymaya gitmek için bunca zahmete girdiğime inanamıyordum.

"Tamam." Tessa sırıttı. "Giysi dolu bagaj işe yarayacak! Aslında... O giysileri bagajında neden taşıyorsun ki? Bana hiç söylemedin."

"Sadece bir alışkanlık. Kızlarla kaldığımda... Yani, bütün geceyi dışarıda geçirdiğimde, sabah farklı giysilere ihtiyacım oluyordu ve yanımda olmuyordu, dolayısıyla ben de bagajımda taşımaya başladım. Çok işe yaradı," diye açıkladım.

Dudaklarını hafifçe büzdüğünde, ondan öncesinde kalmış olsalar bile diğer kızlardan söz etmemem gerektiğini anladım. Keşke o zaman hayatımın nasıl olduğunu, onlarla düzüşürken nasıl hiçbir şey hissetmediğimi bilseydi. Aynı değildi ki. Onlara ona dokunduğum gibi dokunmazdım, vücutlarının her santimini incelemezdim, sığ nefeslerini zevkle dinleyip kendiminkini uydurmaya çalışmazdım, içlerine girip çıkarken beni sevdiklerini söylemelerini umutsuzca beklemezdim.

Uyurken bana dokunmalarına izin vermezdim; onlarla aynı yatakta kalsam bile, bu sadece kıpırdayamayacak kadar sarhoş olduğum için olurdu. Onunla yaşadıklarıma hiç benzemiyordu ve bunları bilse,

belki onları bilmesi Tessa'yı rahatsız etmezdi. Onun yerinde olsaydım, ben... Tessa'nın başka biriyle düzüştüğünü düşününce midem bulandı.

"Hardin?" dedi sakince, beni gerçekliğe geri çekerek.

"Evet?"

"Beni duydun mu?"

"Hayır... Üzgünüm. Ne dedin?"

"Target'ı geçtin bile."

"Ah, lanet olsun, affedersin. Hemen dönerim." Bulduğum ilk otoparka girerek arabayı döndürdüm. Tessa'nın Target'la ilgili hiç anlamadığım bir takıntısı vardı. Londra'daki M&S gibiydi ama daha pahalıydı ve elemanlar kırmızı tişörtleri ve haki pantolonlarıyla son derece sinir bozucuydu. Ancak Tessa bana hep *Target'ın ürünleri kaliteli ve çok çeşitlidir,* derdi. Yanıldığını söyleyemezdim fakat "devasa mağazalar" hâlâ Amerika'da bana yabancı olduğumu en çok hissettiren şeylerden biriydi.

"Hemen içeri koşup bir şeyler bulurum," dedi Tessa ben arabayı park ederken.

"Emin misin? Ben de gelebilirim." Onunla gitmek istiyordum ama bu gece fazla ısrarcı olamazdım.

"Eğer istiyorsan..."

"İstiyorum," dedim sözünü tamamlamasına izin vermeden.

On dakika içinde sepetini bir sürü ıvır zıvırla doldurmuştu. Dev gibi bir bluzla bir tayt almıştı; tayt değil, dar eşofman olduğunu söyleyip duruyordu ama bana gayet tayt gibi görünmüştü. Bir çift eldiven, bir atkı ve bir şapka alırken ben de durup onu üzerinde taytla hayal ettim. Soktuğumun Antarktika'sına gidiyormuşuz gibi alışveriş yapıyordu; eh, sonuçta dışarısı gerçekten çok soğuktu.

"Bence sen de eldiven almalısın. Buz gerçekten soğuk ve düştüğünde ellerin donar," dedi tekrar.

"Düşmeyeceğim ki... Ama tabii, ısrar ediyorsan eldiven alırım." Gülümsedim ve sepetine bir çift siyah eldiven atarken gülümsememe karşılık verdi.

"Şapka ister misin?" diye sordu.

"Hayır, bagajda berem var."

"Eminim vardır." Sepetten atkıyı çıkararak yerine astı.

"Atkı yok mu?" diye sordum.

"Bence bunların hepsi yeter." Sepeti işaret etti.

"Evet, bence de," diye takıldım fakat bana aldırmadan çorap bölümüne doğru yürüdü. Bütün geceyi bu lanet olasıca mağazada geçirecektik galiba.

"Tamam, işim bitti, sanırım," dedi Tessa sonunda.

Kasada her zamanki gibi aldıklarının parasını ödememe itiraz etti. Ancak bu kez ben onu dışarı davet etmiştim, dolayısıyla ödemesine kesinlikle izin vermeyecektim. Bu yorumuma karşılık olarak sadece birkaç kez gözlerini devirdi ve çantasını çıkarıp son banknotlarını kasiyere verdi.

Parası mı bitiyor? Öyle olsa bana söyler miydi? Ona sormalı mıyım? Lanet olsun, bu konuyu çok fazla düşünüyordum.

Paten pistinin olduğu yere döndüğümüzde Tessa arabadan atlamaya hazırdı bile ama önce üzerimizi değiştirmemiz gerekiyordu. Ben giysilerimi değiştirdim; Tessa bu süre boyunca pencereden dışarı bakıyordu. "Senin üzerini değiştirmen için bir tuvalet bulabiliriz," dedim bir süre sonra.

Sadece omuz silkti. "Elbisemi ortalıkta taşımamak için üzerimi arabada değiştirecektim."

"Hayır, etrafta çok fazla insan var. Biri soyunduğunu görür." Bulunduğumuz otoparka bakındım. Büyük ölçüde boştu ama yine de...

"Hardin... Sorun *değil*," dedi sinirli bir tavırla.

Önceki gece babamın masasında gördüğüm stres topunu aşırmalıydım. "Israr ediyorsan," dedim ve yeni giysilerinin etiketlerini sökmeye başladı.

"İnmeden önce fermuarımı açmama yardım eder misin?" diye sordu.

"Eee... Tabii." Ortadaki konsolun üzerinden uzandım ve fermuarına ulaşabilmem için saçlarını kaldırdı. Bu elbisenin fermuarını sayısız kez indirmiştim ama ilk kez giysileri kollarından aşağı kaydırırken ona dokunamayacaktım.

"Teşekkür ederim. Şimdi dışarıda bekle," diye emretti.

"Ne? Sanki hiç..." diye başladım.

"Hardin..."

"Tamam. Acele et." Arabadan inerek kapıyı kapadım. Söylediğim şeyin kaba olduğunu sonradan fark ettim. Hemen kapıyı açarak eğildim. "Lütfen," diye ekledikten sonra kapıyı tekrar kapadım.

Arabanın içinde güldüğünü duydum.

Dakikalar geçtikten sonra arabadan indi ve uzun saçlarını elleriyle taradıktan sonra başına mor bir bere geçirdi. Arabanın diğer tarafına bana katıldığında... şirin görünüyordu. Her zaman güzel ve seksiydi fakat o dev bluz, şapka ve eldivenlerle her zamankinden daha da masum olmuştu.

"İşte, eldivenlerini unutmuşsun," dedi, eldivenlerimi verirken.

"Sevindim. Onlarsız yapamam," diye takıldım ve dirseğiyle beni dürttü. İnanılmayacak kadar şirindi.

Ona söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama yanlış bir şey söyleyip geceyi mahvetmek istemiyordum.

"Biliyor musun, bu kadar büyük bir bluz giymek istediğini bilseydim benimkilerden birini verir ve seni yirmi papel harcamaktan kurtarırdım," dedim. Elimi tuttu ama hemen bıraktı.

"Affedersin," diye mırıldandı yanakları kızarırken.

Elini tekrar tutmak istedim ama bizi karşılayan kısa boylu bir kadın dikkatimi dağıttı. "Ayakkabı ölçüsü?" diye sordu kadın derin sesiyle.

Tessa'ya baktım ve ikimiz adına o cevap verdi. Kadın iki çift buz pateni verirken yüzümü buruşturdum. Bu işin sonunun iyi olması mümkün değildi.

Tess'i izleyerek yakındaki bir banka gittim ve ayakkabılarımı çıkardım. Ben daha birine ayağımın yarısını sokamadan o patenlerin ikisini de giymişti bile. Neyse ki çabucak sıkılıp gitmek istedi.

"Sen iyi misin?" diye alay etti, ben nihayet ikinci patenin bağcıklarını bağlarken.

"Evet. Ayakkabılarımı nereye koyacağım?" diye sordum.

"Ben alırım." Kısa boylu kadın aniden ortaya çıktı. Ayakkabılarımı ona verdim ve Tess de kendisininkileri teslim etti.

"Hazır mısın?" diye sordu. Ayağa kalktım.

Hemen korkuluğa tutundum. *Bunu nasıl yapacağım be?*

Tessa gülmemek için kendini tuttu. "Buzda hareket etmeye başladığında kolaylaşır."

Öyle olmasını kesinlikle umuyordum.

Ama hiç de kolaylaşıyor filan değildi ve beş dakika içinde üç kez düştüm. Tessa her seferinde gülüyordu ve eldivenlerim olmasa ellerimin şimdiye kadar buz keseceğini itiraf etmeliydim.

Tessa güldü ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Yarım saat önce düşmeyeceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Nesin sen, profesyonel bir patenci filan mı?" diye sordum, ayağa kalkarken. Şu anda patenden her şeyden daha çok nefret ediyordum fakat o çok eğleniyordu.

"Hayır, bir süredir kaymadım ama arkadaşım Josie'yle eskiden çok kayardık."

"Josie mi? Evdeki arkadaşlarından söz ettiğini hiç duymamıştım."

"Çok fazla yoktu. Büyürken zamanımın çoğunu Noah'yla birlikte geçiriyordum. Josie son sınıftan önce taşınmıştı."

"Ah." Neden pek fazla arkadaşı olmadığını bilmiyordum. Biraz obsesif kompulsif bozukluğu varsa, fazla ahlakçıysa ve romanlara kafasını takmışsa ne olacaktı yani? Herkese karşı nazik, hatta bazen fazla nazik biriydi. Elbette ki benim dışımda; bana daima işkence çektiriyordu fakat bu yönünü seviyordum. Çoğu zaman.

Yarım saat sonra ayak oyunlarındaki ustalığım sayesinde pistin etrafında daha bir tur bile atamamıştık.

"Acıktım," dedi sonunda ve tepesinde ışıklar dans eden bir yiyecek standına baktı.

Gülümsedim. "Ama daha düşüp beni de beraberinde çekmedin; o zaman filmlerdeki gibi tam üzerime düşüp gözlerime bakabilirdin."

"Bu film filan değil," diye hatırlattı çıkışa yönelirken.

Keşke kayarken elimi tutsaydı; tabii ayakta kalmayı başarabilseydim. Bütün mutlu çiftler el ele etrafımızda dönerken bizimle alay ediyor gibiydiler.

Pistten çıktığım anda lanet olasıca patenleri çıkardım ve ufak tefek kadını bularak lanet olasıca ayakkabılarımı geri aldım.

"Sporda gerçekten gelecek vaat ediyorsun," diye birinci kez takıldı Tess, yiyecek standında ona katıldığımda. Küçük bir pudra şekerli kek yiyordu ve mor bluzuna dökülen pudra şekerini silkeliyordu.

"Ha-ha." Gözlerimi devirdim. Ayak bileklerim hâlâ ağrıyordu. "Seni yemek için başka bir yere götürebilirdim; bu kekler iyi bir yemek sayılmaz," dedim yere bakarak.

"Sorun değil. Uzun zamandır yememiştim." Kendisininkinin tamamını ve benimkinin yarısını yemişti bile.

Onu yine bana bakarken yakaladım; yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Neden bana bakıp duruyorsun?" diye sordum sonunda ve başını çevirdi.

"Pardon... Sadece küpelerinin gitmesine alışamadım," diye itiraf etti tekrar bakarken.

"O kadar da farklı değil." Farkında olmadan parmaklarımı ağzıma kaydırdığımı anladım.

"Biliyorum... Sadece tuhaf. Onlara çok alışmıştım."

Onları tekrar takmalı mıyım? Onları sadece Tessa için çıkarmamıştım; söylediğim şey doğruydu. İnsanları uzak tutmak için küçük metal halkaları kullanıyor, onların arkasına saklanıyordum. Pirsing küpeleri insanları ürkütüyordu ve benimle konuşma ya da bana yaklaşma olasılıklarını azaltıyordu ki şimdi hayatımın o aşamasını geride bırakmışım gibi hissediyordum. Artık insanları uzak tutmak istemiyordum; özellikle de Tessa'yı. Onu içime almak istiyordum.

Daha ergenlik çağımdayken onları taktırmıştım; annemin imzasını taklit etmiş ve dükkâna girmeden önce kafayı çekmiştim. Aptal herif üzerimdeki alkol kokusunu almıştı fakat yine de küpeleri takmıştı. Onları taktırdığım için pişman değildim; sadece artık geride kalmışlardı.

Ancak dövmelerimle ilgili aynı şeyi hissetmiyordum. Onları seviyordum ve daima da sevecektim. Vücudumu mürekkeple kaplamayı, gerçekten söze dökemediğim düşünceleri o şekilde ifade etmeyi sürdürecektim. Eh, herhangi bir anlamı olmayan rastgele şeyler oldukları düşünülürse aslında öyle değillerdi ama iyi göründükleri için umursamıyordum.

"Değişmeni istemiyorum," dedi ve ona baktım. "Fiziksel olarak. Sadece bana daha iyi davranabileceğini ve beni kontrol etmeye çalışma-

yacağını göstermeni istiyorum. Kişiliğini değiştirmeni de istemiyorum. Sadece benim için mücadele etmeni istiyorum; kendini birlikte olmak isteyeceğimi sandığın birine dönüştürmeni değil."

Sözleri kalbimi parçalayacak gibiydi. "Değişmeyeceğim," dedim.

Onun için değişmeye çalışıyordum ama öyle değildi. Bu hem benim hem de onun içindi.

"Onları çıkarmak sadece bir adımdı. Daha iyi biri olmaya çalışıyorum ve pirsingleri bana hayatımın kötü bir dönemini hatırlatıyor. Artık geride bırakmak istediğim bir dönemi," dedim.

"Ah," dedi neredeyse fısıldayarak.

"Onları seviyor muydun yani?" Gülümsedim.

"Evet, hem de çok," diye itiraf etti.

"İstersen tekrar takabilirim?" diye önerdim fakat başını iki yana salladı.

Şimdi iki saat önce olduğumdan daha az gergindim. Bu Tessa'ydı; benim Tessa'm. Gergin olmam için bir neden yoktu.

"Sadece sen istersen."

"Onları tekrar takabilirim, biz..." Sustum.

"Biz ne?" Başını yana yatırdı.

"Bitirmemi istemezsin."

"Evet, istiyorum! Ne diyecektin?"

"Peki, senin istediğin olsun. Eğer seni o kadar tahrik ediyorlarsa her zaman için onları tekrar takıp seni öyle düzebileceğimi söyleyecektim."

Yüzündeki dehşet ifadesi beni güldürdü ve kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Hardin!" diye azarladı kızarmış yüzle attığı kahkahaların arasında.

"Seni uyarmıştım... Ayrıca, bütün gece hiç sapıkça yorumlar yapmadım, bir tanesi için iznim olmalıydı."

"Doğru," dedi gülümseyerek ve limonatasını yudumladı.

Herhangi bir şekilde itiraz etmediğine göre kendisini yine benimle sevişirken hayal edip etmediğini soracaktım ama bunun doğru zaman olmadığını hissettim. Nedeni sadece onu tekrar hissetmek istemem değildi; sadece onu düzmeyi gerçekten çok özlüyordum. Gayet iyi anlaşıyorduk; söz konusunun biz olduğumuzu düşünürsek. Bunun büyük ölçüde ilk kez hödükçe davranmamamdan kaynaklandığını

biliyordum. Aslında o kadar da zor değildi. Sadece bir şey söylemeden önce düşünmem gerekiyordu.

"Yarın doğum günün. Planın ne?" diye sordu biraz sessiz kaldıktan sonra.

Lanet olsun.

"Şey, eee... Logan ve Nate benim için parti düzenliyorlar. Gitmeyecektim ama Steph hepsinin benim için bir sürü para harcadıklarını söyledi, dolayısıyla ben de en azından uğramam gerektiğine karar verdim. Tabii... Sen başka bir şey yapmak istemiyorsan? O zaman gitmem," dedim.

"Hayır, sorun değil. Partinin çok daha eğlenceli olacağından eminim."

"Sen de gelebilirsin?" Ve cevabını bildiğim için ekledim: "Aramızda neler olup bittiğini kimse bilmiyor; Zed dışında elbette."

Şimdi Zed'in özel hayatımı neden bildiğine odaklanmamam gerekiyordu.

"Hayır, yine de teşekkürler." Gülümsedi fakat gözlerinden yansımadı.

"Gerçekten gitmek zorunda değilim."

Tessa doğum günümü benimle birlikte geçirmek istiyorsa, Logan ve Nate'in canı cehennemeydi.

"Hayır, gerçekten sorun değil. Benim yapacak işlerim var zaten," dedi ve bakışlarını kaçırdı.

103. Bölüm

Tessa

"Gecenin geri kalanı için bir planın var mı?" diye sordu Hardin, babasının evinin önüne yanaşırken.

"Hayır, sadece ders çalışacağım ve sonra da uyuyacağım. Çılgın bir gece." Ona gülümsedim.

"Ben uykuyu özlüyorum." Kaşlarını çatarak işaretparmağını direksiyonun kenarında dolaştırdı.

"Uyuyamıyor musun?" Elbette uyuyamıyordu. "Sen... Yoksa..." diye başladım.

"Evet, her gece," dedi, içimi sızlatarak.

"Çok üzüldüm." Bundan nefret ediyordum. O kâbuslarla boğuşmasından nefret ediyordum. İyi gelen tek şey, o kâbusları engelleyen tek şey olmamdan nefret ediyordum.

"Sorun değil. Ben iyiyim," dedi fakat gözlerinin altındaki koyu renk halkalar aksini söylüyordu.

Onu yukarı davet etmek son derece aptalca bir fikir olurdu. Bu noktadan sonra kendi hayatımla ilgili ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu, geceyi Hardin'le geçirmem değil. Beni babasının evine bırakıyor olması çok tuhaftı; işte tam bu yüzden kendi yerime ihtiyacım vardı.

"Yukarı gelebilirsin? Sadece biraz uyumak için. Saat daha erken," diye teklif ettim ve başını aniden kaldırdı.

"Senin için sakıncası yok mu?" diye sordu. Düşüncelerin zihnimi doldurmasına izin vermeden başımla onayladım.

"Tabii... Sadece uyumak için ama," diye hatırlattım gülümseyerek ve başıyla onayladı.

"Biliyorum, Tess."

"Öyle demek istemedim..." diye açıklamaya çalıştım.

"Anladım," diye püfledi.

Pekâlâ...

Aramızda hem huzursuz edici hem de gerekli olan bir mesafe vardı. Ona uzanmak ve alnına düşen saçlarını kenara itmek istiyordum fakat bu kadarı çok fazla olurdu. Bu mesafeye ihtiyacım vardı; tıpkı Hardin'e ihtiyacım olduğu gibi. Çok kafa karıştırıcıydı ve onu yukarı davet etmemin o karmaşayı temizlemeye yardımcı olmayacağını biliyordum fakat istediğim gerçekten sadece uyuyabilmesiydi.

Ona hafifçe gülümsedim ve bir saniye daha bana baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Biliyor musun, bence gelmesem daha iyi. Yapacak işlerim var ve..." diye başladı.

"Sorun değil. Gerçekten," diye sözünü bölerek mahcubiyetimden kaçmak için arabanın kapısını açtım.

Bunu yapmamam gerekirdi. Araya mesafe koymam gerekiyordu ve burada reddedilen ben oluyordum... yine.

Kapıya ulaştığımda elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı Hardin'in arabasında unuttuğumu fark ettim fakat dönüp baktığımda araba yolundan geri geri çıkmakta olduğunu gördüm.

O gece yüzümden makyajı silerken ve yatmaya hazırlanırken zihnimde gecemiz tekrarlanıp duruyordu. Hardin çok... nazikti. Hardin nazikti. Güzel giyinmiş, kavga etmemiş, hatta kimseye küfretmemişti bile. Bu büyük bir ilerlemeydi. Buz pistinde nasıl düştüğünü hatırladığımda aptal gibi güldüm; sinirlenmişti ama onun düşüşünü izlemek çok komikti. Çok uzun boylu, ince yapılıydı ve bacakları patenlerin üzerinde titreyip durmuştu. Kesinlikle hayatımda gördüğüm en komik şeylerden biriydi.

Hardin'in küpelerini çıkarmasıyla ilgili ne düşündüğümden emin değildim fakat bana onları takmak istemediğini tekrar tekrar söylemişti ve dolayısıyla bir şey söylemek bana düşmezdi. Acaba arkadaşları bu konuda ne diyecekti?

Bana doğum günü partisinden söz ettiğinde ruh halim biraz değişmişti. Doğum gününde ne yapmayı istediğimi bilmiyordum ama

parti bunlardan biri asla değildi. *Ah, aptalın tekiydim* çünkü sonuçta *yirmi birinci* yaşını kutlayacaktı.

Bu özel gününü onunla geçirmeyi her şeyden çok istiyordum ama o lanet olasıca kardeşlik evine gittiğim her seferde kötü bir şey oluyordu ve özellikle ilişkimiz böylesine kırılgan bir durumdayken aynı döngüye tekrar girmek istemiyordum. İhtiyacım olan en son şey, içki içmek ve her şeyi daha da kötüleştirmekti. Ancak doğum günü için Hardin'e bir şey almak istiyordum. Hediye seçiminde berbattım ama bir şeyler düşünecektim. Landon'ın odasına uğradım fakat kapıyı vurduğumda cevap vermedi; kapıyı açtığımda uyuduğunu görünce ben de yatağıma gitmeye karar verdim.

Odamın kapısını açtığımda yatağın üzerinde oturan birini görünce yüreğim ağzıma geldi. Kozmetik çantamı şifonyerin üzerine koydum... o anda yataktakinin Hardin olduğunu anlayarak sakinleştim. Ayak bileklerini önünde mahcup bir tavırla çaprazlayışını izledim.

"Ben... Ben, şey, aşağıda hödüklük ettiğim için özür dilerim. Kalmak istiyorum." Hardin parmaklarıyla dağınık saçlarını sıvazladı.

"Ben de istemiştim," diye hatırlattım yatağa doğru yürürken.

İç çekti. "Biliyorum. Özür dilerim. Lütfen kalabilir miyim? Bu gece yanında harika zaman geçirdim ve çok yorgunum..."

Bunu birkaç saniye düşündüm. Kalmasını istiyordum. Onunla aynı yatakta olmanın rahatlığını özlüyordum fakat yapacak işleri olduğunu söylemişti.

"Ya işin?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Bekleyebilir," dedi gergin bir tavırla.

Yatakta yanına oturarak yastığı alıp kucağıma koydum.

"Teşekkür ederim," dedi Hardin. Ona yaklaştım. Benim için hâlâ bir mıknatıs gibiydi; ondan yarım metre bile uzak kalamıyor gibiydim.

Ona baktım ve gülümsedi. Sonra çabucak bakışlarını yere indirdi. Vücudum kendi kendine hareket etti ve ona doğru eğilerek elini tuttum. Elleri soğuk, nefesi ağırdı.

Seni özledim demek istiyordum. *Sana yakın olmak istiyorum* diye itiraf etmek istiyordum.

Elimi nazikçe sıktı ve başımı omzuna koydum. Bir kolunu sırtıma atarak beni kendine çekti.

"Bu gece gerçekten güzel zaman geçirdim," dedim.

"Ben de, bebeğim. Ben de."

Bana "bebeğim" demesi ona daha da yakın olmayı istememe neden oldu. Ona baktığımda gözlerini ağzıma dikmiş olduğunu gördüm. İçgüdüsel bir şekilde başım kalktı ve ağzım onunkine uzandı. İyice yaklaşıp dudaklarını onunkilere bastırdığımda dirseklerinin üzerine yaslandı ve hemen kucağına tırmandım. Bir elini belime dayamış, beni vücuduna bastırıyordu.

"Seni özledim," dedi dilini benimkinin üzerinde dolaştırarak. Metal küpenin soğukluğunu özlüyordum fakat vücudum ona duyduğum ihtiyaçla alev alev olmuş, diğer her şey önemini kaybetmişti.

"Ben de seni özledim." Parmaklarımı saçlarına daldırarak tutkuyla öptüm. Diğer elim aşağı kayarak tişörtünün altından sert kaslarına dokunmak istedi ama beni durdurdu ve kucağından indirmeden doğrulup oturdu.

Hüzünlü bir tavırla gülümsedi. "Bence biraz ağırdan almalıyız." Yanakları kızarmıştı ve heyecanlı nefesi yüzüme çarpıyordu.

İtiraz etmek, dokunuşuna ihtiyacım olduğunu söylemek istedim fakat haklı olduğunu biliyordum. İç çekerek kucağından kalktım ve yatağın karşı tarafına uzandım.

"Özür dilerim, Tess. Niyetim..." devam edemedi.

"Hayır, haklısın. Gerçekten, sorun değil. Haydi, biraz uyuyalım." Gülümserken vücudum hâlâ titriyordu.

Aramızda bir yastık yerleştirip yatağın kendi tarafında kalarak karşıma uzanırken bana ilk günlerimizi hatırlattı. Çabucak uykuya daldı ve huzurlu horultuları odayı doldurdu ama gecenin geç bir saatinde uyandığımda Hardin gitmişti. Geride sadece yastığın üzerindeki bir not kalmıştı.

Tekrar teşekkür ederim, yapmam gereken işlerim var, diyordu.

Ertesi sabah uyanır uyanmaz Hardin'e mesaj atıp doğum gününü kutladım ve cevap beklerken giyindim. Keşke kalsaydı fakat gün ışığında ilk randevudan sonraki sabahın mahcubiyetiyle uğraşmak zorunda kalmadığıma sevindim.

İç çekerek telefonumu çantama attım ve alt katta Landon'la buluşmak için merdivene yöneldim. Ona Hardin'e doğum günü hediyesi almak için günün yarısını kaçıracağımı söyleyecektim.

104. Bölüm

Hardin

"Feci olacak, dostum," dedi Nate otoparkın ucundaki taş duvara tırmanırken.

"Bundan eminim," dedim. Logan'ın sigara dumanından uzaklaşarak Nate'in yanına oturdum.

"Öyle ve huysuzluk etmesen iyi olur çünkü bunu aylardır planlıyoruz," dedi Logan.

Bacaklarımı ileri geri sallarken bir an için Logan'ı pirsinglerimi çıkarma konusunda canıma okuduğu için duvarın üzerinden itmeyi düşündüm.

"Geliyorum. Geleceğimi söyledim zaten."

"Onu da getiriyor musun?" diye sordu Nate, Tess'i kastettiği belli bir şekilde.

"Hayır, o meşgul."

"Meşgul mü? Bu senin yirmi birinci yaşın, ahbap. Onun için küpelerini çıkardın, orada olması gerek," diye vurguladı Logan.

"Ne zaman gelse işler boka sarıyor zaten. Ve son kez söylüyorum, küpelerimi onun için çıkarmadım." Gözlerimi devirdim ve betondaki çatlakları izledim.

"Belki de onun Molly'nin canına okumasına tekrar izin vermelisin; paha biçilmezdi." Nate güldü.

"Çok komikti; sarhoşken komik oluyor. Ve küfrettiğinde de. Büyükannemin küfrettiğini duymak gibi." Logan da Nate'in kahkahalarına katıldı.

"Siz ikiniz ondan bahsetmeyi bırakır mısınız artık? Gelmiyor dedim işte."

"Tamam yahu, sakin ol," dedi Nate gülümseyerek.

Keşke ikisi benim için bir parti düzenlemeseydi çünkü doğum günümü aslında Tessa'yla geçirmek istiyordum. Doğum günleri umurumda filan değildi fakat onu görmek istiyordum. Yapacak hiçbir şeyi olmadığını biliyordum, sadece arkadaşlarımın yakınında olmak istemiyordu ve bunun için onu suçlayamazdım.

"Zed'le aranızda bir şey mi var?" diye sordu Nate, sınıfa giderken.

"Evet, piçin teki ve Tessa'dan uzak durmuyor. Neden?"

"Sadece merak ettim çünkü Tessa'yı çevre bilmemnesi binasına giderken gördüm ve tuhaf olduğunu düşündüm..." dedi Nate.

"Ne zaman?"

"İki gün önce. Pazartesi sanırım."

"Sen..." Birden sustum çünkü Nate'in ciddi olduğunu biliyordum. *Lanet olsun, Tessa, "Zed'den uzak dur" lafımın neresini anlamadın?*

"Ama gelmesinde bir sakınca yok, değil mi? Çünkü herkese söyledik ve kimseyi davet etmemiş olmak istemiyorum," dedi Nate; grubumuzda her zaman nazik olan kişiydi.

"Sikimde bile değil. Onu düzen Zed değil, benim," dedim ve Nate güldü. Neler olduğunu bir bilseydi.

Nate'le Logan beni spor binasının önünde bıraktıklarında Tessa'yı görmek için sabırsızlandığımı itiraf etmeliydim. Acaba bugün saçlarını nasıl yapmıştı ve o çok sevdiğim yoga pantolonunu giyecek miydi?

Has'tir be! Olabilecek en aptalca şeyi düşünmek beni şaşırtıyordu. Aylar önce bana bir kızın saçlarını nasıl yaptığını hayal edeceğimi söyleseler, karşımdakinin dişlerini eline verirdim. Oysa şimdi burada durmuş, yüzünü görebilmem için Tessa'nın saçlarını atkuyruğu yapmış olmasını diliyordum.

Daha sonra kardeşlik evine geri döndüğüme inanamadım. Burada kaldığım günlerin üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyordu. Özlediğim filan yoktu ama o evde tek başıma yaşamaktan da hoşlanmıyordum açıkçası.

Bu yıl kesinlikle çılgınca geçmişti. Şimdi yirmi bir yaşımda olduğuma ve gelecek yıl üniversiteyi bitireceğime inanamıyordum. Annem daha önce telefonda zırlayarak ne kadar çabuk büyüdüğümü söylerken

bir türlü susmayacağını anlayınca telefonu kapamıştım. Bu konuda kibar davrandığımı biliyordum çünkü bütün konuşmamız boyunca şarjım bitiyormuş gibi yapmıştım.

Ev çok kalabalık, sokak arabalarla doluydu ve doğum günüme gelen bu kadar insanın kim olduğunu merak ediyordum. Partinin sadece benim için olmadığının farkındaydım. Sadece büyük bir parti vermek için bahaneydi ama yine de... Tam Tessa'nın yanımda olmasını dilerken Molly'nin iğrenç pembe saçlarını gördüm ve Tessa gelmediği için sevindim.

"İşte doğum günü çocuğu." Gülümseyerek benden önce eve girdi.

"Scott!" diye seslendi Tristan mutfaktan; içmeye çoktan başladığı belliydi.

"Tessa nerede?" diye sordu Steph.

Bütün arkadaşlarım etrafımda küçük bir halka oluşturmuş, ben bir şeyler uydurmaya çalışırken beni izliyorlardı. Bilmelerini istediğim en son şey, Tessa'yı eve geri dönmeye ikna etmeye çalıştığımdı.

"Bir dakika... Daha önemlisi, bütün küpelerin hangi cehennemde?" diye sordu Steph, elini çenemin altına koyup lanet olasıca bir laboratuvar faresiymişim gibi yüzümü incelerken.

"Çekil başımdan," diye homurdanarak ondan uzaklaştım.

"Vay canına! Onlardan birine dönüşüyorsun," dedi Molly ve salonun karşı tarafındaki bir grup birinci sınıf sersemini işaret etti.

"Hayır, dönüşmüyorum." Molly'ye öfkeyle baktım.

Gıdaklar gibi gülerek devam etti: "Evet, dönüşüyorsun! Sana onları çıkarmanı o söyledi, değil mi?"

"Hayır, söylemedi. Onları çıkardım çünkü öyle istedim, tamam mı? Kendi lanet olasıca işine bak," diye tersledim ve Molly gözlerini devirdi.

"Her neyse." Tanrı'ya şükür, dönüp gitti.

"Ona aldırma. Her neyse, Tessa geliyor mu?" diye sordu Steph ve başımı iki yana salladım. "Eh, onu özledim! Keşke buraya daha sık gelse." Kırmızı bardağından içkisini yudumladı.

"Ben de," dedim kısık sesle ve kendime bir bardak su koydum.

Ne yazık ki gece ilerledikçe müzik ve sesler giderek başımı ağrıtmaya başladı. Saat daha sekiz olmadan herkes kafayı bulmuştu bile.

Ben hâlâ içip içmemeye karar verememiştim. Babamın evinde Karen'ın porselenlerini kırdığım geceye kadar uzun süre içmemiştim. Bu aptal partileri içki içmeden atlatabilirdim... Eh, çoğunlukla. Üniversitenin ilk günlerini zor hatırlıyordum çünkü şişe üstüne şişe, sürtük üstüne sürtük deviriyordum; her şey bulanıktı ve buna seviniyordum. Tessa karşıma çıkmadan önce hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Tristan'ın oturduğu kanepede yanının boş olduğunu fark ettim ve arkadaşlarım aptalca içki oyunlarını oynarken Tessa'yla ilgili düşüncelerime daldım.

105. Bölüm

Tessa

Selam, diye yazmıştı Hardin.

İçimin kıpır kıpır olması saçmalıktı. Parti nasıl? diye cevap yazıp gönderdim ve ağzıma bir avuç patlamış mısır daha attım. İki saattir aralıksız e-kitap okuyucumun ekranına bakıyordum ve ara vermem gerekiyordu.

Burası berbat. Sana gelebilir miyim? diye karşılık verdi.

Neredeyse yataktan düşecektim. O gün saatler boyunca ona iyi bir hediye bulmaya çalışırken "mesafe" konusunun doğum gününden sonrasına kadar bekleyebileceğine karar vermiştim. Bunun ne kadar gülünç veya zavallı göründüğü umurumda bile değildi. Benimle birlikte olmayı arkadaşlarına tercih ediyorsa, kabul edecektim. Gerçekten çabalıyordu ve bunu kabul etmek zorundaydım; tamam, benimle bir gelecek düşünmemesi konusunu ve bunun benim kariyerimi nasıl etkileyeceğini konuşmamız gerekiyordu.

Ama bu da yarına kadar bekleyebilirdi.

Evet, gelmen ne kadar sürer? diye yazdım.

Şifonyere dalarak mavi bir kolsuz tişört kaptım; Hardin bir defasında bunun üzerimde çok güzel durduğunu söylemişti. Kot giymem gerekecekti; aksi takdirde bu yatak odasında elbiseyle oturan bir sersem gibi görünürdüm. Acaba o ne giymişti? Saçlarını dünkü gibi arkaya mı taramıştı? Partisinde bensiz sıkılmış, onun yerine beni mi görmek istemişti? Gerçekten değişiyordu ve bunun için onu daha çok seviyordum.

Neden bu kadar neşeliyim?

Yarım saat.

Hemen dişlerimdeki patlamış mısır kalıntılarını fırçalamak için banyoya koştum. Onu öpmemeliydim, değil mi? Bugün doğum günüydü... Bir öpücükten zarar gelmezdi ve dürüst olmalıydım: Şimdiye kadar sergilediği çaba için gerçekten öpücüğü hak etmişti. Bir öpücük, yapmaya çalıştığım şeye zarar vermezdi.

Makyajımı tazeledim ve saçlarımı fırçayla taradıktan sonra atkuyruğu yaptım. Hardin söz konusu olduğunda yargı becerimin işe yaramadığı açıktı fakat kendimi yarın azarlayacaktım. Doğum günlerini pek fazla umursamadığını biliyordum ama bu seferkinin farklı olmasını istiyordum; doğum gününün önemli olduğunu anlamasını istiyordum.

Aldığım hediyeyi kapıp çabucak paket yaptım. Aldığım kâğıdın üzerinde müzik notası desenleri vardı ve iyi bir kitap kapağı olacaktı. Giderek gerginleşiyor ve hiç gereksiz yere yalpalıyordum.

Tamam, görüşürüz, diye yazıp gönderdikten sonra küçük hediye etiketinin üzerine adını karalamak için alt kata indim.

Karen eski bir Luther Vandross şarkısıyla dans ediyordu ve kızarmış yanaklarla bana döndüğünde gülmekten kendimi alamadım. "Pardon, orada olduğunu bilmiyordum," dedi mahcup bir tavırla.

"Bu şarkıyı severim. Babam sürekli çalardı," dedim. Karen gülümsedi.

"Zevkliymiş demek."

"Öyleydi." Babamın beni mutfakta nasıl döndürdüğünü hatırlayınca gülümsedim... güneş batmadan ve annemin gözünü ilk kez morartmadan önce.

"Eh, bu gece ne yapacaksın? Landon yine kütüphanede," dedi Karen ama bunu zaten biliyordum.

"Aslında Hardin için bir pasta yapmama yardım edip edemeyeceğini soracaktım. Bugün doğum günü ve yarım saate kadar burada olacak." Kendimi tutamayarak gülümsedim.

"Öyle mi? Eh, elbette, çabucak bir pasta yapabiliriz... daha doğrusu, iki katlı bir yuvarlak pasta yapalım. Ne sever, çikolata mı, vanilya mı?"

"Çikolatalı pandispanya ve çikolatalı krema," dedim. Bazen onu tanımadığımı ne kadar hissetsem de aslında sanırım kendimi bile tanıdığımdan daha iyi tanıyordum.

"Tamam, tencereleri çıkarır mısın?" diye sordu ve hemen işe koyuldum.

Yarım saat sonra Hardin gelmeden kremayı dökebilmek için pastanın soğumasını bekliyorduk. Karen eski mumlardan çıkarmıştı; sadece bir ve üç biçiminde olanları bulabilmişti ama Hardin'in espriyi anlayacağını biliyordum.

Salona geçtim ve gelip gelmediğini görmek için pencereden dışarı baktım fakat araba yolu boştu. Muhtemelen biraz gecikmişti. Sadece kırk beş dakika olmuştu.

"Ken bir saate kadar evde olur, iş arkadaşlarıyla birlikte yemeğe gitmişti. Berbat biri olduğum için karnımın ağrıdığını bahane ettim. O yemeklerden nefret ediyorum." Güldü. Ben de pastanın kenarlarına çikolatalı krema dökerken kıkırdadım.

"Seni suçlayamam," dedim ve rakamları pastanın üzerine yerleştirdim.

Mumları otuz bir sayısını gösterecek şekilde yerleştirdikten sonra on üç yapmaya karar verdim. Karen'le mumlara bakarak güldük ve zorlanarak da olsa mumların altında kalın kremayla Hardin'in adını yazmaya çalıştım.

"Gayet... güzel görünüyor," dedi Karen.

Berbat krema döküşüme bakarak yüzümü buruşturdum. "Önemli olan düşünmek. En azından öyle olmalı..."

"Bayılacak," dedi Karen, Hardin geldiğinde bizi yalnız bırakmak için üst kata yönelirken.

Mesaj attığından beri bir saat geçmişti ve mutfakta tek başıma oturmuş, onun gelmesini bekliyordum. Onu aramak istiyordum ama gelmeyecekse beni arayıp söylemesi gereken oydu.

Gelecekti. Sonuçta gelmek onun fikriydi zaten. Gelecekti.

106. Bölüm

Hardin

Üçüncü kez Nate bana bardağını vermeye çalıştı. "Haydi, dostum. Sadece bir içki. Bugün yirmi birinci yaşını kutluyoruz, dostum... *İçmemek* yasadışı!"

Buradan daha kolay çıkmamı sağlayacağı için sonunda teslim oldum. "Tamam, bir içki. Ama hepsi o kadar."

Gülümseyerek bardağı geri çekti ve içki şişesini Tristan'm elinden kaptı. "Tamam o zaman. En azından düzgün bir içki," dedi.

Gözlerimi devirdikten sonra koyu renk içkiden bir yudum aldım. "Pekâlâ, hepsi bu kadar. Şimdi beni rahat bırakabilirsin," dedim ve başıyla onayladı.

Bir bardak daha su içmek için mutfağa yöneldim ve başka kimse yokmuş gibi beni durduran Zed oldu. "Al," dedi bana telefonumu verirken. "Kalktığında kanepede bırakmışsın."

Ve salona geri döndü.

107. Bölüm

Tessa

İki saat sonra pastayı tezgâhın üzerine bıraktım ve makyajımı silip pijamalarımı giymek için üst kata yöneldim. Ona bir şans daha verdiğim her seferinde olan buydu. Gerçeklik yüzüme şamarını indiriyordu.

Gerçekten geleceğini sanmıştım; ne kadar aptaldım. Aşağıda ona pasta yapmıştım... Tanrım, ben salağın tekiydim.

Tekrar ağlamaya başlamadan kulaklıklarımı kaptım. Müzik kulaklarıma dolarken yatakta sırtüstü uzandım ve kendime fazla yüklenmemeye çalıştım. Önceki gece çok farklı davranmıştı; çoğunlukla iyi yöndeydi fakat her zaman nefret ediyormuş gibi görünsem de gizliden gizliye sevdiğim sapıkça ve kaba yorumlarını özlüyordum.

Landon'ın eve geldiğini duyduğumda merhaba demeye gelmemesine sevindim. Hâlâ biraz umudum vardı ve daha da gülünç görünebilirdim; gerçi Landon bunu bana asla söylemezdi elbette.

Uzanıp komodinin üzerindeki lambayı söndürdükten sonra müziği biraz kıstım. Bu bir ay önce olsa, arabama atlayıp o aptal eve gider ve beni ne halt etmeye ektiğini sorardım fakat artık onunla kavga etmek içimden gelmiyordu. Artık gelmiyordu.

Telefonum kulaklarımda çınlarken uyandım ve kulaklıklardan gelen ses beni irkiltti.

Arayan Hardin'di. Saat neredeyse gece yarısıydı. *Cevap verme, Tessa.*

Aramasına cevap vermemek için kendimi zorlamam ve telefonu kapamam gerekti. Uzanıp komodinin üzerindeki alarm saatini kurdum ve gözlerimi kapadım.

Elbette ki sarhoştu ve beni ektikten sonra arıyordu. Bunu tahmin etmeliydim.

108. Bölüm

Hardin

Tessa aramalarıma cevap vermiyordu ve bu beni çok kızdırıyordu. Doğum günümün sona ermesine daha on beş dakika vardı ve telefonuma cevap vermiyor muydu?

Evet, muhtemelen onu daha önce aramalıydım ama yine de... Saatler önce attığım mesaja cevap bile vermemişti. Dün birlikte iyi zaman geçirdiğimizi sanıyordum ve beni soymaya bile kalkışmıştı. Hayır demek çok zor gelmişti fakat başlarsak neler olacağını biliyordum. Şimdi ondan yararlanmak istemiyordum; bunu çok istememe rağmen.

"Sanırım artık gitsem iyi olur," dedim Logan'a, hoşlanmaya başladığı esmer güzelinden ayrılmaya zorlayarak.

"Hayır, henüz gidemezsin; ta ki... Ah, işte geldiler!" diyerek işaret etti.

Dönüp baktığımda kalabalığın arasından mantolu iki kızın bize doğru geldiğini gördüm. *Bu mümkün değil!*

Herkes alkışlayıp tezahürat yapmaya başladı.

"Ben striptizcileri sevmem," dedim.

"Ah, haydi! Striptizci olduklarını nereden anladın ki?" Güldü.

"Lanet olasıca mantolar ve ince topuklular giymişler!" Bu kesinlikle aptalcaydı.

"Haydi, dostum. Tessa umursamaz!" diye ekledi Logan.

"Konu o değil," diye hırladım konu o olmasına rağmen. Tek konu o değildi ama asıl konu oydu.

"Doğum günü çocuğu bu mu?" dedi kızlardan biri.

Parlak kırmızı ruju şimdiden başını ağrıtmaya başlamıştı bile. "Hayır, hayır, hayır. Değilim," diye yalan söyleyerek kapıya yöneldim.

"Haydi, Hardin!" diye seslendi birileri.

Tanrım, hayır, geri dönmeyecektim. Tessa striptizcilerle bir arada olduğumu öğrenirse kendini kaybederdi. Şimdi bile bana çığlık çığlığa bağırdığını duyabiliyordum. Keşke aradığımda cevap verseydi. Tam tekrar aramayı denerken Nate diğer hattımı aramaya çalışıyordu. Oraya geri dönmeyecektim, canı cehenneme. Bu doğum günü saçmalıklarına yeterince katlanmıştım.

Daha önce aramadığım için Tessa'nın bana kızgın olduğundan emindim fakat ne zaman aramam ve ne zaman aramamam gerektiğini bilmiyordum ki. Onu zorlamak istemiyordum ama çok fazla boş bırakmak da istemiyordum. Bu yürümesi çok zor bir çizgiydi ve lanet olasıca dengemi kaybetmiştim.

Telefonuma bir kez daha baktım ve gönderilen ya da gelen son mesajın *Selam* olduğunu gördüm. Görünüşe bakılırsa yine boş evimle baş başa kalacaktım.

Soktuğumun doğum günü kutlu olsun.

109. Bölüm

Tessa

Tuhaf bir alarm sesiyle uyandım ve önceki gece Hardin yüzünden telefonumu kapadığımı sonradan hatırladım. Mutfak tezgâhında oturuşumu, her geçen dakika heyecanımın biraz daha azalışını ve sonunda hiç gelmeyişini de hatırlıyordum.

Yüzümü yıkayıp Vance'e gitmek için hazırlandım; evle ilgili gerçekten özlediğim tek şey mesafenin kısa oluşuydu. Ve Hardin. Ve duvarı kaplayan kitap rafları. Ve küçük ama mükemmel mutfağımız. Ve o lamba. Ve Hardin.

Ben aşağı inerken Karen mutfakta yalnızdı. Bakışlarım doğruca üzerinde on üç yazan mumların ve *Hardin* olarak okunması gereken o aptal krema süslemesinin olduğu pastaya kaydı ama bütün gece orada kaldığı için artık yazı değişmişti ve okunmuyordu.

"Gelemedi," dedim Karen'a gözlerine bakmadan.

"Evet... Tahmin ettim." Anlayışlı bir tavırla gülümsedi ve gözlüğünü önlüğüne sildi.

Mükemmel bir ev kadınıydı; daima yemek yapıp bir şeyleri temizliyordu ama daha da önemlisi, çok nazikti ve kocasıyla ailesini çok seviyordu, hatta kaba saba üvey oğlunu bile.

"Sorun değil." Omuz silkerek kendime kahve koydum.

"Her zaman iyi olmak zorunda olmadığını biliyorsun, tatlım."

"Biliyorum. Ama böylesi daha kolay," dedim. Başıyla onayladı.

"Kolay olması gerekmiyor," dedi ve Hardin'in daima bana söylediği sözleri duyunca ironiye neredeyse gülecektim.

"Her neyse, gelecek hafta deniz kıyısına gitmeyi düşünüyoruz. Gelmek istersen çok güzel olur." Landon'ın annesinin en sevdiğim yönlerinden biri, beni asla bir şeye zorlamamasıydı.

"Deniz kıyısı mı? Şubat ayında mı?" diye sordum.

"Hava çok ısınmadan denize indirmek istediğimiz bir teknemiz var. Balinaları izlemeye gideceğiz ve gerçekten çok hoş bir deneyim; gelmelisin."

"Ciddi misin?" Daha önce hiç tekneye binmemiştim ve bu düşünce ödümü patlatıyordu fakat balina izlemek gerçekten ilginç olabilirdi. "Evet, tamam."

"Harika! Çok güzel zaman geçireceğiz," dedi ve salona yöneldi.

Vance'e ulaştığımda nihayet cep telefonumu açtım. Kızdığım her seferinde kapamaktan vazgeçmeliydim. Hardin'in aramalarına aldırmazlık edebilirdim. Anneme bir şey olursa ve bana ulaşamazlarsa kendimi çok kötü hissederdim.

Asansörden indiğimde Kimberly ve Christian koridorda birbirlerine yaslanmışlardı. Christian onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve Kimberly kıkırdadıktan sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak gülümsedi. Christian onu öperken ikisi de hâlâ gülümsüyorlardı.

Zamanının geldiğine karar vererek annemi aramak için ofisime koştum ama cevap vermedi. Okumaya başladığım taslak daha ilk beş sayfasında sinirimi bozdu. Son birkaç sayfayı taradığımda iç çektim. Aynı eski hikâyeden artık midem bulanıyordu: Kız çocukla karşılaşır, çocuk ona âşık olur, aralarında bir engel vardır, koklaşırlar, evlenirler, çocukları olur, son. Sayfaları daha fazla okumadan çöp sepetine attım. Pek şans tanımadığım için kendimi kötü hissettim ama beni etkilemiyordu işte.

Gerçekçi bir hikâyeye ihtiyacım vardı; gerçek sorunların, birden fazla kavganın ve hatta ayrılığın olduğu bir hikâye. Gerçek bir hikâye. İnsanların birbirini incittiği ve daha fazlası için geri dönüp durduğu... Benimki gibi. Bunu şimdi anlıyordum.

Christian ofisimin önünden geçerken peşinden gitmeden önce derin bir nefes aldım. Eteğimi düzelterek Seattle'la ilgili söyleyeceklerimin provasını yaptım. Hardin'in gitme şansımı mahvetmemesini umuyordum.

"Bay Vance?" Kapısını hafifçe tıklattım.

"Tessa? Girsene," dedi gülümseyerek.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim fakat bir şey konuşmak için birkaç dakikanız olup olmadığını merak ediyordum," dedim ve bana oturmamı işaret etti. "Seattle'ı düşündüm de, acaba oraya nakledilmem mümkün mü? Çok geçse anlarım fakat gitmeyi gerçekten istiyorum. Trevor bana bundan söz etti ve ben de bunun gerçekten harika bir fırsat olabileceğini..."

Christian elini kaldırıp gülerek beni susturdu. "Gerçekten gitmek istiyor musun?" diye sordu gülümseyerek. "Seattle buradan çok farklı bir yerdir." Yeşil gözleri yumuşak bakıyordu ama ikna olmadığını hissediyordum.

"Evet, eminim. Gitmeyi gerçekten istiyorum..." İstiyordum. Gerçekten istiyordum. Değil mi?

"Ya Hardin? O da gelecek mi?" Kravatının düğümünü çekiştirerek boynundaki desenli kumaşı gevşetti.

Ona Hardin'in gitmeyi reddettiğini söylemeli miydim? Geleceğimdeki yerinin kesin olmadığını, inatçılık ettiğini ve paranoyaya kapıldığını? "Bunu hâlâ konuşuyoruz," dedim sadece.

Vance gözlerime baktı. "Seni yanımızda Seattle'a götürmeyi çok isterim." Bir an sonra ekledi: "Hardin'i de. O da gelebilir ve hatta belki eski işine dönebilir," dedi Christian ve güldü. "Tabii çenesini kapalı tutabilirse."

"Ciddi misiniz?"

"Evet, elbette. Bunu bana daha önce söylemeliydin." Kravatıyla biraz daha oynadıktan sonra sonunda tamamen çıkarıp masanın üzerine bıraktı.

"Çok teşekkür ederim! Gerçekten minnettarım," dedim içtenlikle.

"Gitmek için ne zaman hazır olabileceğini düşünüyorsun? Kim, Trevor ve ben iki hafta kadar sonra gidiyoruz ama sen ne zaman hazır olursan bize katılabilirsin. Okulunu da nakletmen gerektiğini biliyorsun. Seninle elimden geldiğince çalışacağım."

"İki hafta gayet iyi," dedim üzerinde düşünmeden.

"Harika, bu kesinlikle harika. Kim daha da mutlu olacak." Gülümsedi ve bakışlarının masasındaki fotoğraflara döndüğünü gördüm: Kimberly ve Smith.

"Tekrar teşekkür ederim, bu benim için çok önemli," dedim ofisinden çıkmadan önce. Seattle. İki hafta. Lanet olasıca iki hafta içinde Seattle'a taşınıyordum. Hazırdım.

Değil mi?

Elbette hazırdım; yıllardır bu anı bekliyordum. Sadece bu kadar erken olacağını beklememiştim.

110. Bölüm

Tessa

Zed'in oturduğu binanın önünde bekliyor, çok gecikmemesini umuyordum. Onunla gerçekten konuşmam gerekiyordu ve işten eve döneceğini söylemişti. Biraz zaman öldürmek için gelirken yolda kahve içmiştim. Birkaç dakika bekledikten sonra Zed son derece yüksek sesli bir müziğin yayıldığı kamyonetiyle yanaştı. Arabadan indiğinde siyah kotu ve kolları kesilmiş kırmızı tişörtüyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki bir an amacımı unuttum.

"Tessa!" dedi gülümseyerek ve beni içeri davet etti. Bana bir kahve daha verip kendisine bir meşrubat aldıktan sonra birlikte salona geçtik.

"Zed, sanırım sana söylemem gereken bir şey var. Ama önce başka bir şey söylemek istiyorum," dedim.

Ellerinin başının arkasına koyarak kanepede arkasına yaslandı. "Konu parti mi?"

"Gittin mi?" diye sordum, haberimi beklemeye alarak. Kanepenin karşısındaki koltuğa oturdum.

"Evet, bir süre. Ancak striptizciler gelince sıvıştım." Zed ensesini ovaladı. Nefesim kesilmişti.

"Striptizci mi?" dedim boğuk bir sesle, sıcak kahveyi kucağıma dökmeden kupamı sehpaya bırakırken.

"Evet, herkes çok sarhoştu ve bir de üstüne striptizciler getirdiler. Bana göre bir şey olmadığı için kaçtım." Omuz silkti.

Ben Hardin'e pasta hazırlayıp doğum gününü onunla geçirmeyi planlarken o striptizcilerle kafayı mı çekmişti?

"Partide başka bir şey oldu mu?" diye sordum konuyu tekrar değiştirerek. Striptizcileri kafamdan atamıyordum. Hardin böyle bir şey için beni nasıl ekebilirdi?

"Pek sayılmaz, her zamanki gibiydi. Hardin'le konuştun mu?" diye sordu bakışlarını meşrubat kutusuna dikerek ve parmağıyla kapağını ileri geri oynatarak.

"Hayır, ben..." Beni ektiğini itiraf etmek istemiyordum.

"Sen ne diyecektin?" diye sordu Zed.

"Geleceğini söylemişti ama gelmedi."

"Çok adice." Başını iki yana salladı.

"Biliyorum ve en kötüsü de ne, biliyor musun? Dışarı çıktığımızda birlikte çok güzel zaman geçirmiştik ve beni el üstünde tutmaya başladığını düşünmüştüm." Zed'e baktığımda gözlerindeki anlayışı gördüm.

"Sonra da seni görmektense bir partiyi tercih etti," diye ekledi.

"Evet..." Başka ne diyeceğimi gerçekten bilmiyordum.

"Bence bu onun nasıl biri olduğunu ve değişmeyeceğini açıkça gösteriyor. Biliyorsun." *Haklı mı?*

"Biliyorum. Sadece, saatler boyunca bekletmek yerine bu konuda benimle konuşmasını veya gelmek istemediğini söylemesini dilerdim." Parmaklarımla sehpamın kenarıyla oynuyor, soyulan ahşabı çekiştiriyordum.

"Bence onunla bu konuyu konuşmamalısın; zamanına değeceğini düşünseydi gelirdi ve seni bekletmezdi."

"Haklı olduğunu biliyorum fakat ilişkimizdeki ana sorun da bu. Hiç konuşmuyoruz, doğruca bağırıp çağırmaya yol açan sonuçlara atlıyoruz ve sonunda birimiz çekip gidiyor," dedim. Zed'in sadece yardımcı olmaya çalıştığım biliyordum fakat Hardin'in bana, yüzüme bir açıklama yapmasını, neden striptizcilerle takılmanın benden daha önemli olduğunu söylemesini gerçekten istiyordum.

"Artık birlikte olmadığınızı sanıyordum?"

"Birlikteyiz... Şey, değiliz ama... Nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum." Zihnen bitkindim ve Zed'in varlığı bazen kafamı daha da karıştırıyordu.

"Tercih senin, ben sadece zamanını onun yüzünden daha fazla boşa harcamamanı dilerim." İç çekerek kanepeden kalktı.

"Biliyorum," diye fısıldadım ve Hardin'den mesaj gelip gelmediğini görmek için telefonumu kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu.

"Aç mısın?" diye sordu Zed mutfaktan ve boş meşrubat kutusunu çöpe attığını duydum.

111. Bölüm

Hardin

Bu lanet olasıca ev çok boştu.

Onsuz burada oturmaktan nefret ediyordum. Ders çalışırken bacaklarını kucağıma koyuşunu, çalışıyormuş gibi yaparken ona kaçamak bakışlar atmayı seviyordum. Kalemiyle küstahça kolumu dürtükleyişini, kalemi elinden kapışımı ve başını üzerine tutuşumu, sinirlenmiş gibi yaparken aslında sadece dikkatimi çekmek için beni rahatsız edişini özlüyordum. Kalemi almak için kucağıma çıktığında sonu daima, her seferinde aynı şeyle biterdi ki bu da benim için iyi bir şeydi.

"Siktir," dedim kendi kendime klasörümü bırakırken. Bugün veya dün hiçbir şey yapmamıştım; daha doğrusu son iki haftadır.

Önceki gece bana cevap vermediği için hâlâ kızgındım fakat her şeyden öte, sadece onu görmek istiyordum. Babamın evinde olacağından emindim, dolayısıyla oraya gitmeli ve onunla konuşmalıydım. Telefon açtığımda cevap vermeyebilirdi ve bu beni daha da sinirlendirirdi, dolayısıyla habersizce gidip uğrayacaktım.

Ona zaman tanımam gerektiğini biliyordum ama gerçekten... Sokayım zamanına be! Bana hiç iyi gelmiyordu ve ona da iyi gelmediğini umuyordum.

Babamın evine ulaştığımda saat neredeyse yediydi ve Tessa'nın arabası burada değildi.

Has'tir be!

Muhtemelen alışverişe, Landon'la kütüphaneye veya başka bir yere gitmişti. Landon'ı kucağında bir ders kitabıyla kanepede otururken bulunca yanıldığımı anladım. Harika.

"O nerede?" diye sordum salona girer girmez.

Neredeyse Landon'ın yanına oturacaktım fakat sonra ayakta kalmaya karar verdim. Onunla birlikte oturmak çok tuhaf olurdu.

"Bilmem, bugün onu hiç görmedim," diye karşılık verdi başını kitabından neredeyse kaldırmadan.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Hayır."

"Neden?"

"Neden konuşayım ki? Herkes onu takip etmiyor," dedi gülümseyerek.

"Siktir git," dedim.

"Nerede olduğunu gerçekten bilmiyorum," dedi Landon.

"Eh, o halde burada bekleyeceğim... Sanırım." Mutfağa girerek tezgâhın kenarına oturdum. Landon'dan şimdi biraz daha hoşlanıyor olmam, orada oturup dersini yaparken onu izleyeceğim anlamına gelmezdi.

Önümde kocaman bir çikolata topağı ve üzerinde *on üç* yazan mumlar vardı. Bu birinin doğum günü pastası filan mıydı?

"Burada mahvolmuş halde duran bok pastası kimin?" diye bağırdım. İsmini seçemiyordum; tabii beyaz kremanın o amaçla döküldüğü düşünülürse.

"O *senin* bok pastan," diye karşılık verdi Karen. Ona döndüğümde yüzünde alaycı bir gülümseme vardı.

Geldiğini fark etmemiştim bile. "Benim mi? 'On üç' yazıyor?"

"Sadece o mumları bulabildim ve Tessa da espri olarak yerleştirdi," dedi Karen. Sesinde bir tuhaflık vardı. Bana kızgın filan mıydı?

"Tessa mı? Şaşırdım."

"Dün gece gelmeni beklerken senin için hazırladı," dedi Karen ve dikkatini dilimlemeye başladığı tavuğa çevirdi.

"Ben gelmedim ki."

"Gelmediğini biliyorum ama seni bekliyordu." İğrenç pastaya bakarken kendimi salak gibi hissettim. Gelmemi bile istemeden neden bana pasta yapmıştı ki? Bu kızı asla anlayamayacaktım. Pastaya baktıkça, giderek daha sevimli görünmeye başladı. Göze hoş görün-

mediğini itiraf etmeliydim fakat bütün gece burada kalmadan önce gayet güzel göründüğünden emindim.

Çikolatalı pastanın üzerine yanlış rakamları koyarken kendi kendine güldüğünü zihnimde canlandırabiliyordum. Kaşıkta kalan pasta kremasını yaladığını ve adımı yazarken yüzünü buruşturduğunu da.

O bana lanet olasıca bir pasta yapmıştı ve bense kalkıp partiye gitmiştim. Bundan daha aşağılık olabilir miydim? "O nerede şimdi?" diye sordum, Karen'a.

"Hiçbir fikrim yok. Yemeğe gelip gelmeyeceğinden de emin değilim."

"Kalabilir miyim? Yemek için?" diye sordum.

"Elbette kalabilirsin. Sormana gerek yok." Gülümseyerek bana döndü.

Gülümsemesi kişiliğinin gerçek bir kanıtıydı; piçin teki olduğumu düşünüyor olmalıydı ama hâlâ gülümsüyor ve yemeğe kalmamı istiyordu.

Yemek saati geldiğinde çıldıracak gibiydim. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp duruyor, her birkaç saniyede bir pencereden dışarı bakıyordum ve cevap vermesini sağlayana kadar aramayı düşünüyordum. Delirecektim!

Babam Landon'la yaklaşan beysbol sezonuyla ilgili konuşuyordu ve ikisinin de çenesini kapamasını diliyordum.

Hangi cehennemde bu?

Tam ona mesaj atmak için telefonumu çıkarmıştım ki sokak kapısının açıldığını duydum. Farkına bile varmadan ayağa fırladığımda herkes bana bakıyordu.

"Ne?" diye tersledim ve salona yöneldim.

Ellerinde kitapları ve poster panosuna benzer bir şeyle içeri girdiğinde rahatladım.

Beni görür görmez eşyaları yere dökülmeye başladı. Toplamasına yardım etmek için yanına koştum.

"Teşekkürler." Kitapları ellerimden alarak merdiveni çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Eşyalarımı koymaya..." Bir şey söylemek için bana döndü ama sonra tekrar arkasını döndü.

Normalde ona kütfetmeye başlardım ama bir kez olsun bağırmak zorunda kalmadan sorunun ne olduğunu öğrenmeyi umuyordum. "Yemeğe inecek misin?" diye seslendim arkasından.

"Evet," dedi bana bakmadan.

Dilimi ısırarak yemek salonuna geri döndüm.

"Birazdan inecek," dedim ve Karen'ın gülümsediğini fark ettim ama ona baktığım anda gülümsemesi silinmişti.

Tessa nihayet masada yanımdaki sandalyeye oturana kadar dakikalar saatler gibi geçti. Yanıma oturmasının iyi bir işaret olmasını umuyordum.

Birkaç dakika sonra iyi bir işaret olmadığını anladım çünkü benimle bir kez bile konuşmamıştı ve tabağındaki yemeğe neredeyse dokunmamıştı.

"NYU için bütün belgelerimi hazırladım. Hâlâ inanamıyorum," dedi Landon ve annesi gururla gülümsedi.

"Aile yardımı almayacaksın," diye takıldı babam ama tek gülen karısı oldu.

Tessa ve Landon –ikisi de her zamanki kibarlıklarıyla– sadece gülümsediler ve kahkaha atar gibi yaptılar ama ben aslını biliyordum.

Babam sohbet konusunu spora geri çevirdiğinde ben de Tessa'yla konuşmak için fırsat buldum. "Pastayı gördüm... Bilmiyordum..." diye fısıldadım.

"Yapma. Şimdi olmaz, lütfen." Kaşlarını çatarak sofradaki diğer insanları işaret etti.

"Yemekten sonra?" diye sordum. Başıyla onayladı.

Yemeğini öyle didiklediğini görmek beni delirtiyordu; patatesleri çatal çatal alıp ağzına tıkmak istiyordum. İşte bu yüzden sorunlarımız vardı çünkü zihnimden onu zorla doyurmak geçiyordu. Yemek salonunda babamın bizi bir araya getirmek için anlattığı havadan sudan hikâyeler ve aptalca şakalar çınlıyordu. Ona elimden geldiğince aldırmamaya çalışarak yemeğimi bitirdim.

"Gerçekten güzeldi, hayatım," dedi babam, Karen sofrayı toplamaya başladığında. Önce Tessa'ya, sonra tekrar karısına baktı. "İşini bitirdikten sonra seninle Landon'ı Dairy Queen'e götürmeme ne dersin? Uzun süredir oraya gitmedik..."

Karen sahte bir heyecanla başıyla onayladı ve Landon da ona yardım etmek için yerinden fırladı.

"Biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diye sordu Tessa, yerinden kalkarken beni şaşırtarak.

"Evet, elbette." Onun peşinden üst kata çıkıp odaya girdim.

Kapıyı arkamdan kaparken bana bağıracak mı yoksa ağlayacak mı emin değildim.

"Pastayı gördüm..." diyerek ilk ben başladım.

"Öyle mi?" Yatağın kenarına otururken neredeyse ilgisiz görünüyordu.

"Evet... Çok... naziksin."

"Evet..."

"Seninle birlikte zaman geçirmeyi teklif etmek yerine partiye gittiğim için özür dilerim."

Birkaç saniye gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldıktan sonra tekrar açtı. "Pekâlâ," dedi monoton bir sesle.

Duygusuzca pencereden dışarı bakışı tüylerimi ürpertti. Biri bütün canım çekip almış gibi görünüyordu...

Evet, biri bunu yapmıştı.

Ben.

"Gerçekten üzgünüm. Beni görmek istediğini sanmıyordum; meşgul olduğunu söylemiştin."

"Bunu nasıl düşünürsün? 'Yarım saate kadar orada olacağım' dedikten sonra saatler geçerken seni bekledim." Hâlâ çok duygusuz konuşuyordu ve bu manzara ense tüylerimi kabartıyordu.

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Buraya geleceğini söyledin ama gelmedin. Bu kadar basit." Keşke bana bağırsaydı.

"Buraya geleceğimi filan söylemedim. Sana partiye gelmek isteyip istemeyeceğini sordum ve sonra dün gece mesaj attım, hatta aradım ama cevap bile vermedin."

"Vay canına. Gerçekten sarhoştun sanırım," dedi yavaşça ve önünde durmak için yaklaştım.

Burada olmama rağmen bana bakmıyordu. Öylece boşluğa bakıyordu ve gerçekten çok huzursuz ediciydi. Onun ateşine, inatçılığına, gözyaşlarına alışkındım... ama buna alışkın değildim.

"Ne demek istiyorsun? Seni aradım..."

"Evet, gece yarısı."

"Senin kadar akıllı olmadığımı biliyorum fakat şu anda gerçekten kafam çok karıştı," dedim.

"Neden fikrini değiştirdin? Gelmemenin nedeni neydi?" diye sordu.

"Burada olmam gerektiğini bilmiyordum ki. Sana 'Selam' diye mesaj attım ama cevap vermedin."

"Evet, verdim, sen de yazdın. Orada sıkıldığını söyledin ve bana gelip gelemeyeceğini sordun."

"Hayır... Sormadım." Dün gece sarhoş filan mıydı?

"Evet, sordun." Telefonunu kaldırıp gösterirken aleti elinden kaptım.

Burası berbat. Sana gelebilir miyim?

Evet, gelmen ne kadar sürer?

Yarım saat.

Bu da ne be?

"Bunları ben göndermedim, ben değilim." Geceyi zihnimde tekrarlamaya çalıştım. Tessa bir şey söylemiyor, sadece tırnaklarına bakıyordu. "Tessa, beni beklediğini bir saniye bile düşünseydim burada, yanında olurdum."

"Sana kanıtını göstermeme rağmen gerçekten bana mesaj atmadığını mı söylüyorsun yani?" Neredeyse gülecekti.

Bana bağırmasına ihtiyacım vardı; en azından bağırırken umursadığını biliyordum. "Az önce söylemedim mi?" diye bağırdım.

Sessiz kaldı. "O halde kim?"

"Bilmiyorum... Lanet olsun, kimin yaptığını bilm... Zed! O orospu çocuğu yaptı; Zed'di!" Kanepede oturduğu yerde bana telefonumu veren o orospu çocuğuydu. Beni beklemesini sağlamak için ben gibi yaparak Tessa'ya mesajları o atmış olmalıydı.

"Zed mi? Bunun için gerçekten Zed'i mi suçlamaya çalışıyorsun?"

"Evet! Yaptığım şey tam olarak bu. Benden sonra kanepeye oturdu ve telefonumu bana verdi. Onun yaptığını biliyorum, Tessa," dedim.

Gözlerinde şüpheci pırıltılar belirdi ve bir an için bana inandığını anladım ama sonra başını iki yana salladı. "Bilmiyorum..." Kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Sana geleceğimi söyleyip sonra da seni ekmem, Tess. Sana değişebileceğimi göstermek için bütün benliğimle çabalıyordum. Seni öyle ekmezdim; artık olmaz. O parti gerçekten çok sıkıcıydı ve sensiz hiç de eğlenmedim..."

"*Öyle* mi?" Sesini yükselterek yataktan kalktı.

İşte başlıyoruz.

"Striptizciler geldiğinde de eğlenmedin mi?" diye bağırdı.

Lanet olsun. "Evet! Onlar geldikten sonra kalmadım bile! Bir dakika... Striptizcileri sen nereden biliyorsun?"

"Ne fark eder?" diye bağırdı.

"Fark eder; o söyledi, değil mi? Zed! Seni bana karşı döndürmek için zihnini bu saçmalıklarla dolduruyor!" diye bağırarak karşılık verdim. O piçin bir şeyler çevirdiğini biliyordum. Sadece bu kadar alçalacağını düşünmemiştim. Benim telefonumdan ona mesaj atmış, sonra da mesajları silmişti. İlişkimle tekrar uğraşacak kadar aptal olabilir miydi? O küçük pisliği bulacaktım...

"Hayır, o değildi!" diye bağırdı, öfkemi bölerek.

Ah, has'tir be! "Pekâlâ, o halde şu lanet olasıca çok değerli Zed'ini arayıp kendisine soralım." Telefonunu tekrar kaparak Zed'in adını açtım... Favoriler listesinde. Lanet olsun, içimden telefonu lanet olasıca duvara çarpmak geldi.

"Onu arama," diye hırladı ama aldırmadım.

Cevap vermiyordu. Ah, elbette.

"Sana başka ne söyledi?" Öfkeden deliye dönmüştüm.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi.

"Berbat bir yalancısın, Tessa. Sana başka ne söyledi?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana öfkeyle bakarken ben cevabını bekliyordum.

"Ha?" diye zorladım.

"Benim onun evine gittiğim gece senin Jace'le takıldığını."

Öfkem yüzünden kontrolümü kaybetmek üzereydim. "Jace'le asıl kimin takıldığını bilmek ister misin, Tess? Lanet olasıca Zed; o işte. Sürekli birlikteler. Aniden onunla kırıştırmaya başladığın için ikimizin yerini sormaya gittim."

"Onunla kıriştırmak? Ben kimseyle kıriştırmıyordum! Onun evinde kaldığım zamanlarda tek nedeni arkadaşlığından hoşlanmam ve bana her zaman nazik davranmasıydı! Senin aksine!" Bana doğru bir adım attı.

Bana bağırmasını istemişti ve şimdi de durmuyordu ama orada umurunda değilmiş gibi oturmasından çok daha iyiydi.

"O senin sandığın kadar tatlı biri değil, Tessa! Bunu nasıl göremezsin?! Bütün bu saçmalıkları seni elde etmek için söylüyor. Seni düzmek istiyor, hepsi bu. Sakın havaya girip..." Kendime hâkim oldum. Zed konusunda ciddiydim, geri kalanında değil. "Bunu demek istemedim," dedim, üzüntüsü yerine öfkesini alevlendirmeye çalışarak.

"Elbette istemedin." Gözlerini devirdi.

Zed yüzünden bu kavgayı yaptığımıza inanamıyordum. Bu tam anlamıyla saçmalıktı; Tessa'ya ondan uzak durmasını söylemiştim fakat her zamanki inatçılığıyla söylediğim hiçbir şeyi dinlememeyi tercih etmişti.

En azından evinde kaldığı zamanlarda onunla kıriştırmadığını söylüyordu... *zamanlar* mı?

"Evinde kaç kez kaldın?" diye sordum yanlış duyduğumu umarak.

"Zaten biliyorsun." Her saniye öfkesi artıyordu; benim de öyle.

"Bunu sakince konuşmaya çalışabilir miyiz çünkü gerçekten kendimi kaybetmek üzereyim ve bunun kimseye bir yararı olmayacak." Bunu vurgulamak için parmaklarımı birbirine bastırdım.

"Bunu denedim ve sen..."

"İki saniye çeneni kapayıp beni dinler misin?" diye bağırarak parmaklarımla saçlarımı taradım.

Şaşırtıcı bir şekilde, beklediğimin tam aksini yaparak yatağa gitti, oturdu ve lanet olasıca çenesini kapadı.

Ne diyeceğimi ya da nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyordum çünkü beni gerçekten dinleyeceğini düşünmemiştim.

Ona yaklaşarak yatakta oturduğu yerin önünde durdum; yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktı ve bir aşağı bir yukarı yürüdükten sonra konuşmak için durdum.

"Teşekkür ederim." Hem rahatlayarak hem de hüsrana uğrayarak iç çektim. "Peki... bütün bunlar çarpıtılmış. Sen buraya gelmek istediğimi ve sonra da seni ektiğimi sanıyorsun; bunu asla yapmayacağımı şimdiye kadar öğrenmiş olman gerekirdi."

"Öyle mi?" diye böldü.

Bir sürü salaklık yaptıktan sonra bunu neden beklemesi gerektiğini ben de bilmiyordum. "Haklısın... Ama dinle," dedim ve gözlerini devirdi.

"Parti gerçekten iğrençti ve gitmemi sen istemiş olmasaydın gitmezdim bile. Hiç içki içmedim; şey, bir tane içtim ama hepsi oydu. Diğer kızlarla konuşmak istemedim, Molly'yle neredeyse hiç konuşmadım ve striptizcilerle takılmaya da kesinlikle niyetim yoktu. Sen varken bir striptizciyle ne yapayım ki?"

Gözleri hafifçe yumuşadı ve kafamı koparmak ister gibi bakışları silindi. Bu da bir ilerlemeydi.

"Yani sen varken demek istemedim... seni geri kazanmaya çalışırken demek istedim. Ben başkasını istemiyorum. Daha da önemlisi, senin başka birini istemeni de istemiyorum. Zed'e neden koştuğunu da bilmiyorum. Sana nazik mazik davrandığını biliyorum ama herif piçin teki."

"Bana bunu düşündürecek hiçbir davranışı olmadı, Hardin," diye ısrar etti.

"Benim telefonumdan benmiş gibi sana mesaj attı, sana kasıtlı olarak striptizcileri anlattı..."

"Bana mesaj atanın o olduğunu bilmiyorsun ve striptizcileri öğrendiğime de sevindim."

"Aradığımda cevap verseydin bunu sana ben de söylerdim. Neler olduğunu bilmiyordum. Bana pasta yaptığını veya burada beni beklediğini bilmiyordum. Burada çabaladığımı sana göstermek zaten yeterince zor ama şimdi bir de aramıza girip zihnine şüpheler ekiyor."

Tessa sessiz kaldı.

"Şimdi ne olacak, Tess? Bilmem gerek çünkü bu ileri-geri saçmalığı beni öldürüyor ve sana daha fazla zaman tanıyamam." Önünde diz çöktüm ve ben bir cevap beklerken bakışlarını gözlerime dikti.

112. Bölüm

Tessa

Şu anda ne yapacağımı veya Hardin'e ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir parçam mesajlarla ilgili yalan söylemediğini biliyordu ama Zed'in bana bunu yapacağını düşünmek istemiyordum. Hardin'le ilgili onunla her şeyi konuşmuştum ve bana son derece anlayışlı, nazik davranmıştı.

Ama bu Hardin'di.

Kısık ve yumuşak bir sesle zorladı: "Bana bir cevap verebilir misin?"

"Bilmiyorum, git-gellerden ben de yoruldum. Çok yıpratıcı ve daha fazla dayanamıyorum, gerçekten," dedim.

"Ama ben bir şey yapmadım; düne kadar iyiydik ve bunların hiçbiri benim hatam değil. Genellikle öyle olduğunu biliyorum fakat bu kez değil. Doğum günümü seninle birlikte geçirmediğim için üzgünüm. Geçirmem gerekirdi, biliyorum ve üzgünüm," dedi.

Önümde dizlerinin üzerinde otururken avuçlarını bacaklarına dayadı; yalvarır gibi değildi, sadece bekliyordu.

Mesajları göndermediği konusunda doğru söylüyorsa –ki ona inanıyordum– o zaman bu tamamen bir yanlış anlamaydı.

"Peki, ne zaman bitecek? Bütün bunlar yetti artık. Beni dışarı çıkardığında harika zaman geçirdim fakat o zaman sabaha kadar kalmadın bile." Öyle çekip gitmesi beni rahatsız etmişti ama sanırım bunu anlamamıştım.

"Kalmadım çünkü –Landon'ın tavsiyesine uyarak– sana zaman tanımaya çalışıyorum. Bu konuda beceriksizin teki olduğum açık fakat sana zaman tanırsam bütün bunları rahatça düşünebileceğini ve senin için daha kolay olacağını sanmıştım," dedi.

"Benim için daha kolay filan değil ama konu sadece ben değilim. Bu seni de ilgilendiriyor," dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Sadece benimle ilgili değil. Yani, bu senin için de yıpratıcı olmalı."

"Benden kime ne? Ben sadece senin iyi olmanı ve gerçekten çabaladığımı bilmeni istiyorum."

"Ben."

"Sen ne? Çabaladığıma inanıyor musun?" diye sordu.

"O. Ve elbette ki seni de düşünüyorum," dedim.

"O halde ne yapacağız, Tessa? Artık tamam mıyız? Ya da en azından iyi olma yolunda mıyız?" Elini kaldırarak yanağıma koydu.

Onay için bana baktı ve onu durdurmadım.

"Neden ikimiz de bu kadar deliyiz?" diye fısıldadım, başparmağı alt dudağımda dolaşırken.

"Ben değilim. Ama sen kesinlikle delisin." Gülümsedi.

"Sen benden daha delisin," dedim ve giderek daha da yaklaştı.

Bana bağırdığı ve önceki gece konuyla ilgisi olmadığını söylese bile beni beklettiği için ona kızgındım ve bir türlü anlaşamadığımız için üzgündüm. Ancak hepsinden öte onu özlemiştim. Aramızdaki yakınlığı özlüyordum. Bana baktığında bakışlarının değişmesini özlüyordum.

Bütün bu saçmalıklarda kendi hatalarımı ve oynadığım rolü kabul etmeliydim. Ne kadar inatçı olduğumu ve o çabalarken benim en kötüsünü düşünmemin bir yararı olmadığını biliyordum. Çabaladığının farkındaydım. Onunla ilişkime dönmeye hazır değildim fakat dün geceyle ilgili ona kızgın olmaya da hakkım yoktu. En azından olmadığını umuyordum.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum ama şimdi herhangi bir şey düşünmek istemiyordum zaten.

"Hayır," diye fısıldadı dudaklarıyla benimkiler arasında birkaç santim varken.

"Evet."

"Kapa çeneni." Çok dikkatli bir şekilde dudaklarını benimkilere bastırdı. Yüzümü ellerinin arasına alırken dudakları dudaklarıma neredeyse değmiyordu.

Dili altdudağımda dolaşırken nefesim kesildi. Biraz hava almak için ağzımı hafifçe araladım ama hiç yoktu; ondan başka bir şey yoktu. Onu ayağa kaldırmak için tişörtünü çekiştirdim fakat beni yavaşça öpmeye devam ederken yerinden kıpırdamadı bile. Bu işkence gibi yavaşlığı beni çıldırtıyordu ve yatağın kenarından kayarak yerde ona katıldım.

O kollarını belime sararken ben de kollarımı boynuna doladım. Üzerine çıkmak için onu itmeye çalıştım ama yine kıpırdamadı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiç, sadece çok ileri götürmek istemiyorum."

"Neden?" diye sordum dudaklarım çekmeden.

"Çünkü konuşmamız gereken çok şey var; hiçbir şeyi çözmeden yatağa atlayamayız."

Ne? "Ama yatakta değiliz ki, yerdeyiz zaten." Sesimde umutsuzluk vardı.

"Tessa..." Beni yine geri itti.

Vazgeçtim. Ayağa kalkarak tekrar yatağa oturdum ve gözlerini iri iri açarak bana baktı.

"Burada sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum, tamam mı? Seni düzmek istiyorum, inan bana, istiyorum. Tanrım, hem de çok. Ama..."

"Sorun değil. Bu konuyu kapa," diye yalvardım.

Muhtemelen en iyi fikir olmadığını biliyordum fakat birlikte uyuyacağımızı düşünmemiştim. Sadece ona yakın olmak istiyordum.

"Tess."

"Sadece kapa, tamam mı? Anladım."

"Hayır, anlamadığın belli," dedi öfkeyle ve ayağa kalktı.

"Bu asla düzelmeyecek, değil mi? Aramız her zaman böyle olacak. Bir ileri bir geri, bir aşağı bir yukarı. Sen beni istiyorsun ama ben seni istediğimde beni sürekli itiyorsun," dedim ağlamamaya çalışarak.

"Hayır... Bu doğru değil."

"Öyle görünüyor. Benden ne istiyorsun? Benim için değişebileceğini kanıtlamaya çalıştığına inanmamı istiyorsun ama sonra ne olacak?"

"Ne demek bu?"

"Sonrasında ne var?"

"Bilmem... Henüz o noktaya gelmedik. Seni dışarı çıkarmaya ve ağlatmak yerine güldürmeye devam etmek istiyorum. Beni yine sevmeni istiyorum." Gözleri sulandı ve çabucak kırpıştırdı.

"Seni seviyorum, hep sevdim ve seveceğim," dedim. "Ancak bundan daha fazlası gerekiyor, Hardin. Sevgi her şeyi çözmüyor; gerçek hayat romanlardaki gibi değil. Sürekli bir sürü karışıklık, bir sürü sorun var ve sana duyduğum sevgiyi gölgeliyorlar."

"Biliyorum. İşler karmaşık ama her zaman öyle olmayacak. Birbirimizle bir gün bile anlaşamıyoruz, sürekli bağrışıyoruz, kavga ediyoruz ve beş yaşında çocuklar gibi küsüyoruz. Öfkeden kaynaklanan şeyler yapıp yanlış şeyler söylüyoruz. Karmaşık olmak zorunda değilken her şeyi biz karmaşıklaştırıyoruz ama bunu çözmenin bir yolunu bulabiliriz."

Buradan nereye gideceğimizi bilmiyordum. Hardin'le bütün olanlar hakkında medeni insanlar gibi konuşabildiğimize seviniyordum fakat Seattle'a gitmem fikrini desteklemeyeceği gerçeğini görmezden gelemezdim.

Ona söyleyecektim ama Christian'a yine bir şey söylemesinden korkuyordum ve açıkçası, Hardin'le ilişkimizi yeniden inşa etmeye çalışıyorsak –ya da her ne halt ediyorsak– bunun işleri daha da karıştıracağını biliyordum.

Bunun yürümesini gerçekten sağlayabilirsek, burada veya iki saat mesafede olmam fark etmezdi. Bir erkeğe duyduğum sevgi ne kadar derin olursa olsun, onun geleceğimi belirlemesine izin verecek değildim.

Neler olacağını biliyordum: Öfkeye kapılacaktı ve buradan fırlayıp Christian'ı ya da Zed'i bulmaya gidecekti. Çok daha büyük olasılıkla Zed'i.

"Son yirmi dört saat yaşanmamış gibi davranırsam, bana bir söz verir misin?" diye sordum.

"Ne istersen," diye cevap verdi hemen.

"Ona bir şey yapma."

"Zed?" diye sordu, öfkeli bir sesle.

"Evet, Zed," dedim.

"Hayır, lanet olsun, hayır. Buna söz vermem."

"Ama dedin ki..." diye başladım.

"Hayır, sakın başlama. Aramızda bir sürü pislik yaratıyor ve ben arkama yaslanıp ona izin verecek değilim. Has'tir, hayır." Bir aşağı bir yukarı yürüdü.

"Söylediğin şeyi onun yaptığını gösteren bir kanıtın yok, Hardin. Onunla kavga etmen de hiçbir şeyi çözmeyecek. Onunla benim konuşmama izin ver ve..."

"Hayır, Tessa! Sana söyledim, ona yaklaşmanı istemiyorum. Sana bir daha söylemeyeceğim," diye hırladı.

"Kimle konuşacağıma sen karar veremezsin, Hardin."

"Daha ne kanıta ihtiyacın var? Sana benim telefonumdan mesaj atması yetmedi mi?"

"O değildi! Bunu yapmaz!"

En azından yapacağını sanmıyordum. Neden yapacaktı ki?

Ona zaten soracaktım fakat bana böyle bir şey yapmasını aklım almıyordu.

"Kesinlikle tanıştığım en saf insansın ve bu gerçekten çok sinir bozucu."

"Lütfen tartışmayı bırakabilir miyiz?" Tekrar yatağa otururak başımı ellerimin arasına aldım.

"Ondan uzak duracağına söz ver."

"Sen de onunla bir daha kavga etmeyeceğine söz ver," diye karşılık verdim.

"Onunla kavga etmezsem ondan uzak duracak mısın?"

Kabul etmek istemiyordum ama Hardin'in onunla kavga etmesini de istemiyordum. Bütün bunlar başımı ağrıtıyordu. "Evet."

"Ondan uzak dur dediğimde onunla hiçbir şekilde temas kurmamanı kastediyorum. Mesajlaşmayacaksın, bilim binasına gitmeyeceksin vs." dedi.

"Oraya gittiğimi sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Beni görmüş müydü?

Hardin'in Zed'le beni parıldayan çiçeklerle dolu bir serada görmüş olabileceğini düşününce kalp atışlarım hızlandı.

"Nate bana sizi gördüğünü söyledi."

"Ah."

"Zed'den söz ederken bana söylemek istediğin başka bir şey var mı? Çünkü bu sohbet bittiğinde, onunla ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum," dedi Hardin.

"Hayır." Yalan söyledim.

"Emin misin?" diye tekrar sordu.

Ona söylemek istemiyordum fakat mecburdum. Kendim dürüst davranmadan ondan dürüstlük bekleyemezdim.

Gözlerimi kapadım. "Onunla öpüştüm," diye fısıldadım beni duymamasını umarak. Ancak masanın üzerindeki kitapları yere devirdiğinde duyduğunu anladım.

113. Bölüm

Tessa

Gözlerimi açtığımda yataktan Hardin'e baktım fakat o bana bakmıyordu. Orada olduğumun farkında bile değil gibiydi. Bakışlarını yere ittiği kitaplara dikmiş, yumruklarım sıkıp gevşetiyordu.

Şu anda her neredeyse onu kendime geri döndürebilmek için tekrar söyledim. "Onunla öpüştüm, Hardin."

Bana bakmak yerine yumruklarını öfkeyle alnına vurdu ve bir açıklama bulmaya çalıştım. "Ben... sen... neden?" diye mırıldandı.

"Beni unuttuğunu sanıyordum... beni artık istemediğini ve o oradaydı ve..." Açıklamam adil değildi ve bunu biliyordum. Ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Zihnim istese de ayaklarım ona doğru gitmiyordu ve yataktan kalkamıyordum.

"Şu boku söylemeyi kes! Orada olduğunu söylemeyi kes. Yemin ederim, bunu bir kez daha duyarsam!.."

"Tamam! Özür dilerim, çok özür dilerim, Hardin. Çok kırgındım, kafam karışıktı ve senden duymayı umutsuzca istediğim her şeyi söylüyordu ve..."

"Ne diyordu be?"

Zed'in söylediklerini Hardin'e tekrarlamak istemiyordum. "Hardin..." Yastığa bir çapa gibi tutundum.

"*Hemen,*" diye emretti.

"Bahsi o kazansaydı ve onunla çıksaydık neler olacağını söylüyordu."

"Nasıldı peki?"

"Ne?"

"Bütün o saçmalıkları duymak nasıldı? İstediğin bu muydu? Benim yerime onunla mı birlikte olmak istiyordun?" Öfkesi neredeyse

elle tutulur haldeydi ve bastırmak için bütün gücüyle çabaladığını görebiliyordum fakat çok zorlanıyordu.

"Hayır, istediğim bu değildi." Yataktan kalkarak temkinli bir tavırla ona doğru bir adım attım.

"Yapma. Sakın bana yaklaşma." Sözleri kalbimi delerek beni olduğum yere mıhladı.

"Onunla başka ne yaptın? Düzüştün mü? Sakso çektin mi?"

Ev boş olduğu ve kimse Hardin'in haksız suçlamalarını duyamayacağı için şükrediyordum.

"Ah, Tanrım! Hayır! Bunu yapmadığımı biliyorsun. Onu öptüğümde ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece aptallık ediyordum ve beni terk ettiğin için çok kötü durumdaydım."

"Seni terk etmek mi? Asıl beni terk eden sendin ve şimdi lanet olasıca bir sürtük gibi onun bununla kırıştırdığını öğreniyorum!" diye bağırdı.

İçimden ağlamak geliyordu fakat konu ben değildim, oydu ve ne kadar kırgın, ne kadar öfkeli olduğunu ancak tahmin edebiliyordum. "Öyle olmasını istemedim. Bana hakaret etme." Masanın sandalyesinin sırtlığını sıktım.

Hardin beni suçluluk duygumla baş başa bırakarak arkasını döndü. Hayatımın en kötü zamanında o böyle bir şey yapsa ben nasıl hissederdim acaba? Ama yaparken onun neler hissedeceğini düşünmemiştim ki. Sadece aynı şeyi yaptığını sanmıştım.

Onu zorlamaya devam etmek istemiyordum. Öfkesinin kontrol edemeyeceği kadar kızışabildiğini ve şu anda kontrol altında tutabilmek için büyük çaba harcadığım biliyordum.

"Seni şimdilik yalnız bırakmamı ister misin?" diye sordum, zayıf bir sesle.

"Evet."

Bunu kabul etmesini istememiştim ama istediğini yaparak odadan çıktım. Bana bakmadı bile.

Koridorda duvara yaslanırken ne yapacağını bilemiyordum. Bir yandan bana bağırıp çağırmasını, beni duvara yapıştırmasını ve pencereden dışarı bakıp odadan çıkmamı istemek yerine bana yaptığım şeyi neden yaptığımı sormasını tercih ediyordum.

Belki de bizim sorunumuz buydu: İkimiz de kavga etmeye bayılıyorduk. Bunun doğru olduğuna inanmıyordum; huzurlu zamanlarımızdan çok kavgalarımız olsa da, ilişkimizin başlangıcından beri uzun bir yol aşmıştık. Okuduğum romanların çoğu beni kavgaların göz açıp kapayıncaya kadar gelip geçtiğine inandırmıştı; basit bir özür her sorunu çözerdi ve her şey dakikalar içinde yoluna girerdi. Romanlar yalan söylüyordu. Belki de *Uğultulu Tepeler* ile *Gurur ve Önyargı* bu yüzden hoşuma gidiyordu; ikisi de kendi tarzlarında inanılmayacak kadar romantikti fakat körlemesine aşkın ve sonsuzluk sözlerinin ardındaki gerçeği ortaya koyuyorlardı.

Gerçek buydu işte. Bu dünyada herkes hatalar yapıyordu; genellikle bir erkeğin duyarsızlığının ve öfkesinin kurbanı olan inanılmayacak kadar saf bir kız bile. Bu dünyada kimse gerçekten masum değildi; kimse. Kendilerinin mükemmel olduğuna inananlarsa en kötüleriydi.

Hardin'in odasından gelen bir gümbürtü ödümü patlattı ve gürültüler birbiri ardına tekrarlanırken elimi ağzıma kapadım. Odayı kırıp döküyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Babasının eşyalarını daha fazla kırmaması için ona engel olmalıydım ama açıkçası korkuyordum. Bana fiziksel olarak zarar vermesinden korkmuyordum; o durumdayken ağzından çıkacak sözlerden korkuyordum. Ama korkamazdım; başa çıkabilirdim.

"Siktir be!" diye bağırdığında odaya girdim. Ken karısı ile Landon'ı tatlı yemeğe götürdüğü için şükrediyordum fakat neredeyse Hardin'i durdurabilmem için yanımda biri olmasını diliyordum.

Hardin'in elinde bir tahta parçası vardı; sandalyenin Hardin'in ayaklarının dibinde yanlamasına yattığını görünce onun ayağı olduğunu anladım. Koyu renk ahşap parçasını kenara fırlattı ve öfkeli yeşil gözleriyle bana döndü.

"*Beni yalnız bırak* dediğimde neresini anlamadın, Tessa?"

Yine nefes aldım ve öfkesini bana kusmasına izin verdim. "Seni yalnız bırakmıyorum." Sesim istediğim kadar güçlü çıkmıyordu.

"Kendi iyiliğini düşünürsen bırakırsın," diye tehdit etti.

Ona doğru birkaç adım attım ve yarım metre kala durdum. Geri çekilmeye çalıştı ama sırtı duvara dayandı.

"Beni incitmeyeceğini biliyorum." Boş tehdidini yüzüne vurmuştum.

"Bilmiyorsun, sonuçta daha önce yaptım."

"Bilerek değil. Kasıtlı olarak yapsaydın kendini asla bağışlamazdın, bunu biliyorum."

"Bir bok bildiğin yok!" diye bağırdı.

"Konuş benimle," dedim sakince. Gözlerini kapayıp açışını izlerken yüreğim ağzımdaydı.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok, seni istemiyorum." Sesi zor çıkıyordu.

"Evet, istiyorsun."

"Hayır, Tessa, istemiyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi istemiyorum. Ona gidebilirsin."

"Ben onu istemiyorum." Sert sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

"İstediğin belli."

"Hayır, ben sadece seni istiyorum."

"Saçmalık!" Açık avucunu duvara çarptı. Yerimde sıçradım ama kıpırdamadım. "Çık dışarı, Tess."

"Hayır, Hardin."

"Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu? Git, Zed'i bul. Git, düzüş onunla, sanki sikimdeymiş gibi; ben de aynı şeyi yapacağım, inan bana, Tessa. Buradan gideceğim ve gördüğüm her kızı düzeceğim."

Gözlerim yaşlardan yanıyordu ama umurunda bile değildi. "Bunları sadece kızgın olduğun için söylüyorsun, ciddi değilsin."

Bakışları odada bir şey, herhangi bir şey aradı; kırılacak bir şey kaldı mı diye. Pek fazla şey bırakmamıştı. Neyse ki kırılan eşyaların çoğu benimdi. Landon'ın biyoloji ödevi için eve getirdiğim poster panosu... Kitaplarla dolu bavul devrilmiş ve romanlarım halının üzerine saçılmıştı. Giysilerimden bazıları şifonyerden çekilip fırlatılmıştı ve elbette ki sandalye yere devrilip kırılmıştı.

"Seni görmek istemiyorum... Defol!" dedi öfkeyle ama öncekinden daha yumuşak bir sesle.

"Onu öptüğüm için üzgünüm, Hardin. Canını yaktığını biliyorum ve bunun için çok üzgünüm." Ona baktım.

Sessizce yüzümü inceledi. Başparmağı yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken hafifçe sıçradım.

"Korkma," diye fısıldadı.

"Korkmuyorum," dedim aynı ölçüde sakin bir sesle.

"Bunu atlatıp atlatamayacağımı bilmiyorum." Nefesleri sıklaşmıştı.

Bu düşünceyle dizlerimin bağı çözüldü. Birbirimize olan duygularımızı itiraf ettiğimizden beri sadakatsizlik yüzünden ilişkiyi bitirme noktasına yaklaşan kişinin Hardin olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Bununla kıyaslandığında yılbaşında bir yabancıyı öpmem hiçbir şeydi; o zaman kızmıştı ve acısını benden çıkaracağını ama uzun sürmeyeceğini biliyordum. Oysa bu kez söz konusu kişi Zed'di; benim yüzümden arkadaşlığı sarsılan biri. Birkaç kez kavga etmişlerdi ve Zed'le sadece konuşmamın bile Hardin'i delirttiğini biliyordum.

Şu anda Hardin'le tam bir ilişkiye geri dönmemin iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum ama sorunlarımız gelecekle ilgili belirsizlikten buna dönmüştü. Sadakatsiz gözlerimden istenmeyen gözyaşları süzülürken Hardin'in kaşları daha da çatıldı.

"Ağlama," dedi usulca, parmaklarını açıp yanağıma dayarken.

"Özür dilerim," dedim nefes nefese; tek bir gözyaşı dudaklarıma süzüldü ve hemen yaladım. "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sordum.

Sevdiğini biliyordum fakat umutsuzdum ve güzel şeyler duymaya ihtiyacım vardı.

"Elbette seviyorum, daima seveceğim." Yatıştırıcı sesi beni rahatlatıyordu.

Aslında tuhaf bir şekilde güzel bir sesti: Nefesinin ağırlığı ve gürültüsüne rağmen sesinin sakinliği ve yumuşaklığı, ses çıkarmadan kıyıya çarpan ötkeli dalgaları çağrıştırıyordu.

"Ne yapmak istediğine ne zaman karar vereceksin?" diye sordum cevabından korkarak.

İç çekerek alnını benimkine dayarken nefesleri yavaşlamaya başladı. "Bilmiyorum; sensiz olabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de," diye fısıldadım. "Sensiz olamam."

"Kendimizi bir türlü toparlayamıyoruz, değil mi?"

"Hayır, yapamıyoruz." Öfke krizinin üzerinden dakikalar geçmişken bu sakin konuşmalarımıza neredeyse gülümseyecektim.

"Deneyebiliriz," diye önerdim ve beni durdurmasından korkarak ona doğru eğildim.

"Gel buraya." Parmakları kollarımı sımsıkı kavradı ve beni göğsüne bastırdı.

Çok uzun süre uzak kaldıktan sonra eve dönmek gibiydi ve yüzümü tişörtüne gömerken kokusu kalp atışlarımı yavaşlattı.

"Ona bir daha yaklaşmayacaksın," dedi yüzünü saçlarıma gömerek.

"Biliyorum." Hiç düşünmeden kabul ettim.

"Bu konuyu kapadığım anlamına gelmiyor, sadece seni özledim."

"Biliyorum," diye tekrarladım yüzümü göğsüne daha da çok gömerek. Kalp atışları güçlü ve hızlıydı.

"Kızdığın her seferinde gidip birilerini öpemezsin. Bu çok çirkin ve kabul etmiyorum. Aynı şeyi ben yapsaydım kendini kaybederdin."

Başımı Hardin'in göğsünden kaldırıp öfkeli yüzüne baktım. Parmaklarım tişörtünün ince kumaşını bırakarak yumuşak buklelerine daldı.

Bakışları sertti fakat dudaklarının yavaşça aralanışı, yüzünü kendime yaklaştırmak için saçlarını çekerken beni durdurmayacağını anlamamı sağladı. Boyu böylesine uzun olmasa çok daha kolay olurdu. Hardin iç çekerek dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı; belime daha sıkı sarılırken parmakları kalçalarıma ve sonra tekrar sırtıma kaydı.

Gözyaşlarım onun sert nefeslerine karışırken aşk ve şehvetin en ölümcül kokteylini yaratıyordu. Ona olan aşkım, şehvetimden bin kat daha güçlüydü fakat dudaklarını benimkilerden ayırıp çenemde ve boynumda dolaştırırken ikisi karışarak yoğunlaştı. Tenime daha rahat dokunabilmek için dizlerini büktü ve toplumun istediği kadar zayıf olsam köprücükkemiğin görüneceği noktadan hafifçe ısırdığında benim de dizlerim büküldü.

Yatağa doğru yürümeye başladım ve itiraz edecek olduğunda tişörtünü çekiştirdim. Nefesini üfleyerek teslim oldu ve boynuma tutkulu bir öpücük kondurdu; yatağa ulaştığımızda durup birbirimize baktık.

İkimizin de konuşmamızı ve başlattığımız şeyi bozmamızı istemiyordum; bu yüzden bluzumun kenarını yakalayıp başımın üzerinden çektim. Nefesleri yine yoğunlaştı ama bu kez nedeni öfke değil, ihtiyaçtı.

Bluzum yere düştüğünde onu soymak için önüme uzandım. Kendi tişörtünü kaldırdı ve gergin ama hızlı parmaklarını kemerimi çözüp kotunu bacaklarından aşağı çekti. Giderek sabırsızlanıyordu ve tutmadığım bacağını kullanarak kotu tamamen yere itti.

Birlikte yatağa çıkarken parmakları sürekli çıplak teninde dolaşıyordu. Hardin ağırlığını kaydırırken dudakları yine benimkileri buldu ve dilini yavaşça dudaklarımın arasından içeri kaydırırken kollarıyla kendini destekleyerek üzerimde yükseldi.

Sadece öpüşmemizle bile sertleştiğinin farkında olduğumdan, aranızda sürtünme yaratmak için kalçalarımı hafifçe yataktan kaldırıp kasıklarına dayadım. Homurdanırken bir eliyle külotunu aşağı çekti ve dizlerinde bıraktı. Elim hemen erkekliğini yakalarken Hardin kulağıma doğru tısladı. Elim yavaşça yukarı aşağı gidip gelmeye başladı. Öne eğilerek dilimin ucunu erkekliğinin başında dolaştırdım; daha fazla ses çıkarmasını istiyordum. Başımı kaldırıp ona bakarken bir kez daha organını elimle kavradım.

"Seni seviyorum," diye hatırlattım, boynuma gömdüğü dudaklarından bir inilti yayılırken.

Bir elini göğsüme götürerek sutyenimi hırsla çekiştirdi.

"Seni seviyorum," dedi sonunda.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin? Bunca şey olup biterken ve şimdi birlikte değilken..." diye açıkladı. Başımla onayladım.

"Lütfen," diye yalvardım.

Dudaklarını göğsüme bastırdı ve elleri sutyenimden tamamen kurtulmak için sırtımdaki kopçaya uzandı. Parmakları sıcak tenime soğuk bir şekilde değiyordu fakat göğüs ucumda dolaşan dili ılık ve iştahlıydı.

Saçlarını çekiştirdim ve ağzı diğer göğsüme kayarken hafif iniltisini duydum.

114. Bölüm

Hardin

Soyunurken ona bir bakış atmam kendimi içine gömmeye hazır hale gelmeme yetti. Sorunlarımızın hiçbirinin henüz çözülmediğini biliyordum ama buna ihtiyacım vardı; lanet olsun, *ikimizin* de buna ihtiyacı vardı.

Kotumu ayak bileklerime indirerek onunla buluşmak için yatağa çıktım; beni, bedenimi, ruhumu son damlasına kadar çalan sinir bozucu kız. Ve hiçbirini asla geri istemiyordum. Onlarla ne yapacağı umurumda bile değildi. Hepsi onundu. Ben onundum.

Sadece çıplak vücuduna bakmak yeterince sertleşmemi sağlamıştı. Ağzımı güzel göğüslerinden kısa bir süre ayırarak şifonyerden bir prezervatif kaptım. Tessa sırtüstü uzanarak bacaklarını iki yana açtı.

"Seni görebilmek istiyorum," dedim.

Şaşkın bir tavırla başını hafifçe yana yatırınca onu kollarından nazikçe tutup üzerime çektim. Vücudu üzerimde mükemmeldi; benim için yaratılmıştı.

Tessa'nın bacakları daha da açıldı ve kalçalarını oynatarak ıslaklığını sertleşmiş erkekliğime sürttü. Ben çoktan hazırdım ama bu, kalçalarını yuvarlayarak erkekliğimin üzerinde kayışı aklımı başından almıştı.

Elimi aramızdan aşağı uzatarak başparmağımla klitorisini okşadım. İnleyerek elini enseme yapıştırdı.

Kendini üzerime bıraktı ve ben içine girerken ikimiz de tısladık. Lanet olsun, bunu özlemiştim. Bizi özlemiştim.

"İçini böyle doldurmak o kadar güzel ki." Onu överken gözlerinin zevkten arkaya kayışını izledim. Ben önümdeki manzarayı izlerken kalçaları yavaş daireler çizmeye başladı. Çok güzel ve kesinlikle çok

seksiydi; eşsizdi. Onun gibi bir şeyi ya da birini hiç görmemiştim. Göğüsleri dolgundu ve kalçalarının her hareketinde ileri fırlıyordu. Üzerimde yukarı aşağı hareketini izlemeye bayılıyordum.

Üstte olmakta giderek daha da ustalaşıyordu. Denediği ilk seferini hatırlıyordum. Kötü değildi ama çok gergindi. Oysa şimdi bütün kontrol ondaydı ve bundan daha iyisi olamazdı. Vücuduyla giderek daha rahat oluyor ve bu da beni mutlu ediyordu. Son derece seksiydi ve vücudunun hâkimiyetini almalıydı.

Kalçalarımı yataktan kaldırarak hareketlerine karşılık vermeye başladım. Gözleri iri iri açılırken inledi.

"Harika, değil mi, bebeğim? İnanılmazsın!" diye teşvik ettim.

Tessa'nın kolunu hafifçe çekerek onu kendime yaklaştırdım. Vücudu benimkine sahip olurken onu izlemekten ne kadar hoşlansam da, onu öpmek daha da zevkliydi. Dudaklarımız birleşmişken inlemesine bayılıyordum.

"Bana ne hissettiğini söyle," dedim ağzına ve kalçalarını iki elimle kavrayarak erkekliğimi içine daha derinlemesine ittim.

"Harika... Çok güzel, Hardin," diye inledi. Ağırlığını desteklemek için ellerini göğsüme dayadı.

"Daha hızlı, bebeğim." Uzandım ve bir göğsünü avuçladım. Böyle yoğurup sıkıştırmama bayılıyordu.

"Mm-hmm..." diye inledi.

Saniyeler sonra yüzünü buruşturarak hareketsiz kaldı. Bakışlarını gözlerime dikmişti.

"Sorun ne?" İçinden çıkmadan onu kendime bastırarak doğrulup oturmaya çalıştım.

"Hiç... Sadece... Daha derin. Seni çok daha derin hissedebiliyorum." Hayretten yumuşamış bir sesle konuşurken kızardı.

"Bu iyi mi, kötü mü?" Elimi kaldırarak saçlarını kulağının arkasına çektim.

"Ah, çok güzel," dedi gözlerini arkaya yuvarlayarak.

Bu kızı şimdiye kadar sayısız kez düzmüştüm ve hâlâ seks konusunda hiçbir şeyden haberi yok gibi görünüyordu.

O noktayı bulmak için kalçalarını tekrar oynattım; o nokta, saniyeler sonra adımı haykırmasına neden olacaktı. Kalçalarını yuvarlarken onu

izlemeye bayılıyordum; biçimi mükemmelin de ötesindeydi. Tırnaklarını çıplak göğsüme gömdü ve o noktayı bulduğumu anladım. Elini ağzına bastırdı ve çok fazla ses çıkarmamak için avucunu ısırdı; aynı anda ben kalçalarımı kaldırarak hareketlerine karşılık veriyor, içine daha hızlı girip çıkıyordum.

"Seni böyle doruğa ulaştıracağım," dedim, nefes nefese.

Çok mükemmeldi. Gözlerini sımsıkı yumarken hareketleri giderek yavaşladı.

"Artık geleceksin, değil mi? Benim için boşalacak mısın, bebeğim?"

"Hardin..." Adımı inleyişi en mükemmel cevaptı.

"Lanet olsun." Sırtı bir yay gibi gerilirken ve gri-mavi gözleri tekrar kapanırken kendimi tutamayarak küfrettim. Boştaki elinin tırnakları göğsüme gömüldü ve erkekliğimi saran kaslarının gerildiğini hissettim. Lanet olsun, bu çok güzeldi. Ritmi değiştirerek daha yavaş hareket etmeye başladım ama her darbemde elimden geldiğince derine ulaşmaya çalışıyordum.

Onu düzerken sesimi duymayı ne kadar sevdiğini biliyordum. "Ah, Tanrım," diyerek prezervatife boşalırken o da elini ağzına bastırarak çığlık attı.

"Hardin..." diye inledi ve nefes nefese bir halde başını göğsüme koydu.

"Bebeğim," dedim. Uyku mahmuru gibi bir gülümsemeyle bana baktı.

Nefesimi onunkine uydururken parmaklarımı göğsüme yayılmış sarı saçların arasında dolaştırdım. Ona ve Zed'e hâlâ kızgındım fakat onu seviyordum ve onun için değiştiğimi kanıtlamaya çalışıyordum. İletişimimizin eskiye oranla bin kat daha iyi olduğunu inkâr edemezdim.

Zed yüzünden bana en azından bir kez daha kızacaktı ama Zed'in bu kızın benim olduğunu ve ona bir daha dokunursa öleceğini anlaması gerekiyordu.

115. Bölüm

Tessa

Soluklanmak için Hardin'in göğsünde yatıyordum. İkimizin de çıplak göğüsleri seks sonrası mutlulukla yavaşça kalkıp iniyordu. Sandığım kadar yabancı gelmemişti; hatta hiç gelmemişti. Onunla yakın olmayı çok özlemiştim; herhangi bir şey netleşmeden bu kadar çabuk sevişmemizin en iyi fikir olmayabileceğini biliyordum ama şu anda parmakları sırtımda yukarı aşağı dolaşırken öyleymiş gibi geliyordu.

İçimi tamamen doldurmak için kalçaları şilteden kalkarken vücudumun altımdaki görünüşü gözümün önünden gitmiyordu. Birçok kez yatmıştık ama bu seferki kesinlikle en iyisiydi. Çok yoğun, samimi ve istek –hayır, ihtiyaç– doluydu.

Kısa süre önce Hardin öfkesine yenik düşmüştü ama şimdi gözleri kapalı ve dudakları hafifçe yukarı kıvrıktı.

"Bana baktığını biliyorum ve tuvalete gitmem gerekiyor," dedi sonunda. Kendimi tutamayarak güldüm. "Haydi bakalım." Vücudumu kalçalarımdan tutup kaldırarak yanına yatırdı.

Hardin elleriyle saçlarını sıvazladı ve sonra eğilip yerden çamaşırlarını aldı. Tişörtünü giymeye gerek görmeden odadan çıkarak beni giyinmem için yalnız bıraktı. Bakışlarım yerdeki giyilmiş tişörtüne kaydı ve alışkanlıkla almak için eğildim ama sonra bıraktım. Bir şeyleri zorlamak veya onu kızdırmak istemiyordum, bu yüzden şimdilik kendi giysilerimle devam etmeliydim.

Saat neredeyse sekiz olmuştu. Ben de saate uygun olarak üzerime sade bir tişörtle bol bir eşofman altı geçirdim. Hardin'in öfke patlamasının enkazı her yerdeydi. Her şeyi yerine geri koyma işini ben

üstlendim; ilk iş çekmecelerimden saçılmış giysilerdi. Ben romanlarla dolu bavulumun fermuarını çekerken Hardin içeri girdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Bir elinde bir bardak su ve diğer elinde bir kurabiye vardı.

"Sadece ortalığı toparlıyorum," dedim sakince.

Tekrar kavgaya dönmemizden biraz korkuyordum, dolayısıyla nasıl davranmam gerektiğinden emin değildim. "Tamam..." dedi bardağı ve kurabiyeyi şifonyerin üzerine bıraktıktan sonra bana yaklaşırken.

"Yardım edeyim," dedi ve yerdeki kırık sandalyeyi aldı. Odayı eski haline döndürmek için sessizce işe koyulduk. Hardin bavulu kaptı ve onunla birlikte dolaba yürürken yataktan düşmüş bir süs minderine neredeyse takılıyordu.

Önce benim mi konuşmam gerektiğini ya da ne söyleyebileceğimi bilmiyordum; hâlâ kızgın olduğunun farkındaydım fakat onu sık sık bana bakarken yakaladığıma göre o kadar kızgın olmamalıydı.

Elinde küçük bir poşet ve orta boyda bir kutuyla dolaptan çıktı. "Bu ne?"

Ah, hayır. "Hiç." Elindekileri alma çabasıyla hemen ayağa fırladım.

"Bunlar bana mı?" diye sordu yüzünde bir merak ifadesiyle.

116. Bölüm

Hardin

"Hayır," diye yalan söyledi ve kutuyu sol elimden almak için parmak uçlarında yükselerek uzandı. Daha da yükseğe kaldırdım.

"Etiketin üzerinde benim adım var," dedim ve bakışlarını indirdi.

Neden bu kadar utanıyordu ki?

"Sadece... Şey, sana birkaç şey almıştım ama artık çok saçma görünüyor, açmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedim ve yatağın kenarına oturdum. O iğrenç sandalyeyi gerçekten kırmamalıydım.

İç çekti ve ben paket kâğıdının bantlı kenarlarını açarken odanın karşı tarafına geçti. Bu kutu için kullandığı bant miktarı beni biraz rahatsız etmişti ama itiraf etmeliydim ki biraz...

... *heyecanlanmıştım.*

Tam olarak heyecanlanmak değil de mutlu olmuştum. Birinden en son ne zaman doğum günü hediyesi aldığımı hatırlamıyordum; hatta annemden bile. Daha küçük yaştayken doğum günlerinden nefret ettiğimi vurgulamıştım ve nasıl bir hödük olmalıydım ki annem bana her seferinde gülünç bir hediye almasına rağmen on altı yaşımdan itibaren bunu bırakmıştı.

Babam her yıl içinde çek olan aptal bir kart gönderirdi fakat lanet şeyi yakmak çok hoşuma giderdi. Hatta on yedinci doğum günümde gelenin üzerine işemiştim bile. Sonunda kutuyu açtığımda içinde birden fazla şey buldum.

İlki, *Gurur ve Önyargı*'nın eski, yıpranmış bir kopyasıydı ve elime aldığımda Tessa hemen yanıma gelip kitabı kaptı.

"Bu aptalca... Buna aldırma," dedi fakat elbette ki aldırmamaya hiç niyetim yoktu.

"Neden? Geri ver onu bana," dedim elimi uzatarak.

Ayağa kalktığımda bu savaşı kazanamayacağını hatırlamış gibi baktı ve kitabı iade etti. Sayfaları karıştırırken bütün kitap boyunca sarı fosforlu kalemle işaretlenmiş pasajlar buldum.

"Bana Tolstoy'u okurken işaretlediğini söylediğini hatırlıyor musun?" diye sordu hiç görmediğim kadar kızarmış yanaklarıyla.

"Evet?"

"Şey... Ben de öyle bir şey yaptım," diye itiraf etti, gözlerime bakarak.

"Ciddi misin?" diye sordum ve neredeyse tamamen işaretlerle dolu bir sayfayı açtım.

"Evet. Ama çoğunlukla bu kitap; yeniden okumana filan gerek yok. Sadece düşündüm ki... Hediye seçmekte çok kötüyüm, biliyorum."

Hiç de değildi. En sevdiği romanda ona beni hatırlatan pasajları görmeyi çok isterdim. Bu birinin bana verebileceği en güzel hediyeydi. Bunlar basit şeylerdi; bir şekilde ilişkimizin yürümesini sağlayabileceğimiz konusunda beni umutlandıran şeyler; ikimizin de birbirimizden habersiz aynı şeyleri yaptığımızı, Jane Austen okuduğumuzu hatırlatan şeyler.

"Değilsin," dedim ve yatağın kenarına oturdum.

Tekrar almasını engellemek için kitabı bacağın altına sıkıştırdım. Kutudan ikinci şey çıkarken kendimi tutamayarak hafifçe güldüm.

"Bu ne için?" diye sordum sırıtarak deri kaplı ajandayı çıkarırken.

"Çalışmaların, kullandığın o şeyin dikişleri açılıyor ve çok dağınık görünüyor. Bak, bunun her hafta için bir etiketi var; konu için de kullanabilirsin. Tercih senin." Gülümsedi.

Bu hediye espriliydi çünkü eski ajandama kâğıtları tıktığım her seferinde yüzünü nasıl buruşturduğunu biliyordum. Birçok kez benim için düzenlemek istemesine rağmen engel olmuştum ve bunun onu delirttiğini biliyordum. İçindekileri görmesini istemiyordum.

"Teşekkürler." Güldüm.

"O aslında doğum günü hediyesi değildi. Bir süre önce almıştım ve eskisini atacaktım fakat hiç fırsatım olmadı," diye itiraf etti gülerek.

"Çünkü hep yanımda taşıyordum. Neler çevirdiğinin farkındaydım," diye takıldım. Geride sadece küçük poşet kalmıştı ve seçimine bir kez daha güldüm.

Küçük biletin üzerinde dikkatimi çeken ilk kelime *Kick Box* oldu.

"Oturduğumuz... Oturduğun binadaki spor salonuna bir haftalık Tayland Boksu bileti." Kurnazca hediyesinden gurur duyduğunu belli eden bir tavırla gülümsedi.

"*Kick Box*'la ilgileneceğimi sana ne düşündürdü?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

Bunu almasının nedeni elbette ki öfkemi kusmamı sağlamaktı. "Daha önce hiç yapmadım."

"Eğlenceli olabilir," dedi.

"Minder olmadan birinin canına okumak kadar değil," dedim. Kaşlarını çattı.

"Şaka," dedim ve poşetteki CD'yi de kaptım. İçimdeki serseri, albümü kolayca indirebilecekken bana CD aldığı için takılmak istedi. Bu albümle mırıldandığını duymak hoşuma gidecekti; muhtemelen Fray'in ikinci albümü olmalıydı.

Her şarkıyı kelimesi kelimesine bildiğinden ve arabayla yolculuk yaparken dinlediğimizde bana anlamını açıklamaktan mutluluk duyacağını biliyordum.

117. Bölüm

Tessa

"Bu gece benimle kalır mısın?" diye sordu Hardin yüzümü inceleyerek. Hevesle başımla onayladım.

Tişörtünü başından geçirirken hırsla kapıp göğsüme bastırdım. Üzerimi değiştirirken beni izledi ama sessizdi. İlişkimiz çok kafa karıştırıcıydı –her zamanki gibi– ama özellikle şimdi. O anda kimin üstün olduğundan emin değildim. Daha önce doğum gününde beni ektiği için ona kızgındım fakat artık bu konuyla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum ve yine günler önce beni buz patenine götürdüğü zamana dönmüştüm.

Zed yüzünden bana çok kızgındı ama gülümsemeleri ve alaycı neşesi düşünülürse, şimdi neler hissettiğini bilemiyordum. Belki de öfkesini alevlendiren şey beni özlemiş olmasıydı ve artık ona dargın olmadığım için mutluydu? Nedenini bilmesem de, sorgulamamam gerektiğini biliyordum. Keşke Seattle'la ilgili konuşmama izin verseydi. Nasıl tepki verecekti? Ona söylemek bile istemiyordum ama mecbur olduğumu biliyordum. Benim için sevinecek miydi? Sanmıyordum; hatta sevinmeyeceğini biliyordum.

"Buraya gel." Yatağa uzanırken beni göğsüne bastırdı. Eli duvardaki televizyonun uzaktan kumandasını buldu ve bir tarihi belgeselde karar kılana kadar kanalları birbiri ardına geçti.

"Anneni görmek hoşuna gitti mi?" diye sordum birkaç dakika sonra.

Cevap vermedi. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda çoktan uyu yakalmıştı.

Hava sıcaktı. Çok sıcak. Hardin üzerimde yatıyor, neredeyse bütün ağırlığıyla beni şilteye bastırıyordu. Sırtüstü yatmıştım; Hardin yüzükoyun yatıyordu. Başı göğsümdeydi; kollarından birini belime dolamış, diğerini yanına doğru uzatmıştı. Bu şekilde uyumayı Hardin'in üzerimi örten bedeninin sıcaklığıyla ter içinde uyanmayı özlemiştim. Saate baktığımda yediyi yirmi geçtiğini gördüm; on dakika sonra alarmım çalacaktı. Hardin o kadar huzurlu görünüyordu ki onu uyandırmak istemiyordum; uykulu dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Genellikle uykusunda bile kaşlarını çatardı.

Uyandırmadan onu üzerimden kaldırma girişimiyle kolunu belimden çektim.

"Mmm-hmm..." diye sızlandı gözleri titrerken ve vücudu kıpırdanarak bana daha sıkı sarıldı.

Tavana baktım ve onu üzerimden itip itmeme konusunda karar vermeye çalıştım.

"Saat kaç?" diye sordu uykulu bir sesle.

"Neredeyse yedi buçuk," dedim sakince.

"Lanet olsun. Bugün okulu asabilir miyiz?"

"Hayır. Ama *sen* asabilirsin." Gülümsedim ve parmaklarımı saçlarında nazikçe dolaştırarak kafa derisine masaj yaptım.

"Kahvaltıya gidebiliriz?" Bana bakmak için başını çevirdi.

"Sıkı pazarlıkçısın ama yapamam." Aslında bunu istiyordum. Vücudunu hafifçe kaydırdı ve çenesini göğsümün altına dayadı. "İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Evet, çok. Uzun zamandır böyle uyumamıştım..." Devam edemedi.

Aniden çok mutlu olarak gülümsedim. "Biraz uyuyabildiğine sevindim."

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Henüz tam olarak uyanmış değildi; gözleri donuktu ve sesi her zamankinden daha hırıltılıydı.

"Elbette." Başına masaj yapmaya geri döndüm.

"İngiltere'de annemin evindeyken bir rüya gördüm... Şey, bir kâbus."

Ah, hayır. Kalbim sıkıştı. Kâbuslarının geri döndüğünü biliyordum ama duymak yine de canımı yakıyordu.

"O rüyalar geri döndüğü için çok üzgünüm."

"Hayır, sadece geri dönmediler, Tess. Daha kötüydüler." Vücudunun titrediğini hissettiğimden emindim fakat yüzü duygusuzdu.

"Daha kötü mü?"

Nasıl daha kötü olabilirler ki?

"Sendin, onlar... o şeyleri sana yapıyorlardı," dedi ve damarlarım buz kesti.

"Ah." Sesim zayıf, acınası bir şekilde çıkmıştı.

"Evet. Çok... Çok berbattı. Öncekinden çok daha kötüydü çünkü annemle olanlara alışkındım, biliyor musun?"

Başımla onayladım ve diğer elimi çıplak göğsüne uzatarak başına yaptığım masajı tekrarladım.

"Sonrasında uyumaya çalışmadım bile. Tekrar görmeye dayanamadığım için kendimi bilerek uyanık tuttum. Birinin seni incittiğini düşünmek beni delirtiyor."

"Çok üzgünüm." Gözleri bulutluydu ve benimkiler de yaşlarla dolmuştu.

"Bana acıma." Uzandı ve gözyaşlarımı düşmeden yakaladı.

"Acımıyorum. Sadece incinmeni istemediğim için beni üzüyor. Sana acımıyorum." Bu doğruydu. Ona acımıyordum. Annesinin tecavüze uğradığı kâbuslar gören bu parçalanmış adam için kendimi çok kötü hissediyordum ve Trish'in yüzünün yerini benimkinin aldığını öğrenmek beni öldürüyordu. Zaten acı içinde olan zihninin bu düşüncelerle daha da altüst olmasını istemiyordum.

"Kimsenin seni incitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Gözlerime baktı.

"Evet, biliyorum, Hardin."

"Şimdi bile, daha önce olduğumuz yere asla dönemesek bile. Buna kalkışan birini öldürürüm, tamam mı?" Sesi kararlı ama yumuşaktı.

"Biliyorum," dedim hafifçe gülümseyerek.

Ani tehditlerinden tedirgin olmak istemiyordum çünkü bunları bana olan sevgisinden söylediğini biliyordum.

"Uyumak güzeldi." Biraz neşelenmeye başlamıştı ve ben de başımla onayladım.

"Kahvaltı için nereye gitmek istiyorsun?" diye sordum.

"Hayır dedin, sen..."

"Fikrimi değiştirdim. Karnım aç."

Kâbuslarıyla ilgili bana bu kadar açık davrandıktan sonra sabahı onunla birlikte geçirmek istiyordum; belki iletişim kanalını daha da açmaya devam ederdi. Genellikle ondan bir şeyler öğrenebilmek için kavga etmem gerekirdi fakat bunu isteyerek itiraf etmişti ve benim için anlamı çok büyüktü.

"Zavallı hikâyem seni bu kadar kolay mı ikna etti yani?" Bir kaşını kaldırdı.

"Böyle söyleme." Kaşlarımı çattım.

"Nedenmiş?" Doğrulup otururak yataktan kalktı.

"Çünkü doğru değil. Fikrimi değiştiren *şey* bana anlattıkların değil, bunu benimle *paylaşmandı*. Ve kendine zavallı deme. Bu kesinlikle doğru değil." Ben ayaklarımı yere indirirken o da kotunu beline çekiyordu. "*Hardin...*" dedim cevap vermediğinde.

"*Tessa...*" Tiz bir sesle benimle alay ediyordu.

"Ciddiyim, kendini o şekilde düşünmemelisin."

"Biliyorum," dedi çabucak sohbeti aniden sona erdirirken.

Hardin'in mükemmellikten uzak ve kusurlu olduğunu biliyordum fakat herkes öyleydi; özellikle de ben. Keşke kusurlarının ötesini görebilseydi; belki de gelecekte sorunlarını çözmesine yardımcı olurdu.

"Her neyse, bütün gün benim misin yoksa sadece kahvaltıda mı birlikteyiz?" Ayakkabılarını giymek için eğildi.

"O ayakkabıları seviyorum, sana söyleyecektim." Giydiği simsiyah spor ayakkabılarını işaret ettim.

"Ah... Teşekkürler..." Ayakkabılarını bağladıktan sonra doğruldu. Böylesine büyük egosu olan biri için iltifat kabul etmekte hiç de başarılı değildi. "Bana hâlâ cevap vermedin."

"Sadece kahvaltı. Bütün derslerimi kaçıramam." Tişörtünü başımdan çıkararak kendiminkilerden birini giydim.

"Tamam."

"Sadece saçlarımı toplayıp dişlerimi fırçalayacağım," dedim, giyinmeyi bitirdikten sonra. Dilimi fırçalamaya başladığımda Hardin kapıyı vurdu.

"Gir," diye mırıldandım, diş macunu dolu ağzımla.

"Bunu son yaptığımızdan beri bir hayli zaman geçti," dedi.

"Banyoda sevişmek mi?" diye sordum. *Bunu neden dedim ki şimdi?*

"Haaaaayıır... 'Birlikte dişlerimizi fırçalamak' diyecektim." Gülerek dolaptaki diş fırçası paketlerinden birini açtı. "Ama istediğin şey banyoda sevişmekse..." diye takıldı ve gözlerimi devirdim.

"Bunu neden söylediğimi bilmiyorum, nedense aklıma gelen ilk şey o oldu." Kendi aptallığıma ve boşboğazlığıma güldüm.

"Eh, duymak güzeldi." Fırçasını musluğun altına götürdü ve tek kelime daha etmedi. İkimiz de dişlerimizi fırçaladıktan ve ben saçlarımı tarayıp atkuyruğu yaptıktan sonra alt kata yöneldik. Karen ve Landon mutfaktaydılar ve önlerinde yulaf lapası kâseleriyle sohbet ediyorlardı.

Landon bana sıcak bir tavırla gülümsedi; Hardin'le beni birlikte gördüğüne şaşırmamış gibiydi. Karen da şaşırmamıştı. Hatta biraz... memnun muydu? Emin olamadım çünkü gülümsemesini gizlemek için kahve kupasını dudaklarına götürdü.

"Bugün Tessa'yı okula ben götürüyorum," dedi Hardin, Landon'a.

"Tamam."

"Hazır mısın?" diye sordu Hardin bana dönerek. Başımla onayladım.

"Din dersinde görüşürüz," dedim Landon'a, Hardin beni tutup mutfaktan sürüklemeden önce.

"Acelen ne?" diye sordum dışarı çıktığımızda.

Araba yolunda yürürken çantamı omzumdan kaptı. "Hiç ama ikinizi tanıyorum; konuşmaya başlarsanız oraya asla ulaşamayız ve Karen'ı da eklersen, sen çeneni kapamadan açlıktan ölürüm." Arabasının yolcu kapısını benim için açtıktan sonra kendisininkine dolaştı ve hemen bindi.

"Doğru." Gülümsedim.

En azından yirmi dakika IHOP veya Denny's arasında kararsız kaldıktan sonra sonunda tercihimiz IHOP oldu. Hardin yumurtalı ekmeği en iyi onların yaptığını söylüyordu fakat ben yiyene kadar inanmaya niyetli değildim.

"Bir masa boşalana kadar on beş dakika beklemeniz gerekecek," dedi kısa boylu bir kadın, içeri girdiğimizde. Boynundaki mavi fular dikkatimi çekmişti.

"Pekâlâ," dedim. Aynı anda Hardin, "Neden?" diye sordu.

"Şu anda doluyuz ve boş masamız yok," diye açıkladı kadın tatlı bir tavırla. Hardin gözlerini devirdi ve onu kadından uzaklaştırarak girişteki bir banka oturttum.

"Geri döndüğünü görmek güzel," diye takıldım.

"Bu ne demek şimdi?"

"Havanı hâlâ koruyorsun demek."

"Ne zaman kaybettim ki?"

"Bilmem, o gece dışarı çıktığımızda ve biraz da dün gece."

"Odayı altüst ettim ve sana küfürler savurdum," diye hatırlattı.

"Biliyorum, sadece şakalaşıyorum."

"Eh, bir sonrakinde daha iyi bir espri yap lütfen," dedi fakat gülümsemesini gizlemeye çalıştığını görebiliyordum.

Nihayet bir masaya geçtiğimizde garson olarak çalışan biri için sakalı biraz fazla uzun görünen genç bir adama siparişlerimizi verdik. O gittikten sonra Hardin şikâyet etti ve yemeğinde kıl bulursa tepesinin atacağına yemin etti. "Sadece sana havamı hâlâ koruduğumu göstermek için," diye hatırlattı ve beni güldürdü.

Biraz daha nazik olmaya çalışması hoşuma gidiyordu ama aynı zamanda tutumundan ve insanların kendisiyle ilgili düşüncelerini umursamamasından da hoşlanıyordum. Keşke o özellikleri bana da biraz bulaştırabilseydi. Yemek gelene kadar kendisini rahatsız eden daha bir sürü şeyi saydı.

"Okulu neden bütün gün asamıyorsun?" diye sordu Hardin, Fransız tostundan kocaman bir lokma alırken.

"Çünkü..." diye başladım. Ah, biliyorsun çünkü başka bir kampüse naklimi isteyeceğim ve sömestr ortasında nakil tamamlanmadan derse katılım notlarımın düşmesiyle işlerin karışmasını istemiyorum.

"A'larımı kaybetmek istemiyorum," dedim.

"Üniversitedeyiz, kimse derse girmiyor," dedi bana, tanıştığımızdan beri yüzüncü kez.

"Yoga seni heyecanlandırmıyor mu?" Güldüm.

"Hayır. Hiç de değil."

Kahvaltımızı bitirdik ve Hardin arabayı kampüse doğru sürerken ortam hâlâ neşeliydi. Konsolun üzerindeki telefonu titreşti ama aldır-

madı. Onun yerine cevap vermek istedim fakat çok iyi anlaşıyorduk. Üçüncü kez çaldığında nihayet sordum:

"Cevap vermeyecek misin?"

"Hayır, sesli mesaja yönlendirir. Muhtemelen annemdir." Telefonu kaldırıp bana ekranı gösterdi.

"Bak, sesli mesaj bıraktı. Kontrol edebilir misin?" diye sordu.

Merakıma yenildim ve telefonu elinden kaptım.

"Hoparlöre al," diye hatırlattı.

"Yedi adet sesli mesajınız var," dedi robotumsu ses Hardin arabayı park ederken.

Hardin homurdandı. "İşte bu yüzden hiç kontrol etmiyorum."

Dinlemek için bir tuşuna bastım. "*Hardin?... Hardin, ben Tessa... Ben...*" Hemen mesajı durdurdum ama Hardin telefonu elimden kaptı.

Ah, Tanrım.

"Şey, seninle konuşmam gerek. Arabamdayım ve karam çok karışık..." Sesim isterikti ve arabadan atlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Lütfen kapa," diye yalvardım fakat benden uzaklaştırmak için telefonu diğer eline aldı.

"Nedir bu?" diye sordu telefona bakarak.

"Neden hiç denemedin? Beni öylece bıraktın ve şimdi zavallı bir halde seni arayıp sesli mesaj kutuna ağlıyorum. Bize ne olduğunu bilmem gerek. Bu kez farklı olan neydi, neden savaşmadık? Neden benim için savaşmadın? Mutlu olmayı hak ediyorum, Hardin." Aptal sesim arabayı doldururken ben de yerimden kıpırdayamıyordum.

Sessizce oturup kucağıma koyduğum ellerime baktım. Bu çok aşağılayıcıydı; sesli mesajı neredeyse unutmuştum ve keşke hiç duymasaydı. Özellikle de şimdi.

"Ne zamandı bu?"

"Sen yokken."

Nefesini uzun uzun üfledi ve aramayı bitirdi. "Kafanı karıştıran neydi?" diye sordu.

"Bunu konuşmak isteyeceğini sanmıyorum." Dudağını dişlerinin arasına aldım.

"Evet, istiyorum." Hardin emniyet kemerini çözerek bana döndü

Ona bakarken bunu nasıl ifade edebileceğimi düşündüm. "O iğrenç sesli mesaj... onu öptüğüm geceden kalma."

"Ah." Yüzünü ön cama çevirdi.

Kahvaltı çok iyi gitmişti ama şimdi duygusal bir çalkantı anında bıraktığım sesli mesaj yüzünden her şey mahvoluyordu. Beni sorumlu tutmamalıydı.

"Onu öpmeden önce mi, öptükten sonra mı?"

"Sonra."

"Onu kaç kez öptün?"

"Bir."

"Nerede?"

"Arabamda," diye inledim.

"Sonra? Bu mesajı bıraktıktan sonra ne yaptın?" Telefonu yüzüme doğru salladı.

"Evine geri döndüm." Ben bunu söyler söylemez Hardin alnını direksiyona dayadı.

"Ben..." diye başladım.

Bir parmağını kaldırarak beni susturdu. "Evinde ne oldu?" Gözlerini kapadı.

"Hiç! Ağladım ve sonra televizyon izledik."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır, söylemiyorum. Kanepede uyudum. Yatağına geçtiğim tek sefer senin geldiğin zamandı. Öpüşmek dışında onunla hiçbir şey yapmadım ve birkaç gün önce öğle yemeğinde buluştuğumuzda beni öpmek istedi ama izin vermedim."

"Seni *tekrar* mı öpmeye kalkıştı?"

Lanet olsun. "Evet fakat sana karşı hissettiklerimi anlıyor. Bütün bunları çok kötü karıştırdım ve onunla zaman geçirdiğim için bile çok üzgünüm. İyi bir nedenim ya da mazeretim yok ama özür dilerim."

"Ne söylediğini hatırlıyorsun, değil mi? Ondan uzak duracağını söyledin." Başını direksiyondan kaldırırken nefesi kontrollü, hatta fazla kontrollüydü.

"Evet, hatırlıyorum." Kimlerle arkadaşlık edebileceğimin söylenmesi fikrinden hoşlanmıyordum ama roller tersine dönse ondan

aynı şeyi beklemeyeceğimi söyleyemezdim ki son zamanlarda bu çok sık olmuştu.

"Artık detayları bildiğime göre, bunu bir daha konuşmak istemiyorum, tamam mı? Ciddiyim... Onun soktuğumun adını senin dudaklarından bir daha duymayacağım!" Sakin kalmaya çalışıyordu.

"Tamam," dedim ve elini tutmak için uzandım. Bunu konuşmayı artık ben de istemiyordum; ikimiz de konuyla ilgili bütün söyleyebileceklerimizi söylemiştik ve tekrar tekrar geri dönmek sadece daha fazla gereksiz sorunlara yol açacaktı ki ilişkimiz zaten yeterince hasarlıydı. Bu kez sorunun benden kaynaklanması bir açıdan rahatlatıcıydı çünkü Hardin'in ihtiyaç duyduğu en son şey, kendisinden nefret etmesiydi.

"Derse gitsek iyi olur," dedi sonunda.

Soğuk sesi moralimi bozdu fakat Hardin elini çekerken çenemi kapalı tuttum. Hardin beni felsefe binasına götürdü ve dışarıda Landon'ı aradım ama onu göremedim. Çoktan içeri girmiş olmalıydı.

"Kahvaltı için teşekkür ederim," dedim ve Hardin'in elinden çantamı aldım.

"Bir şey değil." Omuz silkti ve derse gitmek için dönmeden önce omuz silktim.

Bir eli kolumu yakaladı ve daha dudaklarını benimkilere basturmadan beni sadece kendisinin yapabileceği bir şekilde sahiplendi.

"Dersten sonra görüşürüz. Seni seviyorum," dedi ve geri çekildi. Kapıya doğru yürürken nefes nefese gülümsüyordum.

118. Bölüm

Hardin

Kampüsün kaldırımını izleyerek yürürken sesli mesajı beşinci kez dinliyordum. Sesi çok üzgün ve perişandı. Bir açıdan bu beni mutlu etmişti; kulağıma ağlarken sesindeki o acıyı ve üzüntüyü duymak güzeldi. Benden uzakken onun da benim kadar sefil olup olmadığını merak ediyordum ve kanıtı işte elimdeydi. O serseriyi öptüğü için onu çok çabuk bağışladığımın farkındaydım ama başka ne yapabilirdim ki? Onsuz olamazdım ve ikimiz de çok aptalca şeyler yapmıştık; sadece o değil.

Bu zaten benim hatamdı; ayrıldığımızda Tessa'nın ne kadar savunmasız olacağını Zed biliyordu. Bildiğini biliyordum: Onu ağlarken filan görmüş, sonra gidip bir hafta sonra onu öpmüştü. Bunu hangi orospu çocuğu yapardı ki?

Tessa'mın zaafından yararlanmıştı ve buna izin vermeye hiç niyetim yoktu. Kendini çok akıllı görüyor, yaptıklarının yanına kalacağını sanıyordu ama artık öyle olmayacaktı.

"Zed Evans nerede?" diye sordum, çevre bilimleri binasının yakınındaki bir ağacın altında oturan kısa boylu sarışın bir kıza.

Bu aptal binanın ortasında dev gibi bir ağacın işi neydi ki?

"Bitki salonu, 218 numara," dedi kız, titrek bir sesle.

Sonunda üzerinde "218" yazan kapıya ulaştım ve Tessa'ya verdiğim sözü bile düşünmeden kapıyı açtım. Onu zaten rahat bırakmayı düşünmemiştim fakat şimdi onunla geçirdiği gece Tessa'nın ne kadar perişan olduğunu anlamak her şeyi on kat daha kötü hale getirmişti.

Oda sıra sıra bitkilerle doluydu. Kim hayatını kazanmak için bütün gün bunlarla uğraşırdı ki?

"Burada ne işin var?" dediğini duydum onu görmeden önce.

Büyük bir kutu gibi bir şeyin yanında duruyordu; ona doğru bir adım attım.

"Sakın aptal numarası yapma, burada ne işim olduğunu gayet iyi biliyorsun."

Gülümsedi. "Hayır, üzgünüm, bilmiyorum. Botanik çalışmaları psişik güçler gerektirmiyor."

Başında o dev gibi aptal gözlük varken benimle alay ediyordu. "Yani bu konuda kibirli davranacak kadar küstahsın, ha?"

"Hangi konuda?"

"Tessa."

"Ben yanlış bir şey yapmıyorum ki. Ona pislik gibi davranan sensin, dolayısıyla bu yüzden bana koştu diye sakın sinirlenme."

"Bana ait bir şeyle uğraşacak kadar aptal mısın sen?"

Geri çekildi ve koridordan bana doğru yaklaştı. "O sana ait değil. Onun sahibi değilsin," diye meydan okudu.

Bitki kutularının üzerinden uzanarak yakasını kavradım ve yüzünü aramızdaki metal bariyere çarptım. Duyduğum çıtırtı bana ne olduğunu anlatmaya yetti. Ancak başını kaldırıp elimden kurtulmaya çalışırken "Lanet olasıca burnumu kırdın!" diye bağırdığında, yüzünden süzülen kanın miktarının *biraz* tedirgin edici olduğunu itiraf etmeliydim.

"Seni aylar boyunca Tessa'dan uzak durman için tekrar tekrar uyardım ama sen ne yaptın? Gidip onu öptün ve lanet olasıca yatağına mı attın?" Onu tekrar yakalamak için koridoru takip ettim.

Yüzünden kan boşalırken eliyle kırılmış burnunu tutuyordu. "Ve ben de sana boş tehditlerinin sikimde bile olmadığını söylemiştim," diye hırladı, bana doğru bir adım atarken. "Burnumu kırdın, piç!" diye bağırdı tekrar.

Tessa beni öldürecek.

Hemen gitmeliydim. Bu serseri bir kez daha pataklanmayı hak ediyordu ama Tessa çok kızacaktı.

"Sen bana daha kötüsünü yaptın, kız arkadaşımla uğraşıp durdun!" diye bağırarak karşılık verdim.

"O senin kız arkadaşın değil ve onunla uğraşmaya daha başlamadım bile."

"Sen şu anda gerçekten beni tehdit mi ediyorsun?"

"Bilmem, ediyor muyum?"

Ona doğru bir adım daha attım ve bir yumruk savurarak beni şaşırttı. Yumruğu çeneme çarptı ve arkaya doğru sendeleyerek ahşap bir bitki kutusunu devirdim. Kutu gürültüyle yere yuvarlandı ve ben toparlanırken öfkeyle bir yumruk daha savurdu ama bu kez onu engellerken yana sendeledim.

"Benim zayıf olduğumu sanıyordun, değil mi?" Kanlı yüzüyle sırıtarak üzerime gelmeye devam etti. "Kendini gerçekten sert çocuk mu sandın?" Gülerek ağzındaki kanı beyaz karo zemine tükürdü.

Parmaklarım laboratuvar önlüğünün kumaşını kavradı ve onu başka bir bitki sırasına doğru ittim; bitkilerle birlikte ikimiz de yere yuvarlandık. Üzerine çıkarken kontrolü ele almasına izin vermemeye kararlıydım. Gözucuyla kolunu kaldırdığını gördüm fakat ben neler olduğunu anlayana kadar küçük saksılardan birini başımın yan tarafına patlattı.

Başım savruldu ve görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Ondan daha güçlüydüm fakat dövüşmeyi beni inandırdığından daha iyi bildiğini anlamıştım.

Yine de beni yenmesine izin vermeyecektim.

"Onu düzdüm bile," dedi boğuk bir sesle, ben saçlarını tutup başını yere çarparken. Artık onu öldürmek bile umurumda değildi.

"Hayır, düzmedin!" diye bağırdım.

"Evet, düzdüm, çok... dardı." Sesi boğuktu ve ellerim yüzündeyken bile hâlâ zehir kusuyordu.

Yumruğum başının yan tarafına indi ve acıyla haykırdı. Bir an için canını daha da yakmak için kırılan burnunu parmaklarımın arasına almayı düşündüm. Beni üzerinden atmaya çalışırken ayakları altında çılgınca çırpınıyordu. Zed'in Tessa'ya dokunduğu düşüncesi beni daha da öfkelendirdi.

Ellerini kollarıma yapıştırmış, vücudumu üzerinden kaldırmaya çalışıyordu. "Ona bir daha asla dokunamayacaksın," dedim ve bir

elimi boğazına yapıştırdım. "Onu benden alabileceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Boğazını sıkmaya başladım. Kanlı yüzü kızarmaya başlamıştı ve konuşmaya çalışıyordu ama ben sadece soluklanmaya çalıştığını duyuyordum.

"Burada neler oluyor?" diye bağırdı bir erkek sesi, arkamdan.

Sesin sahibini görmek için dönüp baktığımda Zed ellerini boynuma sarmaya çalıştı. Bu elbette ki olmayacaktı. Yanağına bir yumruk daha indirdim ve kolları vücudunun iki yanına düştü.

Bir el kolumu yakalayarak geri çekti. "Kampüs güvenliğini çağırın!" dedi ses ve aceleyle Zed'in üzerinden kalktım.

Has'tir. "Hayır, çağırmayın," dedim ayağa kalkarken.

"Neler oluyor? Çık buradan! Git diğer odada bekle!" diye bağırdı orta yaşlı adam ama kıpırdamadım bile. Sanırım profesörlerden biriydi. *Lanet olsun.*

"Buraya gelip bana saldırdı," dedi Zed ve ağlamaya başladı. Gerçekten ağlıyordu.

Ayağa kalkarken elini şişmiş ve yamulmuş burnuna örtmüştü. Yüzü kanlar içindeydi, laboratuvar önlüğüne kan bulaşmıştı ve kibirli gülümsemesi silinmişti.

Adam otoriter bir tavırla beni işaret ederek emretti: "Polis gelene kadar duvara yaslan! Ciddiyim, sakın kıpırdama!"

Lanet olsun, kampüs polisi geliyordu. Başım beladaydı. Buraya ne halt etmeye gelmiştim ki? Eğer Tessa uzak dursa, ben de Zed'den uzak duracağıma söz vermiştim.

Şimdi ben bir sözümü daha bozmuşken, o da bozacak mıydı?

119. Bölüm

Tessa

Kalemimi kâğıda değdirdiğimde büyükannemle ve hayatını Hıristiyanlığa adayışıyla ilgili yazmak niyetindeydim ama nedense kâğıdın üzerinde Hardin'in adını gördüm.

"Bayan Young?" dedi Profesör Soto'nun sesi nazikçe ama ilk sıradaki herkesin duyacağı kadar yüksek sesle konuşmuştu.

"Evet?" Başımı kaldırdım ve aniden dikkatimi çeken Ken oldu. *Ken'in burada ne işi var?*

"Tessa, benimle gelmen gerek," dedi ve arkamda oturan sinir bozucu sarışın, altıncı sınıfa geri dönmüşüz gibi "aahhh" diye bir ses çıkardı. Muhtemelen Ken'in üniversitenin rektörü olduğunu bile bilmiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Landon, Ken beni ayağa kaldırırken ve eşyalarımı toplamaya başlarken.

"Dışarıda konuşabiliriz." Ken'in sesi titriyordu.

"Ben de geliyorum," dedi Landon ve o da ayağa kalktı.

Profesör Soto, Ken'e döndü. "Sizin için uygun mu?"

"Evet, o benim oğlum," dedi Ken ve öğretmenimizin gözleri iri iri açıldı.

"Ah, özür dilerim. Bunu bilmiyordum; o da kızınız mı?" diye sordu.

"Hayır," diye tersledi Ken. Paniğe kapılmış gibiydi ve bu beni de korkutmaya başlıyordu.

"Hardin..." diye soracak oldum fakat Ken arkamda Landon'la birlikte kapıdan çıkardı.

"Hardin tutuklandı," dedi Ken dışarı çıkar çıkmaz.

Nefesim kesildi. "*Ne?*"

"Kavga ettiği ve kampüs malına zarar verdiği için tutuklandı."

"Ah, Tanrım," diyebildim sadece.

"Ne zaman? Nasıl?" diye sordu Landon.

"Yirmi dakika kadar önce. Bu konuyu kampüsün yetki alanının dışına taşırmamak için elimden geleni yapıyorum ama işimi hiç kolaylaştırmıyor." Ken hızlı adımlarla caddeden karşıya geçerken ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kaldım.

Zihnimden hızla düşünceler geçiyordu: *Hardin tutuklandı mı? Ah, Tanrım. Nasıl tutuklanabilir? Kimle kavga etti?*

Ama bu sorunun cevabını zaten biliyordum.

Neden bir kez olsun sakin kalamamıştı? Hardin iyi miydi? Hapse girecek miydi? Gerçek hapse? Zed iyi miydi?

Ken arabasının kapılarını açtı ve üçümüz birden bindik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Landon.

"Kampüs güvenliğine."

"O iyi mi?" diye sordum.

"Yanağında ve kulağında birer kesik olduğunu duydum."

"'Duydun' mu? Onu daha görmedin mi?" diye sordu Landon, üvey babasına.

"Hayır, görmedim. Öfke krizi geçiriyor, dolayısıyla önce Tessa'ya ulaşmamın daha iyi olacağını biliyordum." Başıyla beni işaret etti.

"Evet, iyi fikir," dedi Landon ve ben sessiz kaldım.

Başında ve yüzünde birer kesik mi? Canının yanmadığını umuyordum. Ah, Tanrım, bütün bunlar delilikti. Bütün günü onunla birlikte geçirmeyi kabul etmeliydim. Bunu yapsaydım bugün kampüse gelmezdi.

Ken arka sokaklardan hızla geçti ve beş dakika içinde kampüs güvenliğinin bulunduğu küçük binanın önündeki otoparka girdik. Park ettiği yerin tam önünde Park Yapılmaz tabelası vardı fakat sanırım istediği yere park edebilmek rektör olmanın avantajlarından biriydi.

Üçümüz çabucak içeri koştuk ve hemen Hardin'i aramaya başladım.

Ama önce sesini duydum... "Umurumda bile değil, sahte rozet taşıyan bir sersemden başka bir şey değilsin! Bir alışveriş merkezi polisisin, seni lanet olasıca piç!"

Sesini izleyerek koridora saptım. Ken'le Landon'ın arkamdan geldiğini duyabiliyordum ama umurumda olan tek şey Hardin'e ulaşmaktı.

Geldiğim yerde birkaç kişi toplanmıştı... ve Hardin küçük bir hücrenin içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. *Lanet olsun.* Kolları kelepçeyle arkadan bağlanmıştı.

"Siktirin gidin! Hepiniz!" diye bağırdı.

"Hardin!" Babasının sesi arkamdan gürledi.

Öfkeli sevgilimin başı aniden yana döndü ve orada durduğumu görünce gözleri iri iri açıldı. Elmacıkkemiğinin altı yarılmıştı ve kulağından başının arkasına kadar derisi kesilmiş, saçları kanla matlaşmıştı.

"Bu işi kontrol altına almaya çalışıyorum ama sen hiç yardımcı olmuyorsun!" diye bağırdı Ken oğluna.

"Beni soktuğumun hayvanı gibi buraya kilitlediler! Bu saçmalık! Kimi araman gerekiyorsa ara ve beni buradan çıkar!" diye bağırdı Hardin, ellerini kelepçelerden kurtarmaya çalışarak.

"Kes şunu," dedim kaşlarımı çatarak.

Hemen tavırları değişti. Biraz sakinleşti ama öfkesinin yatışmadığını biliyordum. "Tessa, burada olmamalısın. Onu buraya getirmek hanginizin dâhice fikriydi?" diye tısladı Hardin, babasına ve Landon'a.

"Hardin, kes artık. Baban sana yardım etmeye çalışıyor. Sakinleşmek zorundasın," dedim parmaklıkların diğer tarafından. Bu gerçek gibi değildi; kelepçelenmiş bir halde bir hücredeyken onunla konuşmaya çalışıyordum. Bu gerçek olamazdı. Ama sonuçta gerçek dünya böyleydi. Birine saldırırsan tutuklanırdın; kampüs ya da başka bir yer fark etmezdi.

Gözlerime bakarken onun için hissettiğim acıyı gördüğünü hayal ettim. Bu yüzden nihayet teslim olduğunu düşünmek istedim. Sonunda başıyla onayladı ve "Peki," dedi.

"Teşekkür ederim, Tessa," dedi Ken. Sonra oğluna döndü. "Bana birkaç dakika ver de, ne yapabileceğime bir bakayım; bu arada bağırıp çağırmayı kes. Zaten başın beladayken işleri kendin için daha da kötüleştiriyorsun."

Landon önce bana, sonra Hardin'e baktı ve ardından Ken'in peşinden koridorda uzaklaştı. Buradan şimdiden nefret etmiştim; her şey fazlasıyla beyaz ve siyah, fazlasıyla küçüktü ve deterjan kokuyordu.

Masanın arkasında oturan kampüs güvenlik görevlileri o anda kendi sohbetlerine dalmışlardı ya da en azından okul rektörü oğluyla ilgilenmeye geldiği için öyleymiş gibi yapıyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordum Hardin'e.

"Kampüs güvenliği beni tutukladı," diye homurdandı.

"İyi misin?" diye sordum, parmaklıkların arasından uzanıp yüzünü silmek isterken.

"Ben mi? Evet, ben iyiyim. Göründüğü kadar kötü değil," diye cevap verdi. Onu incelerken haklı olduğunu gördüm. Durduğum yerden bakınca kesiklerin derin olmadığını görebiliyordum. Kollarında kırmızı lekeler vardı ve siyah mürekkeple karıştığı için korkutucu görünüyordu.

"Bana kızdın mı?" Sesi yumuşaktı ve biraz önce polise bağırırken olduğundan çok farklıydı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Elbette ona kızgındım çünkü kimle kavga ettiğini biliyordum... Eh, tahmin etmek zor değildi. Ancak aynı zamanda onun için endişelenmiştim ve başını böyle bir belaya sokmasına neden olan şeyi bilmek istiyordum.

"Kendimi tutamadım," dedi, davranışlarını haklı çıkarıyormuş gibi.

"Seni hapishanede ziyaret etmeyeceğimi daha önce sana bir kez söylemiştim, hatırlıyor musun?" Hücreye bakınarak kaşlarımı çattım.

"Bu sayılmaz, gerçek bir hücre değil ki."

"Bana gayet gerçek göründü." Görüşümü vurgulamak için metal parmaklıklara dokundum.

"Gerçek bir hapishane değil; sadece gerçek polise haber verip vermemek konusunda bir karara varana kadar beni bu lanet olasıca aptal hücrede tutuyorlar," dedi, iki görevlinin başlarını kaldırıp bize bakmasına yetecek kadar yüksek sesle.

"Kes şunu. Bu şaka değil, Hardin. Başın ciddi derde girebilir."

Bunu duyunca gözlerini devirdi.

Hardin'in sorunu buydu: Davranışlarının sonuçları olacağını hâlâ anlamıyordu.

120. Bölüm

Tessa

"Kim başlattı?" diye sordum, normalde yapacağım gibi sonuçlara varmamaya çalışarak.

Hardin gözlerime bakmaya çalıştı ama ben başımı çevirdim. "Sen derse girdikten sonra ben onu bulmaya gittim," dedi.

"Bana onu rahat bırakacağına söz vermiştin."

"Biliyorum."

"Neden bırakmadın?"

"Çok zorluyordu; beni kışkırtmaya başladı ve seni düzdüğünü söyledi." Bana vahşice bir bakış attı. "Bu konuda yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye sorduğunda neredeyse kendimi kaybedecektim.

"Bu soruya bir daha cevap vermeyeceğim. Sana aramızda hiçbir şey geçmediğini söyledim ve sen bu lanet olasıca hapishane hücresinde bana bu soruyu mu soruyorsun?" dedim öfkeyle.

Gözlerini devirdi ve hücrenin içindeki küçük metal sıraya oturdu. Beni gerçekten çileden çıkarıyordu.

"Neden onun peşinden gittin? Bunu bilmek istiyorum."

"Çünkü pataklanmayı hak etmişti, Tessa. Sana bir daha yaklaşmaması gerektiğini anlamalıydı. Onun lanet oyunlarından ve seninle bir şansı olduğunu düşünmesinden bıktım usandım. Bunu senin için yaptım!"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sana yapmayacağıma söz vermişken bugün onun yanına giden ben olsaydım, neler hissederdin? İkimizin de ilişkimizi yürütmeye çalıştığımızı sanıyordum ama sen yüzüme baka baka yalan söyledin. Daha söz verirken bile tutmayacağını biliyordun, değil mi?"

"Evet, biliyordum, oldu mu? Artık fark etmez, olan oldu," dedi öfkeli bir çocuk gibi püfleyerek.

"Benim için fark eder, Hardin. Hiç gereksiz yere başını derde sokup duruyorsun."

"Gayet gerekliydi, Tess."

"Zed şimdi nerede? O da hapiste mi?"

"Burası hapishane değil."

"Hardin..."

"Nerede olduğunu bilmiyorum, umurumda da değil. Senin de olmayacak. Ona yaklaşmayacaksın."

"Böyle davranmayı kes! Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söylemekten vazgeç; beni gerçekten kızdırıyorsun."

"Bana hakaret mi ediyorsun?" dedi, sırıtarak.

Neden bütün bunları böylesine komik buluyordu? Hiç de komik filan değildi. Ondan uzaklaşacak oldum ve dudaklarındaki gülümseme hemen silindi.

"Tessa, geri dön," dedi ve döndüm.

"Babanın neler yaptığına bakacağım."

"Ona acele etmesini söyle."

Dönüp uzaklaşmadan önce ona hırladım. Babası rektör olduğu için bundan yakasını kolayca kurtarabileceğini düşünüyordu ve açıkçası, ben de öyle olmasını umuyordum ama konuya yaklaşımı hâlâ sinir bozucuydu.

"Neye bakıyorsun sen be?" dediğini duydum bir polise ve parmaklarımla şakaklarımı ovaladım.

Ken ile Landon'ı beyaz saçlı ve bıyıklı yaşlıca bir adamın yanında dururken buldum. Adam siyah takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Davranışları önemli biri olduğunu hissettiriyordu. Landon koridorda durduğumu fark edince yanıma geldi.

"O kim?" diye sordum kısık sesle.

"Okul müdürü."

"Rektör yardımcısı, değil mi?"

Landon endişeli görünüyordu. "Evet."

"Neler oluyor? Ne diyorlar?" İki adamın konuşmalarına kulak kabarttım ama hiçbir şey duyamıyordum.

"Şey... İyi görünmüyor. Zed'in çalıştığı laboratuvarda çok fazla hasar var; binlerce dolarlık zarardan söz ediyorum. Onun üstüne, Zed'in burnu kırılmış ve beyin sarsıntısı geçirmiş. Birileri onu hastaneye götürmüş."

Kanım kaynamaya başlamıştı. Hardin sadece Zed'i itip kakmamıştı. Ciddi şekilde yaralamıştı!

"Ayrıca Hardin bir profesörü de yere itmiş. Zed'in sınıfından bir kız Hardin'in özellikle Zed'i bulmaya geldiğini belirttiği bir ifadeyi imzaladı bile. Durum gerçekten kötü görünüyor. Ken, Hardin'i hapisten çıkarmak için elinden geleni yapıyor fakat bunun olup olmayacağından emin değilim." Landon iç çekti ve eliyle saçlarını sıvazladı. "Artık onu hapisten uzak tutabilecek tek şey, Zed'in suçlamalardan vazgeçmesi. O zaman bile olur mu, bilmem."

Başım dönüyordu.

"Okuldan atılmalı," dedi beyaz saçlı adam. Ken çenesini ovaladı.

Okuldan atılmak mı? Hardin okuldan atılamazdı! Ah, Tanrım, bu çok berbattı.

"O benim oğlum," dedi Ken, sakince ve çaktırmadan onlara doğru bir adım attım.

"Biliyorum fakat bir profesöre saldırmak ve okul malına zarar vermek görmezden gelinecek bir şey değil," dedi adam.

Lanet olasıca Hardin ve öfkesi. "Bu bir felaket," dedim, Landon'a. Çatık kaşlarla başıyla onayladı.

Kendimi yere atıp ağlamak, daha da iyisi, Hardin'in hücresine gidip yüzüne bir yumruk patlatmak istiyordum. Ne var ki ikisinin de bir yararı olmazdı.

"Belki de suçlamalardan vazgeçmesi için Zed'le konuşmalısın," diye önerdi Landon.

"Hardin ona yaklaştığımı öğrenirse küplere biner." Gerçi onu dinlemek zorunda değildim; sonuçta beni dinlememişti.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Landon, "ama bu noktada başka ne önerebileceğimi bilmiyorum."

"Sanırım haklısın." Önce Ken'e, sonra koridorun diğer ucuna, Hardin'in tutulduğu yere baktım.

Hardin ilk önceliğimdi fakat Zed'e yaptıkları için üzgündüm ve Zed'in iyileşmesini umuyordum. Belki onunla konuşursam suçlamalardan vazgeçmeye ikna edebilirdim ki en azından bir sorun ortadan kalkmış olurdu.

"O nerede? Biliyor musun?" diye sordum Landon'a.

"Sanırım Grandview Hastanesi'nden söz ettiklerini duydum."

"Tamam. Önce oraya gideceğim."

"Seni arabana götüreyim mi?"

"Lanet olsun. Arabamla gelmedim ki."

Landon elini cebine sokarak bana anahtarlarını verdi. "Al. Dikkatli kullan."

En iyi arkadaşıma gülümsedim. "Teşekkürler."

Onsuz ne yapacağımı bilmiyordum ama yakında gideceğine göre, bu sorunun cevabını öğrenmek zorunda kalacaktım. Bu düşünce beni üzüyordu fakat şimdi üzerinde duramazdım; şu anda Landon'ın gidişini düşünme lüksüm yoktu.

"Ben gidip Hardin'le konuşayım ve olanları açıklayayım."

"Tekrar teşekkürler." Kollarımı Landon'ın boynuna dolayarak sıkıca sarıldım.

Tam kapıya ulaşırken Hardin'in sesi koridorda gürledi. "Tessa! Sakın ona yaklaşmaya cüret etme!" diye bağırdı. Ona aldırmadan çift kanatlı kapıları açtım.

"Ciddiyim, Tessa! Geri dön!"

Dışarı çıkarken soğuk hava Hardin'in sesini boğdu. Bana ne yapacağımı söylemeye nasıl cüret edebiliyordu? Kim olduğunu sanıyordu? Öfkesini ve kıskançlığını kontrol edemediği için başını böyle bir belaya sokmuştu ve ben ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Bana verdiği sözü tutmadığı için onu tokatlamadığıma sevinmeliydi. Tanrım, çok sinir bozucuydu.

Grandview'a ulaştığımda hemşire masasındaki kadın bana Zed'le ilgili bilgi vermek istemedi. Şimdi burada olup olmadığını veya buraya gelip gelmediğini söylemiyordu.

"O benim erkek arkadaşım ve onu gerçekten görmem gerek," dedim genç sarışına.

Arsız bir tavırla sakızını balon yapıp patlattı ve bir buklesini parmaklarının arasında çekiştirdi. "Erkek arkadaşın mı? Şu *dövmeleri* olan çocuk mu?" Bana inanmadığı belli bir şekilde güldü.

"Evet. O." Sesim neredeyse tehditkârdı ve istediğimde ne kadar ürkütücü olabildiğime şaşırmıştım.

İşe yaramış olmalıydı çünkü omuz silkerek karşılık verdi: "Koridordan devam et ve sağa dön. Soldaki ilk kapı," dedi ve yürüyüp gitti.

Eh, o kadar da zor değildi. Bunu daha sık yapmalıydım. Bana söylediğini yaptım ve soldaki ilk kapıya yaklaştım. Kapalı olduğu için girmeden önce hafifçe vurdum. Bana doğru odayı tarif etmiş olmasını umuyordum.

Zed bir hastane yatağının kenarında oturuyordu. Belden yukarısı çıplaktı ve üzerinde sadece kotuyla çorapları vardı. Yüzü...

"Ah, Tanrım!" diye patladım kendimi tutamayarak.

Burnu kırılmıştı; bunu zaten biliyordum ama çok kötü görünüyordu. Çok şişmişti ve gözlerinin ikisi de morarmıştı. Göğsü sargılarla kaplıydı; sargılarla ya da kesiklerle kaplı olmayan tek yeri, köprücükkemiklerinin altındaki yıldız dövmeleriydi.

"İyi misin?" Yatağa yaklaştım. Buraya, hastaneye geldiğim için bana kızgın olmamasını umuyordum; sonuçta bu olay benim suçumdu.

"Pek sayılmaz," dedi Zed, çekingen bir tavırla. Nefesini uzun uzun üfledi ve saçlarını karıştırdıktan sonra gözlerini açtı. Elini hafifçe yanına, yatağın üzerine vurdu ve yaklaşıp oturdum.

"Bunun için çok üzgünüm. Bana olanları anlatır mısın?"

Zed karamel rengi gözleriyle bana baktı ve başıyla onayladı. "Laboratuvardaydım; seni götürdüğüm yerde değil, bitki dokusu laboratuvarında. Oraya daldı ve bana senden uzak durmamı söylemeye başladı."

"Sonra?"

"Ona senin sahibin olmadığını söyledim ve yüzümü metal parmaklıklara vurdu." Bunu duyunca burnuna bakarak yüzümü buruşturdum.

"Ona benimle yattığını söyledin mi?" diye sordum, buna inanıp inanmama konusunda kararsız bir tavırla.

"Evet. Söyledim. Bunun için gerçekten özür dilerim fakat bana saldırdığını ve ona ulaşmak için başka seçeneğim olmadığını anla-

malısın. Böyle davranmakla çok büyük terbiyesizlik ettim. Gerçekten çok üzgünüm, Tessa."

"Eğer ben senden uzak durursam, kendisinin de yaklaşmayacağına dair bana söz vermişti," dedim.

"Eh, görünüşe bakılırsa bir sözünü daha tutmadı, değil mi?" dedi vurguyla.

Bir dakika kadar sessiz kaldım ve kavgayı kafamda toparlamaya çalıştım. Hardin'e benimle yattığını söylediği için Zed'e kızgındım ama itiraf ettiği ve özür dilediği için memnundum. Bu çocukların hangisine kızmam gerektiğini bilemiyordum. Temelde benim yol açtığım bu kadar çok yarayla karşımda otururken Zed'e kızmam zordu ve her şeye rağmen bana hâlâ çok nazik davranıyordu.

"Benim yüzümden bütün bunlar olduğu için çok üzgünüm," dedim.

"Senin hatan değil ki. Hepsi benim hatam... ve onun. Sadece seni kendi malı gibi görüyor ve bu da beni kızdırıyor. Bana ne dediğini biliyor musun? 'Ona ait olanla uğraşmamam gerektiğini' bilmeliymişim. Sen yanında değilken hakkında böyle konuşuyor, Tessa." Sesi yumuşak ve sakindi; Hardin'in tam aksiydi.

Hardin'in bana sahip olduğunu düşünmesinden ben de hoşlanmamıştım fakat başka biri söylediğinde rahatsız ediyordu. Hardin duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu ve daha önce hiç ilişkisi olmamıştı. "Sadece bölgesini belirliyor."

"Şu anda gerçekten onu savunuyor olamazsın."

"Savunmuyorum, yaptığım bu değil. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. O hapiste... Şey, kampüsteki bir hücrede ve sen de hastanedesin. Bütün bunlar benim için çok fazla. Şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum fakat bu dramdan çok sıkıldım artık. Nefes alabildiğimi hissettiğim her seferinde başka bir şey oluyor ve artık boğuluyorum."

"Seni boğan *o*," diye düzeltti Zed.

Beni boğan sadece Hardin değildi. Her şeydi: Bu okul, bana ihanet eden sözde arkadaşlarım, Hardin, Landon'ın gidişi, annem, Zed...

"Bütün bunları kendi kendime yaptım."

"Onun hataları için kendini suçlamaktan vazgeç," dedi Zed, sinirle. "Bunları yapmasının nedeni kendisinden başka hiç kimseyi umursa-

maması. Sana değer verseydi, söz verdiği gibi benden uzak dururdu. Doğum gününde seni ekmezdi... Daha bir sürü şey sayabilirim."

"Onun telefonundan bana mesaj attın mı?"

"Ne?" Vücudunu benimkine yaklaştırmak için avucunu yatağa dayadı. "Has'tir." Acıyla tısladı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Hemşireyi çağırayım mı?" diye önerdim, bir an için dikkatim dağılırken.

"Hayır, gitmeye hazırlanıyorum. Taburcu olmam için belgeleri hazırlıyorlar. Şimdi, sana mesaj atmamla ilgili ne diyordun?" diye sordu.

"Hardin doğum günümde oymuşsun gibi davranarak bana mesaj atanın sen olduğunu düşünüyor; dolayısıyla ben onun geleceğini sanırken onun hiçbir şeyden haberi yokmuş."

"Yalan söylüyor. Bunu asla yapmam. Neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum, beni ondan nefret ettirmeye filan çalıştığını düşünüyor."

Zed'in bakışları o kadar yoğundu ki başımı çevirmek zorunda kaldım. "Bunu kendi başına gayet iyi beceriyor, değil mi?"

"Hayır, becermiyor," diye karşılık verdim. Hardin'e ne kadar kızgın olursam olayım ve Zed'in sözleri kafamı ne kadar karıştırırsa karıştırsın, sevgilimi savunurdum.

"Bunu sadece beni sana kötü göstermek için söylüyor. O yokken ben daima yanındaydım. O sana verdiği basit bir sözü bile tutamıyor. Oraya dalıp bana saldırdı; üstelik de bir de profesöre! Beni öldüreceğini söyleyip duruyordu ve ona gerçekten inandım. Profesör Sutton gelmese bunu yapardı. Beni yenebileceğini biliyor, defalarca yaptı." Zed titreyerek ayağa kalktı. Sandalyenin üzerinden yeşil tişörtünü aldı ve giymek için kollarını kaldırdı. "Hay, lanet." Tişörtü yere düşürdü.

Ona yardım etmek için hemen atıldım ve tişörtü yerden kaptım.

"Kollarını elinden geldiğince kaldır," dedim ve giyinmesine yardımcı olmam için kollarını öne uzattı.

"Teşekkür ederim." Tekrar gülümsedi.

"Canını en çok yakan ne?" diye sordum şişmiş yüzünü tekrar incelerken.

"Reddedilmek," dedi.

Of! Ellerime bakarak parmaklarımla oynamaya başladım.

"Burnum," dedi sonra, anı yumuşatmak için. "Kırılan burnumu düzeltmek zorunda kaldıklarında çok acıdı."

"Ona karşı suçlamada bulunacak mısın?" diye sordum sonunda. Buraya bunun için gelmiştim.

"Evet."

"Yapma, lütfen." Gözlerine baktım.

"Tessa, bunu yapamazsın. Hiç adil değil."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama eğer suçlamada bulunursan hapse girecek, gerçek hapse." Bu düşünce beni yine paniğe sürüklemişti.

"Burnumu kırdı ve beyin sarsıntısı geçirdim; başımı yere tekrar vursa beni öldürebilirdi."

"Yaptıklarının doğru olduğunu söylemiyorum ama sana yalvarıyorum. Lütfen, Zed. Zaten gidiyoruz. Ben Seattle'a naklolacağım ve Hardin'i de götüreceğim."

Zed endişeli gözlerle bana baktı. "Seninle geliyor mu?"

"Hayır, şey, evet. Artık onun için endişelenmene gerek olmayacak. Suçlamalardan vazgeçersen, bir daha onun adını bile duymayacaksın."

Zed birkaç saniye şişmiş gözleriyle bana baktı. "Pekâlâ." İç çekti. "Ona karşı suçlamada bulunmayacağım fakat lütfen bunu gerçekten düşüneceğine bana söz ver. Her şeyi; onsuz hayatının ne kadar daha kolay olacağını bir düşün, Tessa. Bana nedensiz yere saldırdı ve sen her zamanki gibi burada onun pisliğini temizliyorsun," dedi, sinirli bir tavırla.

Onu suçlayamazdım. Benim için hissettiği duyguları ona karşı kullanıyor, Hardin'e karşı suçlamalarından vazgeçmesi için ikna etmeye çalışıyordum.

"Düşüneceğim, sana çok teşekkür ederim," dedim. Başıyla onayladı.

"Keşke duygularıma karşılık verebilecek birine âşık olsaydım," dedi, neredeyse duyamayacağım kadar kısık sesle.

Aşk mı? Zed bana âşık mıydı? Bana karşı boş olmadığını biliyordum... ama bana âşık mıydı? Hardin'le kavgası –şu anda hastanede olmasının nedeni– benim hatamdı. Fakat beni seviyor muydu? Onun bir kız arkadaşı vardı ve ben de Hardin'le bir barışıp bir ayrılıyordum. Ona baktım ve sözlerin aldığı ağrı kesicilerden kaynaklanmasını umdum.

121. Bölüm

Hardin

"Evde görüşürüz, Tessa," dedi Landon, ben Tessa'yla birlikte babamın arabasından inip benimkine doğru yürürken.

Ona baktım ve kısık sesle "siktir" diye mırıldandım.

"Onu rahat bırak," diye uyardı Tessa arabaya binerken.

Ben de bindiğimde klimayı açtım ve minnettar gözlerle ona baktım. "Sadece bir gece için olsa bile benimle birlikte eve geldiğin için teşekkür ederim."

Tessa başıyla onayladı ve yanağını cama dayadı.

"Sen iyi misin? Bugün için özür dilerim, ben..." diye başladım.

İç çekerek sözümü kesti: "Sadece yorgunum."

Tessa iki saat sonra yastığıma sarılarak ve dizlerini göğsüne çekerek yatakta uyuyakalmıştı. Bitkin olduğunda bile nefes kesici görünüyordu. Benim uyumam için henüz saat çok erkendi; bu yüzden dolaba gittim ve bana verdiği *Gurur ve Önyargı*'yı aldım. Parlak sarı işaretler kitabın beklediğimden çok daha büyük bölümünü kaplıyordu. Bir kez daha Tessa'nın yanına uzandım ve işaretlenmiş pasajları okumaya başladım. Bir şey dikkatimi çekti:

"Gerçekten sevdiğim çok az kişi vardır ve haklarında iyi düşündüklerimin sayısı daha da azdır. Dünyayı tanıdıkça ondan daha az hoşlanıyorum ve yaşadığım her gün, bütün insan karakterlerindeki tutarsızlıklarla ve erdem ya da mantığa ne kadar az dayandırılabileceğiyle ilgili inancımı daha da çok destekliyor."

Bunu kesinlikle daha eski dönemlerimizde işaretlemişti. Onu o küçük yurt odasındaki yatağında sinirli bir halde, elinde bir fosforlu kalem ve bu romanla otururken hayal edebiliyordum.

Ona bir bakış attım ve kendimi tutamayarak hafifçe güldüm. Sayfaları çevirirken bir kalıbın farkına vardım: Benden nefret ediyordu. Bunu o zamanlar biliyordum ama şimdi hatırlamak gerçekten çok tuhaftı.

"Önünde mutsuz bir alternatif var, Elizabeth. Bugünden itibaren ailene karşı bir yabancı olmalısın. Bay Collins'le evlenmezsen annen seni bir daha görmek istemiyor ve bunu yaparsan ben de seni bir daha görmeyeceğim."

Annesi ve Noah.

"Öfkeli insanlar her zaman akıllı değildir."

Ne kadar doğru...

"Seni anlama zevkine nail değilim."

Kendi lanet olasıca benliğimi o zaman da, şimdi de, kendim de pek anlamıyordum.

"Gururunu kolayca bağışlayabilirim; benimkini yerle bir etmeseydi."

Bunu onu sevdiğimi söylediğim ve sonra da sözümü geri aldığım gün işaretlemiş olmalıydı. Öyle olduğundan emindim.

"Hak ettiğimden daha mutlu olmaktan rahatsızlık duymamayı öğrenmeliyim."

Söylemesi kolay, Tess.

"Dans etmeyi sevmek, âşık olmaya doğru kesin bir adımdı."

Düğün. Biliyordum. Yüzüme sırıtarak bakmış ve ben ayaklarının üzerinde gezerken canı yanmıyormuş gibi yapmaya çalışmıştı.

"Onun gururlu, sevimsiz bir adam olduğunu hepimiz biliyoruz ama onu gerçekten seveseniz bunu görmezdiniz bile."

Bu hâlâ geçerliydi. Landon, Tessa'ya böyle bir şey söylerdi; muhtemelen daha önce söylemişti de.

"Bu ana kadar kendimi hiç tanımıyormuşum."

Bunun hangimize daha uygun olduğundan emin değildim.

"'Herkesin yaradılışında en iyi eğitimin bile silemediği belli bir kötülük eğilimi, doğal bir kusur olduğuna inanıyorum.'

"'Ve senin kusurun herkesten nefret etme isteği.'"

"'Seninki de,' diye cevap verdi gülümseyerek, 'onları bilerek yanlış anlamak.'"

Bu iyi bildiğim romanın baş tarafına geçerken her pasaj bir ön çekinden daha doğru geliyordu.

"Tahammül edilir bir kadın ama beni haftan çıkaracak kadar güzel değil ve başka erkekler tarafından aşağılanan genç hanımlara önem verecek havada değilim."

Bir defasında Tessa'ya benim tipim olmadığını söylemiştim; ne lanet olasıca bir salaktım böyle! Yani, ona bir baksana: O herkesin tipiydi, erkekler bunu ilk anda fark etmeyecek kadar aptal olsalar bile. Ellerim sayfaları çevirirken, gözlerim ikimizi ve benimle ilgili duygularını ilgilendiren sayısız işaretli pasajı tarıyordu. Bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediyeydi; buna şüphe yoktu.

"Beni büyüledin; hem bedenimi hem de ruhumu."

En sevdiğim cümlelerden biri; buraya taşındığımızda bir defa ona ben söylemiştim. Bunun için burun kıvırmış, bana gülmüş ve yüzüme bir brokoli parçası fırlatmıştı. Bana sürekli bir şeyler fırlatıp duruyordu zaten.

"Oysa insanların kendileri o kadar çok değişir ki yaşadıkları sürece onlarda fark edecek yeni şeyler bulursun."

Onunla tanıştığımdan beri, onun için daha iyiye doğru değişmiştim. Lanet olsun, mükemmel değildim, bunu hayal bile edemezdim ama bir gün olabilirdim.

"Tutkuları erdemlerinden daha güçlü olduğu için bir araya gelen bir çift için kalıcı mutluluk ne kadar da narin bir şeydir."

Bundan hiç hoşlanmamıştım. Bu pasajı işaretlerken aklımdan neler geçtiğini gayet iyi biliyordum. Hayata devam etmek…

"Bir kadının hayal gücü çok hızlıdır; bir anda hayranlıktan aşka, aşktan evlilik bağına sıçrayabilir."

En azından Tessa'nın zihni böyle saçma sapan şeyler yapmıyordu.

"Ancak en derin aşk beni evliliğe ikna edebilir."

Cümlenin geri kalanını işaretlememiştim: *"İşte bu yüzden yaşlı bir kız kurusu olacağım."*

Ancak en derin aşk beni evliliğe ikna edebilir. Hmm… Benim için en derin aşkın bile bunu başarabileceğinden şüpheliydim. Bu kıza karşı hissettiğimden daha derin bir aşk olması mümkün değildi fakat evlilikle ilgili düşüncelerimi yine de değiştirmiyordu. İnsanlar

artık doğru nedenlerle evlenmiyordu; gerçi geçmişte bunu yaptıklarını da sanmıyordum. Geçmişte amaç statü ya da para oluyordu ve şimdi de sadece yalnızlıktan kaçmak için evleniyorlardı; neredeyse evli olan herkesin hissettiği iki şey.

Kitabı komodinin üzerine koyduktan sonra ışığı söndürdüm ve başımı şilteye bıraktım. Yastığımı geri almak istiyordum fakat Tessa ona çok sıkı sarılmıştı ve ben de hödük gibi davranmak istemiyordum.

Başparmağımı yanağının üzerinde kaydırarak, "Böylesine inat etmeyi bırakıp benimle İngiltere'ye gelir misin lütfen? Sensiz olamıyorum," diye fısıldadım o uyurken.

Onun yanındayken yine biraz uyuyabilmek için sabırsızlanıyordum.

122. Bölüm

Tessa

Uyandığımda Hardin yatağa yayılmıştı; bir kolu yüzünü örtüyor, diğeri şiltenin kenarından sarkıyordu. Tişörtü terden sırılsıklamdı ve ben de kendimi iğrenç hissediyordum. Yanağına hızlı bir öpücük kondurarak aceleyle banyoya koştum.

Geri döndüğümde Hardin uyanmıştı ve beni bekliyordu. Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Kovulmaktan korkuyorum," dedi. Sesi beni irkiltti fakat itirafı daha da hazırlıksız yakaladı.

Yatakta yanına oturdum ve havluyu vücudumdan çözmeye kalkışmadı bile. "Öyle mi?"

"Evet. Aptalca göründüğünü biliyorum..." diye başladı.

"Hayır, aptalca değil. Herkes korkardı; ben olsam korkardım. Korkmak doğal bir şeydir."

"Artık WCU'ya gidemezsem ne yapacağım?"

"Başka bir üniversiteye gideceksin."

"Ben eve dönmek istiyorum," dedi ve moralim bozuldu.

"Lütfen yapma," dedim kısık sesle.

"Mecburum, Tess. Babam rektörlüğü bırakırsa üniversitenin ücretini karşılayamam."

"Bir yolunu buluruz."

"Hayır, bu senin sorunun değil."

"Evet, benim sorunum. İngiltere'ye gidersen birbirimizi bir daha asla göremeyiz."

"Benimle gelmelisin, Tessa. Bunu istemediğini biliyorum fakat mecbursun. Yine senden ayrı kalamam. Lütfen benimle gel." Sözleri o kadar duygu doluydu ki bir şey söyleyemedim.

"Hardin, bu o kadar kolay değil."

"Evet, kolay. Kolay; şu anda yaptığını yapacağın bir iş bulabilir ve hatta daha fazla para kazanabilirsin. Daha iyi bir üniversiteye de gidebilirsin."

"Hardin..." Bakışlarımı çıplak tenine diktim.

İç çekti. "Hemen karar vermek zorunda değilsin."

Neredeyse bavullarımı toplayıp onunla birlikte İngiltere'ye gideceğimi söyleyecektim ama bunu yapamazdım.

Yan tarafımın üzerine kıvrılıp onun kolları tarafından sarılırken şimdilik korkaklığa devam edecek ve Seattle haberini bir gün daha erteleyecektim.

İlk kez sabah kendisiyle birlikte beni yatağa geri çekmişti. Şimdi onu teselli etmek, kendi günlük düzenimden daha önemliydi.

"Dükkân sahibi, Drew, ukalanın teki gibi görünür ama aslında iyi biridir," dedi Hardin birlikte küçük tuğla binaya doğru yaklaşırken.

Hardin kapıyı açarken ve beni içeri sokarken başımın üzerinde bir zil sesi duydum. Steph ve Tristan gelmişlerdi bile. Steph bir deri koltukta oturuyordu ve Tristan da bir şeyi karıştırıyordu... Bir dövme katalogu mu?

"Amma geciktiniz!" Hardin'le ben yanından geçerken Steph bacağını uzattı ve Hardin bana değmesine izin vermeden onun çizmesini yakaladı.

"Şimdiden sinir bozucu davranmaya başladığını görüyorum..." Hardin gözlerini devirdi ve beni Tristan'ın yanına götürmek istedi ama elimi elinden çekerek Steph'in yanında kaldım.

"O rahatsız olmuyor," dedi Steph, beni kastederek ve Hardin kaşlarını çattı ama karşılık vermedi.

Hardin, beş-altı metre ötede Tristan'ın yanında durdu ve Tristan'ın tuttuğuna benzer bir kitap alarak sayfalarını karıştırdı.

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim." Adam Steph'in çıplak karnını bir havluyla silerken başını kaldırıp bana baktı.

"Daha önce gelmedim," diye cevap verdim.

"Adım Drew. Buranın sahibiyim."

"Tanıştığımıza sevindim. Ben de Tessa."

"Bugün bir şey yaptıracak mısın?" Drew gülümsedi.

"Hayır, yaptırmayacak." Hardin kolunu belime dolarken benim yerime cevap verdi.

"Seninle birlikte mi, Scott?"

"Evet, öyle." Hardin beni kendine çekti. Bunu gösteriş için yaptığı belliydi. Drew'un ukalanın teki gibi göründüğünü söylemişti ama ben de hiç de öyle olduğunu düşünmüyordum. Gayet nazik birine benziyordu.

"Güzel. Güzel. Bir kız arkadaş bulma zamanın gelmişti." Drew güldü. Hardin biraz gevşedi fakat kolunu belimden çekmedi. "Sen bir şeyler yaptırsana, dostum."

Bir vızıltı duyuldu ve dövme tabancası Steph'in karnında yavaşça gezinirken hayretle izledim. Drew mürekkebin fazlasını bir havluyla silerek işine devam etti.

"Aslında yaptırabilirim," dedi Hardin.

Hardin'e baktım. O da bana bakıyordu. "Ciddi misin? Ne yaptırmak istiyorsun?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum; sırtıma bir şey yaptırabilirim." Hardin'in sırtı, vücudunda mürekkepsiz olan tek yerdi.

"Ciddi misin?"

"Evet." Çenesini başımın tepesine dayadı.

"Bir şey yaptırmaktan söz etmişken, küpelerin nerede?" diye sordu Drew, tabancayı siyah mürekkep dolu küçük bir plastik kaba batırırken.

"Onlarla işim bitti." Hardin omuz silkti.

"Onu konuşturup durduğun için bu işi batırırsa, parasını sen ödersin," dedi Steph, Hardin'e bakarak. Güldüm.

"Bu saçmalığın parasını ödeyecek değilim," dedi Drew, Hardin'le aynı anda.

Tristan nihayet yanımıza geldi ve Steph'in yanına oturmak için bir sandalye çekerek kız arkadaşının elini tuttu. Steph'in tenine çizilmiş küçük ve taze mürekkepli kuş kümesine baktım. Aslında güzel görünüyordu. Drew daha iyi görebilmesi için Steph'e bir ayna verdi.

"Bayıldım!" Steph gülümseyerek aynayı Drew'a iade ettikten sonra doğrulup oturdu.

"Sen ne yaptıracaksın, Hardin?" diye sordum kısık sesle.

"Adını." Hardin gülümsedi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalırken bir adım geri çekildim.

"Bunu yaptırmamı istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır! Tanrım, hayır, bu... Bilmiyorum, delilik," diye fısıldadım.

"Delilik mi? Pek sayılmaz; sadece sana bağlı olduğumu ve bunun için bir yüzüğe veya evlenmeye ihtiyaç duymadığımı gösteriyorum."

Sesi o kadar netti ki dalga geçip geçmediğinden artık o kadar emin olamıyordum. Evlilik ve bağlılıkla ilgili şakaları üç dakika içinde nasıl geride bırakmıştık ki? Bizim için her şey böyle olduğundan, sanırım artık alışmaya başlamam gerekiyordu.

"Hazır mısın, Hardin?"

"Eminim." Hardin benden uzaklaştı ve tişörtünü başından yukarı çekti.

"Bir alıntı mı?" Drew aklımdan geçenleri söylemişti.

"Sırtımın üst tarafına yazmanı istiyorum. 'Bugünden itibaren senden bir daha ayrılmak istemiyorum.' Yüksekliği iki santim olsun ve kendi güzel el yazınla yaz," dedi Hardin ve sırtını Drew'a döndü.

Bugünden itibaren senden bir daha ayrılmak istemiyorum...

"Hardin, bunu biraz konuşabilir miyiz lütfen?" diye sordum.

Seattle'a gitme planlarımı bildiğinden ve bu dövmeyle benimle alay ettiğinden emindim. Seattle'a taşınma planlarımdan söz etmediğim düşünülürse, seçtiği cümle mükemmel ama aynı zamanda zalimceydi.

"Hayır, Tess, bunu yapmak istiyorum," dedi bana aldırmayarak.

"Hardin, bunun gerçekten..."

"Büyütülecek bir şey yok, Tessa. İlk dövmem değil ki," diye takıldı.

"Sadece..."

"Çeneni kapamazsan, bütün sırtıma adını ve sosyal güvenlik numaranı yazdırırım," diye tehdit etti gülerek. Fakat kararlılığını kanıtlamak için bunu gerçekten yapabileceğini hissettim.

Ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken sessiz kaldım. Makine tenine değmeden önce durumu açıklamak zorundaydım. Beklersen...

Dövme makinesinin artık tanıdığım vızıltısı duyuldu ve Hardin'in sırtında siyah mürekkep parıldadı.

"Şimdi, yanıma gel ve elimi tut." Sırıtarak elini bana uzattı.

123. Bölüm

Hardin

Tessa mahcup bir tavırla elimi tuttu ve onu kendime çektim.

"Kıpırdamayı kes," diye tersledi Drew.

"Pardon."

"Acıyor mu?" diye sordu Tessa kısık sesle.

Bakışlarındaki masumiyet hep beni şaşırtmıştı. Önceki gece dizlerinin üzerindeydi ve yirmi saat sonrasında benimle yaralı bir çocukla konuşur gibi konuşuyordu.

"Evet, gerçekten çok acıyor," diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi?" Yüzünde endişe ifadesi belirdi.

İğnenin tenimde yarattığı hissi seviyordum; artık acıtmıyor, rahatlatıyordu.

"Hayır, bebeğim, hiç acımıyor," dedim. Drew her zamanki pisliğini sergileyerek arkamdan agu sesleri çıkardı.

Tessa güldü ve ben de ortaparmağımı havaya kaldırdım. Şimdi Drew'un yanındayken ona bebeğim demek istememiştim ama Drew'un ne düşündüğü de aslında umurumda bile değildi ve birkaç ay önce bebeğini doğuran kıza sırılsıklam âşık olduğunu, dolayısıyla da bana bir şey söyleyemeyeceğini biliyordum.

"Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum," dedi Tessa, Drew yeni dövmenin üzerine merhem sürerken.

"Bitti bile," diye hatırlattım ve telefon ekranına bakarken olduğu gibi endişeli gözlerle baktı.

Tess'in bu dövmeyi fazla büyütmemesini umuyordum; o kadar ciddi bir şey değildi. Bir sürü dövmem vardı. Bu seferki onun içindi ve onu heyecanlandırmasını umuyordum. Ben heyecanlıydım.

"Steph ve Tristan hangi cehennemde?" Steph'in parlak saçlarını görebilmek için dükkânın penceresinden dışarı baktım.

"Yan tarafa geçip onları bulabiliriz?" diye önerdi Tessa, ben Drew'a parasını ödedikten ve bütün sırtıma dövme yaptırmak için tekrar geleceğime söz verdikten sonra.

Tessa'nın burnuna ya da göbeğine pirsing yapmayı önerdiğinde neredeyse dişlerini eline verecektim.

"Bence hızma bende güzel dururdu." Birlikte dışarı çıkarken Tessa gülümsedi.

Bu düşünceye güldüm ve kolumu beline sardım. O anda sakallı bir adam sendeleyerek yanımızdan geçti. Kotu ve ayakkabıları kirliydi; kalın kazağında sıvı lekeleri vardı. Kokusuna bakılırsa votka olmalıydı.

Tessa yanımda durunca adam da durdu. Onu nazikçe arkama çektim. Eğer bu evsiz ayyaş ona biraz daha yaklaşmayı düşünüyorsa, yemin ederim, onu...

Ancak Tessa'nın dudaklarından fısıltı gibi dökülen kelimeyle, bütün kanı çekilerek bembeyaz olan yüzüne şaşkınlıkla bakakaldım.

"Baba?"

Teşekkür

İşte yine buradayız; ikinci kitap bitti bile. İkisi bitti, geriye diğer ikisi kaldı. İlk kitaptaki teşekkür sayfasını yazarken yaptığımın aksine, bu kez bu işi batırmadan yapmaya çalışacağım. (Pek olası değil ama denemeye değer.)

Öncelikle yazarak, tweet atarak, yazarak, tweet atarak, sonra tekrar yazarak sonsuz saatler harcarken bana daima destek olan kocama teşekkür etmek istiyorum.

İkinci olarak, sırada Sonracılarım (sanırım bu isme karar verdik) var. Benim için hepiniz dünyalara bedelsiniz ve beni böyle desteklediğiniz için ne kadar şanslı olduğuma inanmakta hâlâ zorlanıyorum. (Şimdi gözyaşları.) Bana attığınız her bir tweet, yazdığınız her bir yorum, gönderdiğiniz her bir özçekim, benimle paylaştığınız her bir sır, bizi artık aile haline getirdi. Başından beri burada olanlarınızla (Wattpad günlerinden beri) aramızda açıklanamaz bir bağ var. Harry ve Tess'in ilk öpüşmesinde neler hissettiğimizi daima hatırlayacağız. Güncellemeleri beklemenin ne kadar sinir bozucu olduğunu ve yazılan yorumların anlamını hepimiz hatırlıyoruz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır ve umarım Hardin de kalplerinizde Harry kadar yer eder.

Wattpad'e çok şey borçluyum. O platformu bulmuş olmasam şimdi hayatım nerede olurdu, bilmiyorum. Ashleigh Gardner, bütün rastgele sorumlarım ve yaşam tavsiyesi isteklerimde daima yanımda oldun. Böylesine bir arkadaşlık için minnettarım. Candice Faktor, beni daima destekledin ve Sonra'nın ardında yatan görüş için daima savaştın; bunun için sana çok şey borçluyum. Nazia Khan, her gün hayatımı daha da kolaylaştırdın ve arkadaşım olduğun için çok şanslıyım. Wattpad ilk evimdi ve daima en sevdiğim yazma yerim olacak.

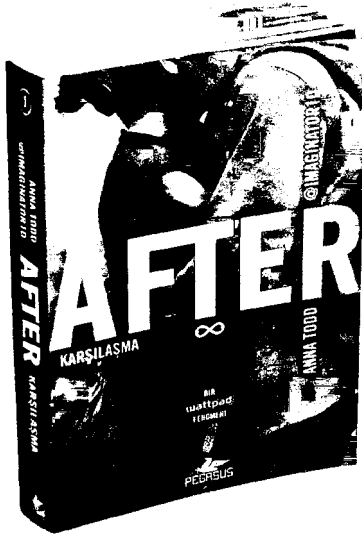
Adam Wilson, dünyanın en muhteşem ve zeki editörü; sırada sen varsın, dostum. Hayranlarımla ilgili referanslarla, *Alacakaranlık* referanslarıyla ve diğer her türde rastgele şeylerle seni rahatsız ettiğimi ve delirttiğimi biliyorum. Sonra'yı (ve beni) ele alırken tam bu işin adamıydın ve bunu olabilecek en kolay, en zevkli deneyime dönüştürdün. (Bir 1D konseri sırasında bana iş göndermiş olsan bile.) Her şey için teşekkürler. Önümüzde iki kitap daha var!

Gallery Books, bana ve hikâyeme inandığınız için teşekkür ederim. Hayallerimi gerçekleştirdiniz! Kristin Dwyer, daima arkamı kolladın ve aklımı kaybetmememi sağladın! Bu dizi üzerinde çalışan düzeltmenlere ve üretim elemanlarına kucak dolusu sevgiler: Steve Breslin ve ekibi, işinizi çok iyi bildiğinizi ve inanılmaz olduğunuzu biliyorum!

One Direction; yirmi beş yaşında ve evli olabilirim ama bir şeyi severken yaş sınırı yoktur. Üç yıldır beşinizi de çok seviyorum ve bu dizi için ilham vermeniz dışında benim için daha çok şey yaptınız. Gerçek kişiliğinize sadık kalmanın doğru olduğunu bana gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

TEHLİKELİ BİR AŞK
ASİ BİR AŞK
SONSUZ BİR AŞK

1 milyardan fazla okura ulaştı.
11 milyon beğeni aldı.
6 milyon yorum yapıldı.



"İnternetten çıkan edebiyat fenomeni."
The New York Times